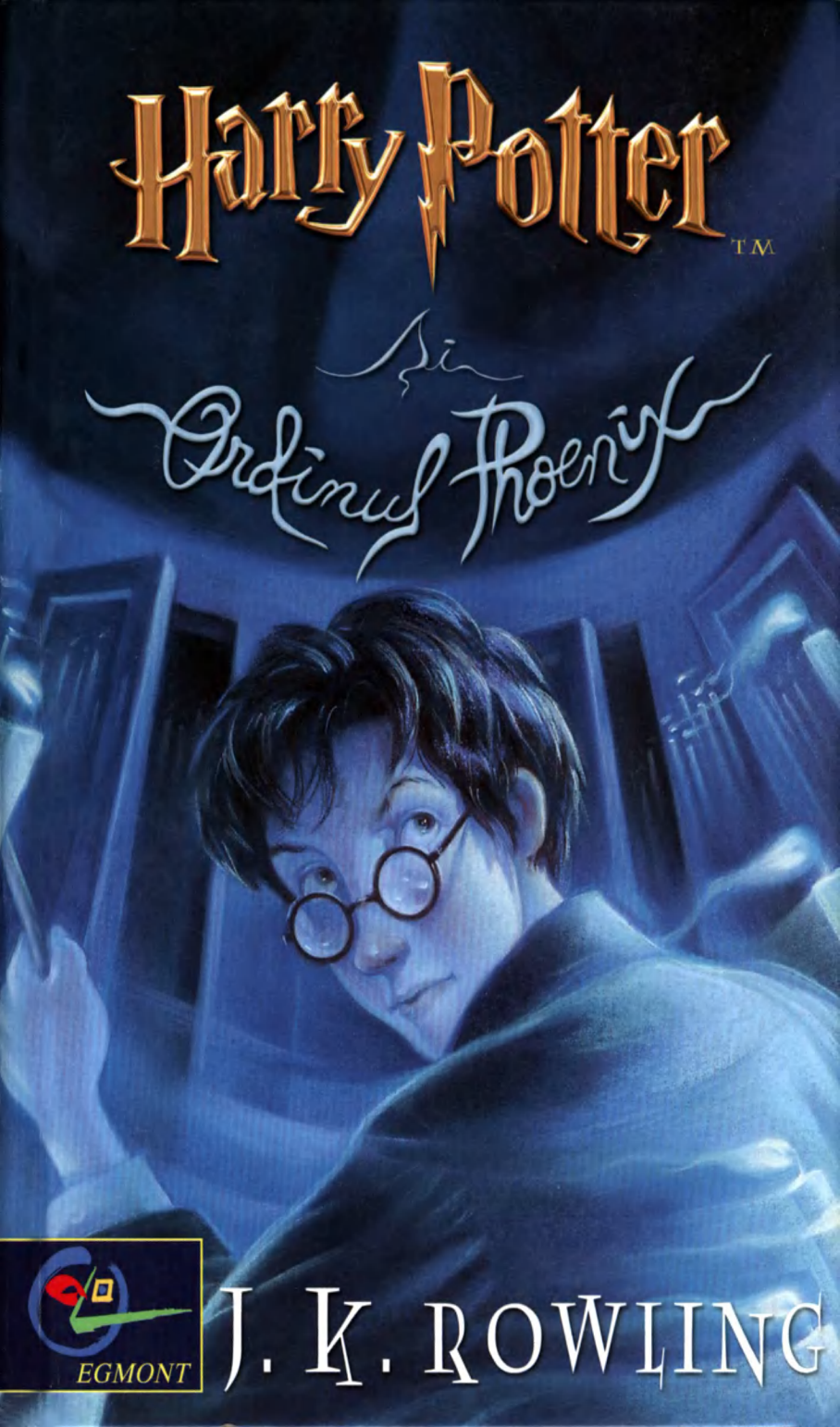
Harry Potter™
și
Ordinul Phoenix
EGMONT
J. K. ROWLING

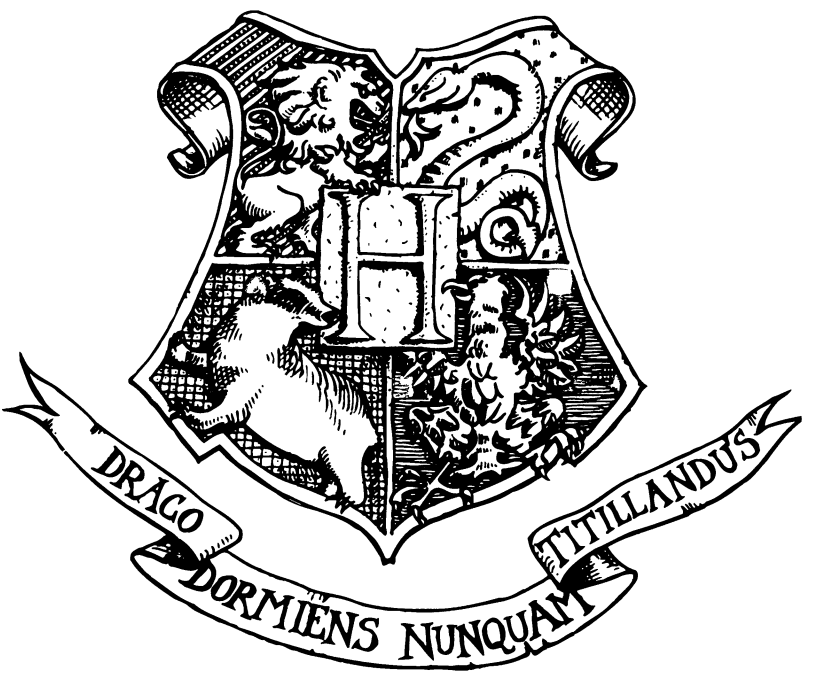
DRACO
DORMIENS NUNQUAM
TITILLANDUS

Harry Potter™

și Ordinul Phoenix

DE J. K. ROWLING

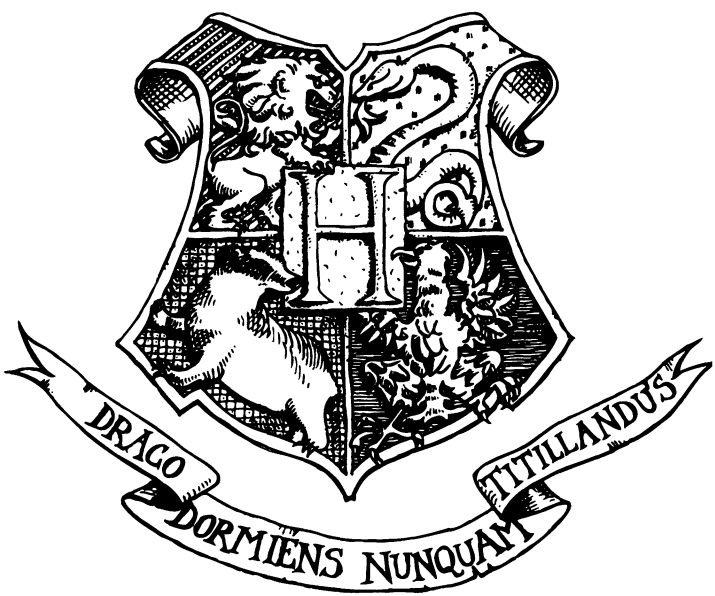

Traducere: ***Ioana Iepureanu***

EGMONT

„Copiii descoperă bucuria lecturii!"

Pentru Neil, Jessica și David,
care au făcut
ca lumea mea să fie magică.

– CAPITOLUL I –

DUDLEY DEMENTUL

Cea mai caldă zi de vară de până atunci era pe terminate și o liniște somnoroasă se așternea peste casele mari și pătrate de pe Aleea Boschetelor. Mașinile care erau de obicei strălucitoare stăteau pline de praf în parcările lor și peluzele cândva verzi ca smaraldul erau pârjolite și se îngălbeneau – pentru că folosirea furtunurilor fusese interzisă din cauza secetei. Privați de ocupațiile lor cotidiene de spălare a mașinii și de tundere a gazonului, locuitorii de pe Aleea Boschetelor se retrăseseră la umbră în casele lor răcoroase, cu ferestrele larg deschise, sperând să atragă o pală de vânt inexistentă. Singura persoană care rămăsese afară era un adolescent care stătea întins pe spate într-un strat de flori în fața casei de la numărul 4.

Era un băiat slab, cu părul negru și cu ochelari, care avea aspectul ciudat, oarecum nesănătos, al cuiva care a crescut mult într-o perioadă scurtă de timp. Blugii săi erau rupți și murdari, tricoul era larg și decolorat, iar tălpile adidașilor se dezlipeau de la vârf. Înfățișarea lui Harry Potter nu îl făcea plăcut de vecini, care erau genul de oameni care credeau că aspectul neîngrijit trebuia pedepsit prin lege, dar, cum în seara aceea se ascunsese după o tufă mare de hortensii, era invizibil pentru trecători. De fapt, singurul mod în care ar fi putut fi reperat era dacă unchiul Vernon sau mătușa Petunia ar fi scos capul pe fereastra de la sufragerie și s-ar fi uitat direct la stratul de flori de dedesubt.

În ansamblu, Harry credea că trebuia felicitat pentru ideea

de a se ascunde acolo. Probabil că nu era prea confortabil să stea întins pe pământul fierbinte și tare, dar, pe de altă parte, nimeni nu se mai uita urât la el, scrâșnind atât de tare din dinți, încât abia putea să mai audă știrile, sau bombardându-l cu întrebări nesuferite, așa cum se întâmplase de fiecare dată când încercase să stea în sufragerie și să se uite la televizor cu mătușa și unchiul său.

Ca și când acest gând ar fi intrat în zbor pe fereastra deschisă, Vernon Dursley, unchiul lui Harry, vorbi dintr-o dată.

– Mă bucur că băiatul nu mai încearcă să ne stea în cale. Chiar așa, unde e?

– Nu știu, zise mătușa Petunia, deloc îngrijorată. Nu e în casă.

Unchiul Vernon scoase un mormăit.

– *Se uită la știri...* zise el cu răutate. Mi-ar plăcea să știu ce pune de fapt la cale. De parcă unui băiat normal îi pasă ce e la știri – Dudley habar nu are ce se întâmplă; mă îndoiesc că știe cine este prim-ministru! Oricum, nu poți să spui că este ceva despre ai lui la știrile noastre...

– Vernon, *sst!* zise mătușa Petunia. Fereastra este deschisă!

– A... da... scuze, draga mea.

Soții Dursley tăcură. Harry ascultă o reclamă la cereale cu fructe și tărâțe pentru micul dejun, în timp ce se uita la doamna Figg, o bătrână stranie și iubitoare de pisici de pe Calea Wisteria, din apropiere, trecând agale pe lângă el. Era încruntată și bombănea încet. Harry era tare bucuros că era ascuns după tufă, pentru că în ultimul timp doamna Figg îl tot chema la ea la un ceai, de fiecare dată când îl întâlnea pe stradă. Aceasta dădu colțul și dispăru din câmpul vizual înainte ca vocea unchiului Vernon să plutească din nou pe fereastră.

– Dudders a ieșit la un ceai?

– La familia Polkiss, zise mătușa Petunia cu drag. Are atâția prieteni mici, este atât de iubit...

Harry își înăbuși cu greu un hohot. Soții Dursley erau într-adevăr uimitor de stupizi în privința fiului lor, Dudley. Îi înghițiseră toate minciunile neinspirate despre ceaiurile

băute cu câte un membru al găștii sale în fiecare seară a vacanței de vară. Harry știa foarte bine că Dudley nu fusese la nici un ceai; el și gașca lui își petreceau serile vandalizând terenul de joacă, fumând la colțuri de stradă și aruncând cu pietre în mașinile și copiii care treceau pe lângă ei. Harry îi văzuse „la treabă" în timpul plimbărilor sale pe înserat prin Little Whinging; își petrecuse cea mai mare parte a vacanței bântuind străzile și căutând ziare prin coșurile de gunoi.

Dar primele acorduri ale muzicii care anunțau știrile de la ora șapte ajunseră la urechile lui Harry și stomacul începu să i se zbată. Poate că seara aceasta - după o lună de așteptare - va fi cea dorită.

- *Aeroporturile sunt împânzite de un număr record de călători întârziați aflați în vacanță, în timp ce greva hamalilor spanioli a intrat în cea de-a doua săptămână.*

- Eu le-aș asigura o siestă lungă, se răsti unchiul Vernon peste sfârșitul propoziției crainicului.

Însă asta nu mai conta: afară, în stratul de flori, stomacul lui Harry păru să se descleștеze. Dacă s-ar fi întâmplat ceva, sigur ar fi fost primul subiect de la știri; moartea și distrugerile erau mai importante decât călătorii întârziați.

Expiră lung și încet și se uită în sus, la strălucitorul cer albastru. Fiecare zi din acea vară fusese la fel: încordarea, așteptarea, ușurarea temporară și apoi din nou încordare... Mereu, din ce în ce mai insistentă, o întrebare: de ce încă nu se întâmplase nimic?

Ascultă în continuare, în cazul în care exista vreun mic indiciu, nerecunoscut de Încuiați drept ceea ce era cu adevărat - poate o dispariție neexplicată sau vreun accident ciudat... însă greva hamalilor fu urmată de știri despre seceta din sud-est („Sper că ascultă vecinul!" urlă unchiul Vernon. „El, cu stropitorile lui la trei noaptea!"), apoi un elicopter aproape că se prăbușise în Surrey, după aceea divorțul unei actrițe celebre de soțul său celebru („De parcă ne-ar interesa legăturile lor sordide", pufni mătușa Petunia, care urmărise obsesiv cazul în fiecare revistă pe care reușise să-și pună mâna osoasă).

Harry închise ochii pe fundalul cerului de seară care acum radia când crainicul spuse: - *și în final, papagalul Bungy a găsit un nou mod de a se răcori în vara aceasta. Bungy, care locuiește la Cinci Pene în Barnsley, a învățat să facă schi nautic! Mary Dorkins are amănunte.*

Harry deschise ochii. Dacă ajunseseră la papagali care făceau schi nautic, nu mai era nimic demn de ascultat. Se rostogoli cu grijă pe burtă și se ridică în genunchi și coate, pregătindu-se să se târască pe sub fereastră.

Se mișcase cinci centimetri când se întâmplară mai multe lucruri într-o succesiune foarte rapidă.

Un poc puternic sparse liniștea somnolentă ca o împușcătură; o pisică o luă la fugă de sub o mașină parcată și dispăru imediat; un țipăt, o înjurătură urlată și zgomotul făcut de niște porțelanuri sparte veniră dinspre sufrageria familiei Dursley și, după cum era de așteptat, acesta era semnalul pe care îl aștepta Harry, căci sări în picioare, scoțând în același timp o baghetă subțire de lemn prinsă la talia blugilor, de parcă ar fi scos o sabie din teacă - însă, înainte să se poată ridica de tot, capul său intră în coliziune cu fereastra deschisă a familiei Dursley. Bubuitura care se auzi o făcu pe mătușa Petunia să urle și mai tare.

Harry se simți de parcă i s-ar fi crăpat capul în două. Cu ochii înlăcrimați, se clătină, încercând să se concentreze asupra străzii, ca să depisteze sursa zgomotului, însă abia reuși să se ridice, când două mâini mari și vinete ieșiră pe fereastra deschisă și se strânseră în jurul gâtului său.

- *Pune-o la loc!* se răsti unchiul Vernon în urechea lui Harry. *Acum! Înainte să vadă cineva!*

- Dă-mi drumul! se răsti Harry.

Se luptară timp de câteva secunde, Harry trăgând cu mâna stângă de degetele ca niște cârnați ale unchiului Vernon, iar cu dreapta ținând strâns bagheta ridicată; apoi, când durerea din creștetul lui Harry atinse o intensitate deosebită, unchiul Vernon țipă și îi dădu drumul lui Harry, de parcă ar fi fost electrocutat. Se părea că o forță invizibilă trecuse prin nepotul său, făcându-l imposibil de ținut.

Gâfâind, Harry căzu în față peste tufa de hortensii, se ridică și se uită în jur. Nu era nici urmă de ceea ce generase puternica pocnitură, însă erau mai multe chipuri care priveau pe unele dintre ferestrele din apropiere. Harry își băgă grăbit bagheta la loc în talia blugilor și încercă să pară nevinovat.

– Ce seară minunată! strigă unchiul Vernon, făcându-i cu mâna doamnei de la numărul 7 de vizavi, care se uita urât de după perdelele ei de plasă. Ați auzit rateul mașinii ăleia? Ne-a cam speriat pe mine și pe Petunia!

Continuă să rânjească într-un mod îngrozitor, de om nebun, până când toți vecinii curioși dispărură de la ferestrele lor, iar apoi rânjetul deveni o grimasă de furie, în timp ce îi făcea semn lui Harry să vină spre el.

Harry se apropie cu câțiva pași, având grijă să se oprească la o distanță unde mâinile întinse ale unchiului Vernon să nu își poată continua strangularea.

– Ce *naiba* vrei să demonstrezi cu asta, băiete? întrebă unchiul Vernon cu o voce ursuză care tremura de supărare.

– Ce vreau să demonstrez cu ce? zise Harry cu răceală.

Se uită în continuare în stânga și în dreapta străzii, încă sperând s-o vadă pe persoana care făcuse zgomotul.

– Cu toată hărmălaia asta, ca niște împușcături chiar în fața propriei noastre...

– Nu am făcut eu zgomotul acela, zise Harry hotărât.

Chipul slab, ca de cal, al mătușii Petunia apăru acum lângă cel mare și vânăt al unchiului Vernon. Era neagră de supărare.

– De ce te ascundeai sub fereastra noastră?

– Da, da, bună observație, Petunia! *Ce căutai, băiete, sub fereastra noastră?*

– Ascultam știrile, zise Harry pe un ton resemnat.

Mătușa și unchiul lui schimbară priviri furioase.

– Ascultai știrile! Iar?

– Păi, știți voi, se schimbă zilnic, zise Harry.

– Nu face pe deșteptul cu mine, băiete! Vreau să știu ce pui de fapt la cale – și nu îmi mai vinde gogoși, cum că *asculți știrile!* Știi foarte bine că *ai tăi...*

– Ai grijă, Vernon! șopti mătușa Petunia, și unchiul Vernon își coborî vocea, Harry abia reușind să îl audă...

– Că *ai tăi* nu sunt pomeniți la știrile *noastre!*

– Numai asta știți, zise Harry.

Soții Dursley se holbară la el pentru câteva secunde, apoi mătușa Petunia spuse:

– Ești un mincinos nesuferit. Ce caută acele... și ea coborî, glasul încât Harry trebui să citească pe buze următorul cuvânt, *bufnițe* aici, dacă nu îți aduc vești?

– Aha! șopti unchiul Vernon triumfător. Să te văd cum ieși din asta, băiete! De parcă n-am ști că afli vești de la păsările alea nenorocite!

Harry ezită o clipă. Îl costa ceva să spună adevărul de data aceasta, deși mătușa și unchiul său nu aveau cum să suspecteze cât de rău se simțea că trebuia să recunoască.

– Bufnițele... nu îmi aduc vești, zise el neutru.

– Nu cred așa ceva, zise imediat mătușa Petunia.

– Nici eu, zise unchiul Vernon hotărât.

– Știm că pui ceva ciudat la cale, spuse mătușa Petunia.

– Să știi că nu suntem tâmpiți, zise unchiul Vernon.

– Ei bine, *asta* este o noutate pentru mine, zise Harry, începând să se enerveze și, înainte ca soții Dursley să îl cheme înapoi, se întoarse, traversă peluza, sări gardul mic al grădinii și începu să meargă cu pași mari pe stradă.

Dăduse de bucluc și o știa. Mai târziu avea să dea ochii cu mătușa și unchiul său și să plătească prețul obrăzniciei sale, însă în acel moment nu prea îi păsa de asta; avea mintea ocupată cu lucruri mult mai importante.

Harry era sigur că pocnitura fusese făcută de cineva care Apăruse sau Dispăruse. Era exact sunetul pe care îl făcea Dobby, spiridușul de casă, când dispărea din senin. Oare era posibil ca Dobby să fie aici, pe Aleea Boschetelor? Era posibil să îl urmărească Dobby chiar în această clipă? Venindu-i acest gând, se întoarse și se uită înapoi spre Aleea Boschetelor, care însă părea să fie complet părăsită, iar Harry era sigur că Dobby nu știa cum să se facă invizibil.

Merse mai departe, aproape fără să își dea seama de drumul pe care îl urma, căci în ultima vreme bătuse de atâtea ori aceste străzi, încât picioarele îl duceau automat către locurile sale preferate. La fiecare câțiva pași, se uita înapoi peste umăr. Fusese făptură magică lângă el când stătuse printre begoniile muribunde ale mătușii Petunia, era sigur de asta. De ce nu vorbise cu el, de ce nu luaseră legătura, de ce se ascundea acum?

Și apoi, când frustrarea sa atinse cota maximă, certitudinea se risipi.

Poate că până la urmă nu fusese un zgomot magic. Poate că era atât de disperat după cel mai mic semn din lumea căreia îi aparținea, încât pur și simplu exagera din cauza unor zgomote obișnuite. Putea oare să fie sigur că nu fusese zgomotul unui obiect care se spărsese în casa unui vecin?

Harrry simți o senzație surdă, de greutate în stomac, și, înainte să își dea seama, fu din nou copleșit de sentimentul de deznădejde care îl mistuise toată vara.

Dimineața următoare avea să fie trezit de ceasul pus să sune la ora cinci ca să plătească bufnița care îi aducea *Profetul zilei* – însă mai avea sens să îl mai ia? În ultimele zile, Harry doar aruncase o privire spre prima pagină înainte să îl dea deoparte; când idioții care conduceau ziarul aveau să realizeze în sfârșit că se întorsese Cap-de-Mort, asta avea să fie știrea principală, și Harry era interesat doar de acest gen de știri.

Dacă avea noroc, mai erau și bufnițele care îi aduceau scrisori de la cei mai buni prieteni ai săi, Ron și Hermione, însă orice speranță că scrisorile lor îi vor aduce vești fusese pierdută de mult.

Evident, nu putem să spunem prea multe despre știi-tu-ce... Ni s-a poruncit să nu spunem nimic, în caz că ni se rătăcesc scrisorile... Suntem destul de ocupați, dar nu îți pot da detalii... Se întâmplă destul de multe, o să-ți povestim totul când o să ne vedem...

Însă când aveau să îl vadă? Nimeni nu părea să fie preocupat de o dată precisă. Hermione scrisese *sper să te vedem cât mai curând* pe felicitarea de ziua lui, însă cât de curând însemna „curând"? Din câte putea să-și dea seama Harry,

după indiciile vagi din scrisorile lor, Hermione și Ron erau în același loc, probabil acasă la părinții lui Ron. Abia era în stare să se gândească la ei doi distrându-se în Vizuină, în timp ce el era blocat pe Aleea Boschetelor. De fapt, era așa de supărat pe ei, încât aruncase nedeschise cele două cutii de ciocolată de la Lorzii Mierii pe care i le trimiseseră de ziua lui. O regretase mai târziu, după salata veștejită pe care o pregătise mătușa Petunia în seara aceea.

Și cu ce erau ocupați Ron și Hermione? De ce nu era și el ocupat? Nu dovedise că era capabil să se descurce cu lucruri mai importante decât o făcuseră ei? Uitaseră oare tot ce făcuse? Nu fusese el cel care intrase în cimitir și văzuse cum a fusese ucis Cedric, nu fusese legat de acea piatră funerară și aproape omorât?

Nu te gândi la asta, își spuse Harry cu hotărâre, pentru a suta oară în vara aceea. Era destul de rău că se întorcea mereu în cimitir în coșmarurile sale, ca să se mai gândească la asta și în clipele când era treaz.

Dădu colțul spre Aleea Magnoliei; pe la jumătate, trecu de gangul de lângă un garaj, unde ochii i se opriseră pentru prima dată asupra nasului său. Sirius cel puțin, părea să înțeleagă cum se simțea Harry. Trebuia să recunoască, scrisorile de la el erau la fel de lipsite de vești adevărate ca și cele de la Ron și Hermione, însă cel puțin conțineau cuvinte de prevenire și de consolare în locul indiciilor care tachinau: *Știu că trebuie să îți fie foarte greu... Stai deoparte și totul va fi bine... Ai grijă să nu faci nimic nesăbuit...*

Ei bine – își zise Harry, după ce traversă Aleea Magnoliei, ieși în Strada Magnoliilor și se îndreptă către terenul de joacă peste care se lăsa întunericul, făcuse (în general vorbind) cum îl sfătuise Sirius. Cel puțin, rezistase tentației de a-și lega cufărul de mătură și de a porni de unul singur către Vizuină. De fapt, Harry era de părere că se comportase foarte bine, având în vedere cât de frustrat și supărat era din cauza faptului că era blocat de atâta timp pe Aleea Boschetelor, silit să se ascundă în straturile de flori, sperând că va auzi

ceva care ar putea să sugereze ce făcea Lordul Cap-de-Mort. Cu toate acestea, era exagerat să i se spună că nu trebuia să se pripească de către un om care stătuse doisprezece ani în închisoarea de vrăjitori, Azkaban, evadase, și apoi pornise în lume cu un Hipogrif furat.

Harry sări poarta închisă a parcului și merse pe iarba pârjolită. Parcul era la fel de gol ca și străzile din jur. Când ajunse la leagăne, se duse la singurul pe care încă nu reușiseră să îl strice Dudley și prietenii săi, își puse un braț în jurul lanțului și privi îngândurat în jos. Nu avea cum să se mai ascundă în straturile de flori ale familiei Dursley. Ziua următoare avea să fie nevoit să se gândească la o nouă metodă de a asculta știrile. Între timp, nu îl aștepta decât o altă noapte neliniștită, agitată, pentru că, și atunci când scăpa de coșmarurile cu Cedric, avea vise tulburătoare, cu holuri lungi și întunecate, care dădeau toate către fundături și uși închise, ceea ce presupunea că avea legătură cu sentimentul de captivitate pe care îl simțea când era treaz. Adeseori, vechea cicatrice de pe frunte îl ustura groaznic, însă nu-și mai făcea iluzii că li s-ar părea interesant lui Ron, Hermione sau Sirius. În trecut, durerea generată de cicatrice avertizase despre recăpătarea puterilor de către Cap-de-Mort, însă acum Cap-de-Mort se întorsese, probabil că ei i-ar fi reamintit că era de așteptat să aibă această senzație intermitentă... sa nu-și facă griji... poveste veche...

Nedreptatea generală se acumula atât de mult în el, încât își dorea să urle de supărare. Dacă nu ar fi fost el, nimeni nu ar fi știut de întoarcerea lui Cap-de-Mort! Și recompensa era să stea închis în Little Whinging timp de patru săptămâni întregi, rupt complet de lumea magică, obligat să stea printre begonii pe moarte ca să audă de papagali care făceau schi nautic! Cum putuse Dumbledore să îl uite așa ușor? De ce se întâlniseră Ron și Hermione fără să îl invite și pe el? Cât timp mai trebuia să asculte cum îi spunea Sirius să aibă răbdare și să fie băiat cuminte; sau să reziste tentației de a le scrie idioților de la *Profetul zilei* și să le atragă atenția că se întorsese Cap-de-Mort? Aceste gânduri furioase i se

învârteau în cap, stomacul i se răsucea de supărare, în timp ce în jurul său se așterneau o noapte sufocantă ca de catifea, aerul plin de mirosul ierbii uscate și fierbinți și singurul sunet făcut de huruitul înecat al traficului de pe strada aflată dincolo de gardurile parcului.

Nu-și dădu deama cât stătuse în leagăn, înainte ca meditația să-i fie întreruptă la auzul unor voci care îl făcură să-și ridice privirea. Felinarele de pe străzile din jur aruncau o lumină confuză, în care însă se vedea un grup de oameni care traversau parcul. Unul dintre ei cânta un cântec grosolan pe un ton ridicat. Ceilalți râdeau. Dinspre bicicletele pe care le duceau cu ei se auzea un ticăit slab.

Harry știa cine erau acei oameni. Silueta din față era negreșit cea a vărului său, Dudley Dursley, îndreptându-se către casă, însoțit de gașca sa credincioasă.

Dudley era la fel de gras ca de obicei, însă anul de regim strict și descoperirea unui nou talent îi generaseră o schimbare a înfățișării. După cum le spunea unchiul Vernon plin de încântare tuturor celor care îl ascultau, Dudley devenise de curând campionul din sud-est la box interșcoli - categoria grea pentru juniori. „Sportul nobil", cum spunea unchiul Vernon, îl făcuse pe Dudley și mai masiv în ochii lui Harry decât în zilele de școală primară, când Dudley îl folosise drept primul său sac de box. Lui Harry nu îi mai era deloc teamă de vărul său, însă nu credea că dacă Dudley învățase să lovească mai tare și cu mai mare precizie, ăsta era un motiv de bucurie. Toți copiii din vecini erau îngroziți de el - chiar mai îngroziți decât de „băiatul acela, Potter", care, fuseseră preveniți, era un huligan înrăit și urma cursurile Centrului de Maximă Securitate pentru Băieți Delincvenți Incurabili Sf. Brutus.

Harry urmări siluetele întunecate traversând iarba și se întrebă pe cine bătuseră în seara aceea. *Uitați-vă în jur,* se trezi Harry spunându-și, în timp ce îi privea. *Hai... uitați-vă în jur... Stau singur aici... veniți și faceți o încercare...*

Dacă prietenii lui Dudley l-ar fi văzut stând acolo, sigur i-ar fi găsit cel mai scurt drum spre casă, și atunci ce ar fi făcut

Dudley? Nu ar fi vrut să scadă în ochii găștii, însă i-ar fi fost groază să-l provoace pe Harry... ar fi fost tare amuzant să urmărească dilema lui Dudley, să îl sâcâie, să îl privească, acesta fiind incapabil să răspundă... și dacă unii dintre ceilalți ar fi încercat să îl lovească pe Harry, ar fi fost pregătit - avea bagheta. Numai să încerce... i-ar fi plăcut la nebunie să își verse o parte din frustrare asupra băieților care îi făcuseră cândva viața coșmar.

Însă nu se întoarseră, nu-l văzură, erau aproape de gard. Harry își controlă impulsul de a-i striga... provocarea unei bătăi nu era o mișcare deșteaptă... nu trebuia să folosească magia... ar fi riscat iar să fie exmatriculat.

Vocile dinspre gașca lui Dudley se pierdură; nu mai erau la orizont, se îndreptau spre Strada Magnoliilor.

Poftim, Sirius, își zise Harry plictisit. Nimic nesăbuit. Am stat deoparte. Exact ceea ce nu aș fi vrut să fac.

Se ridică și se întinse. Mătușii Petunia și unchiului Vernon li se părea că, oricând venea Dudley, era ora potrivită pentru întorsul acasă, și orice moment după aceea era mult prea târziu. Unchiul Vernon îl amenințase pe Harry că îl va închide în magazie dacă va mai veni vreodată mai târziu decât Dudley. Înăbușindu-și un căscat și încă încruntându-se, Harry porni către poarta parcului.

Strada Magnoliilor, ca și Aleea Boschetelor, era plină de case mari, pătrate, cu peluze perfect aranjate, deținute toate de proprietari mari și pătrați, care aveau mașini foarte curate, asemănătoare cu cea a unchiului Vernon. Harry prefera Little Whinging pe timpul nopții, când ferestrele cu perdele erau niște petice de culoare strălucitoare ca niște bijuterii în întuneric și nu era în pericol să audă șoapte dezaprobatoare despre aspectul său de „delincvent" când trecea pe lângă proprietari. Merse repede, așa că pe la mijlocul Străzii Magnoliei gașca lui Dudley apăru iar la orizont; își luau la revedere la capătul Aleii Magnoliei. Harry se duse la umbra unui liliac mare și așteptă.

- ... a guițat ca un porc, nu-i așa? întrebă Malcolm, printre hohotele celorlalți.

– Bun croșeu de dreapta, Big D, zise Piers.

– Mâine la aceeași oră? întrebă Dudley.

– La mine, că părinții mei or să fie plecați, răspunse Gordon.

– Pe mâine, zise Dudley.

– Pa, Dud!

– Pe curând, Big D!

Harry așteptă ca restul găștii să se îndepărteze înainte s-o ia din loc. Când li se pierdură iar vocile, dădu colțul spre Aleea Magnoliei și, mergând foarte repede, se oprise în scurt timp lângă Dudley, care se plimba liniștit, fredonând nemelodios.

– Salut, Big D!

Dudley se întoarse.

– A, mormăi el. Tu ești.

– Și de când ești „Big D"? zise Harry.

– Taci din gură, se răsti Dudley, uitându-se în altă parte.

– Drăguț nume, zise Harry, zâmbind și mergând în rând cu vărul său. Dar pentru mine vei rămâne mereu „Dudiț Mic".

– Ți-am zis să TACI DIN GURĂ! zise Dudley, care își încleștase mâinile ca două șunci.

– Nu știu băieții cum îți spune mămica?

– Tacă-ți fleanca.

– *Ei* nu îi spui să-i tacă fleanca. Și cum rămâne cu „Pocuț" și „Diți Dididum", pot să le folosesc, nu?

Dudley nu zise nimic. Efortul de a se abține să-l lovească pe Harry părea să necesite tot autocontrolul de care era în stare.

– Și pe cine ați bătut în seara asta? întrebă Harry, pierindu-i zâmbetul. Un alt băiat de zece ani? Știu că l-ați rezolvat pe Mark Evans acum două seri...

– O căuta cu lumânarea, răspunse Dudley furios.

– A, da?

– M-a insultat.

– Zău? A zis cumva că arăți ca un porc care a fost dresat să meargă pe picioarele din spate? Pentru că asta nu este o insultă, Dud, este adevărul adevărat.

Lui Dudley i se zbătu un mușchi al maxilarului. Harry fu

extrem de satisfăcut să vadă cât îl enerva pe Dudley; se simți ca și cum și-ar fi transferat toată frustrarea asupra vărului său, singura supapă pe care o avea.

O luară la dreapta, pe străduța unde Harry îl văzuse pe Sirius pentru prima oară și care era o scurtătură între Aleea Magnoliei și Calea Wisteria. Era goală și mult mai întunecată decât străzile pe care le lega, pentru că nu exista nici un felinar. Pașii le erau înăbușiți de pereții garajelor într-o parte și de un gard înalt în cealaltă.

– Te crezi tare important pentru că ai chestia aia, nu-i așa? zise Dudley după câteva secunde.

– Ce chestie?

– Aia... chestia aia pe care o ascunzi.

Harry zâmbi din nou.

– Nu ești chiar atât de prost pe cât pari, Dud, nu-i așa? Dar presupun că, dacă ai fi, nu ai putea să mergi și să vorbești în același timp.

Harry își scoase bagheta. Îl văzu pe Dudley uitându-se pieziș la ea.

– Nu ai voie, zise el dintr-o suflare. Știu că nu ai voie. O să fii exmatriculat din școala aia sinistră la care te duci.

– De unde știi că nu au schimbat regulile, Big D?

– Nu le-au schimbat, zise Dudley, deși nu părea întru totul convins.

Harry râse încet.

– Nu ai curaj să te iei de mine fără chestia aia, nu? mârâi Dudley.

– În timp ce tu ai nevoie doar de patru amici în spatele tău ca să poți bate un băiat de zece ani. Ții minte titlul ăla la box cu care te tot mândrești? Ce vârstă avea adversarul tău? Șapte ani? Opt?

– Pentru cultura ta generală, avea șaisprezece ani, se răsti Dudley, și a fost inconștient timp de douăzeci de minute după ce am terminat cu el, plus că era de două ori mai greu ca tine. Stai să vezi după ce îi spun lui tata că ai scos chestia aia.

– Acum să înțeleg că fugim la tăticu'? S-a speriat micuțul

campion la box de bagheta răului de Harry?

– Noaptea nu mai ești la fel de viteaz, nu? zise Dudley batjocoritor.

– Este noapte, Dudiț. Noi așa spunem când se întunecă, așa, ca acum.

– Mă refer când ești în pat! se răsti Dudley.

Se oprise din mers. Și Harry se opri, uitându-se la vărul său. Din câte putea să vadă, pe chipul lătăreț al lui Dudley se așternuse o expresie triumfătoare și ciudată.

– Ce vrei să spui, nu sunt viteaz când sunt în pat? zise Harry, complet pus în încurcătură. Și de ce ar trebui să îmi fie frică, de perne sau ceva de genul ăsta?

– Te-am auzit azi-noapte, zise Dudley pe nerăsuflate. Vorbeai în somn. Gemeai.

– Ce vrei să spui? zise Harry din nou, însă avea o senzație de gol și de rece în stomac.

Noaptea trecută fusese iar în cimitir în vis.

Dudley izbucni într-un hohot aspru de râs, apoi se văicări cu o voce subțire și plângăcioasă.

– „Nu-l omorî pe Cedric! Nu-l omorî pe Cedric!" Cine e Cedric – iubitul tău?

– Eu... minți, zise Harry automat.

Însă i se uscase gura. Știa că Dudley nu mințea – cum altfel ar fi putut să știe de Cedric?

– „Tată! Tată, ajută-mă! Tată, o să mă omoare! Vai, vai!"

– Taci din gură, zise Harry încet. Taci, Dudley, te avertizez!

– Tată, vino și ajută-mă! Mamă, vino și ajută-mă! L-a omorât pe Cedric! Tată, ajută-mă! O să... – *Să nu cumva să îndrepți chestia aia spre mine!*

Dudley se dădu înapoi spre străduță. Harry avea bagheta îndreptată chiar spre inima lui. Simțea cum în vene îi clocoteau cei paisprezece ani în care îl urâse pe Dudley – ce nu ar fi dat să atace acum, să îl blesteme pe Dudley așa de rău, încât acesta să trebuiască să se întoarcă acasă târându-se ca o insectă rămasă mută, căreia îi crescuseră antene...

– Să nu mai vorbești niciodată despre asta, se răsti Harry.

Ai înțeles?

- Îndreaptă chestia aia în altă parte!
- Am spus, ai înțeles?
- Îndreapt-o în altă parte!
- AI ÎNȚELES?
- IA CHESTIA AIA DIN...

Dudley scoase un icnet straniu, tremurat, de parcă ar fi fost băgat în apă rece ca gheața.

Se întâmplase ceva cu noaptea. Cerul violet presărat cu stele era dintr-o dată negru ca smoala și lipsit de lumină - stelele, luna, felinarele începătoșate de la capetele aleii dispăruseră. Zgomotul distant al mașinilor și șoaptele copacilor se pierduseră. Seara înmiresmată era deodată îngrozitoare, tăios de rece. Erau înconjurați de un întuneric total, impenetrabil, mut, de parcă o mână gigantică ar fi acoperit întregul gang cu o mantie, orbindu-i.

Pentru o fracțiune de secundă, Harry crezu că făcuse o vrajă fără să vrea, în ciuda faptului că se împotrivise cât putuse de tare, însă apoi rațiunea îi ajunse din urmă simțurile - nu avea puterea de a stinge stelele. Întoarse capul într-o parte și în alta, încercând să vadă ceva, însă întunericul îi apăsa ochii ca un văl imponderabil.

Vocea îngrozită a lui Dudley îi tună în ureche.

- Ce-ce fa-faci? Te-termină!
- Nu fac nimic! Taci și nu te mișca!
- Nu ma-mai văd! Am o-orbit! Am...
- Ți-am spus să taci!

Harry rămase complet nemișcat, întorcându-și ochii care nu vedeau nimic la stânga și la dreapta. Frigul era atât de pătrunzător, încât tremura cu totul; i se făcuse pielea ca de găină pe mâini și părul de la ceafă i se zbârlise - deschise ochii larg, privind în jur în gol, fără să vadă nimic.

Era imposibil... nu aveau cum să fie aici... nu în Little Whinging... ciuli urechile... avea să-i audă înainte să-i vadă...

- O să-să-i spun lui tata! scânci Dudley. U-unde ești? Ce fa-faci...?

– Vrei să taci din gură? șuieră Harry. Încerc să as...

Însă amuți. Auzise exact lucrul de care se temuse.

Mai era ceva pe alee în afara lor, ceva care respira în reprize lungi, răgușite, sonore. Harry înțepeni de groază în aerul glacial.

– Te-termină! Încetează! O s-să te lovesc, îți jur că o s-o fac!

– *Dudley, taci din...*

ZDRANG.

Un pumn intră în coliziune cu una dintre tâmplele lui Harry, ridicându-l de la pământ. În fața ochilor îi apărură niște luminițe albe. Pentru a doua oară în ultima jumătate de oră, Harry avu senzația că i se crăpase capul în două; în clipa următoare, căzuse cu putere pe pământ și bagheta îi zburase din mână.

– Dudley, ești un idiot! strigă Harry, cu ochii înlăcrimați de durere, în timp ce se ridica ametit în patru labe, pipăind disperat în întuneric.

Îl auzi pe Dudley împleticindu-se, lovindu-se de gardul din gang, împiedicându-se.

– DUDLEY, ÎNTOARCE-TE! TE DUCI EXACT SPRE EL!

Se auzi un urlet subțire, îngrozitor, și pașii lui Dudley se opriră. În același moment, Harry simți o răceală sinistră în spatele său, care nu putea să însemne decât un singur lucru. Erau mai mulți.

– DUDLEY, TACI DIN GURĂ! ORICE AI FACE, TACI DIN GURĂ! Bagheta! murmură Harry disperat, mișcându-și mâinile pe pământ ca niște păianjeni. Unde e... bagheta... haide... *lumos!*

Spuse vraja din reflex, uitându-se disperat după o lumină care să îl ajute să caute și, spre ușurarea sa nesperată, se aprinse o lumină la câțiva centimetri de mâna sa dreaptă – era vârful baghetei. Harry o apucă, se ridică în picioare și se răsuci pe călcâie.

I se întoarse stomacul pe dos.

O siluetă înaltă, cu glugă, se apropia încet de el, plutind deasupra solului, iar picioarele nu se i vedeau deloc sub

robă, aspirând noaptea în vreme ce se deplasa.

Împleticindu-se înapoi, Harry ridică bagheta.

– *Expecto patronum!*

Din vârful baghetei sale țâșni un fuior argintiu de vapori și Dementorul încetini, însă vraja nu funcționase cum trebuia; împleticindu-se, Harry se dădu și mai în spate, în timp ce Dementorul se apleca asupra lui. Mintea îi era cuprinsă de panică – *concentrează-te...*

Din interiorul robei Dementorului ieșiră două mâini cenușii, scârboase, pline de cruste, care se întinseră spre el. Urechile lui Harry fură invadate de un zgomot puternic.

– *Expecto patronum!*

Vocea îi păru estompată și îndepărtată. Un alt fuior de fum argintiu, mai plăpând decât cel de dinainte, ieși plutind din baghetă – nu putea să o mai facă, nu putea să mai facă vraja.

Auzi un râs într-un cotlon al minții, un râs ascuțit, subțire... simți respirația putredă, rece ca moartea a Dementorului umplându-i plămânii, înecându-l – *gândește-te... la ceva frumos...*

Însă în el nu exista nimic frumos... degetele ca de gheață ale Dementorului i se încleștau în jurul gâtului – râsul ascuțit era din ce în ce mai tare, și o voce rosti în mintea sa: *Înclină-te în fața morții, Harry... s-ar putea să fie chiar fără dureri... nu am de unde să știu... eu nu am murit niciodată...*

Nu avea să-i mai vadă niciodată pe Ron și Hermione...

Și chipurile lor îi apărură limpezi în minte, în timp ce se lupta să tragă aer în piept.

– *EXPECTO PATRONUM!*

Un cerb argintiu enorm țâșni din vârful baghetei lui Harry; coarnele lui îl împunseră pe Dementor în locul unde ar fi trebuit să fie inima; fu aruncat înapoi, ușor ca întunericul, și când cerbul atacă, Dementorul se dădu la o parte, învins.

– PE AICI! îi strigă Harry cerbului.

Întorcându-se, fugi de-a lungul aleii, ținând în sus bagheta aprinsă.

– DUDLEY? DUDLEY!

Abia alergase vreo doisprezece pași, când ajunse la el: Dudley era ghemuit pe pământ, cu mâinile încleștate pe față. Un al doilea Dementor se apleca asupra lui, prinzându-i încheieturile cu mâinile sale slinoase, despărțindu-le încet, aproape cu drag, lăsându-și capul acoperit de glugă în jos către chipul lui Dudley, de parcă ar fi fost pe cale să-l sărute.

– PRINDE-L! strigă Harry, și cu un zgomot zguduitor, ca un uragan, cerbul argintiu pe care îl crease trecu în galop pe lângă el.

Chipul fără ochi al Dementorului era la câțiva centimetri de cel al lui Dudley când îl prinseră coarnele argintii; creatura fu azvârlită în sus și, ca și colegul său, zbură și fu absorbită de întuneric; cerbul merse în galop până la capătul aleii și se dizolvă într-o ceață argintie.

Luna, stelele și felinarele se întoarseră brusc la viață. O pală de vânt cald mătură aleea. Copacii fremătară în grădinile din vecini și zgomotul cotidian al mașinilor de pe Aleea Magnoliei invadă iar aerul. Harry rămase nemișcat, cu toate simțurile ascuțite, adaptându-se la întoarcerea subită la normalitate. După o clipă, își dădu seama că tricoul i se lipise de corp; era ud leoarcă de transpirație.

Nu îi venea să creadă ce se întâmplase. Dementori *aici*, în Little Whinging.

Dudley zăcea ghemuit pe pământ, scâncind și tremurând. Harry se aplecă să vadă dacă era în stare să stea în picioare, însă atunci auzi niște pași apăsați în fugă, în spatele său. Instinctiv, ridicându-și iar bagheta, se întoarse pe călcâie pentru a-l înfrunta pe noul venit.

Doamna Figg, vecina lor ciudată, apăru gâfâind la orizont. Părul său cărunt și sârmos îi ieșea de sub fileu, de încheietura mâinii îi atârna o plasă de cumpărături de sfoară și picioarele erau pe jumătate ieșite din papucii de stofă ecosez. Harry dădu să ascundă repede bagheta, dar...

– Nu o ascunde, tâmpitule! strigă ea. Dacă mai sunt și alții? Ah, o să-l *omor* pe Mundungus Fletcher!

– CAPITOLUL II –

UN FÂLFÂIT DE BUFNIȚE

– Cum? zise Harry cu o voce absentă.

– A plecat! zise doamna Figg, frângându-și mâinile. A plecat să discute cu cineva despre câteva ceaune care au căzut de pe o mătură! I-am spus că o să-l jupoi de viu dacă se duce, și uite acum! Dementori! Mare noroc că l-am pus în gardă pe Mr. Tibbles! Dar nu avem timp să stăm cu mâinile în sân! Hai, grăbește-te, trebuie să te ducem înapoi! Ah, câte probleme or să apară! O să-l *omor!*

– Dar...

Revelația că vecina sa bătrână, ciudată și obsedată de pisici știa ce erau Dementorii era un șoc aproape la fel de puternic ca și întâlnirea cu doi dintre ei pe alee.

– Sunteți... sunteți vrăjitoare?

– Sunt o Non, și Mundungus o știe foarte bine, așa că nu știu cum naiba aș fi putut să te ajut să te lupți cu Dementorii? Te-a lăsat complet descoperit, când eu *îl avertizasem...*

– Am fost urmărit de tipul ăsta, Mundungus? Stați puțin... el a fost! A Dispărut din fața casei mele!

– Da, da, da, însă din fericire îl plasasem pe Mr. Tibbles sub o mașină pentru orice siguranță, iar Mr. Tibbles a venit și m-a prevenit, dar când am ajuns la tine acasă plecaseși – și acum – ah, *ce-o* să spună Dumbledore? Tu! urlă ea la Dudley, încă întins pe asfalt. Ridică-ți fundul gras de pe jos, repede!

– Îl știți pe Dumbledore? zise Harry, uitându-se la ea cu ochii mari.

– Sigur că îl știu pe Dumbledore, cine nu-l știe pe

Dumbledore? Dar hai să mergem - n-o să-ți fiu de nici un ajutor dacă se întorc, în viața mea nu am transfigurat nici măcar un pliculeț de ceai!

Se aplecă, apucă unul dintre brațele masive ale lui Dudley cu mâinile ei uscate și trase.

- *Ridică-te,* ființă inutilă, *ridică-te!*

Însă Dudley ori nu putea, ori nu vroia să se miște. Rămase pe jos, tremurând, cu chipul întunecat și cu maxilarele încleștate.

- Îl ridic eu.

Harry îl prinse pe Dudley de braț și încercă din răsputeri.

Făcând un efort colosal, reuși să-l pună pe picioare. Dudley părea să fie pe punctul de-a leșina. Ochii mici i se roteau în orbite și chipul îi era plin de broboane de sudoare; în momentul în care Harry îi dădu drumul, se clătină într-un mod riscant.

- Grăbește-te! zise doamna Figg isterizată.

Harry își puse unul dintre brațele mari ale lui Dudley pe după umeri și îl târî spre stradă, aplecându-se puțin sub greutate. Doamna Figg mergea clătinându-se în fața lor, uitându-se neliniștită după colț.

- Ține-ți bagheta scoasă, îi spuse ea lui Harry când ajunseră pe Calea Wisteria. Lasă naibii Statutul de Tăinuire, oricum o să plătim cu vârf și-ndesat, așa ca hai să profităm. Că tot vorbea lumea despre Decretul de Restricție Rezonabilă a Vrăjitorilor Minori... exact de *asta* îi era frică lui Dumbledore.

- Ce e acolo, în capătul străzii? Ah, este doar Mr. Prentice... nu ascunde bagheta, băiete, nu ți-am zis că nu îți sunt de nici un ajutor?

Nu era ușor să ții bine o baghetă și să îl și cari pe Dudley în același timp. Harry îi dădu grăbit un ghiont în coaste vărului său, însă Dudley părea să fi pierdut orice dorință de mișcare independentă. Era inert pe umerii lui Harry, cu picioarele mari târșâindu-se pe pământ.

- Doamnă Figg, de ce nu mi-ați spus că sunteți o Non? întrebă Harry, gâfâind din cauza efortului și a mișcării. De câte ori am venit la dumneavoastră acasă - de ce nu ați spus nimic?

– Ordinele lui Dumbledore. Trebuia să veghez asupra ta, dar să nu zic nimic, erai prea mic. Îmi pare rău că a fost atât de rău la mine, Harry, dar soții Dursley nu te-ar fi lăsat niciodată să vii, dacă ar fi crezut că îți face plăcere. Să știi că nu mi-a fost ușor... dar pe cuvântul meu de onoare, zise ea tragic, frângându-și iar mâinile, când o să audă Dumbledore de toate astea – cum a putut să plece Mundungus, ar fi trebuit să fie la post până la miezul nopții – *unde este?* Cum o să-i spun lui Dumbledore ce s-a întâmplat? Nu pot să Apar.

– Am o bufniță, pot să v-o împrumut gemu Harry, întrebându-se dacă i se va rupe șira spinării sub greutatea lui Dudley.

– Harry, nu înțelegi! Dumbledore va trebui să acționeze cât mai repede, Ministerul are propriile metode de a detecta vrăjitoriile minorilor, probabil că știe deja, ascultă-mă pe mine.

– Însă tocmai scăpam de Dementori, am fost nevoit să folosesc magia – or să fie mai îngrijorați din cauza motivului pentru care pluteau Dementorii pe lângă Calea Wisteria, nu-i așa?

– Vai, dragul meu, mi-aș dori să fie așa, însă mă tem că... MUNDUNGUS FLETCHER, O SĂ TE OMOR!

Se auzi un *poc* puternic și aerul se umplu de un miros pregnant de băutură amestecat cu tutun stătut, când, chiar în fața lor, se materializă un om îndesat, nebărbierit, într-un pardesiu zdrențăros. Avea picioarele scurte, crăcănate, părul lung, roșcat deschis și ciufulit și, niște ochi injectați și umflați, care îi dădeau expresia tristă a unui basset. De asemenea, ținea strâns o legătură argintie de care Harry își dădu seama imediat că era o Pelerină Invizibilă.

– Ce-i, Figgy? zise el, uitându-se cu ochii mari de la doamna Figg la Harry și apoi la Dudley. Cum a rămas cu lucratu' sub acoperire?

– Îți arăt eu *acoperire!* urlă doamna Figg. *Dementori,* hoț viclean, perfid și bun de nimic ce ești!

– Dementori? repetă Mundungus îngrozit. Dementori, aici?

– Da, aici, grămadă de doi lei de găinați de liliac, aici! strigă doamna Figg. Dementori care-l atacă pe băiat în timpul pazei tale!

– Să mă ia naiba, zise Mundungus sfârșit, uitându-se de la doamna Figg la Harry și înapoi. Să mă ia naiba, eu...

– Și tu erai pe drumuri cumpărând ceaune furate! Nu ți-am zis să nu te duci? *Nu ți-am zis?*

– Eu... păi, eu...

Mundungus nu părea să se simtă deloc la locul lui.

– Să vezi, a... a fost o ocazie de afaceri foarte bună...

Doamna Figg ridică mâna de care-i atârna plasa de sfoară și îl pocni cu ea pe Mundungus peste față și gât; judecând după zgomotul metalic pe care îl făcuse, era plină de cutii cu mâncare pentru pisici.

– Au! Lasă-mă-n pace! Lasă-mă-n pace, cotoroanță nebună! Cineva trebuie să-i spună lui Dumbledore!

– Da... cineva... trebuie! urlă doamna Figg, dând cu plasa cu mâncare pentru pisici în fiecare părticică din Mundungus pe care o putea nimeri. Și – ar – fi – bine – să – fii – tu – și – să-i – spui – și – de – ce – nu – ai – fost – acolo – să – îl – ajuți!

– Nu-ți pierde firea și fileul! zise Mundungus, cu mâinile pe cap și ferindu-se. O să-i spun, o să-i spun!

Și, cu un alt *poc* răsunător, se făcu nevăzut.

– Sper să-l omoare Dumbledore! zise doamna Figg mânioasă. Acum, hai să mergem, Harry, ce mai aștepți?

Harry se hotărî să nu își piardă ce îi rămăsese din răsuflare, evidențiind că abia putea să mai meargă sub gabaritul lui Dudley. Trase de Dudley, care era semiconștient și se împletici înainte.

– Te duc până la ușă, zise doamna Figg, când ajunseră pe Aleea Boschetelor. Pentru orice eventualitate, în caz că mai sunt alții prin jur... ah, pe onoarea mea, ce catastrofă... și a trebuit să lupți tu însuți cu ei... iar Dumbledore a zis să nu te lăsăm să faci vrăji cu orice preț... ei bine, presupun că nu mai are sens să plângem după poțiunea vărsată... însă acum pisica a ajuns paznic la șoricei.

– Deci, gâfâi Harry, Dumbledore... a pus... să fiu urmărit?

– Sigur că da, zise doamna Figg grăbită. Te așteptai să te lase să umbli de unul singur, după ce s-a întâmplat în iunie?

Dumnezeule mare, băiete, mi-au spus că ești inteligent... da... intră și rămâi acolo, zise ea, când ajunseră la numărul patru. Cred că cineva va lua legătura cu tine cât de curând.

– Ce-o să faceți? întrebă Harry repede.

– Mă duc direct acasă, zise doamna Figg, uitându-se de-a lungul străzii întunecate și tremurând. Trebuie să aștept alte indicații. Tu să stai în casă. Noapte bună.

– Stați puțin, nu plecați încă! Vreau să știu...

Însă doamna Figg plecase deja cu pașii ei mari, cu papucii de stofă ecosez clămpănind, cu plasa de sfoară zăngănind.

– Stați! strigă Harry după ea.

Avea un milion de întrebări pentru oricine care avea legătură cu Dumbledore; însă în câteva clipe doamna Figg fu înghițită de întuneric. Încruntându-se, Harry îl mai aruncă pe Dudley și își croi drum încet, anevoie pe aleea din grădina casei de la numărul 4.

Lumina de pe hol era aprinsă. Harry își băgă bagheta înapoi în tivul din talia blugilor, sună la ușă și privi cum silueta mătușii Petunia deveni din ce în ce mai mare, distorsionată într-un mod ciudat de geamul neregulat al ușii de la intrare.

– Diddy! Era și cazul, s-a făcut cam... cam... *Diddy, ce s-a întâmplat?*

Harry se uită pieziș la Dudley și ieși la țanc de sub brațul său. Dudley se clătină pe loc pentru o clipă, cu chipul verde pal... apoi deschise gura și vomită pe tot covorașul din fața ușii.

– DIDDY! Diddy, ce e cu tine? Vernon? VERNON!

Unchiul lui Harry veni în grabă din sufragerie, cu mustața de morsă vânturându-se într-o parte și în alta, așa cum se întâmpla de fiecare dată când era neliniștit. Se duse grăbit să o ajute pe mătușa Petunia să îl treacă pragul pe Dudley, care avea genunchii înmuiați, evitând în același timp să calce în locul unde vărsase.

– Este bolnav, Vernon!

– Ce e, fiule? Ce s-a întâmplat? Ți-a dat doamna Polkiss ceva din import la ceai?

– De ce ești plin de praf, dragul meu? Ai stat pe jos?

– Stai așa – doar n-ai fost atacat de hoți, nu-i așa , fiule?

Mătușa Petunia țipă.

– Sună la poliție, Vernon! Sună la poliție! Diddy, drăguțul meu, vorbește cu mămica! Ce ți-au făcut?

În toată nebunia, nimeni nu părea să-l fi observat pe Harry, ceea ce era perfect din punctul lui de vedere. Reuși să se strecoare înăuntru chiar înainte ca unchiul Vernon să trântească ușa și, în timp ce soții Dursley își urneau cortegiul zgomotos din hol spre bucătărie, Harry se duse spre scări cu grijă și fără să scoată nici un sunet.

– Cine ți-a făcut asta, fiule? Dă-ne niște nume. Îi prindem noi, nu-ți face griji.

– Sst! Încearcă să spună ceva, Vernon! Ce e, Diddy? Spune-i lui mămica!

Piciorul lui Harry era pe ultima treaptă de jos când Dudley își recăpătă glasul.

– *El.*

Harry înlemni, cu piciorul pe treaptă, și cu chipul schimonosit, pregătit pentru explozie.

– BĂIETE! VINO AICI!

Cu un sentiment de groază amestecată cu furie, Harry își ridică încet piciorul de pe scară și se întoarse ca să-i urmeze pe soții Dursley.

Bucătăria impecabil de curată avea o ciudată strălucire ireală după întunericul de afară. Mătușa Petunia îl așeză pe Dudley pe un scaun; era încă foarte verde și avea aspectul unei moluște. Unchiul Vernon stătea în fața uscătorului de vase, uitându-se urât la Harry cu ochii săi mici, întredeschiși.

– Ce i-ai făcut fiului meu? zise el cu un mormăit amenințător.

– Nimic, zise Harry, știind foarte bine că unchiul Vernon nu avea să-l creadă.

– Ce ți-a făcut, Diddy? spuse mătușa Petunia pe un ton vibrant, curățând acum haina de piele a lui Dudley. A fost... a fost știi-tu-ce, dragule? A folosit... chestia aia a lui?

Încet, tremurând, Dudley dădu din cap.

– Nu este adevărat! zise Harry hotărât, în timp ce mătușa Petunia scoase un vaiet și unchiul Vernon ridică pumnii. Nu i-am făcut nimic, nu am fost eu, a fost...

Dar chiar în acel moment, o strigă intră în zbor pe fereastra de la bucătărie. Ratând de puțin creștetul unchiului Vernon, traversă bucătăria, dădu drumul la picioarele lui Harry unui plic mare de pergament pe care îl ducea în cioc, se întoarse cu grație, cu vârfurile aripilor abia atingând partea de sus a frigiderului, și apoi ieși rapid afară și dincolo de grădină.

– BUFNIȚE! urlă unchiul Vernon, cu mult solicitata venă de la tâmplă zvâcnindu-i a mânie, în timp ce trânti fereastra de la bucătărie. IAR BUFNIȚE! ÎN CASA MEA NU O SĂ MAI FIE NICI O BUFNIȚĂ!

Însă Harry deschidea deja plicul și scotea scrisoarea dinăuntru, cu inima bătându-i undeva în zona mărului lui Adam.

Dragă domnule Potter,

Am primit informații conform cărora ați făcut Vraja Patronus la ora nouă și douăzeci și trei de minute seara, într-o zonă locuită de Încuiați și în prezența unui Încuiat.

Gravitatea acestei încălcări a Decretului de Restricție Rezonabilă a Vrăjitorilor Minori a rezultat prin exmatricularea dvs. din Școala Hogwarts de Farmece și Vrăjitorii. Câțiva reprezentanți ai Ministerului vor sosi în curând la domiciliul dvs. pentru a vă distruge bagheta.

Având în vedere că ați primit deja un avertisment oficial pentru o încălcare precedentă conform Articolului 13 al Confederației Statutului de Tăinuire al Vrăjitorilor, vă anunțăm cu regret că vă e solicitată prezența la o audiere disciplinară în fața Ministerului Magiei la ora 9 a.m. pe doisprezece august.

Cu speranța că sunteți bine,
A dvs., Mafalda Hopkirk
Oficiul de Folosire Neregulamentară a Magiei
Ministerul Magiei

Harry citi scrisoarea de două ori. Era într-o mică măsură conștient că unchiul Vernon și mătușa Petunia vorbeau. În mintea sa totul era înghețat și amorțit. Un singur fapt îi pătrunsese în gânduri ca o săgeată paralizantă. Fusese exmatriculat de la Hogwarts. Totul se terminase. Nu avea să se mai întoarcă niciodată acolo.

Ridică privirea către soții Dursley. Unchiul Vernon avea fața vânătă, urlând, cu pumnii încă în aer; mătușa Petunia avea brațele în jurul lui Dudley, care vomita din nou.

Creierul temporar stupefiat al lui Harry părea să se trezească. *Câțiva reprezentanți ai Ministerului vor sosi în curând la domiciliul dvs pentru a vă distruge bagheta.* Nu exista decât o cale. Trebuia să fugă – acum. Unde avea să se ducă, Harry nu știa, însă era sigur de un singur lucru: la Hogwarts sau în afara sa, avea nevoie de baghetă. Într-o stare aproape ca de vis, își scoase bagheta și se întoarse să plece din bucătărie.

– Unde crezi că te duci? strigă unchiul Vernon.

Când Harry nu răspunse, se aruncă de partea cealaltă a mesei ca să blocheze ieșirea spre hol.

– N-am terminat cu tine, băiete!

– Dă-te la o parte, zise Harry încet.

– O să stai aici și o să-mi explici cum a făcut fiul meu de a...

– Dacă nu te dai la o parte, o să te blestem, zise Harry, ridicând bagheta.

– Nu poți să mă păcălești iar! se răsti unchiul Vernon. Știu că nu ai voie să o folosești în afara balamucului ăluia pe care îl numești școală!

– Am fost dat afară din balamuc, zise Harry. Așa că pot să fac orice vreau. Ai trei secunde. Unu... doi...

Un BANG răsunător umplu bucătăria. Mătușa Petunia țipă, iar unchiul Vernon urlă și se feri, fiindcă pentru a treia oară în acea seară Harry căuta sursa unei tulburări pe care nu o generase el. O localiză imediat: o bufniță de hambar derutată și cu un aspect răvășit stătea afară pe pervazul de la bucătărie, după ce tocmai se lovise de fereastra închisă.

Ignorând strigătul disperat – „BUFNIȚE!" – al unchiului

Vernon, Harry traversă camera în fugă și deschise fereastra cu putere. Bufnița întinse un picior de care era legat un mic sul de pergament, își aranjă penele și zbură în clipa în care Harry luă scrisoarea. Cu mâinile tremurânde, Harry desfășură cel de-al doilea mesaj, care era scris în mare grabă și neîngrijit cu cerneală neagră.

Harry,

Dumbledore tocmai a sosit la Minister și încearcă să lămurească totul. NU PLECA DIN CASA UNCHIULUI ȘI MĂTUȘII TALE. NU MAI FACE VRĂJI. NU ÎȚI PREDA BAGHETA.

Arthur Weasley

Dumbledore încerca să lămurească totul... ce însemna asta? Câtă putere avea Dumbledore ca să fie mai presus de Ministerul Magiei? Atunci, exista o șansă să poată să fie acceptat din nou la Hogwarts? În pieptul lui Harry încolți o sămânță firavă de speranță, sufocată aproape imediat de panică – cum putea să refuze să își predea bagheta fără să facă vrăji? Avea să fie nevoit să se dueleze cu reprezentanții Ministerului și, dacă făcea asta, avea noroc în cazul în care scăpa de Azkaban, darămite cu atît mai mult de exmatriculare.

Rotițele minții i se învârteau neîncetat... ar fi putut să fugă și să riște să fie prins de Minister, sau să stea locului și să-i aștepte să-l găsească acolo. Era mult mai ispitit de prima variantă, însă știa că domnul Weasley îi vroia binele... și până la urmă, Dumbledore rezolvase lucruri și mai grave decât asta.

– Bine, zise Harry. M-am răzgândit, rămân.

Se așeză furtunos la masă în fața lui Dudley și a mătușii Petunia. Familia Dursley părea nemulțumită de răzgândirea sa subită. Mătușa Petunia se uită disperată la unchiul Vernon. Vena de pe tâmpla lui purpurie zvâcnea mai rău ca niciodată.

– De la cine sunt bufnițele astea afurisite? mormăi el.

– Prima a fost de la Ministerul Magiei, ca să-mi anunțe exmatricularea, zise Harry calm.

Își ciulise urechile ca să capteze orice sunet de afară, în cazul în care se apropiau reprezentanții Ministerului, și era mai ușor și mai fără zgomot să răspundă la întrebările unchiului Vernon decât să înceapă acesta să urle și răcnească.

– A doua a fost de la tatăl prietenului meu, Ron, care lucrează la Minister.

– Ministerul Magiei? strigă unchiul Vernon. Oameni ca voi în Guvern? Ah, asta explică totul, nici nu mă mir că se duce țara de râpă.

Văzând că Harry nu răspundea, unchiul Vernon se uită urât la el, și apoi răcni:

– Și de ce ai fost exmatriculat?

– Pentru că am făcut vrăji.

– AHA! strigă unchiul Vernon, dând cu pumnul în partea de sus a frigiderului care se deschise brusc, iar mai multe dintre snack-urile fără grăsimi ale lui Dudley se răsturnară și se împrăștiară pe jos. Deci, recunoști! *Ce i-ai făcut lui Dudley?*

– Nimic, spuse Harry, mai puțin calm decât înainte. Nu eu am fost cel...

– *Ba da,* murmură Dudley pe neașteptate, iar unchiul Vernon și mătușa Petunia îi făcură imediat semn lui Harry să tacă, în timp ce amândoi se aplecară mult deasupra lui Dudley.

– Continuă, fiule, zise unchiul Vernon, ce a făcut?

– Spune-ne, dragul meu, șopti mătușa Petunia.

– A îndreptat bagheta spre mine, bâigui Dudley.

– Da, așa este, dar nu am folosit-o, protestă Harry supărat.

– TACI! tunară unchiul Vernon și mătușa Petunia la unison.

– Continuă, fiule, repetă unchiul Vernon, cu mustața fremătându-i de mânie.

– S-a întunecat totul, zise Dudley răgușit, tremurând. Totul în întuneric. Și atunci am a-auzit... *chestii.* În m-mintea mea.

Unchiul Vernon și mătușa Petunia schimbară niște priviri de groază absolută. Dacă lucrul care le displăcea cel mai mult

pe lume era magia - urmată îndeaproape de vecinii care îi depășeau la încălcarea interdicției de a folosi furtunurile - oamenii care auzeau voci erau, cu siguranță, printre primele zece. Era evident: credeau că Dudley își pierdea simțul rațiunii.

- Ce fel de chestii ai auzit, Pocuț? murmură mătușa Petunia, foarte palidă și cu lacrimi în ochi.

Însă Dudley nu părea să fie în stare să spună. Se cutremură iar, dădu din capul său mare și blond și, în ciuda senzației de frică paralizantă care îl cuprinsese pe Harry de când venise prima bufniță, acesta simți o anumită curiozitate. Dementorii făceau ca o persoană să retrăiască cele mai nefericite momente din viață. Oare ce fusese forțat să audă Dudley cel răsfățat, răzgâiat și bătăuș?

- Cum de ai căzut, fiule? zise unchiul Vernon, pe un ton neobișnuit de liniștit, genul de ton pe care l-ar fi adoptat lângă patul unui om foarte bolnav.

- M-am î-împiedicat, zise Dudley tremurat. Și apoi...

Făcu un semn către pieptul său masiv. Harry înțelese. Dudley își amintea de frigul cleios care îți umplea plămânii, în timp îți erau absorbite speranța și fericirea.

- Îngrozitor, murmură Dudley. Frig. Foarte frig.

- Bine, zise unchiul Vernon, cu o voce de un calm forțat, în timp ce mătușa Petunia puse o mână neliniștită pe fruntea lui Dudley ca să-i verifice temperatura. Ce s-a întâmplat după aceea, Dudders?

- Simțit... simțit... simțit... ca și când... ca și când...

- Ca și când nu vei mai fi niciodată fericit, umplu Harry golul cu o voce neutră.

- Da, șopti Dudley, încă tremurând.

- Așa deci! zise unchiul Vernon, cu glasul impunător revenindu-i la volumul maxim, în timp ce se ridica. Ai aruncat cine știe ce vrajă asupra fiului meu ca să audă voci și să creadă că este - condamnat la nefericire sau ceva de genul ăsta, nu-i așa?

- De câte ori trebuie să vă spun? zise Harry, furia și glasul urcându-i deopotrivă. *Nu am fost eu de vină!* Ci doi Dementori!

- Doi - ce e drăcia asta?

– De – men – tori, spuse Harry încet și clar. Doi.

– Și ce naiba sunt Dementorii?

– Păzesc închisoarea vrăjitorilor, Azkaban, zise mătușa Petunia.

Aceste vorbe fură urmate de două secunde de liniște apăsătoare, înainte ca mătușa Petunia să își pună mâna peste gură, de parcă i-ar fi scăpat o înjurătură dezgustătoare. Unchiul Vernon se holbă la ea.

Creierul lui Harry fu prins într-un vârtej. Cu doamna Figg era cum era – dar *mătușa Petunia?*

– De unde ai știut asta? o întrebă el uluit.

Mătușa Petunia părea destul de îngrozită de ea însăși. Îi aruncă unchiului Vernon o privire speriată, parcă cerându-și scuze, apoi își dădu mâna încet la o parte, arătându-și dinții de cal.

– L-am auzit – pe băiatul acela îngrozitor – când îi vorbea *ei* despre aceștia – acum câțiva ani, zise ea neliniștită.

– Dacă te referi la mama și la tatăl meu, de ce nu le spui pe nume? zise Harry tare, însă mătușa Petunia îl ignoră, părând teribil de tulburată.

Harry era înmărmurit. Cu excepția unei ieșiri necontrolate cu ani în urmă, când mătușa Petunia strigase că mama lui Harry fusese o ciudățenie, nu o mai auzise niciodată vorbind de sora ei. Era uimit că își amintise după atâta timp această frântură de informație despre lumea magică, când de obicei își mobiliza toată energia ca să pretindă că nu exista.

Unchiul Vernon deschise gura, o închise la loc, o mai deschise o dată, o închise iar, părând să se străduiască să își aducă aminte cum se vorbește, după care o deschise pentru a treia oară și murmură:

– Deci – deci... chiar... hm... chiar... hm... chiar există, nu... hm... Demento- cum le-o spune?

Mătușa Petunia dădu din cap.

Unchiul Vernon se uită la mătușa Petunia apoi la Dudley și la Harry, ca și când ar fi sperat că cineva va striga „Păcăleală de 1 aprilie!" Când nu o făcu nimeni, deschise iar gura,

însă fu cruțat de efortul de a găsi alte cuvinte, de sosirea unei a treia bufnițe în seara aceea. Aceasta intră direct pe fereastra încă deschisă, ca o ghiulea cu pene, și ateriză cu zgomot pe masa din bucătărie, făcându-i pe cei trei membri ai familiei Dursley să tresară de frică. Harry înșfăcă din ciocul bufniței un al doilea plic care părea oficial și îl deschise, în timp ce bufnița dispăru înapoi în noapte.

– S-a terminat cu bufnițele, mormăi unchiul Vernon turbat, repezindu-se la fereastră și trântind-o iar.

Dragă domnule Potter,

În continuarea scrisorii noastre de acum aproximativ douăzeci de minute, Ministerul Magiei a revizuit decizia de a vă distruge bagheta. Puteți să vă păstrați bagheta până la audierea disciplinară de pe doisprezece august, dată la care va fi luată o hotărâre oficială.

În urma unor întrevederi cu Directorul Școlii Hogwarts de Farmece și Vrăjitorii, Ministerul a fost de acord cu deciderea asupra exmatriculării la aceeași dată. Prin urmare, ar trebui să vă considerați suspendat din cadrul școlii până la alte investigații.

Cele mai bune urări,
A dvs.,
Mafalda Hopkirk
Oficiul de Folosire Neregulamentară a Magiei
Ministerul Magiei

Harry citi această scrisoare de trei ori în succesiune rapidă. Nodul groaznic din piept se slăbi puțin, fiindcă aflase ușurat că încă nu era exmatriculat definitiv, deși temerile nu i se risipiseră câtuși de puțin. Totul părea să depindă de audierea sa de pe doisprezece august.

– Ei, bine? zise unchiul Vernon, reamintindu-i lui Harry unde era. Acum ce mai e? Te-au condamnat? La voi există condamnarea la moarte? adăugă el, cu o urmă de speranță.

– Trebuie să mă duc la o audiere, zise Harry.

– Și or să te condamne acolo?

– Presupun că da.

– Atunci, nu o să pierd speranța, spuse unchiul Vernon răutăcios.

– Păi, asta ar fi tot, zise Harry, ridicându-se.

Își dorea cu disperare să fie singur, să se gândească, poate să le trimită scrisori lui Ron, Hermione și Sirius.

– NU, N-AR FI! răcni unchiul Vernon. AȘAZĂ-TE LA LOC!

– Acum ce mai este? zise Harry nerăbdător.

– DUDLEY! tună unchiul Vernon. Vreau să știu exact ce s-a întâmplat cu fiul meu!

– BINE! strigă Harry, pierzându-și cumpătul și făcând să țâșnească scântei roșii și aurii din vârful baghetei sale, pe care încă o ținea strâns în mână.

Toți cei trei membri ai familiei Dursley tresăriră, părând îngroziți.

– Dudley și cu mine eram în gangul dintre Aleea Magnoliei și Calea Wisteria, zise Harry, vorbind repede și străduindu-se să rămână calm. Dudley s-a gândit s-o facă pe deșteptul cu mine, iar eu am scos bagheta, dar nu am folosit-o. Când au apărut doi Dementori...

– Dar CE sunt Dementoizii? întrebă unchiul Vernon mânios. CE fac?

– Ți-am spus – absorb toată fericirea din tine, spuse Harry, și dacă au ocazia, te sărută...

– Te sărută? zise unchiul Vernon, cu ochii ieșindu-i puțin din orbite. Te sărută?

– Așa se spune când îți aspiră sufletul pe gură.

Mătușa Petunia scoase un țipăt slab.

– Sufletul lui? Nu l-au luat – încă mai are...

Îl apucă pe Dudley de umeri și îl scuturâ, de parcă ar fi verificat dacă putea să îi audă sufletul zăngănind înăuntrul său.

– Sigur că nu i-au luat sufletul, v-ați fi dat seama dacă ar fi făcut-o, zise Harry exasperat.

– Te-ai luptat cu ei, nu-i așa, fiule? zise unchiul Vernon

tare, arătând ca un om care se chinuia să aducă conversația la un nivel pe care îl înțelegea. Le-ai arătat bine cunoscutele mișcări, nu?

– Unui Dementor nu poți să-i arăți bine cunoscutele mișcări, spuse Harry printre dinții încleștați.

– Atunci, de ce el e bine? izbucni unchiul Vernon. De ce nu e golit?

– Pentru că am folosit Vraja...

ZVUM. Cu un zăngănit, un vânturat de aripi și un norișor de praf, o a patra bufniță apăru alunecând pe șemineul din bucătărie.

– PENTRU NUMELE LUI DUMNEZEU! tună unchiul Vernon, smulgându-și smocuri mari din mustață, ceva ce nu fusese adus în situația de a face de mult timp. SĂ NU MAI VĂD BUFNIȚE AICI, NU O SĂ ACCEPT AȘA CEVA, ASCULTĂ-MĂ BINE!

Însă Harry lua deja un sul de pergament de la piciorul bufniței. Era atât de convins că această scrisoare trebuia să fie de la Dumbledore, explicând totul – Dementorii, doamna Figg, ce avea de gând Ministerul, cum el, Dumbledore, intenționa să clarifice totul. Însă pentru prima dată în viața lui fu dezamăgit să vadă scrisul lui Sirius. Ignorând discursul neîntrerupt al unchiului Vernon despre bufnițe, și cu ochii întredeschiși din cauza unui al doilea nor de praf, iscat când cea mai recentă bufniță plecă, zburând înapoi pe horn, Harry citi mesajul de la Sirius.

Arthur tocmai mi-a spus ce s-a întâmplat. Orice ai face, nu mai ieși din casă.

Harry găsi că era un răspuns atât de nepotrivit pentru tot ce se întâmplase în seara aceea, încât întoarse foaia de pergament pe verso, căutând restul scrisorii, însă nu mai exista nimic în plus.

Și acum, iar era pe cale să își piardă răbdarea. Chiar nu avea de gând să-i spună nimeni „bravo" pentru felul cum se luptase cu cei doi Dementori de unul singur? Și domnul Weasley, și Sirius se purtau de parcă ar fi fost neascultător

și amânau mustrările pentru când își vor fi dat seama care erau pagubele.

– ... un fâlfâit, vreau să spun, o flotă de bufnițe intrând și ieșind în și din casa mea. Nu o să permit așa ceva, băiete, nu o să...

– Nu pot să împiedic bufnițele să vină, izbucni Harry, mototolind în pumn scrisoarea de la Sirius.

– Vreau să aud adevărul despre ce s-a întâmplat în seara asta! răcni unchiul Vernon. Dacă Dementii sunt cei care i-au făcut rău lui Dudley, cum de-ai fost exmatriculat? Ai făcut știi-tu-ce, ai recunoscut-o!

Harry trase aer în piept, ca să se liniștească. Începea să-l doară din nou capul. Își dorea mai mult decât orice altceva să plece din bucătărie, departe de familia Dursley.

– Am făcut Vraja Patronus ca să scap de Dementori, spuse el, chinuindu-se să rămână calm. Este singurul lucru care funcționează împotriva lor.

– Dar ce *făceau* Dementoizii în Little Whinging? zise unchiul Vernon pe un ton exasperat.

– Nu am cum să știu, zise Harry obosit. Habar n-am.

Acum durerea de cap îi zvâcnea în jurul arsurii în formă de fulger. Furia i se risipea. Se simțea lipsit de forțe, extenuat. Membrii familiei Dursley se uitau cu toții la el.

– Din cauza ta, zise unchiul Vernon cu putere. Are legătură cu tine, băiete, o știu. Altfel de ce ar veni aici? De ce ar ajunge în gangul acela? Trebuie să fii singurul... singurul...

Evident, nu era în stare să pronunțe cuvântul „vrăjitor".

– Singurul *știi-tu-ce* pe o rază de câțiva kilometri buni.

– Nu știu de ce au ajuns aici.

Însă după cuvintele unchiului Vernon, creierul extenuat al lui Harry se puse din nou în funcțiune. *De* ce veniseră Dementorii în Little Whinging? *Cum* putea să fie o coincidență faptul că apăruseră în gangul unde era Harry? Fuseseră trimiși de cineva? Oare Ministerul Magiei pierduse controlul asupra Dementorilor? Oare părăsiseră Azkabanul și i se alăturaseră lui Cap-de-Mort, după cum prezisese Dum-

bledore că vor face?

– Demembrii ăștia păzesc o închisoare de ciudați? întrebă unchiul Vernon, croindu-și drum în urma gândurilor lui Harry.

– Da, zise Harry.

Dacă nu l-ar mai durea capul, dacă ar putea să iasă din bucătărie, să se ducă în camera sa întunecată și să se *gândească*...

– Oho! Veneau să te aresteze! spuse unchiul Vernon, cu aerul triumfător al unui om care ajunsese la o concluzie de necontestat. Asta e, nu-i așa, băiete? Ești un fugar în fața legii!

– Bineînțeles că nu sunt, zise Harry, clătinând din cap, de parcă ar fi încercat să alunge o muscă, și având mintea răvășită.

– Atunci de ce?

– Probabil că i-a trimis el, zise Harry încet, mai mult lui însuși decât unchiului Vernon.

– Poftim? Cine i-a fi trimis?

– Lordul Cap-de-Mort, zise Harry.

Conștientiză vag ce ciudat era că familia Dursley, care tresărea, se strâmba și se îngrozea când auzea cuvinte ca „vrăjitor", „magie" sau „baghetă", putea să audă numele celui mai rău vrăjitor din toate timpurile fără să clipească.

– Lordul – stai așa, zise unchiul Vernon, cu fața schimonosită, ochii săi ca de porc fiind cuprinși de o privire de înțelegere iluminatoare. Am auzit numele ăsta... el a fost cel care...

– Mi-a ucis părinții, da, spuse Harry încet.

– Însă a dispărut, zise unchiul Vernon nerăbdător, fără să lase câtuși de puțin impresia că uciderea părinților lui Harry ar fi putut să fie un subiect dureros. Așa a zis găliganul ăla. A dispărut.

– S-a întors, zise Harry cu greutate.

Era foarte ciudat să stea acolo în bucătăria curată ca o farmacie, lângă frigiderul super performant și televizorul cu ecran panoramic, vorbind calm despre Lordul Cap-de-Mort cu unchiul Vernon. Sosirea Dementorilor în Little Whinging părea să fi spart marele zid invizibil care despărțea lumea

implacabil non-magică din Aleea Boschetelor și lumea de dincolo. Cele două vieți ale lui Harry fuseseră cumva împletite și totul se întorsese cu susul în jos; familia Dursley cerea detalii despre lumea magică și doamna Figg îl cunoștea pe Albus Dumbledore; Dementorii pluteau prin Little Whinging și era posibil ca el însuși să nu se mai întoarcă niciodată la Hogwarts. Îl duru capul și mai tare.

– S-a întors?! șopti mătușa Petunia.

Se uită la Harry cum nu o mai făcuse niciodată până atunci. Și dintr-o dată, pentru prima oară în viața lui, Harry își dădu seama cu adevărat că mătușa Petunia era sora mamei sale. Nu putea să spună de ce acest gând îl lovise cu atâta forță tocmai în momentul acela. Tot ce știa era că nu era singura persoană din cameră care avea o idee despre ceea ce putea să însemne întoarcerea Lordului Cap-de-Mort. Mătușa Petunia nu îl mai privise în viața ei ca acum. Ochii ei mari și pali (atât de diferiți de cei ai surorii ei) nu erau întredeschiși de neplăcere sau supărare, ci erau mari și temători. Fațada pe care o susținuse mătușa Petunia cu vehemență toată viața lui – că nu exista magie și nici o altă lume decât lumea în care trăiau ea și unchiul Vernon – părea să se fi năruit.

– Da, zise Harry, adresându-i-se acum direct mătușii Petunia. S-a întors acum o lună. L-am văzut.

Mâinile ei găsiră sub haina de piele umerii masivi ai lui Dudley și îi strânseră.

– Stai așa, zise unchiul Vernon, uitându-se când la soția sa, când la Harry, aparent uimit și derutat de înțelegerea fără precedent care părea să se fi născut între ei. Stai așa. Zici că s-a întors Lordul ăsta Cap-de-Mort.

– Da.

– Cel care ți-a omorât părinții.

– Da.

– Și acum îi trimite pe Dezmembrați după tine?

– Așa se pare, zise Harry.

– Am înțeles, spuse unchiul Vernon, privind când chipul palid al soției sale, când pe cel al lui Harry și aranjându-și

talia pantalonilor.

Părea să se umfle, iar fața sa mare și vânătă se întindea sub ochii lui Harry.

– Ei bine, asta clarifică lucrurile, zise el, lărgindu-i-se partea din față a cămășii în timp ce se umfla. Băiete, poți să pleci din această casă!

– Poftim? spuse Harry.

– M-ai auzit – AFARĂ! răcni unchiul Vernon, și chiar și mătușa Petunia și Dudley tresăriră. AFARĂ! AFARĂ! Ar fi trebuit să fac asta cu ani în urmă! Bufnițe care vin aici ca la hotel, prăjituri care explodează, jumătate din sufragerie distrusă, coada lui Dudley, Marge care plutea pe lângă tavan și acel Ford Anglia zburător – AFARĂ! AFARĂ! Atât ți-a fost! Ești de domeniul trecutului! Nu o să mai stai aici dacă te urmărește un țicnit, nu o să-mi pui în pericol nevasta și fiul, nu o să aduci necazuri asupra noastră. Dacă o iei pe același drum cu părinții tăi, m-am săturat! AFARĂ!

Harry rămase țintuit locului. Scrisorile de la Minister, domnul Weasley și Sirius erau toate strânse în mâna sa stângă. *Orice ai face, nu mai ieși din casă. NU PLECA DIN CASĂ.*

– Ai auzit ce am spus! zise unchiul Vernon, aplecându-se acum către el, cu chipul său mare și vânăt apropiindu-se atât de tare de cel al lui Harry, încât acesta îi simți realmente stropii de salivă pe față. La drum! Acum o oră erai foarte grăbit să te duci! Sunt chiar în urma ta! Ieși, și să nu mai faci niciodată umbră pragului nostru! Habar nu am de ce te-am ținut până acum, Marge avea dreptate, ar fi trebuit să ajungi la orfelinat. Am fost prea sensibili și ne-am făcut rău cu mâna noastră, am crezut că o să putem să scoatem ceva din tine, am crezut că o să putem să te facem normal, dar ai fost putred de la început și m-am săturat de *bufnițe!*

A cincea bufniță veni pe horn cu o viteză atât de mare, încât de fapt lovi podeaua înainte să își ia din nou zborul cu un ciripit răsunător. Harry ridică mâna să ia scrisoarea, care era într-un plic roșu, însă bufnița trecu pe deasupra lui, zburând direct la mătușa Petunia, care scoase un țipăt și se

feri, cu mâinile pe față. Bufnița dădu drumul plicului chiar în capul ei, se întoarse și zbură direct înapoi pe horn.

Harry se aruncă în față ca să ridice scrisoarea, însă mătușa Petunia i-o luă înainte.

– Poți să o deschizi dacă vrei, zise Harry, însă oricum o să aud ce spune. Este o Urlătoare.

– Dă-i drumul, Petunia! răcni unchiul Vernon. Nu o atinge, poate să fie periculoasă!

– Îmi este adresată, spuse mătușa Petunia cu o voce tremurândă. Îmi este adresată, Vernon, uită-te! *Doamnei Petunia Dursley, Bucătărie, Numărul Patru, Aleea Boschetelor...*

Își recăpătă răsuflarea, îngrozită. Plicul roșu începuse să scoată fum.

– Deschide-o! o îndemnă Harry. Termină cu ea! O să se întâmple oricum.

– Nu.

Mâna mătușii Petunia tremura. Se uita pierdută prin bucătărie, de parcă ar fi căutat o cale de scăpare, însă prea târziu – plicul izbucni în flăcări. Mătușa Petunia țipă și îi dădu drumul.

Un glas groaznic umplu bucătăria, rezonând în spațiul închis, ieșind din scrisoarea în flăcări de pe masă.

– *Amintește-ți de cea de dinainte, Petunia.*

Mătușa Petunia arăta ca și când era să leșine. Se prelinse pe scaunul de lângă Dudley, cu chipul în mâini. Rămășițele plicului se transformară în cenușă.

– Ce e asta? zise răgușit unchiul Vernon. Ce – eu, nu – *Petunia?*

Mătușa Petunia nu spuse nimic. Dudley se holba prostește la mama sa, cu gura căscată. Tăcerea se prelungea îngrozitor. Harry își urmărea mătușa, complet uluit, durându-l capul de parcă urma să explodeze.

– Petunia, draga mea! zise unchiul Vernon timid. Petunia?

Ridică privirea și capul. Încă tremura. Înghiți în sec.

– Băiatul – băiatul va trebui să rămână, Vernon, zise ea sfârșită.

- C-cum?

- Rămâne, spuse ea.

Nu se uită la Harry. Se ridică iar în picioare.

- El... dar, Petunia...

- Dacă îl dăm afară, or să vorbească vecinii, zise ea.

Își recăpătă rapid caracterul vioi și tranșant, deși era încă foarte palidă.

- Vor pune întrebări ciudate, vor dori să afle unde s-a dus. O să trebuiască să îl ținem în continuare.

Unchiul Vernon se dezumflă ca un cauciuc vechi.

- Dar, Petunia, draga mea...

Mătușa Petunia îl ignoră. Se întoarse spre Harry.

- Vei sta la tine în cameră, zise ea. Nu vei părăsi casa! Acum du-te la culcare.

Harry nu se mișcă.

- De la cine era Urlătoarea?

- Nu pune întrebări, izbucni mătușa Petunia.

- Sunteți în contact cu vrăjitorii?

- Ți-am spus să te duci la culcare!

- La ce se referea? Amintește-ți de cine anume de dinainte?

- Du-te la culcare!

- Cum de...?

- AI AUZIT CE A SPUS MĂTUȘA TA, ACUM DU-TE LA CULCARE!

– CAPITOLUL III –

AVANGARDA

Tocmai am fost atacat de Dementori și aș putea fi exmatriculat de la Hogwarts. Vreau să știu ce se întâmplă și când o să plec de-aici.

Harry copie aceste cuvinte pe trei foi de pergament diferite în clipa în care ajunse la biroul din camera sa întunecoasă. Prima i-o adresă lui Sirius, a doua lui Ron și a treia lui Hermione. Bufnița sa, Hedwig, era la vânătoare; colivia ei era goală pe birou. Harry măsură camera în lung și în lat așteptând întoarcerea păsării, cu capul crăpându-i de durere și cu creierul prea frământat, cu ochii usturîndu-l și înțepându-l de oboseală. Îl durea spatele din cauza faptului că îl cărase pe Dudley până acasă, iar cele două cucuie, unde fusese lovit de fereastră și de Dudley, zvâcneau dureros.

Merse încolo și încoace, măcinat de furie și frustrare, scrâșnind din dinți, strângând din pumni și aruncând priviri mânioase către cerul gol, presărat cu stele, de fiecare dată când trecea prin dreptul ferestrei. Dementorii trimiși după el, doamna Figg și Mundungus Fletcher urmărindu-l în taină, apoi suspendarea de la Hogwarts și înfățișarea la Ministerul Magiei – și totuși, nimeni nu îi spunea ce se întâmpla.

Și despre ce, *despre ce* fusese Urlătoarea aceea? A cui voce răsunase atât de îngrozitor, de amenințător, în bucătărie?

De ce era ținut captiv acolo, fără vești? De ce îl tratau ca pe un puști „Strică tot"? *Nu mai face vrăji, stai în casă...*

Dădu cu piciorul în cufărul pentru școală când trecu pe lângă el, însă, departe de a-și potoli supărarea, se simți și mai rău, fiindcă acum trebuia să suporte și durerea acută din degetul

mare de la picior, pe lângă cea din restul corpului.

Exact când șchiopăta pe lângă fereastră, Hedwig intră în zbor cu un fluturat delicat de aripi, ca o mică fantomă.

– Era și timpul! se răsti Harry, când ea ateriză încet pe colivia sa. Poți să o pui deoparte, am de lucru pentru tine!

Ochii mari, rotunzi, de chihlimbar ai lui Hedwig îl priviră cu reproș de deasupra broaștei moarte din cioc.

– Vino aici, zise Harry, luând cele trei suluri mici de pergament și o sforicică de piele și legându-le de piciorul ei cu solzi. Du-le direct la Sirius, Ron și Hermione și să nu te întorci fără răspunsuri lungi. Dacă e nevoie, să-i ciupești până scriu răspunsuri suficient de lungi. Ai înțeles?

Hedwig scoase un strigăt estompat, având încă broasca în cioc.

– Hai, du-te, spuse Harry.

Plecă imediat. În clipa următoare, Harry se aruncă pe pat fără să se dezbrace și se uită la tavanul întunecat. Pe lângă faptul că exista, acum se simțea vinovat că fusese irascibil cu Hedwig; era singurul prieten pe care îl avea în casa de la numărul 4, Aleea Boschetelor. Însă avea să se revanșeze față de ea când avea să se întoarcă, aducându-i răspunsurile de la Sirius, Ron și Hermione.

Sigur, urmau să-i răspundă cât de curând; doar nu puteau să ignore un atac al Dementorilor. Probabil că urma să se trezească dimineața următoare cu trei scrisori lungi pline de compasiune și planuri pentru plecarea sa imediată către Vizuină. Și, cu acest gând liniștitor, somnul coborî asupra sa, înăbușind orice alt gând.

*

Însă Hedwig nu se întoarse în dimineața următoare. Harry petrecu întreaga zi în camera sa, ieșind doar ca să se ducă la baie. De trei ori pe zi mătușa Petunia îi împingea mîncarea în cameră prin ușița de pisică pe care o instalase unchiul Vernon cu trei veri în urmă. De fiecare dată când Harry o auzea apropiindu-se, încerca să o întrebe de Urlătoare, însă ar fi putut la fel de bine să interogheze o clanță, judecând după ce răspunsuri primea. Altfel, familia Dursley se ținea cât se poate

de departe de camera lui. Harry nu găsea nici un motiv pentru a-și impune prezența asupra lor; o altă ceartă nu ar fi avut nici un rezultat, în afară, poate, de faptul că s-ar fi supărat atât de tare, încât ar fi făcut alte vrăji interzise.

Așa continuară lucrurile timp de trei zile. Harry era cuprins de o energie febrilă, care îl făcea să nu se poată apuca de nimic, timp în care se plimba prin cameră, mânios pe toți pentru că îl lăsau să fiarbă în toată nebunia aceea; încerca de asemenea o letargie atât de profundă, încât putea sta întins în pat cu orele, uitându-se amorțit în gol, copleșit de groază la gândul audierii de la Minister.

Dacă aveau să ia o decizie contra lui? Dacă avea să fie exmatriculat și bagheta avea să-i fie ruptă în două? Ce avea să facă, unde avea să se ducă? Nu putea să se întoarcă să trăiască tot timpul cu familia Dursley, nu acum, când cunoscuse cealaltă lume, cea în care îi era locul cu adevărat. Oare ar fi putut să se mute acasă la Sirius, așa cum îi sugerase Sirius cu un an în urmă, înainte să fi fost forțat să fugă de către Minister? Oare Harry avea să aibă voie să stea acolo singur, având în vedere că era încă minor? Nu cumva locul unde avea să se ducă urma să se fie hotărât de altcineva în locul lui? Oare încălcarea Statului Internațional de Tăinuire fusese destul de gravă ca să-l facă să ajungă într-o celulă din Azkaban? De câte ori îi venea acest gând, Harry se dădea jos din pat și începea iar să se plimbe.

În a patra noapte după plecarea lui Hedwig, Harry era într-una din stările sale apatice, uitându-se la tavan, cu mintea extenuată și goală, când unchiul său intră în cameră. Harry se uită încet în jurul lui. Unchiul Vernon era îmbrăcat cu cel mai bun costum și avea pe chip o expresie de îngâmfare extremă.

– Ieșim, zise el.

– Poftim?

– Noi – adică, mătușa ta, Dudley și cu mine – plecăm.

– Bine.

– Nu ai voie să te atingi de televizor, casetofon sau oricare dintre posesiunile noastre!

- Da.
- Nu ai voie să furi mâncare din frigider!
- Bine.
- O să închid ușa cu cheia.
- Așa să faci.

Unchiul Vernon se uită urât la Harry, fiind evident suspicios din cauza lipsei sale de reacție, apoi ieși furtunos din cameră și închise ușa după el. Harry auzi cheia întorcându-se în broască și pașii grei ai unchiului Vernon coborând scările. Câteva minute mai târziu, auzi portierele trântindu-se, huruitul unui motor și zgomotul de neconfundat al mașinii care ieșea din parcare.

Harry nu avea nici un sentiment special față de plecarea familiei Dursley. Pentru el nu conta dacă erau sau nu în casă. Nici măcar nu putea să-și adune destulă energie ca să se ridice și să aprindă lumina. Camera se întunecă încet în jurul său, în timp ce stătea întins, ascultând sunetele nopții de pe fereastra pe care o ținea mereu deschisă, așteptând momentul binecuvântat când avea să se întoarcă Hedwig.

Casa goală scârțâia în jurul lui. Țevile gâlgâiau. Harry zăcea într-un fel de stupoare, fără să se gândească la nimic, suspendat în nefericire.

Apoi auzi limpede un *zdrang* în bucătăria de dedesubt.

Se ridică în capul oaselor ca ars, ascultând cu mare atenție. Nu avea cum să se fi întors familia Dursley, era mult prea curând, și oricum, nu le auzise mașina.

Pentru câteva clipe fu liniște, apoi se auziră voci.

Hoți, își zise el, coborând din pat - însă o fracțiune de secundă mai târziu își dădu seama că hoții ar fi vorbit în șoaptă, iar cine se plimba prin bucătărie era foarte clar că nu se străduia să o facă.

Își înșfăcă bagheta de pe noptieră și rămase în fața ușii de la cameră, ascultând din răsputeri. În momentul următor, tresări când broasca scoase un clic puternic și ușa fu dată de perete.

Harry rămase nemișcat, privind dincolo de ușa deschisă către palierul întunecat de la etaj, ciulindu-și urechile după

alte sunete, însă fără să audă nimic. Ezită o clipă, apoi ieși ușor și în tăcere din cameră, ajungând la capătul scărilor.

Inima îi urcase până în gât.Văzu câțiva oameni care stăteau în umbra holului de dedesubt și care se distingeau în lumina de pe stradă ce bătea prin ușa de sticlă; erau opt sau nouă, și toți, din câte își dădea seama, se uitau în sus la el.

– Lasă bagheta jos, băiete, înainte să scoți ochii cuiva, zise o voce joasă ca un mormăit.

Inima lui Harry bătea necontrolat. Recunoscu vocea aceea, însă nu coborî bagheta.

– Domnul profesor Moody? zise el nesigur.

– Nu sunt foarte convins de „profesor", mormăi vocea, nu am prea apucat să predau, nu-i așa? Coboară, vrem să te vedem cum trebuie.

Harry își lăsă puțin bagheta în jos, însă nu slăbi strânsoarea și nici nu se mișcă. Avea motive întemeiate să fie suspicios. Petrecuse de curând nouă luni în compania celui pe care el îl credea Ochi-Nebun Moody doar ca să afle că nu era deloc Moody, ci un impostor; mai mult, un impostor care, înainte să fie demascat, încercase să-l omoare. Însă înainte să se hotărască ce să facă mai departe, o a doua voce ceva mai răgușită pluti spre etaj.

– E în ordine, Harry. Am venit să te luăm.

Inima lui Harry tresări. Cunoștea și vocea aceea, deși nu o mai auzise de peste un an.

– D-domnul profesor Lupin? zise el, nevenindu-i să creadă. Dumneavoastră sunteți?

– De ce stăm cu toții pe întuneric? zise o a treia voce, aceasta cu totul nefamiliară, de femeie. *Lumos.*

Se aprinse vârful unei baghete, luminând holul cu razele sale magice. Harry clipi. Oamenii de jos erau îngrămădiți în jurul capătului scărilor, privind concentrați în sus, spre el, unii întinzându-și gâtul ca să vadă mai bine.

Remus Lupin era cel mai aproape de el. Deși era încă destul de tânăr, Lupin părea obosit și destul de bolnav; avea mai multe fire cărunte decât ultima oară când își luase la revedere de la el, iar robele îi erau mai peticite și mai zdrențăroase ca

oricând. Cu toate acestea, îi zâmbea larg lui Harry, care încercă să-i întoarcă zâmbetul, în ciuda stării sale de șoc.

– Aaaa, arată exact cum am bănuit, zise vrăjitoarea care ținea ridicată bagheta aprinsă.

Părea cea mai tânără dintre ei; avea chipul palid, în formă de inimă, ochii negri scânteietori, și părul scurt, țepos, vopsit într-o nuanță stridentă de violet.

– Salut, Harry!

– Da, înțeleg la ce te referi, Remus, zise un vrăjitor negru și chel care stătea cel mai în spate, având o voce lentă, joasă și purtând un singur inel în ureche. Arată exact ca James.

– În afară de ochi, zise un vrăjitor din spate cu părul argintiu cu un glas subțire. Ochii sunt ai lui Lily.

Ochi-Nebun Moody, care avea părul lung și grizonant și căruia îi lipsea o bucată mare din nas, se uita suspicios la Harry cu ochii săi asimetrici. Un ochi era mic, căprui și sticlos, celălalt era mare, rotund și de un albastru electric – ochiul magic care putea să vadă prin pereți, prin uși și chiar prin ceafa lui Moody.

– Lupin, ești sigur că el este? mormăi el. Ar fi tare interesant dacă ne-am întoarce cu cine știe ce Devorator al Morții care i-a furat înfățișarea. Ar trebui să-l întrebăm ceva ce numai Potter cel adevărat ar putea să știe. Doar dacă nu are cineva niște Veritaserum?

– Harry, ce formă ia Patronusul tău? întrebă Lupin.

– De cerb, zise Harry neliniștit.

– El este, Ochi-Nebun, spuse Lupin.

Perfect conștient că toată lumea încă se holba la el, Harry coborî scările, vârîndu-și bagheta în buzunarul de la spate al blugilor, în timp ce se apropia.

– Nu pune bagheta acolo, băiete! tună Moody. Dacă se aprinde? Vrăjitori mai mari ca tine au rămas fără șezut, să știi!

– Pe cine cunoști tu care a rămas fără șezut? îl întrebă interesată femeia cu părul violet pe Ochi-Nebun.

– Nu-ți face griji pentru asta, dar nu-ți ține bagheta în buzunarul din spate! mormăi Ochi-Nebun. Norme elementare de

protecție pentru baghete, nimeni nu se mai obosește cu asta, zise el, șchiopătând spre bucătărie. Și să știi că am văzut asta, adăugă el enervat, când femeia își roti ochii spre tavan.

Lupin întinse mâna și îl salută pe Harry.

– Cum te simți? întrebă el, uitându-se atent la Harry.

– B-bine...

Lui Harry aproape că nu-i venea să creadă că era adevărat. Patru săptămâni fără să se întâmple nimic, nici cel mai mic semn al unui plan de a-l lua din Aleea Boschetelor, și deodată un grup întreg de vrăjitori se plimbau ca la ei acasă, de parcă ar fi fost un aranjament de mult stabilit. Aruncă o privire spre oamenii din jurul lui Lupin; încă îl priveau cu atenție. Fu foarte conștient de faptul că nu se pieptănase de patru zile.

– Sunt – aveți mare noroc că familia Dursley este plecată... bâigui el.

– Noroc, ha! zise femeia cu părul violet. Eu sunt cea care i-am făcut să nu ne stea în cale. Le-am trimis o scrisoare prin poșta Încuiată în care îi anunțam că au fost aleși să facă parte în Competiția celor Mai Îngrijite Peluze din Toată Anglia. Chiar acum se îndreaptă spre decernarea premiilor... sau cel puțin așa cred ei.

Harry avu o viziune fulgerătoare cu chipul unchiului Vernon când va realiza că nu existase nici o Competiție a Celor Mai Îngrijite Peluze din Toată Anglia.

– Plecăm, nu-i așa? întrebă el. Curând?

– Aproape imediat, zise Lupin, doar așteptăm semnalul de plecare.

– Unde mergem? La Vizuină? întrebă Harry, plin de speranță.

– Nu la Vizuină, nu, zise Lupin, îndreptându-l pe Harry spre bucătărie, în timp ce mănunchiul de vrăjitori îi urmau, cu toții privindu-l curioși pe Harry. E prea riscant. Ne-am stabilit sediul într-un loc nedetectabil. A luat ceva timp...

Ochi-Nebun Moody stătea acum la masa din bucătărie și bea din termos, cu ochiul magic mișcându-i-se în toate direcțiile, uitându-se la numeroasele aparate de uz casnic.

– Harry, acesta este Alastor Moody, continuă Lupin, arătând spre Moody.

– Da, știu, zise Harry stânjenit.

Era ciudat să fie prezentat cuiva pe care crezuse că îl cunoscuse de un an.

– Și aceasta este Nymphadora...

– *Nu* îmi spune Nymphadora, Remus, zise vrăjitoarea tânără cutremurându-se. Mă cheamă Tonks.

– Nymphadora Tonks, care preferă să fie cunoscută doar după numele de familie, termină Lupin.

– Și tu ai face la fel dacă ai avea o mamă aiurită care te-a botezat *Nymphadora,* murmură Tonks.

– Iar el este Kingsley Shacklebolt.

Arătă el spre vrăjitorul negru înalt, care făcu o plecăciune.

– Elphias Doge.

Vrăjitorul cu voce subțire făcu semn cu capul.

– Dedalus Diggle...

– Ne-am mai întâlnit, chiți ai entuziasmatul Diggle, dându-și jos jobenul violet.

– Emmeline Vance.

O vrăjitoare impozantă cu un șal verde smarald lăsă capul în jos.

– Sturgis Podmore.

Un vrăjitor cu maxilarul pătrățos și cu un păr des, galben pai, îi făcu cu ochiul.

– Și Hestia Jones.

O vrăjitoare cu obrajii rumeni și părul negru îi făcu cu mâna de lângă prăjitorul de pâine.

Harry înclină stânjenit capul către fiecare dintre ei când îi erau prezentați. Își dorea să nu se mai uite doar la el; era ca și când ar fi fost aruncat dintr-o dată în lumina reflectoarelor. De asemenea, se întreba de erau atât de mulți acolo.

– Un număr surprinzător de oameni s-au oferit voluntari ca să vină să te ia, zise Lupin, de parcă i-ar fi citit gândurile lui Harry, iar colțurile gurii i se mișcară puțin.

– Da, păi, cu cât mai mulți, cu atât mai bine, zise Moody

posomorât. Potter, suntem garda ta.

– Doar așteptăm semnalul care să ne anunțe că putem să pornim în siguranță, spuse Lupin, uitându-se pe fereastra de la bucătărie. Avem cam cincisprezece minute.

– *Foarte curați,* nu-i așa, Încuiații ăștia? zise vrăjitoarea pe nume Tonks, care se uita prin bucătărie cu mare interes. Tatăl meu are părinții Încuiați și este de-a dreptul un snob bătrân. Presupun că variază, la fel ca și cu vrăjitorii.

– Hm – da, zise Harry. Uitați, făcu el și se întoarse spre Lupin. Ce se întâmplă, n-am auzit nimic de la nimeni, ce vrea Cap...?

Mai multe vrăjitoare și vrăjitori scoaseră niște sunete șuierătoare; lui Dedalus Diggle îi căzu iar pălăria și Moody mormăi *„Taci!"*

– Poftim? zise Harry.

– Aici nu vorbim despre nimic, este prea riscant, zise Moody, întorcându-și ochiul normal spre Harry.

Ochiul magic îi rămase ațintit pe tavan.

– *La naiba,* adăugă el supărat, punându-și o mână peste ochiul magic, se tot blochează de când l-a purtat nenorocitul ăla.

Și, cu un lipăit neplăcut, foarte asemănător celui al unui dop care este scos din chiuvetă, își scoase ochiul.

– Ochi-Nebun, știi că este dezgustător, nu? zise Tonks pe un ton degajat.

– Harry, fii drăguț și dă-mi un pahar cu apă, ceru Moody.

Harry se duse până la mașina de spălat vase, scoase un pahar curat și îl umplu cu apă de la chiuvetă, încă privit cu entuziasm de gașca de vrăjitori. Începea să-l deranjeze atenția lor implacabilă.

– Mulțam, zise Moody, când Harry îi dădu paharul.

Dădu drumul ochiului magic în apă și îl împinse cu degetul; ochiul se mișcă, uitându-se la fiecare dintre ei pe rând.

– Pe drumul de întoarcere vreau vizibilitate la trei sute șaizeci de grade.

– Cum o să ajungem unde ne-am propus? întrebă Harry.

– Pe mături, zise Lupin. E singura metodă. Ești prea tânăr ca să Apari, probabil că urmăresc Rețeaua Zvrr și instalarea unui Portal neautorizat o să ne coste mai mult decât viața.

– Remus spune că ești un zburător iscusit, zise Kingsley Shackebolt cu vocea sa joasă.

– Este nemaipomenit, zise Lupin, care se uită cât era ceasul. Oricum, Harry, ar fi bine să te duci și să îți faci bagajele, e de dorit să fim pregătiți când primim semnalul.

– Vin să te ajut, zise Tonks veselă.

Îl urmă pe Harry înapoi pe hol și în sus pe scări, uitându-se în jur cu multă curiozitate și interes.

– Ciudat loc, spuse ea. Este puțin *prea* curat, înțelegi ce vreau să spun? Puțin anormal. Ah, mult mai bine, adăugă ea când intrară în camera lui Harry și acesta aprinse lumina.

În camera lui era, cu siguranță, o dezordine mai mare decât în restul casei. Închis înăuntru timp de patru zile, fiind într-o stare foarte proastă, Harry nu se obosise să strângă după el. Majoritatea cărților pe care le avea erau risipite pe podea în locul în care încercase să-și distragă atenția cu fiecare dintre ele pe rând și le dăduse deoparte; colivia lui Hedwig trebuia curățată, căci începuse să miroasă; și cufărul îi era deschis, dezvăluind un talmeș-balmeș de haine Încuiate și robe de vrăjitor învălmășite, care erau împrăștiate pe podea în jurul acestuia.

Harry începu să ridice cărțile și să le arunce grăbit în cufăr. Tonks se opri în fața dulapului, ca să își privească autocritic reflecția în oglinda din interiorul ușii.

– Știi, nu cred că violetul mă prinde cel mai bine, zise ea gânditoare, trăgând de o șuviță de păr țepos. Crezi că mă face să par puțin exagerată?

– Hm – zise Harry, uitându-se la ea pe desupra cărții *Echipele de Vâjthaț din Marea Britanie și Irlanda.*

– Da, așa este, zise Tonks hotărâtă.

Își închise ochii, având o expresie chinuită, de parcă se străduia să își amintească ceva. O secundă mai târziu, părul i se făcuse roz bombon.

– Cum ai făcut asta? zise Harry, privind-o uimit, în timp ce ea deschise ochii.

– Sunt un Magmetamorf, spuse ea, uitându-se iar în oglindă și întorcându-și capul ca să poată să își vadă părul din toate unghiurile. Înseamnă că îmi pot schimba înfățișarea după bunul plac, adăugă ea, observând expresia derutată a lui Harry în oglinda din spatele ei. Așa m-am născut. Am luat note maxime la Ascundere și Deghizare în cadrul cursului de Aurori fără să învăț deloc, a fost grozav.

– Ești un Auror? zise Harry, impresionat.

Prinderea vrăjitorilor întunecați era singura carieră la care se gândise după Hogwarts.

– Da, spuse Tonks, părând să fie mândră. Și Kingsley la fel, ba chiar este un pic deasupra mea. Eu m-am calificat abia anul trecut. Era să pic la Sustragere și Depistare. Sunt teribil de neîndemânatică, ai auzit când am spart farfuria aia când am ajuns la parter?

– Poți să înveți cum să fii un Magmetamorf? o întrebă Harry, ridicându-se și uitând cu totul de făcutul bagajelor.

Tonks chicoti.

– Pun pariu că ai dori să ascunzi cicatricea aceea din când în când, nu?

Ochii ei se fixară pe semnul în formă de fulger de pe fruntea lui Harry.

– Da, mi-aș dori, murmură Harry, întorcându-se cu spatele.

Nu îi plăcea când oamenii se holbau la cicatricea lui.

– Ei bine, mă tem că vei fi nevoit să te zbați ca să înveți chestia asta, zise Tonks. Magmetamorfii sunt foarte rari și se nasc așa, nu devin. Cei mai mulți vrăjitori trebuie să folosească o baghetă sau poțiuni ca să își schimbe înfățișarea. Însă, Harry, trebuie să ne grăbim, ar fi cazul să facem bagajele, adăugă ea, simțindu-se vinovată si uitându-se în jur la toată harababura de pe jos.

– A, da, spuse Harry, luând alte câteva cărți.

– Nu fi prostuț, o să ia mult mai puțin timp dacă împachetez – eu! strigă Tonks, vânturându-și bagheta cu o

mișcare lungă și cuprinzătoare deasupra podelei.

Cărțile, hainele, telescopul și balanța se ridicară toate în aer și zburară valvârtej în cufăr.

– Nu este foarte ordonat, zise Tonks, ducându-se la cufăr și uitându-se în jos la învălmășala dinăuntru. Mama are o metodă de a face lucrurile să se aranjeze la fix – poate să facă chiar și șosetele să se împerecheze singure – însă nu am reușit niciodată să fac ca ea – este un fel de șfichiuire...

Șfichiui plină de speranță bagheta.

Una dintre șosetele lui Harry se mișcă puțin și căzu inertă înapoi pe maldărul din cufăr.

– Asta e, spuse Tonks, trântind capacul cufărului, cel puțin este totul înăuntru. Nici ăsteia nu i-ar strica puțină curățenie.

Îndreptă bagheta către colivia lui Hedwig.

– *Curățenius.*

Și o parte din pene și murdărie se duseră.

– Ei, acum e ceva mai bine – niciodată nu am înțeles genul ăsta de vrăji de gospodărie. Ia să vedem, am luat totul? Ceaunul? Mătura? Hopa! – *Un Fulger?*

Făcu ochii mari când văzu mătura din mâna dreaptă a lui Harry. Era mândria vieții lui, primită cadou de la Sirius – o mătură de rang internațional.

– Și eu încă zbor pe o Cometă Două Sute Șaizeci, spuse Tonks invidioasă. Să trecem peste asta. Bagheta este tot în buzunar? Mai ai încă șezut? Bine, hai să mergem. *Cufăr Locomotor.*

Cufărul lui Harry se ridică în aer câțiva centimetri. Ținându-și bagheta ca pe maneta unui conductor, Tonks făcu în așa fel încât cufărul să plutească spre partea cealaltă a camerei și să iasă pe ușă înaintea lor, în timp ce ea ținea colivia lui Hedwig în mâna stângă. Harry coborî scările în urma ei, luându-și mătura cu el.

În bucătărie, Moody își pusese la loc ochiul, care se învârtea atât de rapid după ce fusese curățat, încât lui Harry i se făcea rău dacă se uita el. Kingsley Shacklebolt și Sturgis Podmore examinau cuptorul de microunde și Hestia Jones

râdea de instrumentul de curățat cartofi pe care îl găsise în timp ce cotrobăise prin sertare. Lupin tocmai sigila o scrisoare adresată familiei Dursley.

– Perfect, zise Lupin, ridicându-și privirea când intrară Tonks și Harry. Cred că mai avem cam un minut. Probabil că ar trebui să mergem în grădină, ca să fim pregătiți. Harry, le-am lăsat unchiului și mătușii tale o scrisoare ca să nu își facă griji...

– Nu își vor face, spuse Harry.

– Pentru că ești în siguranță...

– Asta o să-i deprime.

– Și că o să îi revezi la vară.

– Chiar trebuie?

Lupin zâmbi, dar nu răspunse.

– Băiete, vino aici, zise Moody cu asprime, făcându-i lui Harry semn cu bagheta să se apropie. Trebuie să te Deziluzionez.

– Trebuie să ce? spuse Harry neliniștit.

– *Vrajă de Deziluzionare,* zise Moody, ridicând bagheta. Lupin mi-a spus că ai o Pelerină Invizibilă, însă nu o să stea fixată când o să zburăm. Asta o să te ascundă mai bine. Gata! Îi atinse capul cu putere și Harry avu o senzație ciudată, de parcă Moody tocmai spărsese un ou în locul acela; picături reci păreau să i se prelingă pe corp din locul de unde îl lovise vârful baghetei.

– Bună treabă, Ochi-Nebun, zise Tonks cu admirație, privind la abdomenul lui Harry.

Harry se uită în jos la corpul său, sau mai degrabă la ceea ce fusese corpul său, pentru că acum nu mai arăta în nici un fel. Nu era invizibil; pur și simplu luase exact culoarea și textura aparatului de bucătărie din spatele său. Părea să fi devenit un cameleon uman.

– Haideți, zise Moody, deschizând ușa din dos cu bagheta.

Ieșiră cu toții pe peluza extrem de bine îngrijită a unchiului Vernon.

– Noapte senină, mormăi Moody, cu ochiul său magic scrutând văzduhul. Nu ne-ar fi stricat ceva mai multi nori. Așa, îi strigă lui Harry, o să zburăm în formație compactă. Tonks o să fie chiar în fața ta, ține-te aproape de ea. Lupin o să te acopere pe dedesubt. Eu o să fiu în spatele tău. Ceilalți o să se învârtă în jurul nostru. Nu rupem rândurile pentru nimic pe lume, ai înțeles? Dacă unul dintre noi este omorât...

– Există o probabilitate ridicată? întrebă Harry neliniștit, însă Moody îl ignoră.

– Ceilalți vor continua să zboare, nu vă opriți, nu rupeți rândurile. Dacă ne elimină pe toți și tu, Harry, supraviețuiești, ariergarda este pregătită să ne înlocuiască; zboară în continuare spre est și ei ți se vor alătura.

– Nu mai fi atât de voios, Ochi-Nebun, o să creadă că nu tratăm lucrurile cu seriozitate, zise Tonks, în timp ce lega cufărul lui Harry și colivia lui Hedwig cu un ham care atârna de mătura ei.

– Eu doar îi spun băiatului care este planul, mormăi Moody. Datoria noastră este să-l ducem în siguranță la Sediu și, dacă murim încercând...

– Nu o să moară nimeni, zise Kingsley Shacklebolt cu vocea sa joasă, liniștitoare.

– Încălecați măturile, acesta este primul semnal! spuse Lupin tranșant, arătând spre cer.

Mult, mult deasupra lor, izbucnise o ploaie de scântei roșii printre stele. Harry își dădu seama imediat că erau scântei de baghetă. Își trecu piciorul drept peste Fulger, apucă strâns coada și o simți vibrând încet, de parcă ar fi fost și ea la fel de nerăbdătoare ca el să fie iar în aer.

– Al doilea semnal, haideți! zise Lupin tare când mai multe scântei explodară foarte sus deasupra lor.

Harry se ridică în forță de la sol. Aerul răcoros al nopții îi trecea prin păr, în timp ce grădinile îngrijite și pătrate de pe Aleea Boschetelor se îndepărtau, micșorându-se rapid în petice verzi și negre întunecate, iar orice gând referitor la audierea de la Minister îi fu șters din minte, de parcă l-ar fi

risipit vântul. Se simțea de parcă inima sa avea să explodeze de bucurie; zbura iar, zbura departe de Aleea Boschetelor, așa cum visase să o facă toată vara, se ducea acasă... Preț de câteva clipe minunate, toate problemele păreau să nu mai însemne nimic, absolut nimic pe cerul vast și înstelat.

– Mult la stânga, mult la stânga, se uită în sus un Încuiat! strigă Moody din spate.

Tonks coti și Harry o urmă, privindu-și cufărul balansându-se cu putere sub mătura ei.

– Trebuie să mai urcăm... cma un sfert de kilometru!

Ochii lui Harry lăcrimară de frig, în timp ce zburară în sus; nu putea să vadă nimic dedesubt, în afară de niște lumini cât un vârf de ac, care erau niște faruri și felinare. Două dintre acele luminițe ar fi putut să fie ale mașinii unchiului Vernon... familia Dursley trebuia să se îndrepte chiar atunci către casa lor goală, furioasă din cauza competiției inexistente de peluze... Harry râse la acest gând, însă glasul îi fu acoperit de fluturatul robelor celorlalți, scârțâitul hamului în care se aflau cufărul și colivia și șuieratul vântului din urechile lor, în timp ce goneau prin văzduh. De o lună nu se simțise atât de viu sau atât de fericit.

– Spre sud! strigă Ochi Nebun. Oraș la orizont!

Zburară la dreapta, ca să evite să treacă direct pe deasupra strălucitoarei rețele de luminițe de sub ei.

– Țineți spre sud și urcați în continuare, e un nor jos în față în care putem să ne pierdem! zise Moody.

– Nu trecem prin nici un nor! strigă Tonks supărată, o să ne udăm leoarcă, Ochi-Nebun!

Harry fu ușurat să o audă spunând asta; mâinile începuseră să-i amorțească pe mânerul Fulgerului. Își dorea să se fi gândit să-și pună o haină, începuse să tremure.

Își schimbau din când cursul, conform instrucțiunilor lui Ochi-Nebun. Ochii lui Harry erau întredeschiși contra palelor de vânt glacial din cauza cărora începuseră să-l doară urechile; numai o dată ținea minte să îi fi fost atât de frig pe mătură, pe durata meciului de vâjthat contra Astropufilor în anul trei,

care avusese loc în timpul unei furtuni. Garda din jurul său se rotea încontinuu, ca niște uriașe păsări de pradă. Harry pierdu noțiunea timpului. Se întrebă de cât timp zburau, părea să fi trecut cel puțin o oră.

– O luăm spre sud-vest! urlă Moody. Ca să evităm autostrada!

Acum lui Harry îi era atât de frig, încât se gândea cu jind la interioarele confortabile și uscate ale mașinilor care treceau pe dedesubt, apoi, chiar cu și mai mare drag, la călătoritul cu Polen Zvrr; o fi fost neplăcut să te învârți prin șemineuri, dar cel puțin era cald printre flăcări... Kingsley Shacklebolt zbură în jurul lui, cu chelia și cercelul strălucindu-i puțin în lumina lunii... acum Emmeline Vance era în dreapta sa, cu bagheta scoasă, întorcând capul când la stânga, când la dreapta... apoi și ea zbură dedesubtul lui, pentru a fi înlocuită de Sturgis Podmore...

– Ar trebui să ne întoarcem puțin, doar ca să ne asigurăm că nu suntem urmăriți! strigă Moody.

– AI ÎNNEBUNIT, OCHI-NEBUN? urlă Tonks din față. Am înghețat cu toții pe mături! Dacă o să tot deviem de la curs, ajungem acolo săptămâna viitoare! Și oricum, aproape că am sosit!

– E momentul să începem coborârea! se auzi vocea lui Lupin. Harry, ia-te după Tonks!

Harry o urmă pe Tonks în coborâre. Se îndreptau spre cel mai mare complex de lumini pe care îl văzuse până atunci – o masă uriașă ca din cruciulițe strălucea în linii și tabele și se împletea cu petice de negru închis. Zburară din ce în ce mai jos, până când Harry putu să vadă stopurile și felinarele, hornurile și antenele de televiziune distincte. Își dorea foarte mult să ajungă pe pământ, deși era convins că cineva va trebui să îl dezghețe de pe mătură.

– Gata! strigă Tonks, și după câteva secunde aterizară.

Harry ajunse la sol chiar în urma ei și nimeri pe un petic de iarbă neîngrijită, din mijlocul unei mici piețe. Tonks dezlega deja cufărul lui Harry. Tremurând, Harry se uită în

jur. Fațadele posomorâte ale caselor din jur nu erau primitoare; unele aveau ferestrele sparte, scânteind monoton în lumina felinarelor, vopseaua se cojea de pe multe uși și în fața mai multor trepte de la intrare erau grămezi de gunoi.

– Unde suntem? întrebă Harry, însă Lupin spuse încet:

– Așteaptă puțin.

Moody cotrobăia prin buzunarele robei, cu mâinile sale noduroase înțepenite de frig.

– Am găsit-o, mormăi el, ridicând și aprinzând ceea ce semăna cu o brichetă argintie.

Cel mai apropiat felinar se stinse cu un păcănit. Aprinse iar bricheta; se stinse și următorul felinar; o aprinse în continuare, până când se stinseră toate felinarele din piață și singura lumină care rămăsese venea dinspre ferestrele cu draperii și dinspre semiluna de desupra.

– L-am împrumutat de la Dumbledore, mormăi Moody, punând Stingătorul în buzunar. Asta o să aibă grijă de Încuiații care se uită pe geam, înțelegi? Acum haide, repede.

Îl luă pe Harry de brat și îl trecu dincolo de peticul de iarbă, după care traversară strada și ajunseră pe trotuar; Lupin și Tonks îi urmară, cărând cufărul lui Harry între ei, în timp ce restul gardei, toți cu baghetele scoase, îi flancau.

Zgomotul înăbușit al unui casetofon se auzea de la o fereastră de la etajul celei mai apropiate case. Dinspre grămada de saci plini ochi de gunoi, chiar dincolo de poarta stricată, venea un miros pregnant de gunoi putrezit.

– Aici, mormăi Moody, aruncând o bucată de pergament către mâna Deziluzionată a lui Harry și ținând bagheta aprinsă aproape de ea, ca să lumineze scrisul. Citește repede și memorează.

Harry se uită în jos la foaie. Scrisul strâns îi era oarecum cunoscut.

Sediul Ordinului Phoenix poate fi găsit la numărul douăsprezece, Casa Cumplită, Londra.

– CAPITOLUL IV –

NUMĂRUL DOISPREZECE, CASA CUMPLITĂ

– Ce este Ordinul – ? începu Harry.

– Nu aici, băiete! se răsti Moody. Așteaptă până intrăm!

Înșfăcă bucata de pergament din mâna lui Harry și îi dădu foc cu vârful baghetei. În timp ce mesajul fu devorat de flăcări și căzu plutind, Harry se uită iar la casele din jur. Ei erau în fața numărului unsprezece; se uită la stânga și văzu numărul zece; la dreapta însă, se afla numărul treisprezece.

– Dar unde este – ?

– Gândește-te la ceea ce tocmai ai memorat, zise Lupin încet.

Harry se gândi și, imediat ce ajunse la partea despre numărul doisprezece, Casa Cumplită, o ușă uzată apăru din senin între casele numărul unsprezece și treisprezece, urmată încet de niște pereți murdari și ferestre întunecate. Era ca și când s-ar fi dezvoltat o a treia casă, împingându-le în lateral pe cele care îi stăteau în cale. Harry privi cu gura căscată. Casetofonul de la numărul unsprezece huruia în continuare. Se părea că Încuiații dinăuntru nu simțiseră nimic.

– Haide, grăbește-te, mormăi Moody, împungându-l pe Harry cu un deget în spate.

Harry urcă treptele uzate de piatră, uitându-se la ușa care tocmai se materializase. Vopseaua neagră era jerpelită și zgâriată. Clanța argintie avea forma unui șarpe încolăcit. Nu exista nici broască, nici cutie de scrisori.

Lupin își scoase bagheta și bătu o dată la ușă. Harry auzi

multe sunete metalice puternice și ceea ce părea să fie zornăitul unui lanț. Ușa se întredeschise cu un scârțâit.

– Harry, intră repede, șopti Lupin, dar nu te duce mult înăuntru și nu atinge nimic.

Harry trecu pragul către obscuritatea aproape totală de pe hol. Simțea umezeala, praful și un miros putred dulceag; locul avea aerul unei clădiri părăsite. Se uită peste umăr și îi văzu pe ceilalți venind în urma sa; Lupin și Tonks îi cărau cufărul și colivia lui Hedwig. Moody stătea pe ultima treaptă, eliberând bulgării de lumină pe care îi furase Stingătorul de la felinare; zburară înapoi la becurile lor și piața radie momentan într-o lumină portocalie înainte ca Moody să intre șchiopătând și să închidă ușa de la intrare, astfel încât întunericul de pe hol să fie complet.

– Aici...

Atinse capul lui Harry cu bagheta; de data aceasta, Harry se simți de parcă i s-ar fi prelins ceva cald pe spate și înțelese că Vraja de Deziluzionare fusese făcută.

– Acum stați cu toții nemișcați, până fac puțină lumină, șopti Moody.

Vocile susurate ale celorlalți îi dădură lui Harry un presentiment neplăcut; era ca și când ar fi intrat în casa unei persoane pe moarte. Auzi un sâsâit încet și apoi lămpile vechi cu gaz prinseră viață de-a lungul pereților, aruncând o lumină pâlpâitoare, fără putere, peste tapetul cojit și covorul tocit de pe un hol lung și întunecat, unde un candelabru ca o pânză de păianjen și portretele înnegrite de vreme atârnau încovoiate de pereți. Harry auzi ceva strecurându-se în spatele unei pardoseli neregulate. Și candelabrul, și sfeșnicele de pe o masă firavă din apropiere erau în formă de șerpi.

Se auziră niște pași grăbiți și mama lui Ron, doamna Weasley, ieși pe o ușă de la capătul îndepărtat al holului. Zâmbea primitor în timp ce se apropia repede de ei, deși Harry observă că era ceva mai slabă și mai palidă decât ultima dată când o văzuse.

– Vai, Harry, ce bine îmi pare să te revăd! șopti ea,

prinzându-l într-o îmbrățișare de urs înainte să-l țină la distanță și să îl examineze cu obiectivitate. Ești cam veștejit; trebuie să fii hrănit, însă mă tem că vei mai avea de așteptat până la cină.

Se întoarse către gașca de vrăjitori din spatele lui și le șopti cu importanță:

– Tocmai a venit, a început întrunirea.

Vrăjitorii din spatele lui Harry dădură toți semne de interes și entuziasm și începură să treacă pe lângă el către ușa pe care tocmai intrase doamna Weasley. Harry dădu să-l urmeze pe Lupin, dar doamna Weasley îl opri.

– Nu, Harry, întrunirea este doar pentru membrii Ordinului. Ron și Hermione sunt sus, poți să stai cu ei până se termină întrunirea, după aceea o să luăm cina. Și vorbește încet pe hol, adăugă ea cu o șoaptă fermă.

– De ce?

– Nu vreau să se trezească ceva.

– La ce vă – ?

– Îți explic mai târziu, trebuie să mă grăbesc, ar trebui să fiu la întrunire – stai să îți arăt unde o să dormi.

Ducând un deget la buze, îl conduse pe vârful picioarelor pe lângă două draperii lungi, mâncate de molii, în spatele cărora Harry bănui că trebuia să fi fost o altă ușă, și după ce ocoli un suport mare de umbrele, care arăta de parcă ar fi fost făcut din picioare tăiate de trol, începură să urce pe o scară întunecată, trecând pe lângă un șir de capete micșorate, fixate pe niște plăci pe perete. O privire mai atentă îi dovedi lui Harry că erau capete de spiriduși de casă.

Uimirea lui Harry se aprofundă cu fiecare pas pe care îl făcea. Ce Dumnezeu căutau într-o casă care arăta de parcă i-ar fi aparținut celui mai întunecat dintre vrăjitori?

– Doamnă Weasley, de ce – ?

– Ron și Hermione or să-ți explice totul, dragule, acum chiar trebuie să mă grăbesc, șopti distrată doamna Weasley. Acolo – ajunseseră la al doilea etaj – tu stai la a doua ușă pe dreapta. Te chem când se termină.

Și coborî iar grăbită.

Harry traversă palierul murdar, apăsă pe clanța de la cameră, care era în formă de cap de șarpe, și deschise ușa.

Apucă să zărească o frântură din camera cu două paturi, cu tavanul înalt și întunecos; apoi se auzi un ciripit puternic, urmat de un strigăt și mai puternic, iar vederea îi fu complet blocată de o mare cantitate de păr foarte des. Hermione se aruncase asupra lui într-o îmbrățișare care aproape că îl dădu jos, în timp ce micuța bufniță a lui Ron, Pigwidgeon, se învârtea entuziasmată în jurul capetelor lor.

- HARRY! Ron, a venit, a venit Harry! N-am auzit când ai sosit! Ah, ce faci? Ești bine? Te-ai supărat pe noi? Sunt convinsă că da, știu că scrisorile noastre au fost inutile, însă nu am putut să-ți spunem nimic, Dumbledore ne-a pus să jurăm că nu o s-o facem, ah, avem atâtea să-ți povestim, și tu de povestit nouă - Dementorii! Când am auzit - și audierea de la Minister - e de-a dreptul insuportabil, am căutat peste tot, nu pot să te exmatriculeze, pur și simplu nu pot, există o prevedere în Decretul de Restricție Rezonabilă a Vrăjitorilor Minori pentru folosirea magiei în cazul situațiilor de viață și moarte...

- Hermione, lasă-l să respire, zise Ron zâmbind, în timp ce închidea ușa după Harry.

Părea să mai fi crescut cu câțiva centimentri în luna cât fuseseră despărțiți, ceea ce îl făcea mai înalt și mai deșirat ca niciodată, deși nasul lung, părul roșu-aprins și pistruii rămăseseră neschimbați.

Încă zâmbind larg, Hermione îi dădu drumul lui Harry, însă înainte ca acesta să poată să rostească un cuvânt, se auzi un sunet catifelat, un fluturat de aripi, și ceva alb zbură de pe un dulap întunecat și se așeză delicat pe umărul lui Harry.

- Hedwig!

Bufnița albă ca zăpada țăcăni din cioc și îl ciupi ușor de ureche cu drag, în timp ce Harry îi mângâia penele.

- Parcă a înnebunit, zise Ron. Aproape că ne-a omorât cu ciupitul când a adus ultimele scrisori de la tine, uită-te și tu...

Îi arătă lui Harry degetul arătător de la mâna dreaptă, pe care se vedea o tăietură aproape vindecată, dar foarte adâncă.

– A, da, spuse Harry. Îmi pare rău, dar vroiam niște răspunsuri, știi tu...

– Prietene, am vrut să ți le dăm, zise Ron. Hermione aproape că începuse să încărunțească, tot spunea că o să faci o prostie dacă vei rămâne de unul singur fără vești, dar Dumbledore ne-a făcut să...

– ... jurați că nu o să-mi spuneți, continuă Harry. Da, mi-a zis Hermione.

Lumina caldă care se aprinsese în sufletul lui când își văzuse cei mai buni prieteni se stinse, de parcă stomacul i-ar fi fost inundat de ceva rece ca gheața. Dintr-o dată – după ce o lună întreagă își tot dorise să-i vadă – simți că ar fi preferat ca Ron și Hermione să-l lase în pace.

Urmă o tăcere apăsătoare, timp în care Harry o mângâie mecanic pe Hedwig, fără să se uite la nici unul dintre cei doi.

– A părut să creadă că așa era cel mai bine, zise Hermione cu jumătate de gură. Mă refer la Dumbledore.

– Da, spuse Harry.

Observă că și mâinile ei purtau urmele ciocului lui Hedwig și descoperi că nu îi părea rău deloc.

– Cred că și-a zis că erai cel mai în siguranță cu Încuiații... începu Ron.

– Zău? zise Harry, ridicând din sprâncene. A fost cumva vreunul dintre *voi* atacat de Dementori vara asta?

– Păi, nu – dar de asta a pus să fii urmărit mereu de oameni din Ordinul Phoenix.

Harry simți un gol puternic în stomac, de parcă ar fi ratat o treaptă la coborâre. Deci, toată lumea știa că era supravegheat, în afară de el.

– Și totuși, nu a prea funcționat, nu-i așa? zise Harry, străduindu-se să își mențină vocea egală. Până la urmă, tot a trebuit să mă descurc singur, nu?

– Era foarte supărat, spuse Hermione, cu o voce aproape

îngrozită. Dumbledore. L-am văzut. Când a aflat că Mundungus a plecat înainte să i se termine tura. A fost înspăimântător.

– Ei bine, mă bucur că a plecat, zise Harry cu răceală. Dacă nu ar fi făcut-o, nu aș fi făcut vrăji și probabil că Dumbledore m-ar fi lăsat pe Aleea Boschetelor toată vara.

– Nu-ți faci... nu-ți faci griji pentru audierea de la Ministerul Magiei? întrebă Hermione încet.

– Nu, zise Harry sfidător.

Se depărtă de ei, uitându-se în jur, cu Hedwig cuibărită cuminte pe umărul său, însă camera nu prea avea aerul să-l înveselească. Era umedă și întunecată. O fâșie goală de pânză într-o ramă înflorată de tablou era tot ceea ce alunga goliciunea pereților jerpeliți, și când Harry trecu pe lângă ea, i se păru că aude pe cineva care se ascundea, râzând malefic.

– Și de ce a vrut Dumbledore cu tot dinadinsul să mă țină pe întuneric? întrebă Harry, încă încercând din răsputeri să vorbească degajat. V-ați – hm – obosit cumva să-l întrebați?

Ridică privirea exact la timp pentru a-i vedea schimbând o privire care îi spuse că se comportau exact așa cum se temuse că o vor face. Asta nu îi îmbunătățți cu nimic starea de spirit.

– I-am zis lui Dumbledore că vrem să-ți spunem ce se întâmplă, zise Ron. Crede-mă, prietene. Dar acum e foarte ocupat, l-am văzut doar de două ori de când am venit aici și era destul de grăbit. Doar ne-a pus să jurăm că nu o să-ți spunem lucruri importante când o să-ți scriem, a zis că bufnițele ar putea fi interceptate, atâta tot.

– Tot ar fi putut să mă țină la curent, dacă ar fi vrut, spuse Harry tranșant. Doar nu vreți să cred că nu știe alte metode de a trimite mesaje, în afară de bufnițe.

Hermione se uită la Ron și apoi zise:

– Și eu m-am gândit la asta. Dar nu a vrut să știi nimic.

– Poate că are impresia că nu sunt de încredere, spuse Harry, urmărindu-le reacțiile.

– Nu fi prost, zise Ron, părând extrem de tulburat.

– Sau că nu pot să am singur grijă de mine.

– Bineînțeles că nu crede asta! spuse Hermione neliniștită.

– Și atunci, cum de a trebuit să stau la familia Dursley, în timp ce voi doi ați putut să fiți implicați în tot ce se întâmplă aici? zise Harry, cu vorbele rostogolindu-se unele după altele ca un șuvoi, pe un ton din ce în ce mai ridicat. Cum de voi aveți voie să știți tot ce se întâmplă?

– Nu avem! îl întrerupse Ron. Mama nu ne lasă să ne apropiem de întruniri, spune că suntem prea mici.

Însă, înainte să mai zică ceva, Harry începu să strige.

– ȘI NU AȚI FOST LA ÎNTRUNIRI, MARE LUCRU! TOT AȚI FOST AICI, NU-I AȘA? TOT AȚI FOST ÎMPREUNĂ! EU, EU AM FOST BLOCAT LA FAMILIA DURSLEY O LUNĂ ÎNTREAGĂ! ȘI AM REZOLVAT MULT MAI MULTE DECÂT AȚI FăCUT VOI VREODATă, IAR DUMBLEDORE O ȘTIE – CINE A SALVAT PIATRA FILOZOFALĂ? CINE A SCĂPAT DE CRUPLUD? CINE V-A SALVAT PIELEA AMÂNDURORA DE DEMENTORI?

Fiecare gând amar și resentiment care îi trecuse prin minte în ultima lună răbufneau acum din el: frustrarea din cauza lipsei de vești, durerea că fuseseră cu toții împreună fără el, supărarea că fusese urmărit fără să i se fi spus – toate sentimentele de care îi era pe jumătate rușine dădură pe afară. Hedwig se sperie de zgomot și zbură înapoi pe dulap; Pigwidgeon ciripi alarmat și se învârti și mai repede în jurul capetelor lor.

– CINE A TREBUIT SĂ TREACĂ DE DRAGONI, DE SFINCȘI ȘI DE ORICE ALTĂ FIINȚĂ SINISTRĂ ANUL TRECUT? CINE A VĂZUT CUM S-A ÎNTORS *EL?* CINE A TREBUIT SĂ SCAPE DE EL? EU!

Ron stătea acolo cu gura întredeschisă, fiind evident uluit și negăsindu-și cuvintele, în timp ce Hermione îl privea aproape cu lacrimi în ochi.

– DAR DE CE AȘ ȘTI EU CE SE ÎNTÂMPLĂ? DE CE SĂ SE OBOSEASCĂ CINEVA SĂ ÎMI SPUNĂ?

– Harry, chiar am vrut să-ți spunem – începu Hermione.

– PESEMNE CĂ NU AȚI VRUT PREA TARE, NU-I AȘA, ALTFEL MI-AȚI FI TRIMIS O BUFNIȚĂ, DAR DUMBLEDORE V-A PUS Să JURAȚI!

– Păi, da...

– PATRU SĂPTĂMÂNI AM STAT PE ALEEA BOSCHETELOR, FURÂND ZIARE DIN COȘURI LE DE GUNOI CA SĂ AFLU CE SE ÎNTÂMPLĂ –

– Am vrut să...

– PRESUPUN CĂ V-AȚI DISTRAT DE MINUNE, NU-I AȘA, ASCUNȘI AICI ÎMPREUNĂ...

– Nu, sincer...

– Harry, ne pare tare rău! zise Hermione disperată, acum cu ochii scânteindu-i de lacrimi. Harry, ai completă dreptate – și eu aș fi fost supărată, dacă aș fi fost în locul tău!

Harry se uită urât la ea, respirând adânc, apoi le întoarse iar spatele, măsurând camera în lung și în lat. Hedwig strigă posomorâtă. Urmă o pauză lungă, întreruptă doar de scârțâitul lugubru al scândurilor sub picioarele lui Harry.

– Și până la urmă ce e locul ăsta? se răsti el la Ron și Hermione.

– Sediul Ordinului Phoenix, zise Ron dintr-o suflare.

– O să se obosească cineva să îmi spună și mie ce este Ordinul Phoenix?

– Este o societate secretă, zise repede Hermione. Dumbledore este șeful, el a fondat-o. Sunt cei care au luptat ultima dată împotriva Știi-Tu-Cui.

– Cine face parte din ea? spuse Harry, oprindu-se locului, cu mâinile în buzunare.

– Destul de mulți oameni...

– Noi am cunoscut cam douăzeci, zise Ron, însă credem că sunt mai mulți.

Harry se uită din nou urât la ei.

– Și...? întrebă el, uitându-se când la unul, când la celălalt.

– Hm, zise Ron. Și, ce?

– Voldemort! spuse Harry mânios, iar Ron și Hermione tresăriră amândoi. Ce se întâmplă? Ce pune la cale? Unde e? Ce facem ca să-l oprim?

– Ți-am spus, Ordinul nu ne lasă să mergem la întruniri, spuse Hermione agitată. Așa că nu știm detaliile – însă ne-am

prins care este ideea în ansamblu, adăugă ea grăbită, văzând expresia de pe fața lui Harry.

– Știi, Fred și George au inventat Urechile Extensibile, spuse Ron. Sunt foarte folositoare.

– Urechi – ?

– Extensibile, da. Numai că a trebuit să nu le mai folosim în ultima vreme, pentru că a aflat mama și și-a ieșit din minți. Fred și George au trebuit să le ascundă pe toate, ca să nu le arunce mama la gunoi. Însă le-am folosit un timp, înainte să-și dea seama mama de ce se întâmplă. Știm că unii membri ai Ordinului urmăresc Devoratori ai Morții recunoscuți, le țin socoteala, știi...

– Unii dintre ei încearcă să îi recruteze pe alții în Ordin, zise Hermione.

– Și unii dintre ei păzesc ceva, spuse Ron. Vorbesc tot timpul de îndatoririle de pază.

– Nu cumva era vorba despre mine, nu? zise Harry sarcastic.

– A, ba da, spuse Ron, cu o expresie de înțelegere iluminată.

Harry pufni. Se plimbă iar prin cameră, uitându-se în orice altă parte, în afară de locul unde stăteau Ron și Hermione.

– Și voi doi ce ați făcut, dacă nu ați avut voie să mergeți la întruniri? întrebă el. Ziceați că ați fost ocupați.

– Am fost, spuse repede Hermione. Am decontaminat casa asta, a fost goală ani întregi și au crescut tot felul de chestii pe aici. Am reușit să curățăm bucătăria, cea mai mare parte a dormitoarelor și cred că o să ne ocupăm de salon chiar mâi – AARGH!

Cu două pocnituri puternice, Fred și George, frații gemeni mai mari ai lui Ron, se materializaseră din senin în mijlocul camerei. Pigwidgeon ciripi mai nebunește ca niciodată și zbură ca săgeata lângă Hedwig pe dulap.

– Nu mai faceți chestia asta! le spuse Hermione sfârșită gemenilor, care erau la fel de roșcați ca Ron, însă mai îndesați și puțin mai scunzi.

– Bună, Harry, zise George, zâmbindu-i larg. Ni s-a părut nouă că ți-am auzit glasul melodios.

– Harry, nu e bine să ții supărarea în suflet, las-o să iasă, spuse Fred, zâmbind și el. S-ar putea să mai fie vreo doi oameni la cinzeci de kilometri depărtare care să nu te fi auzit.

– Să înțeleg că ați trecut testele de Apariție? întrebă Harry morocănos.

– Cu brio, zise Fred, care ținea în mână ceva ce semăna cu o sfoară foarte lungă de culoarea pielii.

– V-ar fi luat cu vreo treizeci de secunde mai mult să coborâți pe scări, spuse Ron.

– Timpul înseamnă galioni, adică bani, frățioare, spuse Fred. Oricum, Harry, interferezi recepția. Urechi Extensibile, adăugă el drept răspuns sprâncenelor ridicate ale lui Harry și ridică sfoara care acum Harry văzu că se întindea până pe palier. Încercăm să auzim ce se întâmplă jos.

– Ar trebui să aveți grijă, zise Ron, uitându-se la o Ureche, dacă mai vede mama una din astea...

– Merită riscul, au o întrunire foarte importantă, spuse Fred.

Ușa se deschise și apăru o coamă lungă de păr roșcat.

– A, bună, Harry! zise veselă Ginny, sora mai mică a lui Ron. Mi s-a părut că ți-am auzit vocea.

Întorcându-se către Fred și George, le spuse:

– Urechile Extensibile sunt o cauză pierdută, a aruncat o Vrajă Imperturbabilă asupra ușii de la bucătărie.

– De unde știi? zise George, părând dezamăgit.

– Tonks mi-a zis cum să aflu, zise Ginny. Arunci cu lucruri spre în ușă și, dacă nu o ating, înseamnă că ușa a fost Imperturbată. Am aruncat în ea cu niște bombe cu miros de baligă din capul scărilor și zboară în altă parte, așa că e imposibil să intre Urechile Extensibile prin gaură.

Fred oftă adânc.

– Păcat. Chiar vroiam să aflu ce mai face bătrânul Plesneală.

– Plesneală! zise Harry. E aici?

– Da, spuse George, închizând prevăzător ușa și așezân-

du-se pe unul dintre paturi, urmat de Fred și Ginny. Dă raportul. Strict secret.

– Idiotul, zise Fred alene.

– Acum este de partea noastră, spuse Hermione dojenitor.

Ron pufni.

– Asta nu-l împiedică să fie un idiot. Se vede după cum se uită la noi.

– Nici lui Bill nu-i place de el, zise Ginny, de parcă asta lămurea problema.

Harry nu era sigur dacă i se risipise furia; însă acum setea de informații era mai puternică decât pornirea sa de-a continua să țipe. Se așeză pe pat alături de ceilalți.

– Bill este aici? întrebă el. Credeam că lucrează în Egipt.

– S-a înscris pentru o slujbă de birou ca să poată să vină acasă și să lucreze pentru Ordin, zise Fred. Spune că îi este dor de morminte, dar există compensații, zâmbi el atotștiutor.

– Ce vrei să spui?

– O mai ții minte pe Fleur Delacour? spuse George. S-a angajat la Gringotts ca să își perfecționeze engleza...

– Iar Bill i-a dat multe lecții în particular, chicoti Fred.

– Și Charlie face parte din Ordin, zise George, dar e încă în România. Dumbledore vrea să vină cât mai mulți vrăjitori din străinătate, așa că Charlie încearcă să-și facă relații în timpul liber.

– Nu ar putea să facă și Percy asta? întrebă Harry.

Din câte auzise ultima dată, al treilea frate Weasley lucra la Departamentul de Cooperare Magică Internațională din cadrul Ministerului Magiei.

La auzul cuvintelor lui Harry, toți frații Weasley și Hermione schimbară priviri pline de semnificații negative.

– Orice ai face, să nu vorbești de Percy de față cu mama și tata, îi spuse Ron lui Harry pe un ton încordat.

– De ce nu?

– Pentru că, de fiecare dată când este menționat numele lui Percy, tata sparge orice se nimerește să aibă în mână și mama începe să plângă, spuse Fred.

– A fost groaznic, zise Ginny cu tristețe.

– Cred că am avut noroc că am scăpat de el, zise George. Nu l-am mai văzut niciodată pe tata certându-se cu cineva în halul ăla. De obicei, mama este cea care țipă.

– S-a întâmplat în prima săptămână după ce s-a terminat semestrul, zise Ron. Ne pregăteam să venim și să ne alăturăm Ordinului. Percy a venit acasă și ne-a spus că fusese promovat.

– Glumești? zise Harry.

Deși știa foarte bine că Percy era extrem de ambițios, Harry avea impresia că Percy nu avusese mare succes cu prima sa slujbă de la Ministerul Magiei. Percy era vinovat de o relativ importantă trecere cu vederea, neobservând că șeful său era controlat de Lordul Cap-de-Mort (nu că Ministerul ar fi crezut-o – toți erau de părere că domnul Crouch înnebunise).

– Da, am fost surprinși cu toții, spuse George, pentru că Percy a avut o grămadă de probleme din cauza lui Crouch, a avut loc o anchetă și tot tacâmul. Au spus că Percy ar fi trebuit să-și fi dat seama că Crouch o luase razna și să fi informat un superior. Dar îl știi pe Percy, Crouch i-a lăsat conducerea, nu avea de gând să se plângă.

– Și atunci, cum de l-au promovat?

– Exact asta ne-am întrebat și noi, zise Ron, care părea foarte dornic să întrețină o conversație normală, acum că Harry se oprise din țipat. A venit acasă foarte mulțumit de el însuși – chiar mai mulțumit decât de obicei, dacă poți să-ți imaginezi așa ceva – și i-a spus tatei că îi fusese oferit un post chiar în cadrul biroului lui Fudge. Unul extrem de bun pentru cineva care terminase Hogwarts abia de un an: Asistent al Ministrului. Cred că se aștepta ca tata să fie nespus de impresionat.

– Numai că tata nu a fost, zise Fred sumbru.

– De ce? spuse Harry.

– Păi, se pare că Fudge cutreieră Ministerul, asigurându-se că nu a intrat nimeni în contact cu Dumbledore, zise George.

– Știi, mai nou numele lui Dumbledore este desconsiderat în Minister, spuse Fred. Toți cred că nu face decât să

iște probleme, spunând că s-a întors Știi-Tu-Cine.

– Tata spune că Fudge a zis foarte clar că oricine e de partea lui Dumbledore poate să-și elibereze biroul, zise George.

– Problema este că Fudge îl suspectează pe tata, știe că e în relații bune cu Dumbledore și întotdeauna l-a considerat pe tata un fel de ciudat, din cauza obsesiei sale pentru Încuiați.

– Dar ce legătură are asta cu Percy? întrebă Harry derutat.

– Ajung și la asta imediat. Tata bănuiește că Fudge îl ține pe Percy în biroul lui doar pentru că vrea să-l folosească ca să îi spioneze familia – și pe Dumbledore.

Harry scose un fluierat jos.

– Însă Percy a fost încântat de asta.

Ron râse sec.

– Și-a ieșit complet din minți. A zis – mă rog, a zis o grămadă de chestii groaznice. A zis că, de când a intrat în Minister, a trebuit să se lupte cu reputația jalnică a tatei, că tata nu are deloc ambiție și că de asta am fost mereu așa de – știi tu – nu am avut mulți bani, adică...

– Poftim? spuse Harry, nevenindu-i să creadă, în timp ce Ginny scoase un sunet ca de pisică supărată.

– Știu, zise Ron cu o voce joasă. Și a fost și mai rău. A spus că tata e un idiot fiindcă stă pe lângă Dumbledore, că Dumbledore o să aibă mari probleme, că tata o să se ducă la fund cu el, că el – Percy – știa cui îi este loial și că acesta este Ministerul. Și dacă mama și tata aveau de gând să trădeze Ministerul, avea să aibă grijă ca toată lumea să știe că nu mai făcea parte din familia noastră. În aceeași seară și-a făcut bagajele și a plecat. Acum trăiește aici, în Londra.

Harry scăpă o înjurătură în gând. Întotdeauna îl plăcuse cel mai puțin pe Percy dintre frații Weasley, însă niciodată nu-și imaginase că acesta i-ar fi spus așa ceva domnului Weasley.

– Mamei nu i-a fost deloc ușor, zise Ron abătut. Știi tu, a plâns și altele de genul ăsta. A venit la Londra ca să încerce să discute cu Percy, dar el i-a trântit ușa în nas. Nu știu ce face dacă se vede cu tata la serviciu – presupun că îl ignoră.

– Dar Percy *trebuie* să știe că s-a întors Cap-De-Mort,

spuse Harry încet. Nu este prost, trebuie să știe că părinții voștri nu ar risca fără dovezi.

– Da, mă rog, și numele tău a fost menționat când s-au certat, zise Ron, aruncându-i lui Harry o privire pe furiș. Percy a zis că singura dovadă era cuvântul tău și... nu știu... nu credea că era de ajuns.

– Percy ia foarte în serios *Profetul zilei,* spuse Hermione caustic, și toți ceilalți dădură din cap.

– Despre ce vorbiți? întrebă Harry, uitându-se la fiecare dintre ei.

Îl priveau cu toții circumspecți.

– Nu ai – nu ai primit *Profetul zilei?* întrebă Hermione neliniștită.

– Ba da! zise Harry.

– L-ai... hm... citit pe îndelete? întrebă Hermione și mai agitată.

– Nu din scoarță-n scoarță, spuse Harry precaut. Dacă aveau de gând să zică ceva de Cap-de-Mort, ar fi fost știri de prima pagină, nu-i așa?

Ceilalți tresăriră când auziră numele. Hermione se grăbi să continue:

– Păi, ar trebui să-l citești din scoarță-n scoarță ca să îl găsești, dar îți... hm... îți menționează numele de câteva ori pe săptămână.

– Dar aș fi văzut...

– Nu dacă ai citit doar prima pagină, zise Hermione, clătinând din cap. Nu vorbesc de articolele mari. Te strecoară din când în când, ca și când ai fi o glumă bine cunoscută.

– Ce vrei să – ?

– De fapt, este cam răutăcios, zise Hermione pe o voce calmă forțată. Pur și simplu se bazează pe ce a scris Rita.

– Dar acum nu mai scrie, nu?

– A, nu, și-a ținut promisiunea – nu că ar avea de ales, adăugă Hermione cu satisfacție. Însă a pus bazele pentru ceea ce încearcă ei să facă acum.

– Ce anume? spuse Harry nerăbtător.

– Bine, știi că a scris că leșini tot timpul, că spui că te doare cicatricea și toate astea.

– Da, spuse Harry, care nu avea cum să uite articolele Ritei Skeeter despre el.

– Păi, scriu despre tine de parcă ai fi o persoană care are halucinații, care vrea atenție și care crede că este un erou tragic sau ceva de genul ăsta, zise Hermione foarte repede, de parcă ar fi fost mai puțin neplăcut pentru Harry să audă aceste fapte spuse rapid. Tot strecoară comentarii penibile la adresa ta. Dacă apare vreo poveste cusută cu ață albă, formula e „O poveste demnă de Harry Potter", dacă are cineva un accident ciudat sau ceva asemănător, se spune „Să sperăm că nu i-a rămas o cicatrice pe frunte, că altfel o să ni se ceară să îl venerăm"...

– Dar eu nu vreau să mă venereze – începu Harry enervat.

– Știu că nu, spuse Hermione repede, părând speriată. Știu, Harry. Dar îți dai seama ce încearcă să facă? Vor să te transforme într-o persoană pe care nu o s-o creadă nimeni. Fudge e în spatele poveștii ăsteia, pariez pe orice. Vor ca vrăjitorii de pe stradă să creadă că ești doar un prostovan care e un fel de păcăleală, care povestește tot felul de chestii ridicole, trase de păr, pentru că adoră să fie celebru și vrea să o țină așa în continuare.

– Eu nu am cerut nimănui – nu am vrut – *Cap-de-Mort mi-a ucis părinții!* îngăimă Harry. Am ajuns celebru pentru că mi-a omorât familia, dar nu a putut să mă omoare și pe mine! Cine și-ar dori să fie celebru pentru asta? Nu își dau seama că aș fi preferat să nu fi...

– *Știm,* Harry, spuse Ginny cu sinceritate.

– Și, bineînțeles, nu au zis un cuvânt despre cum ai fost atacat de Dementori, zise Hermione. Cineva le-a spus să tacă. Ăsta ar fi un subiect foarte important, Dementorii scăpați de sub control. Nici măcar nu au zis că ai încălcat Statutul Internațional de Tăinuire. Am crezut că o vor face, s-ar fi potrivit de minune cu imaginea asta a ta de prost care se dă mare. Credem că stau și așteaptă până când o să fii

exmatriculat, când o să dea sfoară-n țară – vreau să spun, dacă o să fii exmatriculat, evident, continuă ea grăbită. Chiar că nu ar trebui să te exmatriculeze, dacă își respectă propriile reguli, nu au nimic împotriva ta.

Ajunseseră iar la audiere și Harry nu vroia să se gândească la asta. Aruncă momeala după un alt subiect de discuție, însă fu salvat de nevoia de a găsi unul de pașii care se auziră urcând scările.

– Hmm.

Fred trase cu putere de Urechea Extensibilă; se mai auzi o pocnitură răsunătoare, iar el și George dispărură. Câteva clipe mai târziu, în prag apăru doamna Weasley.

– S-a terminat întrunirea, acum puteți să coborâți la cină. Toată lumea abia așteaptă să te vadă, Harry. Și cine a lăsat toate bombele acelea cu miros de baligă în fața ușii de la bucătărie?

– Șmecherilă, zise Ginny fără să roșească. Îi place la nebunie să se joace cu ele.

– Ah, spuse doamna Weasley, credeam că ar fi putut să fie Kreacher, tot face lucruri ciudate de genul ăsta. Acum nu uitați să vorbiți încet pe hol. Ginny, ești foarte murdară pe mâini, ce ai făcut? Te rog, du-te și spală-te înainte de cină.

Ginny se stâmbă către ceilalți și ieși din cameră după mama ei, lăsându-l pe Harry singur cu Ron și Hermione. Amândoi îl priveau neliniștiți, de parcă se temeau că o să înceapă să țipe din nou, acum că plecaseră toți ceilalți. Văzându-i atât de agitați, se simți puțin rușinat.

– Știți... murmură el, dar Ron clătină din cap, și Hermione zise încet:

– Ne-am așteptat că o să te superi, Harry, chiar nu te învinovățim, dar trebuie să înțelegi, zău că am încercat să-l convingem pe Dumbledore...

– Da, știu, zise Harry scurt.

Căută un subiect care să nu aibă legătură cu directorul său, pentru că doar gândul la Dumbledore îl făcea iar să fiarbă pe dinăuntru de supărare.

– Cine este Kreacher? întrebă el.

– Spiridușul de casă care locuiește aici, zise Ron. Un smintit. Nu am mai întâlnit niciodată unul ca el.

Hermione se încruntă la Ron.

– Nu este *smintit,* Ron.

– Dorința vieții lui este să-i fie tăiat capul și apoi agățat pe o placă, exact ca al mamei sale, spuse Ron sarcastic. Este ceva normal, Hermione?

– Păi... păi, dacă este un pic ciudat, nu-i este vina lui.

Ron își roti ochii spre Harry.

– Hermione nu a renunțat încă la S.P.A.S.

– Nu este S.P.A.S! zise Hermione vehement. Este Societatea pentru apărarea spiridușilor. Nu sunt singură, iar Dumbledore a spus că ar trebui să fim drăguți cu Kreacher.

– Da, da, zise Ron. Hai să mergem, sunt lihnit.

Îi conduse ieșind din cameră și ajungând pe palier, însă înainte ca ei să poată coborî scările –

– Stați așa! șopti Ron, întinzând o mână ca să-i oprească pe Harry și Hermione să meargă mai departe. Sunt încă pe hol, poate auzim ceva.

Cei trei se uitară cu grijă peste balustrade. Holul posomorât de dedesubt era plin de vrăjitoare și vrăjitori, inclusiv toți cei din garda lui Harry. Șușoteau entuziasmați între ei. Chiar în centrul grupului Harry văzu capul întunecat, cu părul soios și nasul proeminent, al profesorului de la Hogwarts pe care îl plăcea cel mai puțin, profesorul Plesneală. Harry se aplecă și mai mult peste balustradă. Era foarte interesat de ce făcea Plesneală pentru Ordinul Phoenix...

Un fir subțire de sfoară de culoarea pielii coborî prin fața ochilor lui Harry. Ridicând privirea, îi văzu pe Fred și George la etajul de mai sus, lăsând în jos cu grijă Urechea Extensibilă către mănunchiul întunecat de oameni de dedesubt. O clipă mai târziu însă, începură să se îndrepte toți către ușa de la intrare, ieșind din raza lor vizuală.

– La naiba, Harry îl auzi șoptind pe Fred, în timp ce ridica iar Urechea Extensibilă.

Auziră ușa de la intrare deschizându-se, apoi închizându-se.

– Plesneală nu mănâncă niciodată aici, îi spuse încet Ron lui Harry. Slavă Domnului. Hai.

– Și, Harry, nu uita să nu ridici vocea pe hol, șopti Hermione.

Când trecură pe lângă șirul de capete de spiriduși de casă de pe perete, îi văzură pe Lupin, doamna Weasley și Tonks în fața ușii de la intrare, închizând magic numeroasele broaște și yale după cei care tocmai plecaseră.

– Mâncăm în bucătărie, șopti doamna Weasley, întâlnindu-i la capătul scărilor. Harry, dragă, dacă traversezi pe vârfuri holul este chiar pe ușa aceea...

ZDUF.

– Tonks! strigă doamna Weasley exasperată, întorcându-se să se uite în spatele ei.

– Îmi pare rău! se văită Tonks, care era întinsă pe podea. Este suportul ăla idiot de umbrele, e a doua oară când mă împiedic de...

Însă restul cuvintelor sale fu acoperit de un urlet îngrozitor, care îți spărgea timpanele și îți îngheța sângele în vine.

Draperiile roase de molii pe lângă care trecuse Harry mai devreme se îndepărtaseră, însă în spatele lor nu se afla nici o ușă. Pentru o fracțiune de secundă, Harry crezu că se uita pe o fereastră, de partea cealaltă a ferestrei fiind o bătrână cu o pălărie neagră, care țipa întruna, de parcă ar fi fost torturată – abia pe urmă își dădu seama că era doar un portret în mărime naturală, însă foarte realist, și cel mai neplăcut pe care îl văzuse vreodată.

Bătrânei îi curgea saliva din gură, i se roteau ochii, pielea gălbejită de pe față i se întindea la maximum când țipa; de-a lungul holului din spatele lor, se treziră și celelalte portrete și începură și ele să urle, încât Harry chiar închise ochii și își acoperi urechile din cauza zgomotului.

Lupin și doamna Weasley alergară înainte și încercară să tragă draperiile peste bătrână, însă acestea nu cedau, iar ea striga mai tare ca niciodată, vânturând niște mâini cu ghea-

re, de parcă ar fi încercat să le sfâșie fețele.

– *Gunoaie! Mizerii! Produse de mâna a doua de noroi și josnicie! Corciturilor, mutanților, ciudaților, plecați de-aici! Cum îndrăzniți să mânjiți casa strămoșilor mei...*

Tonks își ceru scuze repetate, târând înapoi piciorul uriaș și greu de trol; doamna Weasley renunță la tentativa de a trage draperiile și merse grăbită dintr-un capăt în altul al holului, Împietrind cu bagheta toate celelalte portrete; un bărbat cu părul lung și negru ieși furtunos pe o ușă din fața lui Harry.

– Taci, cotoroanță nenorocită, taci din GURĂ! răcni el, apucând draperia pe care o abandonase doamna Weasley.

Chipul bătrânei păli.

– *Tuuuuu!* urlă ea, cu ochii ieșindu-i din orbite la vederea bărbatului. *Trădător de sânge, abominabilule, rușine din sângele meu!*

– Am spus – taci – DIN GURĂ! tună bărbatul și, cu un efort extraordinar, el și Lupin reușiră să unească draperiile la loc.

Urletele bătrânei se pierdură și se lăsă o tăcere asurzitoare.

Gâfâind puțin și dându-și părul lung și negru din ochi, Sirius, nașul lui Harry, se întoarse cu fața către el.

– Bună, Harry, zise el sumbru, înțeleg că ai cunoscut-o deja pe mama mea.

– CAPITOLUL V –

ORDINUL PHOENIX

– Mama – ?

– Da, iubita mea mamă, zise Sirius. De o lună tot încercăm să o dăm jos, dar credem că a aruncat o Vrajă de Lipire Permanentă pe spatele tabloului. Hai să coborâm repede, înainte să se trezească iar cu toții.

– Dar ce caută aici un portret al mamei tale? întrebă Harry uluit, când ieșiră din hol pe o ușă și coborâră un etaj de trepte înguste de piatră, urmați îndeaproape de ceilalți.

– Nu ți-a spus nimeni? Aceasta este casa părinților mei, zise Sirius. Însă eu sunt ultimul Black rămas în viață, așa că acum este a mea. I-am oferit-o lui Dumbledore ca sediu – este cam singurul lucru folositor pe care am putut să îl fac.

Harry, care se așteptase la o primire mai frumoasă, observă gravitatea și amărăciunea din vocea lui Sirius. Își urmă nasul până la capătul scărilor și apoi dincolo de o ușă care ducea la bucătăria de la subsol.

Era doar un pic mai puțin mohorâtă decât holul de deasupra, o cameră întunecată, cu pereți de piatră. Cea mai mare parte a luminii venea de la un foc mare din capătul camerei. O ceață de fum de pipă era suspendată în aer ca fumul unei bătălii, prin care se distingeau formele înspăimântătoare ale unor oale și tigăi masive de fier atârnate de tavanul întunecat. În cameră fuseseră îngrămădite multe scaune pentru întrunire, iar o masă lungă de lemn era așezată chiar în mijlocul lor, plină cu suluri de pergament, pocale, sticle goale de vin și o grămadă de cârpe. Domnul

Weasley și fiul său cel mare, Bill, vorbeau încet, apropiindu-și capetele în partea cealaltă a mesei.

Doamna Weasley își drese vocea. Soțul ei, un bărbat slab, cu chelie, care purta ochelari cu ramă de corn, se uită în jur și sări în picioare.

– Harry! spuse domnul Weasley, apropiindu-se de el în grabă ca să îl salute, și strângându-i mâna zdravăn. Mă bucur că te văd!

Harry îl văzu peste umărul lui pe Bill, care încă purta părul lung prins în coadă, strângând în grabă metrii de pergament rămași pe masă.

– A fost bine pe drum, Harry? strigă Bill, încercând să adune douăsprezece suluri odată. Înseamnă că Ochi-Nebun nu te-a adus prin Groenlanda?

– A încercat, zise Tonks, ducându-se să-l ajute pe Bill și răsturnând imediat o lumânare pe ultimul pergament. O, nu – scuze –

– Stai, draga mea, spuse doamna Weasley, părând exasperată și reparând pergamentul cu o rotire de baghetă.

În lumina fulgerătoare făcută de vraja doamnei Weasley, Harry zări ceva ce părea să fie planul unei clădiri. Doamna Weasley îl văzuse că se uită. Înșfăcă planul de pe masă și îl puse în brațele deja încărcate ale lui Bill.

– Genul ăsta de lucruri ar trebui strânse imediat după ce se termină întrunirile, se răsti ea, înainte să se apropie în grabă de un dulap de unde începu să scoată farfurii pentru cină.

Bill își scoase bagheta, murmură *„Evanesco!"* și pergamentele dispărură.

– Stai jos, Harry, zise Sirius. L-ai cunoscut pe Mundungus, nu-i așa?

Ceea ce Harry crezuse că era un maldăr de zdrențe scoase un sforăit lung și gros, apoi se trezi subit.

– A zis cineva ceva de mine? bâigui Mundungus adormit. Sunt de acord cu tine, Sirius...

Ridică o mână foarte jerpelită, de parcă ar fi votat, cu ochii întredeschiși și injectați uitându-se în gol.

Ginny chicoti.

– S-a terminat întrunirea, Dung, zise Sirius, în timp ce se așezau cu toții la masă în jurul lui. A venit Harry.

– Cum? spuse Mundungus, uitându-se cu amărăciune la Harry de dincolo de părul său roșcat deschis și mat. Pe onoarea mea, chiar a venit. Da... ești bine, Harry?

– Da, spuse Harry.

Mundungus se căută agitat în buzunare, încă uitându-se la Harry, și scoase o pipă neagră și murdară. O duse la gură, îi aprinse capătul cu bagheta și trase un fum prelung. În câteva secunde, fu acoperit de norii mari de fum verde care se ridicară.

– Îți datorez scuze, mormăi o voce din mijlocul norului mirositor.

– Pentru ultima oară, Mundungus, strigă doamna Weasley, vrei să nu mai fumezi chestia aia în bucătărie, mai ales nu când ne pregătim să mâncăm?!

– Ah, zise Mundungus. Corect. Îmi pare rău, Molly.

Norul de fum dispăru când Mundungus își băgă pipa la loc în buzunar, însă tot rămase un miros neplăcut de șosete arse.

– Și dacă vreți să mâncați înainte de miezul nopții, trebuie să mă ajutați, le zise doamna Weasley celor din cameră. Nu, tu poți să rămâi unde ești, Harry dragă, ai avut un drum lung.

– Eu ce pot să fac, Molly? spuse Tonks entuziasmată, sărind în față.

Doamna Weasley ezită, părând neliniștită.

– Hm – nu, e în ordine, Tonks, odihnește-te și tu, ai făcut destule azi.

– Nu, nu, vreau să te ajut! spuse Tonks veselă, dărâmând un scaun când alergă spre dulapul de unde Ginny lua tacâmurile.

În curând, mai multe cuțite mari tăiau carnea și legumele după bunul lor plac, supravegheate de domnul Weasley, în timp ce doamna Weasley amesteca într-un ceaun atârnat deasupra focului, iar ceilalți scoteau farfuriile, câteva pocale și mâncarea din cămară. Harry rămase la masă cu Sirius și cu Mundungus, care încă îl privea cu jale.

– Ai mai văzut-o pe Figgy de atunci? întrebă el.

– Nu, spuse Harry, nu am mai văzut pe nimeni.

– Știi, nu aș fi plecat, zise Mundungus, aplecându-se în față, și având o notă rugătoare în glas, însă am avut o posibilitate de afaceri...

Harry simți ceva care trecu pe lângă genunchii săi și se sperie, dar era doar Șmecherilă, pisica roșcată cu picioare dungate a lui Hermione, care se frecă o dată de picioarele lui Harry, torcând, și apoi sări în poala lui Sirius, unde se ghemui. Sirius o mângâie absent după urechi, în timp ce se întorcea, încă posomorât, spre Harry.

– Ai avut o vară frumoasă până acum?

– Nu, a fost oribil, zise Harry.

Pentru prima oară, pe chipul lui Sirius apăru un fel de zâmbet fugar.

– Eu, unul, nu înțeleg de ce te plângi.

– *Cum?* spuse Harry, nevenindu-i să creadă.

– Eu aș fi primit atacul Dementorilor cu brațele deschise. O luptă pe viață și pe moarte pentru sufletul meu ar fi întrerupt la fix monotonia. Crezi că ție ți-a fost greu, cel puțin tu ai putut să te plimbi prin jur, să-ți întinzi picioarele, să te bați... eu sunt blocat înăuntru de o lună.

– Cum așa? întrebă Harry, încruntându-se.

– Pentru că încă mă caută Ministerul Magiei, iar Cap-de-Mort trebuie să știe deja că sunt un Animagus, trebuie să-i fi spus Șobo, așa că măreața mea deghizare este inutilă. Nu pot să fac prea multe pentru Ordinul Phoenix... sau cel puțin așa crede Dumbledore.

În tonul șters din glasul lui Sirius, când rosti numele lui Dumbledore, apăru ceva care îi spuse lui Harry că nici Sirius nu era tocmai mulțumit de director. Harry simți un val subit de afecțiune față de nașul său.

– Cel puțin tu ai știut ce se întâmplă, zise el, ca să-l încurajeze.

– A, da, spuse Sirius sarcastic. Ascultând raporturile lui Plesneală, fiind nevoit să suport toate aluziile lui meschine din cauza faptului că el este afară, riscându-și viața, în timp

ce eu stau aici, simțindu-mă foarte bine... întrebându-mă cum merge curățenia...

- Ce curățenie? întrebă Harry.

- Încercăm să facem locul ăsta potrivit pentru a fi locuit de oameni, spuse Sirius, arătând cu mâna în jur prin bucătăria deprimantă. De zece ani nu a mai trăit nimeni aici, de când a murit iubita mea mamă, dacă nu îl pui la socoteală pe bătrânul ei spiriduș de casă, care a luat-o razna - nu a mai curățat nimic de ani întregi.

- Sirius, zise Mundungus, care nu părea să fi fost deloc atent la conversație, însă examinase îndeaproape un pocal gol. Ăsta e argint masiv, amice?

- Da, zise Sirius, privindu-l cu dezgust. Cel mai valoros argint prelucrat de goblini în secolul cincisprezece, gravat cu blazonul familiei Black.

- Însă asta poate să iasă, mormăi Mundungus, lustruindu-l cu mâneca.

- Fred - George - NU, DOAR DUCEȚI-LE ÎN MÂNĂ! strigă doamna Weasley.

Harry, Sirius și Mundungus se uitară în jur și, într-o fracțiune de secundă, se îndepărtară de masă, aruncându-se în partea cealaltă. Fred și George vrăjiseră un ceaun mare de tocană, o carafă de fier de Berezero și un tocător de lemn masiv pentru tăiatul pâinii, echipat cu tot cu cuțit, ca să zboare către ei. Ceaunul cu tocana alunecă pe toată lungimea mesei și se opri chiar la capăt, lăsând o urmă lungă și neagră de arsură pe suprafața de lemn; carafa de Berezero căzu cu un zgomot puternic, vărsând conținutul peste tot; cuțitul de pâine alunecă de pe tocător și ateriză, cu vârful în jos și tremurând primejdios, exact unde fusese mâna lui Sirius cu câteva secunde înainte.

- PENTRU NUMELE LUI DUMNEZEU! țipă doamna Weasley. NU ERA CAZUL - M-AM SĂTURAT DE TOATE ASTEA - DOAR PENTRU CĂ ACUM AVEȚI VOIE SĂ FACEȚI VRĂJI, NU E NEVOIE SĂ FOLOSIȚI BAGHETELE PENTRU ORICE LUCRU NEÎNSEMNAT!

- Am vrut doar să economisim puțin timp! zise Fred,

grăbindu-se să smulgă cuțitul de pâine din masă. Scuze, Sirius, amice - n-am vrut să...

Harry și Sirius râdeau amândoi; Mundungus, care căzuse cu scaunul pe spate, se ridică înjurând, iar Șmecherilă șuieră supărat și se băgă ca săgeata sub dulap, de unde ochii mari și galbeni îi străluceau în întuneric.

- Băieți, zise domnul Weasley, ridicând ceaunul și ducându-l înapoi în mijlocul mesei, mama voastră are dreptate, ar trebui să dați dovadă de simț de răspundere, acum că sunteți majori -

- Nici unul dintre frații voștri nu a creat asemenea probleme! urlă doamna Weasley la gemeni când unul dintre ei trânti o nouă carafă de Berezero pe masă, vărsând aproape la fel de mult. Bill nu simțea nevoia să Apară din doi în doi metri! Charlie nu vrăjea tot ce-i ieșea în cale! Percy...

Amuți subit, trăgându-și răsuflarea și uitându-se speriată la soțul ei, a cărui expresie împietrise brusc.

- Să mâncăm, zise Bill repede.

- Arată minunat, Molly, spuse Lupin, punând în locul ei o porție generoasă de tocană pe o farfurie și dând-o mai departe, spre capătul celălalt al mesei.

Preț de câteva minute fu liniște, cu excepția clinchetului farfuriilor și al cuțitelor, și al târâtului scaunelor, în timp ce toată lumea se așeză la masă. Apoi doamna Weasley se întoarse spre Sirius.

- Vroiam să-ți spun, Sirius, că e ceva închis în biroul acela din salon. Se tot se zbate și face zgomot. Ar putea să fie un Bong, desigur, însă m-am gândit să-l rugăm pe Alastor să se uite la el înainte să-i dăm drumul.

- Cum zici tu, spuse Sirius indiferent.

- Și draperiile din camera aia sunt pline de Doxii, continuă doamna Weasley. M-am gândit că am putea încerca să rezolvăm mâine.

- Abia aștept, zise Sirius.

Harry simți sarcasmul din glasul lui, însă nu era sigur că nu fusese singurul.

Vizavi de Harry, Tonks le distra pe Hermione și Ginny, transformându-și nasul printre înghițituri. Strângând din ochi de fiecare dată cu aceeași expresie chinuită pe care o avusese în camera lui Harry, nasul i se umflă până ajunse o excrescență ca un cioc care semăna cu al lui Plesneală, se micșoră până deveni cât o ciupercuță și apoi îi crescu mult păr în fiecare nară. Se părea că era o distracție de masă obișnuită, pentru că Hermione și Ginny îi cereau cât de curând să le arate nasurile lor preferate.

– Fă-o pe aia cu rățul, Tonks.

Tonks le ascultă și Harry, ridicându-și privirea, avu pentru câteva clipe impresia că un Dudley feminin îi zâmbea de pe partea cealaltă a mesei.

Domnul Weasley, Bill și Lupin aveau o discuție profundă despre goblini.

– Încă nu dau nici un semn, zise Bill. Tot nu pot să-mi dau seama dacă ei cred sau nu că s-a întors. Sigur s-ar putea să prefere să rămână neutri. Să nu se implice.

– Sunt convins că nu s-ar duce niciodată la Știți-Voi-Cine, zise domnul Weasley, clătinând din cap. Și ei au suferit pierderi; mai țineți minte familia de goblini pe care a omorât-o ultima dată, undeva pe lângă Nottingham?

– Cred că depinde de ce li se oferă, spuse Lupin. Și nu mă refer la aur. Dacă li se oferă libertățile pe care noi li le refuzăm de secole întregi, or să fie tentați. Tot nu ai sorți de izbândă cu Ragnok, Bill?

– Momentan e cam antivrăjitori, zise Bill, tot vorbește despre treaba aia cu Bagman. Bănuiește că Ministerul a mușamalizat totul, că goblinii nu și-au primit niciodată aurul de la el, știți voi...

Un ropot de râsete din mijlocul mesei acoperi restul cuvintelor lui Bill. Fred, George, Ron și Mundungus se prăpădeau de râs pe scaunele lor.

– ... și atunci, chicoti Mundungus, cu obrajii brădați de lacrimi, și atunci, dacă puteți să credeți, îmi zice, „Auzi, Dung, de unde ai luat toate broaștele astea? Pentru că mie mi le-a

furat un nenorocit!" Și eu spun, „ți-a furat broaștele, Will, și acum ce o să faci? Să înțeleg că vrei altele, nu? Și dacă mă credeți, băieți, himera nemâncată și-a cumpărat toate broaștele de la mine cu mai mult decât plătise la început...

– Sinceră să fiu, nu cred că este cazul să îți mai ascultăm afacerile povestite, Mundungus, zise doamna Weasley tranșant, în timp ce Ron se prăbuși pe masă, tăvălindu-se de râs.

– Să mă ierți, Molly, spuse Mundungus imediat, ștergându-se la ochi și făcându-i cu ochiul lui Harry. Dar, știi, Will le-a furat de fapt de la Warty Harris, așa că n-am făcut ceva foarte rău.

– Nu știu de unde ai învățat tu ce este bine și ce este rău, Mundungus, însă mi se pare că ai pierdut niște lecții cruciale, spuse doamna Weasley cu răceală.

Fred și George își ascunseră chipurile după niște pocale de Berezero; George sughița. Dintr-un anumit motiv, doamna Weasley îi aruncă o privire foarte urâtă lui Sirius, înainte să se ridice și să aducă niște rubarbă mărunțită pentru budincă. Harry se uită la nasul său.

– Molly nu este de acord cu Mundungus, spuse Sirius în șoaptă.

– Cum de este în Ordin? zise Harry foarte încet.

– Este folositor, murmură Sirius. Știe toți borfașii – mă rog, e și normal, fiind și el unul dintre ei. Însă îi este și foarte loial lui Dumbledore, care l-a ajutat cândva să iasă dintr-o încurcătură. E bine să ai pe cineva ca Dung prin preajmă, aude lucruri pe care noi nu le auzim. Însă Molly crede că este exagerat să-l invităm la cină. Nu l-a iertat pentru că a plecat de la post când trebuia să te păzească.

După trei porții de rubarbă tocată și budincă, talia blugilor lui Harry deveni neplăcut de strânsă (ceea ce însemna ceva având în vedere că blugii fuseseră cândva ai lui Dudley). Când puse lingura jos, conversația ajunse într-un punct mort: domnul Weasley se rezemă de spătarul scaunului, părând sătul și relaxat; Tonks căsca larg, iar nasul îi revenise acum la normal; Ginny, care îl ispitise pe Șmeche-

rilă să iasă de sub dulap, stătea cu picioarele încrucișate pe podea, aruncându-i dopuri de Berezero după care să alerge.

– Cred că e aproape ora de culcare, zise doamna Weasley, căscând.

– Nu chiar, Molly, spuse Sirius, dând la o parte farfuria goală și întorcându-se spre Harry. Știi, mă surprinzi. Credeam că primul lucru pe care o să-l faci când o să ajungi aici o să fie să începi să întrebi de Cap-de-Mort.

Atmosfera din cameră se schimbă cu rapiditatea pe care o asocia Harry venirii Dementorilor. Dacă acum câteva secunde fusese relaxată și adormită, acum ea era alertă, chiar încordată. Un fior făcuse turul mesei când fusese menționat numele lui Cap-de-Mort. Lupin, care fusese pe punctul să ia o sorbitură de vin, își coborî încet pocalul, părând precaut.

– Am întrebat! zise Harry indignat. I-am întrebat pe Ron și Hermione, dar mi-au spus că nu avem voie în Ordin, așa că...

– Și au dreptate, zise doamna Weasley. Sunteți prea mici.

Stătea perfect dreaptă pe scaun, cu pumnii încleștați pe brațele lui, fără urmă de somnolență.

– De când trebuie să fie cineva în Ordinul Phoenix ca să pună întrebări? întrebă Sirius. Harry a fost închis o lună în casa aia Încuiată. Are dreptul să știe ce s-a întâm...

– Stai puțin! îl întrerupse George, ridicând vocea.

– Cum, lui Harry i se răspunde la întrebări? spuse Fred supărat.

– Noi încercăm de o lună să scoatem ceva de la voi și nu ne-ați spus absolut nimic! zise George.

– *Sunteți prea tineri, nu sunteți în Ordin,* spuse Fred, pe o voce subțire, care suna nefiresc de asemănătoare cu cea a mamei sale. Harry nici măcar nu e major!

– Nu este vina mea că nu vi s-a spus ce face Ordinul, spuse Sirius calm, este hotărârea părinților voștri. Harry, pe de altă parte...

– Nu decizi tu ce este bine pentru Harry! zise doamna Weasley tranșant.

Expresia de pe chipul ei, în mod normal binevoitoare, părea amenințătoare.

- Presupun că nu ai uitat ce a spus Dumbledore?

- Care parte? întrebă Sirius politicos, însă cu aerul unui om care se pregătea pentru o luptă.

- Partea în care i se interzice lui Harry să știe mai mult decât *trebuie să știe,* spuse doamna Weasley, punând accentul cu putere pe ultimul cuvânt.

Ron, Hermione, Fred și George întorceau capetele când spre Sirius, când spre doamna Weasley, de parcă ar fi privit un meci de tenis. Ginny stătea în genunchi, într-o grămadă de dopuri de Berezero abandonate, urmărind conversația cu gura ușor întredeschisă. Ochii lui Lupin erau fixați pe Sirius.

- Nu am de gând să-i spun mai mult decât *trebuie să știe,* Molly, zise Sirius. Dar având în vedere că el a fost cel care a văzut întoarcerea lui Cap-de-Mort (iarăși, se iscă un fior general în jurul mesei la auzul numelui) este mai îndreptățit decât majoritatea...

- Nu este un membru al Ordinului Phoenix! zise doamna Weasley. Are doar cincisprezece ani și...

- Și a trecut prin la fel de multe ca și cei mai mulți din Ordin, spuse Sirius, ba chiar prin mai multe decât unii dintre ei.

- Nimeni nu neagă ce a făcut! zise doamna Weasley, ridicând vocea, cu pumnii tremurându-i pe brațele scaunului. Însă este încă...

- Nu este un copil! zise Sirius, pierzându-și răbdarea.

- Nu este nici adult! spuse doamna Weasley, îmbujorându-se brusc. Nu este *James,* Sirius!

- Mulțumesc, Molly, dar sunt perfect conștient cine este, spuse Sirius cu răceală.

- Eu nu sunt sigură că ești! zise doamna Weasley. Uneori, după cum vorbești cu el, ai zice *că crezi* că ți s-a întors cel mai bun prieten!

- Și care este problema? zise Harry.

- Problema, Harry, este că nu ești tatăl tău, oricât de mult

ai semăna cu el! spuse doamna Weasley, cu ochii ațintiți în continuare asupra lui Sirius. Ești încă la școală, și adulții care sunt responsabili pentru tine nu ar trebui să o uite!

– Adică, sunt un naș iresponsabil? întrebă Sirius, ridicând vocea.

– Adică, se știe că faci lucruri nechibzuite, Sirius, ăsta e motivul pentru care Dumbledore îți tot reamintește să stai în casă și să...

– În discuția asta, te rog să lăsăm deoparte instrucțiunile lui Dumbledore! zise Sirius tare.

– Arthur! spuse doamna Weasley, întorcându-se spre soțul ei. Arthur, susține-mă!

Domnul Weasley nu vorbi imediat. Își scoase ochelarii și îi șterse încet de robă, fără să se uite la soția sa. Răspunse doar după ce și-i puse la loc pe nas.

– Dumbledore știe că s-a schimbat situația, Molly. Acceptă că Harry va trebui să fie pus la curent, într-o anumită măsură, acum că stă la sediu.

– Da, dar este o diferență între asta și a-l lăsa să întrebe tot ce vrea!

– Personal, zise Lupin încet, dezlipindu-și în sfârșit ochii de pe Sirius, când doamna Weasley se întoarse repede către el, sperând că până la urmă avea să aibă și ea un aliat, cred că este mai bine ca Harry să știe datele – nu toate datele, Molly, dar imaginea de ansamblu – de la noi decât decât să primească o versiune înflorită de la... alții.

Expresia sa era blândă, însă Harry era sigur că Lupin, cel puțin, știa că unele Urechi Extensibile supraviețuiseră controlului doamnei Weasley.

– Mă rog, zise doamna Weasley, trăgând aer în piept și uitându-se în jurul mesei după o susținere care nu sosi, mă rog... văd că sunt în minoritate. Nu vă spun decât atât: Dumbledore trebuie să aibă motivele lui pentru care nu vrea ca Harry să știe prea multe, și vorbesc ca cineva care îi vrea binele lui Harry...

– Nu este fiul tău, spuse Sirius încet.

– E ca și când ar fi, spuse doamna Weasley înverșunată. Pe cine altcineva mai are?

– Mă are pe mine!

– Da, spuse doamna Weasley, strângându-și buzele, însă a fost cam greu să ai grijă de el cât ai fost închis în Azkaban, nu-i așa?

Sirius dădu să se ridice de la masă.

– Molly, nu ești singura persoana de la masa asta care ține la Harry, spuse Lupin tranșant. Sirius, stai jos.

Buza de jos a doamnei Weasley tremura. Sirius se așeză încet pe scaun, cu chipul alb ca varul.

– Cred că și Harry ar trebui să își spună părerea, continuă Lupin, este destul de mare ca să ia decizii.

– Vreau să știu ce se întâmplă, zise Harry imediat.

Nu se uită la doamna Weasley. Fusese emoționat când spusese că era ca și copilul ei, dar nu mai avea răbdare pentru protecția ei exagerată. Sirius avea dreptate, nu era un copil.

– Foarte bine, zise doamna Weasley, cu un glas resemnat. Ginny – Ron – Hermione – Fred – George – vreau să ieșiți din această bucătărie, acum.

Urmă imediat un cor de proteste.

– Suntem majori! țipară Fred și George într-un glas.

– Dacă Harry are voie, eu de ce nu am? strigă Ron.

– Mamă, *vreau* să știu! se tângui Ginny.

– NU! strigă doamna Weasley, ridicându-se, cu ochii scânteind. Vă interzic categoric!

– Molly, nu poți să-i oprești pe Fred și George, zise domnul Weasley obosit. Sunt majori.

– Sunt încă la școală.

– Însă acum sunt adulți, spuse domnul Weasley, cu aceeași voce obosită.

Doamna Weasley avea acum chipul roșu ca focul.

– Ah, bine atunci, Fred și George pot să rămână, dar Ron...

– Harry o să ne spună oricum tot ce-i ziceți mie și lui Hermione! spuse Ron înflăcărat. Nu-i – nu-i așa? adăugă el nesigur, întâlnindu-i ochii lui Harry.

Pentru o fracțiune de secundă, Harry se gândi să-i zică lui Ron că nu-i va spune nici un cuvânt, ca să vadă și el cum era să fii lăsat pe dinafară și să vadă dacă îi plăcea. Însă impulsul răutăcios dispăru când se uitară unul la altul.

– Sigur că da, zise Harry.

Ron și Hermione zâmbiră.

– Bine! strigă doamna Weasley. Bine! Ginny – LA CULCARE!

Ginny nu plecă în liniște. O auziră țipând și strigând la mama ei până în capul scărilor, iar când ajunse pe hol, urletele doamnei Black se alăturară gălăgiei. Lupin se duse grăbit la portret ca să restabilească tăcerea. Abia după ce se întoarse, închizând ușa de la bucătărie în urma sa și așezându-se la loc la masă, Sirius vorbi.

– Bine, Harry... ce vrei să știi?

Harry trase aer în piept și puse întrebarea care îl obsedase în ultima lună.

– Unde este Cap-de-Mort? zise el, ignorând noile cutremurări și tresăriri la auzul numelui. Ce face? Am încercat să mă uit la știrile Încuiate, însă încă nu a apărut nimic care să aibă legătură cu el, nici o moarte stranie, nimic.

– Asta pentru că încă nu a existat vreo moarte stranie, zise Sirius, oricum, nu din câte știm noi... și știm destul de multe.

– În orice caz, mai multe decât crede el, spuse Lupin.

– Cum de nu mai omoară oameni? întrebă Harry.

Știa că anul trecut Cap-de-Mort omorâse, și nu o dată.

– Pentru că nu vrea să atragă atenția asupra lui, spuse Sirius. Ar fi periculos pentru el. Știi, întoarcerea sa nu s-a desfășurat exact așa cum și-a dorit. A stricat-o.

– Sau mai bine zis, i-ai stricat-o tu, zise Lupin, cu un zâmbet mulțumit.

– Cum? întrebă Harry perplex.

– Nu ar fi trebuit să supraviețuiești! zise Sirius. Nimeni în afară de Devoratorii Morții nu ar fi trebuit să știe că s-a întors. Însă tu ai supraviețuit ca martor.

– Ultima persoană care vroia să fie anunțată de întoarcerea

lui era Dumbledore, spuse Lupin. Și tu te-ai asigurat ca Dumbledore să știe imediat.

– Și la ce a folosit asta? întrebă Harry.

– Glumești? zise Bill, nevenindu-i să creadă. Dumbledore era singurul de care îi era frică Știi-Tu-Cui!

– Datorită ție, Dumbledore a putut să reînființeze Ordinul Phoenix cam la o oră după ce s-a întors Cap-de-Mort, spuse Sirius.

– Și ce a făcut Ordinul? zise Harry, uitându-se în jur la toți.

– Ne-am străduit cât am putut să nu-l lăsăm pe Cap-de-Mort să-și îndeplinească planurile, spuse Sirius.

– De unde știți care îi sunt planurile? întrebă Harry repede.

– Dumbledore are o idee vicleană, zise Lupin, și de obicei ideile viclene ale lui Dumbledore se dovedesc corecte.

– Atunci, ce bănuiește Dumbledore că pune la cale?

– Păi, în primul rând, vrea să își refacă armata, spuse Sirius. Pe vremuri, avea mulțimi întregi sub controlul său: vrăjitoare și vrăjitori pe care îi obligase sau îi vrăjise să îl urmeze, loialii săi Devoratori ai Morții, o mare varietate de creaturi întunecate. L-ai auzit plănuind să recruteze uriași; ei bine, ei sunt exact unul dintre grupurile pe care le caută. Sigur, nu va încerca să înfrunte Ministerul Magiei doar cu doisprezece Devoratori ai Morții.

– Deci, încercați să-l împiedicați să mai strângă adepți?

– Încercăm cât putem, spuse Lupin.

– Cum?

– Păi, partea cea mai importantă este să încercăm să convingem cât mai mulți oameni că s-a întors Cap-de-Mort cu adevărat, să-i punem în gardă, zise Bill. Însă văd că nu e simplu.

– De ce?

– Din cauza atitudinii Ministerului, zise Tonks. Harry, l-ai văzut pe Cornelius Fudge după ce s-a întors Știi-Tu-Cine. Ei bine, nu și-a schimbat deloc punctul de vedere. Refuză cu îndărătnicie să creadă că s-a întâmplat.

– Dar de ce? zise Harry disperat. De ce e atât de prost? Dacă Dumbledore...

– Ah, ei bine, ai pus punctul pe „i", spuse domnul Weasley cu un zâmbet crispat. *Dumbledore.*

– Știi, lui Fudge îi este teamă de el, spuse Tonks cu tristețe.

– Îi este teamă de Dumbledore? zise Harry uluit.

– Îi este teamă de ceea ce pune la cale, zise domnul Weasley. Fudge crede că Dumbledore plănuiește să-l dea jos. Crede că Dumbledore vrea să fie Ministrul Magiei.

– Dar Dumbledore nu vrea să...

– Sigur că nu, zise domnul Weasley. Nu a dorit niciodată postul de ministru, deși mulți l-au sfătuit să accepte după ce a ieșit la pensie Millicent Bagnold. Fudge a venit la putere, însă nu a uitat niciodată cât de popular și susținut a fost Dumbledore, chiar dacă Dumbledore nu s-a înscris niciodată pentru postul acesta.

– În sufletul lui, Fudge știe că Dumbledore este mult mai inteligent ca el, un vrăjitor mult mai puternic, și la începutul său în Minister îi tot cerea lui Dumbledore ajutor și sfaturi, zise Lupin. Însă se pare că a îndrăgit puterea și că are mult mai multă încredere în sine. Adoră să fie Ministrul Magiei și a reușit să se autoconvingă că este cel mai deștept și că Dumbledore pur și simplu creează probleme ca să se afle în treabă.

– Cum poate să creadă așa ceva? spuse Harry supărat. Cum poate să creadă că Dumbledore ar inventa pur și simplu totul – că eu aș inventa totul?

– Pentru că, dacă acceptă că s-a întors Cap-de-Mort, apar niște probleme cum nu a mai avut Ministerul de aproape paisprezece ani, zise Sirius cu amărăciune. Fudge pur și simplu nu este în stare să o creadă. Este mult mai plăcut să se convingă pe el însuși că Dumbledore minte ca să-i pună bețe în roate.

– Vezi care este problema? spuse Lupin. În timp ce Ministerul insistă că nu este nici un pericol din partea lui Cap-de-Mort, este greu să-i convingi pe oameni că s-a întors, mai ales că ei nu vor să o creadă din start. Mai mult decât atât, Ministerul face mari presiuni asupra *Profetului zilei,* pentru ca acesta să nu raporteze nimic din ceea ce ei numesc zvonurile intrigante ale lui Dumbledore, așa că majoritatea

comunității vrăjitorești habar n-are că s-a întâmplat ceva, și asta îi face ținte ușoare pentru Devoratorii Morții, dacă folosesc Blestemul Imperius.

– Însă le spuneți oamenilor, nu-i așa? spuse Harry, uitându-se în jur la domnul Weasley, Sirius, Bill, Mundungus, Lupin și Tonks. Anunțați oamenii că s-a întors?

Zâmbiră toți nefericiți.

– Păi, având în vedere că toată lumea crede că sunt un criminal în masă nebun și că Ministerul a pus un preț de zece mii de galioni pe capul meu, nu prea pot să mă plimb pe stradă și să încep să împart fluturași, nu? spuse Sirius agitat.

– Și nici eu nu sunt oaspetele cel mai iubit al celor mai mulți din comunitate, zise Lupin. Este consecința profesională a faptului că sunt vârcolac.

– Tonks și Arthur și-ar pierde slujbele de la Minister dacă ar începe să vorbească, spuse Sirius, și este foarte important pentru noi să avem spioni în Minister, pentru că în mod sigur Cap-de-Mort va veni după ei.

– Totuși, am reușit să convingem câțiva oameni, zise domnul Weasley. Tonks, aici de față, de exemplu – este prea tânără ca să fi fost în Ordinul Phoenix data trecută, și faptul că avem Aurori de partea noastră este un avantaj extraordinar. Și Kingsley Shacklebolt a fost o achiziție valoroasă; se ocupă de căutarea lui Sirius, așa că transmite la Minister informații conform cărora Sirius este în Tibet.

– Însă dacă nici unul dintre voi nu dați de veste că s-a întors Cap-de-Mort – începu Harry.

– Cine a zis că nici unul dintre noi nu dă de veste? zise Sirius. De ce crezi că are Dumbledore atâtea probleme?

– Ce vrei să spui?

– Încearcă să-l discrediteze, spuse Lupin. Nu ai citit *Profetul zilei* săptămâna trecută? Au raportat că fusese votat pentru înlăturarea de la Conducerea Confederației Internaționale de Vrăjitori pentru că a îmbătrânit și și-a pierdut îndemânarea, însă nu este adevărat; a fost înlăturat de vrăjitorii din Minister după ce a rostit un discurs în care anunța întoarcerea lui

Cap-de-Mort. L-au retrogradat din funcția de Vrăjitor-Șef al Vrăjustiției - asta este Înalta Curte a Vrăjitorilor - și sunt pe cale să-i retragă și Ordinul lui Merlin, Clasa Întâi.

- Însă Dumbledore spune că nu îi pasă ce fac, atâta timp cât nu-l scot de pe imaginile Broaștelor de Ciocolată, zise Bill, zâmbind.

- Nu este de râs, spuse domnul Weasley tranșant. Dacă va continua să sfideze Ministerul, ar putea să ajungă în Azkaban, și ultimul lucru pe care îl vrem este ca Dumbledore să fie închis. Atâta timp cât Știi-Tu-Cine știe că Dumbledore este undeva aici și știe ce pune la cale, va fi precaut. Dacă Dumbledore nu îi mai stă în cale - ei bine, Știi-Tu-Cine va avea drum liber.

- Dar, dacă încearcă să recruteze mai mulți Devoratori ai Morții, sigur se va afla că s-a întors Cap-de-Mort, nu-i așa? întrebă Harry disperat.

- Cap-de-Mort nu se duce la casele oamenilor și nu le bate la ușă, Harry, spuse Sirius. Păcălește, blestemă și îi șantajează. Are mult antrenament la lucratul în taină. Oricum, strângerea adepților nu este singurul lucru care îl interesează. Are și alte planuri, pe care le poate pune în funcțiune chiar foarte curând, și momentan se concentrează asupra lor.

- Ce mai dorește, în afară de adepți? întrebă Harry încet.

I se păru că Sirius și Lupin schimbaseră cea mai fugară privire posibilă înainte ca Sirius să-i răspundă.

- Lucruri pe care nu le poate obține decât prin furt.

Cum Harry continuă să pară derutat, Sirius spuse:

- Ca de pildă o armă. Ceva ce nu a avut data trecută.

- Ca atunci când a fost puternic ultima oară?

- Da.

- Ce fel de armă? spuse Harry. Ceva mai rău decât Abracadabra?

- De ajuns!

Doamna Weasley vorbi din umbră, de lângă ușă. Harry nu observase când se întorsese, după ce o dusese sus pe Ginny. Stătea cu brațele încrucișate și părea mânioasă.

– Vreau să mergeți la culcare, acum. Toți, adăugă ea, uitându-se la Fred, George, Ron și Hermione.

– Nu poți să ne spui ce să facem – începu Fred.

– Vei vedea că pot, se răsti doamna Weasley.

Tremură puțin când se uită la Sirius.

– I-ai dat destule informații lui Harry. Dacă îi mai spui ceva, poți să-l și înscrii în Ordin.

– De ce nu? zise Harry repede. Mă voi alătura, vreau să mă alătur, vreau să lupt.

– Nu.

De data aceasta nu vorbise doamna Weasley, ci Lupin.

– Ordinul este format doar din vrăjitori majori, spuse el. Vrăjitori care au terminat școala, adăugă el, când Fred și George deschiseră gura. Este vorba de niște pericole de care nici nu ați auzit, nici unul dintre voi... cred că Molly are dreptate, Sirius. Am spus destule.

Sirius ridică puțin din umeri, însă nu îl contrazise. Doamna Weasley le făcu semn imperios fiilor ei și lui Hermione. Unul câte unul, se ridicară, iar Harry, dându-se bătut, le urmă exemplul.

– CAPITOLUL VI –

NOBILA ŞI FOARTE VECHEA CASĂ BLACK

Doamna Weasley îi urmă sus supărată.

– Vreau să vă duceți direct la culcare, fără un cuvânt, zise ea când ajunseră la primul etaj. Mâine avem o zi plină. Presupun că Ginny a adormit, îi zise ea lui Hermione, așa că încearcă să nu o trezești.

– A adormit, da, sigur, spuse Fred în șoaptă, după ce Hermione le zise noapte bună și urcară la următorul nivel. Dacă Ginny nu este trează, așteptând-o pe Hermione să-i povestească tot ce s-a vorbit jos, atunci eu sunt un vierme fosforescent...

– Bine, Ron, Harry, spuse doamna Weasley la etajul doi, făcându-le semn spre camera lor. În pat cu voi!

– Noapte bună, le spuseră Harry și Ron gemenilor.

– Somn ușor, zise Fred, făcând cu ochiul.

Doamna Weasley închise ușa după Harry cu un zgomot puternic și scurt. Camera părea, dacă era posibil, chiar mai umedă și mai sinistră decât la prima vedere. Tabloul gol de pe perete respira acum foarte încet și adânc, de parcă locatarul său invizibil adormise. Harry își puse pijamaua, își scoase ochelarii și se băgă în patul său rece, în timp ce Ron arunca niște mâncare de bufnițe pe dulap, ca să le liniștească pe Hedwig și Pigwidgeon, care ciripeau și băteau din aripi neliniștite.

– Nu putem să le dăm drumul să se ducă la vânătoare în fiecare noapte, îi explică Ron lui Harry, în timp ce își punea

pijamaua maro. Dumbledore nu vrea să zboare prea multe bufnițe prin piață, crede că o să pară ciudat. A da... am uitat...

Se duse la ușă și o închise cu zăvorul.

- De ce ai făcut asta?

- Kreacher, spuse Ron când stinse lumina. În prima noapte a venit să bântuie pe aici la trei noaptea. Crede-mă, nu ți-ar plăcea să te trezești și să descoperi că îți inspectează camera.

Se vârî în pat, se întinse sub plapumă și apoi se întoarse să se uite la Harry pe întuneric; Harry îi distinse silueta la lumina lunii care era filtrată prin fereastra mohorâtă.

- Tu ce zici?

Harry nu avu nevoie să-l întrebe pe Ron la ce se referea.

- Păi, nu ne-au zis multe pe care nu le-am fi putut ghici noi înșine, nu-i așa? zise el, gândindu-se la tot ce se spusese jos. Adică, nu ne-au spus decât că Ordinul încearcă să-i împiedice pe oameni să i se alăture lui Cap...

Ron se auzi trăgând aer în piept cu putere.

- *Cap-de-Mort,* zise Harry hotărât. Când o să începi să îi folosești numele? Sirius și Lupin îi spun pe nume.

Ron ignoră această ultimă replică.

- Da, ai dreptate, zise el, știam deja aproape tot ce ne-au spus, folosind Urechile Extensibile. Singura noutate a fost...

Poc.

- AAAU!

- Vorbește mai încet, Ron, sau o să vină mama.

- Ați Apărut exact pe genunchii mei!

- Da, mă rog, este mai greu pe întuneric.

Harry văzu siluetele șterse ale lui Fred și George dându-se jos din patul lui Ron. Arcurile patului gemură și salteaua lui Harry se lăsă în jos cu câțiva centimetri când George se așeză lângă picioarele lui.

- Și, v-ați prins? zise George entuziasmat.

- Care este arma de care vorbea Sirius? zise Harry.

- Mai degrabă, care i-a scăpat, spuse Fred încântat, stând acum lângă Ron. De asta nu am auzit nimic cu Extensibilele, nu-i așa?

– Voi ce credeți că este? zise Harry.

– Poate fi orice, spuse Fred.

– Însă nu poate fi ceva mai îngrozitor decât blestemul Abracadabra, nu-i așa? zise Ron. Ce este mai rău decât moartea?

– Poate că este ceva care poate omorî mulți oameni odată, sugeră George.

– Poate că este un mod deosebit de dureros de ucidere a oamenilor, spuse Ron temător.

– Are Blestemul Cruciatus pentru provocarea durerii, zise Harry, nu-i trebuie ceva mai eficient.

Urmă o pauză și Harry știu că ceilalți, ca și el, se întrebau ce orori ar putea produce această armă.

– Și cine credeți că o are acum? întrebă George.

– Sper că este de partea noastră, zise Ron, părând puțin neliniștit.

– Dacă este, atunci probabil că o are Dumbledore, spuse Fred.

– Unde? zise Ron repede. La Hogwarts?

– Pun pariu că da! spuse George. Acolo a ascuns Piatra Filozofală.

– Însă o armă trebuie să fie mult mai mare decât Piatra! zise Ron.

– Nu neapărat, spuse Fred.

– Da, mărimea nu garantează puterea, zise George. Uită-te la Ginny.

– Ce vrei să spui? zise Harry.

– Nu ai fost niciodată la primire când a aruncat un Blestem cu Salivă-de-Liliac, nu-i așa?

– Ssst! zise Fred, ridicându-se puțin de pe pat. Ascultați!

Tăcură. Se auzeau pași pe scări.

– Mama, zise George, și fără să mai spună ceva, se auzi un *poc* și Harry simți cum greutatea dispăru de la picioarele patului său.

Câteva secunde mai târziu, auziră podeaua scârțâind în fața ușii lor; era clar că doamna Weasley asculta la ușă, verificând dacă vorbeau sau nu.

Hedwig și Pigwidgeon ciripiră cu jale. Podeaua scârțâi iar și o auziră ducându-se sus ca să-i verifice pe Fred și George.

– Știi, nu are deloc încredere în noi, spuse Ron cu regret.

Harry era sigur că nu avea să adoarmă; seara fusese atât de plină de lucruri la care trebuia să se gândească, încât era convins că va sta ore întregi examinând totul. Vroia să vorbească în continuare cu Ron, dar doamna Weasley cobora iar printre scârțâituri și, după ce plecă, îi auzi pe ceilalți urcând... de fapt, în fața camerei lui treceau încet într-o parte și în alta multe creaturi cu o grămadă de picioare, și Hagrid, profesorul de Grija față de Creaturile Magice, zicea *„Frumuseți, nu-i așa, Harry? Semestrul ăsta o să studiăm armele..."* iar Harry observă că animalele aveau tunuri în loc de capete și că se întoarceau cu fața spre el... se feri...

Apoi simți că se pitise un ghem cald sub cearșaf, iar vocea răsunătoare a lui George umplea camera.

– Mama a zis să vă treziți, aveți micul dejun în bucătărie și după aceea vrea să o ajutați în salon, sunt mai multe Doxii decât credea, și a găsit un cuib de Pufghemi sub canapea.

O jumătate de oră mai târziu, Harry și Ron, care se îmbrăcaseră și mâncaseră repede, intrară în salon, o cameră lungă, cu un tavan înalt și cu pereți verzi de culoarea măslinei, acoperiți cu tapiserii murdare. Covorul scotea norișori de praf de fiecare dată când călca cineva pe el și draperiile lungi de catifea verzi ca mușchiul zumzăiau, de parcă ar fi fost pline de roiuri de albine invizibile. În jurul acestora erau strânși doamna Weasley, Hermione, Ginny, Fred și George, arătând toți cam ciudat, pentru că își legaseră câte o cârpă peste nas și gură. De asemenea, fiecare dintre ei ținea și o sticlă mare de lichid negru, cu o duză la gură.

– Acoperiți-vă fețele și luați-vă un spray, le zise doamna Weasley lui Harry și Ron de cum îi văzu, arătând spre alte două sticle de lichid negru care erau așezate pe o masă cu picioare din fusuri. Este Doxicid. Nu am văzut niciodată o infestare atât de gravă – *ce* o fi făcut spiridușul ăla de casă în ultimii zece ani...

Chipul lui Hermione era pe jumătate ascuns de un șervet, însă Harry o văzu clar aruncându-i doamnei Weasley o privire plină de reproș.

– Kreacher este foarte bătrân, probabil că nu a putut să...

– Ai fi uimită dacă ai ști câte poate să facă Kreacher când vrea, Hermione, zise Sirius, care tocmai intrase în cameră, ducând un sac pătat de sânge în care păreau să fie șobolani morți. Tocmai l-am hrănit pe Buckbeak, adăugă el, răspunzând privirii cercetătoare a lui Harry. Îl țin sus, în camera maică-mii. Oricum... biroul ăsta...

Aruncă sacul de șobolani pe un fotoliu, apoi se aplecă să examineze dulăpiorul închis care, Harry observă acum pentru prima oară, se cutremura ușor.

– Ei bine, Molly, sunt destul de sigur că este un Bong, zise Sirius, uitându-se pe gaura cheii, dar poate că ar trebui să-l lăsăm pe Ochi-Nebun să arunce o privire înainte să-i dăm drumul – din câte o știu pe mama, ar putea să fie ceva mult mai rău.

– Ai dreptate, Sirius, spuse doamna Weasley.

Vorbeau amândoi pe un ton aparent destins și politicos, ceea ce îi spuse lui Harry că în mod sigur nici unul dintre ei nu uitase de discuția din seara precedentă.

Se auzi un clopoțel sunând puternic la parter, urmat de o groază de urlete și gemete, la fel ca acelea declanșate seara trecută de Tonks, când răsturnase suportul de umbrele.

– Le-am zis să nu sune la sonerie! spuse Sirius exasperat, ieșind grăbit din cameră.

Îl auziră coborând furtunos pe scări, în timp ce strigătele doamnei Black cuprinseră casa din nou:

– *Pete de dezonoare, corcituri mizere, trădători de sânge, progenituri ale gunoiului...*

– Harry, te rog, închide ușa, zise doamna Weasley.

Harry închise ușa de la salon, trăgând de timp cât mai mult cu putință; vroia să asculte ce se întâmpla jos. Era evident că Sirius reușise să tragă draperiile peste portretul mamei sale, pentru că femeia se oprise din țipat. Auzi pașii

lui Sirius pe hol, pe urmă zuruitul lanțului de la ușa de la intrare și apoi o voce joasă, pe care o recunoscu drept cea a lui Kingsley Shacklebolt, care spunea:

- Hestia tocmai m-a înlocuit, așa că acum pelerina lui Moody este la ea, m-am gândit să îi las un raport pentru Dumbledore...

Simțind ochii doamnei Weasley ațintiți asupra cefei sale, Harry închise ușa salonului cu regret și se întoarse în mijlocul Doxiilor.

Doamna Weasley se aplecă pentru a cerceta pagina despre Doxii din *Ghidul lui Gilderoy Lockhart despre paraziții domestici,* care era deschis pe canapea.

- În ordine, trebuie să aveți grijă, pentru că Doxiile mușcă și au dinții otrăviți. Am o sticlă de antidot aici, însă aș prefera să nu aibă nimeni nevoie de ea.

Se ridică, se așeză drept în fața draperiilor și le făcu semn să se apropie.

- Când dau semnalul, începeți să dați imediat cu spray, zise ea. Presupun că vor veni în zbor spre noi, însă pe sprayuri scrie că o singură pulverizare le paralizează. După ce sunt imobilizate aruncați-le pur și simplu în găleata asta.

Se dădu cu grijă din linia focului și ridică propriul spray.

- Gata - *pulverizați!*

Harry pulverizase doar de două secunde, când o Doxie adultă veni în zbor dintr-un fald al materialului, bătând din aripile strălucitoare ca de cărăbuș, cu dinții mici și ascuțiți ca acele, cu corpul său subțire acoperit cu un păr negru și des și cu cei patru pumnișori încleștați de supărare. Harry o nimeri chiar în față cu o doză de Doxicid. Încremeni în aer și căzu, cu o bufnitură surprinzător de puternică, pe covorul tocit de dedesubt. Harry o ridică și o aruncă în găleată.

- Fred, ce faci? zise doamna Weasley tranșant. Pulverizează imediat și arunc-o!

Harry se uită în jur. Fred ținea o Doxie care i se zbătea între arătător și degetul mare.

- Bine, spuse Fred vesel, pulverizându-i rapid Doxiei sub-

stanța în față, încât creatura leșină, însă în clipa în care se întoarse doamna Weasley, cu spatele o puse în buzunar, făcând cu ochiul.

– Vrem să testăm veninul de Doxie pentru Cutiile de Gustări cu Surprize, îi spuse George în șoaptă lui Harry.

Pulverizând cu dexteritate spre două Doxii deodată când acestea se aruncară direct spre nasul lui Harry, se apropie de George și murmură cu jumătate de gură:

– Ce sunt Cutiile de Gustări cu Surprize?

– O varietate de dulciuri de la care ți se face rău, șopti George, uitându-se prevăzător la spatele doamnei Weasley. Dar nu foarte rău, doar destul de rău ca să ieși din clasă când vrei. Fred și cu mine le prelucrăm vara asta. Dacă mănânci jumătatea portocalie a Pastilelor Vărsate, vomiți. În clipa în care ești dat afară din clasă și trimis repede în aripa spitalului, înghiți jumătatea mov – care te face la fel de bine ca înainte, permițându-ți să urmezi orice activitate plăcută dorești timp de o oră, perioadă în care altfel te-ai fi plictisit crâncen. Oricum, asta spunem în reclame, șopti Fred, care acum ieșise din câmpul vizual al doamnei Weasley și lua niște Doxii pierdute de pe jos, punându-le și pe ele în buzunar. Însă tot mai trebuie să lucrăm puțin la ele. Momentan, instrumentele noastre de testare nu prea pot să se oprească din vărsat ca să înghită jumătatea mov.

– Instrumente de testare?

– Noi, zise Fred. Facem cu rândul. George a luat Iluzia Leșinului – am încercat amândoi Nugaua Sânge-din-Nas.

– Mama a crezut că ne-am duelat, spuse George.

– Să înțeleg că a mai rămas valabil magazinul de glume? murmură Harry, prefăcându-se că aranja duza de la sticlă.

– Păi, încă nu am avut ocazia să ne luăm autorizația, zise Fred, vorbind și mai încet când doamna Weasley își șterse fruntea cu eșarfa, înainte să se întoarcă la atac, așa că momentan îl conducem ca pe un serviciu poștal. Am făcut reclamă în *Profetul zilei* săptămâna trecută.

– Și totul datorită ție, amice, spuse George. Dar nu-ți face

griji... mama habar nu are. Nu mai citește *Profetul zilei,* pentru că publică minciuni despre tine și Dumbledore.

Harry zâmbi. Îi obligase pe gemenii Weasley să ia premiul de o mie de galioni pe care îl câștigase în Turnirul Trivrăjitor, ca să-i ajute să își împlinească visul de a deschide un magazin de glume, însă tot era mulțumit să știe că rolul său în împlinirea planurilor lor rămăsese necunoscut doamnei Weasley. Femeia nu credea că a conduce un magazin de glume era o carieră potrivită pentru doi dintre fiii ei.

Dedoxicizarea draperiilor luă cam toată dimineața. Era trecut de prânz când doamna Weasley își scoase în sfârșit eșarfa de protecție, se prăbuși într-un fotoliu lăsat și sări ca arsă, cu un strigăt de dezgust, după ce se așeză pe sacul de șobolani morți. Draperiile nu mai zumzăiau; atârnau strâmbe și umede de la pulverizatul continuu. Sub ele stăteau îngrămădite în găleată Doxiile inconștiente, lângă un castron de ouă negre, pe care acum le mirosea Șmecherilă și spre care Fred și George aruncau priviri viclene.

– Cred că o să ne ocupăm de ele după prânz, arătă doamna Weasley spre dulapurile cu vitrine pline de praf, care erau așezate de o parte și de alta a șemineului.

Erau pline de un amestec straniu de obiecte: o colecție de pumnale ruginite, gheare, o piele de șarpe încolăcită, mai multe cutii de argint mate, inscripționate în limbi pe care Harry nu putea să le înțeleagă și, cel mai neplăcut, o sticlă de cristal decorată, cu un opal mare incrustat în dop, plină de ceea ce Harry era sigur că era sânge.

Clinchetul soneriei se auzi iar. Toți se uitară la doamna Weasley.

– Stați aici, zise ea hotărâtă, înșfăcând sacul de șobolani în timp ce la parter urletele doamnei Black se declanșară din nou. O să vă aduc niște sandvișuri.

Ieși din cameră, închizând cu grijă ușa în urma ei. Imediat, toți se duseră repede la fereastră, ca să se uite în fața ușii. Văzură creștetul unui cap blond-roșcat ciufulit și o grămadă de ceaune în echilibru instabil.

– Mundungus! zise Hermione. De ce-o fi adus toate ceaunele alea?

– Probabil că vrea să caute un loc sigur unde să le țină, spuse Harry. Nu asta făcea în noaptea în care trebuia să mă urmărească pe mine? Nu cumpăra ceaune pe ascuns?

– Da, ai dreptate! zise Fred, când se deschise ușa de la intrare.

Mundungus intră cărându-și ceaunele și dispăru.

– Pe onoarea mea, mamei nu o să-i placă deloc chestia asta...

El și George se duseră la ușă și rămaseră lângă ea, ascultând cu atenție. Țipetele doamnei Black se opriseră.

– Mundungus vorbește cu Sirius și Kingsley, murmură Fred, încruntându-se concentrat. Nu aud cum trebuie... crezi că am putea să riscăm să folosim Urechile Extensibile?

– Poate că merită, zise George. Aș putea să mă furișez sus și să iau vreo două...

Însă chiar în acel moment se auzi o explozie de sunete la parter, care făcu Urechile Extensibile inutile. Auziseră cu toții exact ce striga doamna Weasley cât o țineau puterile.

– NU SUNTEM DEPOZIT DE BUNURI FURATE!

– Ador să o aud pe mama cum țipă la alții, spuse Fred, cu un zâmbet mulțumit pe chip, când întredeschise ușa cu câțiva centimetri, pentru ca vocea doamnei Weasley să poată pătrunde mai bine în cameră, este o schimbare foarte plăcută.

– COMPLET IRESPONSABIL, DE PARCĂ NU AVEM DESTULE PE CAP FĂRĂ SĂ ADUCI TU CEAUNE FURATE ÎN CASĂ...

– Idioții o lasă să-și intre în mână, zise George, clătinând din cap. Trebuie să o oprești la început, altfel se ambalează singură și continuă așa ore întregi. Și abia așteaptă să-i zică vreo două lui Mundungus, încă de când a plecat pe furiș, când ar fi trebuit să te urmărească pe tine, Harry – auzi-o, iar începe. E mama lui Sirius.

Glasul doamnei Weasley se pierdu printre noile urlete și zbierete ale portretelor de pe hol.

George dădu să închidă ușa ca să estompeze zgomotul, însă, înainte să o poată face, în cameră se strecură un spiriduș de casă.

Cu excepția cârpei murdare, legată în jurul bazinului, era complet gol. Părea foarte bătrân. Pielea parcă îi era de șapte ori mai mare decât ar fi trebuit și, deși era chel, ca toți spiridușii de casă, îi creștea mult păr alb din urechile mari ca de liliac. Ochii îi erau injectați și cenușii, iar nasul cărnos era mare și semăna cu un rât.

Spiridușul nu îi băgă deloc în seamă pe Harry și pe ceilalți. Purtându-se de parcă nu putea să-i vadă, își târî picioarele cocoșat, încet și cu perseverență, către capătul îndepărtat al camerei, bombănind tot timpul în șoaptă pe o voce joasă, groasă ca a unei broaște-bou.

– ... miroase ca o gură de canal canal și e un criminal din cap până în picioare, dar nici ea nu este mai brează, trădătoare de sânge afurisită, cu odraslele ei care distrug casa stăpânei mele, vai, biata mea stăpână, dacă ar ști, dacă ar ști ce gunoaie au intrat în casa ei, ce i-ar spune bătrânului Kreacher, vai, ce rușine, Sânge-Mâli, vârcolaci, trădători și hoți, bietul, bătrânul Kreacher, ce poate să facă...

– Bună, Kreacher, zise Fred foarte tare, trântind ușa.

Spiridușul de casă încremeni locului, se opri din bombănit și tresări extrem de surprins.

– Kreacher nu te-a văzut, tinere stăpân, zise el, întorcându-se și făcând o plecăciune în fața lui Fred.

Stând mai departe cu fața spre covor, adăugă, perfect inteligibil:

– Progenitură afurisită de trădător de sânge.

– Poftim? zise George. Nu am auzit ultima parte.

– Kreacher nu a spus nimic, zise spiridușul, făcând o a doua plecăciune către George și adăugând pe un ton clar: Uite-i și fratele geamăn, tot o bestie de pe altă lume.

Harry nu știu dacă să râdă sau nu. Spiridușul se ridică, privindu-i pe toți răuvoitor și, aparent convins că nu puteau să îl audă, continuă să bombăne.

– ... și uite și Sânge-Mâlul, stând acolo dreaptă ca săgeata, vai, dacă ar ști stăpâna mea, vai, cum ar mai plânge, și mai este și un băiat nou, Kreacher nu știe cum îl cheamă. Ce caută aici? Kreacher nu știe...

– Kreacher, el este Harry, zise Hermione. Harry Potter.

Kreacher își deschise larg ochii spălăciți și bombăni mai repede și mai supărat ca niciodată.

– Sânge-Mâlul vorbește cu Kreacher de parcă este prietena mea, dacă l-ar vedea stăpâna lui Kreacher într-o asemenea companie, ah, ce ar spune...

– Nu-i spune Sânge-Mâl! ziseră Ron și Ginny într-un glas, furioși.

– Nu contează, șopti Hermione, nu este întreg la minte, nu știe ce...

– Nu te amăgi singură, Hermione, știe exact ce spune, zise Fred, privindu-l pe Kreacher cu o mare antipatie.

Kreacher bombănea în continuare, cu ochii ațintiți asupra lui Harry.

– Este adevărat? Este Harry Potter? Kreacher vede cicatricea, trebuie să fie adevărat, acesta este băiatul care l-a oprit pe Lordul Întuncat, Kreacher se întreabă cum a reușit...

– Ca noi toți, Kreacher, spuse Fred.

– Ce vrei, de fapt? întrebă George.

– Kreacher face curat, zise el evaziv.

– O scuză credibilă, spuse o voce din spatele lui Harry.

Se întorsese Sirius, care se uita urât la spiriduș din ușă. Zgomotul de pe hol încetase; probabil că doamna Weasley și Mundungus își continuaseră cearta în bucătărie. Când îl văzu pe Sirius, Kreacher se aruncă într-o plecăciune ridicol de joasă, turtindu-și de podea nasul ca un rât.

– Ridică-te, spuse Sirius nerăbdător. Acum, ce pui la cale?

– Kreacher face curat, repetă spiridușul. Kreacher trăiește ca să servească Nobila Casă Black –

– Și este mai neagră pe zi ce trece, este groaznic de murdară, zise Sirius.

– Stăpânului i-a plăcut mereu această glumiță a sa, spuse

Kreacher, făcând iar o plecăciune, și continuând în șoaptă: Stăpânul a fost un porc nerecunoscător, care i-a frânt inima mamei sale...

- Mama mea nu a avut inimă, Kreacher, se răsti Sirius. S-a menținut în viață doar din ciudă.

Kreacher își plecă iar capul când vorbi.

- Cum zice stăpânul, murmură el mânios. Stăpânul nu merită nici să șteargă noroiul de pe pantofii mamei sale, vai, biata mea stăpână, ce ar zice dacă l-ar vedea pe Kreacher servindu-l, cât l-a urât, ce dezamăgire a fost...

- Te-am întrebat ce pui la cale, spuse Sirius cu răceală. De fiecare dată când apari prefăcându-te că deretici, duci ceva pe furiș la tine în cameră, ca să nu putem să îl aruncăm.

- Kreacher nu ar muta niciodată ceva de la locul său de drept din casa stăpânului, zise spiridușul, care apoi murmură foarte repede:

Stăpâna nu l-ar ierta niciodată pe Kreacher dacă ar fi aruncată tapiseria, de șapte secole este în familie, Kreacher trebuie să o salveze, Kreacher nu o să-l lase pe stăpân, pe trădătorii de sânge și pe odrasle să o distrugă...

- Mă gândeam eu că ar putea să fie asta, spuse Sirius, aruncând o privire disprețuitoare către peretele de vizavi. Nu mă îndoiesc că trebuie să-i fi pus în cârcă o altă Vrajă de Lipire Permanentă, însă dacă o să pot să scap de ea, sigur o voi face. Acum du-te, Kreacher.

Se părea că Kreacher nu îndrăznea să nesocotească un ordin direct; cu toate acestea, privirea pe care i-o aruncă lui Sirius când își târî pașii pe lângă el era plină de o ură profundă, așa că bombăni tot timpul până ieși din cameră.

- Se întoarce din Azkaban dându-i ordine lui Kreacher, ah, biata mea stăpână, ce ar spune dacă ar vedea casa acum, cu gunoaiele care trăiesc în ea, comorile ei aruncate, a jurat că nu o mai recunoștea ca mamă și s-a întors, se mai zice că este și criminal...

- Continuă să bombăni și chiar o să fiu criminal! spuse Sirius nervos și trânti ușa după spiriduș.

– Sirius, nu este întreg la cap, zise Hermione în apărarea lui, nu cred că își dă seama că îl auzim.

– A fost singur prea mult timp, spuse Sirius, primind ordine smintite de la portretul mamei și vorbind de unul singur, însă întotdeauna a fost un afurisit și un...

– Poate că, dacă l-ai elibera, zise Hermione plină de speranță, poate că...

– Nu putem să-l eliberăm, știe prea multe despre Ordin, spuse Sirius ferm. Și oricum, șocul l-ar ucide. Sugerează-i să plece din casa asta, și o să vezi cum o să reacționeze.

Sirius traversă camera până unde era agățată pe toată lungimea peretelui tapiseria pe care încercase să o apere Kreacher. Harry și ceilalți îl urmară.

Tapiseria părea extrem de veche; era decolorată și părea mâncată de Doxii în unele locuri. Totuși, firul de aur cu care era brodată încă scânteia cu destulă putere ca să arate ramificatul arbore genealogic care data din Evul Mediu (din câte își dădea seama Harry). Chiar în partea de sus era scris cu litere mari:

Nobila și Foarte Vechea Casă Black
„Toujours pur"

– Tu nu ești trecut aici! zise Harry, după ce examină cu atenție partea de jos a arborelui.

– Am fost aici, spuse Sirius, arătând o gaură mică, rotundă și arsă de pe tapiserie, care semăna cu o arsură de țigară. Iubitoarea mea mamă m-a scos după ce am fugit de acasă – lui Kreacher chiar îi place să spună povestea în șoaptă.

– Ai fugit de acasă?

– Când aveam cam șaisprezece ani, spuse Sirius, mă săturasem.

– Unde te-ai dus? întrebă Harry, privindu-l cu ochii mari.

– La tatăl tău acasă, spuse Sirius. Bunicii tăi au fost foarte drăguți; într-un fel, m-au adoptat ca pe un al doilea fiu. Da, am stat la tatăl tău în vacanțele de vară, iar la șaptesprezece ani mi-am luat casa mea. Îmi lăsase unchiul Alphard o bucată destul de măricică de aur – și el a fost șters de aici,

probabil că ăsta este motivul - oricum, după asta mi-am purtat singur de grijă. Însă am fost mereu bine venit la domnul și doamna Potter duminica la prânz.

- Dar... de ce ai...?

- Plecat? zâmbi Sirius cu amărăciune și își trecu degetele prin părul lung și nepieptănat. Pentru că îi uram pe toți: pe părinții mei, cu obsesia lor pentru sângele pur, convinși că, dacă erai un Black, aveai sânge albastru... pe idiotul de frate-meu, destul de slab ca să îi creadă... uite-l aici.

Sirius arătă cu degetul chiar la capătul arborelui, către numele „Regulus Black". Data nașterii era urmată de o dată a decesului (cam cu cincisprezece ani în urmă).

- Era mai mic ca mine, zise Sirius, și un fiu mult mai bun, după cum mi se reamintea tot timpul.

- Însă a murit, spuse Harry.

- Da, zise Sirius. Un tâmpit notoriu... s-a alăturat Devoratorilor Morții.

- Glumești!

- Haide, Harry, nu ai văzut destule în casa asta ca să-ți dai seama ce fel de vrăjitori au fost în familia mea? spuse Sirius cu încăpățânare.

- Și - și părinții tăi au fost Devoratori ai Morții?

- Nu, nu, dar crede-mă, erau de acord cu viziunea lui Cap-de-Mort, sprijineau întru totul purificarea rasei vrăjitorești, eliminarea celor cu părinți Încuiați și aducerea la putere a celor cu sângele pur. Și nici nu erau singurii, au fost destul de mulți oameni, înainte să-și dea Cap-de-Mort arama pe față, care au crezut că avea o perspectivă foarte corectă asupra lucrurilor... Însă s-au speriat când au văzut ce era în stare să facă pentru a obține puterea. Dar la început părinții mei au crezut că Regulus a fost un fel de mic erou pentru că i s-a alăturat.

- A fost omorât de un Auror? întrebă Harry curios.

- O, nu, zise Sirius. Nu, a fost ucis de Cap-de-Mort. Sau, mai probabil, din ordinul lui Cap-de-Mort; mă îndoiesc că Regulus a fost vreodată destul de important ca să fie omorât

de însuși Cap-de-Mort. Din câte am aflat după ce a murit, a intrat în joc, apoi s-a speriat din cauza a ceea ce i se cerea să facă și a încercat să se retragă. Ei bine, lui Cap-de-Mort nu poți să-i înmânezi pur și simplu demisia. Ai de ales între serviciul pe viață sau moartea.

– Prânzul, se auzi vocea doamnei Weasley.

Ținea bagheta ridicată mult în fața ei, ducând în echilibru pe vârf o tavă uriașă încărcată cu sandvișuri și prăjituri. Era foarte rumenă în obraji și părea încă supărată. Ceilalți se apropiară de ea, dornici să mănânce ceva, însă Harry rămase cu Sirius, care înaintase spre tapiserie.

– Nu m-am mai uitat la asta de ani de zile. Uite-l pe Phineas Nigellus... stră-stră-străbunicul meu, vezi?... Cel mai puțin iubit director al Școlii Hogwarts din toate timpurile... Araminta Meliflua... o vară a mamei mele... a încercat să dea o lege a Ministerului care să legalizeze vânatul Încuiaților... și draga mătușă Elladora... a instituit tradiția familiei de a decapita spiridușii de casă când deveneau prea bătrâni ca să ducă tăvile de ceai... desigur, de fiecare dată când în familia mea se năștea o persoană cât de cât normală, era dezmoștenită. Văd că Tonks nu este aici. Poate că de asta nu vrea să îi asculte Kreacher ordinele – ar trebui să facă tot ce îi spune oricare membru al familiei...

– Tu și Tonks sunteți rude? întrebă Harry surprins.

– A, da, mama ei, Andromeda, a fost verișoara mea preferată, zise Sirius, cercetând cu atenție tapiseria. Nu, Andromeda nu este aici, uite...

Arătă către o altă arsură mică și rotundă dintre două nume, Bellatrix și Narcissa.

– Surorile Andromedei sunt încă aici pentru că ele au încheiat căsătorii minunate și respectabile de sânge-pur, însă Andromeda s-a căsătorit cu un bărbat cu părinți încuiați, Ted Tonks, așa că...

Sirius mimă arderea tapiseriei cu o rază a baghetei și râse cu amărăciune. Harry, însă, nu râse; era prea ocupat să se uite la numele din dreapta urmei de arsură a Andromedei.

O linie dublă de broderie aurie o lega pe Narcissa Black de Lucius Reacredință, iar o singură linie aurie verticală, pornită din numele lor, ducea la numele Draco.

- Ești rudă cu familia Reacredință!

- Toate familiile de sânge-pur sunt înrudite între ele, zise Sirius. Dacă vrei să îți lași fiii și fiicele să se căsătorească doar cu cei cu sânge-pur, nu prea ai de ales între mulți; am rămas foarte puțini. Molly și cu mine suntem veri prin alianță și Arthur este un fel de văr de-al doilea, renegat cândva. Însă nu are sens să îi căutăm aici - dacă a fost vreodată o familie de trădători de sânge, aceasta este familia Weasley.

Însă acum Harry se uita la numele din stânga numelui ars al Andromedei: Bellatrix Lestrange.

- Lestrange... zise Harry tare.

Numele îi trezise o amintire; îl știa de undeva, însă pentru o clipă nu putu să-și dea seama de unde, deși îi dădu o senzație stranie, sinistră în stomac.

- Sunt în Azkaban, zise Sirius scurt.

Harry îl privi curios.

- Bellatrix și soțul ei Rodolphus au fost aduși o dată cu Barty Crouch junior, zise Sirius, cu același ton brusc. Și fratele lui Rodolphus, Rabastan, a fost cu ei.

Atunci Harry își aminti. O văzuse pe Bellatrix Lestrange în interiorul Pensivului lui Dumbledore, instrumentul ciudat în care puteau fi stocate gândurile și amintirile: o femeie înaltă, brunetă, cu ochi întunecați, care fusese judecată și își mărturisise devotamentul continuu pentru Lordul Cap-de-Mort, mândria că încercase să îl găsească după declinul său și convingerea că va fi cândva răsplătită pentru loialitate.

- Nu mi-ai zis niciodată că este...

- Chiar contează că este vara mea? se răsti Sirius. Din punctul meu de vedere, ei nu sunt familia mea. Ea cu siguranță nu este rudă cu mine. Nu am mai văzut-o de când aveam vârsta ta, dacă nu pui la socoteală momentul când am zărit-o intrând în Azkaban. Crezi că sunt mândru că am o rudă ca ea?

– Iartă-mă, spuse Harry repede, nu am vrut să – am fost surprins, doar atât...

– Nu contează, nu îți cere scuze, murmură Sirius.

Se depărtă de tapiserie, cu mâinile băgate adânc în buzunare.

– Nu-mi place că sunt din nou aici, zise el, uitându-se prin salon. Nu m-am gândit că voi mai ajunge să fiu închis în casa asta.

Harry îl înțelegea perfect. Știa cum s-ar fi simțit el, dacă ar fi crescut, crezând că scăpase pentru totdeauna de casa aceea, și s-ar fi întors să trăiască la numărul patru, pe Aleea Boschetelor.

– Desigur, este ideală ca sediu, zise Sirius. Tatăl meu a luat toate măsurile de securitate cunoscute vrăjitorilor când trăia aici. Nu poate fi detectată, ca să nu poată să vină niciodată Încuiații aici – de parcă ar fi vrut vreodată să o facă – și acum Dumbledore a adăugat și protecția sa, nu ar fi deloc ușor să găsești o casă mai sigură. Dumbledore este Păstrătorul Secretului în numele Ordinului, știi bine – nimeni nu poate să găsească sediul decât dacă îi spune el personal unde este – acel bilet pe care ți l-a arătat Moody azi-noapte era de la Dumbledore...

Sirius râse scurt, cu un râset asemănător cu un lătrat.

– Dacă ar putea să vadă părinții mei la ce folosește acum această casă... mă rog, portretul mamei mele ar trebui să te ajute să-ți faci o părere...

Se încruntă o clipă, apoi oftă.

– Mi-ar plăcea să pot să ies din când în când și să fac ceva folositor. L-am întrebat pe Dumbledore dacă pot să te însoțesc la audiere – ca Snuffles, bineînțeles – pentru puțin suport moral, ce zici?

Harry se simți ca și când stomacul i s-ar fi scurs în covorul plin de praf. Nu se mai gândise deloc la audiere de când luase cina seara precedentă; în vârtejul de a fi iar alături de oamenii săi preferați, și aflând tot ce se întâmpla, acest lucru îi ieșise complet din minte. La auzul cuvintelor lui

Sirius, însă, i se întoarse sentimentul zdrobitor de groază. Se uită la Hermione și la frații Weasley, care își mâncau toți sandvișurile cu poftă, și se întrebă cum s-ar simți dacă s-ar întoarce la Hogwarts fără el.

– Nu-ți face griji, zise Sirius.

Harry își ridică privirea și realiză că Sirius îl urmărise.

– Sunt sigur că o să se clarifice totul, sigur există ceva în Statutul Internațional de Tăinuire care permite folosirea magiei pentru a-ți salva propria viață.

– Dar, dacă or să mă exmatriculeze, zise Harry încet, pot să mă întorc aici și să trăiesc cu tine?

Sirius zâmbi cu tristețe.

– O să vedem.

– M-aș simți mult mai liniștit în privința audierii dacă nu ar trebui să mă întorc la familia Dursley, insistă Harry.

– Trebuie să fie groaznici, dacă preferi locul ăsta, zise Sirius posomorât.

– Voi doi de acolo, grăbiți-vă, sau nu o să mai rămână nimic de mâncare! strigă doamna Weasley.

Sirius mai oftă o dată profund, aruncă o privire sumbră tapiseriei, apoi el și Harry se duseră și li se alăturară celorlalți.

Harry se strădui cât putu să nu se gândească la audiere în timp ce goliră dulapurile cu vitrină în seara aceea. Din fericire pentru el, era o activitate care necesita multă concentrare, având în vedere că multe dintre obiectele de acolo păreau total lipsite de dorința de a-și părăsi rafturile pline de praf. Sirius suferi o mușcătură urâtă de la o tabacheră argintie; în câteva clipe mâna mușcată fusese acoperită de un înveliș neplăcut ca o crustă, asemenea unei mănuși tari maro.

– Este în ordine, zise el, examinându-și mâna cu interes, înainte să o atingă ușor cu bagheta, aducând pielea la normal, trebuie să fie niște pudră de Wartcap înăuntru.

Azvârli cutia în sacul unde strânseseră obiectele din dulapuri; Harry îl văzu mai târziu pe George înfășurându-și mâna cu grijă într-o cârpă și strecurând tabachera în buzunarele sale deja pline de Doxii.

Găsiră un instrument argintiu deloc atrăgător, ceva care semăna cu o pensetă cu multe picioare, care se cățără ca o insectă pe brațul lui Harry, când o ridică, și încercă să-l înțepe. Sirius îl apucă și îl lovi cu o carte groasă intitulată *Nobilimea naturii: genealogia vrăjitorească.* Mai era acolo o cutie muzicală care, când era întoarsă cu cheia, cânta o melodie ușor sinistră, ca un clopoțel, și se treziră toți curios de slăbiți și adormiți, până când Ginny avu ideea deșteaptă de a trânti capacul; un medalion greu, pe care nici unul nu reuși să-l deschidă; mai multe sigilii vechi; și, într-o cutie plină de praf, un Ordinul lui Merlin Clasa Întâi, care îi fusese acordat bunicului lui Sirius pentru „servicii aduse Ministerului".

– Înseamnă că trebuie să le fi dat o grămadă de aur, spuse Sirius disprețuitor, aruncând medalia în sacul de gunoi.

Kreacher intră sfios în cameră de mai multe ori și încercă să ia pe furiș diverse lucruri, ascunzându-le sub cârpa de la șale și murmurând blesteme îngrozitoare de fiecare dată când îl prindeau asupra faptului. Când Sirius smulse de la el un inel mare de aur, care purta blazonul familiei Black, Kreacher chiar izbucni în lacrimi de furie și părăsi camera suspinând încet și insultându-l pe Sirius așa cum Harry nu mai auzise până atunci.

– A fost al tatălui meu, spuse Sirius, aruncând inelul în sac. Kreacher nu i-a fost chiar așa devotat cum i-a fost mamei mele, însă tot l-am prins îmbrățișând o pereche de pantaloni vechi ai tatălui meu săptămâna trecută.

*

Doamna Weasley îi puse pe toți la treabă pe parcursul următoarelor câteva zile. Le trebuiră trei zile să decontamineze salonul. Până la urmă, singurele lucruri de nedorit care rămăseseră erau tapiseria arborelui genealogic al familiei Black, care rezistase tuturor încercărilor de a o dezlipi de pe perete, și biroul mișcător. Moody nu venise încă la sediu, așa că nu puteau fi siguri ce era în el.

După salon trecură la sufrageria de la parter unde găsiră niște păianjeni mari cât farfuriile ascunși pe sub niște dulapuri

(Ron ieși repede din cameră ca să-și facă un ceai și se întoarse o oră și jumătate mai târziu). Serviciul de porțelan, care purta blazonul și motto-ul familiei Black, fu aruncat cu totul într-un sac, fără nici un fel de ceremonie, de către Sirius, și aceeași soartă o avură o serie de fotografii vechi în rame de argint, pătate, ai căror locatari țipară sfâșietor când se sparse geamul care îi acoperea.

Poate că Plesneală considera munca lor „curățenie", dar, după părerea lui Harry, chiar erau în război cu casa, care se lupta cu toate forțele, sprijinită de Kreacher. Spiridușul de casă continua să apară de câte ori se adunau, iar bombănitul lui era din ce în ce mai jignitor, în timp ce încerca să scoată orice apuca din sacii de gunoi. Sirius merse atât de departe, încât îl și amenință cu hainele, însă Kreacher îl fixă cu o privire spălăcită și zise, „Stăpânul trebuie să facă așa cum dorește," înainte să se întoarcă cu spatele și să bolborosească foarte tare, „însă stăpânul nu îl va alunga pe Kreacher, nu, pentru că Kreacher știe ce pun la cale, o, da, complotează împotriva Lordului Întunecat, da, cu acești Sânge-Mâli, trădători și gunoaie..."

După care Sirius, ignorând protestele lui Hermione, îl apucă pe Kreacher de turul cârpei de pe șale și-l aruncă afară din cameră.

Soneria suna de câteva ori pe zi, moment în care mama lui Sirius reîncepea să urle, iar Harry și ceilalți încercau să tragă cu urechea la ce spunea musafirul, deși înțelegeau foarte puțin din clipele când îi vedeau și din frânturile de conversație auzite, înainte ca doamna Weasley să-i cheme înapoi la treabă. Plesneală mai intră și ieși din casă de câteva ori, deși, spre ușurarea lui Harry, nu ajunseră niciodată față-n față; Harry o zări și pe profesoara de Transfigurare, doamna McGonagall, care arăta foarte ciudat îmbrăcată cu o rochie și o haină de Încuiați, părând prea ocupată ca să zăbovească. Uneori, însă, musafirii rămâneau să ajute. Tonks li se alătură într-o după-amiază memorabilă, când găsiră un căpcăun bătrân și rău în toaleta de la etaj, iar Lupin, care stătea în casă cu Sirius, dar pleca

pentru perioade lungi de timp pentru a îndeplini sarcini misterioase pentru Ordin, îi ajută să repare o pendulă care avea neplăcutul obicei de a-i lovi cu putere pe cei ce treceau pe lângă ea. Mundungus mai crescu puțin în ochii doamnei Weasley, salvându-l pe Ron de niște robe vechi și mov care încercaseră să-l sugrume când le scosese din dulap.

În ciuda faptului că încă nu dormea bine, că încă visa coridoare și uși închise care făceau să-l usture cicatricea, Harry reuși să se distreze pentru prima oară în acea vară. Atâta timp cât era ocupat, era mulțumit; însă, când acțiunea scădea, de fiecare dată când își lăsa garda jos, sau zăcea extenuat pe pat, privind umbrele neclare care se plimbau pe tavan, se întorcea la gândul înspăimântător al audierii de la Minister. Frica îl înțepa în capul pieptului ca niște ace când se întreba ce i se va întâmpla dacă va fi exmatriculat. Această idee era atât de groaznică, încât nici nu îndrăznea să o spună cu voce tare, nici măcar lui Ron și Hermione, care, deși vorbeau adeseori în șoaptă între ei și-i aruncau priviri îngrijorate, îi urmau exemplul și nu discutau despre asta. Câteodată, nu putea să-și împiedice imaginația să nu-i arate un reprezentant anonim al Ministerului care îi rupea bagheta în două, ordonându-i să se întoarcă la familia Dursley... dar el nu avea de gând să se ducă înapoi. Era hotărât în privința asta. Avea să se întoarcă aici, în Casa Cumplită, și să trăiască lângă Sirius.

Se simți de parcă i-ar fi căzut o cărămidă în stomac când doamna Weasley se întoarse către el în timpul cinei de miercuri seara și zise încet :

– Ți-am călcat cele mai bune haine pentru mâine dimineață, Harry, și de asemenea aș vrea să te speli pe cap astă-seară. O primă impresie bună poate face minuni.

Ron, Hermione, Fred, George și Ginny tăcură cu toții și se uitară la el. Harry dădu din cap și încercă să-și mănânce friptura în continuare, însă gura i se uscase atât de tare, încât nu putea să mestece.

– Cum o să ajung acolo? o întrebă pe doamna Weasley, încercând să nu pară îngrijorat.

– Te ia Arthur cu el la serviciu, spuse doamna Weasley cu blândețe.

Domnul Weasley îi zâmbi lui Harry încurajator din partea cealaltă a mesei.

– Poți să aștepți la mine în birou până la ora audierii, zise el.

Harry se uită la Sirius, însă, înainte să poată să pună întrebarea, doamna Weasley îi dăduse deja răspunsul.

– Domnul profesor Dumbledore nu crede că ar fi o idee bună să meargă Sirius cu tine, și trebuie să recunosc că...

– *Are dreptate,* zise Sirius printre dinții încleștați.

Domna Weasley își făcu gura pungă.

– Când ți-a spus Dumbledore asta? zise Harry, uitându-se la Sirius cu ochii mari.

– A venit aseară, după ce te culcaseși, spuse domnul Weasley.

Sirius înțepă supărat un cartof cu furculița. Harry își coborî privirea în farfurie. Gândul că Dumbledore fusese în casă în ajunul audierii și nu ceruse să-l vadă îl făcea să se simtă și mai rău, dacă era posibil.

– CAPITOLUL VII –

MINISTERUL MAGIEI

Dimineața următoare, Harry se trezi la cinci jumătate atât de brusc și de deplin, încât parcă i-ar fi strigat cineva în ureche. Pentru câteva clipe rămase nemișcat, în timp ce gândul la audierea disciplinară îi cuprinse fiecare celulă a creierului; apoi, nefiind în stare să mai suporte, sări din pat și își puse ochelarii. Doamna Weasley îi aranjase blugii și tricoul proaspăt spălat la picioarele patului. Harry se îmbrăcă în grabă. Tabloul gol de pe perete râse batjocoritor.

Ron zăcea întins pe spate, cu gura larg deschisă, dormind bușteau. Nu se mișcă deloc când Harry traversă camera, ieși pe hol și închise ușa încet în urma lui. Încercând să nu se gândească la momentul când îl va vedea data viitoare pe Ron, când poate nu vor mai fi colegi la Hogwarts, Harry coborî scările în tăcere, trecu pe lângă capetele strămoșilor lui Kreacher și se duse jos, la bucătărie.

Se așteptase să nu mai fie nimeni, însă când ajunse la ușă, auzi de dincolo un zumzăit încet de voci. O deschise și îi văzu pe domnul și doamna Weasley, Sirius, Lupin și Tonks stând acolo de parcă l-ar fi așteptat. Toți erau îmbrăcați complet, în afară de doamna Weasley, care purta un capot mov în carouri. Cum intră Harry, femeia sări în picioare.

– Micul dejun, zise ea, în timp ce își scoase bagheta și se duse repede la foc.

– B – b – bună dimineața, Harry, căscă Tonks, care în dimineața aceasta avea părul blond și cârlionțat. Ai dormit bine?

– Da, zise Harry.

– Eu nu a-a-am dormit deloc, spuse ea, cu un alt căscat

zdruncinător. Vino și ia loc...

Trase un scaun, lovindu-l pe cel de lângă el.

- Ce vrei, Harry? întrebă doamna Weasley. Terci? Brioșe? Scrumbii? Ouă cu costiță? Pâine prăjită?

- Doar - doar pâine prăjită, mulțumesc, zise Harry.

Lupin îi aruncă o privire lui Harry, și apoi îi zise lui Tonks:

- Ce ziceai de Scrimgeour?

- A... da...păi, trebuie să fim mai atenți, ne-a pus mie și lui Kingsley tot felul te întrebări ciudate...

Harry se simți oarecum recunoscător fiindcă nu era obligat să ia și el parte la conversație. Stomacul i se zvârcolea. Doamna Weasley îi puse în față câteva felii de pâine prăjită cu gem; încercă să mănânce, dar era ca și când ar fi mestecat un covor. Doamna Weasley se așeză lângă el și începu să îi tot aranjeze tricoul, să-i bage înăuntru eticheta și să-i netezească atentă cutele de pe umeri. El ar fi vrut să fie lăsat în pace.

-... și o să trebuiască să-i spun lui Dumbledore că mâine nu pot să stau în tura de noapte, sunt pur și simplu p-p-prea obosită, termină Tonks, căscând iar cu poftă.

- Îți țin eu locul, zise domnul Weasley. Este în ordine, oricum am de terminat un raport...

Domnul Weasley nu era îmbrăcat cu roba de vrăjitor, ci cu niște pantaloni în dungulițe și o jachetă veche de pilot. Se întoarse de la Tonks spre Harry.

- Cum te simți?

Harry ridică din umeri.

- O să se termine totul în curând, zise domnul Weasley încurajator. Peste câteva ore o să fii reabilitat.

Harry nu spuse nimic.

- Audierea este la etajul meu, în biroul Ameliei Bones. Este șefa Departamentului de Punere în Vigoare a Legilor Magice și cea care îți va pune întrebări.

- Amelia Bones este de treabă, Harry, zise Tonks cu sinceritate. Este dreaptă, o să te asculte.

Harry dădu din cap aprobator, încă nereușind să se gândească la ce anume să spună.

– Nu-ți pierde cumpătul, zise Sirius brusc. Fii politicos și nu te abate de la subiect.

Harry dădu iar din cap.

– Legea este de partea noastră, spuse Lupin încet. Chiar și vrăjitorilor minori li se permite să facă vrăji în situații de viață și moarte.

Ceva foarte rece se prelinse pe ceafa lui Harry; pentru o clipă crezu că aruncase cineva o Vrajă de Deziluzionare asupra lui, apoi își dădu seama că doamna Weasley îi ataca părul cu un pieptene ud. Îl apăsă cu putere pe creștet.

– Nu stă niciodată culcat? zise ea disperată.

Harry clătină din cap.

Dl. Weasley se uită la ceas și își ridică privirea spre Harry.

– Cred că ar trebui să plecăm, zise el. Este puțin cam devreme, dar cred că o să-ți fie mai bine la Minister decât dacă o să stai să aștepți aici.

– Bine, zise Harry automat, lăsând felia de pâine prăjită în farfurie și ridicându-se.

– O să fie în ordine, Harry, zise Tonks, bătându-l pe braț.

– Noroc, spuse Lupin, sunt sigur că o să fie totul bine.

– Și dacă nu, zise Sirius sumbru, mă ocup eu de Amelia Bones în locul tău...

Harry zâmbi stins. Doamna Weasley îl îmbrățișă.

– Îți ținem pumnii, spuse ea.

– Da, zise Harry. Atunci... ne vedem mai târziu.

Îl urmă pe domnul Weasley până sus și pe hol. O auzi pe mama lui Sirius mormăind în somn, de dincolo de draperii. Domnul Weasley deblocă ușa și ieșiră amândoi în zorii dimineții reci și gri.

– De obicei nu mergeți pe jos la serviciu, nu? îl întrebă Harry, când porniră vioi spre piață.

– Nu, de obicei Apar, zise domnul Weasley, dar este evident că tu nu poți, și cred că e mai bine să ajungem într-un mod cu totul non-magic... face o impresie mai bună, având în vedere pentru ce ai fost sancționat...

Domnul Weasley își ținea mâna în buzunar în timpul

mersului. Harry știa că era încleștată în jurul baghetei. Străzile dărăpănate erau aproape pustii, însă când ajunseră la o mică stație de metrou mizerabilă, își dădură seama că era deja plină de navetiști. Ca întotdeauna când era în apropierea Încuiaților care își vedeau de treburile lor cotidiene, domnului Weasley îi era foarte greu să își înfrâneze entuziasmul.

– Pur și simplu fantastice, șopti el, arătând spre automatele de cartele. Minunat de ingenioase.

– Sunt stricate, zise Harry, indicându-i semnul.

– Da, dar chiar și așa... spuse domnul Weasley, zâmbindu-le cu drag spre ele.

În schimb, cumpărară biletele de la un paznic care părea destul de adormit (Harry se ocupă de tranzacție, având în vedere că domnul Weasley nu se prea pricepea la banii Încuiaților) și cinci minute mai târziu se urcau într-un tren subteran, care îi ducea către centrul Londrei. Domnul Weasley verifică neliniștit hărțile metroului de deasupra ferestrelor.

– Încă patru stații, Harry... Acum mai sunt trei stații... Încă două stații, Harry...

Coborâră la o stație chiar din inima Londrei și fură măturați afară din metrou de un val de bărbați și femei în costum și cu serviete. Urcară pe scara rulantă, dincolo de bariera de cartele (domnul Weasley fu încântat de modul în care aparatul îi înghiți cartela), și ieșiră într-o stradă mare, încadrată de clădiri impozante, aflată în plin trafic.

– Unde suntem? zise domnul Weasley derutat și pentru o clipă îi îngheță sângele în vine.

Harry crezu că se dăduseră jos la altă stație, în ciuda apelurilor repetate la hartă ale domnului Weasley; însă o secundă mai târziu el zise:

– A, da... pe aici, Harry.

Apoi îl conduse pe o alee lăturalnică.

– Iartă-mă, spuse el, însă nu am mai venit niciodată cu metroul și totul este destul de diferit din perspectiva Încuiaților. Sincer să fiu, până acum nu am mai folosit în viața mea un permis de vizitator.

Cu cât avansau, cu atât clădirea devenea mai puțin impozantă și mai mică, până când ajunseră pe o stradă unde erau mai multe case cu birouri oarecum dărăpănate, o cârciumă și o zonă de trecere foarte aglomerată. Harry se așteptase ca Ministerul Magiei să aibă un sediu mai impresionant.

– Am ajuns, spuse domnul Weasley vesel, arătând către o veche cabină telefonică roșie, căreia îi lipseau câteva ochiuri de geam și care era plasată în fața unui perete plin de graffiti. După tine, Harry.

Deschise ușa cabinei telefonice.

Harry intră, întrebându-se despre ce Dumnezeu era vorba. Dl. Weasley se strecură lângă Harry și închise ușa. Erau înghesuiți; Harry era lipit de aparatul de telefon, care atârna strâmb de peretele cabinei, de parcă ar fi încercat să-l dea jos un vandal. Domnul Weasley se întinse pe lângă el după receptor.

– Domnule Weasley, cred că și acesta ar putea să fie stricat, zise Harry.

– Nu, nu, sunt sigur că este în ordine, spuse domnul Weasley, ținând receptorul deasupra capului și uitându-se la discul cu numere. Să vedem... șase..., zise el și formă numărul, doi... patru... și încă un patru... și un alt doi...

În timp ce discul se învârtea încet la loc, în cabina telefonică se auzi o voce monotonă de femeie, nu din receptorul din mâna domnului Weasley, ci la fel de tare și clar ca și când ar fi stat o femeie invizibilă chiar lângă ei.

– Bine ați venit în Ministerul Magiei. Vă rog să spuneți cum vă numiți și ce doriți.

– Hm... făcu domnul Weasley, fiind evident că nu știa dacă să vorbească sau nu în receptor.

Făcu un compromis, ținând partea unde se vorbește la ureche.

– Arthur Weasley, Oficiului de Folosire Neregulamentară a Obiectelor Făcute de Încuiați. Sunt aici pentru a-l însoți pe Harry Potter, căruia i s-a cerut să se prezinte la o audiere disciplinară...

– Vă mulțumesc, zise vocea calmă de femeie. Vizitatorule, te rog să iei o insignă și să ți-o prinzi în piept de robe.

Se auziră un păcănit și un zornăit, iar Harry văzu ceva alunecând pe planul înclinat unde apăreau de obicei monedele nefolosite. Luă obiectul în mână: era o insignă argintie pătrată pe care scria *Harry Potter, audiere disciplinară.* Și-o prinse în piept de tricou și vocea de femeie vorbi iar.

– Vizitator al Ministerului, ți se cere să te supui unei verificări și să îți prezinți bagheta pentru înregistrare la biroul de securitate, care se află la capătul îndepărtat al atriumului.

Podeaua cabinei telefonice se cutremură. Coborau încet în pământ. Harry privi neliniștit cum trotuarul părea să se ridice dincolo de ferestrele cabinei, până când întunericul li se așternu peste capete. Apoi nu mai văzu nimic; auzea doar un zgomot șters de mașinărie, în timp ce cabina își croia drum în jos prin pământ. Cam la un minut după aceea, deși lui Harry i se păru că trecuse mult mai mult, printr-o crăpătură se ivi o lumină aurie care îi atinse picioarele și, întinzându-se, se ridică, până când îi bătu direct în față și trebui să clipească pentru a nu lăcrima.

– Ministerul Magiei vă urează o zi bună, zise vocea de femeie.

Ușa cabinei telefonice se deschise la perete și domnul Weasley se dădu jos, urmat de Harry, care rămăsese cu gura căscată.

Erau la capătul unui hol splendid, foarte lung, cu o podea de lemn închisă la culoare, foarte lustruită. Tavanul albastru ca gâtul unui păun era incrustat cu simboluri scânteietoare de aur, care se tot mișcau și se schimbau ca un enorm avizier celest. Pereții de pe ambele părți erau acoperiți cu casete de lemn închis, lucios, și aveau multe șemineuri aurite plasate în interior. La fiecare câteva secunde, din unul dintre șemineurile din stânga ieșea un vrăjitor sau o vrăjitoare cu un *vuum* catifelat. Pe partea dreaptă se formau cozi scurte în fața fiecărui șemineu, așteptând plecarea.

La jumătatea holului se afla o fântână. Un grup de statui aurii, mai mari decât în mărime naturală, stăteau în mijlocul unui bazin circular. Cea mai înaltă dintre ele era un vrăjitor cu o înfățișare nobilă, care avea bagheta îndreptată în sus.

Grupați în jurul lui erau o vrăjitoare frumoasă, un centaur, un goblin și un spiriduș de casă. Ultimii trei se uitau cu toții în sus, cu afecțiune, la vrăjitoare și vrăjitor. Jeturi scânteietoare de apă țâșneau din vârfurile baghetelor, din vârful săgeții centaurului, din vârful pălăriei goblinului și din fiecare din vârfurile urechilor spiridușului de casă, astfel încât clipocitul apei se adăuga la pocniturile și bufniturile celor care Apăreau și la zgomotul făcut de pașii sutelor de vrăjitoare și vrăjitori, majoritatea cu niște expresii sumbre, cum sunt cele de dimineața devreme, și se îndreptau spre o ușă dublă aurie din capătul îndepărtat al holului.

– Pe aici, spuse domnul Weasley.

Se alăturară mulțimii, croindu-și drum printre cei care lucrau la Minister; unii dintre ei aveau brațele pline de grămezi de pergamente, alții se luptau cu servietele, iar alții citeau *Profetul zilei.* Când trecură pe lângă fântână, Harry văzu sicli de argint și cnuți de bronz scăpărând spre el de pe fundul bazinului. Pe un mic semn șters de lângă el scria:

TOT CE SE STRÂNGE DIN FÂNTÂNA FRĂȚIEI MAGICE SE VA DONA SPITALULUI SF. MUNGO DE BOLI ȘI AFECȚIUNI MAGICE.

Dacă n-o să fiu exmatriculat din Hogwarts, o să dau zece galioni, își zise Harry disperat.

– Pe aici, Harry, zise domnul Weasley, și se desprinseră din șuvoiul de angajați ai Ministerului care se îndreptau spre poarta aurie.

Așezat la un birou din stânga, sub un semn pe care scria Pază, un vrăjitor ras în cap, cu niște haine de un albastru cobalt, ridică privirea când se apropiară, lăsând din mână *Profetul zilei.*

– Însoțesc un vizitator, spuse domnul Weasley, arătând spre Harry.

– Vino aici, zise vrăjitorul pe un ton plictisit.

Harry se apropie de el și vrăjitorul ridică o nuia lungă de aur, subțire și flexibilă ca o antenă de mașină, și o trecu în sus și în jos, în fața și în spatele lui Harry.

– Bagheta, mormăi vrăjitorul de la pază către Harry, punând deoparte instrumentul auriu și întinzând mâna.

Harry își scoase bagheta. Vrăjitorul îi dădu drumul pe un instrument ciudat de aramă, care semăna cu o balanță cu un singur talger. Acesta începu să vibreze. O bucată îngustă de pergament ieși rapid dintr-o deschizătură de la bază. Vrăjitorul o rupse și citi ce scria pe ea.

– Douăzeci și șapte de centimetri... miezul – pană de phoenix, în uz de patru ani. Este corect?

– Da, spuse Harry neliniștit.

– Asta rămâne la mine, spuse vrăjitorul, înfigând bucata de pergament într-o mică țeapă de aramă. Tu iei asta, adăugă el, aruncând bagheta spre Harry.

– Mulțumesc.

– Stai așa... zise vrăjitorul rar.

Ochii i se mutaseră rapid de la insigna argintie de vizitator din pieptul lui Harry la fruntea sa.

– Mulțumesc, Eric, zise domnul Weasley hotărât și, apucându-l de umăr pe Harry, îl conduse dincolo de birou și înapoi în șuvoiul de vrăjitori și vrăjitoare care intrau și ieșeau pe ușa aurie.

Înghiontit puțin de mulțime, Harry îl urmă pe domnul Weasley de partea cealaltă a ușii, în holul mai mic de după ea, unde erau cel puțin douăsprezece lifturi în spatele unor grilaje făcute din aur. Harry și domnul Weasley se alăturară mulțimii din jurul unuia dintre ele. În apropiere era un vrăjitor cu o barbă mare care ținea o cutie de carton ce scotea niște zgomote, ca și când ar fi râcâit ceva dinăuntru.

– E totul bine, Arthur? zise vrăjitorul, făcându-i semn cu capul domnului Weasley.

– Ce ai acolo, Bob? întrebă domnul Weasley, uitându-se la cutie.

– Nu suntem siguri, spuse vrăjitorul cu seriozitate. Credeam că este un pui standard de mlaștină, până când a început să sufle foc pe nări. Mie mi se pare să fie o încălcare gravă a Interziceriii Creșterii Experimentale a Animalelor.

Un lift coborî în fața lor cu un sunet discordant și un zăngănit puternic; grilajul auriu se dădu la o parte, iar Harry și domnul Weasley se urcară în ascensor cu restul mulțimii și Harry se trezi lipit de peretele din fund. O mulțime de vrăjitoare și vrăjitori îl priveau cu curiozitate; se uită în jos ca să nu întâlnească privirea nimănui, netezindu-și între timp bretonul. Grilajul se închise cu o bufnitură și liftul se ridică încet, cu lanțurile zuruind, în timp ce se auzi iar aceeași voce calmă de femeie pe care o auzise Harry în cabina telefonică.

- Etajul șapte, Departamentul Jocurilor și Sporturilor Magice, care include și Sediul Ligii Britanice și Irlandeze de Vâjthaț, Clubul Oficial al Celor cu Prune în Gură și Oficiul de Patente Ridicole.

Se deschiseră ușile liftului. Harry zări un coridor destul de neîngrijit, cu mai multe afișe cu echipe de vâjthaț, atârnate strâmb de pereți. Unul dintre vrăjitorii din lift, care avea brațele pline de mături, reuși să iasă cu greutate și dispăru de-a lungul coridorului. Ușile se închiseră, liftul urcă iar cutremurându-se și vocea de femeie anunță:

- Etajul șase, Departamentul Transporturilor Magice, care include Autoritatea Rețelei Zvrr, Controlul Regulamentar al Măturilor, Oficiul Portalurilor și Centrul de Testare a Apariției.

Ușile ascensorului se deschiseră iar și ieșiră patru sau cinci vrăjitoare și vrăjitori; în același timp, în lift intrară în zbor câteva avioane de hârtie. Harry le urmări cum dădură liniștite din aripi deasupra capului său; erau de un violet pal și putea fi observată ștampila cu Ministerul Magiei de-a lungul marginii aripilor.

- Sunt doar mesaje interdepartamentale, îi șopti domnul Weasley. Obișnuiam să folosim bufnițe, însă e de necrezut ce nebunie era... găinaț peste tot pe birouri...

În timp ce urcau iar cu zăngănituri, mesajele zburau în jurul lămpii care atârna de tavanul liftului.

- Etajul cinci, Departamentul Cooperării Magice Internaționale, care include Corpul Internațional de Schimb Magic

de Standarde, Oficiul Magic Internațional de Legislație și Confederația Internațională a Vrăjitorilor, Membrii Britanici.

Când se deschiseră ușile, țâșniră afară două dintre mesaje, cu alte vrăjitoare și vrăjitori, însă mai intrară alte câteva mesaje, astfel încât deasupra lumina lămpii varia și pâlpâia, când ele zburau cu viteză în jur.

– Etajul patru, Departamentul de Control și Reglementare a Creaturilor Magice, care include Diviziile de Fiare, Ființe și Spirite, Oficiul de Legătură al Goblinilor și Biroul Consultativ de Paraziți.

– Scuzați-mă, zise vrăjitorul ce ducea puiul care sufla foc pe nări și ieși din lift, urmat de un mic cârd de mesaje.

Ușile se închiseră și de această dată cu un zgomot mecanic.

– Etajul trei, Departamentul Accidentelor și Catastrofelor Magice, care include Echipa de Anulare a Magiei Întâmplătoare, Sediul Ștergerii Memoriei și Comitetul de Scuze pentru Încuiați.

Toată lumea ieși din lift la etajul acesta, în afară de domnul Weasley, Harry și o vrăjitoare care citea o foaie foarte lungă de pergament, care atârna până la pământ. Restul mesajelor zburară în continuare în jurul lămpii, în timp ce liftul se cutremura iar în ascensiunea sa, apoi ușile se deschiseră și vocea anunță:

– Etajul doi, Departamentul de Punere în Vigoare a Legilor Magice, care include Oficiul de Folosire Nepermisă a Magiei, Sediul Aurorilor și Serviciile Administrative ale Vrăjustiției.

– Aici coborâm, Harry, zise domnul Weasley și ieșiră din lift în urma vrăjitoarei, ajungând într-un coridor încadrat de uși. Biroul meu este în partea cealaltă a etajului.

– Domnule Weasley, zise Harry, când trecură pe lângă o fereastră în care bătea lumina soarelui, nu mai suntem tot sub pământ?

– Ba da, suntem, zise domnul Weasley. Acelea sunt niște ferestre vrăjite. Întreținerea magică decide ce vreme avem în fiecare zi. Am avut două luni de uragane ultima dată

când au încercat să obțină o mărire de salariu... Chiar pe aici, Harry.

Dădură un colț, intrară pe o ușă dublă de stejar masiv și ieșiră într-un spațiu deschis, aglomerat și împărțit în mai multe nișe care zumzăiau de discuții și râsete. Mesajele intrau și ieșeau în zbor din separeuri, cu tot felul de lucruri de la fotografii ale vrăjitorilor puși sub urmărire și poze cu familiile lor, până la afișe cu echipele lor preferate de vâjthaț și articole din *Profetul zilei.* Un bărbat îmbrăcat în robă roșie, cu o coadă de cal mai lungă decât a lui Bill, stătea cu picioarele pe birou, dictându-i un raport penei sale. Puțin mai încolo, o vrăjitoare cu un ochi acoperit vorbea peste peretele separeului său cu Kingsley Shacklebolt.

– Bună dimineața, Weasley, spuse Kingsley nepăsător, când se apropiară. Aș avea ceva de vorbit cu tine, ai o clipă liberă?

– Da, dacă e vorba doar de o clipă, zise domnul Weasley. Mă cam grăbesc.

Vorbeau de parcă nu se cunoșteau aproape deloc și, când Harry deschise gura să-l salute pe Kingsley, domnul Weasley îl călcă pe picior. Îl urmară pe Kingsley de-a lungul culoarului și până în ultimul separeu.

Harry fu ușor șocat; chipul lui Sirius îl privea din toate direcțiile. Pereții erau tapetați cu tăieturi din ziare și fotografii vechi – chiar și una cu Sirius când fusese cavaler de onoare la nunta soților Potter. Singurul spațiu liber era o hartă a lumii pe care străluceau niște piuneze roșii, strălucitoare ca niște bijuterii.

– Aici, îi zise Kingsley brusc domnului Weasley, dându-i rapid un teanc de foi de pergament. Am nevoie de cât mai multe informații posibile despre vehiculele Încuiate zburătoare care au fost reperate în ultimele douăsprezece luni. Am primit informații conform cărora Black ar putea să călătorească încă pe vechea lui motocicletă.

Kingsley îi făcu lui Harry cu ochiul foarte sugestiv și adăugă în șoaptă:

– Dă-i revista, s-ar putea să i se pară interesantă.

Apoi zise pe o voce normală:

– Și să nu-ți ia prea mult timp, Weasley, întârzierea raportului despre armele acele de soc ne-a ținut în loc investigația timp de o lună.

– Dacă mi-ai fi citit raportul, ai fi știut că denumirea este *arme de foc*, zise domnul Weasley cu calm. Și mă tem că vei fi nevoit să aștepți informațiile despre motociclete; momentan suntem foarte ocupați.

Își coborî vocea și spuse:

– Dacă poți să scapi înainte de șapte, Molly face chifteluțe.

Îi făcu semn lui Harry și îl conduse afară din separeul lui Kingsley, pe o altă ușă dublă de stejar, într-un alt hol. O luară la stânga, merseră de-a lungul unui alt coridor, cotiră la dreapta, pe un hol slab luminat și evident lăsat în paragină, și până la urmă dădură de o fundătură, unde era întredeschisă o ușă în partea stângă, de la o debara de mături, și o ușă în dreapta cu o plăcuță din aramă pe care scria: *Folosirea Neregulamentară a Obiectelor Făcute de Încuiați.*

Biroul sărăcăcios al domnului Weasley părea să fie puțin mai mic decât debaraua de mături. Două birouri fuseseră înghesuite înăuntru și abia dacă era destul spațiu pentru a te mișca în jurul lor din cauza dulapurilor arhivei, care dădeau pe afară de-a lungul pereților, peste care erau stivuite grămezi de dosare. Mica parte liberă de pe un perete era mărturia obsesiilor domnului Weasley: mai multe afișe cu mașini, inclusiv una cu un motor demontat; două ilustrații ale unor cutii de scrisori pe care părea să le fi decupat din niște cărți Încuiate de copii; și o diagramă care arăta cum să instalezi o priză.

Deasupra numeroaselor dosare de care trebuia să se ocupe era un vechi prăjitor de pâine, care sughița nefericit, și o pereche de mănuși de piele vechi, care își roteau degetele mari. Lângă dosare era așezată o fotografie cu familia Weasley. Harry observă că Percy părea să fi plecat din ea.

– Nu avem ferestre, zise domnul Weasley, parcă cerându-și scuze, dându-și jos jacheta de pilot și punând-o pe spătarul

scaunului. Am cerut să avem una, însă se pare că, după mintea lor, nu avem nevoie de ea. Ia loc, Harry, am impresia că încă nu a venit Perkins.

Harry se așeză, strecurându-se pe scaunul de la biroul lui Perkins, în timp ce domnul Weasley frunzărea teancul de pergamente pe care i-l dăduse Kingsley Shacklebolt.

– A, da, zise el, zâmbind, în timp ce scoase dintre ele un număr al revistei *Zeflemistul.*

Dădu câteva pagini.

– Da, are dreptate, sunt sigur că Sirius o să o găsească foarte amuzantă – vai de mine, ce-i cu ăsta?

Domnul Weasley îl desfăcu și îl citi cu voce tare.

Un mesaj tocmai intrase în zbor pe ușa deschisă și poposise pe prăjitorul de pâine care sughița.

– A treia toaletă publică scuipătoare reclamată în Bethnal Green, vă rog să investigați imediat. Este deja ridicol...

– O toaletă scuipătoare?

– Niște Anti-Încuiați puși pe șotii, spuse domnul Weasley, încruntându-se. Am avut două cazuri săptămâna trecută, unul la Wimbledon, altul la Elephant and Castle. Încuiații trag apa, și în loc să dispară totul – mă rog, îți imaginezi tu. Săracii tot cheamă – *ascultătorii* ăia, așa cred că se numesc – știi tu, cei care repară țevi și alte chestii.

– Instalatori?

– Da, exact, însă bineînțeles că sunt consternați. Eu nu sper decât să-i găsim pe vinovați.

– Vor fi prinși de Aurori?

– O, nu, e ceva prea neînsemnat pentru Aurori, va fi Patrula obișnuită de Punere în Vigoare a Legii – a, Harry, a sosit Perkins.

Un vrăjitor bătrân, cocoșat, aparent timid, cu părul zburlit și alb tocmai intrase în cameră, gâfâind.

– Vai, Arthur! spuse el disperat, fără să se uite la Harry. Slavă Domnului, nu am știut cum să fac să fie mai bine, dacă să te aștept sau nu. Tocmai ți-am trimis o bufniță, însă evident că n-a ajuns la tine – a venit un mesaj urgent acum zece minute...

– Am aflat de toaleta scuipătoare, zise domnul Weasley.

– Nu, nu, nu este vorba despre toaletă, este vorba de audierea băiatului Potter – au schimbat ora și locul de judecată – acum începe la opt și este în Sala de Judecată numărul zece...

– În vechea – dar mi-au spus – pe barba lui Merlin!

Domnul Weasley se uită la ceas, scoase un țipăt și sări ca ars de pe scaun.

– Repede, Harry, trebuia să fim deja acolo de cinci minute!

Perkins se lipi de dulapurile cu arhive, în timp ce domnul Weasley ieși în fugă din birou, cu Harry pe urmele sale.

– De ce au schimbat ora? zise Harry pe nerăsuflate, când trecură valvârtej pe lângă separeurile Aurorilor.

Oamenii își ridicară capetele și se holbară la ei când trecură în fugă. Harry se simțea de parcă își lăsase tot interiorul ființei sale în biroul lui Perkins.

– Habar n-am, dar slavă Domnului că am ajuns așa de devreme, dacă nu ai fi sosit la timp, ar fi fost o catastrofă!

Domnul Weasley se opri alunecând în fața lifturilor și apăsă repede pe butonul de coborâre.

– HAIDE!

Liftul apăru zăngănind și cei doi urcară grăbiți. De fiecare dată când se oprea, domnul Weasley înjura mânios și apăsa cu putere pe butonul „nouă".

– Sălile acelea de judecată nu au mai fost folosite de ani întregi, zise domnul Weasley supărat. Nu-mi dau seama de ce se ține acolo – doar dacă – dar nu –

Chiar în acel moment, o vrăjitoare plinuță intră în lift, ducând un pocal fumegător, iar domnul Weasley nu mai continuă.

– Atriumul, spuse vocea calmă de femeie și grilajul auriu se dădu în lături, dezvăluindu-i lui Harry pentru o clipă statuile aurii din fântâna din depărtare.

Vrăjitoarea plinuță ieși și în schimb intră un vrăjitor cu pielea pământie și cu o expresie îndoliată.

– Bună dimineața, Arthur, spuse el pe un ton de mormânt când ascensorul începu să coboare. Nu te văd prea des pe aici.

- Treburi urgente, Bode, spuse domnul Weasley, care se balansa din genunchi și îi arunca priviri neliniștite lui Harry.

- A, da, zise Bode, cercetându-l pe Harry fără să clipească. Desigur.

Harry nu avu nici o reacție față de Bode, însă privirea sa fixă nu îl făcu să se simtă deloc mai bine.

- Departamentul Misterelor, zise vocea calmă de femeie, fără alte explicații.

- Repede, Harry, spuse domnul Weasley când ușile se deschiseră zăngănind, și goniră pe un coridor care era destul de diferit de cele de deasupra.

Pereții erau goi; nu erau nici ferestre și nici uși, în afară de una neagră, simplă, situată chiar la capătul holului. Harry se aștepta să intre pe ea, însă în schimb domnul Weasley îl apucă de brat și îl trase în stânga, unde era un spațiu liber care ducea către o serie de trepte.

- Pe aici, pe aici, gâfâi domnul Weasley, coborând două trepte odată. Liftul nici nu mai coboară până aici... de ce se ține aici nu...

Ajunseră la capătul scărilor și alergară de-a lungul altui coridor, care semăna leit cu închisoarea lui Plesneală de la Hogwarts, cu pereți tari de piatră și torțe în suporturi. Ușile pe care trecură aici erau de lemn masiv cu broaște și zăvoare de fier.

- Sala de judecată... numărul... zece... cred că aproape am... da.

Domnul Weasley se opri brusc în fața unei uși sinistre întunecate cu un zăvor imens de fier și se prăvăli lângă perete, cu mâna încleștată de o cusătură de pe piept.

- Du-te, zise el gâfâind și arătând cu degetul spre ușă. Intră aici.

- Nu - nu veniți cu -?

- Nu, nu, nu am voie. Baftă!

Inima lui Harry îi zvâcni, de parcă i s-ar fi ciocnit de mărul lui Adam. Înghiți cu putere, învârti clanța de fier masiv și intră în sala de judecată.

– CAPITOLUL VIII –

AUDIEREA

Harry scoase un sunet de groază; nu se putu abține. Marea temniță în care intrase îi era îngrozitor de cunoscută. Nu numai că o mai văzuse, chiar mai fusese acolo. Acesta era locul pe care îl vizitase în Pensivul lui Dumbledore, locul unde urmărise cum familia Lestrange fusese condamnată la închisoare pe viață în Azkaban.

Pereții erau din piatră întunecată, luminați slab de torțe. Băncile goale se ridicau de o parte și de alta în jurul lui, însă drept înainte, pe băncile de sus, văzu mai multe siluete în umbră. Până atunci vorbiseră încet, însă când ușa masivă se închise în urma lui Harry, se așternu o tăcere care nu prevestea nimic bun.

În sala de judecată răsună vocea rece a unui bărbat.

– Ai întârziat.

– Îmi cer scuze, spuse Harry neliniștit. Nu – n-am știut că s-a schimbat ora.

– Nu este vina Vrăjustiției, zise vocea. Ți-a fost trimisă o bufniță în această dimineață. Ia loc.

Harry își coborî privirea către scaunul din mijlocul camerei, ale cărui brațe erau acoperite cu lanțuri. Văzuse acele brațe prinzând viață și legând-o pe persoana care se așeza între ele. Pașii săi răsunară cu putere, în timp ce traversa podeaua de piatră. Când se așeză prudent pe marginea scaunului, lanțurile zuruiră amenințător, însă nu îl fixară. Începând să se simtă rău, se uită în sus la oamenii așezați pe banca de deasupra.

Erau cam cincizeci și toți, din câte își dădu seama, purtau

robe de culoarea prunei cu un „V" argintiu, țesut pe partea dreaptă a pieptului, privindu-l de sus, unii cu expresii foarte austere, alții părând cu adevărat curioși.

Chiar în mijlocul rândului din față stătea Cornelius Fudge, Ministrul Magiei. Fudge era un bărbat trupeș, care purta adeseori un melon verde praz, deși astăzi se lipsise de el; de asemenea, se lipsise de zâmbetul indulgent pe care îl avusese odată când vorbise cu Harry. În stânga lui Fudge stătea o vrăjitoare cu maxilare proeminente și pătrățoase, cu părul cărunt și foarte scurt; purta monoclu și părea intransigentă. În dreapta lui Fudge stătea o altă vrăjitoare, însă se așezase atât de în spate pe bancă, încât chipul îi era în umbră.

– Foarte bine, spuse Fudge. Acuzatul fiind prezent – în sfârșit – să începem. Ești pregătit? strigă el într-o parte.

– Da, domnule, spuse o voce nerăbdătoare, pe care Harry o recunoscu.

Fratele lui Ron, Percy, stătea chiar la capătul șirului de scaune judecătorești din față. Harry se uită la Percy, sperând să primească vreun semn de recunoaștere din partea lui, însă nu veni nici unul. Ochii lui Percy, din spatele ochelarilor săi cu rame de corn, erau ațintiți asupra pergamentului său, iar băiatul își ținea pana de scris în mână.

– Audierea disciplinară de pe doisprezece august, spuse Fudge pe un ton ascendent, iar Percy începu imediat să ia notițe, pentru delictele de încălcare a Decretului de Restricție Rezonabilă a Vrăjitorilor Minori și a Statutului Internațional de Tăinuire, comise de către Harry James Potter, domiciliat la numărul patru, pe Aleea Boschetelor, Little Whinging, Surrey. Interogatori: Cornelius Oswald Fudge, Ministrul Magiei; Amelia Susan Bones, Șefa Departamentului de Punere în Vigoare a Legilor Magice; Dolores Jane Umbridge, Ministru-adjunct al Ministerului. Scribul curții de judecată, Percy Ignatius Weasley...

– Martor al apărării, Albus Percival Wulfric Brian Dumbledore, zise încet o voce din spatele lui Harry, care întoarse capul atât de repede, încât făcu o întindere la gât.

Dumbledore traversă sala senin, cu pași mari, purtând o robă lungă albastru închis, și o expresie de calm absolut. Barba și părul său lung argintiu străluceau în lumina torțelor când ajunse lângă Harry și se uită în sus la Fudge, peste ochelarii în formă de semilună, așezați la jumătatea nasului foarte strâmb.

Membrii Vrăjustiției începuseră să vorbească între ei. Acum toate privirile erau îndreptate spre Dumbledore. Unii păreau enervați, alții puțin speriați; însă două vrăjitoare mai în vârstă din rândul din spate își ridicară baghetele și le fluturară în semn de bun venit.

Când îl văzu pe Dumbledore, Harry încercă un sentiment foarte puternic, o senzație întăritoare, plină de speranță, care semăna oarecum cu cea pe care i-o dăduse cântecul phoenixului. Vroia să-i întâlnească privirea, însă Dumbledore nu se uita la el; îl privea în continuare pe Fudge care era evident tulburat.

– A, zise Fudge, care părea derutat cu desăvârșire. Dumbledore. Da – hm – să înțeleg că ai primit – hm – mesajul nostru cu schimbarea orei și a – hm – locului de judecată?

– Cred că l-am ratat, spuse Dumbledore vesel. Cu toate acestea, datorită unei greșeli norocoase, am sosit la Minister cu trei ore mai devreme, așa că nu este nici o problemă.

– Da... păi... presupun că o să mai avem nevoie de un scaun – eu – Weasley, poți să... ?

– Nici o problemă, zise Dumbledore binevoitor.

Își scoase bagheta, o încercă puțin și chiar lângă Harry apăru din senin un fotoliu moale de pânză cerată. Dumbledore se așeză, își uni vârfurile degetelor lungi și îl urmări pe Fudge cu o expresie de interes politicos. Membrii Vrăjustiției încă șușoteau și se foiau neliniștiți; se calmară numai când vorbi Fudge.

– Da, spuse acesta iar, răsfoindu-și notițele. Bine, atunci. Acuzațiile. Da.

Scoase o bucată de pergament din teancul din fața lui, trase aer în piept, și citi cu voce tare:

– Acuzațiile sunt după cum urmează: Faptul că a făcut o Vrajă Patronus în deplină cunoștință de cauză, cunoscând foarte bine caracterul ilegal al acțiunilor sale, după ce mai primise în trecut un avertisment din partea Ministerului Magiei ca urmare a acuzațiilor asemănătoare, într-o zonă locuită de Încuiați, în prezența unui Încuiat, pe 2 august la ora 9 și 23 de minute, ceea ce este un delict, conform paragrafului C al Decretului de Restricție Rezonabilă a Vrăjitorilor Minori, 1875, și în egală măsură conform Articolului 13 al Statutului de Tăinuire al Confederației Vrăjitorilor. Ești Harry James Potter, domiciliat la numărul patru, pe Aleea Boschetelor, Little Whinging, Surrey? zise Fudge, uitându-se urât la Harry peste pergament.

– Da, spuse Harry.

– Cu trei ani în urmă ai primit un avertisment oficial din partea Ministerului pentru folosirea magiei, este adevărat?

– Da, dar...

– Și totuși, ai creat un Patronus în noaptea zilei de doi august? spuse Fudge.

– Da, zise Harry, dar...

– Știind că nu ai voie să faci vrăji în afara școlii până nu împlinești șaptesprezece ani?

– Da, dar...

– Șiind că erai într-o zonă plină de Încuiați?

– Da, dar...

– Perfect conștient de faptul că în acel moment erai foarte aproape de un Încuiat?

– Da, spuse Harry supărat, dar am făcut-o doar pentru că...

Vrăjitoarea cu monoclu îl întrerupse cu o voce răsunătoare.

– Ai creat un Patronus capabil să zboare?

– Da, zise Harry, pentru că...

– Un Patronus concret?

– Un – ce? spuse Harry.

– Patronusul tău avea o formă bine definită? Adică era mai mult decât vapori sau fum?

– Da, zise Harry, simțindu-se și nerăbdător și puțin disperat. Este un cerb, întotdeauna este un cerb.

– Întotdeauna? tună doamna Bones. Ai mai creat un Patronus până acum?

– Da, zise Harry, îl pot crea de mai bine de un an.

– Și ai cincisprezece ani?

– Da, și...

– Ai învățat asta la școală?

– Da, m-a învățat profesorul Lupin în anul trei, din cauza...

– Impresionant, spuse doamna Bones, uitându-se în jos la el, un Patronus adevărat la vârsta lui... cu adevărat, cât se poate de impresionant.

Unii dintre vrăjitorii și vrăjitoarele din jur începuseră iar să șușotească; unii dădeau din cap aprobator, însă alții erau încruntați și clătinau din cap cu o vădită neplăcere.

– Nu se pune problema de cât de impresionantă a fost vraja, zise Fudge pe o voce nesigură. De fapt, cu cât a fost mai impresionantă, cu atât este mai rău, mă gândesc eu, având în vedere că băiatul a făcut-o chiar sub ochii unui Încuiat!

Cei care se încruntaseră vorbiră acum în șoaptă, părând să fie de acord, însă mica și ipocrita încuviințare cu capul a lui Percy fu cea care îl făcu pe Harry să vorbească.

– Am făcut-o din cauza Dementorilor! spuse el tare, înainte să îl mai poată întrerupe cineva din nou.

Se așteptase la mai multe șușoteli, însă liniștea care se așternu păru să fie chiar mai apăsătoare decât înainte.

– Dementori? spuse doamna Bones după câteva clipe, ridicându-și sprâncenele groase, până când fu cât pe-aci să îi cadă monoclul. Ce vrei să spui, băiete?

– Vreau să spun că în gangul ăla au fost doi Dementori și că ne-au atacat pe mine și pe vărul meu!

– A, spuse Fudge iar, cu un zâmbet malițios, în timp ce se uita în jur la membrii Vrăjustiției, parcă invitându-i să se alăture glumei sale. Da. Da, mă gândeam eu că o să auzim ceva de genul acesta.

– Dementori în Little Whinging? zise doamna Bones, cu o voce foarte surprinsă. Nu înțeleg...

– Chiar nu înțelegi, Amelia? zise Fudge, zâmbind în conti-

nuare. Dă-mi voie să îți explic. S-a tot gândit și a ajuns la concluzia că Dementorii ar fi o scuză cât se poate de potrivită. Încuiații nu pot să-i vadă pe Dementori, nu-i așa, băiete? Foarte convenabil, extrem de convenabil... așa că nu avem decât cuvântul tău și nici un martor...

– Nu mint! spuse Harry tare, acoperind un nou val de șoapte din partea curții de judecată. Au fost doi, care veneau din câte un capăt al gangului, totul s-a întunecat, s-a făcut frig, iar eu vărul meu i-am simțit și am luat-o la fugă...

– De ajuns, de ajuns! zise Fudge, cu o expresie plină de superioritate pe chip. Îmi cer scuze că întrerup ceea ce sunt sigur că ar fi fost o poveste bine închegată...

Dumbledore își drese vocea. Vrăjustiția amuți.

– De fapt, mai avem un martor al prezenței Dementorilor în acel gang, zise el. În afară de Dudley Dursley.

Fața dolofană a lui Fudge păru să se ofilească, de parcă ar fi golit-o cineva de aer. Pentru câteva clipe se uită în jos la Dumbledore cu ochii mari, apoi, cu înfățișarea unui om care încerca să își vină în fire, spuse:

– Dumbledore, mă tem că nu mai avem timp să ascultăm alte povești cusute cu ață albă. Vreau să rezolvăm totul cât se poate de repede...

– S-ar putea să mă înșel, spuse Dumbledore binevoitor, însă sunt sigur că în Carta Drepturilor Vrăjustiției acuzatul are dreptul să prezinte martori la proces, nu? Doamnă Bones, nu este aceasta metoda Departamentului de Punere în Vigoare a Legilor? continuă el, adresându-se vrăjitoarei cu monoclu.

– Așa este, zise doamna Bones. Perfect adevărat.

– Mă rog, fie! se răsti Fudge. Unde este această persoană?

– Am adus-o cu mine, zise Dumbledore. E chiar la ușă. Să...?

– Nu – Weasley, du-te tu! răcni Fudge la Percy, care se ridică imediat, coborî în grabă treptele de piatră din loja judecătorilor și trecu în fugă pe lângă Dumbledore și Harry, fără să se uite la ei.

O clipă mai târziu, Percy se întoarse, urmat de doamna Figg. Părea speriată și mai ciudată ca niciodată. Harry își do-

rea să-i fi dat prin cap să-și schimbe papucii de casă.

Dumbledore se ridică și îi oferi locul său doamnei Figg, creând un altul pentru el.

– Numele complet? zise Fudge tare, după ce doamna Figg se așezase neliniștită chiar pe marginea fotoliului.

– Arabella Doreen Figg, spuse doamna Figg cu o voce tremurândă.

– Cine sunteți de fapt? zise Fudge pe un ton superior și plictisit.

– Locuiesc în Little Whinging, aproape de casa unde trăiește Harry Potter, zise doamna Figg.

– Noi nu avem înregistrată nici o altă vrăjitoare sau un alt vrăjitor în afară de Harry Potter, spuse doamna Bones imediat. Această situație a fost mereu monitorizată îndeaproape, având... având în vedere evenimentele trecute.

– Sunt o Non, zise doamna Figg. Așa că probabil că nu m-ați înregistrat, nu-i așa?

– O Non, da? spuse Fudge, privind-o cu atenție. O să verificăm asta. Puteți să lăsați detaliile descendenței dumneavoastră asistentului meu, Weasley. Apropo, Nonii îi pot vedea pe Dementori? întrebă el, uitându-se în stânga și în dreapta băncii.

– Da, putem! spuse doamna Figg indignată.

Fudge se uită iar la ea, cu sprâncenele ridicate.

– Foarte bine, zise el nepăsător. Care este varianta dumneavoastră?

– Ieșisem să cumpăr mâncare de pisici de la magazinul din colț, din capătul Căii Wisteria, în jurul orei nouă, în seara zilei de doi august, spuse doamna Figg ca din pușcă, de parcă ar fi învățat ce să spună pe de rost, când am auzit un zgomot din gangul dintre Aleea Magnoliei și Calea Wisteria. Când m-am apropiat de intrarea în gang, am văzut niște Dementori care fugeau...

– Fugeau? zise doamna Bones tranșant. Dementorii nu fug, plutesc.

– Asta am vrut să spun, zise doamna Figg repede, lăsând să-i apară niște pete roz în obrajii ofiliți. Plutind de-a lungul

gangului către doi băieți, din câte mi-am dat seama.

– Cum arătau? zise doamna Bones, închizându-și ochii pe jumătate, astfel încât marginea monoclului se pierdu în piele.

– Păi, unul era foarte mare și celălalt destul de slab...

– Nu, nu, spuse doamna Bones nerăbdătoare. Dementorii... descrieți-i.

– Ah, spuse doamna Figg, și mai îmbujorată. Erau mari. Mari și purtau pelerine.

Lui Harry i se păru că, indiferent ce-ar fi spus doamna Figg, lăsa impresia că nu văzuse un Dementor decât în poze, iar poza nu putea să ilustreze cum erau aceste ființe în realitate: modul sinistru în care se mișcau, plutind la câțiva centimetri de pământ; mirosul de putrefacție pe care îl răspândeau; sau acel zgomot îngrozitor, ca un horcăit muribund, pe care îl făceau când absorbeau aerul din jur...

În al doilea rând, un vrăjitor bondoc, cu o mustață mare și neagră, se apropie ca să-i șoptească ceva la ureche vecinei sale, o vrăjitoare cu părul creț. Aceasta zâmbi și încuviință din cap.

– Mari și îmbrăcați cu pelerine, repetă doamna Bones cu calm, în timp ce Fudge pufni în bătaie de joc. Am înțeles. Altceva?

– Da, zise doamna Figg. I-am simțit. S-a făcut frig peste tot, și să știți că era o seară foarte călduroasă de vară. Și m-am simțit... de parcă nu ar mai fi fost deloc fericire pe lume... și mi-am amintit... lucruri îngrozitoare...

Vocea îi tremură și amuți.

Ochii doamnei Bones se deschiseră puțin și Harry văzu niște urme roșii sub sprânceană, acolo unde îi intrase monoclul în piele.

– Ce au făcut Dementorii? întrebă ea, și Harry simți un val de speranță.

– I-au atacat pe băieți, zise doamna Figg, al cărei glas era acum mai încrezător și mai puternic, iar roșeața din obraji începuse să se estompeze. Unul dintre ei căzuse. Celălalt se dădea în spate, încercând să-l țină la distanță pe Dementor. Acela era Harry. A făcut două încercări, creând însă doar

vapori argintii. La a treia încercare, a creat un Patronus care s-a repezit la primul Dementor și apoi, la îndemnul lui Harry, l-a alungat și pe al doilea de lângă vărul său. Și asta a fost... tot ce s-a întâmplat, încheie doamna Figg, oarecum nesatisfăcător.

Doamna Bones se uită la doamna Figg în tăcere. Fudge nu o privea deloc, însă își tot frunzărea hârtiile. Într-un târziu, ridică privirea și zise, destul de agresiv:

– Deci, asta ați văzut?

– Asta a fost tot ce s-a întâmplat, repetă doamna Figg.

– Foarte bine, spuse Fudge. Sunteți liberă.

Doamna Figg aruncă o privire speriată de la Fudge la Dumbledore, apoi se ridică și merse târșâit spre ieșire. Harry auzi cum se închide ușa în urma ei.

– Nu a fost un martor foarte convingător, zise Fudge cu superioritate.

– A, nu aș fi atât de sigură, zise doamna Bones, cu vocea ei răsunătoare. Este clar că a descris foarte bine efectele unui atac al Dementorilor. Și nu pot să-mi dau seama de ce ar spune că au fost acolo dacă nu ar fi fost cu adevărat.

– Însă Dementori care să se plimbe... printr-o suburbie Încuiată și pur și simplu să se nimerească să dea peste un vrăjitor? pufni Fudge. Șansele trebuie să fi fost foarte, foarte mici. Nici măcar Bagman nu ar fi pariat pe...

– A, cred că nici unul dintre noi nu este de părere că Dementorii erau acolo din întâmplare, spuse Dumbledore calm.

Vrăjitoarea care stătea în dreapta lui Fudge, cu chipul în umbră, se mișcă puțin, dar toți ceilalți rămaseră nemișcați și tăcuți.

– Și ce ar trebui să însemne asta? întrebă Fudge pe un ton glacial.

– Înseamnă că eu cred că li s-a ordonat să meargă acolo, spuse Dumbledore.

– Cred că ar trebui să existe o înregistrare undeva, dacă cineva le-a ordonat unor Dementori să se plimbe prin Little Whinging! răcni Fudge.

– Nu și dacă în ultimul timp Dementorii primesc ordine de la altcineva decât de la Ministerul Magiei, zise Dumbledore calm. Ți-am împărtășit deja părerea mea în ceea ce privește acest subiect, Cornelius.

– Da, așa este, spuse Fudge cu voce tare, și nu am nici un motiv care să mă împiedice să cred că părerile tale sunt mai mult decât niște simple vorbe în vânt, Dumbledore. Dementorii rămân în Azkaban și fac tot ce le cerem noi să facă.

– Atunci, zise Dumbledore încet, dar limpede, trebuie să ne întrebăm de ce cineva din Minister le-a ordonat unor Dementori să se ducă în acel gang pe doi august.

În liniștea desăvârșită care întâmpină aceste cuvinte, vrăjitoarea din dreapta lui Fudge se aplecă în față, astfel încât Harry îi văzu chipul pentru prima oară.

Arăta exact ca o broască mare și palidă. Era destul de îndesată, cu o față lată, fără trăsături puternice, un gât la fel de mic ca al unchiului Vernon și o gură foarte mare, cu buzele de culoarea cărbunelui. Avea ochii mari, rotunzi și puțin exoftalmici. Chiar și micuța fundă de catifea neagră prinsă în părul scurt și creț îi aducea aminte de o muscă mare, pe care era pe cale să o prindă cu limba sa lipicioasă.

– Curtea îi dă cuvântul lui Dolores Jane Umbridge, Ministrul-adjunct, zise Fudge.

Vrăjitoarea vorbi pe o voce subțire, agitată, ca de fetiță, care îl șocă pe Harry; acesta se așteptase la un mormăit.

– Sunt sigură că trebuie să vă fi înțeles greșit, domnule profesor Dumbledore, spuse ea cu un surâs prostesc, care îi lăsă ochii mari și rotunzi la fel de reci ca întotdeauna. Ce prostie din partea mea. Însă pentru un minuțel am avut senzația că sugerați că Ministerul Magiei a ordonat ca acest băiat să fie atacat!

Râse ca un clopoțel, făcând ca lui Harry să i se ridice părul pe ceafă. Alături de ea râseră și alți câțiva membri ai Vrăjustiției. Însă era cât se poate de clar că nici unul dintre ei nu era cu adevărat amuzat.

– Dacă este adevărat că Dementorii primesc ordine doar

de la Ministerul Magiei, și este adevărat și că doi Dementori i-au atacat pe Harry și pe vărul său cu o săptămână în urmă, atunci rezultă în mod logic că cineva din cadrul Ministerului ar putea să fi ordonat atacul, zise Dumbledore politicos. Desigur, acești Dementori ar fi putut să fie în afara controlului Ministerului...

– Nu există nici un Dementor care să nu fie sub controlul Ministerului! se răsti Fudge, care se făcuse roșu ca un rac.

Dumbledore își înclină capul într-o mică plecăciune.

– Atunci Ministerul va face negreșit o anchetă completă, pentru a afla de ce erau Dementorii atât de departe de Azkaban și de ce au atacat fără permisiune.

– Nu tu decizi ce face sau nu face Ministerul Magiei, Dumbledore! tună Fudge, având acum o nuanță de magenta de care unchiul Vernon ar fi fost mândru.

– Bineînțeles că nu, spuse Dumbledore cu blândețe. Eu doar îmi exprimam convingerea că această problemă nu va rămâne neinvestigată.

Se uită la doamna Bones, care își aranjă monoclul și îi întoarse privirea, încruntându-se puțin.

– Aș vrea să vă reamintesc tuturor că nu comportamentul acestor Dementori, care s-ar putea să fie niște produse ale imaginației acestui băiat, este subiectul acestei audieri! zise Fudge. Suntem aici pentru a examina încălcarea Decretului Restricției Rezonabile a Vrăjitorilor Minori de către Harry Potter!

– Desigur, spuse Dumbledore, însă prezența Dementorilor în acel gang este deosebit de importantă. Clauza numărul șapte a decretului susține că magia poate fi folosită de față cu Încuiații în circumstanțe excepționale, și cum acele circumstanțe excepționale includ situațiile care pun în primejdie viața unui vrăjitor, a unei vrăjitoare, sau a oricăror magicieni, sau Încuiați care sunt prezenți în momentul în care...

– Vă mulțumim, dar cunoaștem foarte bine clauza numărul șapte! se răsti Fudge.

– Desigur, zise Dumbledore respectuos. Atunci suntem

de acord că folosirea Vrăjii Patronus de către Harry în această situație se încadrează exact în categoria circumstanțelor excepționale pe care le descrie această clauză, nu?

– Dacă au fost Dementori, ceea ce mă îndoiesc.

– Ați auzit-o de la un martor ocular, întrerupse Dumbledore. Dacă încă vă îndoiți de veridicitatea celor spuse, chemați-o înapoi, puneți-i iar întrebări. Sunt sigur că nu va avea nimic împotrivă.

– Eu – asta – nu – bâigui Fudge, răsfoind hârtiile în fața sa. Este – vreau ca asta să se termine azi, Dumbledore!

– Dar, bineînțeles, nu ar conta de câte ori ați audia un martor, dacă alternativa ar fi o gravă eroare judiciară, zise Dumbledore.

– Eroare judiciară, pe naiba! spuse Fudge cât de tare putu. Te-ai deranjat vreodată să numeri câte povești de tot râsul a inventat băiatul acesta, Dumbledore, în timp ce încerca să acopere folosirea flagrantă a magiei în afara școlii? Presupun că ai uitat de Vraja de Plutire pe care a folosit-o acum trei ani...

– Nu am făcut-o eu, ci un spiriduș de casă! zise Harry.

–AUZIȚI? răcni Fudge, gesticulând animat spre Harry. Un spiriduș de casă! Într-o casă de Încuiați! Haida-de.

– Spiridușul de casă despre care este vorba lucrează acum pentru Școala Hogwarts, zise Dumbledore. Dacă doriți pot să-l chem aici într-o clipită, ca să vă dea detalii.

– Eu – nu – nu am timp să ascult spiriduși de casă! Oricum, nu este singura – și-a umflat mătușa, pentru numele lui Dumnezeu! strigă Fudge, dând cu pumnul în masa juraților și zdruncinând o călimară.

– Și ați fost foarte binevoitori atunci și nu l-ați acuzat, acceptând, bănuiesc, faptul că nici cei mai mari vrăjitori nu își pot controla întotdeauna sentimentele, zise Dumbledore calm, în timp ce Fudge încerca să șteargă cerneala de pe hârtii.

– Și nici n-am ajuns la ce face la școală.

– Însă, având în vedere că Ministerul nu are autoritatea de a-i pedepsi pe elevii de la Hogwarts pentru purtarea din timpul

școlii, comportamentul lui Harry de acolo nu este relevant pentru această audiere, zise Dumbledore, la fel de politicos ca întotdeauna, însă având acum o urmă de răceală în voce.

– Oho! zise Fudge. Nu este treaba noastră ce face la școală, da? Așa crezi?

– Ministerul nu are puterea de a-i exmatricula pe elevii de la Hogwarts, Cornelius, așa cum ți-am amintit în noaptea zilei de doi august, spuse Dumbledore. Și nici nu are dreptul să confiște baghetele până când nu a fost dovedidă cu succes veridicitatea acuzațiilor, așa cum ți-am reamintit tot în noaptea zilei de doi august. În graba ta lăudabilă de a te asigura de aplicarea a legii, se pare, fără să îți fi dat seama, sunt sigur, că ai trecut tu însuți cu vederea niște legi.

– Legile pot fi schimbate, spuse Fudge sălbatic.

– Sigur că da, spuse Dumbledore, plecându-și capul. Și este evident că tu faci multe schimbări, Cornelius. Păi, în puținele săptămâni care au trecut de când mi s-a cerut să părăsesc Vrăjustiția, a început deja să devină un obicei susținerea unui întreg proces penal pentru a rezolva simpla problemă a vrăjilor făcute de minori!

Câțiva vrăjitori de deasupra lor se mișcară în scaune tulburați. Fudge prinse o nuanță puțin mai închisă de cărămiziu. Însă vrăjitoarea ca o broască din dreapta sa îl privea pe Dumbledore cu un chip inexpresiv.

– Din câte știu eu, continuă acesta, nu există nici o lege în acest loc conform căreia să fie de datoria acestui tribunal să-l pedepsească pe Harry pentru vrăjile făcute. A fost acuzat de un anumit delict și și-a prezentat apărarea. Acum tot ce putem să facem, el și cu mine, este să așteptăm verdictul dumneavoastră.

Dumbledore își uni iar vârfurile degetelor și nu mai zise nimic. Fudge se uită urât la el, fiind evident că era mânios. Harry îl privi cu coada ochiului pe Dumbledore, căutând o încurajare; nu era foarte sigur că Dumbledore făcuse bine să reamintească Vrăjustiției că, de fapt, era timpul să ia o decizie. Însă și de această dată, Dumbledore părea imun la

încercarea lui Harry de a-i întâlni privirea. Se uită în continuare în sus, la băncile unde toată Vrăjustiția se cufundase în conversații grăbite în șoaptă.

Harry privi în jos. Inima, care părea să i se fi umflat, ajungând la o dimensiune anormală, îi palpita cu putere în coșul pieptului. Se așteptase ca audierea să dureze mult mai mult. Nu era deloc convins că făcuse o impresie bună. De fapt, nu spusese prea multe. Ar fi trebuit să explice mai detaliat ce se întâmplase cu Dementorii, cum se împiedicase, cum și el, și Dudley aproape că fuseseră sărutați...

De două ori se uită în sus la Fudge și deschise gura pentru a vorbi, însă inima sa mărită îi astupa căile respiratorii și de fiecare dată trase aer în piept și își coborî din nou privirea asupra pantofilor.

Atunci se opriră șoaptele. Harry vroia să se uite în sus la judecători, însă descoperi că era mult, mult mai ușor să își examineze șireturile în continuare.

– Cine e pentru retragerea tuturor acuzațiilor? spuse vocea răsunătoare a doamnei Bones.

Capul lui Harry se ridică brusc. Erau mâini ridicate, multe... mai mult de jumătate! Respirând foarte repede, încercă să le numere, dar, înainte să termine, doamna Bones spuse:

– Și cei pentru condamnare?

Fudge ridică mâna; la fel și vreo șase vrăjitori, inclusiv vrăjitoarea din dreapta sa, vrăjitorul mustăcios și femeia cu părul creț din al doilea rând.

Fudge se uită în jur la toți, arătând de parcă i-ar fi rămas ceva mare blocat în gât, apoi lăsă mâna jos. Trase aer în piept de două ori și zise, cu o voce distorsionată de furie:

– Foarte bine, foarte bine... retragerea tuturor acuzațiilor.

– Minunat, zise Dumbledore vioi, ridicându-se sprinten, scoțându-și bagheta și făcând ca cele două fotolii de pânză cerată să dispară. Ei bine, ar cam trebui să plec. O zi bună tuturor.

Și, fără să se uite măcar o dată la Harry, ieși repede din încăpere.

– CAPITOLUL IX –

SUPĂRĂRILE DOAMNEI WEASLEY

Plecarea subită a lui Dumbledore îl luă pe Harry complet prin surprindere. Rămase pe loc acolo unde era, pe scaunul său cu lanțuri, luptându-se cu senzația de șoc și de ușurare. Toți membrii Vrăjustiției erau în picioare, vorbind și adunându-și hârtiile. Harry se ridică. Nimeni nu părea să-i acorde nici cea mai mică atenție, în afara vrăjitoarei ca o broască din dreapta lui Fudge, care acum se uita în jos la el, și nu la Dumbledore, ca până atunci. Ignorând-o, încercă să întâlnească privirea lui Fudge, sau pe cea a doamnei Bones, dorind să întrebe dacă putea să plece, însă Fudge părea foarte hotărât să nu îl observe pe Harry, iar doamna Bones era ocupată cu servieta ei, așa că făcu câțiva pași către ieșire și, cum nu-l chemă nimeni înapoi, începu să meargă foarte repede.

Ultimii pași îi făcu în fugă, deschise ușa cu putere și aproape că se ciocni de domnul Weasley, care stătea chiar în față, palid și neliniștit.

– Dumbledore nu a spus...

– Retrase, zise Harry, închizând ușa în urma lui. Toate acuzațiile au fost retrase!

Zâmbind larg, domnul Weasley îl apucă pe Harry de umeri.

– Harry, e minunat! Ei, bineînțeles că nu te-ar fi putut găsi vinovat, nu cu dovezile prezentate, dar chiar și așa, nu pot să pretind că nu am fost...

Însă domnul Weasley se opri, pentru că ușa sălii de judecată tocmai se deschisese din nou. Membrii Vrăjustiției începeau să

părăsească încăperea.

– Pe barba lui Merlin! exclamă domnul Weasley uluit, trăgându-l pe Harry într-o parte, ca să le facă loc tuturor să treacă. Ai fost judecat de întreaga curte?

– Cred că da, zise Harry încet.

Unul sau doi vrăjitori îi făcură semn din cap lui Harry când trecură pe lângă el, iar câțiva, inclusiv doamna Bones, îi spuseră, „Neața, Arthur", domnului Weasley, însă cei mai mulți se uitară în altă parte. Cornelius Fudge și vrăjitoara ca o broască fură aproape ultimii care părăsiră temnița. Fudge se purtă de parcă domnul Weasley și Harry făceau parte din perete, însă vrăjitoarea se uită cercetător la Harry. Ultimul ieșit fu Percy. Ca și Fudge, îi ignoră complet pe tatăl său și pe Harry; trecu pe lângă ei, ținând strâns în mână un sul mare de pergament și un mănunchi de pene de rezervă; avea spatele perfect rigid și nasul în vânt. Ridurile din jurul gurii domnului Weasley se accentuară puțin, dar, în afară de aceasta, nu mai dădu nici un semn că își văzuse cel de-al treilea fiu.

– O să te duc direct înapoi ca să poți să le dai și celorlalți vestea cea bună, zise el, făcându-i semn lui Harry să meargă înainte, după ce Percy urcă treptele către etajul nouă. O să te las în drum spre toaleta din Bethnal Green. Haide...

– Și ce o să faceți cu toaleta? întrebă Harry, zâmbind.

Deodată totul părea de cinci ori mai amuzant decât de obicei. Începea să se acomodeze cu gândul: fuseseră retrase acuzațiile, avea să se întoarcă la Hogwarts.

– A, este un antiblestem destul de simplu, spuse domnul Weasley în timp ce urcară scările, dar, Harry, problema nu este repararea pagubelor, ci mai degrabă atitudinea din spatele vandalismului. Păcălirea Încuiaților poate să le pară amuzantă unor vrăjitori, însă este exprimarea unui lucru mult mai profund și mai neplăcut, iar eu, unul...

Domnul Weasley se opri în mijlocul frazei. Tocmai ajunseseră pe coridorul de la etajul nouă și Cornelius Fudge stătea la câțiva metri de ei, vorbind în șoaptă cu un bărbat înalt, cu părul blond, lins, și cu chipul ascuțit și palid.

Cel din urmă se întoarse când le auzi pașii. Și el se opri în mijlocul conversației, iar ochii săi reci și cenușii se îngustară și se ațintiră asupra feței lui Harry.

– Măi, măi, măi... Patronus Potter, zise Lucius Reacredință calm.

Harry se simți strivit, ca și când s-ar fi lovit de ceva tare. Ultima dată văzuse acei ochi reci și cenușii prin găurile croite în gluga unui Devorator al Morții, și tot ultima dată auzise vocea acelui bărbat râzând într-un cimitir întunecat, în timp ce el era torturat de Lordul Cap-de-Mort. Lui Harry nu-i venea să creadă că Lucius Reacredință îndrăznea să-l privească în ochi; nu îi venea să creadă că era acolo, în Ministerul Magiei, și nici că vorbea cu Cornelius Fudge, când Harry îi spusese lui Fudge cu nici o lună în urmă că Reacredință era un Devorator al Morții.

– Domnul ministru tocmai îmi povestea că ai scăpat ca prin urechile acului, Potter, spuse domnul Reacredință tărăgănat. Absolut uimitor, modul în care reușești să te strecori mereu prin crăpături foarte înguste, mai exact... ca un șarpe.

Domnul Weasley îl apucă pe Harry de umăr, cu un gest prevenitor.

– Da, zise Harry, da, sunt foarte bun la scăpat.

Lucius Reacredință își ridică privirea către chipul domnului Weasley.

– Și mai este și Arthur Weasley! Ce cauți aici, Arthur?

– Aici lucrez, spuse domnul Weasley tranșant.

– Ei, nu chiar aici, nu? zise dl. Reacredință, ridicându-și sprâncenele și uitându-se la ușă peste umărul domnului Weasley. Parcă erai la etajul doi... nu faci ceva care implică furtul obiectelor făcute de Încuiați și vrăjirea lor la tine acasă?

– Nu, se răsti domnul Weasley, ale cărui degete îi împungeau acum umărul lui Harry.

– De fapt, ce căutați *dumneavoastră* aici? îl întrebă Harry pe Lucius Reacredință.

– Nu cred că treburile mele personale cu domnul ministru sunt problema ta, Potter, zise Reacredință, netezindu-și roba.

Harry auzi limpede un zornăit delicat a ceea ce părea să fie un buzunar plin cu galbeni.

– Zău, doar pentru că ești preferatul lui Dumbledore, nu trebuie să te aștepți la aceeași indulgență și de la noi, ceilalți... ce ziceți, domnule ministru, să mergem la dumnea-voastră în birou?

– Desigur, spuse Fudge, întorcându-le spatele lui Harry și domnului Weasley. Pe aici, Lucius.

Plecară împreună, vorbind încet. Domnul Weasley nu își luă mâna de pe umărul lui Harry până când dispărură în lift.

– De ce nu a așteptat în fața biroului lui Fudge, dacă aveau treburi de rezolvat? izbucni Harry furios. Ce căuta aici?

– Dacă mă întrebi pe mine, încerca să se strecoare în sala de judecată, zise domnul Weasley, părând foarte agitat și uitându-se peste umăr, de parcă s-ar fi asigurat că nu putea să îi audă nimeni. Încerca să afle dacă ai fost sau nu exmatriculat. O să-i trimit un mesaj lui Dumbledore după ce te duc la sediu, ar trebui să știe că Reacreditță a vorbit iar cu Fudge.

– Și, de fapt, ce treburi personale au ei doi?

– Aur, presupun, zise domnul Weasley supărat. Reacreditță tot împarte cu generozitate în stânga și în dreapta de ani întregi... îl ajută să ajungă la oamenii care trebuie... atunci le poate cere favoruri... poate să amâne legi pe care nu le vrea promulgate... a, Lucius Reacreditță are foarte multe relații.

Sosi liftul; era gol, în afara unui cârd de mesaje care zburară în jurul capului domnului Weasley, când acesta apăsă pe butonul către atrium și ușile se închiseră cu zgomot. Încercă să le dea la o parte enervat.

– Domnule Weasley, spuse Harry încet, dacă Fudge se întâlnește cu niște Devoratori ai Morții ca Reacreditță, dacă se întâlnește singur cu ei, de unde știm că nu au aruncat Blestemul Imperius asupra lui?

– Să nu crezi că nu ne-am gândit și noi, Harry, șopti domnul Weasley. Dar Dumbledore crede că Fudge acționează după cum îl taie capul momentan – ceea ce, după cum spune Dumbledore, nu este o veste foarte bună. Ar fi mai

bine să nu vorbim despre asta acum, Harry.

Ușile se deschiseră, iar ei ajunseră în atriumul acum aproape părăsit. Eric, vrăjitorul de pază, era ascuns iar în spatele *Profetului zilei.* Tocmai trecuseră pe lângă fântâna aurie, când Harry își aduse aminte de ceva.

– Stați puțin... îi spuse el domnului Weasley și, scoțându-și săculețul cu bani din buzunar, se întoarse la fântână.

Ridică privirea către chipul vrăjitorului chipeș, însă de aproape lui Harry i se păru cam șters și distrat. Vrăjitoarea purta un zâmbet insipid, ca la un concurs de frumusețe, și, din câte știa Harry despre goblini și centauri, era foarte puțin probabil să se uite așa fermecați la niște oameni, oricine ar fi ei. Doar atitudinea spiridușului de casă, de o servilitate desăvârșită, părea convingătoare. Zâmbind, cu gândul la ce ar zice Hermione dacă ar vedea statuia spiridușului, Harry răsturnă săculețul și goli în bazin nu doar zece galioni, ci întreg conținutul.

*

– Știam eu! strigă Ron, sărind în sus. Tu reușești să scapi tot timpul!

– N-aveau cum să nu retragă acuzațiile, zise Hermione, care păruse sfârșită de teamă înainte ca Harry să intre în bucătărie, iar acum ținea o mână tremurândă peste ochi. Nu erau deloc fondate, deloc.

– Însă toată lumea pare destul de ușurată, având în vedere că știați cu toții că o să scap, zise Harry zâmbind.

Doamna Weasley își ștergea fața cu șorțul, iar Fred, George și Ginny imitau un fel de dans de război, cu un cântec care suna astfel: *A scăpat, a scăpat, a scăpat...*

– Ajunge! Liniștiți-vă! strigă domnul Weasley, deși zâmbea și el. Auzi, Sirius, Lucius Reacredință era la Minister...

– Poftim? zise Sirius tăios.

– *A scăpat, a scăpat, a scăpat...*

– Voi trei, terminați! Da, l-am văzut vorbind cu Fudge la etajul nouă, după care s-au dus împreună la Fudge în birou. Dumbledore ar trebui să știe.

– Absolut, spuse Sirius. Îi spunem noi, nu-ți face griji.

– Păi, ar fi bine să plec, mă așteaptă o toaletă care vomită în Bethnal Green. Molly, o să întârzii, îi țin locul lui Tonks, dar Kingsley s-ar putea să apară la cină...

– *A scăpat, a scăpat, a scăpat...*

– Ajunge – Fred – George – Ginny! zise doamna Weasley, în timp ce domnul Weasley ieșea din bucătărie. Harry, dragul meu, vino și stai jos, mănâncă ceva, abia dacă te-ai atins de micul dejun.

Ron și Hermione se așezară vizavi de el, părând mai fericiți decât fuseseră de când băiatul ajunsese în Casa Cumplită, iar sentimentul de ușurare jucăușă al lui Harry, care fusese oarecum afectat de întâlnirea cu Lucius Reacredință, se reîntoarse. Casa mohorâtă era dintr-o dată mai caldă și mai primitoare; chiar și Kreacher păru mai puțin urât când își băgă nasul ca un rât în bucătărie, ca să verifice sursa gălăgiei.

– Sigur, după ce a apărut Dumbledore lângă tine, nu mai aveau cum să te găsească vinovat, spuse Ron fericit, încărcând acum farfuriile tuturor cu grămezi de piure de cartofi.

– Da, chiar mi-a venit în ajutor, spuse Harry.

Avea senzația că ar părea deosebit de nerecunoscător, și în orice caz copilăros, dacă ar spune: „Totuși, mi-aș dori să fi vorbit cu mine. Sau măcar să se fi *uitat* la mine."

Și, în timp ce se gândi la asta, cicatricea de pe frunte îl ustură atât de tare, încât își puse mâna pe ea.

– Ce s-a întâmplat? zise Hermione speriată.

– Cicatricea, murmură Harry. Însă nu e nimic... mi se întâmplă mereu în ultimul timp...

Nici unul dintre ceilalți nu observase ceva; acum toți se serveau cu mâncare, în timp ce se bucurau de scăparea ca prin urechile acului a lui Harry; Fred, George și Ginny încă mai cântau. Hermione părea destul de neliniștită, însă, înainte să poată spuse ceva, Ron zise fericit:

– Pariez că astă seară vine Dumbledore, ca să sărbătorească și el cu noi.

– Nu cred că o să poată, Ron, zise doamna Weasley, punând un platou imens cu friptură de pui în fața lui Harry.

Este foarte ocupat momentan.

– *A SCĂPAT, A SCĂPAT, A SCĂPAT...*

– TĂCEȚI DIN GURĂ! tună doamna Weasley.

*

Pe parcursul următoarelor câteva zile, Harry nu putu să nu observe că exista o persoană în Casa Cumplită, numărul doisprezece, care nu părea cu totul încântată că el avea să se întoarcă la Hogwarts. Sirius afișase o aparentă fericire când auzise pentru prima oară veștile, dând mâna cu Harry și zâmbind la fel ca toți ceilalți. Curând după aceea, însă, deveni mai posomorât și mai sumbru decât înainte, vorbind mai puțin cu toată lumea, chiar și cu Harry și petrecând din ce în ce mai mult timp închis în dormitorul mamei sale cu Buckbeak.

– Să nu cumva să te simți vinovat! zise Hermione hotărâtă, după ce Harry le împărtășise ei și lui Ron o parte din sentimentele sale, în timp ce frecau un dulap mucegăit de la etajul trei, câteva zile mai târziu. Locul tău este la Hogwarts, iar Sirius o știe. Sinceră să fiu, eu cred că este egoist.

– Ești puțin cam dură, Hermione, zise Ron, încruntându-se, în timp ce încerca să își curețe degetul de niște mucegai care se lipise bine de degetul său. Nici *tu* nu ai vrea să fii blocată în casa asta de una singură.

– Nu o să fie singur! spuse Hermione. Este sediul Ordinului Phoenix, nu-i așa? Pur și simplu și-a făcut iluzii că Harry o să vină să stea aici cu el.

– Nu cred că este adevărat, zise Harry, storcându-și cârpa. Nu mi-a dat un răspuns clar când l-am întrebat dacă pot să locuiesc cu el.

– Pur și simplu nu a vrut să-și facă și mai multe iluzii, zise Hermione cu înțelepciune. Și probabil că s-a simțit el însuși puțin vinovat, pentru că am impresia că într-un fel spera să fii exmatriculat. Atunci ați fi fost amândoi niște proscriși.

– Terminã! spuseră Ron și Harry într-un glas, dar Hermione doar ridică din umeri.

– Cum vreți. Dar cred că mama lui Ron are dreptate și Sirius nu își mai dă seama dacă ești tu sau tatăl tău, Harry.

– Deci crezi că nu e întreg la minte? zise Harry enervat.

– Nu, cred doar că a stat singur foarte mult timp, spuse Hermione.

În acel moment, doamna Weasley intră în dormitor în spatele lor.

– Încă nu ați terminat? zise ea, căutând ceva în dulap.

– Credeam că ai venit ca să ne spui să luăm o pauză! zise Ron cu amărăciune. Știi de cât mucegai am scăpat de când am venit aici?

– Erai tare dornic să ajuți Ordinul, spuse doamna Weasley. Poți să îți aduci contribuția făcând ca locul ăsta să fie într-adevăr locuibil.

– Mă simt ca un spiriduș de casă.

– Ei bine, acum că înțelegi ce vieți groaznice duc, poate că o să fii puțin mai activ în *S.P.A.S.!* spuse Hermione încrezătoare, în timp ce doamna Weasley îi lăsă să-și vadă de treabă. Știi, poate că nu ar fi o idee rea să le arătăm oamenilor cât este de oribil să faci tot timpul curățenie – am putea să facem o curățenie sponsorizată în camerei de zi a Cercetașilor. Toate câștigurile ar ajunge la *S.P.A.S.*, ar ajuta la conștientizarea problemei și s-ar strânge și fonduri.

– Te sponsorizez eu, numai să nu mai vorbești de *S.P.A.S.*, murmură Ron pe un ton enervat, însă în așa fel încât să-l audă doar Harry.

*

Pe măsură ce se apropia sfârșitul vacanței, Harry se trezi visând cu ochii deschiși la Hogwarts din ce în ce mai des; abia aștepta să îl revadă pe Hagrid, să joace vâjthaț, chiar să se plimbe printre straturile de legume până la serele de Ierbologie; ar fi fost un regal doar să părăsească această casă veche, plină de praf, unde jumătate dintre dulapuri erau încă zăvorâte și Kreacher lansa insulte din umbră când treceai pe lângă el, deși Harry avea grijă să nu spună nimic de genul acesta când era Sirius prin preajmă.

Adevărul era că viața în sediul mișcării anti-Cap-de-Mort nu era nici pe departe atât de interesantă sau antrenantă

cum se așteptase Harry înainte să o trăiască pe pielea sa. Deși membrii Ordinului Phoenix veneau și plecau în mod regulat, rămânând uneori la masă, în alte dăți stând doar câteva minute și vorbind în șoaptă, doamna Weasley avea grijă ca Harry și ceilalți să nu poată trage cu urechea (fie ea Extensibilă sau normală) și nimeni, nici măcar Sirius, nu părea să fie de părere că Harry trebuia să știe mai multe decât auzise în seara sosirii.

Chiar în ultima zi de vacanță, Harry curăța cușca lui Hedwig de pe dulap, când Ron intră în cameră, aducând câteva plicuri.

– Au venit listele cu manualele, zise el, aruncând unul dintre plicuri spre Harry, care stătea în picioare pe un scaun. Era și timpul, credeam că au uitat, de obicei vin mult mai devreme...

Harry mătură ultimele găinațuri într-un sac și îl aruncă peste capul lui Ron într-un coș de gunoi care îl înghiți și râgâi cu putere. Apoi își deschise scrisoarea. Conținea două foi de pergament: una care reamintea, ca de obicei, că semestrul începea pe întâi septembrie; cealaltă în care i se spunea de ce cărți urma să aibă nevoie în anul care stătea să înceapă.

– Doar două noi, zise el, citind lista, *Cartea standard de vrăji, Anul 5,* de Miranda Șoimtimid, și *Teoria magică a apărării,* de Wilbert Slinkhard.

Poc.

Fred și George își făcură Apariția chiar lângă Harry. Acum era atât de obișnuit cu asta, încât nici măcar nu căzu de pe scaun.

– Tocmai ne gândeam cine a adăugat cartea lui Slinkhard, zise Fred, începând conversația.

– Fiindcă asta înseamnă că Dumbledore a găsit un nou profesor de Apărare contra Magiei Negre, spuse George.

– Era și timpul, zise Fred.

– La ce te referi? întrebă Harry, ajungând lângă ei.

– Păi, acum câteva săptămâni i-am auzit vorbind pe mama și pe tata cu Urechile Extensibile, îi spuse Fred lui

Harry, și, din câte ziceau, lui Dumbledore îi era foarte greu să găsească pe cineva care să accepte postul în acest an.

– Nu este deloc surprinzător, dacă te gândești la ce s-a întâmplat cu ultimii patru, nu? spuse George.

– Unul concediat, unul mort, unul cu memoria ștearsă și unul închis nouă luni într-un cufăr, zise Harry, numărându-i pe degete. Da, înțeleg ce vrei să spui.

– Ron, ce-i cu tine? întrebă Fred.

Ron nu răspunse. Harry se uită în jur. Ron stătea complet nemișcat, cu gura ușor întredeschisă, uitându-se cu ochii mari la scrisoarea de la Hogwarts.

– Ce s-a întâmplat? zise Fred nerăbdător, ducându-se lângă Ron ca să-i citească pergamentul peste umăr.

Și Fred rămase cu gura căscată.

– Perfect? zise el, holbându-se la scrisoare fără a-i veni să creadă. Perfect?

George sări înainte, înșfăcă plicul din cealaltă mână a lui Ron și îl răsturnă. Harry văzu ceva roșu cu auriu căzându-i în palmă lui George.

– Imposibil, zise George pe un ton șters.

– Trebuie să fie o greșeală, spuse Fred, smulgând scrisoarea din mâna lui Ron și ținând-o în lumină, de parcă ar fi căutat o pată de apă. Nimeni în deplinătatea facultăților mintale nu l-ar face pe Ron Perfect.

Capetele gemenilor se întoarseră la unison și amândoi se uitară la Harry cu ochii mari.

– Am crezut că-i rândul tău! spuse Fred, pe un ton care sugera că Harry îi păcălise cumva.

– Am crezut că Dumbledore urma să te aleagă pe tine! zise George indignat.

– După ce ai câștigat Turnirul Trivrăjitor și tot tacâmul! zise Fred.

– Presupun că toate chestiile alea trebuie să fi atârnat împotriva lui, îi spuse Fred lui George.

– Da, zise Fred încet. Da, le-ai făcut prea multe probleme, amice. Mă rog, măcar unul dintre voi își știe prioritățile.

Se duse la Harry și îl bătu pe umăr, în timp ce îi arunca o privire nimicitoare lui Ron.

– *Perfect*... micuțul Ronnie cel Perfect.

– Aaaah, mama o să fie îngrozitoare, mormăi George, aruncându-i înapoi insigna lui Ron, de parcă ar fi putut să-l contamineze.

Ron, care încă nu spusese nimic, luă insigna, se uită la ea o clipă, apoi i-o întinse lui Harry, de parcă ar fi cerut în tăcere confirmarea că era adevărată. Harry o luă de la el. Pe leul Cercetașilor era gravat un „P" mare. Văzuse o insignă identică în pieptul lui Percy în prima sa zi la Hogwarts.

Ușa se dădu în lături. Hermione intră ca o furtună în cameră, rumenă în obraji și cu părul fluturându-i. Avea un plic în mână.

– Ai... ai primit...?

Zări insigna în mâna lui Harry și scoase un țipăt.

– Știam eu! zise ea entuziasmată, arătând scrisoarea. Și eu, Harry, și eu!

– Nu, zise Harry repede, punând imediat insigna înapoi în mâna lui Ron. Ron, nu eu.

– El – poftim?

– Ron este Perfect, nu eu, spuse Harry.

– *Ron?* zise Hermione, rămânând cu gura căscată. Dar... ești sigur? Adică...

Se făcu roșie ca focul, când Ron se uită la ea cu o expresie sfidătoare pe chip.

– Este numele meu pe scrisoare, zise el.

– Eu... spuse Hermione, părând cu totul uluită. Eu... păi... uau! Bravo, Ron! Este extrem de...

– Neașteptat, spuse George, încuviințând din cap.

– Nu, zise Hermione, roșind mai tare ca niciodată, nu, nu este... Ron a făcut o grămadă de... este foarte...

Ușa din spatele ei se deschise puțin mai larg și doamna Weasley intră cu spatele în cameră, aducând un maldăr de robe proaspăt spălate.

– Ginny mi-a zis că în sfârșit a venit lista cu cărțile, zise

ea, uitându-se în jur la toate plicurile, ducându-se lângă pat și începând să sorteze robele în două mormane. Dacă mi le dați mie, mă duc pe Aleea Diagon după-amiaza asta și vă cumpăr cărțile, în timp ce voi vă faceți bagajele. Ron, o să trebuiască să-ți mai cumpăr o pijama, asta este prea scurtă cu cel puțin doisprezece centimetri, nu pot să cred cât de repede crești... ce culoare preferi?

– Ia-i una roșu cu auriu, ca să se asorteze cu insigna, zise George, zâmbind batjocoritor.

– Să se asorteze cu ce? spuse doamna Weasley netedă, împachetând o pereche de șosete maro și punându-le peste maldărul lui Ron.

– Cu *insigna,* spuse Fred, părând să vrea să termine cât mai repede cu partea cea mai neplăcută. Noua și strălucitoarea sa *insignă de Perfect.*

Dură puțin până când cuvintele lui Fred pătrunseră dincolo de preocuparea doamnei Weasley pentru pijama.

– Insigna... dar... Ron, nu-mi spune că ești...?

Ron își ridică insigna.

Doamna Weasley scoase un țipăt la fel cu cel al lui Hermione.

– Nu pot să cred! Nu pot să cred! Vai, Ron, minunat! Perfect! La fel ca toți din familie!

– Și eu și Fred ce suntem, vecinii? spuse George indignat, în timp ce mama sa îl împinse la o parte și își aruncă brațele în jurul mezinului.

– Stai să audă tatăl tău! Ron, sunt atât de mândră de tine, ce veste minunată, ai putea ajunge premiantul școlii, exact ca Bill și Percy, este primul pas! Vai, ce întâmplare, cu atâtea griji, sunt încântată, vai, *Ronnie...*

Fred și George scoaseră câteva zgomote scârbite în spatele ei, dar doamna Weasley nu își dădu seama; cu brațele strânse în jurul gâtului lui Ron, îi acoperea cu pupături fața care i se făcuse de un roșu mai aprins decât cel de pe insignă.

– Mamă... nu... mamă, vino-ți în fire... murmură el, încercând să o facă să îl lase în pace.

Îi dădu drumul și zise pe nerăsuflate:

– Ei bine, ce să fie? Lui Percy i-am dat o bufniță, însă, desigur, tu ai una deja.

– C-ce vrei să spui? zise Ron, părând să nu îndrăznească să-și creadă urechilor.

– Trebuie să primești o recompensă frumoasă! zise doamna Weasley cu drag. Ce zici de o nouă serie de robe?

– I-am luat deja, zise Fred acru, care părea să regrete cu adevărat această generozitate.

– Sau un cazan nou, cel vechi al lui Charlie a început să ruginească. Sau un alt șobolan, ți-a plăcut întotdeauna de Scabbers...

– Mamă, spuse Ron plin de speranță, pot să primesc o mătură nouă?

Doamnei Weasley îi cam pieri zâmbetul; măturile erau scumpe.

– Nu una foarte bună! se grăbi să adauge Ron. Doar – doar una nouă...

Doamna Weasley ezită, iar apoi zâmbi.

– Sigur că da... ar trebui să plec, dacă am de cumpărat și o mătură. Ne vedem mai târziu... micuțul Ronnie, Perfect! Și nu uitați să vă pregătiți cuferele... Perfect... vai, m-a apucat tremuratul!

Îl mai pupă o dată pe Ron pe obraz, își trase nasul cu putere și ieși valvârtej din cameră.

Fred și George se uitară unul la altul.

– Nu te superi dacă noi nu te pupăm, nu-i așa, Ron? zise Fred cu o voce fals neliniștită.

– Am putea face o reverență, dacă vrei, spuse George.

– Ah, terminați, zise Ron, încruntându-se la ei.

– Sau ce? spuse Fred, cu un rânjet malefic pe chip. O să ne dai ore de detenție?

– Mi-aș dori să-l văd încercând, zise George batjocoritor.

– Ar putea să o facă, dacă nu aveți grijă! spuse Hermione supărată.

Fred și George izbucniră în râs și Ron șopti:

– Las-o baltă, Hermione.

– O să trebuiască să avem grijă ce facem, George, spuse Fred, prefăcându-se că tremură, cu ăștia doi pe urmele noastre...

– Da, se pare că în sfârșit s-au terminat zilele noastre de încălcare a legilor, zise George, dând din cap.

Și, cu un alt *poc* răsunător, gemenii Dispărură.

– Ăștia doi! spuse Hermione mânioasă, uitându-se la tavanul dincolo de care putea să-i audă pe Fred și pe George râzând în hohote în camera de deasupra. Nu îi băga în seamă, Ron, sunt doar invidioși!

– Nu cred că sunt invidioși, spuse Ron șovăitor, uitându-se și el la tavan. Mereu au zis că numai idioții ajung Perfecți... Totuși, adăugă el pe un ton mai vesel, nu au avut niciodată mături noi! Mi-aș dori să merg cu mama și să aleg... nu va putea niciodată să își permită o... Nimbus, dar a apărut noua Măturin, asta ar fi grozavă... da, cred că o să mă duc să-i spun că aș vrea o Măturin, ca să știe...

Ieși grăbit din cameră, lăsându-i pe Harry și pe Hermione singuri.

Dintr-un motiv doar de el știut, Harry își dădu seama că nu vroia să se uite la Hermione. Se întoarse spre patul său, își luă maldărul de robe curate pe care le pusese doamna Weasley acolo și străbătu camera până la cufăr.

– Harry? zise Hermione încet.

– Bravo, Hermione, spuse Harry atât de călduros, încât nu semăna deloc cu vocea lui, și evitând în continuare să o privească. Extraordinar. Perfect. Minunat.

– Mersi, zise Hermione. Hm – Harry – pot să o împrumut pe Hedwig ca să le spun părinților mei? O să fie tare mulțumiți – adică *Perfect* este un cuvânt care le place tare mult.

– Sigur, nici o problemă, zise Harry, pe același ton îngrozitor de călduros și de fals. Ia-o!

Se aplecă peste cufăr, își aranjă robele și pretinse că încerca să găsească ceva, în timp ce Hermione se duse la dulap și o chemă pe Hedwig. Trecură câteva clipe; Harry auzi ușa închizându-se, însă rămase aplecat, ascultând; sin-

gurele sunete pe care le auzea erau râsetele batjocoritoare ale tabloului gol de pe perete și coșul de gunoi din colț care înghițea cu sughițuri găinațurile de bufniță.

Se ridică și se uită în spatele său. Hermione plecase, Hedwig la fel. Harry traversă camera grăbit, închise ușa, apoi se întoarse încet la patul său și se întinse, uitându-se în gol la partea de jos a dulapului.

Uitase complet că Perfecții erau aleși în anul cinci. Fusese prea neliniștit gândindu-se la posibilitatea exmatriculării pentru a se mai gândi și la faptul că insignele erau menite anumitor persoane. Dar chiar dacă *și-ar fi amintit*... chiar dacă *s-ar fi gândit* la asta... la ce s-ar fi așteptat?

Nu la așa ceva, zise o voce micuță și sinceră din mintea sa.

Harry se strâmbă și își ascunse fața între palme. Nu putea să se mintă singur; dacă ar fi știut că insigna de Perfect era pe drum, s-ar fi așteptat să o primească el, nu Ron. Oare asta îl făcea la fel de arogant ca Draco Reacredință? Oare se credea superior tuturor celorlalți? Oare chiar credea că era mai bun ca Ron?

Nu, zise mica voce sfidător.

Ce era adevărat? Harry se întrebă, examinându-și neliniștit propriile sentimente.

Sunt mai bun decât el la vâjthaț, zise vocea. Însă nu la altceva.

Asta era adevărat cu siguranță, își spuse Harry; la învățătură nu era cu nimic mai bun ca Ron. Însă cum rămânea cu lecțiile practice? Cum rămânea cu aventurile pe care le avuseseră el, Ron și Hermione de când veniseră la Hogwarts, riscând adeseori mai mult decât exmatricularea?

Păi, Ron și Hermione au fost cu mine în cea mai mare parte a timpului, zise vocea din capul lui Harry.

Ei, nu chiar tot timpul, se contrazise pe el însuși. Nu s-au luptat cu Quirrell alături de mine. Nu s-au confruntat cu Cruplud și cu vasiliscul. Nu au scăpat de toți Dementorii aceia în noaptea când a evadat Sirius. Nu au fost cu mine în cimitir, în noaptea când s-a întors Cap-de-Mort...

Și același sentiment de nedreptate care îl copleșise în

noaptea când venise apăru din nou. Sunt sigur că am făcut mai multe, își zise Harry indignat. Am făcut mai multe decât amândoi!

Dar poate că, zise mica voce cu imparțialitate, poate că Dumbledore nu-i alege pe Perfecți după cât s-au implicat în situații periculoase de tot felul... poate că îi alege din alte motive... Ron trebuie să aibă ceva ce tu nu ai...

Harry deschise ochii și se uită printre degete la picioarele cu gheare de leu ale dulapului, amintindu-și ce spusese Fred: „Nimeni în deplinătatea facultăților mintale nu l-ar fi făcut Perfect pe Ron..."

Pufni scurt în râs. O secundă mai târziu, fu scârbit de el însuși.

Ron nu îl rugase pe Dumbledore să îi dea insigna de Perfect. Nu era vina lui. Oare el, Harry, prietenul cel mai bun al lui Ron, avea să se îmbufneze pentru că nu avea o insignă, să râdă cu gemenii pe la spatele lui Ron, să-i strice bucuria când, pentru prima dată, i-o luase înainte?

În acel moment, Harry auzi din nou pașii lui Ron pe scări. Se ridică, își aranjă ochelarii și arboră un zâmbet când Ron dădu iar buzna pe ușă.

– Am prins-o în ultima clipă! spuse el fericit. A spus că o să-mi ia o Măturin dacă poate.

– Grozav, zise Harry, și fu ușurat să audă că renunțase la vocea sa călduroasă. Auzi – Ron – bravo, prietene.

Lui Ron îi pieri zâmbetul de pe chip.

– Nu m-am gândit nicodată că o să mă aleagă pe mine! zise el, clătinând din cap. Am crezut că o să te aleagă pe tine!

– Nu, eu am făcut prea multe probleme, zise Harry, ca un ecou al lui Fred.

– Da, spuse Ron, da, presupun că da... păi, ar trebui să ne apucăm să ne facem bagajele, nu?

Era ciudat cum reușiseră lucrurile să li se împrăștie peste tot de când veniseră. Le luă aproape toată după-amiaza să își strângă toate cărțile și obiectele din casă și să le îngrămădească înapoi în cuferele pentru școală. Harry observă că

Ron își tot muta insigna de Perfect, punând-o întâi pe noptieră, apoi în buzunarul de la blugi, apoi scoțând-o și punând-o pe robele împachetate, parcă pentru a vedea efectul roșului pe negru. Abia după ce veniră Fred și George și se oferiră să i-o pună în frunte cu o Vrajă de Lipire Permanentă, o înveli cu afecțiune în șosetele maro și o închise în cufăr.

Doamna Weasley se întoarse de pe Aleea Diagon în jurul orei șase, încărcată cu cărți și ducând un pachet lung, învelit în hârtie de ambalaj groasă, pe care Ron îl luă de la ea cu un suspin plin de dorință.

– Nu îl desface acum, avem invitați la cină, vreau să fiți toți jos, zise ea, însă, în clipa în care dispăru din câmpul lui vizual, Ron rupse hârtia înnebunit și examină fiecare centimetru al noii sale mături, având o expresie exataziată pe chip.

Jos, la subsol, doamna Weasley agățase un stindard roșu deasupra mesei mai mult decât încărcate, pe care scria:

FELICITĂRI
RON ȘI HERMIONE
NOII PERFECȚI

Părea să fie mai bine dispusă decât o văzuse Harry pe tot parcursul vacanței.

– M-am gândit să dăm o mică petrecere, nu o masă obișnuită, le spuse ea lui Harry, Ron, Hermione, Fred, George și Ginny când intrară în cameră. Tatăl tău și Bill sunt pe drum, Ron. Le-am trimis amândurora bufnițe și sunt încântați, adăugă ea, cu un zâmbet larg.

Fred își dădu ochii peste cap.

Sirius, Lupin, Tonks și Kingsley Shacklebolt erau deja acolo, iar Ochi-Nebun Moody intră și el șchiopătând, la scurt timp după ce Harry își luase o Berezero.

– Vai, Alastor, ce mă bucur că ai venit, spuse doamna Weasley veselă, în timp ce Ochi-Nebun își dădu jos pelerina de drum. De mult timp vrem să te rugăm ceva – poți să te uiți la biroul din salon și să ne spui ce este în el? Nu am vrut să-l

deschidem, pentru că s-ar putea să fie ceva foarte neplăcut.

– Nici o problemă, Molly...

Ochiul albastru deschis al lui Moody se învârti în sus și se uită fix prin tavanul bucătăriei.

– Salon... mormăi el, în timp ce i se contracta pupila. Biroul din colț? Da, îl văd... da, este un Bong... vrei să mă duc și să scap de el, Molly?

– Nu, nu, mă ocup eu mai târziu, zâmbi doamna Weasley, tu ia-ți ceva de băut. De fapt, ne-am adunat să sărbătorim ceva...

Făcu un semn către stindardul roșu.

– Al patrulea Perfect din familie! spuse ea cu drag, ciufulindu-l pe Ron.

– Perfect, da? mormăi Moody, uitându-se la Ron cu ochiul normal, în timp ce ochiul magic i se învârtea, privind într-o parte a capului.

Harry avu sentimentul neplăcut că se uita la el și se apropie de Sirius și Lupin.

– Ei bine, felicitări, spuse Moody, privindu-l încă pe Ron cu ochiul normal, persoanele autoritare atrag mereu probleme, dar presupun că Dumbledore crede că poți suporta majoritatea blestemelor pentru că, dacă nu ar fi fost așa, nu te-ar fi ales...

Ron păru oarecum speriat de această perspectivă asupra subiectului, dar fu scutit de efortul de a răspunde de sosirea tatălui său și a fratelui său mai mare. Doamna Weasley era atât de bine dispusă, încât nici nu se plânse că îl aduseseră pe Mundungus cu ei; acesta purta un pardesiu lung, care părea să aibă tot felul de gâlme ciudate în locurile cele mai neobișnuite, și refuză propunerea de a-l da jos și de a și-l pune lângă pelerina de drum a lui Moody.

– Păi, cred că se cuvine să rostim un toast, spuse domnul Weasley, după ce toată lumea își luase ceva de băut și își ridică pocalul. Pentru Ron și Hermione, noii Perfecți ai Cercetașilor!

Ron și Hermione zâmbiră, în timp ce toată lumea bău în

cinstea lor, aplaudând după aceea.

– Eu nu am fost niciodată Perfect, zise Tonks veselă din spatele lui Harry, când toată lumea se îndreptă către masă ca să-și ia ceva de mâncare.

Astăzi avea părul roșu ca roșia și până la talie; arăta ca sora mai mare a lui Ginny.

– Șeful Casei mele a spus că îmi lipsesc anumite calități elementare.

– Cum ar fi? zise Ginny, care își alegea un cartof copt.

– Cum ar fi abilitatea de a fi cuminte, spuse Tonks.

Ginny râse; Hermione arăta de parcă nu știa dacă să zâmbească sau nu și ajunse la un compromis, luând o gură generoasă de Berezero, cu care se înecă.

– Dar tu, Sirius? întrebă Ginny, bătând-o pe spate pe Hermione.

Sirius, care stătea chiar lângă Harry, scoase un râset asemănător cu un lătrat.

– Nimeni nu m-ar fi făcut pe mine Perfect, petreceam prea mult timp în detenție cu James. Lupin a fost băiat cuminte, el a primit insigna.

– Cred că Dumbledore a sperat că voi putea să îi controlez cât de cât pe cei mai buni prieteni ai mei, zise Lupin. Nu mai este cazul să spun că nu am reușit câtuși de puțin.

Harry se simți deodată ceva mai bine. Nici tatăl său nu fusese ales Perfect. Dintr-o dată, petrecerea părea mult mai plăcută; își încărcă farfuria, privindu-i pe toți cei din cameră cu mai mult drag decât până atunci.

Ron își ridica în slăvi mătura pentru oricine vroia să-l asculte.

– ... de la zero la șaptezeci în zece secunde, nu e rău, nu? Când te gândești că o Cometă Două Sute Nouăzeci poate doar de la zero la șaizeci, și asta în caz de vânt prielnic, conform cărții *Care e mătura ideală?*

Hermione vorbea foarte concentrată cu Lupin despre părerea ei despre drepturile spiridușilor.

– Adică, este o prostie la fel de mare ca și izolarea

vârcolacilor, nu-i așa? Totul pornește de la modul îngrozitor în care vrăjitorii cred că le sunt superiori tuturor ființelor...

Doamna Weasley și Bill se certau ca de obicei, din cauza părului lui Bill.

– ... chiar nu îl mai poți ajusta, doar ești atât de chipeș, ți-ar sta mult mai bine cu părul scurt, nu-i așa, Harry?

– A, nu știu, zise Harry, puțin speriat că i se cerea părerea.

Se îndepărtă încet de ei, ducându-se spre Fred și George, care se înghesuiseră într-un colț cu Mundungus.

Acesta se opri din vorbit când îl văzu pe Harry, dar Fred îi făcu cu ochiul și îi făcu semn lui Harry să se apropie.

– E în ordine, îi spuse el lui Mundungus, putem să avem încredere în Harry, el ne finanțează.

– Uite ce ne-a adus Dung, zise George, întinzând mâna spre Harry.

Era plină de un fel de păstăi negre uscate. Scoteau un zgomot slab, ca un zornăit, deși erau complet inerte.

– Semințe de Tentaculă Veninoasă, spuse George. Avem nevoie de ele pentru Cutiile de Gustări cu Surprize, însă fac parte din substanțele necomerciale clasa C, așa că ne-a fost cam greu să facem rost de ele.

– Ia zi, zece galioni pe toate, Dung? spuse Fred.

– După ce m-am chinuit atât ca să le obțin? zise Mundungus, holbându-și și mai mult ochii injectați și căzuți. Îmi pare rău, băieți, dar nu le dau nici cu un cnut sub douăzeci.

– Dung e tare glumeț, îi spuse Fred lui Harry.

– Da, până acum cea mai bună a fost cu șase sicli pe o pungă de Pene Întortocheate, spuse George.

– Aveți grijă, îi preveni Harry în șoaptă.

– Poftim? spuse Fred. Mama e ocupată cu gânguritul lui Ron cel Perfect, nu suntem în nici un pericol.

– Dar Moody ar putea să fie cu ochiul pe voi, le atrase atenția Harry.

Mundungus se uită tulburat peste umăr.

– Aici are dreptate, mormăi el. Bine, băieți, zece să fie, dacă le luați repede.

– Mersi, Harry! zise Fred încântat, după ce Mundungus își goli buzunarele în mâinile întinse ale gemenilor și se duse repede să-și ia ceva de mâncare. Ar fi bine să le ducem sus...

Harry îi privi cum se duseră, simțindu-se puțin neliniștit. Tocmai îi dăduse prin gând că domnul și doamna Weasley vor dori să știe de unde avuseseră Fred și George banii pentru magazinul de glume când, așa cum era inevitabil, vor afla în sfârșit de el. Când le dăduse gemenilor câștigurile de la Turnirul Trivrăjitor i se păruse ceva foarte simplu, dar dacă dacă asta avea să ducă la o ceartă în familie și la o înstrăinare de genul celei a lui Percy? Oare doamna Weasley mai avea să îl considere pe Harry ca pe un fiu, dacă avea să afle că, datorită lui, Fred și George putuseră să pună bazele unei cariere care ei i se părea nepotrivită?

Stând unde îl lăsaseră gemenii, singur cu vinovăția apăsătoare din coșul pieptului, Harry își auzi menționat numele. Vocea joasă a lui Kingsley Shacklebolt putea fi auzită chiar și peste gălăgia din jur.

– ... de ce nu l-a făcut Dumbledore Perfect pe Potter? zise Kingsley.

– O fi avut motivele lui, răspunse Lupin.

– Dar i-ar fi arătat că are încredere în el. Eu asta aș fi făcut, insistă Kingsley, mai ales având în vedere că *Profetul zilei* îl atacă la fiecare câteva zile...

Harry nu se uită la ei; nu vroia ca Lupin sau Kingsley să știe că îi auzise. Deși nu îi era deloc foame, îl însoți pe Mundungus înapoi la masă. Plăcerea trezită de petrecere se evaporase la fel de repede cum apăruse; își dorea să fie sus în patul său.

Ochi-Nebun Moody mirosea un picior de pui cu ce-i mai rămăsese din nas; era limpede că nu putea să detecteze nici un pic de otravă, pentru că apoi smulse cu dinții o bucățică de carne.

– ... mânerul este făcut din lemn de stejar spaniol, cu un lac antiblestem și control înglobat al vibrației – îi spunea Ron lui Tonks.

Doamna Weasley căscă zgomotos.

– Păi, cred că o să mă duc să mă ocup de Bongul ăla înainte să mă culc... Arthur, nu vreau să stea prea târziu, da? Noapte bună, Harry, dragul meu.

Ieși din bucătărie. Harry își puse deoparte farfuria și se întrebă dacă putea să o urmeze fără să atragă atenția.

– Ți-e bine, Potter? mormăi Moody.

– Da, sigur, minți Harry.

Moody luă o gură din termosul său, uitându-se pieziș cu ochiul albastru deschis la Harry.

– Vino aici, am ceva care ar putea să te intereseze, zise el.

Dintr-un buzunar interior al robelor, Moody scoase o fotografie vrăjitorească veche și foarte ponosită.

– Ordinul Phoenix cel original, mormăi Moody. Am găsit-o noaptea trecută, când îmi căutam Pelerina Invizibilă de rezervă, având în vedere că Podmore nu a fost destul de bine crescut ca să mi-o înapoieze pe cea mai bună... m-am gândit că unora le-ar plăcea să o vadă.

Harry luă poza. Un mic grup de oameni, unii făcându-i cu mâna, alții ridicându-și ochelarii, se uitau și ei la el.

– Ăsta-s eu, zise Moody, identificându-se fără să fie nevoie.

Moody cel din poză era de neconfundat, deși părul nu îi era chiar atât de cărunt și nasul intact.

– Și uite-l pe Dumbledore lângă mine, pe Dedalus Diggle în partea cealaltă... ea este Marlene McKinnon, a fost ucisă la două săptămâni după ce a fost făcută poza asta, i-au omorât toată familia. Ei sunt Frank și Alice Poponeață...

Stomacul lui Harry, care oricum nu era în largul lui, se făcu cât o nucă în clipa când se uită la Alice Poponeață; îi cunoștea foarte bine chipul rotund și prietenos, deși nu o întâlnise niciodată, pentru că semăna leit cu fiul ei, Neville.

– Săracii oameni, mormăi Moddy. Mai bine moartea decât ce au pățit ei... și ea este Emmeline Vance, ai cunoscut-o, și uite-l pe Lupin, evident... Benjy Fenwick, și el a mierlit-o, nu am mai găsit decât bucățele din el... voi de acolo, dați-vă la o parte, adăugă el, înțepând poza cu degetul, și micuții oameni

din fotografie se dădură într-o parte, pentru ca cei care erau parțial ascunși să poată să vină în față. Acesta este Edgar Bones... fratele Ameliei Bones, l-au omorât și pe el, și pe familia lui, a fost un mare vrăjitor... Sturgis Podmore, fir-aș al naibii, cât pare de tânăr... Caradoc Dearborn, a dispărut la șase luni după asta, nu i-am găsit niciodată cadavrul... Hagrid, desigur, arată exact la fel ca întotdeauna ... Elphias Doge, l-ai cunoscut, uitasem că purta pălăria aia idioată... Gideon Prewett, a fost nevoie de cinci Devoratori ai Morții ca să-l omoare pe el și pe fratele său Fabian, s-au luptat ca niște eroi... mișcați-vă, mișcați-vă...

Oamenii mărunți din poză se înghesuiră între ei și cei ascunși chiar în rândul din spate apărură în față în fotografie.

– Acesta este fratele lui Dumbledore, Abeforth, singura dată când l-am cunoscut, ciudat tip... ea este Dorcas Meadowes, Cap-de-Mort a omorât-o el însuși... Sirius, când încă purta părul scurt... și... uite, m-am gândit că o să te intereseze!

Inima lui Harry se întoarse pe dos. Mama și tatăl lui îi zâmbeau, stând de o parte și de alta a unui om scund, cu ochii sticloși, pe care Harry îl recunoscu imediat ca fiind Șobo, cel care îi trădase, spunându-i lui Cap-de-Mort unde erau și contribuind astfel la uciderea lor.

– Ce zici? zise Moody.

Harry își ridică privirea către chipul plin de cicatrice și ridat al lui Moody. Era clar că Moody avea impresia că tocmai îi făcuse o mare bucurie lui Harry.

– Da, zise Harry, încercând iar să arboreze un zâmbet. Hm... știți, tocmai mi-am amintit, nu mi-am terminat încă...

Fu scutit de efortul de a inventa un lucru pe care nu îl împachetase. Sirius tocmai spusese „Ce ai acolo, Ochi-Nebun?" și Moody se întorsese spre el. Harry traversă bucătăria, se strecură pe ușă și urcă scările, înainte să îl poată chema cineva înapoi.

Nu știa de ce fusese atât de șocat; în definitiv, mai văzuse fotografii cu părinții lui și îl cunoscuse pe Șobo... dar să-i fie aruncați așa în față, cu totul pe nepregătite... nimănui nu i-ar plăcea așa ceva, își zise el supărat...

Și apoi, să-i vadă înconjurați de toate acele fețe zâmbitoare... Benjy Fenwick, care fusese făcut bucăți, Gideon Prewett, care murise ca un erou, și soții Poponeață, care fuseseră torturați până înnebuniseră... făcându-i toți fericiți cu mâna din poză pentru totdeauna, fără să știe că erau condamnați... ei bine, lui Moody poate i se păruse interesant... dar pentru Harry fusese tulburător...

Harry urcă tiptil scările de pe hol, trecând de capetele împăiate de spiriduși, bucuros că era iar singur, însă când se apropie de holul de la etajul întâi, auzi zgomote. Cineva plângea în salon.

– Cine-i acolo? zise Harry.

Nu auzi nici un răspuns, însă plânsetele continuară. Urcă restul scărilor câte două o dată, traversă holul și deschise ușa de la salon.

Cineva era lipit de un perete întunecat, cu bagheta în mână, tremurând de plâns din tot corpul. Întins pe covorul vechi și plin de praf, într-un loc luminat de lună, mort fără discuție, îl văzu pe Ron.

Tot aerul din plămânii lui Harry păru să dispară; se simți de parcă s-ar fi prăbușit prin ușă; creierul încetă să-i funcționeze – Ron mort, nu, nu se putea...

Dar stai puțin, *era imposibil* – Ron era jos...

– Doamnă Weasley? murmură Harry.

– *R – r – ridiculus!* plânse doamna Weasley, îndreptându-și bagheta tremurândă către cadavrul lui Ron.

Poc.

Cadavrul lui Ron se transformă în cel al lui Bill, întins pe spate, cu ochii larg deschiși uitându-se în gol. Doamna Weasley plânse mai tare ca niciodată.

– *R – ridiculus!* scânci ea din nou.

Poc.

Cadavrul domnului Weasley îl înlocui pe cel al lui Bill, cu ochelarii strâmbi și cu un fir de sânge prelingându-i-se pe față.

– Nu! gemu doamna Weasley. Nu... *ridiculus! Ridiculus! RIDICULUS!*

Poc. Gemeni morți. *Poc.* Percy mort. *Poc.* Harry mort...

– Doamnă Weasley, ieșiți de-aici! strigă Harry, uitându-se la propriul cadavru de pe podea. Lăsați pe altcineva să...

– Ce se întâmplă?

Lupin intrase în fugă în cameră, urmat îndeaproape de Sirius, cu Moody șchiopătând în urma lor. Lupin se uită de la doamna Weasley la Harry cel mort de pe podea și păru să înțeleagă într-o clipă. Scoțându-și propria baghetă, zise *foarte hotărât și limpede:*

– *Ridiculus!*

Cadavrul lui Harry dispăru. O sferă argintie rămăsese plutind în aer deasupra locului unde zăcuse. Lupin își mai flutură o dată bagheta și sfera dispăru într-un nor de fum.

– Vai – vai – vai! îngăimă doamna Weasley și izbucni în hohote de plâns, cu fața ascunsă în mâini.

– Molly, zise Lupin mohorât, apropiindu-se de ea. Molly, nu...

În clipa următoare, femeia plângea din tot sufletul pe umărul lui Lupin.

– Molly, a fost doar un Bong, zise el liniștitor, mângâind-o pe cap. Doar un Bong tâmpit...

– Îi văd m – m – morți tot timpul! gemu doamna Weasley pe umărul lui. Tot t – t – timpul! Am v – v – visat...

Sirius se uită la locul de pe covor unde zăcuse Bongul, prefăcându-se că era cadavrul lui Harry. Moody se uită la Harry, care îi evită privirea. Avea sentimentul ciudat că ochiul magic al lui Moody îl urmărise de când plecase din bucătărie.

– N - n – nu-i spuneți lui Arthur, zise acum doamna Weasley, stăpînindu-și lacrimile și ștergându-se de zor la ochi cu mânșetele. N – n – nu vreau să știe... sunt o toantă...

Lupin îi dădu o batistă și ea își suflă nasul.

– Harry, îmi pare tare rău. Ce-oi fi crezând despre mine? spuse ea nesigur. Nu pot să scap nici măcar de un Bong...

– Fiți serioasă, zise Harry, încercând să zâmbească.

– Dar sunt doar a – a – atât de îngrijorată, spuse ea, șiroindu-i iar lacrimi din ochi. Jumătate din familie este în

Ordin, o s - s - să fie un miracol dacă o să scăpăm cu toții ... și P - P - Percy nu vorbește cu noi... dacă se î - î - întâmplă ceva groaznic și nu am r - r - reușit să ne împăcăm cu el? Și ce o să se întâmple dacă eu și Arthur o să fim uciși, cine o s - s - să aibă grijă de Ron și de Ginny:?

- Ajunge, Molly, spuse Lupin hotărât. Nu este ca data trecută. Ordinul este mult mai bine pregătit, suntem în avantaj, știm ce are de gând Cap-de-Mort -

Doamna Weasley scoase un mic chițăit de frică la auzul numelui.

- Hai, Molly, zău, e timpul să te obișnuiești să-i auzi numele - uite, nu pot să-ți promit că nu o să fie nimeni rănit, nimeni nu poate promite așa ceva, însă suntem într-o situație mult mai bună decât eram data trecută. Tu n-ai fost în Ordin atunci, nu înțelegi. Data trecută eram în inferioritate numerică, eram de douăzeci de ori mai puțini decît Devoratorii Morții, iar ei ne eliminau unul câte unul...

Harry se gândi iar la poză, la chipurile zâmbitoare ale părinților lui. Știa că Moody îl urmărea în continuare.

- Nu-ți face griji pentru Percy, zise Sirius brusc. O să se dea pe brazdă. Nu mai este mult până când Cap-de-Mort va ieși în față; după ce o va face, tot Ministerul ne va implora să-i iertăm. Și nu sunt foarte sigur că o să le acceptăm scuzele, adăugă el încrâncenat.

- Cât despre cine va avea grijă de Ron și de Ginny, dacă muriți tu și Arthur, zise Lupin, schițând un zâmbet, ce crezi că o să facem, o să-i lăsăm să moară de foame?

Doamna Weasley surâse tremurând.

- Sunt o toantă, murmură ea din nou, ștergându-se la ochi.

Dar Harry, care închise ușa de la dormitor în urma sa la vreo zece minute după aceea, nu putea să o considere toantă pe doamna Weasley. Încă își vedea părinții zâmbindu-i din fotografia veche și ponosită, neștiind că viețile lor, ca și cele ale multora din jur, se apropiau de sfârșit. Imaginea Bongului care lua pe rând forma cadavrului fiecărui membru al familiei Weasley îi tot apărea în fața ochilor.

Cu totul pe neașteptate, cicatricea de pe frunte îl ustură iar extrem de dureros și stomacul scoase niște zgomote groaznice.

– Termină, zise el hotărât, frecându-și cicatricea, în timp ce durerea slăbi.

– Primul semn de nebunie, când vorbești cu propriul cap, spuse o voce vicleană din tabloul gol de pe perete.

Harry o ignoră. Se simțea mai bătrân ca niciodată și i se părea extraordinar că, doar cu o oră în urmă, își făcuse griji din cauza unui magazin de glume și a celui care primise o insignă de Perfect.

– CAPITOLUL X –

LUNA LOVEGOOD

Harry avu o noapte foarte agitată. Părinții îi apărură și dispărură din vis, fără să vorbească vreodată; doamna Weasley plângea peste cadavrul lui Kreacher, privită de Ron și Hermione, care purtau coroane, iar el se văzu din nou mergând pe un coridor la capătul căruia era o ușă închisă. Se trezi brusc, din cauza înțepăturilor cicatricei, pentru a descoperi că Ron era deja îmbrăcat și vorbea cu el.

– ... ar fi bine să te grăbești, mama și-a ieșit din minți, zice că o să pierdem trenul...

În casă era gălăgie mare. Din câte auzise în timp ce se îmbrăca, Harry înțelese că Fred și George își vrăjiseră cuferele să zboare până jos, ca să nu se mai obosească să le care, rezultatul fiind că o loviseră din plin pe Ginny, împingând-o două etaje mai jos până în vestibul; doamna Black și doamna Weasley strigau amândouă cât puteau de tare.

– AR FI PUTUT SĂ SE LOVEASCĂ RĂU, IDIOȚILOR!

– CORCITURI JEGOASE, MÂNJIȚI CASA STRĂMOȘILOR MEI!

Hermione intră în grabă în cameră, părând tulburată, exact când Harry își încălța adidașii. Hedwig i se clătina pe umăr, iar ea îl ținea în brațe pe Șmecherilă, care era foarte neliniștit.

– Mama și tata tocmai au trimis-o înapoi pe Hedwig.

Bufnița zbură mulțumită și se așeză pe colivia ei.

– Sunteți gata?

– Aproape. Ginny e bine? întrebă Harry, punându-și repede ochelarii.

– A pus-o doamna Weasley pe picioare, zise Hermione.

Dar Ochi-Nebun se plânge că nu putem să plecăm decât dacă vine și Sturgis Podmore, pentru că altfel paznicii or să fie cu unul mai puțin.

– Paznicii? zise Harry. Trebuie să mergem la King's Cross însoțiți de paznici?

– Tu trebuie să mergi la King's Cross însoțit de paznici, îl corectă Hermione.

– De ce? zise Harry enervat. Din câte știu eu, Cap-de-Mort se ascunde, sau vrei să-mi spui că o să sară de după un tomberon și o să încerce să mă omoare?

– Nu știu, însă asta spune Ochi-Nebun, zise Hermione neatentă, uitându-se la ceas. Dar, dacă nu plecăm curând, sigur o să pierdem trenul...

– VREȚI SĂ COBORÂȚI, ACUM, VĂ ROG! strigă doamna Weasley și Hermione tresări de parcă ar fi fost certată și ieși imediat din cameră.

Harry o înșfăcă pe Hedwig, o băgă fără prea multă grijă în colivie și coborî în fugă după Hermione, târându-și cufărul după el.

Portretul doamnei Black urla furio,s însă nimeni nu se obosi să tragă draperiile desupra lui; oricum era clar că urma să fie trezită iar de gălăgia de pe hol.

– Harry, tu vii cu mine și cu Tonks, strigă doamna Weasley, peste zbieretele continue „SÂNGE-MÂLILOR! GUNOAIELOR! FIINȚE JOSNICE!" Lasă-ți cufărul și bufnița, Alastor o să se ocupe de bagaje... ah, pentru numele lui Dumnezeu, Sirius, Dumbledore a spus nu!

Un câine negru ca un urs apăruse lângă Harry, în timp ce acesta escalada diferite cufere care aglomeraseră holul, ca să ajungă la doamna Weasley.

– Ah, zău așa... zise doamna Weasley disperată. Mă rog, să fie pe răspunderea ta!

Deschise ușa de la intrare cu putere și ieși în lumina slabă a soarelui de septembrie. Harry și câinele o urmară. Ușa se trânti în urma lor și țipetele doamnei Black amuțiră imediat.

– Unde este Tonks? zise Harry, uitându-se în jur, în timp

ce coborau treptele de piatră ale casei de la numărul doisprezece, care dispăru în clipa în care ajunseră pe trotuar.

– Ne așteaptă chiar aici, spuse doamna Weasley bătoasă, luându-și ochii de pe câinele negru cu limba scoasă de lângă Harry.

O bătrână îi întâmpină la colț. Avea părul cărunt și foarte creț și purta o pălărie mov care arăta ca o piftie.

– Bună, Harry, zise ea, făcându-i cu ochiul. Ar fi bine să ne grăbim, nu, Molly? adăugă ea, uitându-se la ceas.

– Știu, știu, gemu doamna Weasley, făcând pași din ce în ce mai mari, dar Ochi-Nebun a vrut să-l așteptăm pe Sturgis... de ne-ar fi luat Arthur câteva mașini de la Minister... dar mai nou Fudge nu-l mai lasă să împrumute nici măcar niște călimări goale... cum pot să suporte Încuiații să călătorească fără magie...

Însă câinele mare și negru lătra fericit și se zbenguia în jurul lor, încercând să prindă porumbei și alergându-și propria coadă. Harry nu putu să nu râdă. Sirius petrecuse foarte mult timp închis înăuntru. Doamna Weasley își strânse gura pungă într-un mod care o făcea să semene cu mătușa Petunia.

Le trebuiră douăzeci de minute să ajungă la King's Cross pe jos și în acel timp nu mai avu loc nici un eveniment, atâta doar că Sirius sperie câteva pisici pentru a-l distra pe Harry. După ce ajunseră la gară, rămaseră degajat lângă bariera dintre peroanele nouă și zece până când drumul fu liber, apoi se rezemară pe rând de barieră și trecură încet pe peronul 9 și $^{3}/_{4}$, unde se afla Expresul de Hogwarts, scoțând fum cenușiu desupra peronului plin de elevi care se pregăteau de plecare și veniseră cu familiile. Harry inhală mirosul familiar și simți cum îi revine buna dispoziție... chiar se întorcea la școală...

– Sper ca ceilalți să ajungă la timp, spuse doamna Weasley neliniștită, uitându-se în urma ei la arcada de fier forjat care acoperea peronul prin care urmau să sosească și alții.

– Drăguț câine, Harry! strigă un băiat înalt cu bucle răsucite.

– Mersi, Lee, spuse Harry, zâmbind, în timp ce Sirius dădea din coadă înnebunit.

– Ce bine, zise doamna Weasley, părând ușurată, uite-l pe Alastor cu bagajele, uite...

Cu o șapcă de ușier trasă peste ochii asimetrici, Moody trecu șchiopătând de arcadă, împingând un cărucior încărcat cu cuferele lor.

– Totul este în ordine, îi șopti el doamnei Weasley și lui Tonks, nu cred că am fost urmăriți...

Câteva clipe mai târziu, domnul Weasley apăru pe peron cu Ron și Hermione. Aproape că descărcaseră căruciorul cu cufere al lui Moody când Fred, George și Ginny apărură cu Lupin.

– Nici o problemă? mormăi Moody.

– Nimic, zise Lupin.

– Eu tot o să-l reclam pe Sturgis lui Dumbledore, spuse Moody, este a doua oară când nu a apărut săptămâna asta. A ajuns la fel de neserios ca Mundungus.

– Ei bine, aveți grijă de voi, zise Lupin, dând mâna cu toți. Ajunse la Harry la urmă și îl bătu pe umăr.

– Și tu, Harry. Ai grijă.

– Da, mergi pe burtă și fii cu ochii în patru, zise Moody, dând și el mâna cu Harry. Și nu uitați toți – aveți grijă ce scrieți. Dacă aveți dubii, nu mai scrieți deloc.

– Mi-a părut foarte bine să vă cunosc pe toți, zise Tonks, îmbrățișându-le pe Hermione și Ginny. Presupun că ne vom vedea curând.

Se auzi un fluierat de avertizare; elevii care erau încă pe peron începură să se urce grăbiți în tren.

– Repede, repede, zise doamna Weasley neatentă, îmbrățișându-i la întâmplare și nimerindu-l pe Harry de două ori. Să scrieți... să fiți cuminți... dacă ați uitat ceva, o să vi le trimitem noi... urcați-vă, acum grăbiți-vă...

Preț de o clipă, marele câine negru se așeză pe picioarele din spate și își puse labele din față pe umerii lui Harry, însă doamna Weasley îl împinse pe Harry spre ușa trenului, șoptind:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Sirius, poartă-te ca un câine!

– Pe curând! strigă Harry pe fereastra deschisă când tre-

nul se puse în mișcare, în timp ce Ron, Hermione și Ginny făceau cu mâna lângă el.

Siluetele lui Tonks, Lupin, Moody și ale domnului și doamnei Weasley se micșorară rapid, însă câinele negru alerga pe sub fereastră, dând din coadă; oamenii de pe peron râdeau văzându-l cum fugea după tren, însă apoi Sirius dispăru după o curbă.

– Nu ar fi trebuit să vină cu noi, zise Hermione pe un ton îngrijorat.

– Ah, fii și tu mai veselă, zise Ron, nu a mai văzut lumina zilei de luni întregi, săracul de el.

– Ei bine, zise Fred, împreunându-și mâinile, nu putem să stăm la taclale toată ziua, avem afaceri de discutat cu Lee. Ne vedem mai târziu, încheie el, luând-o apoi cu George spre dreapta, pe coridor.

Trenul prindea în continuare viteză, astfel încât casele de dincolo de fereastră le zburau prin fața ochilor, iar ei se clătinau pe loc.

– Ce ziceți, să mergem să găsim un compartiment? întrebă Harry.

Ron și Hermione schimbară o privire.

– Hm, zise Ron.

– Noi – păi – Ron și cu mine ar trebui să mergem în vagonul Perfecților, spuse Hermione jenată.

Ron nu se uită la Harry; părea să fi devenit foarte preocupat de unghiile de la mâna sa stângă.

– A, zise Harry. În ordine. Bine.

– Nu cred că trebuie să stăm acolo tot timpul, spuse Hermione repede. În scrisori ni se spunea că nu trebuie decât să primim instrucțiuni de la premiantul și premianta școlii și apoi să patrulăm pe culoare din când în când.

– Bine, zise Harry iar. Atunci, s-ar – s-ar putea să vă văd mai târziu.

– Da, sigur că da, spuse Ron, aruncându-i lui Harry o privire nesigură, neliniștită. Mă simt groaznic că trebuie să merg acolo, aș prefera să – dar trebuie – adică, nu mă bucur

deloc, eu nu sunt Percy, încheie el triumfător.

– Știu că nu ești Percy, spuse Harry și zâmbi.

Dar, după ce Hermione și Ron își traseră cuferele după ei, alături de Șmecherilă și Pigwidgeon, care erau în colivie, spre capătul din față al trenului, Harry avu un sentiment straniu de pierdere. Nu mai călătorise niciodată cu Expresul de Hogwarts fără Ron.

– Hai, îi spuse Ginny, dacă ne grăbim, o să putem să le reținem locuri.

– Da, zise Harry, luând colivia lui Hedwig într-o mână și mânerul cufărului în cealaltă.

Merseră cu greu pe culoar, uitându-se în drumul lor la compartimentele care erau deja pline, prin ușile cu ochiuri de geam. Harry nu putu să nu observe că mulți îi întorceau privirea cu mare interes și că și mai mulți le dădeau coate vecinilor și îl arătau cu degetul. După ce întâlni acest comportament în cinci compartimente consecutive, își aminti că *Profetul zilei* le spusese cititorilor toată vara ce mincinos fanfaron era. Se întrebă mohorât dacă oamenii care se uitau la el și șușoteau între ei credeau sau nu ce scria în articole.

Chiar în ultimul compartiment se întâlniră cu Neville Poponeață, coleg cu Harry în anul cinci la Cercetași. Chipul său rotund lucea din cauza efortului de a-și târî cufărul și de a-și ține sub control broasca agitată, pe Trevor, cu o singură mână.

– Bună, Harry, gâfâi el. Bună, Ginny... este plin peste tot... nu am găsit loc...

– Ce tot spui? zise Ginny, care se strecurase pe lângă Neville ca să se uite în compartimentul din spatele lui. Este loc în ăsta, aici nu mai este decât Luna Lovegood...

Neville murmură ceva, cum că nu vroia să deranjeze pe nimeni.

– Fii serios, spuse Ginny, râzând, nu este nici o problemă.

Deschise ușa și își trase cufărul înăuntru. Harry și Neville o urmară.

– Bună, Luna, zise Ginny, ai ceva împotrivă dacă ne așezăm aici?

Fata care stătea lângă fereastră își ridică privirea. Avea un păr blond șters, până în talie, despărțit în șuvițe, sprâncenele foarte deschise la culoare și ochii exoftalmici, care îi dădeau mereu o expresie surprinsă. Harry își dădu seama imediat de ce alesese Neville să treacă de acest compartiment. Fata avea o aură evidentă de sminteală. Poate că era din cauză că își pusese bagheta după ureche, ca să fie în siguranță, pentru că alesese să poarte un colier de dopuri de Berezero, sau pentru că citea o revistă cu susul în jos. Ochii ei îl cercetară pe Neville și se opriră asupra lui Harry. Încuviință din cap.

– Mersi, zise Ginny, zâmbindu-i.

Harry și Neville puseră cele trei cufere și colivia lui Hedwig în locul pentru bagaje și se așezară. Luna îi privea peste revista ei cu susul în jos, care se numea *Zeflemistul.* Nu părea să fie nevoită să clipească la fel de des ca oamenii normali. Se uita întruna la Harry, care se așezase vizavi de ea și acum își dorea să nu o fi făcut.

– Ai avut o vară frumoasă, Luna? întrebă Ginny.

– Da, zise Luna visătoare, fără să-și dezlipească ochii de pe Harry. Da, să știi că a fost foarte plăcută. Tu ești Harry Potter, adăugă ea.

– Știu, zise Harry.

Neville chicoti. Luna își ațintì acum ochii apoși asupra lui.

– Dar nu știu cine ești tu.

– Eu nu sunt nimeni, spuse Neville repede.

– Nu este adevărat, zise Ginny tăios. Neville Poponeață – Luna Lovegood. Luna este în anul meu, dar la Ochii-de-Șoim.

– Munca neîntreruptă-i o mare comoară, zise Luna pe o voce cântătoare.

Își ridică revista pusă invers destul de sus pentru a-și ascunde chipul și tăcu. Harry și Neville se uitară unul la celălalt cu sprâncenele ridicate. Ginny își înăbuși un chicotit.

Trenul își continuă drumul zăngănind, ducându-i cu viteză spre niște zone de câmp deschis. Era o zi stranie, destul de indecisă; când se făcea lumină în compartiment, când treceau pe sub niște nori cenușii, amenințători.

– Ghici ce am primit de ziua mea? spuse Neville.

– Un alt Amintește-ți Tot? zise Harry, evocând instrumentul din imitație de marmură pe care i-l trimisese bunica lui Neville ca să-i îmbunătățească memoria lacunară.

– Nu, spuse Neville. Însă mi-ar trebui unul, l-am pierdut pe cel vechi acum mult timp... nu, uite...

Băgă mâna în ghiozdan și, după un pic de cotrobăială, scoase ceva ce semăna cu un mic cactus gri pus într-un ghiveci, care încă părea să fie acoperit cu furunculi în loc de spini.

– *Mimbulus mimbletonia,* spuse el mândru.

Harry se holbă la lucrul acela. Pulsa încet, având înfățișarea sinistră a unui organ intern bolnav.

– Este foarte, foarte rară, spuse Neville, zâmbind larg. Nu știu dacă mai există vreunul în serele de la Hogwarts. Abia aștept să i-l arăt doamnei profesoare Lăstar. Mi l-a cumpărat unchiul meu Algie din Asiria. O să încerc să aflu dacă pot să-l înmulțesc.

Harry știa că materia preferată a lui Neville era Ierbologia, dar, oricât s-ar fi străduit, nu putea să-și dea seama la ce i-ar fi trebuit această plăntuță pipernicită.

– Face – hm – ceva? întrebă el.

– O grămadă de chestii! zise Neville mândru. Are un mecanism extraordinar de apărare. Uite, ține-l pe Trevor, te rog...

Îl aruncă pe Trevor în poala lui Harry și scoase o pană din ghiozdan. Ochii cât cepele ai Lunei Lovegood apărură din nou peste revistă, pentru a vedea ce făcea Neville. Neville o ținu pe *Mimbulus mimbletonia* la nivelul ochilor, cu limba între dinți, alese un loc și înțepă planta cu vârful penei de scris.

Din fiecare furuncul al plantei țâșni un lichid dens, lipicios, verde și în jeturi. Stropii atinseră tavanul, ferestrele, și stropiră revista Lunei Lovegood; Ginny, care își acoperise fața cu mâinile la timp, arăta ca și cum ar fi purtat o pălărie verde scârboasă, dar Harry, care avusese mâinile ocupate, ca să-l împiedice pe Trevor să scape, fu lovit direct în față. Mirosea a băligar rânced.

Neville, care era și el ud leoarcă pe față și pe piept, își scutură capul ca să-și scoată lichidul din ochi.

– S – scuze! strigă el. Nu am mai încercat asta până acum... nu mi-am dat seama că o să fie atât de... dar nu vă faceți griji, Sevamizeră nu este otrăvitoare, adăugă el agitat, în timp ce Harry scuipa pe jos o gură plină de lichid.

Exact în acel moment se deschise ușa compartimentului lor.

– A... bună, Harry, zise o voce emoționată. Ăă... am picat prost?

Harry își șterse lentilele ochelarilor cu mâna cu care nu-l ținea pe Trevor. O fată foarte drăguță, cu părul negru, lung și strălucitor stătea în prag, zâmbindu-i: Cho Chang, căutătoarea echipei de vâjthaț a celor de la Ochi-de-Șoim.

– A... bună, spuse Harry în gol.

– Ăă...zise Cho. Păi... nu am vrut decât să te salut... la revedere.

Îmbujorată, fata închise ușa și plecă. Harry se lăsă pe spătarul scaunului și oftă adânc. Ar fi preferat ca Cho să-l fi găsit stând cu un grup de persoane foarte interesante, tăvălindu-se pe jos de râs din cauza unei glume pe care tocmai o spusese; nu să stea cu Neville și „Nebuna" Lovegood, ținând o broască și plin de Sevămizeră.

– Nu contează, spuse Ginny încurajator. Uite, putem să scăpăm ușor de toate astea.

Își scoase bagheta.

– *Curățenius!*

Sevamizeră dispăru.

– Scuze, zise Neville iar, pe un ton foarte scăzut.

Ron și Hermione apărură abia după o oră, timp în care căruciorul cu mâncare trecuse deja. Harry, Ginny și Neville își terminaseră pateurile cu dovleac și erau ocupați să facă schimb de surprize din broaștele de ciocolată, când ușa compartimentului se deschise și cei doi intrară, însoțiți de Șmecherilă și de Pigwidgeon, care ciripea ascuțit în colivie.

– Sunt mort de foame, zise Ron, punându-l pe Pigwidgeon lângă Hedwig, înșfăcând o broască de ciocolată de la

Harry și arucându-se pe locul de lângă el.

Rupse ambalajul, mușcă broasca de cap și se lăsă pe spate cu ochii închiși, de parcă ar fi avut o dimineață obositoare.

- Ei bine, există doi Perfecți din anul cinci pentru fiecare casă, spuse Hermione, părând foarte nemulțumită, în timp ce luă și ea loc. Un băiat și o fată din fiecare.

- Și ghici cine este Perfect la Viperini? zise Ron, cu ochii încă închiși.

- Reacredință, răspunse Harry imediat, convins că i se va confirma cel mai sumbru gând.

- Desigur, spuse Ron cu amărăciune, băgându-și în gură restul broaștei și luându-și încă una.

- Și vaca aia de Pansy Parkinson, spuse Hermione răutăcioasă. Nu știu cum a ajuns Perfectă când este mai proastă decât un trol inconștient...

- Dar de la Astropufi? întrebă Harry.

- Ernie Macmillan și Hannah Abbott, spuse Ron, în timp ce mânca.

- Și Anthony Goldstein și Padma Patil la Ochi-de-Șoim, spuse Hermione.

- Ai fost cu Padma Patil la balul de Crăciun, zise o voce neclară.

Toți se întoarseră către Luna Lovegood, care îl privea fix pe Ron peste exemplarul din *Zeflemistul.*

El își înghiți bucățica de broască de ciocolată.

- Da. Știu, zise el, părând ușor surprins.

- Nu prea i-a plăcut, îl informă Luna. Nu crede că te-ai purtat frumos cu ea, pentru că nu ai vrut să dansezi. Pe mine nu cred că m-ar fi deranjat, zise ea gânditoare, mie nu prea îmi place să dansez.

Se retrase iar după *Zeflemistul.* Ron se holbă la revistă cu gura căscată pentru câteva clipe, apoi se uită la Ginny, căutând un fel de explicație, dar Ginny își mușca pumnul ca să nu râdă. Ron clătină din cap uluit și apoi se uită la ceas.

- Ar trebui să patrulăm din când în când pe culoare, le spuse el lui Harry și Neville, și putem să-i pedepsim pe cei

care nu se poartă cum trebuie. Abia aștept să-i prind cu ceva pe Crabbe și Goyle...

– Ron, nu ai voie să abuzezi de statutul tău! zise Hermione tăios.

– Da, sigur, pentru că Reacredință nu o să abuzeze deloc de statutul lui, spuse Ron sarcastic.

– Și atunci, o să te cobori la nivelul lui?

– Nu, doar o să am grijă să-i prind pe prietenii lui înainte să-i prindă el pe ai mei.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Ron...

– O să-l fac pe Goyle să scrie versuri, o să moară, urăște să scrie, zise Ron fericit.

Își coborî vocea până la mormăitul lui Goyle și, schimonosindu-și fața cu o expresie de concentrare chinuită, mimă că scrie ceva în aer. *Nu... am voie... să... semăn... cu... un... babuin... din... spate.*

Toți râseră, însă nimeni nu râse mai tare ca Luna Lovegood. Aceasta scoase un țipăt de fericire care o trezi pe Hedwig și o făcu să bată din aripi indignată, iar pe Șmecherilă îl făcu să sară pe raftul de bagaje, scuipând. Luna râse cu atâta poftă, încât îi scăpă din mâini revista care îi alunecă pe picioare și ajunse pe jos.

– A fost amuzant!

Ochii ei mari înotau în lacrimi în timp ce încerca să respire, uitându-se la Ron. Cu totul derutat, băiatul se uită în jur la ceilalți, care acum râdeau de figura lui și de râsetele prelungi ale Lunei Lovegood, care se mișca în față și în spate, ținându-se cu mâinile de burtă.

– Ai pățit ceva? zise Ron, încruntându-se la ea.

– Un babuin... din spate! îngăimă ea, ținându-se de coaste.

Toți ceilalți o priveau pe Luna cum râdea, dar Harry, uitându-se la revista de pe jos, observă ceva care îl făcu să o ridice imediat. Fiind cu susul în jos, îi fusese greu să-și dea seama ce era imaginea de pe copertă, dar acum Harry își dădu seama că era o caricatură destul de nereușită a lui Cornelius Fudge; Harry îl recunoscu doar datorită melonului prăzuliu. Una dintre

mâinile lui Fudge era încleștată în jurul un săculeț cu galbeni; cealaltă mână strângea de gât un goblin. Desenul era intitulat: Până unde va merge Fudge pentru a câștiga Gringotts?

Dedesubt era o listă cu titlurile altor articole din cuprinsul revistei.

Corupție în Liga de Vâjthat:
Cum au luat Tornadele puterea
Secretele vechilor rune dezvăluite
Sirius Black: Răufăcător sau victimă?

– Pot să o iau puțin? o întrebă Harry nerăbdător pe Luna.

Fata încuviință din cap, privindu-l în continuare pe Ron, cu respirația tăiată de râs.

Harry deschise revista și-i cercetă cuprinsul. Până în acea clipă uitase complet de revista pe care i-o înmânase Kingsley domnului Weasley ca să i-o dea lui Sirius, însă trebuie să fi fost acest număr din *Zeflemistul.*

Găsi pagina și începu să citească emoționat articolul.

Și acesta era ilustrat de o caricatură destul de nereușită; de fapt, Harry nu și-ar fi dat seama că era Sirius, dacă nu ar fi avut un text explicativ. Sirius stătea cu bagheta scoasă pe un morman de oase de om. Titlul articolului era:

SIRIUS BLACK – ATÂT DE NEGRU PE CÂT SE ZICE?
Un criminal notoriu, sau un nevinovat cântăreț de succes?

Harry trebui să citească prima propoziție de mai multe ori înainte să fie convins că nu o înțelesese greșit. De când era Sirius un cântăreț de succes?

De paisprezece ani Sirius Black e considerat vinovat de uciderea în masă a doisprezece Încuiați nevinovați și a unui vrăjitor. Evadarea îndrăzneață de acum doi ani din Azkaban a declanșat cea mai complexă vânătoare de oameni organizată vreodată de Ministerul Magiei. Nici unul dintre noi nu ne-am întrebat dacă merită

să fie prins iar și predat Dementorilor.

DAR OARE CHIAR MERITĂ?

Tocmai au ieșit la lumină noi probe uluitoare, conform cărora e posibil ca Sirius Black să nu fi comis crimele pentru care a fost trimis în Azkaban. De fapt, Doris Purkiss, din Little Norton, Calea Acanților numărul 18, spune că se prea poate ca Black să nici nu fi fost la locul crimei.

Ceea ce nu înțeleg oamenii este că Sirius Black este un pseudonim, zise doamna Purkiss. Cel pe care lumea îl consideră Sirius Black este de fapt Stubby Boardman, vocalistul unei formații în vogă, Hobgoblinii, care s-a retras din viața publică după ce a fost lovit cu o rapiță sălbatică în ureche într-un concert ținut în biserica din Little Norton, cu aproape cincisprezece ani în urmă. Eu l-am recunoscut din clipa în care i-am văzut poza în ziar. Adevărul este că Stubby nu ar fi avut cum să comită acele crime, pentru că în ziua în cauză s-a întâmplat să se bucure de o cină romantică în compania mea. I-am scris Ministrului Magiei și aștept ca acesta să îl reabiliteze cu desăvârșire pe Stubby, alias Sirius, în orice moment.

Harry termină de citit și se uită la pagină, nevenindu-i să creadă. Poate că era o glumă, își zise el, poate că în revista aceasta se publicau adeseori înșelătorii. Dădu câteva pagini înapoi și găsi articolul despre Fudge.

Cornelius Fudge, Ministrul Magiei, a negat că are vreun plan de a lua în stăpânire conducerea Băncii Gringotts, când a fost ales Ministrul Magiei, cu cinci ani în urmă. Fudge a insistat mereu că nu își dorește nimic mai mult decât să „coopereze în pace" cu cei care ne păzesc aurul.

DAR OARE CHIAR ASTA DOREȘTE?

Surse apropiate Ministrului ne-au dezvăluit de curând că ambiția supremă a lui Fudge este să obțină controlul resurselor de aur ale goblinilor și că nu va ezita să folosească forța dacă va fi nevoie.

„Și nici nu ar fi pentru prima oară", a declarat un funcționar din Minister. Cornelius „Sfarmă-Goblini" Fudge, așa îi spun prietenii. Dacă l-ați putea auzi când crede că nu-l aude nimeni, vai,

vorbește mereu de goblinii cărora le-a făcut de petrecanie; a pus să fie înecați, a pus să fie aruncați de pe clădiri, a pus să fie otrăviți, sau a pus să se facă plăcinte din ei...

Harry nu mai citi mai departe. Fudge o fi avut multe defecte, dar lui Harry îi era foarte greu să și-l imagineze ordonând coacerea unor plăcinte din goblini. Frunzări restul revistei. Oprindu-se la fiecare câteva pagini, citi: o acuzație conform căreia Tornadele din Tutshill câștigau teren în Liga de Vâjthaț printr-o combinație de șantaj, mături fermecate ilegal și tortură; un interviu cu un vrăjitor care pretindea că zburase pe lună pe o Măturin Șase și adusese un sac de broaște de pe lună, ca să o dovedească; plus un articol despre vechile rune, care cel puțin explica de ce citea Luna *Zeflemistul* cu susul în jos. Conform revistei, dacă inversai runele, obțineai o vrajă care transforma urechile dușmanului în fructe. De fapt, în comparație cu restul articolelor din *Zeflemistul,* ideea că Sirius ar putea să fie de fapt vocalistul Hobgoblinilor era destul de rațională.

– Ai găsit ceva interesant? îl întrebă Ron când Harry închise revista.

– Sigur că nu, spuse Hermione usturător, înainte ca Harry să poată să răspundă. *Zeflemistul* este o tâmpenie, toată lumea știe.

– Ba pardon, zise Luna, a cărei voce își pierduse deodată nota visătoare. Tatăl meu este editorul.

– Eu – ah, spuse Hermione, părând stânjenită. Păi... are unele părți interesante... adică, este destul de...

– Aș vrea să mi-o dai înapoi, spuse Luna cu răceală și, aplecându-se o smulse din mâinile lui Harry.

Dând paginile până la numărul cincizeci și șapte, o întoarse din nou cu susul în jos și dispăru în spatele ei, exact când ușa compartimentului se deschise pentru a treia oară.

Harry se uită în jur; se așteptase la așa ceva, însă asta nu făcea cu nimic mai plăcută întâlnirea cu Draco Reacredință, care îi rânjea încadrat de amicii săi, Crabbe și Goyle.

– Ce e? zise el agresiv, înainte ca Reacredință să poată deschide gura.

– Ai grijă cum te porți, Potter, sau o să-ți dau ore de detenție, zise rar Reacredință, care avea părul blond și lins și bărbia ascuțită, exact ca tatăl lui. Știi, spre deosebire de tine, eu am fost numit Perfect, ceea ce înseamnă că, spre deosebire de tine, am dreptul de a pedepsi.

– Da, zise Harry, dar tu, spre deosebire de mine, ești un idiot, așa că ieși și lasă-ne în pace.

Ron, Hermione, Ginny și Neville râseră. Reacredință strânse din dinți.

– Spune-mi, Potter, cum e să ți-o ia înainte Weasley? întrebă el.

– Taci din gură, Reacredință, zise Hermione tăios.

– Se pare că am atins punctul sensibil, spuse Reacredință, rânjind. Ei bine, ai grijă ce faci, Potter, pentru că îți voi fi pe urme ca un câine, în caz că vei călca greșit.

– Ieși! spuse Hermione, ridicându-se.

Râzând batjocoritor, Reacredință îi aruncă o privire malefică lui Harry și plecă, cu Crabbe și Goyle mergând greoi în urma lui. Hermione trânti ușa compartimentului după ei și se întoarse să se uite la Harry, care își dădu seama imediat că și ea realizase ce spusese Reacredință și era la fel de enervată ca el.

– Aruncă-mi încă o broască, zise Ron, care era clar că nu observase nimic.

Harry nu putea să vorbească liniștit de față cu Neville și Luna. Schimbă o altă privire neliniștită cu Hermione, iar apoi se uită pe fereastră.

Crezuse că faptul că Sirius venise cu el la gară fusese destul de distractiv, dar deodată i se păru ceva nesăbuit, dacă nu chiar periculos... Hermione avusese dreptate... Sirius nu ar fi trebuit să fi venit. Dacă domnul Reacredință observase câinele negru și îi spusese lui Draco? Dacă își dăduse seama că soții Weasley, Lupin, Tonks și Moody știau unde se ascundea Sirius? Sau fusese doar o coincidență că Reacredință folosise cuvântul „câine"?

Vremea rămase incertă, în timp ce se îndreptau spre nord. Ploaia udă ferestrele destul de discret, apoi soarele își făcu apariția efemer, înainte să fie iar acoperit de nori. Pe urmă se așternu întunericul și în vagoane se aprinseră lămpile. Luna strânse *Zeflemistul*, îl puse cu grijă în geantă și în schimb începu să se holbeze la toți cei care erau în compartiment.

Harry stătea cu fruntea lipită de geamul trenului, încercând să zărească primul Școala Hogwarts din depărtare, însă era o noapte fără lună și fereastra brăzdată de ploaie era murdară.

– Ar fi bine să ne schimbăm, zise Hermione până la urmă, și toți își deschiseră cuferele fără greutate și își scoaseră robele de școală.

Ea și Ron își prinseră cu grijă insignele de Perfecți în piept. Harry îl văzu pe Ron uitându-se la reflecția sa din geamul întunecat.

În sfârșit, trenul începu să încetinească și auziră obișnuita gălăgie, în timp ce toți elevii se îmbulziră să-și strângă bagajele și animalele, pregătiți să coboare. Având în vedere că Ron și Hermione trebuiau să supravegheze coborârea, dispărură iar din vagon, lăsându-i pe Harry și pe ceilalți să aibă grijă de Șmecherilă și de Pigwidgeon.

– Duc eu bufnița aia, dacă vrei, îi spuse Luna lui Harry, întinzând mâna spre Pigwidgeon, în timp ce Neville îl băga pe Trevor cu grijă într-un buzunar interior.

– Ah – ăă – mersi, spuse Harry, dându-i colivia și ținând-o mai bine pe Hedwig în brațe.

Ieșiră cu greu din compartiment, simțind prima înțepătură a aerului nopții pe fețe când se alăturară mulțimii de pe culoar. Încet, avansară către uși. Harry simți mirosul de pini care încadrau aleea către lac. Coborâră pe peron și se uitară în jur, cuvintele familiare: „Anul întâi aici... cei din anul întâi..."

Însă nu le auzi. În schimb, o voce destul de diferită, o voce vioaie, de femeie, strigă :

– Cei din primul an să se alinieze aici, vă rog! Toți cei din anul întâi să vină la mine !

Un felinar se apropie clătinându-se de Harry și, la lumina sa, văzu bărbia proeminentă și tunsoarea severă a profesoarei Grubbly-Plank, vrăjitoarea care îi ținuse locul lui Hagrid pentru o vreme la lecțiile de Grijă pentru Animalele Magice de anul trecut.

- Unde e Hagrid? zise el tare.

- Nu știu, spuse Giny, dar ar fi bine să ne dăm din drum, blocăm ușa.

- A, da...

Harry și Ginny fură despărțiți cât timp merseră de-a lungul peronului și ieșiră din gară. Înghiontit în mulțime, Harry se străduia să îl zărească pe Hagrid prin întuneric; trebuia să fie acolo, Harry contase pe asta - revederea cu Hagrid era unul dintre lucrurile pe care le așteptase de atâta timp. Însă nu era nici urmă de el.

Nu se poate să fi plecat, își spuse Harry, în timp ce trecu încet de o ușă îngustă, care dădea spre drumul din față, unde ajunseseră și ceilalți. *Probabil că doar a răcit sau ceva de genul ăsta...*

Se uită în jur după Ron și Hermione, dorind să știe ce credeau despre întoarcerea profesoarei Grubbly-Plank, însă nici unul dintre ei nu era pe aproape, așa că se lăsă împins spre drumul spălat de ploaie din fața Gării Hogsmeade.

Aici erau cele cam o sută de trăsuri fără cai care îi duceau întotdeauna la castel pe elevii care trecuseră de primul an. Harry se uită repede la ele, se întoarse ca să-i caute în continuare pe Ron și Hermione și apoi avu un șoc.

Trăsurile nu mai erau fără cai. Între hulube se aflau niște creaturi. Dacă ar fi trebuit să le dea un nume, presupunea că le-ar fi spus cai, deși aveau și ceva de reptilă. Erau complet descărnați, iar pielea neagră le atârna de scheletul din care erau vizibile toate oasele. Capetele erau ca ale unor dragoni, iar ochii albi și mari nu aveau pupile. Din fiecare parte a greabănului porneau niște aripi mari, negre, de piele, care arătau ca și cum ar fi fost ale unor lilieci uriași. Stând nemișcați și tăcuți în întunericul care se așternea,

creaturile păreau stranii și sinistre. Harry nu putea să înțeleagă de ce erau trase trăsurile de acești cai îngrozitori, când puteau foarte bine să se deplaseze singure.

– Unde este Pig? se auzi vocea lui Ron, chiar în spatele lui Harry.

– L-a luat fata aia, Luna, zise Harry, întorcându-se repede, nerăbdător să vorbească cu Ron despre Hagrid. Unde crezi că...

– Este Hagrid? Nu știu, spuse Ron, părând îngrijorat. Sper să fie bine, că dacă nu...

Puțin mai încolo, Draco Reacredință, urmat de o mică gașcă de amici, printre care și Crabbe, Goyle și Pansy Parkinson, dădea din drum niște elevi timizi din anul doi, pentru ca el și amicii săi să ia o trăsură numai pentru ei. Câteva clipe mai târziu, Hermione ieși gemând din mulțime.

– Reacredință a fost rău cu niște elevi din primul an mai devreme. Jur că o să-l reclam, are insigna de trei minute și o folosește ca să intimideze lumea mai rău ca niciodată... Unde e Șmecherilă?

– E la Ginny, zise Harry. Uite-o...

Ginny tocmai ieșise din mulțime, strângându-l în brațe pe Șmecherilă, care se tot foia.

– Mersi, zise Hermione, scăpând-o pe Ginny de pisică. Hai să luăm o trăsură împreună, înainte să se umple toate...

– Nu l-am găsit încă pe Pig! spuse Ron, dar Hermione se îndrepta deja spre cea mai apropiată trăsură liberă.

Harry rămase în urmă cu Ron.

– Ce crezi că sunt ființele alea? îl întrebă el pe Ron, făcând semn cu capul către caii îngrozitori, în timp ce restul elevilor trecură pe lângă ei.

– Ce ființe?

– Caii ăia...

Luna apăru cu colivia cu Pigwidgeon în brațe; micuța bufniță ciripea entuziasmată, ca de obicei.

– Poftim, zise ea. E o bufniță mică și drăguță, nu-i așa?

– Ăă... da... e de treabă, spuse Ron aspru. Păi, atunci,

haideți să mergem... ce ziceai, Harry?

– Te întrebam ce sunt ființele alea ca niște cai? zise Harry, în timp ce el, Ron și Luna se îndreptară spre trăsura în care Hermione și Ginny se urcaseră deja.

– Care ființe ca niște cai?

– Ființele ca niște cai care trag trăsurile! spuse Harry nerăbdător.

Erau la doar doi metri de cea mai apropiată dintre ele, care îi privea cu ochii săi albi și pustii. Ron, însă, îi aruncă o privire perplexă lui Harry.

– Despre ce vorbești?

– Vorbesc despre – uite!

Harry îl apucă de umăr pe Ron și îl întoarse, astfel încât acesta să fie față în față cu calul înaripat. Ron se uită direct la el pentru o clipă, apoi îl privi iar pe Harry.

– Și la ce ar trebui să mă uit?

– La – acolo, între hulube! Înhămat la trăsură! Este chiar acolo, în față...

Însă în timp ce Ron continuă să arate derutat, lui Harry îi trecu prin minte un gând ciudat.

– Nu... nu-i vezi?

– *Ce* să văd?

– Nu vezi de cine sunt trase trăsurile?

Acum Ron păru cu adevărat alarmat.

– Harry, te simți bine?

– Eu... da...

Harry se simți cu totul uimit. Calul era acolo, în fața lui, lucind în lumina slabă care venea dinspre ferestrele gării din spatele lor și scoțând aburi pe nări în aerul rece al nopții. Și totuși, dacă nu se prefăcea – și dacă era așa, era o glumă foarte proastă – Ron nu putea să-i vadă deloc.

– Ce zici, ne urcăm? spuse Ron nesigur, uitându-se la Harry de parcă și-ar fi făcut griji pentru el.

– Da, zise Harry. Da, hai...

– Este în ordine, spuse o voce visătoare de lângă Harry, când Ron dispăru în interiorul întunecat al trăsurii. Să știi

că nu înnebunești sau ceva de genul ăsta. Și eu îi văd.

– Da? spuse Harry disperat, întorcându-se spre Luna.

Observă reflectarea cailor cu aripi de liliac în ochii ei mari și argintii.

– O, da, zise Luna, i-am văzut din prima zi când am venit aici. Au tras mereu trăsurile. Nu-ți face griji. Ești la fel de sănătos la cap ca mine.

Surâzând slab, se urcă în interiorul umed al trăsurii, după Ron. Harry o urmă, fără să se fi liniștit de tot.

– CAPITOLUL XI –

NOUL CÂNTEC AL JOBENULUI MAGIC

Harry nu vroia să le spună celorlalți că el și Luna aveau aceeași halucinație, dacă asta era, așa că nu mai zise nimic de cai când luă loc în trăsură și trânti ușa în urma lui. Cu toate acestea, nu putea să nu se uite în continuare la siluetele cailor care se mișcau dincolo de fereastră.

– Ați văzut-o și voi pe femeia aia, Grubbly-Plank? întrebă Ginny. Ce caută iar aici? Hagrid nu se poate să fi plecat, nu-i așa?

– Eu aș fi chiar mulțumită dacă a plecat, spuse Luna, nu este un profesor foarte bun, nu-i așa?

– Ba da, este! spuseră Harry, Ron și Ginny supărați.

Harry se uită urât la Hermione. Ea își drese vocea și zise repede:

– Ăă... da... este foarte bun.

– Ei bine, noi, cei din Ochi-de-Șoim credem că este un fel de păcălici, spuse Luna netulburată.

– Atunci înseamnă că aveți un simț al umorului de doi cnuți, izbucni Ron, în timp ce roțile de sub ei se puseră în mișcare scârțâind.

Luna nu părea deranjată de impolitețea lui Ron; din contră, pur și simplu îl privi pentru o vreme ca pe un program T.V. nu foarte interesant.

Huruind și legănându-se, trăsurile se mișcau în convoi către destinație. Când trecură de stâlpii înalți, încoronați cu mistreți înaripați de ambele părți ale porții, către terenurile școlii, Harry se aplecă pe fereastră ca să vadă dacă era lumi-

na aprinsă în cabana lui Hagrid de lângă Pădurea Interzisă, dar totul era cufundat în întuneric. Castelul Hogwarts, însă, se apropia din ce în ce mai tare: un grup falnic de turnuri, de un negru ca smoala pe fundalul cerului întunecat, iar din loc în loc câte o fereastră luminoasă radiind deasupra lor.

Trăsurile se opriră zăngănind lângă treptele de piatră care duceau către ușile de stejar de la intrare și Harry fu primul care se dădu jos din trăsură. Se întoarse iar să se uite după niște ferestre luminate lângă Pădure, dar era clar că nu exista nici un semn de viață în cabana lui Hagrid. Reticent, pentru că sperase oarecum să nu le mai vadă, își întoarse privirea către ființele ciudate, scheletice, care stăteau tăcute în aerul rece al nopții, cu ochii aceia albi, pustii și strălucitori.

Lui Harry i se mai întâmplase cândva să vadă ceva ce Ron nu putuse zări, însă atunci fusese vorba despre o reflecție într-o oglindă, ceva mult mai imaterial decât o sută de animale care păreau cât se poate de reale și destul de puternice pentru a trage o mulțime de trăsuri. Dacă era să o creadă pe Luna, animalele fuseseră mereu acolo, dar invizibile. Atunci, de ce Harry putea să le vadă dintr-o dată, iar Ron nu?

– Vii sau nu? spuse Ron de lângă el.

– Ăă... da, zise Harry repede și se alătură mulțimii care urca grăbită treptele de piatră către castel.

Holul de la intrare era luminat de torțe și fu cuprins de ecourile pașilor, în timp ce elevii traversară podeaua cu dalele de piatră către ușile duble din dreapta, care duceau către Marea Sală și spre ospățul de început de semestru.

Cele patru mese lungi din Marea Sală se umpleau sub tavanul întunecat fără stele, care era exact ca cerul pe care îl vedeau pe ferestrele înalte. Lumânările pluteau deasupra meselor, luminând fantomele argintii presărate prin sală și chipurile elevilor care vorbeau entuziasmați, făcând schimb de vești de pe parcursul verii, salutându-și prietenii din alte case, examinându-și între ei tunsorile și robele. Din nou, Harry observă că oamenii își apropiau capetele pentru a șuși când trecea prin dreptul lor; scrâșni din dinți și încercă

să se poarte ca și când n-ar fi observat și nu i-ar fi păsat.

Luna se îndepărtă de ei plutind către masa Ochilor-de-Șoim. În clipa în care ajunseră la masa Cercetașilor, Ginny fu chemată de niște colegi din anul patru și plecă să stea lângă ei; Harry, Ron, Hermione și Neville își găsiră locuri unul lângă altul cam la mijlocul mesei, între Nick Aproape-Făr'-de-Cap, fantoma casei Cercetașilor, și Parvati Patil și Lavender Brown. Cele din urmă îl salutară straniu și exagerat de călduros, încât Harry fu sigur că tocmai vorbiseră despre el cu o fracțiune de secundă înainte. Avea alte griji mai importante, totuși: se uită peste capetele elevilor, la masa profesorilor, care era aranjată de-a lungul zidului din fundul sălii.

- Nu este aici.

Ron și Hermione cercetară și ei masa profesorilor, deși de fapt nu era nevoie; statura lui Hagrid îl făcea ușor de depistat oriunde.

- Nu se poate să fi plecat, zise Ron, părând puțin agitat.

- Sigur că nu, spuse Harry hotărât.

- Doar nu credeți că... a pățit ceva, sau ceva de genul ăsta, nu? zise Hermione neliniștită.

- Nu, spuse Harry imediat.

- Atunci unde este?

Urmă o pauză, apoi Harry zise foarte încet, astfel încât Neville, Parvati și Lavender să nu-l poată auzi :

- Poate că nu s-a întors încă. Știți voi - din misiune - ce avea de făcut vara asta pentru Dumbledore.

- Da... da, asta trebuie să fie, zise Ron, părând mai calm, dar Hermione își mușcă buza, uitându-se cu atenție la masa profesorilor, de parcă ar fi sperat să găsească acolo o explicație pentru absența lui Hagrid.

- Cine este *femeia aceea?* spuse ea tranșant, arătând către mijlocul mesei profesorilor.

Ochii lui Harry se uitară în aceeași direcție. Prima dată se opriră asupra profesorului Dumbledore, care stătea pe scaunul său aurit cu spătar înalt, din centrul lungii mese a profesorilor, purtând o robă roșu închis, presărată cu stele argintii,

și o pălărie asortată. Capul lui Dumbledore era înclinat către femeia care stătea lângă el, și îi spunea ceva la ureche. Semăna, își zise Harry, cu mătușa necăsătorită a cuiva: îndesată, cu părul scurt, creț, castaniu, peste care își pusese o groaznică bentiță roz ce se asorta cu canadiana pufoasă de aceeași culoare pe care o purta peste robe. Atunci își întoarse puțin chipul ca să bea din pocal, iar el văzu șocat o față palidă, ca de broască, și doi ochi exoftalmici, umflați.

– Este femeia aia, Umbridge!

– Cine? zise Hermione.

– A fost la audierea mea, lucrează pentru Fudge!

– Drăguță canadiană, zise Ron, râzând batjocoritor.

– Lucrează pentru Fudge! repetă Hermione, încruntându-se. Atunci, ce Dumnezeu caută aici?

– Nu știu...

Hermione cercetă masa profesorilor, cu ochii întredeschiși.

– Nu, murmură ea, nu, nu are cum să...

Harry nu înțelese despre ce vorbea dar nu întrebă; atenția îi fusese captată de profesoara Grubbly-Plank, care tocmai apăruse la masa profesorilor; își croi drum către capăt și se așeză pe locul care era al lui Hagrid. Asta însemna că cei din primul an trebuie să fi traversat lacul și să fi ajuns la castel, și într-adevăr, peste câteva clipe se deschiseră ușile Sălii de Intrare. Intră un șir lung de elevi din primul an care păreau speriați, conduși de profesoara McGonagall, care aducea un taburet pe care era așezată vechea pălărie de vrăjitor, foarte peticită și ruptă aproape de marginea deșirată.

Zumzetul gălăgiei din Marea Sală amuți. Elevii din primul an se înșirară în fața mesei profesorilor, cu fața către restul elevilor, și profesoara McGonagall puse taburetul cu grijă în fața lor, iar apoi se dădu la o parte.

Chipurile celor din anul întâi străluceau palide la lumina lumânărilor. Un băiețel aflat chiar în mijlocul rândului părea să tremure. Harry își aminti, pentru o clipă, cât de îngrozit fusese când stătuse el acolo, așteptând testul necunoscut care

urma să decidă în ce casă îi era locul.

Întreaga școală aștepta cu răsuflarea tăiată. Apoi ruptura din apropierea marginii pălăriei se deschise larg ca o gură și Jobenul Magic începu să cânte:

Când eram nou, pe vremuri,
Și Hogwarts la-nceputuri
Cei care au fondat școala noastră
Nicicând nu s-au gândit să se despartă:
Uniți de aceeași țintă,
Aveau o singură dorință,
Cea mai bună școală magică să facă
Învățăminte mai departe să transmită.
„Împreună vom preda și construi!"
Hotărâră cei patru prieteni
Și nu visase nimeni
Într-o zi că se vor despărți,
Căci mai erau oare prieteni
Ca Cercetaș și Viperin?
În afară de ceilalți doi,
Astropuf și Ochi de Șoim?
Însă ce s-a întâmplat?
Așa prietenii, cum s-au dezlegat?
Păi, eu am fost acolo și pot să vă zic
Povestea tristă care-atât ne-a mâhnit.
Viperin a zis: „Să-i învățăm
Doar pe cei cu descendență pură."
Ochi-de-Șoim a zis, „Să le predăm
Celor cu inteligența sigură."
Cercetaș a zis : „Să-i învățăm pe toți
Cu fapte vitejești legate de-al lor nume."
Astropuf a zis : „Eu îi învăț pe toți
Și-i voi trata cu aceeași înțelegere."
Mici probleme ridicat-au diferențele,
Întâi când s-au ivit,
Căci din cei patru avea fiecare

O casă a lui, în care,
Doar pe cei doriți să-i aibă,
Așa, de pildă, Viperin,
Doar vrăjitori cu sânge pur accepta
Întocmai ca el, foarte șireți.
Și doar cei cu ascuțite minți
La Ochi-de-Șoim erau
Iar cei mai bravi și îndrăzneți
La curajosul Cercetaș mergeau.
Buna Astropuf, luă ce mai rămăsese,
Tot ce știa pe toți îi învăța,
Astfel, casele și fondatorii,
Rămaseră buni și sinceri prieteni.
Mai mulți ani fericiți,
Hogwarts în armonie dăinui,
Dar cândva discordia între noi se ivi
Alimentându-se cu-ale noastre frici și vini.
Casele care, ca patru stâlpi,
Școala ne-au susținut cândva,
Acum contra lor se întorceau,
Și despărțiți puterea căutau.
Și un timp școala se părea
Sfârșitul că-și întrezărea,
Ba lupte, ba dueluri,
Și conflicte între prieteni
Până la urmă sosi o dimineață
Când Viperin plecă
Deși atunci cearta s-a terminat,
C-un gol în suflet ne-a lăsat.
Și de când din patru fondatori
Au mai rămas doar trei
Nu au mai fost casele unite
Așa cum trebuiau să fie.
Și acum Jobenul Magic e aici
Și știți cu toții povestea:
Pe case vă sortez

Aceasta mi-e menirea,
Anul acesta voi mai face-un pas,
Cântecul bine-mi ascultați;
Deși să vă separ sunt condamnat,
Tot mă tem că-i eronat,
Deși o datorie am de urmat
Și anual în sferturi vă împart,
Mereu mă-ntreb dacă sortatul
Nu va grăbi sfârșitul,
Ah, primejdii și semne să citiți,
Amenințătoarea istorie arată,
Că al nostru Hogwarts e-n pericol,
Căci sunt vrășmași mortali afară
Și noi uniți trebuie să fim
Sau din interior ne năruim
Eu v-am spus, v-am prevenit...
Acum, sortatul să-nceapă negreșit.

Jobenul redeveni inert; izbucniră aplauzele, deși, pentru prima oară de când își aducea aminte Harry, acestea erau însoțite de comentarii și șoapte. În Marea Sală elevii schimbau impresii cu vecinii de la masă, iar Harry, aplaudând și el alături de toți ceilalți, știu exact despre ce vorbeau.

– Anul ăsta a cam deviat de la ruta obișnuită, nu-i așa? zise Ron, cu sprâncenele ridicate.

– Și încă foarte mult, spuse Harry.

De obicei, Jobenul Magic se limita la descrierea diferitelor calități pe care le căuta fiecare dintre cele patru case de la Hogwarts și a propriului rol în împărțirea lor. Harry nu își mai amintea să mai fi dat vreodată sfaturi școlii.

– Oare a mai dat avertismente în trecut? zise Hermione, cu un aer puțin neliniștit.

– Sigur că da, spuse Nick Aproape-Făr-de-Cap, părând în cunoștință de cauză și aplecându-se spre ea prin Neville (Acesta tresări de durere; era foarte neplăcut să se aplece prin tine o fantomă). Jobenul simte că are o datorie de onoare să

avertizeze școala din timp, ori de câte ori simte nevoia...

Însă profesoara McGonagall, care aștepta să citească lista cu numele celor din primul an, le aruncă elevilor care șușoteau niște priviri dogoritoare. Nick Aproape Făr-de-Cap duse un deget transparent la buze și se ridică afectat, în timp ce bombănitul se termină subit. Cu o ultimă privire încruntată, care cercetă toate cele patru mese ale caselor, profesoara McGongall își coborî ochii asupra foii lungi de pergament și strigă primul nume.

– Abercrombie, Euan.

Băiatul îngrozit pe care îl observase Harry mai devreme se împletici în față și își puse Jobenul pe cap; singurul lucru care îl împiedica să-i cadă până la umeri erau urechile sale foarte mari. Jobenul se gândi o clipă, apoi crăpătura din apropierea borului se deschise iar și se auzi un cuvânt:

– *Cercetaș!*

Harry aplaudă cu putere, alături de restul casei Cercetașilor, în timp ce Euan Abercrombie ajunse la masa lor și se așeză, arătând de parcă ar fi fost foarte mulțumit dacă ar fi intrat în pământ și nu l-ar mai fi văzut nimeni niciodată.

Încet, lungul șir de elevi din primul an se rări. În pauzele dintre numele lor și deciziile Jobenului Magic, Harry auzi cum stomacul lui Ron începe să ghiorăie tare. În sfârșit, „Zeller, Rose" fu repartizată la Astropufi, iar profesoara McGonagall ridică jobenul și taburetul și le duse de acolo, în timp ce profesorul Dumbledore se ridică de la masă.

Oricare ar fi fost resentimentele sale din ultimul timp în privința directorului, Harry era oarecum liniștit văzându-l pe Dumbledore în fața lor. Între absența lui Hagrid și prezența acelor cai ca niște dragoni, avusese impresia că întoarcerea sa la Hogwarts, atât de așteptată, era plină de surprize neașteptate, asemenea sunetelor neplăcute dintr-un cântec cunoscut. Însă cel puțin un lucru fu respectat: directorul lor se ridică pentru a-i saluta pe toți, înainte de festinul care preceda începerea semestrului.

– Noilor sosiți le spun, zise Dumbledore pe o voce răsu-

nătoare, cu brațele larg deschise și cu un zâmbet pe chip, bine ați venit! Prietenilor noștri mai vechi – bine ați revenit! Există un moment când se rostesc discursuri, însă nu acum. Poftă bună!

Se auziră râsete admirative și o explozie de aplauze când Dumbledore se așeză frumos la masă și își aruncă barba lungă peste umăr, ca să nu îi intre în mâncare – căci mâncarea apăruse din senin, astfel încât cinci mese lungi gemeau sub greutatea fripturilor, plăcintelor, platourilor cu legume, pâinilor, sosurilor și carafelor cu suc de dovleac.

– Grozav, zise Ron, cu un fel de geamăt de poftă, după care înșfăcă cel mai apropiat platou cu cotlete și începu să își umple farfuria, privit cu jale de Nick Aproape-Făr'-de-Cap.

– Ce ziceai înainte de sortat? o întrebă Hermione pe fantomă. Despre avertismentele Jobenului?

– A, da, spuse Nick, care părea să se bucure că avea un motiv ca să nu se mai uite la Ron, care acum mânca niște cartofi copți cu un entuziasm aproape necuviincios. Da, am mai auzit Jobenul dând mai multe avertismente în trecut, de fiecare dată când a detectat perioade de pericol mare pentru școală. Și de fiecare dată, desigur, sfatul este același: fiți uniți, fiți puternici din interior.

– Um pate sștie căscolin peico daăi unjben? zise Ron.

Avea gura atât de plină, încât lui Harry i se păru că era o mare realizare că putuse să scoată măcar un sunet.

– Poftim? spuse Nick Aproape Făr'-de-Cap politicos, în timp ce Hermione părea revoltată.

Ron înghiți o cantitate de necrezut și zise:

– Cum poate să știe că școala e în pericol dacă e un joben?

– Habar n-am, spuse Nick Aproape-Făr'-de-Cap. Bineînțeles, trăiește în biroul lui Dumbledore, așa că îndrăznesc să spun că poate să audă tot felul de lucruri acolo.

– Și vrea ca toate casele să fie prietene între ele? spuse Harry, uitându-se la masa Viperinilor, unde Draco Reacredință era în centrul atenției. Slabe șanse.

– Ei și tu acum, nu ar trebui să ai atitudinea asta, zise

Nick cu reproș. Cooperarea pașnică, asta este soluția. Noi, fantomele, deși facem parte din case diferite, ne menținem legăturile de prietenie. În ciuda concurenței dintre Cercetași și Viperini, nu m-aș certa cu Baronul Sângeros nici în ruptul capului.

– Doar pentru că ți-e îngrozitor de frică de el, spuse Ron.

Nick Aproape Făr-de-Cap păru extrem de jignit.

– Frică? Te asigur că eu, Sir Nicholas de Mimsy-Porpington, nu am fost în viața mea o victimă a lașității! Sângele nobil care îmi curge în vine...

– Ce sânge? întrebă Ron. Doar nu cumva mai ai...?

– Este o expresie! spuse Nick Aproape Făr-de-Cap, atât de enervat, încât îi tremura primejdios capul cu gâtul parțial tăiat. Presupun că încă mi se permite să mă bucur de orice cuvinte doresc, chiar dacă îmi sunt refuzate plăcerile mâncatului și băutului! Însă, te asigur, m-am obișnuit cu elevii care râd cu răutate de moartea mea!

– Nick, nu râdea de tine! zise Hermione, aruncându-i o privire furioasă lui Ron.

Din nefericire, gura lui Ron era iar plină până la refuz și tot ce reuși să spună fu „Sștii că nîmvut ste supă", ceea ce lui Nick nu i se păru că era o scuză adecvată. Ridicându-se în aer, își aranjă pălăria cu pană și plecă în viteză de lângă ei până la capătul opus al mesei, oprindu-se între frații Creevey, Colin și Dennis.

– Bravo, Ron, se răsti Hermione.

– Ce? zise Ron indignat, după ce reușise în sfârșit să înghită. N-am voie să pun o simplă întrebare?

– Ah, las-o baltă, spuse Hermione pe un ton răutăcios, și cei doi terminară de mâncat într-o liniște iincordată.

Harry era prea obișnuit cu tachinările lor ca să mai încerce să-i împace; credea că era mai câștigat dacă își mânca încet plăcinta cu carne și rinichi, iar apoi o farfurie plină de tarta sa favorită de melasă.

După ce toți elevii terminară de mâncat și nivelul zgomotului din sală reîncepu să urce, Dumbledore se ridică

pentru a doua oară. Se făcu imediat liniște, toată lumea întorcându-se către director. Acum Harry se simțea bine și puțin adormit. Undeva sus îl aștepta patul său cu baldachin, minunat de cald și moale...

– Ei bine, acum că am avut parte cu toții de un alt festin magnific, vă cer atenția pentru câteva minute pentru anunțurile obișnuite de la începutul semestrului, spuse Dumbledore. Cei din primul an ar trebui să știe că pădurea din cadrul acestei zone le este interzisă elevilor – după cum ar trebui să știe chiar și alți elevi mai vechi. (Harry, Ron și Hermione își zâmbiră unul altuia). Domnul Filch, îngrijitorul, m-a rugat, pentru a patru suta șaizeci și doua oară, din câte mi-a spus, să vă reamintesc că nu sunt permise vrăjile pe holuri în pauze, pe lângă multe alte lucruri, care pot fi găsite pe lista cuprinzătoare pusă acum pe ușa biroului domnului Filch. Anul acesta au avut loc două schimbări în rândul profesorilor. Suntem fericiți să o primim înapoi pe doamna profesoară Grubbly-Plank, care va preda lecțiile de Grijă față de Animalele Magice; suntem la fel de încântați să o prezentăm pe doamna profesoară Umbridge, noua noastră profesoară de Apărare contra Magiei Negre.

Urmă un rând de aplauze politicoase dar cam lipsite de entuziasm, timp în care Harry, Ron și Hermione schimbară niște priviri puțin panicate; Dumbledore nu spusese cât timp va preda Grubbly-Plank.

Dumbledore continuă :

– Selecționările pentru echipele de vâjthaț vor avea loc pe...

Se opri, uitându-se întrebător la profesoara Umbridge. Fiindcă nu era cu mult mai înaltă când stătea în picioare decât când era așezată, pentru o clipă, nimeni nu înțelese de ce tăcuse Dumbledore, însă când profesoara Umbridge își drese vocea, „Hm, hm", își dădură seama că se ridicase și că intenționa să țină un discurs.

Dumbledore păru uimit doar pentru câteva clipe, apoi luă loc demn și se uită cu atenție la profesoara Umbridge, de parcă nu și-ar fi dorit altceva decât să o asculte vorbind.

Alți profesori nu fură la fel de pricepuți să își ascundă surpriza. Sprâncenele profesoarei Lăstar dispărură în părul ei ciufulit și gura profesoarei McGonagall era mai subțire decât o văzuse Harry vreodată. Nici un profesor nou nu-l mai întrerupsese vreodată pe Dumbledore până atunci. Mulți dintre elevi zâmbeau; era clar că femeia aceasta nu știa cum se desfășurau lucrurile la Hogwarts.

– Vă mulțumesc, domnule director, chiți profesoara Umbridge, pentru aceste frumoase cuvinte de bun venit.

Avea o voce stridentă, puțin copilăroasă și o respirație sonoră, iar Harry simți din nou un val de antipatie acută, pe care nu putu să și-l explice; tot ce știa era că detesta avea legătură cu ea, de la vocea ei stupidă la canadiana pufoasă roz. Mai tuși o dată scurt pentru a-și drege vocea *(hm, hm)* și continuă.

– Ei bine, trebuie să vă spun că este minunat să fiu înapoi la Hogwarts! zâmbi ea, dezvelind niște dinți foarte ascuțiți. Și să văd niște fețe așa micuțe și fericite!

Harry se uită în jur. Nici una dintre fețele pe care le vedea nu părea fericită. Din contră, păreau toate oarecum jignite pentru că li se vorbise de parcă ar fi fost niște copii de cinci ani.

– Abia aștept să vă cunosc pe toți și sunt sigură că vom fi prieteni la cataramă!

Ca răspuns, elevii schimbară priviri; unii dintre ei abia puteau să-și reprime zâmbetele.

– Sunt prietenă cu ea cu condiția să nu vrea să-i împrumut canadiana, îi șopti Parvati lui Lavender, și amândouă chicotiră încet.

Profesoara Umbridge își drese iar vocea *(hm, hm)*, însă când continuă, nu i se mai simțea răsuflarea în glas. Părea mult mai pragmatică, iar acum cuvintele ei aveau o rezonanță monotonă, ca și cum ar fi fost învățate pe de rost.

– Ministerul Magiei a considerat mereu că educația tinerilor vrăjitori și vrăjitoare are o importanță vitală. Talentele rare cu care v-ați născut se pot pierde dacă nu sunt ocrotite și ascuțite printr-o instruire atentă. Vechile deprinderi speci-

fice comunității vrăjitorilor trebuie transmise din generație în generație în cazul în care nu vrem să le pierdem pentru totdeauna. Tezaurul cunoașterii magice adunat de strămoșii noștri trebuie păzit, completat și rafinat de cei care au fost chemați de glasul nobil al meseriei de profesor.

Aici Profesoara Umbridge făcu o pauză și o mică plecăciune către colegii ei profesori, fără ca vreunul dintre ei să îi răspundă tot cu o plecăciune. Sprâncenele întunecate ale profesoarei McGonagall se încruntaseră, astfel încât femeia arăta de-a dreptul ca un șoim, și Harry o văzu clar cum schimbă o privire plină de tâlc cu profesoara Lăstar când Umbridge scoase un alt *hm, hm* și își continuă discursul.

– Fiecare director și directoare de la Hogwarts au adus ceva nou complicatei sarcini de a guverna această școală istorică, și așa se și cuvine, căci fără progres vom avea stagnare și decădere. În același timp, progresul de dragul progresului trebuie descurajat, pentru că tradițiile noastre verificate și puse la încercare necesită rareori schimbări. E nevoie deci de un echilibru între vechi și nou, între trăinicie și schimbare, între tradiție și inovație...

Harry realiză că atenția i se diminua, de parcă creierul său pierdea lungimea de undă. Liniștea care umpluse sala când vorbise Dumbledore se dizolvă când elevii își apropiară capetele, șoptind și chicotind. La masa celor de la Ochi-De-Șoim, Cho Chang discuta cu însuflețire cu prietenii ei. La câteva locuri de Cho, Luna Lovegood își citea iar *Zeflemistul*. Între timp, la masa Astropufilor, Ernie Macmillan era unul dintre puținii care încă se mai uitau la profesoara Umbridge, însă avea ochii ca de sticlă și Harry era convins că doar se prefăcea că asculta, încercând să se ridice la nivelul impus de noua insignă de Perfect care îi scânteia în piept.

Profesoara Umbridge nu părea să fi observat neliniștea publicului. Harry avea impresia că ar fi putut să izbucnească o revoltă în toată puterea cuvântului sub ochii ei, și tot și-ar fi urmat firul discursului. Totuși, profesorii încă ascultau foarte atenți, iar Hermione părea să soarbă fiecare cuvânt

pe care îl spunea Umbridge, deși, după expresia întipărită pe chip, nu erau deloc pe gustul ei.

– ... pentru că unele schimbări vor fi în bine, în timp ce altele vor ajunge, în timp, să fie recunoscute ca erori ale rațiunii. Între timp, unele vechi obiceiuri vor fi menținute, și pe bună dreptate, în timp ce altele, demodate și uzate, trebuie abandonate. Prin urmare, haideți să facem un pas înainte, către o nouă eră a deschiderii, a eficienței și a responsabilității, să încercăm să păstrăm ceea ce trebuie păstrat, să perfecționăm ceea ce trebuie perfecționat și să facem corecturi oriunde găsim practici care ar trebui interzise.

Se așeză. Dumbledore aplaudă. Restul profesorilor îi urmară exemplul, deși Harry observă că mai mulți dintre ei bătură din palme doar o dată sau de două ori înainte să se oprească. Li se alăturară câțiva elevi, însă majoritatea fuseseră luați prin surprindere de sfârșitul discursului, pentru că nu ascultaseră decât câteva cuvinte, și, înainte să poată să aplaude cum trebuie, Dumbledore se ridică din nou.

– Vă mulțumesc mult, doamnă profesoară Umbridge, a fost cât de se poate de edificator, zise el, făcând o mică plecăciune către ea. Acum, după cum spuneam, selecționările vor avea loc...

– Da, curat edificator, spuse Hermione încet.

– Să nu-mi spui că ți-a plăcut, zise Ron încet, întorcându-se spre Hermione cu un chip șocat. A fost cel mai plictisitor discurs pe care l-am auzit în viața mea, iar eu am crescut cu Percy.

– Am spus edificator, nu plăcut, zise Hermione. A explicat multe.

– Da? zise Harry surprins. Mie mi s-a părut că a cam bătut câmpii.

– Pe „câmpii ăia" erau ascunse niște lucuri importante, spuse Hermione supărată.

– Zău? spuse Ron neatent.

– Ce zici de: „progresul de dragul progresului trebuie descurajat"? Ce zici de: „corecturi oriunde găsim practici care ar trebui interzise"?

– Păi, ce înseamnă asta? spuse Ron nerăbdător.

– Îți spun eu ce înseamnă, zise Hermione printre dinți. Înseamnă că Ministerul a început să-și bage coada la Hogwarts.

Apoi în jurul lor se declanșă o veritabilă hărmălaie; era evident că Dumbledore tocmai încheiase, pentru că toată lumea era în picioare, gata să părăsească sala. Hermione se ridică brusc, părând tulburată.

– Ron, trebuie să le arătăm celor din primul an unde să se ducă!

– A, da, spuse Ron, care era clar că uitase. Hei – hei, voi de acolo! Piticilor!

– *Ron!*

– Păi, așa arată, sunt mici...

– Știu, dar nu poți să-i faci pitici! Cei din primul an! strigă Hermione pe un ton de comandant de-a lungul mesei. Pe aici, vă rog!

Un grup de elevi noi merseră timizi pe culoarul dintre mesele Cercetașilor și Astropufilor, încercând cu toții din răsputeri să nu fie primii. Într-adevăr, arătau foarte mici; Harry era convins că el nu păruse atât de mic când sosise aici. Le zâmbi. Un băiat blond de lângă Euan Abercrombie păru îngrozit; îi dădu un cot lui Euan și îi șopti ceva la ureche. Euan Abercrombie era la fel de speriat și îi aruncă o privire înspăimântată lui Harry, care simți cum i se prelinge zâmbetul de pe față, exact ca Sevamizeră.

– Ne vedem mai târziu, le spuse el încet lui Ron și Hermione și își croi drum către ieșirea din Marea Sală singur, făcând tot posibilul să ignore alte șoapte, alte priviri și arătări cu degetul, în timp ce se strecură prin mulțimea din holul de intrare, după care urcă repede scara de marmură, o luă pe niște scurtături ascunse și se îndepărtă de cea mai mare parte a grupurilor.

Am fost un prost că nu m-am așteptat la așa ceva, își zise el supărat, în timp ce mergea pe holurile mult mai goale de la etaj. Sigur că toată lumea se holba la el; cu două luni în urmă, ieșise din labirintul Turnirului Trivrăjitor ținând în

brațe cadavrul unui coleg și susținând că îl văzuse pe Capde-Mort recăpătându-și puterile. Semestrul trecut nu avusese timp să explice ce se întâmplase înainte să plece toți acasă - chiar dacă se simțise în stare să spună întregii școli povestea detaliată a evenimentelor înfiorătoare care avuseseră loc în cimitir.

Harry ajunsese la capătul holului către camera de zi a Cercetașilor și se oprise în fața portretului Doamnei Grase, înainte să-și fi dat seama că nu știa noua parolă.

- Ăă... zise el mohorât, uitându-se la Doamna Grasă care își netezi faldurile rochiei de satin roz și îi întoarse privirea hotărâtă.

- Nu știi parola, nu intri, spuse ea cu un aer superior.

- Harry, o știu eu! gâfâi cineva în spatele lui.

Se întoarse și îl văzu pe Neville alergând spre el.

- Ghici ce e? De data asta chiar o să pot să o țin minte, zise el și-i vântură prin față micuțul cactus pipernicit pe care i-l arătase în tren. *Mimbulus mimbletonia!*

- Corect, spuse Doamna Grasă, iar tabloul se deschise către ei ca o ușă, dezvăluind o gaură rotundă în peretele din spatele său, prin care intrară acum Harry și Neville.

Camera de zi a Cercetașilor era la fel de primitoare ca întotdeauna - o plăcută cameră circulară, plină de fotolii moi, ponosite, și de mese vechi și instabile. În șemineu sfârâia vesel un foc, și câteva persoane își încălzeau mâinile, înainte să urce către dormitoarele lor; în partea cealaltă a camerei, Fred și George Weasley prindeau ceva în piuneze la avizier. Harry le făcu cu mâna în semn de noapte bună și se îndreptă direct spre ușa dormitoarelor băieților; în momentul acela nu îi prea ardea de vorbă. Neville îl urmă.

Dean Thomas și Seamus Finnigan ajunseseră primii în cameră și erau în mijlocul acțiunii de acoperire a pereților din jurul paturilor lor cu afișe și poze. Vorbeau când Harry deschise ușa, dar, văzându-l, se opriră subit. Harry se întrebă dacă vorbeau într-adevăr despre el și apoi dacă nu cumva începuse să fie paranoic.

– Bună, zise el, ducându-se la cufărul său și deschizându-l.

– Salut, Harry, spuse Dean, care își punea o pijama în culorile echipei West Ham. Cum a fost în vacanță?

– Nu a fost rău, murmură Harry, având în vedere că o relatare adevărată a vacanței sale ar fi durat toată noaptea și că nu era în stare de așa ceva. Dar pentru tine?

– A fost bine, râse Dean. Oricum, mai bună decât a lui Seamus, din câte mi-a zis.

– De ce, Seamus, ce s-a întâmplat? întrebă Neville, în timp ce își punea cu afecțiune *Mimbulus mimbletonia* pe noptieră.

Seamus nu răspunse imediat; de fapt, cam trăgea de timp, asigurându-se că afișul său cu echipa de vâjthaț Kenmare Kestrels era bine plasat. Apoi spuse, fiind încă cu spatele la Harry:

– Mama nu a vrut să mă mai întorc aici.

– Poftim? zise Harry, oprindu-se în timp ce se dezbrăca de robe.

– Nu a vrut să mă întorc la Hogwarts.

Seamus lăsă afișul deoparte și își scoase și el pijamua din cufăr, continuând să-i evite privirea lui Harry.

– Dar – de ce? spuse Harry uimit.

Știa că mama lui Seamus era vrăjitoare, motiv pentru care nu putea să înțeleagă de ce începuse să semene cu familia Dursley.

Seamus nu răspunse până când nu își puse pijamaua.

– Păi, spuse el pe un ton calculat, presupun... că din cauza ta.

– Ce vrei să spui? zise Harry imediat.

Inima îi bătea cam repede. Avea vaga senzație că era atacat.

– Păi, spuse Seamus iar, continuând să evite privirea lui Harry, ea... ăă... ei bine, nu ești numai tu de vină, ci și Dumbledore...

– Crede ce scrie în *Profetul zilei?* spuse Harry. Crede că eu sunt un mincinos și că Dumbledore este un bătrân tâmpit?

Seamus își ridică privirea spre el.

– Da, ceva de genul ăsta.

Harry nu spuse nimic. Își aruncă bagheta pe noptieră, își

dădu jos robele, le băgă supărat în cufăr și se îmbrăcă și el în pijama. Se săturase; se săturase să fie cel la care se holba lumea și despre care se vorbea tot timpul. Dacă ar fi avut idee vreunul din ei cum era să fii cel căruia i se întâmplaseră toate acestea... doamna Finnigan habar nu avea, o proastă, își zise el necruțător.

Se vârî în pat și dădu să tragă draperiile în jurul lui, dar, înainte să o facă, Seamus spuse:

– Ascultă... de fapt, ce s-a întâmplat în noaptea când... știi tu, când... cu Cedric Diggory și toate alea?

Seamus părea agitat și în același timp nerăbdător. Dean, care până atunci se aplecase peste cufărul său, încercând să recupereze un papuc, rămase ciudat de nemișcat și Harry știu că rămăsese cu urechile ciulite.

– De ce mă întrebi? replică Harry. Nu trebuie decât să citești *Profetul zilei* ca mama ta, de ce nu o faci? O să afli tot ce vrei să știi.

– Să nu te iei de mama, se răsti Seamus.

– Mă iau de oricine mă face mincinos, spuse Harry.

– Să nu vorbești așa cu mine!

– Vorbesc exact așa cum vreau, zise Harry, începând să se enerveze atât de repede, încât își luă bagheta de pe noptieră. Dacă te deranjează să stai în aceeași cameră cu mine, du-te și roag-o pe McGonagall să te mute... ca să nu-și mai facă mămica ta griji...

– Potter, n-o implica pe mama!

– Ce se întâmplă?

Ron apăruse în pragul ușii. Ochii săi mari trecură de la Harry, care stătea în genunchi pe pat, cu bagheta îndreptată spre Seamus, la Seamus, care rămăsese cu pumnii ridicați.

– Se ia de mama! strigă acesta.

– Poftim? zise Ron. Harry nu ar face așa ceva – am cunoscut-o pe mama ta, ne-a plăcut de ea...

– Asta înainte să înceapă să creadă fiecare cuvânt pe care îl scrie nenorocitul ăla de *Profetul zilei* despre mine! spuse Harry tare.

– A, zise Ron, citindu-i-se pe chip că pricepuse totul. A... am înțeles.

– Știi ceva? spuse Seamus înflăcărat, aruncându-i lui Harry o privire otrăvitoare. Are dreptate, nu vreau să mai stau în aceeași cameră cu el, e nebun.

– Asta este o încălcare a regulamentului, Seamus, spuse Ron, căruia începuseră să i se înroșească urechile, ceea ce era un semn prevestitor de pericol.

– Încalc regulile, da? strigă Seamus, care, spre deosebire de Ron, era din ce în ce mai palid. Să înțeleg că tu crezi toate tâmpeniile pe care le-a inventat despre Știi-Tu-Cine, crezi că spune adevărul?

– Da, cred că spune adevărul! zise Ron supărat.

– Atunci și tu ești nebun, spuse Seamus dezgustat.

– Da? Ei bine, din nefericire pentru tine, amice, eu sunt și Perfect! zise Ron, bătându-se în piept cu un deget. Așa că, dacă nu vrei să ajungi în detenție, ai grijă ce spui!

Seamus avu pentru câteva clipe o expresie care sugera că detenția ar fi fost un preț rezonabil pentru a spune ce-i trecea prin minte, însă, cu un zgomot disprețuitor, se întoarse pe călcâie, se aruncă în pat și trase draperiile atât de violent, încât se rupseră de pe cadrul patului și căzură jos, ajungând un morman plin de praf. Ron se uită urât la Seamus, apoi la Dean și la Neville.

– Mai are cineva părinți care au ceva cu Harry? spuse el agresiv.

– Prietene, părinții mei sunt Încuiați, zise Dean, ridicând din umeri. Nu știu nimic despre nici o moarte de la Hogwarts, pentru că nu sunt atât de prost ca să le spun.

– Nu o știi pe mama, ar scoate orice de la oricine! se răsti Seamus la el. Oricum, părinții tăi nu primesc *Profetul zilei.* Nu știu că directorul de la Hogwarts a fost dat afară din Vrăjustiție și din Confederația Internațională de Vrăjitori pentru că și-a pierdut mințile...

– Bunica mea spune că sunt toate niște prostii! țipă Neville. Zice că *Profetul zilei* se duce de râpă, nu Dumbledore.

A anulat abonamentul. Noi îl credem pe Harry, spuse Neville pur și simplu.

Se băgă în pat și își trase plapuma până sub bărbie, uitându-se la Seamus ca o bufniță.

– Bunica mea a zis mereu că Știți-Voi-Cine se va întoarce într-o zi. Crede că, dacă Dumbledore zice că s-a întors, înseamnă că s-a întors.

Harry simți un val de recunoștință față de Neville. Nimeni altcineva nu mai zise nimic. Seamus își scoase bagheta, repară draperiile din jurul patului și dispăru după ele. Dean se băgă în pat, se întoarse pe o parte și tăcu. Neville, care părea să nu mai aibă nici el nimic de spus, își privi cu drag cactusul la lumina lunii.

Harry lăsă capul pe pernă, în timp ce Ron își vedea de treabă lângă patul învecinat, aranjându-și lucrurile. Se simțea tulburat de cearta cu Seamus, cu care se înțelesese mereu foarte bine. Câți alții vor mai sugera că mințea, sau că o luase razna?

Oare Dumbledore suferise la fel toată vara, când mai întâi Vrăjustiția și apoi Confederația Internațională a Vrăjitorilor îl dăduseră afară? Oare fusese supărarea pe Harry cea care îl împiedicase pe Dumbledore să ia legătura cu el luni întregi? Totuși, ei doi erau în aceeași barcă; Dumbledore îl crezuse pe Harry, anunțase întrega școală versiunea sa despre desfășurarea evenimentelor și făcuse același lucru în fața mai numeroasei comunități vrăjitorești. Oricine credea că Harry era un mincinos trebuia să creadă același lucru și despre Dumbledore, sau Dumbledore fusese păcălit...

Până la urmă, vor ști că noi am avut dreptate, își zise Harry trist, în timp ce Ron se băgă în pat și stinse ultima lumânare din cameră. Însă se întrebă câte atacuri ca al lui Seamus va mai avea de îndurat, înainte să se întâmple asta.

– CAPITOLUL XII –

PROFESOARA UMBRIDGE

În dimineața următoare, Seamus se îmbrăcă foarte repede și ieși din cameră chiar înainte ca Harry să fi apucat să-și pună șosetele.

– Crede că o să înnebunească dacă o să stea prea mult cu mine în cameră? întrebă Harry tare, în timp ce poalele robei lui Seamus ieșiră din câmpul lui vizual.

– Nu-ți face griji, Harry, murmură Dean, punându-și ghiozdanul pe umăr, este doar...

Dar se părea că nu putea să spună ce era cu Seamus și, după o pauză destul de stranie, ieși din cameră după el.

Neville și Ron îi aruncară amândoi lui Harry o privire care spunea: „este problema lui, nu a ta," însă Harry nu se simți tocmai consolat. Oare cât mai avea de suportat?

– Ce s-a întâmplat? întrebă Hermione cinci minute mai târziu, prinzându-i din urmă pe Harry și pe Ron în centrul camerei de zi, în timp ce se îndreptau spre micul dejun. Arătați absolut – aoleu, pentru numele lui Dumnezeu!

Se uită la avizierul din camera de zi, unde fusese agățat un anunț mare.

GALOANE DE GALIONI!
Banii de buzunar nu reușesc să țină pasul cu dorințele tale?
Ai vrea să câștigi un ban în plus? Contactează-i
pe Fred și George Weasley, în camera de zi a Cercetașilor,
pentru a găsi slujbe ușoare, cu jumătate de normă,
inofensive. (Ne pare rău, dar munca este îndeplinită
pe riscul angajatului.)

– Sunt culmea, spuse Hermione neîndurătoare, dând jos anunțul pe care Fred și George îl lipiseră peste un afiș pe care era scrisă data primului sfârșit de săptămână la Hogsmeade, care urma să fie în octombrie. Ron, o să trebuiască să vorbim cu ei.

Ron păru de-a dreptul alarmat.

– De ce?

– Pentru că suntem Perfecți! zise Hermione, în timp ce ieșeau prin gaura tabloului. E de datoria noastră să împiedicăm lucrurile astea!

Ron nu spuse nimic; Harry își dădu seama, după expresia sa posomorâtă, că nu-i surâdea deloc ideea de a-i împiedica pe Fred și pe George să facă ce voiau.

– Totuși, ce s-a întâmplat, Harry? continuă Hermione, în timp ce coborau un etaj unde treptele erau încadrate de portretele unor vrăjitoare și vrăjitori bătrâni, care îi ignorau cu toții, fiind cufundați în propria conversație. Pari foarte supărat.

– Seamus crede că Harry minte despre Știi-Tu-Cine, zise Ron în locul celui întrebat.

Hermione, la care Harry se așteptase să se supere în numele lui, oftă.

– Da, și Lavender crede același lucru, spuse ea sumbru.

– Să înțeleg că ați avut o discuție interesantă în care ați dezbătut dacă sunt sau nu un puști mincinos care vrea să i se dea atenție? spuse Harry tare.

– Nu, zise Hermione calmă. Sinceră să fiu, i-am spus să-și țină gura aia cât o șură în ceea ce te privește. Și, Harry, ar fi tare bine dacă nu ne-ai mai sări la beregată, pentru că, în caz că nu ai observat, Ron și cu mine suntem de partea ta.

Urmă un moment de liniște.

– Iartă-mă, spuse Harry încet.

– Nu îți face probleme, zise Hermione cu demnitate și clătină din cap. Mai țineți minte ce a zis Dumbledore la ultimul ospăț de sfârșit de an?

Harry și Ron se uitară amândoi la ea derutați, iar Hermione oftă din nou.

– Despre Știți-Voi-Cine. A spus că „puterea de a împrăștia discordie și dușmănie este foarte mare. Nu putem lupta împotriva lui decât dacă vom avea legături puternice de prietenie și multă încredere unii în alții..."

– Cum poți să ții minte asemenea lucruri? întrebă Ron, privind-o cu admirație.

– Eu ascult, Ron, spuse Hermione, cu un dram de asprime.

– Și eu, dar tot n-aș putea să spun exact ce a...

– Ideea este, continuă Hermione tare, că se întâmplă exact lucrul la care s-a referit Dumbledore. Știți-Voi-Cine s-a întors doar de două luni, și deja am început să ne certăm între noi. Și avertismentul Jobenului Magic a fost același: rămâneți împreună, fiți uniți...

– Harry a avut mare dreptate aseară, replică Ron. Dacă asta înseamnă că trebuie să trecem la amiciții cu Viperinii – slabe speranțe.

– Ei bine, eu cred că este păcat că nu încercăm să obținem o oarecare unitate între case, spuse Hermione supărată.

Ajunseseră la capătul scării de marmură. Un șir de elevi din anul patru de la Ochi-de-Șoim traversau holul de la intrare; îl zăriră pe Harry și se grăbiră să formeze un grup mai compact, de parcă le-ar fi fost teamă că i-ar putea ataca pe cei rămași în urmă.

– Da, sunt exact genul de oameni cu care merită să ne împrietenim, spuse Harry sarcastic.

Intrară în Marea Sală după cei de la Ochi-de-Șoim, uitându-se cu toții instinctiv la masa profesorilor. Profesoara Grubbly-Plank vorbea cu profesoara Sinistra, care preda Astronomia, iar Hagrid nu atrăgea atenția decât prin absență. Tavanul vrăjit de deasupra lor rezona cu starea de spirit a lui Harry; era de un cenușiu mohorât, de nori de ploaie.

– Dumbledore nici măcar nu a zis cât o să stea Grubbly-Plank asta aici, spuse el, când se îndreptară către masa Cercetașilor.

– Poate... spuse Hermione meditativ.

– Poate, ce? ziseră Harry și Ron într-un glas.

– Păi... poate că nu a vrut să atragă atenția asupra faptului că Hagrid nu este aici.

– Cum adică, să nu atragă atenția? spuse Ron, aproape râzând. Cum am fi putut să nu observăm?

Înainte să-i poată răspunde Hermione, o fată de culoare, înaltă și cu părul împletit, se apropiase deja de Harry.

– Bună, Angelina.

– Bună, zise ea vioi, ai avut o vară frumoasă?

Și, fără să aștepte răspunsul, continuă:

– Ascultă, am fost numită căpitanul echipei de vâjthaț.

– Felicitări, zise Harry, zâmbindu-i.

Bănuia că discursurile de încurajare ale Angelinei nu aveau să fie atât de lungi ca ale lui Oliver Baston, ceea ce nu putea să fie decât spre bine.

– Da, păi, avem nevoie de un nou portar, acum că a plecat Oliver. Probele sunt vineri la cinci după-amiaza și vreau să fie toată echipa acolo, bine? Apoi putem să vedem cum o să se integreze noul echipier.

– Bine, zise Harry.

Angelina îi zâmbi și se îndepărtă.

– Am uitat că a plecat Baston, spuse Hermione când se așeză lângă Ron și trase o farfurie cu pâine prăjită spre ea. Presupun că asta o să aducă o schimbare pentru echipă.

– Probabil, zise Harry, așezându-se vizavi de ei. Era un portar bun...

– Totuși, n-ar strica niște sânge proaspăt, nu? zise Ron.

Cu un fluturat și un clămpănit, sute de bufnițe intrară în zbor pe ferestrele de sus. Coborâră peste tot în Marea Sală, aducându-le proprietarilor scrisori și pachete și stropindu-i pe cei care luau micul dejun cu picături de apă; era clar că afară ploua torențial. Hedwig nu era de găsit, însă Harry nu era deloc surprins. Singurul său corespondent era Sirius, și se îndoia că acesta ar fi avut ceva să-i spună la doar douăzeci și patru de ore după ce se despărțiseră. Hermione, însă, fu nevoită să-și dea repede sucul de portocale la o parte, ca

să îi facă loc bufniței mari și umede de hambar care avea în cioc un exemplar din *Profetul zilei* ud leoarcă.

– De ce mai primești chestia asta? spuse Harry enervat, gândindu-se la Seamus, în timp ce Hermione puse un cnut în punguța de piele prinsă de piciorul bufniței care își luă iar zborul. Eu nu mă mai obosesc... o grămadă de prostii.

– Este mai bine să știi ce spune dușmanul, zise Hermione sumbru, după care desfășură ziarul și dispăru în spatele lui, unde rămase până când Harry și Ron terminară de mâncat. Nimic, adăugă ea firesc, făcând ziarul sul și punându-l lângă farfuria ei. Nimic despre tine, Dumbledore sau altcineva.

Acum, profesoara McGonagall trecea de-a lungul mesei, împărțind orarele.

– Uitați-vă la ziua de azi! gemu Ron. Istoria Magiei, două ore de Poțiuni, Preziceri despre Viitor și două ore de Apărare contra Magiei Negre... Binns, Plesneală, Trelawney și femeia aia, Umbridge, toți într-o singură zi! Mi-aș dori să se grăbească Fred și George să termine Cutiile alea de Gustări cu Surprize...

– Mă înșală cumva auzul? spuse Fred, sosind împreună cu George și înghesuindu-se pe bancă lângă Harry. Sunt convins că Perfecții de la Hogwarts nu își doresc să aibă surprize în timpul orelor de curs, nu-i așa?

– Uite ce avem azi, spuse Ron morocănos, aruncând orarul sub nasul lui Fred. Cea mai groaznică zi de luni din viața mea.

– Ai dreptate, frățioare, zise Fred, cercetând orarul. Dacă vrei, îți dau ieftin o Nuga Sânge-din-Nas.

– De ce este ieftină? spuse Ron suspicios.

– Pentru că o să îți tot curgă sânge din nas până o să cazi lat, încă nu am găsit un antidot, spuse George, servindu-se cu o scrumbie afumată.

– Mersi, zise Ron posomorât, punându-și orarul în buzunar, dar cred că o să mă duc la ore.

– Și dacă tot vorbim de Cutiile voastre de Gustări cu Surprize, spuse Hermione, privindu-i fix pe Fred și George, nu aveți voie să puneți anunțuri de căutare a cobailor la avizierul Cercetașilor.

– Cine zice? spuse George, părând uluit.

– Zic eu, spuse Hermione. Și Ron.

– Pe mine să nu mă bagi în asta, spuse Ron repede.

Hermione se uită urât la el. Fred și George râseră batjocoritor.

– O să îți schimbi părerea cât de curând, Hermione, zise Fred, ungându-și o lipie fierbinte cu unt din belșug. Ești în anul cinci, nu o să treacă mult timp și o să implori să îți dăm o Cutie.

– Și de ce ar însemna faptul că sunt în anul cinci că vreau o Cutie de Gustări cu Surprize? întrebă Hermione.

– Anul cinci este anul N.O.V.-urilor, zise George.

– Și ce-i cu asta?

– Se apropie examenele, nu-i așa? Or să vă pună cu burțile pe carte atât de tare, că or să vi se lipească literele de șira spinării, spuse Fred cu satisfacție.

– Jumătate din cei din anul nostru au avut mici depresii înaintea N.O.V.-urilor, zise George fericit. Lacrimi și crize... Patricia Simpson a ținut-o într-un leșin...

– Kenneth Towler s-a umplut de coșuri, ții minte? zise Fred cercetându-și memoria.

– Asta pentru că i-ai pus tu pudră de Bulbadox în pijama, zise George.

– A, da, zise Fred, zâmbind. Uitasem... Câteodată e greu să ții socoteala, nu?

– Oricum, anul cinci este un an de coșmar, zise George. Asta dacă îți pasă ce rezultate iei la examene. Fred și cu mine am reușit cumva să ținem capul sus.

– Da... ați luat, câte erau, trei N.O.V.-uri fiecare? zise Ron.

– Da, spuse Fred nepăsător. Însă credem că viitorul este dincolo de realizările academice.

– Chiar am dezbătut îndelung dacă să ne obosim sau nu să ne întoarcem pentru anul șapte, spuse George vesel, dar acum, că avem...

Se opri când văzu privirea prevenitoare a lui Harry, care știa că George fusese pe cale să menționeze câștigurile de la

Turnirul Trivrăjitor pe care i le dăduse el.

– Acum că avem N.O.V.-urile, spuse George repede. Adică, oare chiar avem nevoie de T.V.E.E.-uri? Însă ne-am gândit că mama nu ar putea să suporte să ne lăsăm de școală, nu după ce Percy s-a dovedit cel mai mare idiot din lume.

– Însă nu o să ne irosim ultimul an aici, spuse Fred, uitându-se cu drag în jur prin Marea Sală. O să-l folosim ca să facem niște sondaje de piață, să aflăm exact cam de ce are nevoie un elev obișnuit de la Hogwarts de la un magazin de glume, să evaluăm cu atenție rezultatele cercetărilor, și apoi să creăm niște produse care să corespundă exigențelor.

– Dar de unde o să aveți banii cu care să deschideți un magazin de glume? întrebă Hermione sceptică. O să aveți nevoie de tot felul de ingrediente și materiale – bașca magazinul în sine, presupun...

Harry nu se uită la gemeni. Își simțea chipul fierbinte; scăpă deliberat furculița și se aplecă imediat să o ridice. De jos îl auzi pe Fred spunând:

– Hermione, nu ne pune întrebări și noi nu o să spunem minciuni. Hai, George, dacă ajungem mai devreme, s-ar putea să vindem niște Urechi Extensibile înainte de Ierbologie.

Harry ieși de sub masă și îi văzu pe Fred și pe George plecând, având fiecare o stivă de felii de pâine prăjită.

– Cum adică? zise Hermione, uitându-se când la Harry când la Ron. „Nu ne pune întrebări..." Asta înseamnă că au deja bani să deschidă un magazin de glume?

– Știi, m-am întrebat și eu, spuse Ron încruntat. Vara asta mi-au cumpărat niște robe festive noi și nu mi-a dat prin cap de unde au avut cu ce...

Harry se hotărî că era momentul să scoată conversația din aceste ape tulburi.

– Credeți că este adevărat că anul acesta o să fie foarte dur? Din cauza examenelor?

– A, da, spuse Ron. Sigur o să fie așa, nu? N.O.V.-urile sunt foarte importante, influențează slujbele pentru care te poți înscrie și multe altele. Bill mi-a spus că spre sfârșitul

anului o să avem și ore de consiliere profesională. Ca să poți alege ce T.V.E.E.-uri vrei să faci anul viitor.

– Voi știți ce vreți să faceți după Hogwarts? îi întrebă Harry pe ceilalți doi, în timp ce ieșeau din Marea Sală la scurt timp după aceea îndreptându-se spre clasa unde făceau Istoria Magiei.

– Nu chiar, spuse Ron rar. În afară de... mă rog...

Părea oarecum reticent.

– În afară de ce? îl grăbi Harry.

– Păi, ar fi grozav dacă aș fi Auror, spuse deodată Ron.

– Da, așa cred și eu, spuse Harry înflăcărat.

– Ei sunt elita, zise Ron. Trebuie să fii foarte bun. Dar tu, Hermione?

– Nu știu, zise ea. Cred că aș vrea să fac ceva care chiar să merite.

– Merită să fii Auror! spuse Harry.

– Da, așa este, dar nu este singurul lucru care merită osteneala, zise Hermione îngândurată. Cum să zic, aș putea să duc mai departe *S.P.A.S*-ul...

Harry și Ron evitară cu grijă să nu se uite unul la celălalt.

Istoria Magiei era, conform părerii generale, cea mai plictisitoare materie cunoscută vreodată de vrăjitorime. Profesorul Binns, dascălul lor fantomă, avea o voce stridentă, ca de bondar, care aproape că garanta o somnolență profundă după primele zece minute, sau cinci, dacă era cald afară. Niciodată nu își schimba modelul lecțiilor, ci le preda încontinuu, în timp ce elevii luau notițe, sau mai degrabă priveau adormiți în gol. Harry și Ron reușiseră până în prezent să ia note de trecere la această materie prin simpla copiere a notițelor de la Hermione înainte de examene; fata era singura care părea să reziste puterii soporifice a profesorului Binns.

Azi suportară o oră și jumătate de zumzăit despre războaiele uriașilor. Harry auzi destule în primele zece minute ca să aprecieze cât de cât că, dacă ar fi fost în mâinile altui profesor, acest subiect ar fi putut să fie oarecum interesant, însă apoi creierul său se eliberă, iar el petrecu restul de o

oră și douăzeci de minute jucând spânzurătoarea cu Ron pe un colț de pergament, în timp ce Hermione le arunca priviri aspre cu coada ochiului.

– Ce s-ar întâmpla, îi întrebă ea cu răceală, când ieșiră în pauză (Binns trecuse prin tablă), dacă anul ăsta aș refuza să vă mai împrumut notițele?

– Am pica N.O.V-ul, zise Ron. Hermione, dacă vrei să ai asta pe conștiință...

– Ei bine, așa ați merita, se răsti ea. Nici măcar nu încercați să-l ascultați, nu-i așa?

– Încercăm, spuse Ron. Dar pur și simplu nu avem creierul tău, nici memoria ta și nici puterea ta de concentrare – pur și simplu ești mai deșteaptă ca noi – nu-i așa că e tare plăcut să răsucești cuțitul în rană?

– Ah, nu mă lua cu prostiile astea, spuse Hermione, părând însă puțin mai liniștită când ieși prima în curtea umedă.

Cădea o burniță fină și încețoșată, așa că cei care stăteau în grupuri, strânși pe lângă marginile curții, păreau să aibă contururile nedefinite. Harry, Ron și Hermione aleseră un colț mai izolat sub un balcon din care apa curgea din abundență, ridicându-și gulerele robelor împotriva vântului rece de septembrie și vorbind despre ce ar fi putut să le pregătească Plesneală pentru prima lecție din anul acela. Tocmai căzuseră de acord că va fi ceva extrem de dificil, ca să-i ia pe nepregătite după o vacanță de două luni, când cineva veni pe lângă colț și se apropie de ei.

– Bună, Harry!

Era Cho Chang, care venise din nou singură. Asta era foarte ciudat. Cho era aproape întotdeauna însoțită de o gașcă de fete care chicoteau mereu; Harry își aminti de agonia încercării de a o prinde singură pentru a o invita la Balul de Crăciun.

– Bună, zise Harry, simțind cum i se înfierbântă chipul.

Măcar de data asta nu mai sunt plin de Sevămizeră, își zise el.

Cho părea să se gândească și ea cam la același lucru.

– Se pare că ai scăpat de chestia aia, nu?

– Da, spuse Harry, încercând să zâmbească, de parcă amintirea ultimei lor întâlniri era amuzantă și nu îngrozitoare. Și, ai... ăă... ai avut o vară plăcută?

În clipa în care rosti aceste cuvinte, își dori să nu o fi făcut. Cedric fusese iubitul lui Cho și amintirea morții sale probabil că-i afectase vacanța la fel de tare cum i-o afectase pe a lui Harry. Ceva păru să îi întunece chipul, dar ea zise:

– Ah, a fost bine, să știi...

– Aia e cumva o insignă cu Tornadele? o întrebă Ron brusc, arătând spre roba lui Cho, care avea prinsă în piept o insignă albastru închis decorată cu doi „T" aurii. Doar nu ții cu ele, nu?

– Ba da, spuse Cho.

– Ai ținut mereu cu ele, sau doar de când au început să câștige teren în ligă? zise Ron pe un ton pe care Harry îl consideră acuzator.

– Țin cu ei de la șase ani, spuse Cho calmă. Oricum... ne mai vedem, Harry.

Se îndepărtă. Hermione așteptă până când Cho traversase curtea pe jumătate înainte să îl certe pe Ron.

– Ești total lipsit de tact!

– Poftim? Eu doar am întrebat-o dacă...

– Nu ți-ai dat seama că vroia să vorbească doar cu Harry?

– Și? Ar fi putut să o facă, eu nu am oprit-o să...

– Atunci de ce te-ai apucat să o ataci din cauza echipei de vâjthaț cu care ține?

– Să o atac? Nu am atacat-o, a fost o simplă...

– Cui îi pasă dacă ține cu Tornadele?

– Ah, fii serioasă, jumătate dintre cei care poartă insignele alea le-au cumpărat abia sezonul trecut...

– Dar ce contează?

– Înseamnă că nu sunt fani adevărați, că se schimbă după cum bate vântul.

– A sunat, zise Harry monoton, pentru că Ron și Hermione se certau prea tare ca să poată auzi clopoțelul.

Se ciondăniră în continuare tot drumul până în hruba lui

Plesneală, dându-i lui Harry destul timp pentru a se gândi că, prins între Neville și Ron, va fi norocos dacă va avea parte de două minute de conversație cu Cho de care să își poată aminti fără să își dorească să plece din țară.

Și totuși, își zise el, când cei trei se alăturară șirului care se forma în dreptul ușii lui Plesneală, ea alesese să vină și să-i vorbească, nu? Fusese iubita lui Cedric, i-ar fi fost foarte ușor să-l urască pe Harry pentru că ieșise în viață din labirintul Trivrăjitor, în timp ce Cedric murise. Dar îi vorbise într-un mod foarte prietenesc, nu de parcă l-ar fi crezut nebun, mincinos sau răspunzător pentru moartea lui Cedric în cine știe ce fel îngrozitor... da, era clar că dorise să vină și să-i vorbească, și era pentru a doua oară în ultimele două zile... iar la acest gând, Harry se înveseli. Chiar și zgomotul care nu anunța nimic de bine pe care îl făcu ușa de la hruba lui Plesneală când se deschise cu un scârțâit nu spulberă mica iluzie plină de speranță care părea să fi apărut în sufletul lui Harry. Intră în clasă după Ron și Hermione și îi urmă până la masa lor obișnuită din spate, unde se așeză între ceilalți doi, ignorând sunetele pufnitoare și ironice pe care le făceau.

– Liniștiți-vă, zise Plesneală cu răceală, închizând ușa în urma sa.

De fapt, recomandarea nu avea nici un rost; în clipa în care elevii auziseră ușa închizându-se, se așternuse tăcerea și încetase foiala. Simpla prezență a lui Plesneală era de obicei suficientă pentru a asigura liniștea în clasă.

– Înainte să începem lecția de azi, spuse Plesneală, ducându-se grăbit la catedră și uitându-se în jur la toți, cred că este bine să vă reamintesc că în luna iunie a anului următor veți da un examen important și veți demonstra cât ați învățat despre compoziția și folosirea poțiunilor magice. Oricât de idioți sunt cu siguranță unii din această clasă, mă aștept să luați un „acceptabil" la N.O.V., sau vă veți confrunta cu... nemulțumirea mea.

De data aceasta, privirea i se opri asupra lui Neville, care înghiți în sec.

– Desigur, după acest an, mulți dintre voi nu mă vor mai avea ca profesor, continuă Plesneală. Eu îi aleg doar pe cei mai buni pentru orele mele de Poțiuni T.V.E.E., ceea ce înseamnă că unii dintre noi își vor lua garantat la revedere.

Ochii i se ațintiră asupra lui Harry, iar buzele i se subțiară. Harry se uită urât la el simțind o plăcere diabolică la ideea că va putea să renunțe la Poțiuni după anul cinci.

– Însă mai avem încă un an până când va sosi fericitul moment al despărțirii, spuse Plesneală încet, așa că, indiferent dacă intenționați să încercați T.V.E.E.-urile, vă sfătuiesc pe toți să vă concentrați eforturile asupra menținerii nivelului ridicat de trecere la care am ajuns să mă aștept de la elevii mei care dau N.O.V.-urile. Azi vom prepara o poțiune care apare adeseori în cadrul Nivelului Obișnuit de Vrăjitorie: Esența de Pace, o poțiune care calmează teama și liniștește agitația. Fiți preveniți: dacă sunteți prea darnici cu ingredientele, veți face ca cel care o bea să cadă într-un somn adânc și ireversibil, așa că va fi obligatoriu să fiți deosebit de atenți la ce faceți.

În stânga lui, Hermione stătea puțin mai dreaptă, având o expresie de atenție desăvârșită.

– Ingredientele și metoda – Plesneală șfichiui bagheta – sunt pe tablă – (apărură acolo) – veți găsi tot ce vă trebuie – șfichiui iar bagheta – în dulapul cu provizii – (ușa dulapului se deschise la perete) – aveți o oră și jumătate... începeți!

Exact așa cum preziseseră Harry, Ron și Hermione, Plesneală nu le-ar fi putut da o poțiune mai dificilă sau mai ciudată. Ingredientele trebuiau adăugate în ceaun într-o anumită ordine și cantitate; conținutul trebuia amestecat exact de câte ori era stabilit, mai întâi în sensul acelor de ceasornic, apoi în cel invers; temperatura flăcărilor la care fierbea trebuia scăzută până la nivelul potrivit pentru un anumit număr de minute înainte să fie adăugat ingredientul final.

– Acum ar trebui ca din poțiunea voastră să se ridice un abur argintiu rarefiat! strigă Plesneală, când mai rămăseseră zece minute.

Harry, care transpira abundent, se uită disperat în jur,

prin hrubă. Propriul său ceaun scotea cantități însemnate de fum cenușiu închis; cel al lui Ron scuipa scântei verzi. Seamus împungea febril flăcările de sub ceaun cu vârful baghetei, fiindcă părea să se stingă. Suprafața poțiunii lui Hermione, însă, era acoperită de o ceață scânteietoare de abur argintiu, iar când Plesneală trecu pe lângă ea, se uită în jos, pe deasupra nasului coroiat, fără să spună nimic, ceea ce însemna că nu găsise nimic de criticat. Însă când ajunse la ceaunul lui Harry, Plesneală se opri și se uită la el cu un rânjet oribil pe chip.

– Potter, ce ar trebui să fie asta?

Viperinii din primele rânduri ale clasei își ridicară toți privirea nerăbdători; adorau să-l audă pe Plesneală necăjindu-l pe Harry.

– Esența de Pace, spuse Harry încordat.

– Spune-mi, Potter, zise Plesneală încet, știi să citești?

Draco Reacredință râse.

– Da, știu, spuse Harry, cu degetele încleștate în jurul baghetei.

– Citește al treilea rând despre instrucțiuni, Potter.

Harry se uită cu ochii întredeschiși la tablă; instrucțiunile nu erau deloc ușor de descifrat prin ceața de aburi multicolori care umpluseră hruba.

– „Adăugați pudră de piatra lunii, amestecați de trei ori contra sensului acelor ceasornicului, lăsați-o să fiarbă șapte minute și apoi adăugați două picături de sirop de helleboră."

Lui Harry îi stătu inima în loc. Nu adăugase siropul de helleboră, ci trecuse direct la al patrulea rând al instrucțiunilor, după ce își lăsase poțiunea să fiarbă timp de șapte minute.

– Ai făcut tot ce se cerea în al treilea rând, Potter?

– Nu, spuse Harry foarte încet.

– Poftim?

– Nu, zise Harry mai tare. Am uitat hellebora.

– Știu, Potter, ceea ce înseamnă că toată chestia asta este complet inutilă. *Evanesco.*

Conținutul poțiunii lui Harry dispăru, iar el rămase ca prostul lângă un ceaun gol.

– Cei care ați reușit să citiți instrucțiunile, umpleți un flacon cu o mostră din poțiune, scrieți-vă citeț numele pe o etichetă pe care o puneți apoi pe ea și duceți-o pe biroul meu pentru a fi testată, spuse Plesneală. Temă: douăzeci și patru de centimetri de pergament despre proprietățile pietrei lunii și despre întrebuințările ei în făcutul poțiunilor. Trebuie adusă până joi.

În timp ce toți cei din jurul lui își umpleau flacoanele, Harry își strânse lucrurile, extrem de mânios. Poțiunea sa nu fusese mai rea decât a lui Ron, care acum emana un miros îngrozitor de ouă stricate, sau decât cea a lui Neville, care atinsese consistența cimentului abia amestecat și pe care acum Neville trebuia să o scobească din ceaun; și totuși el, Harry, era cel care avea să nu primească nici o notă pentru munca sa de o zi. Își băgă bagheta în geantă și se prăbuși înapoi pe scaun, privind cum toți ceilalți se duceau la biroul lui Plesneală cu flacoanele pline și închise ermetic. Când în sfârșit sună, Harry fu primul care ieși din celulă și începuse deja să mănânce când i se alăturară Ron și Hermione la prânz în Marea Sală. Tavanul devenise de un cenușiu și mai murdar decât cel de dimineață. Ploaia biciuia ferestrele înalte.

– A fost foarte nedrept, spuse Hermione consolator, așezându-se lângă Harry și servindu-se cu o porție de plăcintă cu carne. Poțiunea ta nu a fost nici pe departe la fel de greșită ca a lui Goyle; când și-a umplut flaconul, a explodat tot amestecul și i-a luat roba foc.

– Da, mă rog, spuse Harry, încruntându-se la farfurie, când a fost Plesneală drept cu mine?

Nici unul dintre ceilalți nu răspunse; toți trei știau de dușmănia reciprocă dintre Plesneală și Harry, care fusese maximă de când băiatul pusese piciorul la Hogwarts.

– Eu chiar am crezut că anul ăsta o să fie ceva mai bine, spuse Hermione pe un ton dezamăgit. Adică... știți voi...

Se uită în jur prevăzătoare; erau cam șase locuri libere de-o

parte și de alta și nu trecea nimeni pe lângă masă...

– Acum că este în Ordin și așa mai departe.

– Ciupercile otrăvitoare rămân otrăvitoare, spuse Ron cu înțelepciune. Oricum, eu am crezut întotdeauna că Dumbledore trebuie să fie ținut ca să aibă încredere în Plesneală. De unde știu că nu l-a mai servit cu adevărat pe Știți-Voi-Cine?

– Cred că Dumbledore are o grămadă de dovezi, chiar dacă nu ți le împărtășește, Ron, se răsti Hermione.

– Ah, terminați, amândoi, zise Harry tare, când Ron deschise gura să îi răspundă.

Hermione și Ron încremeniră amândoi, părând furioși și jigniți.

– Nu v-ați săturat? zise Harry. Vă certați mereu, mă scoateți din minți.

Și, abandonându-și plăcinta cu carne, își puse iar ghiozdanul pe umăr și plecă, lăsându-i acolo.

Urcă scara de marmură câte două trepte odată și trecu pe lângă mulți elevi care se duceau grăbiți să ia prânzul. Supărarea care îl cuprinsese atât de subit încă ardea în el, iar imaginea chipurilor șocate ale lui Ron și Hermione îi dădu un sentiment de mare satisfacție. *Așa le trebuie,* își zise el, *de ce nu termină odată... se ciondănesc tot timpul... te fac să-ți vină să te sui pe pereți...*

Trecu pe lângă portretul mare al lui Sir Cadogan, cavalerul de pe unul dintre holuri; Sir Cadogan își scoase sabia și o flutură neînfricat către Harry, care îl ignoră.

– Întoarce-te, câine josnic! Stai locului și luptă! urlă Sir Cadogan cu o voce estompată din spatele coifului său, dar Harry merse mai departe și, când Sir Cadogan încercă să îl urmeze, alergând în tabloul învecinat, fu împiedicat de proprietarul acestuia, un câine de vânătoare mare și care părea destul de furios.

Harry petrecu ce mai rămăsese din pauza de prânz stând singur sub trapa din vârful Turnului de Nord. În consecință, când sună clopoțelul, fu primul care să urce scara argintie

ce ducea către clasa profesoarei Sybil Trelawney.

După Poțiuni, ora de Previziuni despre Viitor era cea pe care Harry o detesta cel mai tare, ceea ce se datora în principal obiceiului profesoarei Trelawney de a-i prezice moartea prematură la fiecare câteva lecții. Era o femeie slabă, acoperită cu o grămadă de straturi de șaluri și strălucind datorită șiragurilor de mărgele, care îi amintea mereu lui Harry de un fel de insectă, poate și din cauza ochelarilor care îi făceau ochii extraordinar de mari. Când intră Harry, profesoara era ocupată cu așezatul unor cărți legate în piele pe fiecare dintre măsuțele fragile care erau peste tot în camera sa, însă lumina aruncată de lămpile acoperite cu eșarfe și de focul mocnit cu esențe înecăcioase era atât de slabă, încât ea păru să nu îl observe când luă loc în umbră. Ceilalți elevi sosiră pe parcursul următoarelor cinci minute. Ron apăru deasupra trapei, se uită în jur cu grijă, îl zări pe Harry și se duse direct spre el, sau atât cât putu de direct, având în vedere că trebuia să-și croiască drum ocolind mesele, scaunele și pernele umflate până la refuz.

– M-am împăcat cu Hermione, zise el, așezându-se lângă Harry.

– Bravo, mormăi Harry.

– Dar Hermione spune că ar fi bine dacă nu ți-ai mai vărsa nervii pe noi, zise Ron.

– Dar nu...

– Eu doar îți transmit un mesaj, zise Ron, întrerupându-l. Dar bănuiesc că are dreptate. Nu suntem noi de vină pentru felul cum te tratează Seamus și Plesneală.

– Nu am zis niciodată că...

– Bună ziua, spuse profesoara Trelawney cu vocea ei vaporoasă și visătoare, iar Harry se opri, simțindu-se iar enervat și fiindu-i puțin rușine de el însuși. Și bine ați revenit la Previziuni despre Viitor. Desigur, v-am urmărit destinele cu mare atenție pe parcursul vacanței și sunt încântată să văd că v-ați întors cu toții la Hogwarts nevătămați – așa cum știam, bineînțeles, că o veți face. Veți găsi pe mesele voastre un exemplar al cărții

Oracolul Viselor, de Inigo Imago. Interpretarea viselor este o metodă foarte importantă de deslușire a viitorului și una care ar putea să fie testată în cadrul N.O.V.-urilor voastre. Desigur, nu că aș fi de părere că trecerea sau picarea unor examene are cea mai mică importanță când vine vorba de arta sacră a divinației. Dacă aveți ochiul clarvăzător, diplomele și notele sunt nesemnificative. Cu toate acestea, directorul dorește să dați examen, așa că...

Vocea i se pierdu delicat, făcându-i pe toți să fie convinși că profesoara Trelawney considera că materia ei era mai presus de niște probleme atât de meschine ca examenele.

– Vă rog să deschideți cartea la introducere și să citiți ce are de spus Imago despre interpretatul viselor. Apoi, formați perechi. Folosiți *Oracolul viselor* pentru a vă interpreta unul altuia cele mai recente vise. Haideți.

Singurul lucru bun care putea fi spus despre această lecție era că nu era urmată de o a doua. Până când terminară cu toții de citit introducerea cărții, le mai rămăseseră doar zece minute pentru interpretarea viselor. La masa de lângă Harry și Ron, Dean făcuse o pereche cu Neville, care începuse imediat o istorisire plictisitoare a unui coșmar în care apărea o foarfecă imensă, care purta cea mai frumoasă pălărie a bunicii sale; Harry și Ron se uitară unul la altul posomorâți.

– Eu nu îmi amintesc niciodată ce visez, spuse Ron, povestește tu.

– Trebuie să ții minte măcar un vis, zise Harry nerăbdător.

Nu avea de gând să îi împărtășească nimănui visele sale. Știa foarte bine ce însemna visul lui cu cimitirul care se repeta, nu avea nevoie să-i spună Ron, profesoara Trelawney sau prostia aia de *Oracolul viselor*.

– Păi, aseară am visat că jucam vâjthaț, zise Ron, schimonosindu-și fața și încercând din răsputeri să își aducă aminte. Ce crezi că înseamnă asta?

– Probabil că o să fii mâncat de o nalbă uriașă sau ceva de genul ăsta, zise Harry, răsfoind neinteresat *Oracolul viselor*.

Era foarte plictisitor să cauți frânturi de vise în *Oracol* și

Harry nu se înveseli când profesoara Trelawney le dădu ca temă să țină un jurnal al viselor timp de o lună. Când se sună, el și Ron fură primii care coborâră, iar Ron bombăni:

– Îți dai seama câte teme avem deja? Binns ne-a dat de scris un eseu de un metru despre războaiele uriașilor, Plesneală vrea o jumătate de metru despre cum se folosesc pietrele lunii, și acum Trelawney ne-a pus să ținem un jurnal timp de o lună! Ar fi bine ca Umbridge aia să nu ne dea teme...

Când intrară în clasa de Apărare contra Magiei Negre, o găsiră pe profesoara Umbridge așezată deja la catedră, purtând canadiana pufoasă roz de seara trecută și funda neagră de catifea în vârful capului. Lui Harry îi aminti iar de o muscă mare, așezată precar pe o broască râioasă și mai mare.

Intrară în clasă în liniște; profesoara Umbridge era încă o persoană necunoscută și nimeni nu știa cât de severă era de obicei.

– Ei bine, bună ziua! zise ea, când luară loc toți elevii.

Câțiva murmurară un „bună ziua" ca răspuns.

– Ț,ț,t, ț,ț,t, spuse profesoara Umbridge. Asta nu este de ajuns, nu-i așa? Vă rog, mi-ar plăcea să răspundeți „Bună ziua, doamnă profesoară Umbridge." Încă o dată, vă rog. Bună ziua, elevi!

– Bună ziua, doamnă profesoară Umbridge, scandară ei.

– Așa, ați văzut? spuse profesoara Umbridge cu afecțiune. Nu a fost atât de greu, nu-i așa? Vă rog să puneți baghetele deoparte și să lăsați penele pe masă.

Mulți cei din clasă schimbară priviri sumbre; ordinul cu „baghetele deoparte" nu fusese urmat niciodată de o lecție care să li se pară interesantă. Harry își băgă bagheta înapoi în ghiozdan și își scoase pana, cerneala și pergamentul. Profesoara Umbridge își deschise geanta, își scoase propria baghetă, care era neobișnuit de scurtă, și atinse brusc tabla cu ea; apărură imediat cuvintele:

Apărarea contra Magiei Negre
Întoarcere la principiile de bază

– Ei bine, predarea acestei materii a fost oarecum întreruptă și fragmentată, nu-i așa? declară profesoara Umbridge, întorcându-se cu fața către clasă cu mâinile strânse ceremonios în față. Schimbarea constantă a profesorilor, dintre care... se pare că mulți nu au urmat o programă aprobată de Minister, a condus din nefericire la faptul că sunteți la un nivel mult mai scăzut decât ne-am fi dorit să vă găsim în anul N.O.V.-urilor. Totuși, vă veți bucura să auziți că acum aceste probleme au fost rectificate. Anul acesta vom urma un curs de magie defensivă structurat cu atenție, bazat pe teorie, și, desigur, aprobat de Minister. Vă rog să copiați următoarele.

Atinse iar tabla; primul mesaj dispăru și fu înlocuit de Obiectivele Cursului.

1. *Înțelegerea principiilor fundamentale ale magiei defensive.*
2. *Învățarea recunoașterii situațiilor în care magia defensivă poate fi folosită legal.*
3. *Plasarea întrebuințării magiei defensive într-un context pentru uz practic.*

Timp de câteva minute camera răsună de zgomotul făcut de zgâriatul penelor pe pergament. După ce toată lumea copie cele trei obiective ale cursului profesoarei Umbridge, aceasta întrebă:

– Are toată lumea un exemplar al *Teoriei defensive magice* de Wilbert Slinkhard?

În toată clasa se auzi un zumzăit slab de încuviințare.

– Cred că o să mai încercăm o dată, spuse profesoara Umbridge. Când vă pun o întrebare, mi-ar plăcea să răspundeți, „Da, doamna profesoară Umbridge", sau „Nu, doamna profesoară Umbridge". Deci: are toată lumea un exemplar al *Teoriei defensive magice* de Wilbert Slinkhard?

– Da, doamnă profesoară Umbridge, răsună întreaga încăpere.

– Bine, spuse profesoara Umbridge. Mi-aș dori să dați la

pagina cinci și să citiți „Capitolul unu, Elemente de bază pentru începători". Nu aveți voie să vorbiți!

Profesoara Umbridge plecă de lângă tablă și se așeză pe scaunul din spatele catedrei, cercetându-i cu atenție pe toți, cu ochii ei umflați de broască râioasă. Harry dădu la pagina cinci a exemplarului din *Teora defensivei magice* și începu să citească.

Era exasperant de plictisitor, la fel de groaznic ca prelegerile profesorului Binns. Simți cum își pierde concentrarea; cât de curând, citi aceeași jumătate de rând de șase ori, fără să rețină mai mult de primele două cuvinte. Trecură câteva minute în tăcere. Lângă el, Ron își învârtea absent pana între degete, uitându-se la același loc de pe pagină. Harry privi la dreapta și avu o surpriză care îl trezi din starea de somnolență. Hermione nici nu-și deschisese exemplarul din *Teoria defensivei magice*. Se uita fix la profesoara Umbridge, cu mâna ridicată.

Harry nu își mai amintea când nu citise Hermione ce i se spusese să citească, sau când rezistase tentației de a deschide orice carte care ajungea în fața ei. O privi întrebător, dar ea doar clătină ușor din cap, pentru a arăta că nu avea de gând să răspundă la nici o întrebare, și se uită în continuare la profesoara Umbridge, care privea la fel de hotărâtă în altă parte.

Însă după ce trecură mai multe minute, Harry văzu că nu era singurul care se uita la Hermione. Capitolul care li se dăduse de citit era atât de greoi, încât din ce în ce mai mulți elevi preferau să privească încercarea mută a lui Hermione de a atrage privirea profesoarei Umbridge în loc să se chinuie cu „Elementele de bază pentru începători".

Când mai mult de jumătate din clasă începu să se uite la Hermione și nu la cărți, profesoara Umbridge păru să decidă că nu mai putea să ignore situația.

– Ai vrut să mă întrebi ceva despre acest capitol, draga mea? o întrebă ea pe Hermione, de parcă tocmai o observase.

– Nu, nu despre capitol, zise Hermione.

– Ei bine, acum citim, spuse profesoara Umbridge, dezve-

lindu-și dinții mici și ascuțiți. Dacă ai alte întrebări, putem să le lămurim la sfârșitul orei.

– Am o întrebare referitoare la obiectivele cursului nostru, zise Hermione.

Profesoara Umbridge ridică din sprâncene.

– Cum te cheamă?

– Hermione Granger, spuse Hermione.

– Păi, domnișoară Granger, cred că obiectivele cursului nostru sunt mai mult decât clare, dacă le citești cu atenție, zise profesoara Umbridge cu o voce prefăcut prietenoasă.

– Păi, mie nu mi se pare că este așa, spuse Hermione direct. Aici nu scrie nimic despre *folosirea* vrăjilor defensive.

Urmă o tăcere scurtă, timp în care mulți dintre elevi își întoarseră capetele pentru a se încrunta la cele trei obiective ale cursului, care erau încă scrise pe tablă.

– *Folosirea* vrăjilor defensive? repetă profesoara Umbridge cu un mic hohot de râs. Vai, domnișoară Granger, nu îmi pot imagina cum ar putea să se ivească situații în clasa mea care să necesite folosirea unei vrăji defensive. Doar nu te aștepți să fii atacată în timpul orei.

– Nu o să facem vrăji? exclamă Ron tare.

– Elevii trebuie să ridice mâna când doresc să vorbească la ora mea, domnule – ?

– Weasley, zise Ron, ridicând mâna nehotărât.

Profesoara Umbridge, zâmbind și mai larg, făcu abstracție de el. Harry și Hermione ridicară și ei mâna imediat. Ochii umflați ai profesoarei Umbridge rămaseră o clipă ațintiți asupra lui Harry, înainte ca ea să i se adreseze lui Hermione.

– Da, domnișoară Granger? Vroiai să mă mai întrebi ceva?

– Da, spuse Hermione. Cu siguranță, scopul principal al orelor de Apărare contra Magiei Negre este *practicarea* vrăjilor defensive, nu-i așa?

– Ești cumva un expert educațional instruit de Minister, domnișoară Granger? întrebă profesoara Umbridge cu vocea ei dulceagă și falsă.

– Nu, dar...

– Păi atunci, mă tem că nu ai calificarea necesară pentru a hotărî care este „scopul principal" al unei materii. Noul nostru program de studii a fost creat de vrăjitori mult mai vârstnici și isteți decât dumneata. Vei învăța despre vrăjile defensive într-un mod sigur, lipsit de riscuri...

– Și la ce ne folosește asta? zise Harry tare. Dacă vom fi atacați, nu o să fie într-un mod...

– *Mâna,* domnule Potter! intonă profesoara Umbridge.

Harry își ridică pumnul cu putere. Încă o dată, profesoara Umbridge se întoarse în altă parte, însă acum mai erau și alți elevi care ridicaseră mâinile.

– Pe dumneata cum te cheamă? Îl întrebă profesoara Umbridge pe Dean.

– Dean Thomas.

– Da, domnule Thomas?

– Păi, este exact cum a spus Harry, nu-i așa? spuse Dean. Dacă vom fi atacați, nu va fi fără riscuri.

– Repet, zise profesoara Umbridge, zâmbindu-i lui Dean într-un mod foarte enervant, crezi că vei fi atacat în timpul orei mele?

– Nu, dar...

Profesoara Umbridge îl acoperi.

– Nu vreau să critic modul în care au fost tratate lucrurile în această școală, zise ea, cu gura deschisă într-un zâmbet neconvingător, dar clasa voastră a fost expusă influenței unor vrăjitori foarte iresponsabili, ca să nu mai zic – râse scurt și răutăcios – de existența unor hibrizi extrem de periculoși.

– Dacă vă referiți la domnul profesor Lupin, sări Dean supărat, a fost cel mai bun pe care...

– *Mâna,* domnule Thomas! După cum vă spuneam, vi s-au predat vrăji care au fost prea complexe, prea nepotrivite pentru vârsta voastră și posibil letale. Ați fost instruiți să vă temeți că puteți să vă întâlniți în orice zi cu atacuri Întunecate...

– Nu este adevărat, zise Hermione, doar am...

– *Nu ai mâna ridicată, domnișoară Granger!*

Hermione ridică mâna. Profesoara Umbridge făcu abstracție de ea.

– Din câte am aflat, predecesorul meu nu numai că a aruncat blesteme ilegale în fața clasei, dar chiar le-a practicat asupra voastră.

– Păi, s-a dovedit că era un nebun, nu-i așa? spuse Dean înflăcărat. Să știți că am învățat foarte multe.

– *Nu ai mâna ridicată, domnule Thomas!* spuse profesoara Umbridge pe un ton foarte strident. Ministerul este de părere că o cunoaștere teoretică va fi mai mult decât suficientă pentru a vă permite susținerea examenelor care, reprezintă până la urmă esența școlii. Pe dumneata cum te cheamă? adăugă ea, uitându-se la Parvati, care tocmai ridicase mâna brusc.

– Parvati Patil, și nu există o parte practică în cadrul N.O.V.-urilor de Apărare contra Magiei Negre? Nu ar trebui să arătăm că putem să folosim cu adevărat contrablestemele și toate celelalte?

– Atâta timp cât ați studiat destul de bine teoria, nu există nici un motiv pentru care să nu puteți face vrăjile în cadrul unor condiții de examinare controlate cu atenție, zise profesoara Umbridge hotărâtă.

– Fără să le fi practicat niciodată înainte? spuse Parvati, neveninu-i să creadă. Vreți să spuneți că, prima dată când vom face vrăjile, va fi în timpul examenului?

– Repet, atâta timp cât ați studiat teoria destul de bine...

– Și la ce o să ne folosească teoria în lumea reală? spuse Harry tare, ridicând iar pumnul.

Profesoara Umbridge își ridică privirea.

– Aceasta este o școală, domnule Potter, nu lumea reală, spuse ea cu blândețe.

– Așa că nu ar trebui să fim pregătiți pentru ce ne așteaptă acolo?

– Nu vă așteaptă nimic acolo, domnule Potter.

– A, da? zise Harry.

Supărarea care îi mocnise în suflet toată ziua era pe punctul de a atinge cota maximă.

– Cine crezi că vrea să atace niște copii ca voi? întrebă profesoara Umbridge pe o voce îngrozitor de mieroasă.

– Păi, să ne gândim... spuse Harry pe un ton meditativ și batjocoritor. Poate... *Lordul Cap-de-Mort?*

Ron tresări, Lavender Brown scoase un mic țipăt, iar Neville alunecă de pe taburet. Profesoara Umbridge nici nu clipi. Se uită la Harry cu o expresie de satisfacție sumbră pe chip.

– Zece puncte pierdute de Cercetași, domnule Potter.

Elevii rămaseră tăcuți și nemișcați. Toată lumea se uita ori la Umbridge ori la Harry.

– Acum, haideți să clarificăm niște lucruri.

Profesoara Umbridge se ridică și se aplecă spre ei, cu degetele ca niște cârnăciori, sprijinite pe catedră.

– Vi s-a spus că un anumit vrăjitor Întunecat s-a întors din morți...

– Nu a fost mort, spuse Harry supărat, dar, da, s-a întors!

– Domnule-Potter-ai-pierdut-deja-zece-puncte-pentru-casa-ta-nu-îți-înrăutăți-situația, spuse profesoara Umbridge dintr-o răsuflare, fără să se uite la el. După cum vă spuneam, ați fost informați că un anumit vrăjitor Întunecat și-a recăpătat puterile. Este o minciună.

– NU este o minciună! zise Harry. Eu l-am văzut, m-am luptat cu el!

– Detenție, domnule Potter! spuse profesoara Umbridge triumfător. Mâine seară. Ora cinci. În biroul meu. Repet, este o minciună. Ministerul Magiei garantează că nu sunteți în pericol din cauza niciunui vrăjitor Întunecat. Dacă vă faceți griji în continuare, vă rog să veniți să vorbiți cu mine, negreșit în afara orelor de curs. Dacă cineva vă sperie cu povești despre vrăjitori Întunecați renăscuți, aș vrea să mi se spună. Sunt aici ca să vă ajut. Sunt prietena voastră. Și acum, vă rog să vă continuați lectura. Pagina cinci, „Elemente de bază pentru începători".

Profesoara Umbridge se așeză la catedră. Harry, însă, se ridică. Toată lumea se holbă la el. Seamus părea pe jumă-

tate speriat, pe jumătate fascinat.

– Harry, nu! șopti Hermione pe un ton prevenitor, trăgându-l de mânecă, dar Harry își smulse brațul din strânsoarea ei.

– Deci, din punctul dumneavoastră de vedere, Cedric Diggory a murit fiindcă așa a vrut, nu? întrebă Harry, cu vocea tremurându-i.

Se auzi cum toată clasa inspiră adânc, căci nici unul dintre ei, în afară de Ron și Hermione, nu îl mai auzise vreodată pe Harry vorbind despre ce se întâmplase în noaptea când murise Cedric. Se uitară însetați cu ochii mari, când la Harry, când la profesoara Umbridge, care își ridicase ochii și îl privea fără nici o urmă de zâmbet fals pe chip.

– Moartea lui Cedric Diggory a fost un accident tragic, spuse ea cu răceală.

– A fost o crimă, zise Harry.

Simțea cum tremură. Nu suflase nimănui un cuvânt despre asta, cu atât mai puțin celor treizeci de ascultători cu urechile ciulite.

– L-a ucis Cap-de-Mort și o știți foarte bine.

Fața profesoarei Umbridge se goli de orice expresie. Pentru o clipă, Harry crezu că avea să țipe la el. Apoi zise, pe vocea ei blândă și dulce, de fetiță:

– Domnule Potter, vino aici, dragul meu.

Harry își dădu scaunul la o parte și merse cu pași mari pe lângă Ron și Hermione până la catedră. Simțea cum restul clasei era cu sufletul la gură. Era atât de mânios, încât nu îi păsa ce avea să se întâmple.

Profesoara Umbridge scoase din geantă un mic sul de pergament roz, îl întinse pe catedră, își înmuie pana într-o călimară și începu să scrie, aplecată deasupra lui, ca să nu vadă Harry ce scria. Nimeni nu vorbi. După un minut strânse pergamentul și îl atinse cu bagheta; acesta se sigilă singur, ca să nu poată fi deschis.

– Te rog să-l duci la doamna profesoară McGonagall dragul meu, zise profesoara Umbridge, întinzându-i biletul.

Îl luă de la ea fără să spună o vorbă, se întoarse pe călcâie și ieși din cameră, chiar fără să se uite înapoi la Ron și Hermione, trântind ușa de la clasă în urma sa. Merse foarte repede pe hol, cu biletul pentru profesoara McGonagall încleștat în mâna sa, și după un colț intră direct în Peeves, strigoiul, un omuleț cu gura mare, care plutea pe spate, jonglând cu mai multe călimări.

- Vai, uite-l pe Potter, micuțul smintit! râse Peeves, lăsând să cadă două călimări care se sparseră și împroșcară pereții cu cerneală.

Harry sări înapoi, dându-se la o parte și răstindu-se:

- Termină, Peeves.

- Oooo, țicnitul e-ntr-o pasă proastă, zise Peeves, mergând după Harry pe hol și rânjind, în timp ce zbura deasupra lui. Ce este de data asta, iubitul meu prieten smintit? Auzi voci? Ai viziuni? Vorbești - Peeves scoase limba disprețuitor - limba păsărilor?

- Ți-am spus să mă lași în PACE! strigă Harry, coborând în fugă pe o scară, dar Peeves alunecă pe spate pe balustradă, alături de el.

Vai, mulți cred că s-a țicnit, micuțul băiat smintit.
Dar alții-s mai drăguți și zic că e doar trist,
Dar Peevsey știe mai bine că-i scrântit...

- TACI!

Se deschise o ușă în stânga sa și profesoara McGonagall ieși din birou, părând îndârjită și puțin supărată pe cineva.

- De ce *urli,* Potter? se răsti ea, în timp ce Peeves râse voios și dispăru imediat. De ce nu ești la ore?

- Am fost trimis la dumneavoastră, spuse Harry hotărât.

- Trimis? Cum adică, trimis?

Îi întinse biletul de la profesoara Umbridge. Profesoara McGonagall îl luă de la el, încruntându-se, îl deschise cu o atingere de baghetă, îl desfăcu și începu să îl citească. Ochii i se mișcară dintr-o parte în alta în spatele ochelarilor cu rame

dreptunghiulare, în timp ce citea ce scrisese Umbridge, iar cu fiecare rând ochii i se îngustau din ce în ce mai tare.

– Intră, Potter.

O urmă în birou. Ușa se închise automat după el.

– Ei bine? zise profesoara McGonagall, certându-l. Este adevărat?

– Ce să fie adevărat? întrebă Harry, ceva mai agresiv decât intenționase. Doamnă profesoară? adăugă el, încercând să pară mai politicos.

– Este adevărat că ai strigat la doamna profesoară Umbridge?

– Da, spuse Harry.

– Ai făcut-o mincinoasă?

– Da.

– I-ai spus despre faptul că Cel-Al-Cărui-Nume-Nu-Trebuie-Rostit s-a întors?

– Da.

Profesoara McGonagall se așeză la birou, privindu-l pe Harry cu atenție. Apoi zise:

– Ia un biscuit, Potter.

– Să iau... poftim?

– Ia un biscuit, repetă ea nerăbdătoare, arătând spre o cutie metalică în carouri de pe unul dintre teancurile de hârtii de pe biroul ei. Și stai jos.

Mai existaseră și alte ocazii în trecut când Harry, așteptându-se să fie mustruluit de profesoara McGonagall, fusese în schimb numit de ea în echipa de vâjthat a Cercetașilor. Se așeză pe un scaun de vizavi de ea și se servi cu un triton de turtă dulce, simțindu-se la fel de confuz și de vinovat ca și data trecută.

Profesoara McGonagall puse deoparte biletul de la profesoara Umbridge și se uită foarte serioasă la Harry.

– Potter, trebuie să ai grijă.

Harry înghiți tritonul de turtă dulce și o privi cu niște ochi mari. Tonul vocii ei nu era deloc cel cu care era obișnuit; nu era tăios, rigid și dârz; era jos, neliniștit și mult mai

uman decât de obicei.

– Comportamentul greșit la orele lui Dolores Umbridge te-ar putea costa mai mult decât puncte pierdute de casă și detenție.

– Ce vreți să...?

– Potter, gândește-te puțin, se răsti profesoara McGonagall, revenind brusc la glasul ei obișnuit. Știi de unde vine, trebuie să știi cui îi dă raportul.

Clopoțelul anunță sfârșitul orei. De deasupra și de peste tot din jur, se auziră sunetele elefantine ale sutelor de elevi în mișcare.

– Aici scrie că ți-a dat ore de detenție în fiecare zi a acestei săptămâni, începând de mâine, zise profesoara McGonagall, uitându-se iar la biletul lui Umbridge.

– Săptămâna asta în fiecare zi! repetă Harry îngrozit. Dar, doamnă profesoară, nu ați putea să...?

– Nu, nu aș putea, zise profesoara McGonagall scurt.

– Dar...

– Este profesoara ta și are tot dreptul din lume să îți dea ore de detenție. Te vei duce în biroul ei mâine la ora cinci, pentru prima repriză. Însă ține minte: mergi în vârful picioarelor pe lângă Dolores Umbridge.

– Dar am spus adevărul! zise Harry exasperat. Cap-de-Mort s-a întors, dumneavoastră știți că așa este; domnul profesor Dumbledore știe că așa este...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Potter! zise profesoara McGonagall, aranjându-și ochelarii supărată (tresărise extrem de tare când auzise numele lui Cap-de-Mort). Chiar crezi că este vorba de adevăr și minciună? Este vorba de a merge pe burtă și de a fi atent la ce vorbești!

Se ridică de pe scaun, cu nările mărite și buzele foarte subțiri, iar Harry se ridică și el.

– Mai ia un biscuit, zise ea enervată, aruncând cutia spre el.

– Nu, mulțumesc, zise Harry cu răceală.

– Nu te prosti, se răsti ea.

Harry luă unul.

– Mulțumesc, zise el înciudat.

– Nu ai auzit discursul lui Dolores Umbridge de la ospățul de început de an, Potter?

– Ba da, spuse Harry. Da... a spus că... progresul va fi interzis sau că... în fine, vroia să spună că... Ministerul Magiei vrea să se amestece în treburile de la Hogwarts.

Profesoara McGonagall îl privi cu atenție o clipă, apoi pufni, ocoli biroul și îi deschise ușa.

– Ei bine, mă bucur că o asculți măcar pe Hermione Granger, spuse ea, făcându-i semn să iasă din birou.

– CAPITOLUL XIII –

DETENȚIE CU DOLORES

Cina luată în Marea Sală în seara aceea nu se dovedi o experiență plăcută pentru Harry. Veștile despre conflictul lui cu Umbridge circulaseră extraordinar de repede, chiar și după standardele de la Hogwarts. Auzi șoapte peste tot în jur, în timp ce mânca stând între Ron și Hermione. Lucrul amuzant era că nici unul dintre cei care vorbeau în șoaptă nu părea să-și facă griji că va auzi ce spuneau despre el. Din contră, era ca și când ar fi sperat că o să se enerveze și o să înceapă iar să țipe, ca să poată să audă povestea de la sursă.

– Zice că a văzut cum a fost ucis Cedric...

– Susține că s-a duelat cu Știi-Tu-Cine...

– Termină...

– Pe cine crede că păcălește?

– Te-*roog*...

– Ce nu pot eu să înțeleg, zise Harry printre dinți, punându-și deoparte cuțitul și furculița (mâinile îi tremurau prea tare ca să poată să le mai țină nemișcate), este de ce au crezut cu toții povestea pe care le-a spus-o Dumbledore acum două luni...

– Știi, Harry, eu nu sunt convinsă că au crezut, spuse Hermione sumbră. Of, hai să plecăm de aici.

Își trânti și ea cuțitul și furculița; Ron se uită cu jind la jumătatea sa neterminată de plăcintă de mere, dar îi urmă. Oamenii se holbară la ei până ieșiră din Marea Sală.

– Cum adică, nu ești sigură că l-au crezut pe Dumbledore? o întrebă Harry pe Hermione când ajunseră pe holul de la etajul întâi.

– Ascultă, tu nu înțelegi cum a fost după aceea, spuse Hermione încet. Te-ai întors în mijlocul peluzei cu trupul lui Cedric... nici unul dintre noi nu a văzut ce s-a întâmplat în labirint... n-am putut decât să-l credem pe cuvânt pe Dumbledore că Știi-Tu-Cine s-a întors, l-a ucis pe Cedric și s-a luptat cu tine.

– Dar ăsta-i adevărul! spuse Harry tare.

– Știu, Harry, așa că *te rog* să nu mai țipi la mine, spuse Hermione obosită. Doar că, înainte să-și dea seama care era adevărul, lumea s-a dus acasă în vacanța de vară, unde toți au petrecut două luni citind despre faptul că tu ești nebun de legat, iar Dumbledore s-a ramolit!

În timp ce mergeau pe holurile pustii către Turnul Cercetașilor, ploaia bătea cu putere în ferestre. Harry avea impresia că prima zi durase cât o săptămână, dar încă avea un munte de teme de făcut înainte să se ducă la culcare. Deasupra ochiului stâng îl încerca o durere surdă, îngrozitoare. Privi pe fereastra spălată de ploaie către domeniul întunecat, în timp ce se îndreptau către holul Doamnei Grase. În cabana lui Hagrid nu era încă nici o lumină.

– *Mimbulus mimbletonia,* zise Hermione, înainte să fie descusută de Doamna Grasă.

Portretul se deschise, dezvăluindu-și gaura din spate, și toți trei trecură prin ea.

Camera de zi era aproape goală; cam toți ceilalți erau încă jos, la cină. Șmecherilă, care stătuse pe un fotoliu, se trezi și le ieși în întâmpinare, torcând cu putere, iar când Harry, Ron și Hermione se așezară pe locurile lor preferate de lângă șemineu, sări ușor în poala lui Hermione și se ghemui acolo, asemenea unei perne portocalii. Harry se uita la foc, simțindu-se secat de puteri și extenuat.

– *Cum* a putut Dumbledore să lase să se întâmple așa ceva? strigă Hermione dintr-o dată, făcându-i pe Harry și pe Ron să tresară.

Șmecherilă fugi de la ea din poală, părând jignit. Dădu cu pumnii în brațele fotoliului mânioasă, încât ieșiră bucăți de umplutură prin găuri.

– Cum poate să o lase pe femeia aia oribilă să ne predea? Și asta și în anul de N.O.V.-uri!

– Păi, până acum nu am avut niciodată profesori de Apărare contra Magiei Negre prea pricepuți, nu-i așa? spuse Harry. Știi cum e, ne-a spus Hagrid, nimeni nu vrea postul; se spune că este blestemat.

– Da, dar să angajezi pe cineva care refuză pe față să ne lase să facem vrăji! Oare ce *urmărește* Dumbledore?

– Și încearcă să-i facă pe oamenii să spioneze pentru ea, zise Ron sumbru. Ții minte când ne-a zis că vrea să venim și să-i spunem dacă auzim pe cineva care zice că s-a întors Știți-Voi-Cine?

– Sigur că este aici ca să ne spioneze pe toți, asta este evident, altfel de ce ar fi vrut Fudge să vină aici? se întrebă Hermione.

– Nu începeți iar să vă certați, spuse Harry obosit, când Ron deschise gura să se opună. Nu putem să... haideți să ne facem temele, să terminăm cu asta...

Își luară ghiozdanele dintr-un colț și se întoarseră la locurile de lângă foc. Între timp, începuseră să se întoarcă și restul elevilor de la cină. Harry nu se mai se uită în direcția portretului, dar tot simți privirile pe care le atrăgea.

– Să facem mai întâi ce ne-a dat Plesneală? zise Ron, înmuindu-și pana în cerneală. *„Proprietățile... pietrei lunii... și alte întrebuințări... în făcutul poțiunilor..."* murmură el, scriind cuvintele la începutul pergamentului, în timp ce le rostea. Gata.

Sublinie titlul, apoi se uită întrebător la Hermione.

– Ia zi, care sunt proprietățile pietrei lunii și întrebuințările ei în făcutul poțiunilor?

Dar Hermione nu îl asculta; se uita la colțul îndepărtat al camerei, unde Fred, George și Lee Jordan stăteau în mijlocul unui pâlc de elevi nedumeriți și candizi din primul an, mestecând cu toții ceva care părea să fi ieșit dintr-o pungă mare de hârtie pe care o ținea Fred.

– Nu, îmi pare rău, au mers prea departe, zise ea, ridicându-se și părând de-a dreptul mânioasă. Haide, Ron.

– Eu... poftim? spuse Ron, trăgând evident de timp. Nu... hai, Hermione... nu putem să-i certăm că împart dulciuri.

– Știi foarte bine că alea sunt bucățele de Nuga Sânge-din-Nas sau... sau Pastile Vărsate sau...

– Iluzii Leșinate? sugeră Harry încet.

Unul câte unul, cei din primul an, de parcă le-ar fi dat cineva cu ceva în cap, se prelingeau inconștienți în fotolii; unii alunecau și ajungeau pe jos, alții doar atârnau peste brațele fotoliilor, cu limbile scoase. Majoritatea celor care se uitau râdeau; Hermione, însă, își îndreptă umerii și se duse direct unde stăteau Fred și George cu blocurile de notițe, uitându-se cu atenție la elevii leșinați din primul an. Ron se ridică pe jumătate, rămase nemișcat pentru câteva clipe, apoi îi șopti lui Harry, „Are totul sub control," înainte să se lase atât de în jos pe fotoliu cât îi permitea conformația deșirată.

– Ajunge! le spuse Hermione hotărâtă lui Fred și George, care își ridicară amândoi privirile, oarecum surprinși.

– Da, ai dreptate, zise George, încuviințând din cap, dozajul nu pare destul de puternic, nu-i așa?

– V-am spus și azi-dimineață, nu puteți să testați prostiile astea pe elevi!

– Îi plătim! spuse Fred indignat.

– Nu-mi pasă, poate fi periculos!

– Aiurea, zise Fred.

– Calmează-te, Hermione, sunt bine, zise Lee împăciuitor, în timp ce trecea de la un elev din primul an la altul, punându-le niște dulciuri mov în gurile căscate.

– Da, uite, își revin, spuse George.

Într-adevăr, câțiva dintre cei din primul an începeau să se miște. Mai mulți păreau atât de șocați să se trezească întinși pe podea sau atârnând peste fotolii, încât Harry era sigur că Fred și George nu îi avertizaseră ce aveau să facă dulciurile.

– Te simți bine? îi zise George binevoitor unei fetițe brunete care zăcea la picioarele lui.

– C... cred că da, spuse ea tremurat.

– Minunat, zise Fred fericit, dar în clipa următoare Her-

mione îi smulse din mâini atât blocul de notițe, cât și punga de hârtie cu Iluzii Leșinate.

– NU este minunat!

– Ba sigur că este, trăiesc, nu? spuse Fred supărat.

– Nu puteți să faceți asta! Dacă i se făcea rău vreunuia?

– Nu o să-i îmbolnăvim, am testat deja toate dulciurile pe noi înșine, asta este doar ca să vedem că toată lumea reacționează la fel...

– Dacă nu încetați, o să...

– Ne dai ore de detenție? spuse Fred, cu o voce sfidătoare și sceptică.

– Ne pui să scriem versuri? zise George, zâmbind batjocoritor.

Privitorii din peste tot din cameră râdeau. Hermione se ridică în picioare cât era de înaltă; ochii îi erau îngustați și părul ei înfoiat părea să vibreze de electricitate.

– Nu, zise ea, cu vocea tremurându-i de supărare, însă o să-i scriu mamei voastre.

– Nu ai face așa ceva, spuse George îngrozit, dându-se cu un pas în spate.

– O, ba da, zise Hermione neîndurătoare. Nu pot să vă opresc să mâncați tâmpeniile alea, dar nu o să le dați celor din primul an.

Fred și George părură fulgerați. Era clar că, din punctul lor de vedere, amenințarea lui Hermione era o lovitură sub centură. Aruncându-le o ultimă privire amenințătoare, îi aruncă lui Fred înapoi blocul de notițe și punga de Iluzii și se întoarse cu pași mari la locul ei de lângă foc.

Ron se lăsase atât de jos în fotoliu, încât nasul aproape că îi ajunsese la nivelul genunchilor.

– Îți mulțumesc pentru sprijin, Ron, spuse Hermione ironică.

– Te-ai descurcat foarte bine singură, bâigui Ron.

Hermione își coborî privirea către foia goală de pergament pentru câteva secunde, apoi spuse tulburată:

– Degeaba, nu mă pot concentra, mă duc la culcare.

Își deschise ghiozdanul, iar Harry crezu că era pe cale să își pună cărțile în el, dar în schimb scoase două obiecte de lână fără o formă definită, le puse cu grijă pe o masă de lângă șemineu, le acoperi cu câteva bucăți mototolite de pergament și o pană ruptă, și făcu niște pași în spate, ca să admire efectul.

– Pentru numele lui Merlin, ce faci? zise Ron, privind-o de parcă s-ar fi temut pentru sănătatea ei mintală.

– Sunt pălării pentru spiriduși de casă, zise ea vioi, băgându-și cărțile la loc în ghiozdan. Le-am făcut pe parcursul verii. Tricotez foarte încet fără magie, dar acum, că sunt din nou la școală, ar trebui să pot să fac multe altele.

– Le lași pălării spiriduși de casă? spuse Ron încet. Și mai întâi le acoperi cu gunoaie?

– Da, zise Hermione sfidătoare, aruncându-și ghiozdanul pe umăr.

– Nu-i cinstit, zise Ron supărat. Încerci să-i păcălești să ia pălăriile. Îi eliberezi când ei s-ar putea să nu vrea să fie eliberați.

– Sigur că vor să fie liberi! zise Hermione imediat, deși chipul începuse să prindă o nuanță roz. Să nu îndrăznești să te atingi de pălăriile astea, Ron!

Se întoarse pe călcâie și plecă. Ron așteptă până dispăru pe ușa către dormitoarele fetelor, apoi dădu la o parte gunoaiele de pe pălăriile de lână.

– Ar trebui măcar să vadă ce iau, spuse el hotărât. Oricum, continuă el și strânse pergamentul pe care scrisese titlul eseului pentru Plesneală, nu are sens să încerc să îl termin acum, nu pot să îl fac fără Hermione, eu habar n-am ce ar trebui să faci cu pietrele lunii, tu știi?

Harry clătină din cap, observând în acest timp că durerea din tâmplă i se înrăutățise. Se gândi la eseul lung despre războaiele uriașilor și durerea îl săgetă îngrozitor. Știind foarte bine că, atunci când se va face dimineață, va regreta că nu își terminase temele în seara aceasta, își strânse cărțile și le puse la loc în ghiozdan.

– Mă duc și eu la culcare.

Trecu pe lângă Seamus când se duse către ușa care ducea

spre dormitoarelor băieților, dar nu se uită la el. Harry avusese pentru o clipă impresia că Seamus deschisese gura să vorbească, dar grăbi pasul și ajunse în tăcerea liniștitoare a scării de piatră în spirală, fără să mai fie nevoie să îndure alte provocări.

*

Zorii zilei următoare fură la fel de cenușii și ploioși ca ai precedentei. Hagrid lipsi în continuare de la masa profesorilor la micul dejun.

– Dar, privind partea plină a paharului, nu-l avem nici pe Plesneală, spuse Ron încurajator.

Hermione căscă larg și își turnă niște cafea. Părea să fie mulțumită de ceva, iar când Ron o întrebă de ce era atât de fericită, ea spuse doar:

– Au dispărut pălăriile. Se pare că spiridușii de casă vor totuși să fie liberi.

– Eu n-aș fi atât de sigur, îi spuse Ron tăios. S-ar putea să nu fie socotite ca haine. Mie mi s-a părut că nu arătau deloc ca niște pălării, ci mai degrabă ca niște bășici de lână.

Hermione nu îi mai vorbi toată dimineața.

Cele două ore de Farmece fură urmate de două ore de Transfigurare. Profesorul Flitwick și profesoara McGonagall petrecură amândoi primele minute ale cursurilor lor vorbindu-le elevilor despre importanța N.O.V.-urilor.

– Trebuie să țineți minte, chițăi micuțul profesor Flitwick, cocoțat ca de obicei pe un teanc de cărți, ca să poată să vadă peste catedră, că aceste examene vă pot influența viitorul mulți ani de acum înainte! Dacă nu v-ați gândit serios la viitoarele voastre cariere, acum este momentul să o faceți. Și între timp, mă tem că vom lucra mai conștiincios ca niciodată, ca să ne asigurăm că veți arăta tot ce știți!

Apoi petrecură o oră recapitulând Vrăjile de Chemare care, conform profesorului Flitwick, aveau să apară sigur în cadrul N.O.V.-urilor, și încheie lecția dându-le cea mai lungă temă pe care o avuseseră vreodată la Farmece.

La Transfigurare fu la fel, dacă nu mai rău.

– Nu puteți să luați un N.O.V., spuse profesoara McGonagall neîndurătoare, fără sârguință, exercițiu și studiu.

Neville scoase un sunet trist, a neîncredere.

– Da, chiar și tu, Poponeață, spuse Profesoara McGonagall. Rezultatele tale ar fi foarte bune dacă ai avea puțină încredere în tine. Deci... astăzi începem Vrăjile de Dispariție. Sunt mai ușoare decât Vrăjile de Creare, pe care, în mod normal nu le-ați încerca înainte de nivelurile T.V.E.E., însă tot sunt printre cele mai dificile vrăji care vor fi testate în N.O.V.

Avea dreptate; Vrăjile de Dispariție i se părură groaznic de grele lui Harry. Până la sfârșitul celor două ore nici el și nici Ron nu reușiră să facă să dispară melcii pe care exersau, deși Ron spuse plin de speranță că avea senzația că al lui părea puțin mai palid. Pe de altă parte, Hermione izbuti să facă să-i dispară melcul din a treia încercare, câștigând un premiu de zece puncte pentru Cercetași de la profesoara McGonagall. Fu singura persoană care nu primi teme; tuturor celorlalți li se spuse să exerseze vraja în timpul nopții, pentru a fi pregătiți pentru o nouă încercare asupra melcilor în după-amiaza următoare.

Intrând acum puțin în panică din cauza numărului temelor pe care le aveau de făcut, Harry și Ron își petrecură ora prânzului în bibliotecă, căutând informații despre întrebuințările pietrelor lunii în făcutul poțiunilor. Încă supărat din cauza comentariilor lui Ron despre pălăriile ei de lână, Hermione nu merse cu ei. Până când ajunseră la ora de Grijă față de Creaturile Magice de după prânz, pe Harry începuse iar să-l doară capul.

Afară se răcise, bătea vântul și, în timp ce mergeau pe peluza în pantă către coliba lui Hagrid de la marginea Pădurii Interzise, simțiră din când în când câte o picătură de ploaie pe fețe. Profesoara Grubbly-Plank stătea acolo, așteptându-și elevii la vreo zece metri depărtare de ușa de la intrare a casei lui Hagrid și având în fața ei o masă lungă de lemn pusă pe capre și încărcată cu rămurele. Când Harry și Ron ajunseră la ea, din spatele lor răsună un hohot de râs scurt; întorcându-se, îl văzură pe Draco Reacredință apropiindu-se cu pași mari de ei,

înconjurat ca de obicei de gașca sa de amici Viperini. Era evident că tocmai spusese ceva foarte amuzant, pentru că Crabbe, Goyle, Pansy Parkinson și ceilalți continuară să râdă batjocoritor, cu poftă, în timp ce se strânseră în jurul mesei pe capre. Judecând după cum se uitau cu toții la el, Harry ghici subiectul glumei fără prea mare dificultate.

– Este toată lumea prezentă? strigă profesoara Grubbly-Plank, după ce sosiră toți Viperinii și Cercetașii. Atunci, haideți să-i dăm drumul. Cine poate să-mi spună cum se numesc aceste lucruri?

Arătă spre o grămadă de rămurele din fața ei. Hermione ridică mâna imediat. În spatele ei, Reacredință simulă că avea niște dinți mari în față și începu să o imite, sărind în sus și în jos, nerăbdător să răspundă la întrebare. Pansy Parkinson scoase un icnet de râs care se transformă aproape instantaneu într-un urlet, când rămurelele de pe masă țâșniră în aer și se dovediră un fel de ființe mici ca niște zâne făcute din lemn, având fiecare mâini și picioare maro, noduroase, două degete ca niște crenguțe la fiecare mână și un chip ciudat ca din scoarță, în care scânteiau doi ochi căprui ca niște cărăbuși.

– Vaaaai! ziseră Parvati și Lavender, enervându-l tare pe Harry.

S-ar fi crezut că Hagrid nu le arătase niciodată creaturi impresionante; într-adevăr, Trirâmele fuseseră cam plictisitoare, însă Salamandrele și Hipogrifii fuseseră destul de interesanți, și poate că Homarii cu Capete Explozive fuseseră chiar prea interesanți.

– Fetelor, vă rog frumos să coborâți vocea! zise profesoara Grubbly-Plank tăios, presărând ceva ce părea să fie niște orez maro printre ființele-crenguțe care se aruncară imediat asupra mâncării. Ia să vedem... știe cineva cum se numesc aceste creaturi? Domnișoară Granger?

– Apărarcuri, zise Hermione. Păzesc copacii și trăiesc de obicei în copacii din al căror lemn se fac baghetele.

– Cinci puncte pentru Cercetași, spuse profesoara Grubbly-Plank. Da, acestea sunt niște Apărarcuri și, după cum spune

domnișoara Granger, trăiesc de obicei în copacii al căror lemn e bun la confecționarea baghetelor. Știe cineva ce mănâncă?

– Câinele-babei sau cari, spuse Hermione prompt, ceea ce explica de ce se mișcau boabele despre care Harry crezuse că erau orez maro. Însă și ouă de zână, dacă reușesc să le găsească.

– Bravo, încă cinci puncte. Deci, oricând aveți nevoie de frunzele sau de lemnul unui copac în care locuiește un Apărarc, este indicat să aveți la voi niște câinele-babei pentru a-i distrage atenția sau pentru a-l liniști. Poate că nu par periculoase, dar, dacă sunt supărate, încearcă să scoată ochii oamenilor cu degetele care, după cum puteți vedea, sunt foarte ascuțite și primejdioase pentru orbite. Așa că, dacă vreți să apropiați, luați câțiva câinele-babei și un Apărarc – am aici destule pentru a ajunge unul la trei elevi – puteți să le studiați mai îndeaproape. Vreau ca până la sfârșitul orei să îmi dea fiecare o schiță pe care să fie identificate toate părțile corpului.

Elevii se aruncară asupra mesei pe capre. Harry se duse special în față, ca să ajungă chiar lângă profesoara Grubbly-Plank.

– Știți unde este Hagrid? o întrebă el, în timp ce toți ceilalți își alegeau Apărarcuri.

– Nu este problema ta, zise profesoara Grubbly-Plank aspru, având aceeași atitudine ca și ultima dată când Hagrid nu venise la ore.

Cu fața lăbărțată într-un rânjet, Draco Reacredință se aplecă prin fața lui Harry și înșfăcă cel mai mare Apărarc.

– Poate că, spuse Reacredință în șoaptă, astfel încât să nu-l poată auzi decât Harry, uriașu' mare și prost s-a rănit rău.

– Poate că o să fii tu rănit, dacă nu taci din gură, spuse Harry cu colțul gurii.

– Poate că s-a băgat în niște chestii care îl depășesc, dacă înțelegi aluzia.

Reacredință se îndepărtă, rânjindu-i peste umăr lui Harry, care simți dintr-o dată că i se face rău. Oare Reacredință știa ceva? Tatăl său era până la urmă un Devorator al Morții; dacă avea informații despre soarta lui Hagrid care nu ajunseseră la

urechile Ordinului? Înconjură repede masa, ducându-se la Ron și Hermione, care se așezaseră pe iarbă puțin mai încolo și încercau să convingă un Apărarc să rămână nemișcat ca să poată să-l întindă. Harry își scoase pergamentul și pana, luă loc lângă ceilalți și le reproduse în șoaptă cuvintele lui Reacredință.

– Dumbledore ar ști dacă Hagrid a pățit ceva, spuse Hermione imediat. Dacă părem îngrijorați, îi facem jocul lui Reacredință; îi dăm de înțeles că nu prea știm exact ce se întâmplă. Trebuie să-l ignorăm, Harry. Uite, ține puțin Apărarcul, ca să pot să-i întind fața...

– Da, se auzi vocea tărăgănată a lui Reacredință dinspre grupul cel mai apropiat de ei. Știți, tata a vorbit cu Ministrul chiar acum câteva zile și se pare că Ministerul este foarte hotărât să pună capăt predării inferioare de aici. Prin urmare, chiar dacă o să apară iar malacul ăla imbecil, probabil că or să-l trimită imediat să-și facă bagajele.

– AU!

Harry strânsese atât de tare Apărarcul, încât acesta aproape că se rupsese și tocmai se răzbunase lovindu-l tare cu degetele sale ascuțite și lăsându-i două tăieturi lungi și adânci. Îi dădu drumul. Crabbe și Goyle, care râdeau deja zgomotos la gândul că Hagrid va fi concediat, râseră și mai tare când Apărarcul o luă la goană către pădure, ca un omuleț care se pierdu curând printre rădăcinile copacilor. Când clopoțelul răsună din depărtare în împrejurimi, Harry își făcu sul desenul pătat de sânge al Apărarcului și se îndreptă către sala de Ierbologie cu mâna înfășurată în batista lui Hermione, auzind încă hohotele de râs batjocoritoare ale lui Reacredință.

– Dacă îl mai face o singură dată imbecil pe Hagrid... zise Harry printre dinți.

– Harry, nu te lua la ceartă cu Reacredință, nu uita, acum este Perfect, ar putea să-ți facă probleme...

– Ei bine, chiar mă întreb oare cum ar fi să am probleme? spuse Harry sarcastic.

Ron râse, dar Hermione se încruntă. Împreună, traversară straturile cu legume, târându-și poalele robelor. Cerul

încă părea să nu se poată decide în favoarea ploii.

– Îmi doresc doar să se întoarcă Hagrid mai repede, asta-i tot, spuse Harry încet, când ajunseră la sere. Și să nu mai spui că Grubbly-Plank aia este o profesoară mai bună ca el! adăugă el amenințător.

– Nu aveam de gând să spun asta, zise Hermione calmă.

– Pentru că nu va fi niciodată la fel de bună ca Hagrid, spuse Harry hotărât, perfect conștient că tocmai avuseseră o oră model de Grijă față de Creaturile Magice și părând de-a dreptul enervat din cauza asta.

Se deschise ușa celei mai apropiate sere și ieși un șuvoi de elevi din anul patru, printre care și Ginny.

– Bună, spuse ea veselă când trecu pe lângă ei.

Câteva secunde mai târziu, apăru Luna Lovegood, rămasă în urma colegilor ei, murdară de pământ pe nas și cu părul prins în coc în vârful capului. Când îl văzu pe Harry, ochii ei proeminenți părură să se mărească de entuziasm, iar fata se duse direct la el. Mulți dintre colegii lui Harry se întoarseră curioși să o urmărească. Luna trase aer în piept cu putere și apoi spuse, fără să-l salute:

– Cred că s-a întors Cel-Ce-Nu-Trebuie-Numit, și mai cred că te-ai luptat cu el și că ai scăpat de el.

– Ăă... bine, spuse Harry jenat.

Luna părea să poarte niște ridichi portocalii pe post de cercei, ceea ce păruseră să observe Parvati și Lavender, pentru că amândouă chicoteau și arătau cu degetul spre urechile ei.

– Râdeți dacă vreți, zise Luna, ridicând tonul și părând să aibă impresia că Parvati și Lavender râdeau de ceea ce spusese și nu de podoabe, dar au fost unii care au crezut că nu au existat ființe ca Grozăvia Strașnică sau Snorhacul Corn-Șifonat!

– Păi, și-au avut dreptate, nu? spuse Hermione nerăbdătoare. Nu au existat nici Grozăvia Strașnică, nici Snorhacul Corn-Șifonat.

Luna îi aruncă o privire mistuitoare și plecă furtunos, cu ridichiile bălăngănindu-i-se cu putere. Parvati și Lavender

nu mai erau singurele care se tăvăleau pe jos de râs.

– Vrei să nu îi mai jignești pe singurii oameni care mă cred? îi spuse Harry lui Hermione, în timp ce se îndreptau spre intrare.

– Ah, pentru numele lui Dumnezeu, Harry, poți să găsești pe cineva mai bun ca ea, zise Hermione. Ginny mi-a spus tot; se pare că Luna nu crede decât în lucrurile despre care nu există absolut nici o dovadă. În fine, nici nu m-aș aștepta la altceva din partea cuiva al cărui tată conduce *Zeflemistul.*

Harry se gândi la sinistrul cal înaripat pe care îl zărise în seara când sosiseră și despre felul cum Luna spusese că-l văzuse și ea. Se întristă puțin. Oare îl mințise? Însă, înainte să mai acorde alte gânduri acestui subiect, se trezi cu Ernie Macmillan lângă el.

– Vreau să știi, Potter, spuse el cu un glas tare, răsunător, că nu ai de partea ta doar ciudățenii ambulante. Eu, unul, te cred sută la sută. Familia mea a fost mereu alături de Dumbledore, și la fel și eu.

– Ăă... mulțumesc mult, Ernie, spuse Harry șocat, dar satisfăcut.

O fi fost Ernie ceremonios în astfel de ocazii, dar Harry era într-o stare în care aprecia enorm votul de încredere al cuiva care nu avea ridichi atârnate de urechi. Cuvintele lui Ernie reușiseră clar să-i șteargă zâmbetul de pe fața lui Lavender Brown și, în timp ce se întorcea să le vorbească lui Ron și Hermione, Harry zări expresia lui Seamus, care părea în același timp derutată și sfidătoare.

Deloc de mirare, profesoara Lăstar își începu cursul ținându-le predici despre importanța N.O.V.-urilor. Harry își dorea să nu mai audă asta de la toți profesorii; începea să aibă un sentiment de neliniște în stomac de fiecare dată când își amintea câte teme avea de făcut, sentiment care se înrăutăți dramatic când profesoara Lăstar le dădu un alt eseu de scris la sfârșitul orei. Obosiți și mirosind puternic a băligar de dragon, îngrășământul preferat al profesoarei Lăstar, Cercetașii se întoarseră

în formație la castel o oră și jumătate mai târziu, nici unul dintre ei nemaiavând chef de vorbă; avuseseră iar o zi lungă.

Având în vedere că era lihnit și că avea prima ședință de detenție cu profesoara Umbridge la ora cinci, Harry se duse direct la cină fără să își lase ghiozdanul în Turnul Cercetașilor, ca să poată să înghită ceva în grabă, înainte să înfrunte ceea ce îi pregătise profesoara. Însă abia ajunsese în dreptul intrării în Marea Sală, când o voce supărată strigă:

– Hei, Potter!

– Ce mai e acum? murmură el epuizat, întorcându-se spre Angelina Johnson, care arăta din ce în ce mai supărată.

– Îți spun eu ce mai e acum, zise ea, apropiindu-se de el și împungându-l cu putere în piept cu degetul arătător. Cum de ai reușit să ajungi în detenție Vineri la ora cinci?

– Poftim? spuse Harry. De ce... a, da, selecționarea portarului!

– Acum își amintește! se răsti Angelina. Nu ți-am zis că vroiam să luăm o decizie cu toată echipa și să găsim pe cineva care să se înțeleagă cu toți? Nu ți-am zis că am reținut terenul de vâjthat special pentru asta? Și acum ai hotărât că nu vei fi acolo!

– Nu eu am hotărât să nu fiu acolo! spuse Harry, copleșit de nedreptatea acestor cuvinte. Femeia aia, Umbridge, mi-a dat ore de detenție doar pentru că i-am spus adevărul despre Știi-Tu-Cine.

– Ei bine, nu ai decât să te duci direct la ea și să o rogi să-ți dea drumul vineri, spuse Angelina intransigentă. Nu mă interesează cum o faci. Dacă vrei, spune-i și că Știi-Tu-Cine este rodul imaginației tale, însă ai grijă să fii acolo!

Se întoarse pe călcâie și plecă valvârtej.

– Știți ce? le spuse Harry lui Ron și Hermione când intrară în Marea Sală. Cred că ar trebui să verificăm la Puddlemere United dacă nu cumva Oliver Baston a fost omorât în timpul unui antrenament, pentru că se pare că Angelina i-a preluat spiritul.

– Care crezi că sunt șansele să-ți dea drumul Umbridge

vineri? spuse Ron sceptic, în timp ce se așezau la masa Cercetașilor.

– Sub zero la sută, zise Harry posomorât, punându-și niște cotlete de miel în farfurie și începând să mănânce. Dar merită să încerc, nu? O să-i propun să mai merg la două detenții în plus sau ceva de genul ăsta, nu știu...

Luă o înghițitură de cartofi și adăugă:

– Sper să nu mă țină târziu astă-seară. Vă dați seama că trebuie să scriu trei eseuri, să exersez Vrăji de Dispariție pentru McGonagall, să descopăr un contrafarmec pentru Flitwick, să termin desenul cu Apărarcul și să încep jurnalul ăla idiot pentru Trelawney?

Ron gemu și dintr-un anumit motiv își ridică privirea spre tavan.

– Și se pare că o să și plouă.

– Ce legătură are asta cu temele noastre? zise Hermione, cu sprâncenele ridicate.

– Nici una, spuse Ron imediat, înroșindu-i-se urechile.

La ora cinci fără cinci minute, Harry își luă la revedere de la ceilalți doi și se îndreptă spre biroul lui Umbridge de la etajul trei. Când bătu la ușă ea strigă „Intră" pe o voce mieroasă. Harry intră cu grijă, uitându-se în jur.

Cunoscuse biroul acela în timpul tuturor celor trei profesori care îl avuseseră înainte. Pe vremea când trăise acolo Gilderoy Lockhart, fusese tapetat cu autoportretele lui zâmbitoare. Când îl ocupase Lupin, dacă veneai în vizită, era foarte probabil să întâlnești o creatură Întunecată fascinantă într-o colivie sau într-un acvariu. Când fusese al impostorului Moody, fusese plin de tot felul de instrumente și obiecte pentru detectarea greșelilor și a tăinuirii.

Acum, însă, era de nerecunoscut. Toate suprafețele fuseseră acoperite cu pânze și cuverturi dantelate. Erau mai multe vaze pline de flori uscate, fiecare cu propriul suport decorativ, iar pe unul dintre pereți se afla o colecție de farfurii ornamentale, decorate cu câte un pisoi mare, colorat, care purta mereu o altă fundă în jurul gâtului. Acestea erau

atât de urâte încât Harry se holbă la ele încremenit, până când profesoara Umbridge vorbi din nou.

– Bună seara, domnule Potter.

Harry tresări și se uită în jur. Nu o observase la început, pentru că purta o robă sinistră, cu un model înflorat, care se potrivea mult prea bine cu fața de masă de pe biroul din spatele ei.

– Bună seara, doamnă profesoară Umbridge, zise Harry țeapăn.

– Păi, ia loc, spuse ea, arătând către o măsuță acoperită de dantelă lângă care trăsese un scaun cu spătar drept.

Pe masă se găsea o bucată de pergament gol, care părea să-l aștepte.

– Ăă, zise Harry, fără să se miște. Doamnă profesoară Umbridge, ăă... înainte să începem, aș... aș vrea să vă cer o... o favoare.

Ochii ei cât cepele se îngustară.

– A, da?

– Păi, eu... eu fac parte din echipa de vâjthaț a Cercetașilor. Ar trebui să fiu prezent la selecționarea noului portar, vineri la ora cinci, și mă... mă întrebam dacă aș putea să nu vin atunci la orele de detenție și să vin – să vin în altă zi... în schimb...

Își dădu seama cu mult înainte să termine de rostit propoziția că era inutil.

– O, nu, spuse Umbridge, zâmbind atât de larg, încât arăta de parcă ar fi înghițit o muscă deosebit de suculentă. O, nu, nu, nu. Domnule Potter, aceasta este pedeapsa pentru răspândirea unor povești malefice, răutăcioase, ca să atragi atenția, iar pedepsele nu pot fi în nici un caz adaptate după bunul plac al vinovatului. Nu, vei veni aici mâine la ora cinci, și ziua următoare, și la fel și vineri, și îți vei îndeplini detenția după cum este stabilit. Cred că este bine dac-o să pierzi ceva ce ți-ai fi dorit foarte tare. În felul acesta lecția pe care vreau să ți-o dau o să fie mai ușor de învățat.

Harry simți cum i se urcă sângele la cap și cum îi pocnesc

urechile. Așa deci, spusese „povești malefice, răutăcioase, ca să atragă atenția", da?

Îl privea cu capul aplecat puțin într-o parte, zâmbindu-i larg în continuare, ca și când ar fi știut exact ce gândea și ar fi așteptat să vadă dacă va începe iar să țipe. Cu un efort extraordinar, Harry se uită în altă parte, își lăsă ghiozdanul lângă scaunul cu spătar drept și se așeză.

– Așa, zise Umbridge dulceag, suntem deja mai pricepuți la controlarea reacțiilor, nu-i așa? Acum, domnule Potter, vei scrie ceva pentru mine. Nu, nu cu pana ta, adăugă ea, când Harry se aplecă să își deschidă ghiozdanul. O să folosești una ceva mai specială. Poftim.

Îi dădu o pană neagră, lungă și subțire, cu un vârf neobișnuit de ascuțit.

– Vreau să scrii *Nu am voie să spun minciuni,* îi spuse ea cu blândețe.

– De câte ori? întrebă Harry, simulând politețea.

– O, de câte ori este nevoie ca să *pătrunzi* mesajul, zise Umbridge mieros. Haide.

Se duse la biroul ei, se așeză și se aplecă peste un teanc de pergamente care păreau să fie lucrări ce trebuiau corectate. Harry ridică pana neagră și ascuțită, iar apoi își dădu seama ce lipsea.

– Nu mi-ați dat cerneală, spuse el.

– O, dar nu vei avea nevoie de cerneală, spuse profesoara Umbridge cu o foarte subtilă notă ironică în glas.

Harry puse vârful penei pe hârtie și scrise: *Nu am voie să spun minciuni.*

Scoase un icnet de durere. Cuvintele apăruseră pe pergament scrise cu ceea ce părea să fie o cerneală roșie, strălucitoare. În același timp, ele se iviseră pe spatele mâinii drepte a lui Harry, crestate în piele de parcă ar fi fost scrise cu un bisturiu – și chiar în timp ce se uita la tăietura scânteietoare, pielea se vindecă la loc, lăsând locul unde fusese ceva mai roșu decât de obicei, dar destul de neted.

Harry se uită la profesoara Umbridge. Îl urmărea, iar gura

ei mare de broască râioasă se deschisese într-un zâmbet.

– Da?

– Nimic, spuse Harry încet.

Se uită iar la pergament, puse iar pana pe el, scrise *Nu am voie să spun minciuni* și simți pentru o a doua oară durerea usturătoare pe mână; iarăși, cuvintele îi fuseseră crestate în piele; și din nou se vindecară câteva secunde mai târziu.

Și așa se întâmplă în continuare. De mai multe ori Harry scrise cuvintele pe pergament cu ceea ce își dădu seama în scurt timp că nu era cerneală, ci propriul sânge. Din nou cuvintele fură crestate pe mâna sa, apoi vindecate, reapărând data următoare când punea pana pe pergament.

Dincolo de fereastra lui Umbridge se lăsă întunericul. Harry nu întrebă când i se va permite să se oprească. Nici măcar nu se uită la ceas. Știa că îl privea, căutând semne de slăbiciune, și nu avea de gând să dea dovadă de așa ceva, nici măcar dacă trebuia să stea acolo toată noaptea, tăindu-și propria mână cu această pană...

– Vino aici, îi zise ea, după ce lui Harry i se păru că trecuseră ore întregi.

Se ridică. Îl durea mâna îngrozitor. Când se uită la ea, își dădu seama că tăietura se vindecase, însă pielea era roșie și foarte iritată.

– Mâna, zise ea.

I-o întinse. O luă în mâna ei. Harry își înăbuși un fior când îl atinse cu degetele ei groase și butucănoase pe care purta mai multe inele vechi și urâte.

– Hm, măi să fie, se pare că încă nu ești convins pe deplin, spuse ea, zâmbind. Păi, nu ne rămâne decât să încercăm și mâine seară, nu-i așa? Poți să pleci.

Harry ieși din birou fără să spună un cuvânt. Școala era destul de pustie și trecuse, desigur, de miezul nopții. Merse încet pe coridor, iar apoi, după ce dădu colțul și fu sigur că nu îl auzea nimeni, o luă la fugă.

*

Nu avusese timp să exerseze Vrăjile de Dispariție, nu tre-

cuse nici măcar un vis în jurnal, nu terminase de desenat Apărarcul și nici nu își scrisese eseurile. Dimineața următoare sări peste micul dejun ca să descrie repede niște vise inventate pentru Previziuni despre Viitor, pentru prima lor oră, și fu surprins văzându-l alături pe Ron care era bulversat.

– Cum de nu le-ai scris aseară? întrebă Harry, în timp ce Ron se uita cu atenție prin cameră în căutarea inspirației.

Ron, care dormea buștean când se întorsese Harry în cameră, murmură ceva despre „alte lucruri", se aplecă mult deasupra pergamentului și mâzgăli câteva cuvinte.

– Asta ar trebui să fie de-ajuns, zise el, închizând brusc jurnalul. Am zis că am visat o nouă pereche de pantofi, nu poate să scoată nimic ciudat din asta, nu-i așa?

Plecară amândoi în grabă către Turnul de Nord.

– Apropo, cum a fost detenția cu Umbridge? Ce te-a pus să faci?

Harry ezită o fracțiune de secundă și apoi zise:

– Să scriu.

– Păi, asta nu e chiar așa de rău, nu? spuse Ron.

– Deloc, zise Harry.

– Ah – am uitat – ți-a dat drumul vineri?

– Nu, zise Harry.

Ron oftă cu compasiune.

Harry avu o altă zi proastă; fu unul dintre cei mai nepricepuți la Transfigurare, fiindcă nu exersase deloc Vrăjile de Dispariție. Trebui să renunțe la ora de prânz ca să își termine de desenat Apărarcul și, între timp, profesoarele McGonagall, Grubbly-Plank și Sinistra le dădură alte teme, pe care fu convins că nu le va termina în seara aceea, din cauza celei de-a doua porții de detenție cu Umbridge. Ca să pună capac la toate, Angelina Johnson dădu iar de el la cină și, când află că nu putea să vină vineri la selecționarea portarului, îi spuse că nu era deloc mulțumită de atitudinea sa și că se aștepta ca jucătorii care doreau să rămână în echipă să pună antrenamentul pe primul plan, mai presus de alte obligații.

– Am detenție! strigă Harry după ea, în timp ce fata se

îndepărta cu pași mari. Crezi că prefer să stau închis într-o cameră cu broasca aia bătrână în loc să joc vâjthaț?

– Măcar nu trebuie decât să scrii, zise Hermione consolându-l, în timp ce Harry se prelinse înapoi pe bancă și se uită la plăcinta cu carne și rinichi, care nu prea îl mai atrăgea. De fapt, nu poți să zici că este o pedeapsă groaznică...

Harry deschise gura, o închise la loc și încuviință din cap. Nu era foarte sigur de ce nu le spunea lui Ron și Hermione exact ce se întâmpla în biroul lui Umbridge: tot ce știa era că nu vroia să le vadă fețele îngrozite; asta ar fi agravat totul și în consecință i-ar fi fost mult mai greu să facă față. De asemenea, avea sentimentul vag că exista ceva între el și Umbridge, o bătălie secretă a voințelor, și nu avea de gând să-i dea satisfacția să audă că se plânsese.

– Nu pot să cred câte teme avem de făcut, zise Ron nefericit.

– Păi, de ce nu ți le-ai făcut aseară? îl întrebă Hermione. Apropo, unde ai fost?

– M-am... Am făcut o plimbare, spuse Ron nehotărât.

Harry fu aproape sigur că în acel moment nu era singurul care ascundea ceva.

*

A doua zi de detenție fu la fel de rea ca și cea precedentă. Pielea de pe mâna lui Harry se irită mai repede de data aceasta și cât de curând deveni roșie și inflamată. Lui Harry i se păru puțin probabil să se vindece la fel de repede ca până atunci. În scurt timp, tăietura îi va rămâne crestată pe mână și Umbridge va fi, poate, mulțumită. Nu lăsă să-i scape nici un icnet de durere, însă, din clipa în care intră în cameră și până când i se dădu drumul să plece, tot după miezul nopții, nu spuse decât „bună seara" și „noapte bună".

Dar situația temelor devenise disperată, iar când Harry se întoarse în camera de zi a Cercetașilor nu se duse la culcare, deși era extenuat, ci își deschise cărțile și începu să scrie eseul despre piatra lunii pentru Plesneală. Când îl termină, trecuse deja de ora două noaptea. Știa că nu ieșise bine, dar nu avea

ce să facă; dacă nu ar fi avut nimic scris, ar fi ajuns după aceea în detenție cu Plesneală. Apoi răspunse grăbit la întrebările pe care le dăduse profesoara McGonagall, încropi ceva despre mânuirea corectă a Apărarcurilor pentru profesoara Grubbly-Plank și se duse sfârșit să se culce, prăbușindu-se îmbrăcat peste cuvertură și adormind instantaneu.

*

Ziua de joi le produse tuturor o oboseală nedefinită. Și lui Ron părea să-i fie foarte somn, deși Harry nu înțelegea de ce. Cea de-a treia seară de detenție se desfășură la fel ca și cele de dinainte, în afară de faptul că, după două ore, cuvintele „Nu am voie să spun minciuni" nu se mai șterseră de pe mâna lui Harry, ci rămaseră zgâriate acolo, generând picături de sânge. Faptul că zgâriatului penei ascuțite încetă o făcu pe profesoara Umbridge să ridice privirea.

– Ah, zise ea încet, ocolind biroul ca să-i examineze mâna personal. Bine. Asta ar trebui să te ajute să-ți aduci aminte, nu-i așa? Este destul pentru azi.

– Mai trebuie să mă întorc? zise Harry, ridicându-și ghiozdanul cu mâna stângă în locul celei drepte, care îl durea.

– O, da, spuse profesoara Umbridge, zâmbind la fel de larg ca înainte. Da, cred că putem să inscripționăm ceva mai adânc mesajul într-o altă seară de lucru.

Harry n-ar fi conceput niciodată că putea să existe un profesor pe care să-l urască mai tare decât pe Plesneală, dar, în timp ce se îndrepta spre Turnul Cercetașilor, trebui să admită că apăruse un rival de seamă. Este rea, își zise el, în timp ce urca o scară către etajul șapte, este rea, nebună de legat, bătrână și...

– Ron?

Ajunse la capul scărilor, o luă la dreapta și aproape că intră în Ron, care se ascundea după o statuie a lui Lachlan cel Lung, strângându-și cu putere mătura în mână. Acesta tresări foarte tare când îl văzu pe Harry pe neașteptate și încercă să-și ascundă la spate noul Măturin Unsprezece.

– Ce faci?

– Ăă... nimic. Tu ce faci?

Harry se încruntă la el.

– Haide, mie poți să-mi spui! De ce te ascunzi?

– Mă... mă ascund de Fred și George, dacă ții morțiș să știi, zise Ron. Tocmai au trecut pe aici cu un grup de elevi din primul an, pariez că iar testează ceva pe ei. Vreau să spun că acum nu pot să o mai facă în camera de zi, nu cu Hermione acolo.

Vorbea foarte repede și precipitat.

– Dar ce faci cu mătura la tine, nu ai zburat, nu? întrebă Harry.

– Eu... păi... păi, bine, îți spun, dar să nu râzi, da? spuse Ron defensiv, devenind din ce în ce mai roșu cu fiecare secundă care trecea. M-am... m-am gândit că acum, că am o mătură mai bună, să încerc să mă duc la selecționarea portarului Cercetașilor. Gata. Hai. Râzi.

– Nu râd, zise Harry, iar Ron se uită la el. Este o idee extraordinară! Ar fi grozav să fii în echipă! Nu te-am văzut niciodată jucând ca portar, te pricepi?

– Destul de bine, spuse Ron, care păru extrem de ușurat după ce văzu reacția lui Harry. Charlie, Fred și George mă puneau tot timpul să fiu portar când se antrenau în vacanțele de vară.

– Deci, ai exersat astă-seară?

– În fiecare seară de marți... însă de unul singur. Am încercat să vrăjesc baloanele să zboare spre mine, însă nu a fost ușor și nu știu cât o să mă ajute.

Ron părea agitat și neliniștit.

– Fred și George or să moară de râs când o să apar la selecționări. Își bat joc de mine de când am fost făcut Perfect.

– Mi-aș dori să pot să fiu acolo, zise Harry cu amărăciune, în timp ce se îndreptau împreună spre camera de zi.

– Da, și... Harry, ce ai pe mână?

Harry, care tocmai își scărpinase nasul cu mâna dreaptă, care era liberă, încercă să o ascundă, dar avu același succes ca și Ron cu Măturinul.

– Este doar o tăietură... nu-i nimic... este...

Însă Ron îl prinse pe Harry de braț și îi ridică mâna la nivelul ochilor. Urmă o pauză, timp în care se holbă la cuvintele crestate în piele, apoi, părând să i se facă rău, îi dădu drumul lui Harry.

– Parcă ai zis că te-a pus să scrii?

Harry ezită, dar până la urmă Ron fusese sincer cu el, așa că îi spuse adevărul despre cum își petrecea orele în biroul lui Umbridge.

– Cotoroanța afurisită! zise Ron într-o șoaptă revoltată când se opriră în fața Doamnei Grase, care dormea liniștită, cu capul sprijinit de ramă. E bolnavă! Du-te la McGonagall, spune-i ceva!

– Nu, zise Harry imediat. Nu o să-i dau satisfacția să știe că a câștigat.

– Că a câștigat? Nu poți s-o lași să scape așa ușor!

– Nu știu câtă putere are McGonagall asupra ei, zise Harry.

– Atunci, du-te la Dumbledore, spune-i lui!

– Nu, zise Harry scurt.

– De ce nu?

– Are destule pe cap, spuse Harry, dar nu acesta era adevăratul motiv.

Nu avea de gând să se ducă să-i ceară ajutorul lui Dumbledore, când el nu îi vorbise deloc din iunie.

– Ei bine, eu cred că ar trebui... începu Ron, dar fu întrerupt de Doamna Grasă, care îi privise adormită și acum întrebă:

– Aveți de gând să-mi ziceți parola sau o să trebuiască să stau trează toată noaptea, așteptând să vă terminați conversația?

*

Ziua de vineri se ivi la fel de mohorâtă și ploioasă ca restul săptămânii. Deși Harry se uită automat către masa profesorilor când intră în Marea Sală, nu prea spera cu adevărat să-l vadă pe Hagrid, așa că se concentră imediat asupra unor lucruri mai urgente, cum ar fi mormanul de teme cât un munte pe care le avea de făcut și perspectiva unei alte detenții cu Umbridge.

Două lucruri îl făcură pe Harry să suporte ziua aceea. Unul era gândul că aproape că venise sfârșitul de săptămână; celălalt era că, deși ultima detenție urma să fie cu siguranță îngrozitoare, de la fereastra camerei se vedea în depărtare terenul de vâjthaț și, cu puțin noroc, ar fi putut să asiste de la distanță la proba lui Ron. Acestea erau niște raze slabe de lumină, era adevărat, dar Harry era recunoscător pentru orice ar fi putut să-i înveselească întunericul din prezent; niciodată nu mai avusese o primă săptămână mai urâtă la Hogwarts.

În acea după-amiază la ora cinci, bătu la ușa biroului profesoarei Umbridge pentru ultima oară, spera el, și i se spuse să intre. Pergamentul gol era pregătit pentru el pe masa acoperită cu dantelă, cu pana neagră ascuțită lângă el.

– Știi ce să faci, domnule Potter, zise Umbridge, zâmbindu-i dulce.

Harry luă pana și aruncă o privire pe fereastră. Dacă și-ar fi mutat scaunul câțiva centimetri mai la dreapta... pretinzând că se apropia de masă, ar fi reușit să vadă. Acum avea o priveliște de la distanță a echipei de vâjthaț a Cercetașilor care zburau în sus și în jos pe teren, în timp ce șase siluete întunecate stăteau la picioarele celor trei stâlpi înalți, părând să își aștepte rândul la poartă. Era imposibil să își dea seama care dintre ei era Ron de la distanța aceea.

Nu am voie să spun minciuni, scrise Harry. Tăietura de pe mâna dreaptă se deschise și începu iar să sângereze.

Nu am voie să spun minciuni. Tăietura se adânci, usturându-l și durându-l.

Nu am voie să spun minciuni. Sângele îi curse pe încheietură.

Riscă să mai arunce o privire pe fereastră. Indiferent cine era cel care apăra acum cercurile, nu se pricepea deloc. Katie Bell dădu două goluri în cele câteva secunde cât îndrăzni Harry să se uite. Sperând din suflet că portarul nu era Ron, își coborî iar ochii pe pergamentul pe care scânteia sângele.

Nu am voie să spun minciuni.

Nu am voie să spun minciuni.

Își ridica privirea ori de câte ori credea că putea să-și asume riscul: când auzea scrijelitul penei lui Umbridge sau când deschidea un sertar al biroului. A treia persoană care dădu proba fu destul de bună, cea de-a patra fu groaznică, a cincea se feri cu măiestrie de un balon-ghiulea, însă apoi nu reuși o apărare simplă. Cerul se întuneca, iar Harry se îndoia că va putea să-i mai vadă pe cei șase sau șapte oameni.

Nu am voie să spun minciuni.

Nu am voie să spun minciuni.

Pergamentul era acum pătat cu picături de sânge de pe mâna, care acum îl ardea de durere. Când își ridică privirea din nou, se lăsase noaptea și terenul de vâjthat nu mai era vizibil.

– Hai să vedem dacă ai înțeles mesajul, ce zici? spuse Umbridge pe o voce molcomă, o jumătate de oră mai târziu.

Veni spre el, întinzându-și degetele mici și pline de inele spre brațul său. Apoi, când îi luă mâna ca să examineze cuvintele care erau acum crestate în piele, Harry simți o durere îngrozitoare, nu de la mână, ci de la cicatricea de pe frunte. În același timp, avu o senzație cât se poate de ciudată în dreptul abdomenului.

Își smulse mâna din strânsoarea ei și se ridică imediat în picioare, privind-o fix. Ea îi întoarse privirea cu un zâmbet care i se întinse pe buzele uscățive ale gurii mari.

– Da, doare, nu-i așa? spuse ea cu blândețe.

Harry nu răspunse. Inima îi bătea foarte repede și cu putere. Vorbea de mână, sau știa ce simțise pe frunte?

– Ei bine, domnule Potter, cred că am demonstrat ce vroiam să demonstrez. Poți să pleci.

Harry își luă ghiozdanul și ieși din cameră cât putu de repede.

Fii calm, își spuse el, în timp ce urca treptele în salturi. *Fii calm, nu înseamnă neapărat ce crezi tu că înseamnă...*

– *Mimbulus mimbletonia!* gemu el către Doamna Grasă, care se dădu la o parte.

Îl întâmpină o furtună de sunete. Ron veni la el în fugă, zâmbind larg și vărsând pe el Berezero din pocalul pe care

îl ținea în mână.

– Harry, am reușit, sunt în echipă, sunt portar!

– Poftim? A... minunat! spuse Harry, încercând să zâmbească natural, în timp ce inima îi zăcnea cu putere în continuare, iar mâna îl durea și-i sângera.

– Ia o Berezero.

Ron îl puse să ia o sticlă cu forța.

– Nu-mi vine să cred... unde s-a dus Hermione?

– E acolo, zise Fred, care bea și el o Berezero, arătând către un fotoliu de lângă foc.

Hermione ațipise acolo, cu paharul balansându-se precar în mână.

– Păi, a spus că se bucură când i-am zis, spuse Ron, părând puțin întristat.

– Las-o să doarmă, zise George grăbit.

Trecură câteva clipe până când Harry observă că mai mulți dintre elevii din primul an care erau strânși în jurul lor purtau semne clare că le cursese sânge din nas de curând.

– Vino aici, Ron, și vezi dacă îți vine roba veche a lui Oliver! strigă Katie Bell. Putem să dăm jos numele lui și să-l punem pe al tău...

În timp ce Ron se îndepărta, Angelina se apropie de Harry cu pași mari.

– Îmi pare rău că te-am luat din scurt mai devreme, Potter, zise ea tranșant. Știi, e stresant să te ocupi de chestia asta, am început să cred că uneori am fost un pic cam dură cu Baston.

Se uită puțin încruntată la Ron peste marginea pocalului și continuă.

– Ascultă, știu că e prietenul tău cel mai bun, dar nu e extraordinar, spuse ea scurt. Însă cred că, după un pic de antrenament, se va descurca. Face parte dintr-o familie de jucători de vâjthaț buni. Eu, sinceră să fiu, mă bazez pe faptul că va dovedi că are ceva mai mult talent decât s-a văzut azi. Și Vicky Frobisher, și Geoffrey Hooper au zburat mai bine astă seară, dar Hooper se vaită mereu, se plânge tot timpul de una sau

de alta, iar Vicky face parte din tot felul de societăți. Chiar ea a recunoscut că, dacă ar avea de ales între antrenamente și Clubul de Farmece, ar pune clubul pe primul plan. Oricum, o să avem antrenament mâine la ora două, așa că te rog să ai grijă să fii acolo de data asta. Și fă-mi o plăcere, ajută-l cât poți pe Ron, bine?

Harry încuviință din cap, iar Angelina se întoarse la Alicia Spinnet. Harry se duse să stea lângă Hermione, care se trezi brusc când băiatul își puse ghiozdanul jos.

– Harry, tu ești... ce bine pentru Ron, nu? spuse ea adormită. Dar sunt așa de... de... de obosită, căscă ea. Am stat azinoapte până la unu ca să fac alte pălării. Dispar într-o veselie!

Și într-adevăr, acum că se uită, Harry văzu că prin toată camera erau ascunse pălării de lână acolo unde ar putea să le ia spiridușii neștiutori din greșeală.

– Bravo, zise neatent Harry, care dacă nu îi spunea cuiva cât de curând, avea să explodeze. Ascultă, Hermione, tocmai am fost în biroul lui Umbridge și mi-a atins mâna...

Hermione ascultă cu atenție. Când Harry termină de povestit, ea zise rar:

– Ți-e teamă că Știi-Tu-Cine o controlează și pe ea cum l-a controlat pe Quirrell?

– Păi, spuse Harry, coborând vocea, este posibil, nu?

– Presupun că da, zise Hermione, deși nu părea foarte convinsă. Dar nu cred că ar putea să o aibă în stăpânire așa cum l-a avut pe Quirrell. Nu de alta, dar acum este viu în toată puterea cuvântului, nu-i așa? Are propriul său corp, nu mai are nevoie să împartă un trup cu altcineva. Bănuiesc că ar putea să o aibă sub controlul Blestemului Imperius...

Harry îi urmări o clipă pe Fred, George și Lee Jordan, care jonglau cu niște sticle goale de Berezero. Apoi Hermione zise:

– Însă anul trecut te-a durut cicatricea și când nu te-a atins nimeni. Nu ți-a zis Dumbledore că avea legătură cu ce simțea Știi-Tu-Cine în momentul acela? Cum să zic, poate că nu are nici o legătură cu Umbridge, poate că este doar o

coincidență că s-a întâmplat în timp ce erai cu ea.

– Este rea, spuse Harry scurt. Nebună.

– Este îngrozitoare, da, însă... Harry, cred că ar trebui să-i spui lui Dumbledore că te-a durut cicatricea.

Era a doua oară în două zile când era sfătuit să se ducă la Dumbledore și răspunsul pe care i-l dădu lui Hermione fu același pe care i-l dăduse lui Ron.

– Nu îl deranjez cu asta. Cum ai zis și tu, nu este ceva spectaculos. M-a durut din când în când pe tot parcursul verii... astă-seară a fost doar puțin mai rău, asta e tot...

– Harry, sunt sigură că Dumbledore ar vrea să îl deranjezi cu asta...

– Da, spuse Harry, înainte să se poată abține, asta e singura parte din mine de care îi pasă lui Dumbledore, cicatricea, nu?

– Nu spune asta, nu e adevărat!

– Cred că o să-i scriu și o să-i spun lui Sirius, să văd ce zice el...

– Harry, nu poți să scrii așa ceva într-o scrisoare! spuse Hermione, părând speriată. Nu mai ții minte, Moody ne-a spus să avem grijă ce scriem! Nu mai putem garanta că nu ne sunt interceptate bufnițele!

– Bine, bine, atunci nu o să-i mai spun! spuse Harry supărat și se ridică. Mă duc la culcare. Spune-i tu lui Ron, da?

– O, nu, zise Hermione, părând ușurată, dacă te duci tu, asta înseamnă că pot să mă duc și eu, fără să fiu nepoliticoasă. Sunt complet extenuată și vreau să mai fac niște pălării și mâine. Știi ceva, poți să mă ajuți dacă vrei, este destul de distractiv, m-am perfecționat, acum pot să fac modele, bumbi și tot felul de chestii.

Harry se uită la fata care radia de fericire și încercă să arate măcar vag tentat de această propunere.

– Ăă... nu, cred că nu, mulțumesc, zise el. ăă... nu mâine. Am o grămadă de teme de făcut...

Și se duse cu pași grei spre scara băieților, lăsând-o oarecum dezamăgită pe Hermione.

– CAPITOLUL XIV –

PERCY ŞI AMPRENTĂ

Harry fu primul din camera lui care se trezi în dimineaţa următoare. Stătu câteva clipe şi privi cum praful dansa în raza de soare care trecea prin spaţiul dintre draperiile baldachinului şi savură gândul că era sâmbătă. Prima săptămână a semestrului părea să fi durat la nesfârşit, ca o lecţie gigantică de Istoria Magiei.

Judecând după tăcerea somnolentă şi aspectul proaspăt al acelei raze, tocmai se crăpase de ziuă. Trase draperiile din jurul patului, se ridică şi începu să se îmbrace. Singurul sunet, în afară de ciripitul îndepărtat al păsărilor, era răsuflarea colegilor săi Cercetaşi. Îşi deschise ghiozdanul cu grijă, scoase pergamentul şi pana, şi ieşi din dormitor, îndreptându-se spre camera de zi.

Ducându-se direct la fotoliul vechi şi moale favorit de lângă focul care acum era stins, Harry se aşeză confortabil şi îşi derulă pergamentul, în timp ce se uita în jur prin cameră. Amestecul de bucăţi mototolite de pergament, bile vechi, borcane goale de ingrediente şi ambalaje de dulciuri care acoperea de obicei camera la sfârşitul fiecărei zile dispăruse, la fel ca şi pălăriile pentru spiriduşi ale lui Hermione. Întrebându-se în treacăt câţi spiriduşi fuseseră eliberaţi, indiferent dacă vroiau sau nu, Harry îşi deschise călimara, înmuie pana şi apoi o ţinu suspendată la câţiva centimetri deasupra suprafeţei gălbui şi netede a pergamentului, gândindu-se din răsputeri... dar după două-trei minute se trezi uitându-se în şemineul gol, fără să aibă habar ce să scrie.

Acum îşi dădea seama cât de greu le fusese lui Ron şi

Hermione să îi scrie pe timpul verii. Cum putea să-i spună lui Sirius tot ce se întâmplase pe parcursul ultimei săptămâni și să-i pună toate întrebările care îl presau, fără să le dea hoților de scrisori potențiali o grămadă de informații care nu aveau voie să ajungă în mâinile lor?

O vreme rămase nemișcat, uitându-se în șemineu, apoi, luând în sfârșit o decizie, mai înmuie o dată pana în călimară și o puse hotărât pe pergament.

Dragă Snuffles,

Sper că ești bine, prima săptămână petrecută aici a fost groaznică, sunt foarte fericit că a venit week-end-ul.

Avem o nouă profesoară de Apărare contra Magiei Negre, doamna profesoară Umbridge. Este aproape la fel de drăguță ca mama ta. Îți scriu pentru că aseară, în timp ce eram în detenție cu Umbridge, mi s-a întâmplat iar lucrul acela despre care ți-am zis în vară.

Ne este dor de cel mai mare prieten al nostru, sperăm că o să se întoarcă în curând.

Te rog răspunde-mi repede.

Cele bune,
Harry

Harry reciti scrisoarea de mai multe ori, încercând să o privească din punctul de vedere al unui străin. Nu putea să-și imagineze cum ar fi putut să știe despre ce era vorba - sau cui îi scria - doar prin citirea scrisorii. Însă spera ca Sirius să priceapă aluzia despre Hagrid și să-i spună când urma să se întoarcă. Harry nu vroia să-l întrebe direct ca să nu cumva să atragă prea multă atenție asupra a ceea ce ar putea să facă uriașul cât timp nu era la Hogwarts.

Deși era o scrisoare foarte scurtă, îi luase mult timp să o compună; lumina soarelui ajunsese până în mijlocul camerei în timp ce lucrase la ea, iar acum Harry auzea zgomote îndepărtate dinspre dormitoarele de deasupra. Sigilând cu

grijă pergamentul, trecu prin gaura tabloului și se îndreptă spre culcușul bufnițelor.

– Eu nu m-aș duce acolo în locul tău, zise Nick Aproape Făr'-de-Cap, plutind zăpăcitor printr-un perete chiar în fața lui Harry, în timp ce mergea pe hol. Peeves pune la cale o glumă pentru următoarea persoană care va trece pe lângă bustul lui Paracelsus de la mijlocul holului.

– Inclusiv partea cu Paracelsus care cade în capul acelei persoane? întrebă Harry.

– Ai să râzi, dar da, spuse Nick Aproape Făr'-de-Cap pe un ton plictisit. Subtilitatea nu a fost niciodată punctul forte al lui Peeves. Mă duc să încerc să-l găsesc pe Baronul Sângeros... ar putea să îl oprească... pe curând, Harry...

– Bine, pa, zise Harry și, în loc să o ia la dreapta, o luă la stânga, pe un drum mai lung, dar mai sigur către culcușul bufnițelor.

Se înveseli în timp ce trecu pe lângă ferestrele dincolo de care se vedea cerul albastru și senin. Mai târziu avea antrenament. În sfârșit, avea să se întoarcă pe terenul de vâjthaț.

Ceva trecu pe lângă gleznele sale. Se uită în jos și o văzu pe Doamna Norris, scheletica pisică cenușie a îngrijitorului, strecurându-se pe lângă el. Pentru o clipă își întoarse ochii ca niște lanterne spre el, înainte să dispară după o statuie a lui Wilfred cel Trist.

– Nu fac nimic rău, strigă Harry după ea.

Avea aerul inconfundabil al unei pisici care se ducea să-i dea raportul șefului ei, și totuși, Harry nu-și dădu seama de ce; avea tot dreptul din lume să meargă la culcușul bufnițelor sâmbătă dimineața.

Soarele era acum sus pe cer și, când Harry intră în culcușul bufnițelor, fu orbit de ferestrele fără geam; razele de soare groase și argintii se intersectau în camera circulară unde erau cuibărite pe stinghii sute de bufnițe, puțin neliniștite în lumina dimineții, unele abia întoarse de la vânătoare. Podeaua acoperită cu paie trosni puțin în timp ce el călcă peste niște oase de animale mici, întinzându-și gâtul pentru a o vedea pe Hedwig.

– Te-am găsit, spuse el, zărind-o undeva foarte aproape de tavanul boltit. Vino aici, am o scrisoare pentru tine.

Cu un țipăt puternic, pasărea își întinse aripile mari și albe și zbură până pe umărul său.

– Uite, știu că scrie Snuffles pe exterior, îi spuse el, dându-i scrisoarea să o prindă în cioc și vorbindu-i, fără să știe de ce, în șoaptă, dar este pentru Sirius, da?

Clipi o dată cu ochii ei de chihlimbar și Harry consideră că asta însemna că înțelesese.

– Atunci, drum bun, zise Harry și o duse la una dintre ferestre.

După ce se sprijini o clipă pe brațul său, Hedwig zbură în văzduhul orbitor de luminos. Harry o privi până când deveni un mic punct negru și dispăru, apoi își mută privirea spre coliba lui Hagrid, care se vedea foarte bine de la acea fereastră, și la fel de bine se vedea că era nelocuită: hornul nu scotea fum, draperiile erau trase.

Vârfurile copacilor din Pădurea Interzisă erau legănate de o adiere. Harry le privi, savurând aerul proaspăt care îi atingea fața, și gândindu-se la vâjthațul de mai târziu... și atunci îl văzu. Un cal mare, înaripat, ca o reptilă, exact ca cei care trăgeau trăsurile spre Hogwarts, cu aripile negre de piele larg întinse ca ale unui pterodactil, se ridică dintre copaci ca o groaznică pasăre uriașă. Dădu un cerc mare în zbor și apoi se pierdu printre copaci. Totul se întâmplase atât de repede, încât lui Harry abia îi venea să creadă ce văzuse, însă inima îi bătea cu putere.

În spatele său se deschise ușa de la culcușul bufnițelor. Harry tresări șocat și, întorcându-se repede, o văzu pe Cho Chang, care ținea o scrisoare și un pachet.

– Bună, zise Harry automat.

– A... bună, spuse ea pe nerăsuflate. Nu am crezut c-o să fie cineva aici atât de devreme... abia acum cinci minute mi-am amintit că este ziua mamei mele.

Îi arătă pachetul.

– Am înțeles, zise Harry, care avea impresia că i se blocase creierul.

Vroia să spună ceva amuzant și interesant, însă amintirea acelui cal înaripat îngrozitor îi era încă proaspătă în minte.

– E o zi frumoasă, zise el, arătând spre ferestre, iar stomacul păru să i se strângă de jenă.

Vremea. Vorbea despre vreme...

– Da, spuse Cho, uitându-se în jur după o bufniță potrivită. Este o vreme bună pentru vâjthaț. Eu nu am ieșit deloc săptămâna asta, dar tu?

– Nici eu, zise Harry.

Cho alese una dintre bufnițele de hambar ale școlii. O convinse să coboare pe brațul ei, unde acum aceasta întinse cuminte un picior, ca Cho să poată lega pachetul.

– Hei, aveți un portar nou la Cercetași? întrebă ea.

– Da, zise Harry. Este prietenul meu, Ron Weasley, îl știi?

– Cel care detestă Tornadele? spuse Cho destul de calmă. E bun?

– Da, zise Harry, cred că da. Dar nu l-am văzut când a dat proba, eram în detenție.

Cho își ridică privirea, cu pachetul prins doar pe jumătate de picioarele bufniței.

– Umbridge aia este oribilă, spuse ea în șoaptă. Să-ți dea ore de detenție doar pentru că ai spus adevărul despre cum... cum... cum a murit. A auzit toată lumea despre asta, a aflat toată școala. Ai fost foarte curajos că ai înfruntat-o.

Stomacul lui Harry se destinse atât de repede, că se simți de parcă ar fi putut chiar să plutească la câțiva centimetri deasupra podelei acoperite cu paie. Cui îi păsa de calul acela înaripat și idiot; Cho credea că fusese foarte curajos. Pentru o clipă, se gândi să îi arate ca din greșeală mâna crestată, în timp ce o ajuta să lege pachetul... dar chiar în clipa în care îi veni ideea, ușa se deschise din nou.

Filch, îngrijitorul, intră în culcușul bufnițelor ca o furtună. Avea niște pete mov pe obrajii supți și străbătuți de vinișoare, falca îi tremura și părul său cărunt și subțire era răvășit; era evident că alergase până acolo. Doamna Norris veni la pas în urma sa, uitându-se în sus la bufnițe și mieunând înfometată.

De deasupra se auziră mișcări neliniștite de aripi și o bufniță mare, cafenie, clămpăni din cioc într-un mod amenințător.

– Aha! zise Filch, călcând apăsat spre Harry și cu obrajii căzuți tremurându-i de supărare. Am primit un pont că ai de gând să faci o comandă uriașă de bombe cu miros de băligar!

Harry își încrucișă mâinile și se uită fix la îngrijitor.

– Cine v-a spus că fac comandă de bombe cu miros de bălegar?

Cho se uita când la Harry când la Filch, încruntându-se și ea; bufnița de hambar de pe brațul ei, obosită să stea într-un picior, scoase un țipăt admonestând-o, dar Cho o ignoră.

– Am sursele mele, spuse Filch, șuierând satisfăcut. Acum dă-mi ce vrei să trimiți.

Simțindu-se extrem de recunoscător că nu lungise trimiterea scrisorii, Harry spuse:

– Nu pot, am trimis-o.

– Ai trimis-o? spuse Filch, schimonosindu-și chipul de furie.

– Am trimis-o, zise Harry calm.

Filch deschise gura supărat, dădu din buze câteva clipe, iar apoi cercetă din priviri roba lui Harry.

– De unde știu că nu o ai în buzunar?

– Nu o am, pentru că...

– L-am văzut când a trimis-o, spuse Cho supărată.

Filch se întoarse spre ea.

– L-ai văzut...?

– Exact, l-am văzut, spuse ea hotărâtă.

Urmă o clipă de liniște, timp în care Filch se uită urât la Cho, iar fata îi întoarse privirea. Îngrijitorul se întoarse pe călcâie și se îndreptă spre ușă, târându-și picioarele. Se opri cu mâna pe clanță și se uită iar la Harry.

– Dacă simt numai un iz de bombă cu miros de băligar...

Coborî scările răsunător. Doamna Norris aruncă o ultimă privire cu jind către bufnițe și îl urmă.

Harry și Cho se uitară unul la celălalt.

– Mulțumesc, zise Harry.

– Pentru puțin, spuse Cho, prinzând în sfârșit pachetul

de celălalt picior al bufniței, cu fața puțin rozalie. Dar nu comandai bombe cu miros de băligar, nu?

– Nu, zise Harry.

– Atunci, mă întreb de ce o fi crezut că da? spuse ea, în timp ce ducea bufnița la fereastră.

Harry ridică din umeri. Era la fel uimit ca ea, însă era ciudat că nu îl prea deranja deloc în acel moment.

Plecară împreună din culcușul bufnițelor. La intrarea într-un hol care ducea spre aripa de vest a castelului, Cho zise:

– Eu o iau pe aici. Păi, ne... ne mai vedem, Harry.

– Da... ne vedem.

Îi zâmbi și plecă. Harry merse mai departe, jubilând în tăcere. Reușise să aibă o conversație întreagă cu ea și nu se făcuse de rușine nici măcar o dată... *Ai fost foarte curajos că ai înfruntat-o...* Cho îi spusese că fusese curajos... nu îl ura defel...

Bineînțeles, îl preferase pe Cedric, știa asta... deși, dacă ar fi invitat-o la bal înaintea lui Cedric, poate că lucrurile ar fi decurs altfel... îi păruse sincer rău când trebuise să refuze invitația lui Harry...

– Bună dimineața, le spuse acesta vesel lui Ron și Hermione când li se alătură la masa Cercetașilor în Marea Sală.

– De ce ești așa de fericit? zise Ron, privindu-l surprins.

– Ăă... pentru vâjthațul de mai târziu, zise Harry bucuros, trăgând un platou mare cu ouă și costiță afumată.

– A... da... spuse Ron.

Lăsă deoparte felia de pâine prăjită pe care o mânca și luă o gură de suc de dovleac. Apoi zise:

– Auzi... ai vrea să vii mai puțin mai devreme cu mine? Doar ca să... ăă... să exersez puțin înainte de antrenament? Ca să, știi tu, să mă obișnuiesc puțin.

– Da, bine, zise Harry.

– Știi, nu cred că ar trebui să mergeți, spuse Hermione serioasă. Și așa ați rămas amândoi în urmă cu te...

Însă se întrerupse; sosea poșta de dimineață și, ca de obicei, *Profetul zilei* venea în zbor spre ea în ciocul unei strigi care ateriză periculos de aproape de zaharniță și întinse un

picior. Hermione îi puse un cnut în punguța de piele, luă ziarul și examină cercetător prima pagină, în timp ce bufnița își lua zborul.

– E ceva interesant? zise Ron.

Harry zâmbi, știind că Ron vroia să o îndepărteze de subiectul temelor.

– Nu, oftă ea, doar niște prostii despre căsătoria basistei din trupa Surorile Stranii.

Hermione deschise ziarul și dispăru în spatele lui. Harry își mai luă o porție de ouă cu costiță afumată. Ron se uită în sus la ferestrele înalte, părând puțin preocupat.

– Stați așa, zise Hermione deodată. O, nu... Sirius!

– Ce s-a întâmplat? spuse Harry, apucând ziarul atât de tare, încât se rupse de la mijloc, rămânând și el, și Hermione cu câte o jumătate.

–„Ministerul Magiei a fost informat de o sursă de încredere că Sirius Black, rău-famatul ucigaș în masă... bla, bla, bla...se ascunde în prezent în Londra", citi Hermione de pe jumătatea ei într-o șoaptă speriată.

– Lucius Reacredință, pariez oricât, zise Harry cu o voce joasă, mânioasă. L-a recunoscut pe Sirius pe peron...

– Ce? zise Ron alarmat. Nu mi-ai zis că...

– Sst! spuseră ceilalți doi.

– ... *„Ministerul avertizează comunitatea vrăjitorească informând că Black este foarte periculos... a omorât treisprezece oameni... a evadat din Azkaban..."* prostiile de rigoare, încheie Hermione, punând deoparte jumătatea ei de ziar și uitându-se temătoare la Harry și Ron. Păi, pur și simplu nu va putea să mai iasă din casă, asta e tot, șopti ea. Dumbledore l-a prevenit să nu o facă.

Harry se uită în jos sumbru la bucata din *Profetul zilei* pe care o rupsese. Cea mai mare parte a paginii era dedicată unei reclame pentru „Robele pentru orice ocazie ale doamnei Malkin," care se părea că se vindeau cu reduceri.

– Hei! zise el, întinzându-l ca să poată să vadă și Hermione și Ron. Uitați-vă la asta!

– Eu nu mai am nevoie de robe, spuse Ron.

– Nu, zise Harry. Uite... articolul ăsta mic...

Ron și Hermione se aplecară ca să-l citească; articolul nu era mai lung de trei centimetri și era plasat în josul paginii. Era intitulat:

CONTRAVENȚIE LA MINISTER

Sturgis Podmore, 38 de ani, domiciliat în Laburnum Gardens, numărul doi, Clapham, a apărut în fața Vrăjustiției acuzat de încălcarea proprietății și tentativă de furt la Ministerul Magiei pe data de 31 august. Podmore a fost arestat de vrăjitorul de pază al Ministerului Magiei, Eric Munch, care l-a descoperit încercând să forțeze o ușă de maximă securitate la ora unu noaptea. Podmore, care a refuzat să vorbească în apărarea sa, a fost condamnat pentru ambele delicte și a primit ca sentință șase luni în Azkaban.

– Sturgis Podmore? zise Ron încet. El este individul ăla care arată de parcă ar avea paie pe cap, nu-i așa? Este membru al Or –

– Ron, sst! zise Hermione, aruncând o privire îngrozită în jur.

– Șase luni în Azkaban, șopti Harry șocat. Doar pentru că a încercat să deschidă o ușă!

– Fii serios, nu doar pentru că a încercat să deschidă o ușă. Ce Dumnezeu căuta la Ministerul Magiei la unu noaptea? șopti Hermione.

– Credeți că făcea ceva pentru Ordin? murmură Ron.

– Stați puțin... zise Harry încet. Sturgis ar fi trebuit să vină și să ne conducă la gară, țineți minte?

Ceilalți doi se uitară la el.

– Da, ar fi trebuit să facă parte din garda noastră când am mers la King's Cross, nu-i așa? Iar Moody era foarte supărat fiindcă nu apăruse; așa că nu avea cum să fie într-o misiune pentru ei, nu?

– Păi, poate că nu s-au așteptat să fie prins, zise Hermione.

– Ar fi putut să fie o înscenare! exclamă Ron entuziasmat. Nu – fiți atenți, zise el, coborându-și vocea dramatic când văzu expresia amenințătoare de pe chipul lui Hermione. Ministerul bănuiește că face parte din tabăra lui Dumbledore – nu știu – l-au ademenit la Minister, și de fapt n-a încercat deloc să treacă de ușa aia! Poate că pur și simplu au inventat ceva ca să-l prindă!

Urmă o pauză, timp în care Harry și Hermione cântăriră cele auzite. Lui Harry i se păru că era o exagerare. Hermione, însă, se arătă destul de impresionată.

– Știi, nu m-aș mira deloc să fie adevărat.

Își împături gânditoare jumătatea ei de ziar. În timp ce își punea deoparte cuțitul și furculița, Harry păru să se trezească dintr-un vis.

– Da, păi, cred că ar trebui să ne ocupăm mai întâi de eseul ăla pentru Lăstar despre tufișurile care se fertilizează singure și, dacă avem noroc, o să putem începe Vraja Creatus Neanimatus pentru McGonagall înainte de prânz...

Harry simți o mică mustrare de conștiință când se gândi la mormanul de teme care îl așteptau sus, însă cerul era senin, de un albastru încântător, și nu se mai urcase pe Fulger de o săptămână...

– Adică, putem să le facem diseară, zise Ron, în timp ce el și Harry mergeau pe peluza în pantă către terenul de vâjthaț, cu măturile pe umăr și cu avertismentele lui Hermione că își vor pica N.O.V.-urile încă răsunându-le în urechi. Și mai este și ziua de mâine. Își face prea multe griji cu munca, asta este problema ei...

Urmă o pauză, iar Ron adăugă, pe un ton ceva mai neliniștit:

– Crezi c-a vorbit serios când a zis că nu o să ne mai dea să copiem de la ea?

– Da, cred că vorbea serios, spuse Harry. Totuși, și asta este important, trebuie să ne antrenăm, dacă vrem să rămânem în echipa de vâjthaț...

– Da, așa e, zise Ron, pe un ton însuflețit. Și avem timp să le facem pe toate...

Pe când se apropiau de terenul de vâjthaț, Harry aruncă o privire spre dreapta, unde se legănau copacii întunecați din Pădurea Interzisă. Locul părea încremenit; cerul era pustiu în afară de niște bufnițe care zburau în depărtare pe lângă turnul unde era culcușul lor. Harry avea destule pe cap; calul zburător nu îi făcea nici un rău, așa că și-l scoase din minte.

Luară câteva mingi din dulapul din vestiar și se puseră pe treabă. Ron păzea cei trei stâlpi, Harry juca înaintaș și încerca să arunce balonul dincolo de Ron. Harry se gândi că Ron era destul de priceput: respinse trei sferturi din golurile pe care încercă să le înscrie Harry, și cu cât exersau mai mult, cu atât juca mai bine. Câteva ore mai târziu, se întoarseră la castel să ia prânzul – când Hermione le spuse foarte clar că-i credea iresponsabili – iar apoi reveniră pe terenul de vâjthaț pentru antrenament. Când intrară în vestiar, erau deja prezenți toți coechiperii lor, în afară de Angelina.

– E totul bine, Ron? zise George, făcându-i cu ochiul.

– Da, spuse Ron, care devenise din ce în ce mai tăcut, pe măsură ce se apropiaseră de teren.

– Ești gata să ne dai gata pe toți, micuțule Perfect? zise Fred, scoțându-și capul ciufulit prin roba sa de vâjthaț, cu un zâmbet puțin răutăcios pe chip.

– Taci din gură, spuse Ron cu o expresie împietrită, îmbrăcând pentru prima oară echipamentul echipei.

Îi venea bine, având în vedere că fusese al lui Oliver Baston, care era ceva mai lat în umeri.

– În ordine, zise Angelina, apărând din biroul căpitanului, deja schimbată. Haideți să începem; Alicia și Fred, vă rog să aduceți cufărul cu mingile. A, și mai sunt unii afară care ne vor urmări, dar vreau să faceți abstracție de ei, bine?

Ceva din vocea ei fals dezinvoltă îl făcu pe Harry să-și spună că s-ar putea să știe cine erau spectatorii neinvitați, și într-adevăr, când ieșiră din vestiar în lumina puternică de pe teren, se dezlănțui o furtună de fluierături și cuvinte

batjocoritoare dinspre echipa de vâjthat a Viperinilor și o mulțime de gură-cască, grupați la mijlocul tribunelor și ale căror voci răsunau în jurul stadionului.

– Pe ce stă călare Weasley? strigă Reacredință cu vocea sa tărăgănată batjocoritor. De ce ar vrea cineva să arunce o vrajă de zbor pe un butuc vechi și putrezit ca ăla?

Crabbe, Goyle și Pansy Parkinson râseră în hohote. Ron se urcă pe mătură și se ridică de la sol iar Harry îl urmă, văzând de la spate cum i se înroșesc urechile.

– Ignoră-i, zise el, accelerând ca să-l prindă din urmă pe Ron, o să vedem cine o să râdă la urmă, după ce o să jucăm cu ei...

– Exact asta-i atitudinea pe care o vreau, Harry, zise Angelina aprobator, zburând pe lângă ei cu balonul sub braț și încetinind ca să plutească în fața echipei ei în zbor. Fiți atenți, o să începem cu niște pase ca să ne încălzim, toată echipa, vă rog...

– Hei, Johnson, ce coafură e aia? strigă Pansy Parkinson de dedesubt. De ce ar vrea cineva să arate ca și când i-ar ieși viermi din cap?

Angelina își dădu din față părul lung împletit în codițe și continuă calmă:

– Haideți să ne împrăștiem și să vedem ce putem face...

Harry se îndepărtă de ceilalți, către capătul terenului. Ron se dădu în spate spre partea opusă. Angelina ridică balonul cu o mână și i-l aruncă lui Fred cu putere, care i-l pasă lui George, care i-l pasă lui Harry, care i-l pasă lui Ron, care îl scăpă.

Viperinii, conduși de Reacredință, urlară și râseră în hohote. Ron, care țâșnise spre sol ca să prindă balonul înainte să cadă, se opri din coborâre nu tocmai cum trebuia, așa că alunecă de pe mătură într-o parte și se întoarse la înălțimea la care se juca. Harry îi văzu pe Fred și pe George schimbând niște priviri, fără să spună nimic, ceea ce nu le stătea în caracter. Se simți recunoscător.

– Pasează, Ron! strigă Angelina, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Ron îi aruncă balonul lui Alicia, care i-l pasă înapoi lui Harry, care i-l aruncă lui George...

– Hei, Potter, ce-ți mai face cicatricea? strigă Reacredință. Sigur nu vrei să te întinzi? Cred că a trecut o săptămână de când nu ai fost în aripa spitalului, ăsta e un record pentru tine, nu?

George îi dădu o pasă Angelinei; ea îi dădu o pasă în spate lui Harry, care nu se așteptase la asta, dar prinse balonul cu vârful degetelor și i-l pasă repede lui Ron, care se întinse după el, dar îl rată la mustață.

– Hai, Ron, spuse Angelina încruntată, în timp ce el se îndrepta iar spre sol, după balon. Fii atent.

Când reveni la altitudinea potrivită, era greu de stabilit dacă fața lui Ron era de un roșu mai aprins decât balonul sau invers. Reacredință și restul echipei Viperinilor se tăvăleau pe jos de râs.

La a treia încercare, Ron prinse balonul; poate că, din cauza febrei jocului, îl pasă mai departe cu atâta râvnă, încât trecu direct printre mâinile întinse ale lui Katie și o lovi direct în față.

– Îmi pare rău! gemu Ron, țâșnind înainte ca să vadă dacă făcuse ceva grav.

– Rămâi pe poziție, e bine! răcni Angelina. Dar când îi dai pasă unui coechipier, fii drăguț și nu îl da jos de pe mătură, da? Pentru asta avem baloane-ghiulea!

Lui Katie îi curgea sânge din nas. Dedesubt, Viperinii tropăiau și își băteau joc. Fred și George se apropiară amândoi de Katie.

– Uite, ia asta, îi spuse Fred, dându-i ceva mic și mov din buzunarul său. O să se oprească imediat.

– Bine! strigă Angelina. Fred, George, duceți-vă și luați-vă bâtele și un balon-ghiulea. Ron, du-te la stâlpii porții. Harry, îi dai drumul hoțoaicei când îți spun eu. Evident, o să atacăm spre poarta lui Ron.

Harry țâșni după gemeni ca să ia hoțoaica.

– Ron se face de râsul curcilor, nu? șopti George, când toți trei aterizară lângă cufărul în care erau mingile și îl deschise

ca să scoată unul dintre baloanele-ghiulea și hoțoaica.

– Are emoții, atâta tot, spuse Harry, a mers foarte bine când am exersat cu el azi-dimineață.

– Da, păi, sper că n-o să dea în primire așa de repede, zise Fred posomorât.

Se întoarseră în aer. Când Angelina fluieră, Harry îi dădu drumul hoțoaicei, iar Fred și George lăsară balonul-ghiulea să zboare. Din acea clipă, Harry abia dacă își mai dădu seama ce făceau ceilalți. Datoria lui era să prindă mica minge aurie zburătoare care valora o sută cincizeci de puncte pentru echipa căutătorului și, drept urmare, necesita o viteză și o pricepere extraordinară. Acceleră, trecând și rotindu-se pe lângă înaintași, cu aerul cald de toamnă biciuindu-i fața și cu țipetele îndepărtate ale viperinilor ca niște zgomote total neînsemnate pentru urechile sale... dar, mai repede decât ar fi vrut, fluierul îl opri din nou.

– Stop – stop – STOP! strigă Angelina. Ron... nu acoperi cercul din mijloc!

Harry se uită la Ron, care zbura în fața cercului din stânga, lăsându-le pe celelalte două complet neprotejate.

– A, scuze...

– Te muți tot timpul cât îi urmărești pe înaintași! zise Angelina. Ori stai pe poziția centrală până când trebuie să te miști ca să aperi un cerc, ori dacă nu, zbori în jurul cercurilor, însă nu plutești într-o parte, așa i-ai lăsat să dea ultimele trei goluri!

– Scuze... repetă Ron, cu chipul roșu strălucindu-i ca un semnal luminos pe fundalul cerului albastru și senin.

– Ia zi, Katie, nu poți să faci ceva cu sângele ăla care îți curge din nas?

– E din ce în ce mai rău! spuse Katie cu o voce groasă, încercând să oprească sângele cu mâneca.

Harry se uită la Fred, care părea neliniștit și se căuta în buzunare. Îl văzu scoțând ceva mov, examinându-l o clipă și apoi uitându-se la Katie, evident îngrozit.

– Păi, haideți să mai încercăm, zise Angelina.

Îi ignoră pe Viperini care acum începuseră să scandeze

„Cercetașii sunt rataţi, Cercetașii sunt rataţi," însă, cu toate acestea, poziția ei pe mătură fu destul de rigidă.

De data asta zburaseră abia vreo trei minute când se auzi fluierul Angelinei. Harry, care tocmai zărise hoțoaica zburând în cercuri în jurul unui stâlp de poartă opus, se opri, simțindu-se extrem de mâhnit.

– Acum ce mai e? îi zise el nerăbdător Aliciei, care era cel mai aproape.

– Katie, zise ea scurt.

Harry se întoarse și îi văzu pe Angelina, Fred și George zburând toți cât puteau de repede spre Katie. Harry și Alicia goniră și ei spre ea. Era clar că Angelina oprise antrenamentul la momentul oportun; Katie era acum albă ca varul și plină de sânge.

– Trebuie dusă în aripa spitalului, zise Angelina.

– O ducem noi, spuse Fred. S-ar... ăă... putea să fi înghițit din greșeală o Păstaie-Sânge...

– Păi, nu are sens să continuăm fără prinzători și fără un înaintaș, zise Angelina descurajată, în timp ce Fred și George zburară imediat spre castel, ținând-o pe Katie între ei. Haideți, să mergem să ne schimbăm.

Viperinii scandară în continuare, în timp ce ei se întorceau la vestiar.

– Cum a fost la antrenament? întrebă Hermione destul de rece o jumătate de oră mai târziu, când Harry și Ron intrară pe gaura tabloului în camera de zi a Cercetașilor.

– A fost – începu Harry.

– Absolut jalnic, spuse Ron cu o voce pustie, afundându-se într-un fotoliu de lângă Hermione.

Ea își ridică privirea spre Ron și aerul glacial păru să i se topească.

– Păi, a fost doar primul, spuse ea, consolându-l. Sunt sigură că trebuie să treacă un timp până...

– Cine a spus că a fost jalnic din cauza mea? se răsti Ron.

– Nimeni, zise Hermione, părând jignită, m-am gândit că...

– Am cam zbârcit-o, nu?

– Nu, nici vorbă! Ai spus că a fost jalnic și atunci eu doar am...

– Mă duc să mă apuc de teme, zise Ron supărat și se îndreptă cu pași grei către scara care ducea spre dormitoarele băieților, dispărând din câmpul lor vizual.

Hermione se întoarse spre Harry.

– Chiar a fost jalnic?

– Nu, spuse Harry cu loialitate.

Hermione își ridică sprâncenele.

– Mă rog, presupun că ar fi putut să joace mai bine, murmură Harry, însă, cum ai zis și tu, a fost doar primul antrenament...

Nici Harry și nici Ron nu părură să o scoată la capăt cu temele în seara aceea. Harry știa că Ron era prea preocupat, gândindu-se cât de prost jucase la antrenamentul de vâjthaț, iar lui îi era greu să-și scoată din minte refrenul „Cercetașii sunt ratați."

Petrecură întreaga zi de duminică în camera de zi, printre cărți, în timp ce camera se umplu și apoi se goli în jurul lor. Fu o altă zi frumoasă și senină, iar cei mai mulți colegi Cercetași își petrecură timpul prin împrejurimi, bucurându-se poate de ultima zi însorită a anului. Când se lăsă seara, Harry se simți ca și când cineva îi izbise creierul de cutia craniană.

– Știi, poate că ar trebui să încercăm să facem mai multe teme în timpul săptămânii, îi șopti el lui Ron, când terminară în sfârșit lungul eseu despre Vraja Creatus Neanimatus pentru profesoara McGonagall și se apucară mâhniți de eseul la fel de lung și de dificil cerut de profesoara Sinistra despre numeroasele luni ale lui Jupiter.

– Da, zise Ron, frecându-se la ochii puțin injectați și aruncând a treia foaie greșită de pergament în focul de lângă ei. Știi... ce ar fi s-o rugăm pe Hermione să ne lase să ne uităm la ce a scris ea?

Harry se uită la fată; stătea cu Șmecherilă în poală și discuta veselă cu Ginny, în timp ce în fața ei se mișcau zgomotos niște andrele suspendate în aer, care tricotau niște

șosete pentru spiriduși.

- Nu, spuse el sumbru, știi că nu o să ne lase.

Așa că lucrară în continuare, până când cerul de dincolo de ferestre se întunecă din ce în ce mai tare. Încet, mulțimea din camera de zi începu iar să se rărească. La unsprezece jumătate, Hermione se apropie de ei, căscând.

- Mai aveți mult?

- Da, spuse Ron scurt.

- Luna cea mai mare a lui Jupiter este Ganymede, nu Callisto, zise ea, arătând un rând din eseul la Astronomie peste umărul lui Ron, iar cea care are vulcani este Io.

- Mersi, mârâi Ron, tăind propozițiile greșite.

- Îmi pare rău, am vrut doar să...

- Da, mă rog, dacă ai venit ca să critici ce...

- Ron...

- Nu am timp să ascult o prelegere, Hermione, sunt prins până peste cap cu temele...

- Nu... uite!

Hermione arăta spre fereastra cea mai apropiată. Harry și Ron se uitară amândoi în direcția aceea. O strigă frumoasă stătea pe pervaz, privind în cameră către Ron.

- Este Hermes? zise Hermione uimită.

- Să nu-mi cred ochilor, el e! spuse Ron încet, aruncând pana într-o parte și ridicându-se în picioare. De ce mi-ar scrie Percy?

Se duse la fereastră și o deschise; Hermes zbură înăuntru, ateriză pe eseul lui Ron și întinse piciorul de care era prinsă scrisoarea. Ron o luă și bufnița plecă imediat, lăsând câteva urme de cerneală pe desenul lui Ron cu luna Io.

- Ăsta este în mod sigur scrisul lui Percy, zise Ron, așezându-se iar pe fotoliu și holbându-se la cuvintele de pe exteriorul sulului de hârtie: Ronald Weasley, Casa Cercetașilor, Hogwarts.

Își ridică privirea către ceilalți doi.

- Ce ziceți?

- Deschide-o! spuse Hermione nerăbdătoare, iar Harry

încuviință din cap.

Ron desfășură pergamentul și începu să citească. Cu cât își coborî privirea pe foaie, cu atât se încruntă mai tare. Când termină de citit, părea scârbit. Le aruncă scrisoarea lui Harry și Hermione, care se aplecară unul spre altul ca să o citească împreună:

Dragă Ron,

Tocmai am auzit (de la nimeni altul decât însuși Ministrul Magiei, care a aflat de la noua ta profesoară, doamna Umbridge) că ai fost făcut Perfect la Hogwarts.

Am fost deosebit de plăcut surprins când am primit aceste vești și se cuvine, în primul rând, să te felicit. Trebuie să recunosc că m-am temut întotdeauna că o vei lua pe urmele lui Fred și George, și nu pe ale mele, așa că îți poți imagina care au fost sentimentele mele când am aflat că ai încetat să disprețuiești autoritatea și că te-ai hotărât să îți asumi niște responsabilități.

Însă, Ron, vreau să îți ofer ceva mai mult decât felicitări, vreau să îți dau niște sfaturi, acesta este motivul pentru care îți trimit această scrisoare noaptea și nu cu poșta de dimineață, cum se obișnuiește. Sper că vei putea să o citești departe de ochi iscoditori și să eviți întrebările neplăcute.

Am înțeles, din ceva ce i-a scăpat Ministrului când mi-a spus că ești acum Perfect, că încă mai ești apropiat de Harry Potter. Ron, trebuie să-ți spun că nimic nu ar putea să te pună într-un pericol mai mare de a-ți pierde insigna decât continuarea prieteniei cu băiatul acela. Da, sunt sigur că ești foarte surprins – vei spune, fără îndoială, că Potter a fost mereu preferatul lui Dumbledore – însă mă simt dator să-ți spun că Dumbledore s-ar putea să nu mai fie director la Hogwarts mult timp și că oamenii care contează văd altfel – și poate mai corect – comportamentul lui Potter. Nu voi spune mai multe acum, dar, dacă vei citi Profetul zilei *de mâine, îți vei da seama în ce direcție curge râul – și vezi dacă poți să-l zărești chiar pe subsemnat!*

Serios vorbind, Ron, nu e bine să fii vârât în aceiași oală cu Potter, ar putea să fie foarte rău pentru planurile tale de viitor,

iar acum vorbesc de viața ta de după școală. După cum trebuie să știi, având în vedere că tatăl tău l-a însoțit la tribunal, în vara aceasta, Potter a avut o audiere disciplinară, a compărut în fața întregii Vrăjustiții și până la urmă nu a ieșit tocmai bine. Dacă mă întrebi pe mine, a scăpat doar datorită unor amănunte tehnice, și mulți dintre cei cu care am vorbit rămân convinși de vinovăția sa.

S-ar putea să îți fie teamă să retezi legăturile cu Potter – știu că e dezechilibrat și, din câte știu, violent – dar, dacă ești îngrijorat din cauza asta, sau dacă ai observat altceva ciudat în comportamentul lui Potter care te deranjează, te îndemn să vorbești negreșit cu Dolores Umbridge, o femeie cu adevărat încântătoare, care știu că te va sfătui cu dragă inimă.

Și cu asta ajung la un alt sfat. După cum am insinuat și mai sus, conducerea lui Dumbledore la Hogwarts s-ar putea să se sfârșească în curând. Loialitatea ta, Ron, nu ar trebui să fie față de el, ci față de școală și de Minister. Îmi pare foarte rău să aud că până acum profesoara Umbridge are parte de extrem de puțină cooperare din partea celorlalți profesori, în timp ce se străduiește să facă acele schimbări necesare la Hogwarts pe care și le dorește cu atâta ardoare Ministerul (deși s-ar putea să îi fie mai ușor de săptămâna viitoare – iar, citește Profetul zilei *de mâine!). Îți spun doar atât – un elev care se dovedește dornic să o ajute acum pe profesoara Umbridge ar putea să fie într-o poziție foarte favorabilă pentru a ajunge în câțiva ani premiantul școlii!*

Îmi pare rău că nu am putut să te văd mai des în timpul verii. Mă doare să îi critic pe părinții noștri, dar mă tem că nu mai pot trăi în aceeași casă cu ei, atâta timp cât continuă să se învârtă în cercul periculos din jurul lui Dumbledore. (Dacă îi vei scrie cumva mamei, poți să-i spui că un anumit Sturgis Podmore, care este un bun prieten al lui Dumbledore, a fost trimis de curând în Azkaban pentru încălcarea proprietății la Minister. Poate că asta o să le deschidă ochii și vor vedea de ce delincvenți de două parale s-au înconjurat.) Mă consider foarte norocos că am scăpat de stigmatul asocierii cu asemenea oameni – Ministerul a fost extrem de amabil cu mine – și, Ron, sper din

tot sufletul că nu te vei lăsa orbit de legăturile de familie în ceea ce privește caracterul nechibzuit al credințelor și faptelor părinților noștri. Sper sincer că, în timp, vor realiza cât au greșit, iar eu voi fi, desigur, pregătit să le accept scuzele la momentul potrivit.

Te rog să meditezi cu atenție la ce ți-am spus, mai ales la partea despre Harry Potter, și încă o dată, felicitări pentru că ai fost făcut Perfect.

Fratele tău,
Percy

Harry își ridică privirea spre Ron.

– Păi, zise el, încercând să ia totul în glumă, dacă vrei să... Ăă... cum era? – verifică scrisoarea lui Percy – a, da... „retezi legăturile" cu mine, jur că nu o să fiu violent.

– Dă-mi-o înapoi, spuse Ron, întinzând mâna. Este... zise Ron agitat, rupând scrisoarea lui Percy în jumătate, cel mai mare – o rupse în sferturi – idiot – o rupse în opt – din lume.

Aruncă bucățile în foc.

– Hai, trebuie să terminăm asta înainte să se facă ziuă, îi zise el vioi lui Harry, ocupându-se iar de eseul pentru profesoara Sinistra.

Hermione se uită la Ron cu o expresie ciudată pe chip.

– Of, dați-le încoace, spuse ea brusc.

– Poftim? zise Ron.

– Dați-mi-le, o să mă uit pe ele și o să le corectez, zise ea.

– Vorbești serios? Vai, Hermione, ne-ai salvat, spuse Ron, ce pot să fac ca să-ți... ?

– Ați putea să spuneți, „Promitem să nu mai amânăm niciodată atât de mult să ne facem temele", zise ea, întinzând mâinile și așteptând să i se dea eseurile, însă părând vag amuzată.

– Mulțumim de o mie de ori, Hermione, spuse Harry stins, dându-i eseul, cufundându-se la loc în fotoliu și frecându-se la ochi.

Acum era trecut de miezul nopții și camera de zi era pustie, cu excepția lor și a lui Șmecherilă. Singurul sunet era făcut de pana lui Hermione, care tăia din loc în loc propoziții din eseurile lor, și de frunzăritul paginilor, în timp ce verifica diferite date în cărțile întinse pe masă. Harry era extenuat. Avea de asemenea și un sentiment ciudat, pustiu, un gol în stomac care nu avea legătură cu oboseala, ci cu tot ce citise în scrisoarea care se înnegrea acum contorsionându-se în mijlocul focului.

Știa că jumătate din oamenii de la Hogwarts îl credeau ciudat, chiar nebun; știa că *Profetul zilei* făcea aluzii răutăcioase la adresa lui de luni întregi, însă era cu totul altceva să vadă aceste lucruri scrise de mâna lui Percy, să știe că Percy îl sfătuia pe Ron să-l lase baltă și chiar să-i povestească de el lui Umbridge; asta arăta cât de gravă era situația, cum nu o mai făcuse nimic până atunci. Îl știa pe Percy de patru ani, locuise la el în casă în timpul vacanței de vară, stătuse în același cort cu el la Cupa Mondială de Vâjthaț, chiar primise note maxime de la el la a doua probă a Turnirului Trivrăjitor de anul trecut, și totuși, acum Percy îl considera dezechilibrat și chiar violent.

Străbătut de un val de afecțiune pentru nasul său, Harry se gândi că Sirius era, probabil, singura persoană pe care o cunoștea și care ar fi putut să înțeleagă cu adevărat ce simțea în momentul acela, pentru că și el era în aceeași situație. Aproape toată lumea vrăjitorească îl considera pe Sirius un ucigaș periculos și un adept devotat al lui Cap-de-Mort, iar el trebuise să trăiască paisprezece ani știind asta...

Harry clipi. Tocmai văzuse în foc ceva care nu avea cum să fie acolo. Apăru și dispăru imediat. Nu... nu avea cum să fi fost... își imaginase asta pentru că se gândise la Sirius...

– Bine, scrie asta, îi spuse Hermione lui Ron, dându-i înapoi eseul și o foaie plină cu scrisul ei, iar apoi adaugă concluzia asta pe care ți-am scris-o.

– Hermione, ești cea mai grozavă persoană pe care am cunoscut-o vreodată, sincer, spuse Ron stins, și dacă o să

mai fiu nepoliticos cu tine...

- O să știu că ai revenit la normal, spuse Hermione. Harry, al tău este bine, în afară de partea asta de la sfârșit, cred că n-ai auzit bine ce a spus profesoara Sinistra, Europa este acoperită cu gheață, nu cu o gaiță... Harry?

Harry se prelinsese de pe fotoliu, stătea în genunchi și acum era ghemuit pe covorul pârlit și ros din fața șemineului, uitându-se în flăcări.

- Ăă... Harry? spuse Ron nesigur. De ce ești pe jos?

- Pentru că tocmai am văzut capul lui Sirius în foc, zise Harry.

Vorbi destul de calm; până la urmă, mai văzuse capul lui Sirius în același foc anul trecut și chiar vorbise cu el; cu toate acestea, nu putea să fie sigur că de data aceasta chiar îl văzuse... dispăruse atât de repede...

- Capul lui Sirius? repetă Hermione. Vrei să spui, ca atunci când a vrut să-ți vorbească în timpul Turnirului Trivrăjitor? Dar acum nu ar face asta, ar fi prea - Sirius!

Tresări, uitându-se în foc; lui Ron îi căzu pana din mână. Acolo, în mijlocul flăcărilor vesele, se afla capul lui Sirius, cu părul lung și negru încadrându-i fața zâmbitoare.

- Începusem să cred că o să vă duceți la culcare înainte să dispară toți ceilalți, zise el. Am verificat din oră-n oră.

- Ai apărut în foc din oră-n oră? zise Harry, aproape râzând.

- Doar pentru câteva secunde, ca să verific dacă aveam cale liberă.

- Și dacă te vedea cineva? spuse Hermione neliniștită.

- Păi, cred că s-ar putea să mă fi zărit o fată mai devreme - din primul an, după cum arăta, dar nu vă faceți griji, zise Sirius grăbit, când Hermione își duse o mână la gură, am dispărut exact în clipa când s-a uitat la mine, și sunt sigur că a crezut că eram un fel de butuc cu o formă ciudată, sau ceva de genul ăsta.

- Dar, Sirius, este îngrozitor de riscant... începu Hermione.

- Parcă ai fi Molly, spuse Sirius. Este singurul mod pe

care l-am găsit ca să răspund la scrisoarea lui Harry fără să recurg la coduri - codurile pot fi descifrate.

Când menționă scrisoarea lui Harry, Hermione și Ron se întoarseră amândoi spre el cu ochii mari.

- Nu ne-ai zis că i-ai scris lui Sirius! spuse Hermione pe un ton acuzator.

- Am uitat, zise Harry, ceea ce era complet adevărat.

Întâlnirea sa cu Cho în culcușul bufnițelor îi șterse din minte tot ce se întâmplase înainte.

- Hermione, nu te uita așa la mine, nu avea cum să scoată nimeni informații secrete din ea, nu-i așa, Sirius?

- Nu, a fost foarte bine scrisă, zise Sirius, zâmbind. Oricum, ar fi cazul să ne grăbim, pentru orice eventualitate, în caz că ne deranjează cineva - cicatricea.

- Ce-i cu... ? începu Ron, dar Hermione îl întrerupse.

- Îți povestim după aceea. Spune, Sirius.

- Păi, știu că nu are cum să fie prea plăcut când te doare, dar nu credem că ăsta este un motiv ca să-ți faci griji. Te-a durut pe tot parcursul anului trecut, nu-i așa?

- Da, și Dumbledore a spus că se întâmplă de fiecare dată când Cap-de-Mort are un sentiment puternic, zise Harry, ignorând, ca de obicei, tresăririle lui Ron și Hermione. Așa că poate că a fost doar, nu știu, foarte supărat sau ceva de genul ăsta, în seara aceea când am fost în detenție.

- Ei bine, acum că s-a întors, sigur o să te doară mai des, spuse Sirius.

- Deci, nu crezi că a avut vreo legătură cu faptul că m-a atins Umbridge când am fost în detenție cu ea? întrebă Harry.

- Mă îndoiesc, spuse Sirius. O știu din auzite și sunt sigur că nu este un Devorator al Morții -

- Este destul de rea ca să poată fi, spuse Harry sumbru, iar Ron și Hermione încuviințară din cap hotărâți.

- Da, dar lumea nu se împarte în oameni buni și Devoratori ai Morții, spuse Sirius cu un zâmbet strâmb. Însă știu că este o ființă foarte nesuferită - ar trebui să-l auzi pe Remus cum vorbește de ea.

– Lupin o cunoaște? întrebă Harry repede, amintindu-și de comentariile lui Umbridge despre corciturile periculoase din timpul primei ore cu ea.

– Nu, zise Sirius, însă acum doi ani a întocmit o legislație împotriva oamenilor-lupi, din cauza căreia îi este aproape imposibil să-și găsească de lucru.

Harry își aminti cât de sărăcăcios arăta Lupin în ultimul timp, iar antipatia pentru Umbridge deveni și mai pronunțată.

– Ce are cu oamenii-lupi? spuse Hermione supărată.

– Presupun că îi este frică de ei, zise Sirius, zâmbind când o văzu cât era de indignată. Se pare că-i detestă pe semi-oameni; anul trecut a organizat o campanie pentru strângerea și înregistrarea oamenilor mării. Imaginați-vă cum este să-ți pierzi timpul și energia persecutând niște oameni ai mării când sunt în liberate niște lichele de teapa lui Kreacher.

Ron râse, dar Hermione păru supărată.

– Sirius! spuse ea cu reproș. Sincer, dacă ai face un mic efort cu Kreacher, sunt sigură că ar reacționa pozitiv. Ești, până la urmă, singurul membru al familiei care i-a mai rămas, iar domnul profesor Dumbledore a zis că...

– Cum sunt lecțiile lui Umbridge? o întrerupse Sirius. Vă antrenează pe toți să omorâți corcituri?

– Nu, zise Harry, făcând abstracție de expresia jignită a lui Hermione, care nu terminase ce avea de spus în apărarea lui Kreacher. Nu ne lasă să facem vrăji deloc!

– Și nu facem decât să citim niște manuale idioate, zise Ron.

– A, păi, este de înțeles, spuse Sirius. Conform informațiilor noastre din Minister, Fudge nu vrea să fiți antrenați pentru luptă.

– Antrenați pentru luptă! repetă Harry, nevenindu-i să creadă. Dar ce crede că facem aici, că formăm un fel de armată de vrăjitori?

– Exact asta crede că faceți, zise Sirius, sau, mai degrabă, exact de asta se teme că face Dumbledore – că își alcătuiește armata personală cu care va putea să atace Ministerul Magiei.

Urmă o pauză, iar apoi Ron spuse:

– Este cea mai mare prostie pe care am auzit-o vreodată, mai mare și decât invențiile Lunei Lovegood.

– Deci, suntem împiedicați să învățăm Apărarea contra Magiei Negre pentru că Fudge este speriat că vom folosi vrăjile împotriva Ministerului? întrebă Hermione, mânioasă.

– Da, zise Sirius. Fudge crede că Dumbledore nu se va da în lături de la nimic pentru a lua puterea. Este pe zi ce trece mai paranoic în ceea ce-l privește pe Dumbledore. E doar o problemă de timp până când îl va aresta pentru cine știe ce infracțiune inventată.

Asta îi aminti lui Harry de scrisoarea lui Percy.

– Știi cumva dacă o să scrie ceva despre Dumbledore în *Profetul zilei* de mâine? Fratele lui Ron, Percy, spune că da...

– Nu știu, zise Sirius, nu am văzut pe nimeni din Ordin tot week-end-ul, toți sunt ocupați. Am fost doar eu cu Kreacher...

În vocea lui Sirius se simți o notă clară de amărăciune.

– Deci, nu ai vești nici despre Hagrid?

– A, spuse Sirius, păi, ar fi trebuit să se fi întors până acum, nimeni nu știe sigur ce s-a întâmplat cu el.

Apoi, văzându-le fețele șocate, adăugă repede:

– Dar Dumbledore nu este îngrijorat, așa că nu disperați; sunt convins că Hagrid este bine.

– Dar ar fi trebuit să se fi întors deja... spuse Hermione cu o voce subțire, neliniștită.

– Madame Maxime a plecat cu el, am ținut legătura cu ea și a zis că s-au despărțit la întoarcere – însă nu a spus nimic care să sugereze că este rănit sau... mă rog, nimic care să insinueze că ar fi pățit ceva.

Fără să fie convinși, Harry, Ron și Hermione schimbară niște priviri îngrijorate.

– Auziți, nu mai puneți prea multe întrebări despre Hagrid, zise Sirius grăbit, or să atragă mai multă atenție asupra faptului că încă nu s-a întors și știu că Dumbledore nu vrea asta. Hagrid e puternic, o să fie bine.

Cum copiii nu dădeau semne că și-ar fi revenit, Sirius adăugă:

– Și când este următorul sfârșit de săptămână în Hogsmeade? Mă gândeam că, dacă am reușit să scap deghizat în câine la gară... Mă gândeam că aș putea să...

– NU! ziseră Harry și Hermione într-un glas, foarte tare.

– Sirius, nu ai citit *Profetul zilei?* zise Hermione neliniștită.

– A, ba da, spuse Sirius zâmbind, au tot timpul o bănuială unde aș fi, dar de fapt habar n-au...

– Da, dar credem că de data chiar știu, zise Harry. Reacredință a spus ceva în tren care m-a făcut să cred că știa că tu ai fost, iar taică-său era pe peron, Sirius – știi, Lucius Reacredință – așa că nu veni aici, în nici un caz. Dacă te recunoaște iar Reacredință...

– Bine, bine, am înțeles, spuse Sirius, părând foarte nemulțumit. A fost doar o idee, m-am gândit că vrei să ne întâlnim.

– Vreau, însă nu vreau să ajungi iar în Azkaban! zise Harry.

Urmă o pauză, timp în care Sirius se uită la Harry dintre flăcări, cu o cută între sprâncene.

– Semeni mai puțin cu tatăl tău decât crezusem, zise el până la urmă, având o notă clară de răceală în voce. Lui James i s-ar fi părut că riscul ar fi făcut să fie totul mai palpitant.

– Știi...

– Bun, ar trebui să plec, îl aud pe Kreacher coborând scările, zise Sirius, însă Harry fu sigur că mințea. Atunci, o să vă anunț când o să pot să mă întorc în foc, da? Dacă puteți să vă asumați riscul?

Se auzi un pocnet scurt, iar locul unde fusese capul lui Sirius se transformă din nou în niște flăcări pâlpâitoare.

– CAPITOLUL XV–

MARELE INCHIZITOR DE LA HOGWARTS

Se așteptaseră ca în dimineața următoare să fie nevoie să caute cu atenție prin *Profetul zilei,* ca să găsească articolul de care vorbise Percy în scrisoare. Cu toate acestea, bufnița care îl adusese abia își luase zborul pe deasupra marginii cănii cu lapte, când Hermione scoase un icnet puternic și întinse ziarul ca să le arate o poză mare cu Dolores Umbridge, care zâmbea larg și se uita la ei, clipind încet de sub titlu.

MINISTERUL DOREȘTE REFORME ÎN EDUCAȚIE
DOLORES UMBRIDGE NUMITĂ
PRIMUL MARE INCHIZITOR DIN ISTORIE

– Umbridge Mare Inchizitor? zise Harry sumbru, scăpând din mână felia de pâine prăjită mâncată pe jumătate. Ce înseamnă asta?

Hermione citi cu voce tare:

Făcând o mutare surpriză Ministerul Magiei a promulgat aseară o legislație nouă, acordându-și un nivel de control fără precedent al Școlii Hogwarts de Farmece și Vrăjitorii.

„Ministerul era neliniștit de câtăva vreme din cauza desfășurării lucrurilor la Hogwarts," a spus adjunctul Ministrului, Percy Weasley. „Acum el răspunde problemelor ridicate de părinții îngrijorați, care sunt de părere că școala s-ar putea îndrepta către o direcție cu care ei nu sunt de acord."

Nu este prima dată în ultimele săptămâni când domnul ministru Cornelius Fudge, s-a folosit de legi noi pentru a impune îmbunătățiri în cadrul școlii vrăjitorești. Chiar pe 30 august, a fost aprobat Decretul Educațional Numărul Douăzeci și Doi, pentru a se asigura că, în cazul în care actualul director nu va putea să găsească un candidat pentru un post de profesor, Ministerul va alege o persoană potrivită.

„Astfel a ajuns să fie numită Dolores Umbridge printre profesorii de la Hogwarts," a declarat Weasley aseară. „Dumbledore nu a reușit să găsească pe nimeni, așa că Ministerul a desemnat-o pe Umbridge, și bineînțeles, a avut un succes răsunător..."

- CE a avut? spuse Harry tare.
- Stai, n-am terminat, spuse Hermione sumbră.

„ - un succes răsunător, revoluționând cu totul predarea Apărării contra Magiei Negre și furnizând Ministerului date de la locul faptei despre ce se întâmplă cu adevărat la Hogwarts."

Această ultimă funcție care a fost înființată de Minister prin promulgarea Decretului Educațional Numărul Douăzeci și Trei, care creează noul post de Mare Inchizitor la Hogwarts.

„Aceasta este o nouă fază interesantă a planului Ministerului de a contracara ceea ce unii numesc coborârea standardelor la Hogwarts," a spus Weasley. „Inchizitorul va avea puterea de a-și inspecta colegii profesori și va avea grijă ca aceștia să se ridice la nivelul cerut. Doamnei profesoare Umbridge i s-a oferit acest post pe lângă cel de profesor, pe care îl are deja, și suntem încântați să anunțăm că a acceptat."

„Acum mă simt mult mai liniștit, știind că Dumbledore este supus unei evaluări corecte și obiective," a declarat aseară domnul Lucius Reacredință, patruzeci și unu de ani, vorbindu-ne din conacul său din Wiltshire. „Mulți dintre noi, cei care nu ne gândim decât la binele copiilor noștri, am fost îngrijorați de unele decizii excentrice ale lui Dumbledore din ultimii ani și suntem bucuroși să știm că Ministerul este stăpân pe situație."

Printre acele decizii excentrice se numără, fără îndoială, și alegerea controversată a profesorilor, descrisă în trecut în acest

ziar, inclusiv angajarea omului-lup Remus Lupin, a uriașului Rubeus Hagrid și a ex-Aurorului care suferă de halucinații „Ochi-Nebun" Moody.

Zvonuri există din belșug, desigur, iar ele susțin că Albus Dumbledore, cândva Maguamp Suprem al Confederației Internaționale a Vrăjitorilor și Vrăjitorul Șef al Vrăjustiției, nu mai poate îndeplini sarcina de a conduce prestigioasa Școală Hogwarts.

„Cred că numirea inchizitorului este o primă gatanție a faptului că Hogwarts are un director în care putem să avem încredere deplină," a declarat aseară un om din Minister.

Griselda Marchbanks și Tiberius Ogden, membrii mai în vârstă ai Vrăjustiției, și-au dat demisia în semn de protest față de înființarea postului de inchizitor la Hogwarts.

„Hogwarts este o școală, nu un avanpost al biroului lui Cornelius Fudge," a spus doamna Marchbanks. „Este o altă încercare dezgustătoare de a-l discredita pe Albus Dumbledore."

(Pentru o relatare detaliată a presupuselor legături ale doamnei Marchbanks cu grupările distructive ale goblinilor, citiți materialul din pagina șaptesprezece.)

Hermione termină de citit și se uită peste masă la ceilalți.

- Deci, acum știm cum ne-am procopsit cu Umbridge! Fudge a promulgat „decretul" ăsta educațional și a adus-o cu forța aici! Și acum i-a dat puterea să-i inspecteze pe ceilalți profesori!

Hermione respira repede și avea ochii strălucitori.

- Nu pot să cred ce se întâmplă. Este strigător la cer!

- Știu, zise Harry.

Se uită în jos la mâna sa strânsă pe masă și văzu conturul alb, șters, al cuvintelor pe care îl obligase Umbridge să și le cresteze în piele.

Însă pe chipul lui Ron se ivise un zâmbet.

- Ce e? ziseră Harry și Hermione într-un glas, uitându-se la el cu ochii mari.

- A, abia aștept s-o văd pe McGonagall la inspecție, zise Ron fericit. Umbridge o s-o ia în barbă rău de tot.

– Păi, haideți, zise Hermione, ridicându-se repede, ar fi cazul să mergem, dacă vine în inspecție la ora lui Binns, ar fi bine să nu întârziem...

Dar profesoara Umbridge nu veni în inspecție la ora lor de Istoria Magiei, care fu la fel de plictisitoare ca și lunea trecută, și nu fu nici în celula lui Plesneală, pentru cele două ore de Poțiuni, timp în care eseul lui Harry despre piatra lunii îi fu returnat cu un „G" negru, mare și colțuros, scrijelit în colțul de sus.

– V-am dat notele pe care le-ați fi primit dacă ați fi prezentat această lucrare în cadrul N.O.V.-ului, zise Plesneală rânjind, în timp ce trecu pe lângă ei, dându-le înapoi temele. Asta ar trebui să vă ajute să vă faceți o idee realistă, ca să știți la ce să vă așteptați la examen.

Plesneală ajunse în fața clasei și se întoarse spre elevi.

– Nivelul general al rezolvării acestei teme a fost deplorabil. Cei mai mulți dintre voi ați fi picat acest test. Mă aștept să văd mult mai multe eforturi depuse pentru eseul din această săptămână despre diferitele varietăți ale antidoturilor împotriva veninului, sau o să fiu nevoit să le dau ore de detenție nerozilor care iau „G".

Rânji, în timp ce Reacredință râse batjocoritor și spuse într-o șoaptă răsunătoare:

– Unii au luat „G"? Ha!

Harry își dădu seama că Hermione se uita pieziș, ca să vadă ce notă luase, și își băgă eseul despre piatra lunii înapoi în ghiozdan cât putu de repede, simțind că ar fi preferat să țină această informație numai pentru el.

Hotărât să nu-i ofere lui Plesneală prilejul de a-i da notă mică și la această lecție, Harry citi și reciti fiecare rând al instrucțiunilor de pe tablă de cel puțin trei ori înainte să le urmeze. Soluția sa Întăritoare nu avea exact aceeași nuanță turcoaz clară ca a lui Hermione, dar cel puțin era albastră și nu roz, ca a lui Neville, iar la sfârșitul lecției puse pe biroul lui Plesneală un termos cu o mostră, încercând un amestec de sfidare și ușurare.

– Păi, n-a fost așa de rău ca săptămâna trecută, nu-i așa? spuse Hermione când părăsiră hruba, urcând treptele și îndreptându-se către holul de intrare pentru a lua prânzul. Și nici cu tema nu a mers rău, nu?

Cum nici Ron și nici Harry nu răspunseră, ea insistă:

– Adică, mă rog, nu mă așteptam la o notă maximă, acum că notează după standardele N.O.V.-urilor, însă o notă de trecere este destul de încurajatoare în etapa asta, nu sunteți de acord?

Harry scoase un zgomot de nepăsare din gât.

– Bineînțeles, se pot întâmpla multe până la examen, avem destul timp să ne perfecționăm, însă notele pe care le luăm acum sunt un fel de temelie, nu? Ceva pe care putem să construim...

Se așezară împreună la masa Cercetașilor.

– Evident, aș fi fost încântată dacă aș fi luat un „R"...

– Hermione, zise Ron tăios, dacă vrei să știi ce calificative am luat, întreabă-ne.

– N-am vrut... n-am vrut să spun că... păi, dacă vreți să-mi spuneți...

– Am luat un „I", spuse Ron, punându-și supă în farfuria adâncă. Mulțumită?

– Păi, ăsta nu este un motiv de rușine, zise Fred, care tocmai sosise la masă cu George și Lee Jordan și se așezase în dreapta lui Harry. Este foarte bine să pui punctul pe „I".

– Dar, spuse Hermione, „I" nu vine de la...

– Insuficient, da, zise Lee Jordan. Totuși, e mai bine decât „G", nu? Decât „Groaznic".

Harry simți cum i se înfierbântă fața și simulă un mic atac de tuse. Când se opri, fu dezamăgit să descopere că Hermione era încă în miezul discuției despre notele de la N.O.V.-uri.

– Deci, calificativul maxim este „R" de la „Remarcabil", spunea ea, și apoi este un „A" –

– Nu, „P", o corectă George, „P" de la „Peste Așteptări". Am considerat mereu că eu și Fred ar fi trebuit să luăm „P"-uri la toate, pentru că eram peste așteptări fie și pentru

că ne prezentam la examene.

Râseră cu toții, în afară de Hermione, care continuă intransigentă:

- Și, după „P" este „A" pentru „Acceptabil", și asta este ultima notă de trecere, nu-i așa?

- Da, zise Fred, punându-și o chiflă întreagă în supă, transferând-o apoi în gură și înghițind-o întreagă.

- Și după aia iei un „I" pentru „Insuficient" - Ron ridică mâinile, parodiind o sărbătorire - și „G" de la „Groaznic".

- Și apoi „T", îi reaminti George.

- „T"? întrebă Hermione, îngrozită. Mai mic de „G"? De la ce poate să vină „T"?

- De la „Trol", zise George prompt.

Harry râse din nou, deși nu era foarte sigur dacă George vorbea sau nu serios. Își imagină cum ar fi fost dacă ar fi încercat să-i ascundă lui Hermione că luase „T" la toate N.O.V.-urile și imediat își promise ca din acel moment să învețe mai mult.

- Ați avut până acum inspecție la vreo oră? îi întrebă Fred.

- Nu, zise Hermione imediat. Dar voi?

- Chiar acum, înainte de prânz, zise George. La Farmece.

- Cum a fost? întrebară Harry și Hermione în același timp.

Fred ridică din umeri.

- Nu a fost rău. Umbridge doar a stat într-un colț, luând notițe pe un clipboard. Știți cum e Flitwick, a tratat-o ca pe un musafir, nu a părut să-l deranjeze deloc. Ea nu a zis prea multe. I-a pus Aliciei niște întrebări despre cum e la ore de obicei, Alicia i-a spus că foarte bine, și asta a fost tot.

- Nu pot să mi-l imaginez pe Flitwick notat necorespunzător, zise George, de obicei toți elevii lui trec cu bine de examene.

- Cu cine aveți după-amiaza asta? îl întrebă Fred pe Harry.

- Cu Trelawney...

- Un „T" adevărat.

- ... Și cu Umbridge în persoană.

– Păi, să fii băiat cuminte și să nu-ți pierzi firea cu Umbridge, spuse George. Angelina o să-și iasă din minți dacă mai lipsești de la alte antrenamente de vâjthat.

Însă Harry nu trebui să aștepte ora de Apărare contra Magiei Negre ca să o întâlnească pe profesoara Umbridge. Tocmai își scotea jurnalul de vise așezat chiar în fundul clasei întunecoase de Previziuni despre Viitor, când Ron îi dădu un cot în coaste și, uitându-se în jur, o văzu pe profesoara Umbridge apărând prin trapa din podea. Elevii, care până atunci vorbiseră veseli, tăcură imediat. Coborârea subită a nivelului zgomotelor o făcu pe profesoara Trelawney, care trecea printre ei împărțind exemplare din *Oracolul viselor,* să se uite în jur.

– Bună seara, doamnă profesoară Trelawney, zise profesoara Umbridge cu zâmbetul ei larg. Sper că ați primit mesajul meu? În care vă erau anunțate ora și data inspecției?

Profesoara Trelawney încuviință scurt din cap și, părând foarte nemulțumită, se întoarse cu spatele la profesoara Umbridge și continuă să împartă cărți. Zâmbind în continuare, profesoara Umbridge apucă cel apropiat scaun de spătar și îl trase în fața clasei, astfel încât să rămână cu câțiva centimetri în spatele profesoarei Trelawney. Apoi se așeză, își scoase clipboard-ul din sacoșa înflorată și ridică privirea, așteptând să înceapă ora.

Profesoara Trelawney își strânse șalurile în jurul ei, cu mâinile tremurându-i puțin, și cercetă clasa prin ochelarii care măreau extraordinar de tare.

– Astăzi vom continua studiul viselor profetice, spuse ea cu o tentativă curajoasă de a-și păstra obișnuitul ton mistic, deși îi tremura puțin vocea. Vă rog să vă grupați pe perechi și vă să interpretați între voi ultimele viziuni de pe timpul nopții cu ajutorul *Oracolului.*

Dădu să plutească înapoi, o văzu pe profesoara Umbridge stând chiar lângă scaunul ei și coti imediat la stânga, către Parvati și Lavender, care erau deja cufundate într-o discuție despre cel mai recent vis al lui Parvati.

Harry își deschise exemplarul său din *Oracolul viselor,* privind-o pe Umbridge pe furiș. Începuse deja să ia notițe pe clipboard. După câteva minute se ridică și începu să se plimbe prin cameră, pe urmele lui Trelawney, ascultându-i conversațiile cu elevii și punând din când în când întrebări. Harry își plecă grăbit capul peste carte.

– Gândește-te la un vis, repede, îi spuse el lui Ron, în caz că vine broasca râioasă.

– M-am gândit data trecută, protestă Ron, e rândul tău, povestește tu unul.

– Ah, nu știu, spuse disperat Harry, care nu își amintea să fi visat deloc în ultimele zile. Să zicem că am visat că... îl înecam pe Plesneală în ceaun. Da, asta s-ar potrivi...

Ron chicoti, în timp ce deschidea *Oracolul viselor.*

– Bine, trebuie să adunăm vârsta ta cu data când ai avut visul, numărul literelor subiectului... adică „înec", „ceaun" sau „Plesneală"?

– Nu contează, alege-l pe oricare dintre ele, zise Harry, riscând să arunce o privire în spate.

Profesoara Umbridge stătea acum lângă profesoara Trelawney, luând notițe, în timp ce profesoara de Previziuni despre Viitor îi punea întrebări lui Neville despre jurnalul său de vise.

– Când ai visat asta? spuse Ron, cufundat în calcule.

– Nu știu, azi-noapte, când vrei tu, îi zise Harry, încercând să asculte ce îi spunea Umbridge profesoarei Trelawney.

Acum erau doar la o masă depărtare de el și Ron. Profesoara Umbridge își mai notă ceva pe clipboard, iar profesoara Trelawney păru extrem de prost dispusă.

– Deci, zise Umbridge, ridicându-și privirea spre Trelawney, de cât timp sunteți în acest post, mai exact?

Profesoara Trelawney se încruntă la ea, cu brațele încrucișate și umerii cocoșați, de parcă și-ar fi dorit să se protejeze cât de mult putea de umilința inspecției. După o scurtă pauză, timp în care păru să decidă că întrebarea nu era atât de jignitoare ca să o poată ignora în mod convenabil, spuse

pe un ton încărcat de resentimente:

– De aproape șaisprezece ani.

– Destul de mult, zise profesoara Umbridge, notându-și ceva pe clipboard. Și ați fost numită de domnul profesor Dumbledore?

– Exact, spuse profesoara Trelawney scurt.

Profesoara Umbridge își mai notă ceva.

– Sunteți o stră-stră-strănepoată a celebrei clarvăzătoare Cassandra Trelawney?

– Da, spuse profesoara Trelawney, ținându-și capul un pic mai sus.

O altă însemnare pe clipboard.

– Însă cred – vă rog să mă corectați dacă greșesc – că sunteți prima din familia dumneavoastră după Cassandra care este înzestrată cu darul clarviziunii?

– Se întâmplă uneori ca genul ăsta de lucruri să sară... ăă... peste trei generații, zise profesoara Trelawney.

Zâmbetul ca de broască râioasă al profesoarei Umbridge se lăți.

– Desigur, spuse ea dulce, notându-și iar ceva. Păi, atunci, ați putea să îmi preziceți ceva?

Își ridică privirea întrebătoare, zâmbind mai departe.

Profesoara Trelawney încremeni, de parcă nu i-ar fi venit să-și creadă urechilor.

– Nu înțeleg ce vreți să spuneți, zise ea, strângându-și convulsiv șalul în jurul gâtului ei sfrijit.

– Aș vrea să îmi preziceți ceva, zise profesoara Umbridge foarte clar.

Acum Harry și Ron nu mai erau singurii care se uitau și ascultau pe furiș de după cărți. Cei mai mulți din clasă se holbau fascinați la profesoara Trelawney, în timp ce aceasta se ridică în picioare cât era de înaltă, zornăindu-și mărgelele și brățările.

– Ochiul lăuntric nu vede la comandă! spuse ea pe un ton scandalizat.

– Înțeleg, spuse profesoara Umbridge cu blândețe,

notându-și iar ceva pe clipboard.

– Dar... eu... dar... stați puțin! zise profesoara Trelawney brusc, încercând să își recapete vocea eterică, deși efectul mistic fu oarecum distrus de modul în care tremura de supărare. Cred... cred că văd ceva... ceva care vă privește... vai, simt ceva... ceva sumbru... un mare pericol...

Profesoara Trelawney își îndreptă un deget tremurând către profesoara Umbridge, care continua să îi zâmbească prietenos, cu sprâncenele ridicate.

– Mă tem... mă tem că sunteți într-un mare pericol! încheie dramatic profesoara Trelawney.

– Am înțeles, zise ea încet, mâzgălind iarăși pe clipboard. Păi, dacă asta este tot ce puteți...

Se întoarse, lăsând-o pe profesoara Trelawney încremenită în acel loc, cu răsuflarea tăiată. Harry întâlni pe furiș privirea lui Ron și știu că și el se gândea exact la același lucru: știau amândoi că profesoara Trelawney era o escroacă bătrână, dar pe de altă parte, o detestau atât de mult pe Umbridge, încât se simțeau cu totul de partea lui Trelawney – asta până când se aruncă asupra lor câteva secunde mai târziu.

– Ei bine? zise ea, trosnindu-și neobișnuit de vioi degetele lungi sub nasul lui Harry. Te rog, arată-mi cum te-ai descurcat cu jurnalul de vise.

Iar când termină de interpretat cu vocea ridicată visele lui Harry (dintre care toate, chiar și cele în care era vorba de mâncatul terciului, păreau să prezică o moarte înspăimântătoare și apropiată), nu o mai privi deloc cu la fel de multă compasiune ca înainte. În tot acest timp, profesoara Umbridge rămase la câțiva metri depărtare, luând notițe pe clipboard-ul acela, iar când sună clopoțelul, coborî prima pe scara argintie și zece minute mai târziu, când ajunseră cu toții la ora de Apărare contra Magiei Negre, îi aștepta acolo.

Când intrară în clasă, fredona și își zâmbea sieși. Harry și Ron îi spuseră lui Hermione, care fusese la Aritmanție, ce se întâmplase la Previziunile despre Viitor, în timp ce își scoaseră cu toții exemplarele din *Teoria defensivei magice,*

însă înainte ca Hermione să poată să întrebe ceva, profesoara Umbridge le spuse să facă liniște și se așternu tăcerea.

– Baghetele în ghiozdane, le zise ea tuturor zâmbind, iar cei care fuseseră destul de încrezători și le scoseseră, le puseră cu tristețe înapoi în ghiozdane. Având în vedere că am terminat primul capitol ora trecută, aș vrea ca azi să dați cu toții la pagina nouăsprezece și să începeți să citiți Capitolul doi, „Teorii defensive obișnuite și derivațiile lor". Nu aveți voie să vorbiți.

Zâmbind în continuare larg, se așeză mulțumită la catedră. Clasa oftă, în timp ce elevii dădură cu toții, în același timp, paginile până la numărul nouăsprezece. Harry se întrebă dacă erau destule capitole ca să stea să citească din carte tot anul, și era pe punctul de a verifica la pagina cu cuprinsul, când observă că Hermione ridicase iar mâna.

Profesoara Umbridge observă și ea, ba mai mult decât atât, părea să fi ales o strategie potrivită pentru această eventualitate. În loc să încerce să simuleze că nu o observase pe Hermione, se ridică și se plimbă în jurul primului rând de bănci, până când ajunse în dreptul ei, apoi se aplecă și șopti, ca să nu o poată auzi ceilalți:

– Ce mai este de data asta, domnișoară Granger?

– Am citit deja al doilea capitol, spuse Hermione.

– Bine, atunci treci la al treilea.

– L-am citit și pe acela. Am citit toată cartea.

Profesoara Umbridge clipi în gol, însă își recăpătă prezența de spirit aproape imediat.

– Păi, atunci ar trebui să îmi poți spune ce zice Slinkhard despre contrablesteme în capitolul cincisprezece.

– Spune că aceste contrablesteme au o denumire nepotrivită, zise Hermione cu promptitudine. Spune că denumirea de „contrablestem" este folosită de oameni pentru blestemele lor când vor să le facă să sune mai acceptabil.

Profesoara Umbridge își ridică sprâncenele și Harry știu că era impresionată, împotriva voinței ei.

– Însă eu nu sunt de acord, continuă Hermione.

Sprâncenele profesoarei Umbridge se ridicară puțin mai sus și privirea îi deveni ceva mai rece.

- Nu ești de acord? repetă ea.

- Da, nu sunt de acord, spuse Hermione care, spre deosebire de Umbridge, nu vorbea în șoaptă, ci pe un ton clar, răsunător, care până atunci atrăsese deja atenția restului clasei. Domnului Slinkhard nu îi prea plac blestemele, nu-i așa? Însă eu cred că pot fi foarte utile, când sunt folosite defensiv.

- A, da, chiar așa? spuse profesoara Umbridge, uitând să vorbească în șoaptă și îndepărtându-se. Păi, mă tem că părerea care contează e a domnului Slinkhard, nu a dumitale, domnișoară Granger.

- Dar... începu Hermione.

- Destul, zise profesoara Umbridge.

Se întoarse în fața clasei și rămase înaintea lor, lipsită de toată voioșia de care dăduse dovadă la începutul orei.

- Domnișoară Granger, o să iau cinci puncte de la casa Cercetașilor.

La auzul acestor cuvinte, avu loc o explozie de șoapte.

- Din ce motiv? zise Harry supărat.

- Nu te băga! îi șopti Hermione poruncitor.

- Pentru că îmi deranjează ora cu comentarii inutile, spuse profesoara Umbridge liniștită. Sunt aici ca să vă învăț să folosiți o metodă aprobată de Minister, care nu include invitarea elevilor să își spună părerile despre niște probleme pe care nu le înțeleg aproape deloc. Se prea poate ca profesorii pe care i-ați avut înainte la această materie să vă fi dat mai multă libertate, însă având în vedere că nici unul dintre ei - poate în afară de profesorul Quirrell, care cel puțin a părut să se rezume la subiecte potrivite vârstei voastre - nu ar fi trecut de inspecția Ministerului...

- Da, Quirrell a fost un profesor extraordinar, zise Harry tare, dar a avut doar problema aceea neînsemnată cu Cap-de-Mort, care îi ieșea prin ceafă.

Această declarație fu urmată de una dintre cele mai apăsătoare tăceri pe care le auzise Harry în viața lui. Apoi

veni și verdictul.

– Cred că nu ți-ar strica încă o săptămână de detenție, domnule Potter, zise Umbridge mieros.

*

Tăietura de pe mâna lui Harry abia se vindecase, însă până în dimineața următoare sângera din nou. Nu se plânse în timpul detenției din acea seară; era hotărât să nu îi dea această satisfacție lui Umbridge; scrise iar *Nu am voie să spun minciuni* și nu îi scăpă nici un sunet de pe buze, deși tăietura se adâncea cu fiecare literă.

Partea cea mai rea a acestei a doua săptămâni de detenție fu reacția Angelinei, exact așa cum prezisese George. Îl prinse marți, chiar când sosise la masa Cercetașilor să ia micul dejun, și strigă atât de tare, încât profesoara McGonagall veni ca o furtună la ei de la masa profesorilor.

– Domnișoară Johnson, cum îndrăznești să faci o asemenea gălăgie în Marea Sală? Cinci puncte pierdute de Cercetași!

– Dar, doamnă profesoară... a reușit să ajungă iar în detenție...

– Cum adică, Potter? zise profesoara McGonagall tăios, întorcându-se spre Harry. Detenție? De la cine?

– De la doamna profesoară Umbridge, murmură Harry, evitând să întâlnească ochii sticloși din spatele ramelor dreptunghiulare ale profesoarei McGonagall.

– Vrei să-mi spui, zise ea, coborându-și vocea astfel încât să nu o audă un grup de elevi curioși de la Ochi-de-Șoim, că după ce te-am avertizat lunea trecută ți-ai pierdut iar cumpătul la ora doamnei profesoare Umbridge?

– Da, bâigui Harry, vorbind cu podeaua.

– Potter, trebuie să-ți vii în fire! O să ai probleme serioase! Alte cinci puncte pierdute de Cercetași!

– Dar... de ce? Doamnă profesoară, nu! zise Harry, supărat de această nedreptate, sunt deja pedepsit de ea, de ce trebuie să ne și luați puncte?

– Pentru că se pare că detențiile nu au absolut nici un efect asupra ta! zise profesoara McGonagall cu asprime. Nu, să nu

aud nici un cuvânt de nemulțumire, Potter! Cât despre tine, domnișoară Johnson, să îți limitezi strigătele la terenul de vâjthaț pe viitor, sau riști să îți pierzi postul de căpitan!

Profesoara McGonagall se întoarse cu pași mari la masa profesorilor. Angelina îi aruncă lui Harry o privire de dispreț absolut și plecă supărată, când Harry se prăbuși pe bancă lângă Ron, extrem de mânios.

– A luat puncte de la Cercetași pentru că îmi spintec mâna în fiecare seară! Păi, e corect?

– Știu, prietene, zise Ron cu înțelegere, punându-i niște costiță afumată în farfurie lui Harry, a luat-o razna.

Hermione, însă, doar frunzări paginile *Profetului zilei* și nu zise nimic.

– Crezi că McGonagall a avut dreptate, nu? spuse Harry supărat către poza lui Cornelius Fudge, care-i acoperea fața lui Hermione.

– Mi-aș dori să nu îți fi luat puncte, dar cred că are dreptate să te avertizeze să nu îți pierzi cumpătul cu Umbridge, zise vocea lui Hermione, în timp ce Fudge gesticula cu convingere pe prima pagină, fiind evident că rostea un fel de discurs.

Harry nu vorbi deloc cu Hermione toată ora de Farmece, însă când ajunseră în clasa de Transfigurare, uită că era supărat pe ea. Profesoara Umbridge și clipboard-ul ei stăteau într-un colț și, când o văzu, îi dispăru complet din minte întâmplarea de la micul dejun.

– Minunat, șopti Ron, când se așezară pe locurile lor obișnuite. Hai să vedem cum o să aibă Umbridge parte de ce merită.

Profesoara McGonagall intră hotărâtă în clasă, fără să dea nici cel mai mic semn că știa că profesoara Umbridge era acolo.

– Gata, zise ea și se făcu liniște imediat. Domnule Finnigan, te rog frumos să vii și să împarți temele corectate... domnișoară Brown, te rog să iei această cutie cu șoareci... nu te prosti, fetițo, nu o să-ți facă nici un rău... și dă-i fiecărui elev câte unul...

– Hm, hm, zise profesoara Umbridge, întrebuințând aceeași tuse pe care o folosise ca să-l întrerupă pe Dumbledore în prima seară a semestrului.

Profesoara McGonagall o ignoră. Seamus îi dădu eseul înapoi lui Harry; acesta îl luă fără să se uite la el și văzu, spre ușurarea lui, că reușise să ia un „A".

– În ordine, acum, ascultați-mă cu atenție... Dean Thomas, dacă îi mai faci o dată asta șoarecelui, o să îți dau ore de detenție... Cei mai mulți dintre voi ați reușit să faceți astfel încât să vă dispară melcii și chiar cei cărora le-a rămas o anumită cantitate de cochilie au prins esența vrăjii. Azi, vom...

– Hm, hm, spuse profesoara Umbridge.

– Da? zise profesoara McGonagall, întorcându-se.

Avea sprâncenele atât de apropiate, încât păreau să formeze o singură linie lungă și severă.

– Mă întrebam, doamnă profesoară, dacă ați primit mesajul meu în care vă anunțam data și ora inspec...

– Evident că l-am primit, altfel v-aș fi întrebat ce căutați în clasa mea, zise profesoara McGonagall, întorcându-se hotărâtă cu spatele la profesoara Umbridge.

Mulți dintre elevi schimbară priviri fericite.

După cum vă spuneam, azi, vom exersa mult mai dificila dispariție a șoarecilor. Acum, Vraja de Dispariție...

– Hm, hm.

– Mă întreb, zise profesoara McGonagall cu o furie glacială, întorcându-se către profesoara Umbridge, cum vă așteptați să vă dați seama care este metoda mea obișnuită de predare, dacă mă tot întrerupeți? Știți, eu nu le permit de obicei altora să vorbească atunci când vorbesc eu.

Profesoara Umbridge arăta de parcă tocmai i-ar fi dat cineva o palmă. Nu vorbi, însă își aranjă pergamentul pe clipboard și începu să scrie supărată.

Părând maiestuos de liniștită, profesoara McGonagall se mai adresă o dată clasei.

– După cum spuneam, Vraja de Dispariție este cu atât mai dificilă cu cât este mai complex animalul care trebuie

făcut să dispară. Melcul fiind o nevertebrată, nu prea constituie o miză; șoarecele fiind mamifer, e o provocare mai antrenantă. Drept urmare, aceasta nu este o magie pe care puteți să o faceți în gând, în timp ce luați cina. Deci... știți incantația, arătați-mi ce puteți să faceți...

– Cum poate să-mi țină mie predici despre cum să nu-mi pierd cumpătul cu Umbridge, îi șopti Harry lui Ron, dar zâmbind – supărarea sa pe profesoara McGonagall se evaporase cu desăvârșire.

Profesoara Umbridge nu o urmă pe profesoara McGonagall prin clasă, așa cum făcuse cu profesoara Trelawney; poate că își dăduse seama că profesoara McGonagall nu i-ar fi permis. Însă luă mult mai multe notițe, stând în colțul ei, și când profesoara McGonagall le spuse în sfârșit să își strângă lucrurile, se ridică, având o expresie sumbră pe chip.

– Păi, e un început, zise Ron, ridicând o coadă de șoarece lungă și mișcătoare, căreia îi dădu drumul la loc în cutia pe care o dădea Lavender de la unul la altul.

În timp ce ieșeau din clasă, Harry o văzu pe profesoara Umbridge apropiindu-se de catedră; îi dădu un cot lui Ron, care la rândul lui îi dădu un cot lui Hermione, și toți trei rămaseră deliberat în urmă, ca să tragă cu urechea.

– De cât timp predați la Hogwarts? întrebă profesoara Umbridge.

– Se fac treizeci și nouă de ani în decembrie, zise profesoara McGonagall răstit, închizându-și geanta cu zgomot.

Profesoara Umbridge își notă ceva.

– Foarte bine, zise ea, veți primi rezultatul inspecției peste zece zile.

– Abia aștept, zise profesoara McGonagall, cu o indiferență rece, în timp ce se îndrepta spre ușă cu pași mari. Voi trei, grăbiți-vă, adăugă ea, dându-i pe Harry, Ron și Hermione din fața ei.

Harry nu putu să nu-i adreseze un surâs și ar fi putut să jure că primise unul drept răspuns.

Crezuse că data viitoare când avea să o vadă pe Umbridge

avea să fie în detenția din seara aceea, dar se înșelase. Când merseră în jos pe peluză către pădure, pentru ora de Grija față de Creaturile Magice, o găsiră înarmată cu clipboard-ul și așteptându-i lângă profesoara Grubbly-Plank.

– De obicei nu predați această materie, așa este? o auzi Harry întrebând când ajunseră la masa pe capre unde se găsea un grup de Apărarcuri captive, care umblau în patru labe după niște câinele-babei ca niște rămurele vii.

– Așa este, spuse profesoara Grubbly-Plank, cu mâinile la spate și balansându-se din glezne. Eu sunt suplinitoarea profesorului Hagrid.

Harry schimbă niște priviri neliniștite cu Ron și Hermione. Reacredință șușotea cu Crabbe și Goyle; cu siguranță, i-ar fi plăcut la nebunie să profite de această ocazie, spunându-i unui membru al Ministerului minciuni despre Hagrid.

– Hmm, zise profesoara Umbridge, coborându-și vocea, deși Harry o auzi în continuare destul de limpede. Mă întreb – directorul pare straniu de evaziv în ceea ce privește informațiile despre acest subiect – puteți să-mi spuneți dumneavoastră care este motivul concediului atât de prelungit al lui Hagrid?

Harry îl văzu pe Reacredință ridicându-și privirea entuziasmat și urmărindu-le cu atenție pe Umbridge și Grubbly-Plank.

– Mă tem că nu, zise profesoara Grubbly-Plank degajată. Nu știu mai multe decât dumneavoastră. Am primit o bufniță de la Dumbledore, întrebându-mă dacă nu aș vrea să predau pentru câteva săptămâni. Am acceptat. Asta este tot ce știu. Ce ziceți... începem?

– Da, vă rog, zise profesoara Umbridge, mâzgălind pe clipboard.

Umbridge adoptă o nouă metodă în această oră și se plimbă printre elevi, punându-le întrebări despre creaturile magice. Cei mai mulți reușiră să răspundă bine și Harry se înveseli într-o anumită măsură; cel puțin clasa lor nu îl făcea de râs pe Hagrid.

– Per ansamblu, zise profesoara Umbridge, întorcându-se

lângă profesoara Grubbly-Plank după ce îl interogase îndelung pe Dean Thomas, cum vi se pare dumneavoastră, ca profesor temporar - un străin obiectiv, am putea spune - cum vi se pare la Hogwarts? Simțiți că primiți destul sprijin de la conducerea școlii?

- O, da, Dumbledore este extraordinar, spuse profesoara Grubbly-Plank din inimă. Da, sunt foarte mulțumită de felul cum se desfășoară lucrurile, cu adevărat foarte mulțumită.

Părând să se îndoiască politicos, Umbridge notă o mică observație pe clipboard și continuă:

- Și ce programă plănuiți să urmați în acest an - presupunând, desigur, că nu se va întoarce domnul profesor Hagrid?

- A, voi insista pe creaturile care apar cel mai des în N.O.V.-uri, zise profesoara Grubbly-Plank. Nu mi-au mai rămas multe de făcut - au studiat Unicorni și Niffleri, știți, m-am gândit să acoperim Porlocșii și Knizii, să mă asigur că pot să recunoască un Crup sau Knarl...

- Ei bine, cel puțin dumneavoastră păreți să știți ce faceți, zise profesoara Umbridge, fiind evident că bifase ceva pe clipboard.

Lui Harry nu îi plăcu deloc cum apasase pe *știți* și-i plăcu și mai puțin când îi puse următoarea întrebare lui Goyle.

- Am auzit că unii elevi au fost răniți. E adevărat?

Goyle rânji ca un idiot. Reacredință să grăbi să răspundă la întrebare.

- Eu am fost, zise el. Am fost sfâșiat de un Hipogrif.

- Un Hipogrif? zise profesoara Umbridge, scriind de zor.

- Doar pentru că a fost prea prost ca să asculte ce îi spusese Hagrid să facă, spuse Harry supărat.

Ron și Hermione oftară amândoi. Profesoara Umbridge își întoarse încet capul spre Harry.

- Încă o seară de detenție, cred, zise ea cu blândețe. Ei bine, vă mulțumesc frumos, doamnă profesoară Grubbly-Plank, cred că nu mai am nevoie de nimic. Veți primi rezultatul inspecției peste maximum zece zile.

- Grozav, spuse profesoara Grubbly-Plank, iar profesoara

Umbridge străbătu peluza și se întoarse la castel.

*

Era aproape miezul nopții când Harry ieși din biroul lui Umbridge în noaptea aceea, iar acum mâna îi sângera atât de tare, încât îi păta eșarfa în care și-o înfășurase. Se așteptase ca la întoarcere să nu găsească pe nimeni în camera de zi, dar Ron și Hermione rămăseseră treji, așteptându-l. Fu mulțumit să-i vadă, mai ales că Hermione era dispusă să fie mai degrabă înțelegătoare decât critică.

– Uite, zise ea neliniștită, dându-i un bol cu un lichid galben, pune-ți mâna în el, este o soluție de tentacule întinse și murate de Murtlap, ar trebui să te ajute.

Harry își puse mâna care sângera și îl durea în bol și avu un sentiment minunat de ușurare. Șmecherilă se frecă de picioarele sale, torcând tare, apoi îi sări în poală și se ghemui.

– Mulțumesc, zise el recunoscător, mângâindu-l pe Șmecherilă după urechi cu mâna stângă.

– Eu tot zic că ar trebui să-i spui cuiva, zise Ron pe o voce joasă.

– Nu, spuse Harry scurt.

– McGonagall și-ar ieși din minți dacă ar ști...

– Da, probabil că da, zise Harry monoton. Și cât timp crezi că i-ar lua lui Umbridge să dea un alt decret conform căruia toți cei care se plâng de Marele Inchizitor sunt exmatriculați imediat?

Ron deschise gura ca să răspundă, dar nu spuse nimic și, după o clipă, o închise la loc, învins.

– Este o femeie îngrozitoare, zise Hermione cu o voce mică. Îngrozitoare. Știi, tocmai îi spuneam lui Ron când ai venit... trebuie să facem ceva cu ea.

– Eu propun s-o otrăvim, zise Ron sumbru.

– Nu... mă refer la faptul că este o profesoară groaznică și că nu o să ne învețe nici o metodă de apărare, zise Hermione.

– Păi... și ce putem să facem? zise Ron, căscând. E prea târziu, nu-i așa? A primit postul, aici o să rămână. O să aibă grijă Fudge.

– Păi, zise Hermione făcând o încercare. Știi, m-am gândit azi...

Îi aruncă o privire destul de tulburată lui Harry și apoi continuă hotărâtă:

– Mă gândeam că... poate a venit momentul să... să o facem singuri.

– Ce să facem singuri? spuse Harry suspicios, ținându-și mâna în continuare în esența de tentacule de Murtlap.

– Păi... să învățăm singuri Apărarea contra Magiei Negre, zise Hermione.

– Las-o baltă, mormăi Ron. Vrei să avem și mai mult de lucru? Tu îți dai seama că Harry și cu mine am rămas în urmă cu temele și suntem de-abia în a doua săptămână?

– Dar asta e ceva mult mai important decât temele! spuse Hermione.

Harry și Ron se holbară la ea.

– Eu credeam că temele sunt cel mai important lucru din univers! zise Ron.

– Fii serios, bineînțeles că nu, spuse Hermione, și Ron văzu, cu un sentiment care prevestea ceva de rău, că fața i se luminase brusc de genul acela de pasiune pe care i-o trezea de obicei *S.P.A.S.*-ul. Este vorba despre pregătirea noastră, așa cum a zis Harry la prima oră a lui Umbridge, pentru ceea ce ne așteaptă afară. Trebuie să fim siguri că ne putem apăra. Dacă nu o să învățăm nimic un an întreg...

– Nu prea putem să facem multe de unii singuri, zise Ron pe o voce învinsă. Adică, bine, putem să mergem la bibliotecă, să căutăm blesteme și să încercăm să le exersăm, presupun...

– Nu sunt de acord, am trecut de etapa în care putem să învățăm doar din cărți, zise Hermione. Avem nevoie de un profesor, de unul adevărat, care să ne arate cum să folosim vrăjile și să ne corecteze dacă greșim.

– Dacă te referi la Lupin... începu Harry.

– Nu, nu, nu mă refer la Lupin, spuse Hermione. Este prea ocupat cu Ordinul și oricum, nu l-am putea vedea decât la sfârșit de săptămână în Hogsmeade, iar asta nu este

nici pe departe suficient.

– Atunci, cine? spuse Harry, încruntându-se la ea.

Hermione oftă adânc.

– Nu este evident? zise ea. Mă refer la tine, Harry.

Urmă un moment de tăcere. În spatele lui Ron, ferestrele fură atinse în noapte de o adiere, iar focul sfârâi.

– Cum adică, te referi la mine? zise Harry.

– Mă refer la tine, adică să ne predai Apărarea contra Magiei Negre.

Harry se uită la ea cu ochii mari. Apoi se întoarse spre Ron, pregătit pentru privirile exasperate pe care le schimbau uneori când Hermione își elabora unul dintre planurile exagerate, ca de pildă *S.P.A.S.*-ul. Însă, spre disperarea lui Harry, Ron nu părea exasperat.

Era puțin încruntat, arăta că se gândește. Apoi zise:

– Asta e o idee bună.

– Ce idee? spuse Harry.

– Să ne înveți tu cum să facem, răspunse Ron.

– Dar...

Acum Harry zâmbea, convins că îl luau amândoi peste picior.

– Dar eu nu sunt profesor, nu pot să...

– Harry, ești cel mai bun din anul nostru la Apărarea contra Magiei Negre, zise Hermione.

– Eu? spuse Harry, zâmbind mai larg ca niciodată. Nu, nu e adevărat, mi-ai luat-o înainte la toate testele...

– Da' de unde, spuse Hermione calmă. Tu mi-ai luat-o înainte în anul trei – singurul an când am dat amândoi testul și am avut un profesor care chiar a cunoscut materia. Însă, Harry, nu vorbesc despre rezultatele unor teste. Gândește-te la ce ai făcut!

– Ce vrei să spui?

– Știi ceva, nu sunt sigur că vreau să-mi predea un tip atât de prost, îi zise Ron lui Hermione, zâmbind puțin, și se întoarse către Harry. Să ne gândim, continuă el, făcând o față ca a lui Goyle când se concentra. Așa... anul întâi – ai

salvat Piatra Filozofală de Știi-Tu-Cine.

– Dar a fost noroc, zise Harry, nu iscusință...

– Anul doi, îl întrerupse Ron, ai omorât vasiliscul și l-ai distrus pe Cruplud.

– Da, dar dacă nu ar fi apărut Fawkes, aș fi...

– Anul trei, zise Ron, și mai tare, te-ai luptat cu aproape o sută de Dementori odată...

– Știi că am scăpat ca prin urechile acului, dacă nu ar fi fost Clepsidra Timpului...

– Anul trecut, spuse Ron, acum aproape strigând, te-ai luptat din nou cu Știi-Tu-Cine...

– Ascultați-mă! spuse Harry aproape supărat, pentru că acum Ron și Hermione zâmbeau amândoi. Ascultați-mă, da? Sună extraordinar când o spuneți așa, dar tot ce s-a întâmplat a fost noroc... în cea mai mare a timpului nici nu știam ce fac, nu am plănuit nimic, am făcut doar ce mi-a venit în minte, și am fost aproape tot timpul ajutat...

Ron și Hermione încă zâmbeau, iar Harry simți cum începe să-și piardă cumpătul; nici măcar nu era sigur de ce era atât de supărat.

– Nu mai stați acolo zâmbind de parcă ați ști mai bine ca mine, am fost acolo, nu-i așa? spuse el înflăcărat. Știu ce s-a întâmplat, da? Și nu am scăpat de toate astea pentru că am fost strălucit la Apărarea contra Magiei Negre, am scăpat pentru că... pentru că am primit mereu ajutor la momentul potrivit, sau pentru că am ghicit corect... dar totul a fost o bâjbâială, habar nu aveam ce făceam... NU MAI RÂDEȚI!

Bolul cu esență de Murtlap căzu pe jos și se făcu țăndări. Își dădu seama că era în picioare, deși nu își aminti când se ridicase. Șmecherilă fugi ca din pușcă sub o canapea. Zâmbetele lui Ron și Hermione dispăruseră.

– Nu știți cum este! Nici unul... nici unul dintre voi nu a trebuit să-l înfrunte, nu-i așa? Credeți că nu trebuie decât să memorezi niște vrăji și după aceea să i le arunci în față, de parcă ai fi în clasă sau ceva de genul ăsta? Tot timpul știi sigur că între tine și moarte nu este decât propriul... propriul creier,

sau instinct sau ce-o fi... De parcă poți să gândești cum trebuie când știi că mai ai o nanosecundă până vei fi ucis sau torturat, sau până vei privi cum îți mor prietenii... Asta nu ne-au predat niciodată la ore, cum este să ai de-a face cu astfel de lucruri... Și voi doi stați acolo și vă purtați ca și când aș fi un băiețel deștept fiindcă am rămas în viață, de parcă Diggory a fost prost, de parcă ar fi făcut o greșeală... Chiar nu înțelegeți, aș fi putut foarte bine să fiu eu, așa ar fi fost dacă nu ar fi avut nevoie de mine Cap-de-Mort...

– Nu am zis nimic de genul ăsta, prietene, zise Ron îngrozit. Nu ne-am luat de Diggory, sincer... ai înțeles greșit ce...

Se uită neajutorat la Hermione, care încremenise.

– Harry, zise ea timid, nu înțelegi? Exact... exact de asta avem nevoie de tine... Trebuie să știm cum este în r-realitate... să îl înfrunți... Să îl înfrunți pe C-Cap-de-Mort.

Era prima oară când rostise vreodată numele lui Cap-de-Mort, iar asta îl calmă pe Harry mai mult decât orice. Răsuflând încă din greu, se prăbuși la loc în fotoliu, dându-și seama abia atunci că nou îl mâna îl durea din nou îngrozitor. Își dorea să nu fi spart bolul cu esență de Murtlap.

– Păi... gândește-te la asta, spuse Hermione încet. Te rog?

Lui Harry nu îi veni nimic în minte. Îi era deja rușine de felul cum izbucnise. Încuviință din cap, fără să fie foarte sigur cu ce anume era de acord.

Hermione se ridică.

– Păi, mă duc la culcare, zise ea pe o voce cum nu se poate mai firească. Ăă... noapte bună.

Se ridică și Ron.

– Vii? îi spuse el stânjenit lui Harry.

– Da, spuse Harry. I-imediat. Să strâng aici.

Arătă spre bolul spart de pe jos. Ron încuviință din cap și plecă.

– *Reparo,* murmură Harry, îndreptându-și bagheta spre cioburile de porțelan.

Cioburile se adunară imediat, la fel ca la început, însă esența de Murtlap era pierdută pentru totdeauna.

Era deodată atât de obosit, încât fu tentat să se așeze iar în fotoliu și să doarmă acolo, însă făcu un efort, se ridică și se duse sus după Ron. Noaptea sa agitată fu marcată iar de vise cu coridoare lungi și uși încuiate.

Ziua următoare se trezi că-l ustură din nou cicatricea.

– CAPITOLUL XVI –

LA „CAPUL DE MISTREȚ”

Timp de două săptămâni întregi după propunerea inițială, Hermione nu mai zise nimic despre ideea ca Harry să predea lecții de Apărarea contra Magiei Negre. Detențiile lui Harry cu Umbridge se terminaseră în sfârșit (se îndoia că-i vor mai dispărea vreodată cuvintele care acum îi erau inscripționate pe mână); Ron mai fusese la patru antrenamente de vâjthaț și în timpul ultimelor două nu mai țipase nimeni la el; în fine, toți trei reușiră să-și facă șoarecii să dispară la Transfigurare (Hermione chiar trecuse la pisoi). Așa că abordară din nou subiectul, într-o seară vijelioasă de la sfârșitul lui septembrie, când erau la bibliotecă, căutând ingrediente de poțiuni pentru Plesneală.

– Harry, mă întrebam, spuse Hermione brusc, dacă te-ai mai gândit la Apărarea contra Magiei Negre.

– Bineînțeles că m-am gândit, spuse Harry morocănos, cum aș putea să uit, cu hoașca aia bătrână care ne predă...

– Mă refer la ideea pe care am avut-o eu și Ron...

Ron îi aruncă o privire speriată, puțin amenințătoare. Fata se încruntă la el.

– A, da, am înțeles... să ne înveți tu.

Harry nu răspunse imediat. Chipurile, citea o pagină din cartea *Antidoturi asiatice antivenin,* dar de fapt vroia să spună ce gândea.

Chibzuise foarte mult la asta pe parcursul ultimelor două săptămâni. Uneori i se părea o idee nebunească, așa cum i se păruse în seara când i-o sugerase Hermione, însă câteodată se trezea gândindu-se la vrăjile care îl ajutaseră cel mai

mult în diferitele confruntări cu creaturile Întunecate și cu Devoratorii Morții... De fapt, se trezise făcând planuri de lecții inconștient...

– Păi, zise el rar, când nu mai putu să pretindă că i se păreau interesante *Antidoturile asiatice antivenin,* da, m-am... m-am gândit puțin la asta.

– Și? spuse Hermione entuziasmată.

– Nu știu, zise Harry, trăgând de timp și ridicându-și privirea spre Ron.

– Eu am crezut de la bun început că e o idee valabilă, zise Ron, care părea mai dornic să se alăture conversației, acum că era sigur că Harry nu avea să înceapă iar să țipe.

Harry se foi neliniștit în scaun.

– Ați auzit tot ce am zis despre faptul că o mare parte a fost noroc, nu?

– Da, Harry, spuse Hermione cu blândețe, dar cu toate astea nu are nici un sens să ne prefacem că nu ești bun la Apărarea contra Magiei Negre, pentru că ești. Anul trecut ai fost singura persoană care a putut să respingă cu totul Blestemul Imperius, poți să creezi un Patronus, poți să faci tot felul de lucruri pe care nu le pot face vrăjitori adulți, Viktor a zis întotdeauna că...

Ron se întoarse spre ea atât de repede, încât fu cât pe-aci să-și sucească gâtul. Frecându-și ceafa, zise:

– Da? Și ce a spus Vicky?

– Ha ha, zise Hermione cu o voce plictisită. A spus că Harry știa să facă lucruri pe care nici el nu le știa, chit că era în ultimul an la Durmstrang.

Ron o privi suspicios pe Hermione.

– Doar nu ai păstrat legătura cu el?

– Și ce dacă am păstrat legătura? spuse Hermione calmă, deși chipul îi era puțin rozaliu. Pot să am un prieten prin corespondență, dacă vreau...

– El nu vroia să fie doar prietenul tău prin corespondență, spuse Ron acuzator.

Hermione clătină din cap exasperată și, ignorându-l pe

Ron, care se uita în continuare la ea, îl întrebă pe Harry:

– Ei bine, ce zici? Ne predai?

– Doar ție și lui Ron, nu?

– Păi, spuse Hermione, părând iar puțin neliniștită. Păi... să nu o iei iar razna din nou, Harry, te rog... Eu chiar cred că ar trebui să-i înveți pe toți cei care vor să învețe. În fond, este vorba despre felul cum să ne apărăm de C-Cap-de-Mort. Ah, nu fi penibil, Ron. Mi se pare nedrept să nu le oferim și altora șansa asta.

Harry se gândi o clipă, iar apoi spuse:

– Da, dar mă îndoiesc că o să vrea cineva, în afară de voi doi, să fiu cel care le predă. Ați uitat că eu sunt smintit?

– Păi, cred că ai putea să fii uimit câți ar fi interesați să audă ce ai de spus, rosti Hermione serioasă. Fii atent, zise ea, aplecându-se spre Ron, care o privea în continuare încruntat, dar se aplecă în față, ca să asculte. Știi că primul week-end din octombrie este în Hogsmeade? Ce-ar fi să le spunem tuturor celor care sunt interesați că o să ne întâlnim în sat ca să discutăm?

– De ce trebuie să fie în afara școlii? zise Ron.

– Pentru că, spuse Hermione, întorcându-se la diagrama Verzei Speciale Chinezești pe care o copia, nu cred că Umbridge ar fi foarte mulțumită dacă ar afla ce punem la cale.

*

Harry abia așteptase excursia de la sfârșit de săptămână din Hogsmeade, însă îl îngrijora un singur lucru. Sirius păstrase o tăcere totală de când apăruse în foc la începutul lui Septembrie; Harry știa că îl supăraseră când îi spuseseră că nu vroiau să vină – însă tot își făcea griji din când în când că Sirius ar putea să lase baltă precauția și să apară oricum. Ce aveau să facă dacă avea să se ivească un câine mare și negru, gonind pe stradă către ei în Hogsmeade, poate chiar sub nasul lui Draco Reacredință?

– Păi, nu poți să-l condamni că vrea să mai iasă puțin, zise Ron, când Harry își discută temerile cu el și cu Hermione. Adică, s-a tot ascuns vreme de doi ani, nu-i așa, și știu că nu i-a plăcut, însă cel puțin a fost liber, nu? Iar acum stă închis

tot timpul cu spiridușul ăla sinistru.

Hermione se încruntă la Ron, însă făcu abstracție de aluzia la Kreacher.

– Problema este, îi spuse ea lui Harry, că până când C-Cap-de-Mort – ah, Ron, pentru numele lui Dumnezeu – nu își va face apariția public, Sirius va trebui să rămână ascuns, nu? Adică, idioții de la Minister nu vor recunoaște că Sirius este nevinovat până când nu vor accepta că Dumbledore a spus tot timpul adevărul despre el. Și după ce o să înceapă să prindă iar Devoratori ai Morții, o să fie evident că Sirius nu este unul dintre ei... În primul rând, nu are Semnul.

– Nu cred că este atât de nesăbuit ca să apară, zise Ron încurajator. Dumbledore ar înnebuni dacă ar face-o, iar Sirius îl ascultă pe Dumbledore, chiar dacă nu-i convine.

Cum Harry continuă să pară îngrijorat, Hermione zise:

– Fii atent, Ron și cu mine am căutat persoane care am crezut că ar vrea să învețe Apărarea contra Magiei Negre cu adevărat, și sunt câțiva care par interesați. Le-am spus să ne întâlnim în Hogsmeade.

– Bine, zise Harry vag, gândindu-se tot la Sirius.

– Harry, nu-ți face griji, spuse Hermione încet. Ai destule pe cap și fără Sirius.

Și avea, desigur, dreptate, abia reușea să fie cu temele la zi, însă acum, că nu mai petrecea fiecare seară în detenție cu Umbridge, se descurca mult mai bine. Ron rămăsese și mai în urmă cu lecțiile decât Harry, pentru că, pe lângă că aveau împreună antrenament de vâjthaț de două ori pe săptămână, Ron avea și îndatoririle de Perfect. Cu toate acestea, Hermione, care avea mai multe cursuri decât amândoi, nu numai că își termina toate temele, dar găsea timp să mai tricoteze și haine pentru spiriduși. Harry trebui să recunoască faptul că începuse să se perfecționeze; acum putea să facă aproape tot timpul diferența dintre pălării și șosete.

Dimineața vizitei în Hogsmeade se ivi luminoasă, dar vijelioasă. După micul dejun se înșiruiră în fața lui Filch, care le verifică numele pe lista lungă a elevilor care aveau per-

misiunea părinților sau a tutorilor de a vizita satul. Cu o oarecare durere, Harry își aminti că, dacă nu ar fi fost Sirius, nu ar fi putut să se ducă deloc.

Când Harry ajunse la Filch, îngrijitorul inspiră cu putere, de parcă ar fi încercat să detecteze un miros suspect. Apoi încuviință scurt din capul care îi făcu iar maxilarul să tremure și Harry merse mai departe, ieșind pe treptele de piatră, în ziua rece și totuși însorită.

– Ăă... de ce te-a mirosit Filch? întrebă Ron, în timp ce el, Harry și Hermione porniră cu un pas vioi spre drumul larg către poarta de intrare.

– Bănuiesc că a verificat dacă era vreun iz de bombe cu miros de băligar, zise Harry, râzând încet. Am uitat să vă spun...

Și le povesti cum îi trimisese scrisoarea lui Sirius și cum, câteva secunde mai târziu, Filch dăduse buzna înăuntru, cerând să o vadă. Într-un fel, spre uimirea sa, lui Hermione i se păru foarte interesantă această istorisire, mult mai atrăgătoare decât i se păruse lui însuși.

– A spus că a primit un pont că făceai o comandă de bombe cu miros de baăligar? Dar cine i-a vândut pontul?

– Nu știu, zise Harry ridicând din umeri. Poate Reacredință, poate i s-o fi părut o glumă bună.

Trecură printre stâlpii înalți de piatră împodobiți cu mistreți înaripați și o luară la stânga pe drumul către sat, cu vântul răvășindu-le părul.

– Reacredință? zise Hermione sceptică. Păi... da... poate...

Și rămase cufundată în gânduri pe tot drumul prin împrejurimile satului Hogsmeade.

– Și unde mergem până la urmă? întrebă Harry. La „Trei mături"?

– A... nu, zise Hermione, trezindu-se din visare, este totdeauna aglomerat și foarte zgomotos. Le-am spus celorlalți să ne întâlnim la „Capul de mistreț", celălalt bar, știți voi care, nu este pe strada principală. Cred că este puțin... știți voi... ferit... dar elevii nu merg acolo în mod normal, așa că nu cred că o să ne audă cineva.

Merseră pe strada principală, pe lângă „Magazinul de glume vrăjitorești al lui Zonko", unde fură surprinși să-i vadă pe Fred, George și Lee Jordan, pe lângă poștă, de unde ieșeau bufnițele la intervale regulate. O luară pe o stradă lăturalnică în capul căreia era un mic han. Deasupra ușii era agățat un semn de lemn ponosit care atârna de un lanț ruginit, cu o poză a unui cap de mistreț tăiat, care sângera pe pânza albă din jur. În timp ce se apropiau, semnul scârțâia bătut de vânt. Toți trei rămaseră nehotărâți în fața ușii.

– Păi, haideți, zise Hermione, puțin neliniștită.

Harry intră primul.

Nu era deloc ca la „Trei Mături", care dădea o impresie de căldură și curățenie. Barul „Capul de mistreț" era compus dintr-o singură cameră mică, sărăcăcioasă și foarte murdară, care răspândea un iz puternic de capră. Bovindourile erau atât de pline de funingine, încât în cameră pătrundea foarte puțină lumină, dublată de pâlpâirea câtorva cioturi de lumânări așezate pe mesele de lemn. La început pe jos părea să fie pământ bătătorit, deși, când Harry păși înăuntru, își dădu seama că dedesubt erau niște lespezi de piatră care păreau să fi acumulat murdărie de secole întregi.

Harry își aminti că Hagrid îi vorbise de acest bar în anul întâi: Vin fel de fel de indivizi la „Capul de mistreț", zisese el, explicând cum câștigase acolo un ou de dragon de la un străin cu glugă pe cap. La vremea aceea Harry se întrebase de ce lui Hagrid nu i se păruse ciudat că străinul își ținuse fața ascunsă în timpul întâlnirii; acum văzu că a-ți ține fața ascunsă era o modă la „Capul de mistreț". La bar se afla un bărbat care era înfășurat în mici bandaje gri și murdare, deși tot reușea să dea pe gât întruna pahare cu o substanță fierbinte, care scotea fum, printr-o tăietură în dreptul gurii; două siluete acoperite cu glugi stăteau la o masă de lângă una dintre ferestre; Harry i-ar fi considerat Dementori, dacă nu ar fi avut un accent puternic de Yorkshire; iar într-un colț întunecat de lângă șemineu stătea o vrăjitoare acoperită cu un văl negru dintr-un material gros, care cădea până la pământ. Abia îi vedeau vâr-

ful nasului, pentru că vălul era puțin ieșit în afară.

– Nu sunt foarte sigur, Hermione, murmură Harry, când se îndreptară spre bar, uitându-se mai ales la vrăjitoarea acoperită cu vălul din cap până-n picioare. V-a trecut prin minte că ar putea să fie Umbridge sub vălul acela?

Hermione aruncă o privire cercetătoare siluetei drapate.

– Umbridge este mai scundă decât femeia aceea, spuse ea încet. Și oricum, chiar dacă vine aici, nu poate să facă nimic ca să ne oprească, Harry, pentru că am verificat de o mie de ori regulile școlii. Nu încălcăm nici o lege; l-am întrebat special pe domnul profesor Flitwick dacă elevii au voie să intre în „Capul de mistreț", și a zis că da, însă m-a sfătuit cu convingere să ne aducem propriile pahare. Și am căutat peste tot unde m-am gândit că ar putea să existe ceva despre cercurile de studiu și temele școlare, și în mod sigur sunt permise. Doar că nu cred că este o idee bună dacă lucrăm la vedere.

– Nu, spuse Harry pe un ton sec, mai ales că nu pui la cale un cerc de teme școlare, nu-i așa?

Barmanul se apropie de ei, mergând într-o parte, dintr-o cameră din fund. Era un bătrân bărbos, aparent ursuz, cu un păr lung și cărunt. Era înalt și slab, iar lui Harry i se păru că îi era oarecum cunoscut.

– Da? mormăi el.

– Trei Berizero, vă rog, spuse Hermione.

Bărbatul întinse mâna dedesubt și scoase trei sticle foarte murdare și pline de praf, pe care le trânti pe tejghea.

– Șase sicli, zise el.

– Le iau eu, zise Harry repede, dând monedele de argint.

Ochii barmanului îl cercetară pe Harry, oprindu-se pentru o fracțiune de secundă pe cicatricea sa. Apoi bărbatul se întoarse și puse banii lui Harry într-un sertar foarte vechi de lemn, care se deschise automat ca să-i primească. Harry, Ron și Hermione se retraseră la masa cea mai îndepărtată de bar și se așezară, uitându-se în jur. Bărbatul acoperit de bandaje murdare gri bătu o dată în tejghea și primi o altă băutură fumegândă de la barman.

– Știți ceva? murmură Ron, uitându-se spre bar cu entuziasm. Aici putem să comandăm orice vrem. Pun pariu că tipul ăla ne-ar vinde orice, nu i-ar păsa. Dintotdeauna am vrut să încerc un whisky-foc...

– Ești... Perfect, se răsti Hermione.

– A, zise Ron, pierindu-i zâmbetul de pe chip. Da...

– Așa, cu cine ziceați că o să ne întâlnim aici? întrebă Harry, desfăcând capacul ruginit al sticlei de Berezero și luând o gură.

– Cu câțiva oameni, repetă Hermione, uitându-se la ceas și apoi spre ușă, neliniștită. Le-am spus să fie aici cam pe la ora asta și sunt convinsă că știu toți unde este... a, uite, s-ar putea să fi venit.

Ușa hanului se deschisese. Camera fu despicată de un șraif de lumină și praf care apoi dispăru, eclipsat de șuvoiul de oameni care pătrunseră înăuntru.

Mai întâi intrară Neville cu Dean și Lavender, care fură urmați îndeaproape de Parvati, Padma Patil, (stomacul lui Harry se făcu ghem), Cho și una dintre prietenele ei care chicoteau tot timpul, apoi (singură și părând atât de adormită, încât parcă ar fi intrat din greșeală) Luna Lovegood; pe urmă apărură Katie Bell, Alicia Spinnet și Angelina Johnson, Colin și Dennis Creevey, Ernie Macmillan, Justin Finch-Fletchley, Hannah Abbott, o fată de la Astropufi cu o coadă mare, împletită la spate, al cărui nume Harry nu îl cunoștea, trei băieți de la Ochi-de-Șoim, pe care era destul de sigur că îi chema Anthony Goldstein, Michael Corner și Terry Boot, Ginny și imediat după ea un băiat blond, înalt și slab, cu nasul cârn, pe care Harry îl recunoscu drept un membru al echipei de vâjthat a Astropufilor, iar la urmă Fred și George Weasley, cu prietenul lor, Lee Jordan, toți trei ținând în brațe niște pungi de hârtie mari, pline cu articole cumpărate de la Zonko.

– Câțiva oameni? îi șopti Harry răgușit lui Hermione. Câțiva oameni?

– Da, păi, se pare că ideea a fost foarte populară, zise

Hermione fericită. Ron, poți să mai aduci niște scaune?

Barmanul încremenise, în timp ce ștergea un pahar cu o cârpă atât de murdară, încât arăta de parcă nu ar fi fost spălată niciodată. Probabil că nu își mai văzuse niciodată hanul atât de plin.

– Bună, zise Fred, ajungând primul la bar și numărându-și repede tovarășii, am vrea... douăzeci și cinci de Berizero, vă rog.

Barmanul se uită urât la el o clipă, apoi, aruncând cârpa deoparte, enervat de parcă ar fi fost întrerupt dintr-o acțiune foarte importantă, începu să scoată de sub tejghea niște Berizero pline de praf.

– Salut, zise Fred, împărțindu-le. Deschideți buzunarele, nu am destui galbeni pentru toate...

Harry urmări amorțit cum cei din grupul mare și gălăgios își luară berile de la Fred și se căutară în buzunarele robelor după monede. Nu își imagina de ce veniseră toți acești oameni, până când îi trecu prin minte îngrozitorul gând că era posibil să se aștepte la un fel de discurs, moment în care se întoarse către Hermione.

– Ce le-ai spus? spuse el pe o voce joasă. La ce se așteaptă?

– Ți-am zis, nu vor decât să audă ce ai de spus, zise Hermione liniștitoare, însă Harry se uită în continuare atât de supărat la ea, încât adăugă grăbită: Încă nu trebuie să faci nimic, vorbesc eu cu ei mai întâi.

– Bună, Harry, zise Neville, zâmbind și așezându-se vizavi de el.

Harry încercă să-i întoarcă zâmbetul, însă nu vorbi; avea gura extrem de uscată. Tocmai îi zâmbise Cho, care apoi luase loc în dreapta lui Ron. Prietena ei, care avea părul creț, blond-roșcat, nu zâmbi, ci îi aruncă lui Harry o privire complet lipsită de încredere, care îi spuse că, dacă ar fi fost după ea, nici nu ar fi fost acolo.

Cei abia sosiți se așezară pe perechi sau câte trei în jurul lui Harry, Ron și Hermione. Unii păreau destul de entuziasmați, alții curioși. Luna Lovegood privea în gol, ca în transă. După

ce își luară toți scaune, se făcu liniște. Toți ochii erau ațintiți asupra lui Harry.

– Ăă... zise Hermione, cu un glas ceva mai subțire decât de obicei din cauza emoției. Păi... ăă... bună ziua.

Acum grupul își concentră atenția asupra ei, deși perechile de ochi tot reveneau asupra lui Harry la intervale regulate.

– Ei bine... ăă... ei bine, știți de ce sunteți aici. Ăă... păi, Harry s-a gândit... adică (Harry îi aruncase o privire tăioasă) eu m-am gândit că ar fi bine dacă cei care vor să învețe Apărarea contra Magiei Negre... și vreau să spun chiar să învețe, știți voi, nu prostiile pe care le face Umbridge cu noi... (vocea lui Hermione deveni brusc mult mai puternică și mai încrezătoare)... pentru că nimeni nu ar putea să spună că aia este Apărare contra Magiei Negre... („Așa este", zise Anthony Goldstein și Hermione păru încurajată)... Păi, m-am gândit că ar fi bine dacă ne-am ocupa singuri de această problemă.

Făcu o pauză, se uită pieziș la Harry și continuă:

– Și prin asta vreau să spun că e bine să învățăm să ne apărăm cum trebuie și să lăsăm teoriile despre cum se fac vrăjile adevărate...

– Pun pariu că și tu vrei să treci N.O.V.-ul de Apărare contra Magiei Negre, nu? spuse Michael Corner, care o privea cu atenție.

– Sigur că da, zise Hermione imediat. Însă mai mult decât atât, vreau să fiu pregătită cum trebuie pentru apărare pentru că... pentru că...

Trase aer în piept și încheie:

– Pentru că s-a întors Lordul Cap-de-Mort.

Reacția fu imediată și previzibilă. Prietena lui Cho țipă și vărsă Berezero pe ea; Terry Boot se cutremură involuntar; Padma Patil tremură, iar Neville scoase un icnet ciudat, pe care reuși să-l transforme în tuse. Însă toți se uitară fix, chiar entuziasmați, la Harry.

– Păi... cam acesta este planul, spuse Hermione. Dacă

vreți să vă alăturați nouă, trebuie să hotărâm unde vom...

– Unde este dovada că s-a întors Știi-Tu-Cine? zise jucătorul blond de la Astropufi pe un ton destul de agresiv.

– Păi, Dumbledore crede – începu Hermione.

– Vrei să spui că Dumbledore îl crede pe el, spuse băiatul blond, făcând un semn cu capul spre Harry.

– Dar tu cine ești? spuse Ron, pe un ton destul de grosolan.

– Zacharias Smith, spuse băiatul, și cred că avem dreptul să știm ce-l face să spună că s-a întors Știți-Voi-Cine.

– Știi, zise Hermione, intervenind repede, de fapt nu ăsta este motivul acestei întâlniri...

– Este în ordine, Hermione, spuse Harry.

Tocmai își dăduse seama de ce veniseră atâția oameni. S-ar fi așteptat ca Hermione să fi intuit asta. Unii dintre ei – poate chiar majoritatea – veniseră sperând să audă povestea lui Harry chiar de la sursă.

– Ce mă face să spun că s-a întors Știți-Voi-Cine? repetă el, privindu-l pe Zacharias drept în ochi. L-am văzut. Dar Dumbledore a spus întregii școli ce s-a întâmplat anul trecut și, dacă nu l-ai crezut pe el, nu o să mă crezi nici pe mine, iar eu nu am de gând să-mi pierd după-amiaza făcând muncă de convingere.

Tot grupul parcă își ținuse respirația cât timp vorbise Harry. Acesta avea impresia că până și barmanul asculta. Ștergea același pahar cu cârpa aia jegoasă, mai degrabă murdărindu-l.

Zacharias spuse scurt:

– Tot ce ne-a zis Dumbledore anul trecut a fost că Cedric Diggory a fost omorât de Știți-Voi-Cine și că tu i-ai adus trupul neînsuflețit înapoi la Hogwarts. Nu ne-a dat detalii, nu ne-a spus exact cum a fost ucis Diggory, cred că am vrea să știm cu toții...

– Dacă ai venit să afli cum este când ucide Cap-de-Mort pe cineva, nu te pot ajuta, zise Harry.

Începea să-și piardă cumpătul, care oricum era greu de stăpânit în ultimele zile. Nu își luă ochii de pe chipul agre-

siv al lui Zacharias Smith și se hotărî să nu se uite la Cho.

– Nu vreau să vorbesc despre Cedric Diggory, bine? Așa că, dacă ați venit pentru asta, puteți foarte bine să plecați.

Aruncă o privire supărată spre Hermione. Simțea că totul era din vina ei; hotărâse să-l prezinte ca pe un fel de ciudățenie și desigur că veniseră toți ca să vadă exact cât de stranie îi era povestea. Însă nici unul dintre ei nu se ridică, nici măcar Zacharias Smith, deși continuă să îl privească fix pe Harry.

– Bun, spuse Hermione, având iar vocea puțin mai subțire. Deci... după cum vă spuneam... dacă vreți să învățați să vă apărați, atunci trebuie să stabilim cum o să facem, cât de des o să ne întâlnim și unde o să...

– Este adevărat, o întrerupse fata cu coada lungă, împletită pe spate, uitându-se la Harry, că poți să creezi un Patronus?

La auzul acestor cuvinte, grupul fu cuprins de un zumzet de interes.

– Da, spuse Harry precaut.

– Un Patronus concret?

Propoziția declanșă ceva în amintirile lui Harry.

– Ăă... o cunoști cumva pe doamna Bones? întrebă el.

Fata zâmbi.

– Este mătușa mea, spuse ea. Mă numesc Susan Bones. Mi-a vorbit de audierea ta. Deci... este adevărat? Creezi un Patronus în formă de cerb?

– Da, spuse Harry.

– Harry, pe onoarea mea! zise Lee, profund impresionat. N-am știut asta niciodată!

– Mama i-a zis lui Ron să nu le zică altora, spuse Fred, zâmbindu-i lui Harry. A spus că oricum atrăgeai destulă atenție.

– Și a avut dreptate, murmură Harry, iar câțiva râseră.

Vrăjitoarea drapată, care stătea singură, se mișcă foarte puțin în scaun.

– Și ai omorât vasiliscul cu sabia aia din biroul lui Dumbledore? întrebă Terry Boot. Asta mi-a zis unul dintre

portrete când am fost acolo anul trecut...

– Ăă... da, așa este, zise Harry.

Justin Finch-Fletchley fluieră; frații Creevey schimbară niște priviri copleșite de admirație amestecată cu groază, iar Lavender Brown scoase un „Uau!" încet. Acum Harry simțea o ușoară căldură în jurul gulerului; se uita hotărât oriunde, numai la Cho nu.

– Și în primul an, spuse Neville întregului grup, a salvat Piatra Filologică...

– Filozofală, șopti Hermione.

– Da, mă rog... de Știți-Voi-Cine, încheie Neville.

Ochii lui Hannah Abbott erau la fel de rotunzi ca niște galioni.

– Ca să nu mai vorbim, zise Cho (ochii lui Harry zburară brusc către ea; fata se uita la el, zâmbind, iar el simți un nod în gât), de toate probele pe care a trebuit să le treacă în Turnirul Trivrăjitor de anul trecut... când a înfruntat dragoni, oameni ai mării, păianjenul și multe altele...

În jurul mesei se auzi un murmur de încuviințare impresionată. Stomacul lui Harry se făcuse ghem. Încerca să își aranjeze fața astfel încât să nu pară prea mulțumit de sine. Faptul că Cho tocmai îl lăudase făcea să îi fie mult, mult mai greu să spună ce își jurase că avea să le spună.

– Fiți atenți, zise el, și toată lumea tăcu imediat, nu... nu vreau să pară că fac pe modestul sau ceva de genul ăsta, dar... am primit mult ajutor cu toate astea...

– Cu dragonul în nici un caz, spuse Michael Corner imediat. A fost o demonstrație de zbor cu totul specială...

– Da, mă rog... spuse Harry, simțind că ar fi fost o prostie să îl contrazică.

– Și nimeni nu te-a ajutat să scapi de Dementorii ăia astăvară, zise Susan Bones.

– Nu, zise Harry, nu, bine, știu că am făcut și mici chestii fără ajutor, însă ce vreau să vă spun este că...

– Încerci să te fofilezi ca o nevăstuică și să nu ne arăți cum se fac toate astea? zise Zacharias Smith.

– Știi ceva, spuse Ron tare, înainte ca Harry să vorbească, ce-ar fi să taci din gură?

Poate că Ron fusese foarte afectat mai ales de cuvântul „nevăstuică". În orice caz, acum îl privea pe Zacharias de parcă tot ce își dorea era să-l bată. Zacharias roși.

– Păi, am venit toți ca să învățăm și acum zice că nu poate să facă nimic din toate astea, spuse el.

– Nu a spus asta, se răsti Fred.

– Vrei să-ți scoatem noi dopurile din urechi? întrebă George, dând la iveală un instrument lung de metal cu un aspect letal din una dintre pungile de la magazinul lui Zonko.

– Sau de fapt din oricare altă parte a corpului; nu avem preferințe pentru locul în care înfigem chestia asta, zise Fred.

– Da, mă rog, zise Hermione repede, să trecem peste... Ideea este următoarea, suntem toți de acord că vrem să luăm lecții de la Harry?

Se iscă un murmur general de încuviințare. Zacharias își încrucișă brațele și nu zise nimic, dar poate că din cauză că era prea ocupat să urmărească instrumentul din mâna lui Fred.

– Bine, spuse Hermione, părând ușurată că se stabilise ceva. Ei bine, atunci următoarea întrebare este cât de des să ne întâlnim. Sinceră să fiu, nu cred că are sens să ne vedem mai rar de o dată pe săptămână...

– Stai puțin, zise Angelina, trebuie să avem grijă să nu pice în aceeași zi cu antrenamentele noastre de vâjthaț.

– Nu, zise Cho, nici cu ale noastre.

– Nici cu ale noastre, adăugă Zacharias Smith.

– Sunt sigură că putem să găsim o seară care să ne convină tuturor, zise Hermione puțin nerăbdătoare, dar să știți, este foarte de important, este vorba despre felul cum ne apărăm de Devoratorii lui C-Cap-de-Mort...

– Bine zis! strigă Ernie Macmillan, la care Harry se așteptase deja să vorbească mai mult. Eu, unul, cred că este

extrem de important, poate chiar mai important decât tot ce facem anul ăsta, chiar dacă se apropie N.O.V.-urile!

Se uită în jur semeț, de parcă ar fi așteptat ca unii să strige „Ba nu!" Văzând ca nu vorbește nimeni, continuă:

– Eu, unul, nu înțeleg de ce ne-a băgat Ministerul pe gât o profesoară atât de inutilă în această perioadă vitală. Evident, nu vor să admită întoarcerea Știți-Voi-Cui, dar să ne pună o profesoară care face totul ca să ne împiedice să folosim vrăjile de apărare...

– Credem că motivul pentru care Umbridge nu vrea să fim pregătiți la Apărarea contra Magiei Negre, zise Hermione, este că... crede, în nebunia ei, că Dumbledore i-ar folosi pe elevii școlii ca pe un fel de armată personală. Crede că ne-ar mobiliza împotriva Ministerului.

Aproape toată lumea păru uluită la auzul acestor cuvinte; toată lumea, în afară de Luna Lovegood, care zise tare:

– Păi, este logic. Până la urmă, și Cornelius Fudge are propria sa armată.

– Poftim? zise Harry, complet dat peste cap de această ultimă informație surprinzătoare.

– Da, are o armată de Heliopați, zise Luna cu solemnitate.

– Nu este adevărat, se răsti Hermione.

– Ba da, spuse Luna.

– Ce sunt Heliopații? întrebă Neville, părând complet derutat.

– Sunt spirite de foc, zise Luna, căscându-și ochii exoftalmici, astfel încât arăta mai nebună ca niciodată. Niște creaturi mari, înalte, în flăcări, care galopează prin lume pârjolind tot ce le iese în...

– Nu există, Neville, zise Hermione caustic.

– O, ba da! spuse Luna supărată.

– Există, dar care este dovada? se răsti Hermione.

– Sunt o grămadă de relatări ale martorilor oculari. Doar pentru că tu ești atât de îngustă la minte încât trebuie să ți se dea mură în gură înainte să poți să...

– Hm, hm, zise Ginny, imitând-o atât de bine pe profesoara Umbridge, încât câțiva elevi se uitară în jur speriați și apoi râseră. Parcă încercam să hotărâm cât de des o să ne întâlnim pentru lecțiile de apărare, nu?

– Da, spuse Hermione imediat, da, așa este, ai completă dreptate, Ginny.

– Păi, o dată pe săptămână e bine, zise Lee Jordan.

– Atâta timp cât... începu Angelina.

– Da, da, n-am uitat de vâjthaț, spuse Hermione pe un ton încordat. Păi, mai trebuie să decidem unde o să ne întâlnim...

Asta era ceva mai dificil; tot grupul tăcu.

– La bibliotecă? sugeră Katie Bell câteva clipe mai târziu.

– Nu-mi imaginez că doamna Pince o să fie tocmai încântată când o să aruncăm blesteme în bibliotecă, zise Harry.

– Poate într-o clasă goală? zise Dean.

– Da, spuse Ron, McGonagall ar putea să ne lase să ne întâlnim în clasa ei, așa a făcut când s-a antrenat Harry pentru Turnir.

Însă Harry era destul de sigur că McGonagall nu ar fi fost la fel de amabilă și de data aceasta. În ciuda celor spuse de Hermione despre cum erau acceptate cercurile de studiu și de teme școlare, avea un puternic presentiment că acesta ar fi fost considerat mult mai dăunător decât celelalte.

– Da, atunci o să încercăm să găsim un loc, zise Hermione. O să vă trimitem tuturor un mesaj când o să știm ora și locul primei noastre întâlniri.

Cotrobăi prin geantă, scoase un pergament și o pană, iar apoi ezită, ca și când și-ar fi făcut curaj să zică ceva.

– Cred... cred că toată lumea ar trebui să își scrie numele, ca să știm cine a fost aici. Însă de asemenea cred că ar trebui să cădem cu toții de acord că nu o să ne apucăm să strigăm în gura mare ce facem. Dacă semnați, sunteți de acord să nu îi spuneți nici lui Umbridge, nici altcuiva ce punem la cale.

Fred întinse mâna după pergament și semnă vesel, însă Harry observă imediat că mai mulți dintre cei prezenți nu

păreau tocmai încântați de perspectiva de a-și trece numele pe listă.

– Ăă... zise Zacharias rar, în timp ce refuza pergamentul pe care încerca să i-l dea George, păi...sunt sigur că o să-mi spună Ernie când este întâlnirea.

Însă Ernie părea și el să ezite. Hermione îl privi, ridicându-și sprâncenele.

– Eu... păi, suntem totuși Perfecți, izbucni Ernie. Și dacă ar fi găsită lista asta... Vreau să spun că... și tu ai zis, dacă află Umbridge...

– Ai spus că acest grup e mai important lucru pe care-l faci anul ăsta, îi reaminti Harry.

– Eu – da, zise Ernie, da, chiar cred asta, doar că...

– Ernie, tu chiar crezi că aș lăsa lista la vedere? zise Hermione, făcând încă o încercare.

– Nu. Nu, sigur că nu, zise Ernie, părând ceva mai puțin neliniștit. ăă... da, sigur, semnez.

Nimeni nu mai avu nici o obiecție după Ernie, deși Harry o văzu pe prietena lui Cho aruncându-i o privire plină de reproș înainte să își scrie numele. După ce semnă și ultima persoană – Zacharias – Hermione luă pergamentul și îl puse cu grijă în ghiozdan. Acum, în cadrul grupului plutea un sentiment ciudat. Era ca și când ar fi semnat un fel de contract.

– Păi, trece timpul, zise Fred vioi, ridicându-se. George, Lee și cu mine avem de achiziționat niște lucruri de natură delicată, ne vedem mai târziu.

Ceilalți din grup plecară și ei, câte doi sau câte trei.

Lui Cho îi luă ceva mai mult timp decât în mod normal să își închidă geanta înainte să plece, cu coama de păr negru și lung alunecându-i în față și ascunzându-i chipul, dar prietena ei stătea alături, cu brațele încrucișate și plescăind, așa că Cho nu avu de ales și trebui să plece cu ea. În timp ce prietena ei o împingea dincolo de ușă, Cho se uită înapoi și îi făcu cu mâna lui Harry.

– Ei bine, cred că a fost în regulă, zise Hermione fericită, când ea, Harry și Ron ieșiră din „Capul de mistreț" în lumi-

na orbitoare de afară.

Harry și Ron aveau în mână sticlele de Berezero.

– Tipul ăla, Zacharias, este un idiot, spuse Ron, uitându-se urât la silueta lui Smith, care abia se distingea în depărtare.

– Nici mie nu prea îmi place de el, recunoscu Hermione, însă m-a auzit când vorbeam cu Ernie și cu Hannah la masa Astropufilor și părea foarte dornic să vină, ce puteam să-i spun? Dar de fapt, cu cât mai mulți, cu atât mai bine... adică, Michael Corner și prietenii lui nu ar fi venit, dacă nu ar fi fost prietenul lui Ginny...

Ron, care își băuse ultimele picături din sticla sa de Berezero, se înecă și își scuipă lichidul pe haine.

– Prietenul CUI? izbucni el exasperat, cu urechile semănându-i acum cu niște fâșii de carne macră. Este prietena... sora mea iese cu... cum adică, Michael Corner?

– Păi, cred că de asta au venit el și prietenii lui... mă rog, este evident că sunt interesați să învețe să se apere, dar, dacă Ginny nu i-ar fi zis lui Michael ce se întâmplă...

– Când s-a... de când e...?

– S-au întâlnit la balul de Crăciun și sunt împreună de la sfârșitul anului trecut, zise Hermione calmă.

Ajunseseră pe strada principală, iar ea se opri în fața magazinului „Penele lui Scrivenshaft", unde erau prezentate niște frumoase pene de scris de fazan în vitrină.

– Hmm... nu mi-ar strica o pană nouă.

Intră în magazin. Harry și Ron o urmară.

– Care din ei era Michael Corner? întrebă Ron furios.

– Cel brunet, spuse Hermione.

– Nu mi-a plăcut de el, spuse Ron imediat.

– Ce surpriză, spuse Hermione în șoaptă.

– Dar, zise Ron, ținându-se după Hermione pe lângă un rând lung de pene în vase de aramă, credeam că lui Ginny îi plăcea de Harry!

Hermione se uită la el oarecum cu milă și clătină din cap.

– Lui Ginny i-a plăcut de Harry, dar a renunțat la el cu luni în urmă. Nu că n-ar ține la tine, desigur, adăugă ea ama-

bilă pentru Harry, în timp ce examina o pană lungă, negru cu auriu.

Harry, care încă se gândea la semnul pe care i-l făcuse Cho cu mâna la despărțire, nu considera subiectul acesta la fel de interesant ca Ron, care pur și simplu tremura de indignare, însă îl făcu să-și dea seama de ceva ce nu realizase până atunci.

– Deci, de asta a început să vorbească? o întrebă el pe Hermione. De obicei nu vorbea niciodată de față cu mine.

– Exact, zise Hermione. Da, cred că o să mi-o iau pe asta...

Se duse la tejghea și plăti cincisprezece sicli și doi cnuți, cu Ron după ea.

– Ron, spuse ea cu severitate când se întoarse și îl călcă, exact de asta nu ți-a spus Ginny că se vede cu Michael, știa că o să reacționezi în halul ăsta. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai insista.

– Ce vrei să spui? Cine, cum a reacționat? Eu nu insist deloc...

Dar Ron continuă să bombăne în șoaptă pe tot drumul pe stradă.

Hermione își dădu ochii peste cap spre Harry și apoi spuse în șoaptă, în timp ce Ron încă mormăia blesteme la adresa lui Michael Corner:

– Și, apropo de Michael și Ginny... cum e cu Cho și cu tine?

– Ce vrei să spui? zise Harry repede.

Era ca și când în interiorul lui s-ar fi strâns un cazan cu apă fierbinte; avea o senzație arzătoare, care îi făcea fața să îl usture în aerul rece... Fusese atât de evident?

– Păi, zise Hermione, zâmbind ușor, pur și simplu nu putea să-și dezlipească ochii de pe tine, nu-i așa?

Harry nu mai apreciase niciodată până atunci exact cât era de frumos la Hogsmeade.

– CAPITOLUL XVII –

DECRETUL EDUCAȚIONAL NUMĂRUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Harry se simți mai fericit în restul sfârșitului de săptămână decât fusese tot semestrul. El și Ron își petrecură cea mai mare parte a zilei de duminică făcându-și temele din urmă și, deși nu se putea spune că, era distractiv, ultima explozie a soarelui de toamnă persistă, așa că în loc să stea cocoșați la niște mese în camera de zi, își luară de lucru afară și se așezară la umbra unui mesteacăn mare de pe marginea lacului. Hermione, care bineînțeles că era la zi cu toate temele, luă cu ea un nou ghem de lână și își vrăji andrelele, astfel încât acestea se mișcau și țăcăneau suspendate în aer lângă ea, făcând alte pălării și fulare.

Faptul că făceau ceva pentru a se opune lui Umbridge și Ministerului, și că era un membru cheie al răzvrătirii, îi dădea lui Harry un sentiment de imensă satisfacție. Continua să retrăiască în minte întâlnirea de sâmbătă: toți acei oameni care veniseră la el să-i învețe Apărarea contra Magiei Negre... expresiile de pe fețele lor când auziseră de unele lucruri pe care le făcuse... și Cho, care îl lăudase pentru cum se descurcase la Turnirul Trivrăjitor – știind că toți acei oameni nu îl considerau o ciudățenie mincinoasă, ci o persoană demnă de admirație; fu atât de remontat, încât luni dimineață încă era vesel, în ciuda apropierii iminente a orelor care îi plăceau cel mai puțin.

El și Ron coborâră din dormitor, discutând despre ideea Angelinei de a lucra la o manevră nouă, numită „agață-

prinde-rostogolește", din timpul antrenamentului de vâjthat din ziua aceea, și abia când ajunseră în mijlocul camerei de zi însorite observară elementul nou care atrăsese deja atenția unui mic grup de persoane.

Pe avizierul Cercetașilor fusese prins un anunț mare; atât de mare, încât le acoperea pe toate celelalte – lista cu cărțile de vânzare la mâna a doua, lista cu regulile școlii, reamintite de Argus Filch, orarul de antrenamente al echipei de vâjthat, propunerile de schimb ale unor anumite poze din broscuțele de ciocolată cu altele, ultimul anunț al fraților Weasley pentru experimente, datele sfârșiturilor de săptămână în Hogsmeade și anunțurile de obiecte pierdute sau găsite. Noul anunț era tipărit cu litere mari, negre, și avea un sigiliu cu un aspect foarte oficial în partea de jos, lângă o semnătură îngrijită și înflorată.

DIN ORDINUL MARELUI INCHIZITOR
DE LA HOGWARTS

Toate organizațiile, societățile, echipele, grupurile și cluburile elevilor sunt din acest moment desființate.

O organizație, societate, echipă, un grup sau un club este definit(ă) ca o întâlnire între trei sau mai mulți elevi la intervale stabilite.

Permisiunea de reînființare poate fi obținută de la Marele Inchizitor.

(Doamna profesoară Umbridge).

Nu poate exista nici o organizație, societate, echipă, grup sau club fără știința și aprobarea Marelui Inchizitor.

Orice elev dovedit că a format sau a făcut parte dintr-o organizație, societate, echipă, grup sau club care nu a fost aprobat de Marele Inchizitor va fi exmatriculat.

Cele de sus sunt conforme Decretului Educațional Numărul Douăzeci și Patru.

Semnat: Dolores Jane Umbridge, Mare Inchizitor

Harry și Ron citiră anunțul peste capetele unor elevi neliniștiți din anul doi.

– Asta înseamnă că o să desființeze clubul nostru de Gobstones? îl întrebă unul din ei pe un prieten.

– Nu cred că o să aveți probleme cu Gobstones, zise Ron sumbru, făcându-l pe elevul din anul doi să tresară. Însă nu cred că o să fim și noi la fel de norocoși, ce zici? îl întrebă el pe Harry, în timp ce cei din anul doi plecară grăbiți.

Harry reciti anunțul. Fericirea care îl cuprinsese începând de sâmbătă dispăruse. Stomacul îi zvâcnea de supărare.

– Nu este o coincidență, spuse el, încleștându-și pumnii. Știe.

– Nu are cum, zise Ron imediat.

– În hanul acela au fost oameni care au tras cu urechea. Și hai să recunoaștem, nu știm în câți dintre cei care au apărut putem avea încredere... oricare dintre ei ar fi putut să se ducă și să-i spună lui Umbridge ...

Și el, care avusese impresia că îl credeau, că îl admirau...

– Zacharias Smith! zise Ron imediat, dându-și cu pumnul în palmă. Sau... mi s-a părut că și Michael Corner ăla avea o privire cam șmecheră...

– Mă întreb dacă a aflat Hermione, zise Harry, întorcându-se să se uite la ușa care ducea spre dormitoarele fetelor.

– Hai să mergem să-i spunem, zise Ron.

O luă la fugă, deschise ușa și începu să urce scara în spirală. Ajunse la a șasea treaptă când se auzi un sunet răsunător ca un claxon și treptele se topiră unele în altele, formând un tobogan de piatră lung și uniform ca o rampă. Pentru o fracțiune de secundă, Ron încercă să fugă în continuare, dând energic din mâini ca o moară de vânt, însă apoi căzu pe spate

și alunecă extrem de repede pe toboganul nou-creat, oprindu-se întins pe spate la picioarele lui Harry.

– Ăă... nu cred că avem voie în dormitoarele fetelor, spuse Harry, ridicându-l pe Ron în picioare și încercând să nu râdă.

Două fete din anul patru alunecară vesele în viteză pe toboganul de piatră.

– Ooo, cine a încercat să urce? chicotiră ele fericite, ridicându-se dintr-o săritură și privindu-i cercetător pe Harry și Ron.

– Eu, zise Ron, care era încă destul de răvășit. Nu mi-am dat seama că o să se întâmple așa ceva. Este nedrept! adăugă el către Harry, în timp ce fetele ieșeau pe gaura tabloului, chicotind în continuare cu poftă. Hermione are voie în dormitorul nostru, atunci noi de ce nu...?

– Păi, este o regulă de modă veche, spuse Hermione, care tocmai alunecase frumos în fața lor pe un covor și acum se ridica, însă în *Hogwarts: o istorie* scrie că fondatorii au crezut că fetele erau mai de încredere decât băieții. Oricum, de ce ai vrut să urci?

– Ca să te văd... uite! zise Ron, trăgând-o spre avizier.

Ochii lui Hermione parcurseră repede anunțul. Expresia de pe chipul ei deveni de piatră.

– Trebuie să-i fi zis cineva! spuse Ron mânios.

– Nu se poate, zise Hermione pe o voce joasă.

– Ești tare naivă, zise Ron, crezi că doar pentru că tu ești cinstită și demnă de încredere...

– Nu, nu se poate, pentru că, am aruncat un blestem pe bucata de pergament pe care am semnat-o cu toții, zise Hermione sumbru. Crede-mă, dacă s-a apucat cineva și i-a zis lui Umbridge, o să știm exact cine a fost și o să-i pară foarte rău.

– Ce o să pățească? zise Ron entuziasmat.

– Păi, spuse Hermione, hai să zicem că, pe lângă ce or să aibă ei, acneea lui Eloise Midgeon o să pară niște pistrui drăguți. Hai să mergem la micul dejun și să vedem ce zic

ceilalți... Oare a fost afișat în toate casele?

Imediat cum intrară în Marea Sală își dădură seama că anunțul lui Umbridge nu apăruse doar în Turnul Cercetașilor. În sală era o gălăgie de o intensitate stranie și o mișcare mai energică decât de obicei, în timp ce oamenii se așezau și se ridicau de la mese, discutând despre ce citiseră. Harry, Ron și Hermione abia luaseră loc, când Neville, Dean, Fred, George și Ginny se aruncară asupra lor.

– Ați văzut?

– Credeți că știe?

– Ce o să facem?

Toți îl priviră pe Harry. Acesta se uită în jur, ca să fie sigur că nu era nici un profesor prin apropiere.

– O s-o facem oricum, bineînțeles, spuse el încet.

– Știam eu că asta o să zici, spuse George, zâmbind și bătându-l pe umăr pe Harry.

– Și Perfecții? zise Fred, uitându-se întrebător la Ron și Hermione.

– Sigur că da, spuse Hermione calmă.

– Uitați, vin Ernie și Hannah Abbot, zise Ron, uitându-se peste umăr. Plus tipii ăia de la Ochi-de-Șoim și Smith... și n-are nimeni acnee.

Hermione păru alarmată.

– Lasă acneea, idioții nu pot să vină aici acum, ar părea extrem de suspect – stați jos! le spuse ea cu fermitate lui Ernie și Hannah, făcându-le semn disperată să se întoarcă la masa Astropufilor. Mai târziu! Vorbim – mai – târziu!

– Mă duc să-i spun lui Michael, zise Ginny nerăbdătoare, ridicându-se grăbită, ce prost, zău așa...

Se îndreptă repede către masa Ochilor-De-Șoim, iar Harry se uită după ea. Cho nu stătea foarte departe, vorbea cu prietena ei cu părul creț, pe care o adusese cu ea la „Capul de mistreț". Oare avea să se sperie de Umbridge și să nu mai vină la întâlniri?

Însă repercusiunile complete ale anunțului nu se făcură simțite până când fură pe punctul să iasă din Marea Sală și

să se ducă la Istoria Magiei.

– Harry! Ron!

Era Angelina, care se apropia în grabă, părând disperată.

– Este în ordine, spuse Harry încet, când ea ajunse destul de aproape ca să-l audă. Tot o să...

– Îți dai seama că asta include și vâjthațul? spuse Angelina peste el. Trebuie să mergem și să-i cerem voie să reînființăm echipa Cercetașilor!

– Poftim? zise Harry.

– Nu se poate, spuse Ron, îngrozit.

– Ați citit anunțul, menționează și echipele! Așa că, Harry, fii atent... îți spun pentru ultima oară ... te rog, te rog să nu îți pierzi cumpătul cu Umbridge din nou, sau s-ar putea să nu ne mai lase să jucăm!

– Bine, bine, zise Harry, dat fiind că Angelina arăta de parcă mai avea puțin și plângea. Nu-ți face griji, o să fiu cuminte ...

– Pun pariu că Umbridge e la Istoria Magiei, spuse Ron sumbru, când porniră către cursul lui Binns. Încă nu a venit în inspecție la Binns... Pariez pe cât vreți că-i acolo...

Însă se înșelase; singurul profesor prezent când intrară era profesorul Binns, plutind la câțiva centimetri deasupra scaunului, ca de obicei, și pregătindu-se să își continue zumzăitul monoton despre războaiele uriașilor. În ziua aceea, Harry nici măcar nu încercă să fie atent la ce spunea; mâzgăli la întâmplare pe pergament ignorând coatele și privirile mustrătoare ale lui Hermione, până când o lovitură în coaste deosebit de dureroasă îl făcu să-și ridice privirea supărat.

– Ce e?

Ea arătă spre fereastră. Harry se uită în jur. Hedwig era așezată pe pervazul îngust, privindu-l prin geamul gros, cu o scrisoare legată de picior. Harry nu înțelegea; tocmai fuseseră la micul dejun, de ce Dumnezeu nu îi dăduse scrisoarea atunci, ca de obicei? Mulți dintre ceilalți colegi ai săi arătau și ei cu degetul spre Hedwig.

– Ah, întotdeauna mi-a plăcut bufnița asta, este tare fru-

moasă, o auzi Harry pe Lavender șoptindu-i lui Parvati.

Se uită la profesorul Binns, care își citea în continuare notițele, la fel de senin și fără să știe că elevii erau chiar mai puțin atenți decât de obicei. Harry se ridică în tăcere de pe scaun, se ghemui și se duse grăbit de-a lungul șirului până la fereastră, unde împinse zăvorul și o deschise foarte încet.

Se așteptase ca Hedwig să întindă piciorul, pentru ca el să poată lua scrisoarea, și apoi să zboare către culcușul bufnițelor, însă în clipa în care deschise fereastra destul de larg, ea intră repede, ciripind a jale. Harry închise fereastra, aruncându-i o privire neliniștită profesorului Binns, se lăsă iar în jos și se întoarse repede la locul lui, cu Hedwig pe umăr. Se așeză, o luă pe Hedwig în poală și dădu să desfacă scrisoarea pe care o avea legată de picior.

Abia atunci își dădu seama că penele lui Hedwig erau zbârlite într-un mod ciudat; unele erau curbate în direcția greșită, iar o aripă stătea într-un unghi nefiresc.

– E rănită! șopti Harry, coborându-și capul deasupra ei.

Hermione și Ron se aplecară spre el, Hermione chiar își puse pana deoparte.

– Uite... a pățit ceva la aripă...

Hedwig tremura; când Harry încercă să îi atingă aripa, tresări puțin, înfoindu-se de parcă s-ar fi umflat, și îl privi cu reproș.

– Domnule profesor Binns, zise Harry tare, și toți cei din clasă se întoarseră să se uite la el. Nu mă simt bine.

Profesorul Binns își ridică privirea de pe notițe, părând uimit, ca întotdeauna, să descopere camera din fața lui plină de elevi.

– Nu te simți bine? repetă el nesigur.

– Câtuși de puțin, spuse Harry hotărât, ridicându-se în picioare, cu Hedwig ascunsă la spate. Cred că trebuie să mă duc în aripa spitalului.

– Da, zise profesorul Binns, evident nedumerit. Da... da, aripa spitalului... bine, du-te, Perkins...

După ce ieși din clasă, Harry o puse pe Hedwig înapoi pe

umăr și străbătu repede holul, oprindu-se ca să se gândească doar când ajunse departe de ușa lui Binns. Prima persoană la care s-ar fi gândit să o vindece pe Hedwig ar fi fost Hagrid, desigur; însă, având în vedere că habar nu avea unde era Hagrid, nu îi mai rămânea decât să o găsească pe profesoara Grubbly-Plank și să spere că îl va ajuta.

Se uită pe fereastră la terenul bătut de vijelie și pustiu. Nu era nici urmă de ea pe lângă coliba lui Hagrid; dacă nu preda, probabil că era în cancelarie. Începu să coboare scările, cu Hedwig ciripind slăbită, în timp ce i se balansa pe umăr.

Ușa cancelariei era flancată de două himere. Când Harry se apropie, una dintre ele cârâi:

- Ar trebui să fii la ore, tipule.

- Este o urgență, zise Harry scurt.

- Oooo, o urgență, da? spuse cealaltă himeră pe o voce subțire. Păi, asta ne-a lăsat fără replică, nu?

Harry bătu la ușă. Auzi pași, apoi ușa se deschise și el se trezi față-n față cu profesoara McGonagall.

- Doar nu ai primit o altă detenție! zise ea imediat, cu lentilele dreptunghiulare scânteindu-i amenințător.

- Nu, doamnă profesoară! zise Harry grăbit.

- Atunci, de ce nu ești la ore?

- Se pare că este o urgență, zise mieros a doua himeră.

- O caut pe doamna profesoară Grubbly-Plank, îi explică Harry. Este vorba de bufnița mea, este rănită.

- Bufniță rănită, ai zis?

Profesoara Grubbly-Plank apăru lângă umărul profesoarei McGonagall, fumând pipă și ținând în mână un exemplar din *Profetul zilei.*

- Da, spuse Harry, ridicând-o pe Hedwig cu grijă de pe umăr, a apărut după celelalte bufnițe de la poșta de dimineață și are ceva la aripă, uitați...

Profesoara Grubbly-Plank strânse pipa cu hotărâre între dinți și o luă pe Hedwig de la Harry, în timp ce profesoara McGonagall o urmărea.

- Hmm, zise profesoara Grubbly-Plank, mișcându-i-se

puțin pipa în timp ce vorbea. Se pare că a atacat-o cineva. Însă nu-mi dau seama ce ar fi putut să fie. Thestralii atacă uneori și păsări, desigur, însă Hagrid i-a dresat foarte bine pe Thestralii de la Hogwarts să nu se atingă de bufnițe.

Harry nu știa și nici nu îi păsa ce erau Thestralii; nu vroia să știe decât că Hedwig avea să se facă bine. Profesoara McGonagall, însă, se uită tăios la Harry și zise:

– Potter, știi cât a călătorit bufnița aceasta?

– Ăă, spuse Harry. Vine de la Londra, cred.

Îi întâlni privirea pentru o clipă și știu, după modul în care i se uniră sprâncenele la mijloc, că înțelesese că „Londra" însemna „ Casa Cumplită, numărul doisprezece."

Profesoara Grubbly-Plank scoase un monoclu dintr-un buzunar interior al robei și și-l puse la ochi, pentru a examina îndeaproape aripa lui Hedwig.

– Cred că aș putea rezolva problema dacă o lași la mine, Potter, zise ea.

– În orice caz, nu are voie să zboare la distanțe mari timp de câteva zile.

– Ăă... sigur... mulțumesc, zise Harry, exact când sună de ieșire.

– Pentru puțin, spuse profesoara Grubbly-Plank pe un ton aspru, întorcându-se în cancelarie.

– Stai puțin, Wilhelmina! zise profesoara McGonagall. Scrisoarea lui Potter!

– A, da! spuse Harry, care uitase pentru o clipă de pergamentul legat de piciorul lui Hedwig.

Profesoara Grubbly-Plank i-l dădu și apoi dispăru în cancelarie ținând-o în brațe Hedwig, care se uita la Harry de parcă nu îi venea să creadă că o dădea așa. Simțindu-se puțin vinovat, acesta vru să plece, dar profesoara McGonagall îl chemă înapoi.

– Potter!

– Da, doamnă profesoară McGonagall?

Se uită într-o parte și în alta a holului; veneau elevi din ambele părți.

– Ține minte, zise ea încet grăbită, cu ochii pe sulul de pergament din mâna lui, că liniile de comunicație spre și dinspre Hogwarts ar putea fi urmărite, da?

– Eu... spuse Harry, dar șuvoiul de elevi care curgea de-a lungul holului aproape că îl ajunsese din urmă.

Profesoara McGonagall îi făcu un mic semn cu capul și se întoarse în cancelarie, lăsându-l acolo pe Harry, care fu luat de curent și dus în curte. Îi zări pe Ron și pe Hermione stând deja adăpostiți într-un colț, cu gulerele ridicate împotriva vântului. Harry desfăcu sulul, în timp ce se îndrepta grăbit spre ei, și descoperi cinci cuvinte scrise de Sirius:

Azi, același loc, aceeași oră.

– Hedwig e bine? întrebă Hermione neliniștită, în clipa când Harry ajunse destul de aproape ca să o audă.

– Unde ai dus-o? întrebă Ron.

– La Grubbly-Plank, zise Harry. Și m-am întâlnit cu McGonagall... Fiți atenți...

Și le povesti ce spusese profesoara McGonagall. Spre uimirea lui, nici unul dintre ei nu păru șocat. Din contră, schimbară niște priviri pline de înțeles.

– Ce e? spuse Harry, uitându-se când la Ron, când la Hermione.

– Păi, tocmai îi ziceam lui Ron... dacă a încercat cineva să o intercepteze pe Hedwig? Adică, până acum nu a mai fost rănită niciodată pe parcursul unui zbor, nu-i așa?

– De fapt, de la cine este scrisoarea? întrebă Ron, luând mesajul de la Harry.

– De la Snuffles, spuse Harry încet.

– „Același loc, aceeași oră?" Se referă la focul din camera de zi?

– Evident, spuse Hermione, citind și ea mesajul și părând îngrijorată. Tot ce sper este că nu a mai citit-o și altcineva...

– Însă era sigilată cum trebuie, zise Harry, încercând să se convingă în același timp și pe el. Și nimeni nu ar înțelege ce înseamnă, dacă nu ar ști că am mai vorbit cu el înainte, nu-i așa?

– Nu știu, spuse Hermione neliniștită, aruncându-și ghiozdanul pe umăr când sună iar clopoțelul, nu ar fi foarte greu să sigileze pergamentul la loc prin magie... Iar dacă este urmărită Rețeaua Zvrr... chiar nu pot să-mi dau seama cum am putea să-l avertizăm să nu vină fără să fim și de data asta interceptați!

Coborâră treptele către celule târșâindu-și picioarele către ora de Poțiuni și cufundați în gânduri, însă când ajunseră la capătul scărilor fură treziți la realitate de vocea lui Draco Reacredință, care stătea chiar în fața clasei lui Plesneală, fluturând o bucată de pergament cu aspect oficial și vorbind mult mai tare decât era cazul, ca să-i poată auzi fiecare cuvânt.

– Da, Umbridge i-a dat echipei de vâjthaț a Viperinilor permisiunea de a continua imediat să joace, m-am dus să vorbesc cu ea la prima oră. Nici n-a durat mult, adică, îl știe foarte bine pe tata, el trece tot timpul pe la Minister... o să fie interesant să vedem dacă o să li se permită și Cercetașilor să joace în continuare, nu-i așa?

– Nu spuneți nimic, îi imploră șoptit Hermione pe Harry și Ron, care îl priveau pe Reacredință cu chipurile împietrite și pumnii încleștați. Asta vrea.

– Adică, spuse Reacredință, ridicând vocea încă puțin, cu ochii cenușii scânteind răuvoitor spre Harry și Ron, dacă este o problemă de influență la Minister, nu prea cred că au șanse... Din câte zice tata, de ani de zile caută o scuză să-l concedieze pe Arthur Weasley... Iar cât despre Potter... tata spune că nu este decât o problemă de timp până când o să-l expedieze Ministerul la Sf. Mungo... se pare că au o secție specială pentru cei cărora le-a fost zăpăcit creierul prin magie.

Reacredință făcu o mutră caraghioasă, cu maxilarul atârnându-i și dând ochii peste cap. Crabbe și Goyle scoaseră hohotele lor obișnuite de râs; Pansy Parkinson icni de bucurie.

Ceva se lovi cu putere de umărul lui Harry, dându-l la o parte. O fracțiune de secundă mai târziu, își dădu seama că era Neville, care tocmai trecuse furios pe lângă el, îndreptându-se direct spre Reacredință.

– Neville, nu!

Harry făcu un salt înainte și îl prinse pe Neville de robă; Neville se luptă cu disperare, vânturându-și pumnii și încercând cu orice preț să ajungă la Reacredință, care păru extrem de șocat pentru o clipă.

– Ajută-mă! îi strigă Harry lui Ron, reușind să treacă un braț în jurul gâtului lui Neville și să îl târască înapoi, departe de Viperini.

Crabbe și Goyle își flexau mușchii brațelor, în timp ce se așezau în fața lui Reacredință, gata de luptă. Ron îl apucă pe Neville de mâini și, împreună cu Harry, reuși să-l aducă înapoi în rândul Cercetașilor. Neville avea fața roșie ca focul; strânsoarea lui Harry în jurul gâtului îl făcea greu de înțeles, însă reuși să bâiguie niște cuvinte.

– Nu... amuzant... nu mă... Mungo... îi arăt... eu...

Ușa celulei se deschise. Plesneală apăru în prag. Ochii săi întunecați scrutară rândul Cercetașilor până în dreptul lui Harry și Ron, care se luptau cu Neville.

– Potter, Weasley, Poponeață, vă bateți? vorbi Plesneală cu o voce rece, batjocoritoare. Zece puncte pierdute de Cercetași. Potter, dă-i drumul lui Poponeață, sau te paște detenția. Toată lumea, înăuntru.

Harry îi dădu drumul lui Neville, care rămase pe loc, gâfâind și uitându-se urât la el.

– A trebuit să te opresc, zise Harry, ridicându-și ghiozdanul. Crabbe și Goyle te-ar fi făcut bucăți.

Neville nu spuse nimic; își înșfăcă ghiozdanul și intră supărat în celulă.

– Ce a fost asta, zise Ron rar, în timp ce îl urmau pe Neville, pentru numele lui Merlin?

Harry nu răspunse. Știa exact de ce lui Neville îi era foarte greu să audă de oamenii care erau în spitalul Sf. Mungo din cauza unor afecțiuni magice la creier, însă îi jurase lui Dumbledore că nu va dezvălui nimănui secretul băiatului. Nici măcar Neville nu știa că Harry era la curent.

Harry, Ron și Hermione se așezară la locurile lor obiș-

nuite din fundul clasei, își scoaseră pergamentele, penele și exemplarele cărții *O sută de plante și ciuperci magice.* Cei din jurul lor vorbeau în șoaptă despre ce făcuse Neville, dar, când Plesneală închise ușa celulei cu un zgomot răsunător, toată lumea amuți.

– Observați, zise Plesneală pe tonul său jos și ironic, că astăzi avem un oaspete.

Făcu un semn către colțul întunecat al celulei și Harry o văzu pe profesoara Umbridge stând acolo, cu clipboard-ul pe genunchi. Se uită pieziș la Ron și Hermione, cu sprâncenele ridicate. Plesneală și Umbridge, cei doi profesori pe care îi detesta cel mai mult. Îi era greu să se hotărască pe care dintre ei își dorea să-l vadă triumfând asupra celuilalt.

– Azi vom continua cu Soluția Întăritoare. Veți găsi amestecurile la fel cum le-ați lăsat lecția trecută; dacă au fost făcute corect, trebuie să se fi maturat bine în timpul week-end-ului. Aveți instrucțiunile – flutură iar bagheta – pe tablă. Continuați.

Profesoara Umbridge petrecu prima jumătate de oră luând notițe în colțul ei. Harry era foarte nerăbdător să o vadă punându-i întrebări lui Plesneală; atât de nerăbdător, încât deveni din nou neglijent cu poțiunea.

– Sânge de salamandră, Harry! gemu Hermione, apucându-l de încheietură ca să-l împiedice să adauge ingredientul greșit pentru a treia oară, nu suc de rodii!

– Da, spuse Harry vag, lăsând sticla jos și continuând să se uite spre colț.

Umbridge tocmai se ridicase.

– Ha, zise el încet, în timp ce ea se plimba printre două rânduri de mese către Plesneală, care era aplecat peste ceaunul lui Dean Thomas.

– Ei bine, elevii par să fie destul de avansați pentru nivelul lor, zise ea vioi din spatele lui Plesneală. Deși nu sunt foarte sigură că este bine faptul că le predați o poțiune ca Soluția Întăritoare. Cred că Ministerul ar prefera să fie eliminată din programă.

Plesneală se ridică încet și se întoarse spre ea.

– Ia spuneți... de cât timp predați la Hogwarts? întrebă ea, cu pana pe clipboard.

– De paisprezece ani, răspunse Plesneală.

Avea o expresie impenetrabilă. Harry, privindu-l cu atenție, mai puse câteva picături în poțiune; aceasta șuieră amenințător și se făcu din turcoaz portocalie.

– Ați candidat întâi pentru postul de profesor de Apărare contra Magiei Negre, dacă nu mă înșel? îl întrebă profesoara Umbridge pe Plesneală.

– Da, spuse Plesneală încet.

– Însă ați eșuat?

Plesneală strânse din buze.

– Evident.

Profesoara Umbridge mâzgăli ceva pe clipboard.

– Și cred că ați candidat în mai multe rânduri pentru postul de la Apărarea contra Magiei Negre de când ați devenit profesor în această școală, dacă nu mă înșel?

– Da, spuse Plesneală încet, abia mișcându-și buzele și părând foarte supărat.

– Bănuiți cumva de ce Dumbledore a refuzat sistematic să vă numească în acest post? întrebă Umbridge.

– Vă sugerez să îl întrebați pe el, zise Plesneală repezit.

– O, așa voi face, zise profesoara Umbridge cu un zâmbet dulce.

– Să înțeleg că este ceva important? întrebă Plesneală, cu ochii săi negri întredeschiși.

– O, da, zise profesoara Umbridge, da, Ministerul dorește să înțeleagă... ăă... trecutul profesorilor până în cele mai mici detalii.

Se îndepărtă, se duse la Pansy Parkinson și începu să îi pună întrebări despre orele de curs. Plesneală se uită la Harry și pentru o clipă li se întâlniră privirile. Harry își coborî repede privirea spre poțiunea care acum se închega într-un mod îngrozitor și emana un miros puternic de cauciuc ars.

– Iar nu primești note, Potter, spuse Plesneală cu răutate,

golind ceaunul lui Harry cu o mișcare de baghetă. Îmi vei scrie un eseu despre compoziția corectă a acestei poțiuni, arătând unde și de ce ai greșit. Îl vei preda data viitoare, ai înțeles?

– Da, spuse Harry furios.

Plesneală le dăduse deja teme și în seara aceea avea antrenament de vâjthaț; asta însemna alte nopți nedormite. Habar n-avea cum de se trezise fericit în dimineața aceea. Acum nu simțea decât o dorință arzătoare ca ziua să se termine.

– Poate că nu mă duc la Previziuni despre Viitor, spuse el sumbru, în timp ce stăteau în curte după prânz, cu vântul mișcându-le poalele robelor și borurile pălăriilor. O să mă prefac că sunt bolnav și o să scriu eseul pentru Plesneală, ca să nu mai trebuiască să stau treaz aproape toată noaptea.

– Trebuie să te duci la Previziuni despre Viitor, zise Hermione cu severitate.

– Auzi cine vorbește, tu ai renunțat la Previziuni despre Viitor, o urăști pe Trelawney! spuse Ron indignat.

– Nu o urăsc, spuse Hermione cu superioritate. Pur și simplu cred că este o profesoară îngrozitoare și că de fapt e o escroacă bătrână. Dar Harry a lipsit deja de la Istoria Magiei și nu cred ar trebui să mai piardă încă o oră!

Era prea mult adevăr în aceste cuvinte pentru ca Harry să le poată ignora, așa că jumătate de oră mai târziu se așeză înconjurat de atmosfera fierbinte, prea parfumată din clasa de Previziuni despre Viitor, fiind supărat pe toată lumea. Profesoara Trelawney împărțea din nou exemplare ale *Oracolului viselor*. Harry se gândi că ar fi fost mult mai câștigat dacă ar fi scris eseul-pedeapsă pentru Plesneală în loc să fi stat acolo, încercând să găsească înțelesuri ascunse într-o grămadă de vise inventate.

Însă se părea că nu era singura persoană din clasa de la Previziuni despre Viitor care era prost dispusă. Profesoara Trelawney trânti un exemplar al *Oracolului* pe masă între Harry și Ron și se îndepărtă grăbită, cu gura pungă; azvârli următorul exemplar al *Oracolului* către Seamus și Dean, ratând de puțin capul lui Seamus, și-l aruncă pe ultimul spre

pieptul lui Neville cu o forță atât de mare că acesta alunecă de pe pernă.

– Ei bine, la treabă! zise profesoara Trelawney tare, cu o voce ascuțită și oarecum isterică, știți ce aveți de făcut! Sau sunt o profesoară atât de slabă încât nu ați învățat până acum cum să deschideți o carte?

Toată clasa o privi derutată, iar apoi elevii se uitară unii la alții. Harry, însă, credea că știa ce se întâmplase. În timp ce profesoara Trelawney se trântea la loc pe scaunul ei cu spătar înalt, cu ochii ei mari și plini de lacrimi de supărare, se aplecă spre Ron și îi șopti:

– Cred că a primit rezultatul inspecției.

– Doamnă profesoară? zise Parvati Patil pe o voce joasă (ea și Lavender o admiraseră dintotdeauna pe profesoara Trelawney). Doamnă profesoară, s-a întâmplat... ăă... ceva?

– Dacă s-a întâmplat? strigă profesoara Trelawney cu o voce cutremurată de sentiment. Sigur că nu! Am fost jignită, desigur... au fost făcute insinuări împotriva mea... s-au formulat acuzații nefondate... dar nu, nu s-a întâmplat nimic, sigur că nu!

Trase aer în piept cutremurându-se și nu se mai uită la Parvati, cu lacrimile de furie șiroindu-i pe sub ochelari.

– Nu spun nimic, se înecă ea, de cei șaisprezece ani de muncă pasionată... se pare că au trecut neobservați... însă nu voi accepta să fiu insultată, nu, asta nu!

– Dar, doamnă profesoară, cine vă insultă? întrebă Parvati cu timiditate.

– Instituția! spuse profesoara Trelawney, pe o voce joasă, dramatică și tremurândă. Da, cei care au ochii prea întunecați de cotidian ca să vadă ce văd eu, să știe ce știu eu... Desigur, noi clarvăzătorii am fost mereu temuți, mereu persecutați... Este... vai... soarta noastră.

Înghiți în sec, își șterse cu putere obrajii uzi cu un capăt al șalului, iar apoi își scoase din mânecă o mică batistă cu broderie și își suflă nasul foarte tare, făcând un zgomot asemănător celui pe care îl făcea Peeves când scotea limba.

Ron râse ironic. Lavender îi aruncă o privire dezgustată.

– Doamnă profesoară, zise Parvati, vreți să spuneți că... are legătură cu doamna profesoară Umbridge...?

– Să nu îmi vorbești de femeia aceea! strigă profesoara Trelawney, ridicându-se brusc, zăngănindu-și mărgelele și aruncând săgeți din spatele ochelarilor. Te rog frumos să lucrezi în continuare!

Își petrecu restul orei plimbându-se printre ei, cu lacrimile încă prelingându-i-se de după ochelari și murmurând în șoaptă ceea ce păreau să fie amenințări.

– ... Puteți să alegeți să plecați... câtă lipsă de demnitate... perioadă de probă... mai vedem noi... cum îndrăznește...

– Tu și Umbridge aveți ceva în comun, îi spuse Harry încet lui Hermione când se reîntâlniră la ora de Apărare contra Magiei Negre. Este clar că și ea crede că Trelawney este o escroacă bătrână... se pare că i-a dat o perioadă de probă.

În timp ce Harry vorbea, Umbridge intră în clasă, purtându-și funda neagră de catifea și o expresie de îngâmfare maximă.

– Bună ziua, elevi !

– Bună ziua, doamnă profesoară Umbridge, ziseră ei.

– Baghetele deoparte, vă rog.

Însă de data asta nu se auzi nici un zgomot de răspuns; nimeni nu se obosise să își scoată baghetele.

– Vă rog să dați la pagina treizeci și patru a cărții *Teoria magică defensivă* și să citiți al treilea capitol, intitulat „Pledoarie pentru răspunsul neofensiv la atacurile magice". Nu este nevoie să...

– Vorbiți, spuseră în același timp Harry, Ron și Hermione în șoaptă.

*

– Nici un antrenament de vâjthaț, spuse Angelina pe un ton sec când Harry, Ron și Hermione intrară în camera de zi după cina din seara aceea.

– Dar nu mi-am pierdut cumpătul! zise Harry îngrozit. Angelina, nu i-am zis nimic, îți jur, nu am...

– Știu, știu, zise Angelina distrusă. Nu a spus decât că are nevoie să se gândească puțin.

– Să se gândească la ce? spuse Ron supărat. Viperinilor le-a dat aprobarea, nouă de ce ne-o refuză?

Însă Harry își imagina cât de mult îi plăcea lui Umbridge să-i amenințe pe Cercetași cu interzicerea vâjthatului și la fel de ușor pricepea de ce nu vroia să renunțe prea curând la această armă contra lor.

– Păi, zise Hermione, gândește-te la partea bună... cel puțin acum ai timp să scrii eseul pentru Plesneală!

– Și asta e partea bună, nu? se răsti Harry, în timp ce Ron o privea pe Hermione, nevenindu-i să creadă. Fără antrenament de vâjthat și cu Poțiuni suplimentare?

Harry se prăbuși într-un scaun, își scoase din ghiozdan eseul pentru Poțiuni fără prea multă tragere de inimă și se apucă de lucru. Îi era foarte greu să se concentreze; chiar dacă știa că Sirius nu avea să apară în foc decât mult mai târziu, nu putea să nu se uite în flăcări la fiecare câteva minute, doar ca să fie sigur. De asemenea, în cameră era extrem de mult zgomot: se părea că Fred și George își perfecționaseră o parte din Cutiile de Gustări cu Surprize, iar acum o demonstrau pe rând în fața unei mulțimi care îi aclama și încuraja.

Mai întâi, Fred mușca din capătul portocaliu al unei caramele și începea să vomite spectaculos într-o găleată pe care o așezaseră în fața lor. Apoi înghițea cu greu capătul mov al caramelei, moment în care se oprea imediat din vomitat. Lee Jordan, care asista la demonstrație, făcea să dispară voma la intervale regulate cu aceeași Vrajă de Dispariție pe care o tot folosea Plesneală la poțiunile lui Harry.

Din cauza zgomotelor sistematice de vomitat, a urletelor și a vocilor lui Fred și George, care luau comenzi în avans de la ceilalți, lui Harry îi era extraordinar de dificil să se concentreze asupra metodei corecte de a prepara Soluția Întăritoare. Hermione nu îi era de nici un ajutor; sunetele mulțimii și cele făcute de vărsătura care ajungea pe fundul

găleții lui Fred și George erau marcate de pufniturile ei tari și dezaprobatoare, ceea ce Harry descoperi că îi distrăgea și mai mult atenția.

– Păi, du-te și oprește-i! zise el enervat, după ce greșise pentru a patra oară cantitatea de pudră de gheare din griffon.

– Nu pot, tehnic vorbind, nu fac nimic greșit, spuse Hermione printre dinți. Au dreptul să mănânce chestiile alea sinistre și nu pot să găsesc nici o regulă care să spună că idioții ăștia nu au voie să le cumpere, dacă nu se dovedește că sunt periculoase. Și se pare că nu sunt.

Ea, Harry și Ron îl urmăriră pe George vărsând drept în găleată, înghițind restul caramelei și îndreptându-se cu un zâmbet larg și cu brațele întinse pentru a culege aplauzele.

– Știți, nu înțeleg de ce Fred și George au luat doar trei N.O.V.-uri fiecare, spuse Harry, privindu-i pe Fred, George și Lee cum strângeau galbeni de la mulțimea entuziasmată. Chiar știu ce fac.

– Ah, nu știu decât chestii care iau ochii și asta nu folosește la nimic, spuse Hermione cu dispreț.

– Nu folosește la nimic? repetă Ron pe o voce încordată. Hermione, deja au câștigat aproape douăzeci și șase de galioni.

Trecu mult până când se risipi mulțimea din jurul gemenilor Weasley, apoi Fred, Lee și George petrecură și mai mult timp numărându-și profiturile, așa că trecuse deja cu mult de miezul nopții când Harry, Ron și Hermione rămaseră în sfârșit singuri în camera de zi. Într-un târziu, Fred închise ușa către dormitoarele băieților după el, zornăind ostentativ o cutie cu galioni, iar Hermione se încruntă. Harry, care făcea foarte puține progrese cu eseul pentru Poțiuni, se hotărî să renunțe în seara aceea. În timp ce el își strângea cărțile, Ron, care aținise într-un fotoliu, scoase un mormăit șters, se trezi și se uită ametit în foc.

– Sirius! zise el.

Harry se întoarse imediat. Capul cu părul negru și neîngrijit al lui Sirius se ivise iar printre flăcări.

– Bună, zise el, zâmbind.

– Bună, spuseră Harry, Ron și Hermione într-un glas, îngenunchind cu toții pe covorul din fața șemineului.

Șmecherilă toarse tare și se apropie de foc, încercând, în ciuda căldurii, să își apropie capul de cel al lui Sirius.

– Cum merge? spuse Sirius.

– Nu prea bine, spuse Harry, în timp ce Hermione îl trăgea pe Șmecherilă înapoi, ca să nu își ardă mustățile. Ministerul a mai dat un decret, care spune că nu mai putem să avem echipe de vâjthaț...

– Și nici grupuri secrete de Apărare contra Magiei Negre? zise Sirius.

Urmă o scurtă pauză.

– Cum ai aflat de asta? întrebă Harry.

– Ar trebui să alegeți cu mai mare grijă locul unde vă întâlniți, spuse Sirius, zâmbind și mai larg. „Capul de mistreț" credeți că a fost potrivit?

– Păi, a fost mai bine decât la „Trei mături"! spuse Hermione apărându-se. Acolo e tot timpul plin de oameni...

– Ceea ce înseamnă că ar fi fost mai greu să fiți auziți, spuse Sirius. Mai ai multe de învățat, Hermione.

– Cine ne-a auzit? întrebă Harry.

– Mundungus, desigur, spuse Sirius, și îl pufni râsul când toți părură derutați. Era vrăjitoarea ascunsă sub văl.

– Mundungus era? zise Harry, uluit. Ce căuta la „Capul de mistreț?"

– Tu de ce crezi că s-a dus acolo? spuse Sirius nerăbdător. Era cu ochii pe tine, bineînțeles.

– Încă sunt urmărit? întrebă Harry supărat.

– Da, spuse Sirius, și e foarte bine, nu-i așa, dacă primul lucru pe care îl faci în sfârșitul de săptămână liber este să organizezi un grup de apărare ilegal.

Însă nu părea nici supărat și nici îngrijorat. Din contră, se uită la Harry cu deosebită mândrie.

– De ce s-a ascuns Dung de noi? întrebă Ron, părând dezamăgit. Ne-ar fi plăcut să vorbim cu el.

– Nu mai are voie să mai calce pe la „Capul de mistreț" de acum douăzeci de ani, spuse Sirius, iar barmanul ăla are o memorie foarte bună. Am pierdut Pelerina Invizibilă de rezervă a lui Moody când a fost arestat Sturgis, așa că în ultimul timp Dung se tot îmbracă în vrăjitoare... mă rog... în primul rând, Ron... am jurat să-ți transmit următorul mesaj de la mama ta.

– A, da? spuse Ron temător.

– A spus că pentru nimic în lume să nu faci parte dintr-un grup secret și ilegal de Apărare contra Magiei Negre. A zis că sigur o să fii exmatriculat și că îți vei distruge viitorul. A zis că o să ai o grămadă de timp să înveți cum să te aperi mai târziu și că ești prea tânăr ca să îți faci griji pentru asta acum. De asemenea (ochii lui Sirius se întoarseră spre ceilalți doi), îi sfătuiește pe Harry și pe Hermione să nu continue cu acest grup, deși acceptă că nu are nici o autoritate asupra lor, dar pur și simplu îi imploră să nu uite că le vrea numai binele. V-ar fi scris toate astea, însă, dacă ar fi fost interceptată bufnița, ați fi avut mari probleme, și n-a putut să vă spună ea însăși pentru că este de gardă în noaptea asta.

– De gardă la ce? spuse Ron repede.

– Nu te privește, niște chestii pentru Ordin, spuse Sirius. Așa că trebuie să fac eu pe mesagerul și să mă asigur că o să-i spuneți că v-am transmis ce a spus, pentru că nu cred că are încredere în mine.

Urmă o altă pauză timp în care Șmecherilă, mieunând, încercă să atingă capul lui Sirius cu o lăbuță, iar Ron își făcu de lucru cu o gaură din covorul din fața șemineului.

– Deci, vrei să spun că nu o să mai fac parte din grupul de apărare? murmură el într-un târziu.

– Eu? Sigur că nu! spuse Sirius, părând surprins. Eu cred că este o idee excelentă!

– Da? zise Harry, crescându-i inima.

– Sigur că da! spuse Sirius. Crezi că tatăl tău și cu mine ne-am fi supus și am fi urmat ordinele unei cotoroanțe bătrâne ca Umbridge?

– Dar... semestrul trecut nu mi-ai spus decât să am grijă și să nu risc nimic...

– Harry, anul trecut tot ce știam era că cineva din Hogwarts încerca să te omoare! spuse Sirius nerăbdător. Anul ăsta, știm că există cineva din afara Școlii Hogwarts care ar vrea să ne omoare pe toți, așa că mi se pare o idee foarte bună să învățați să vă apărați singuri cum trebuie!

– Și dacă suntem exmatriculați? întrebă Hermione, cu o expresie nelămurită pe chip.

– Hermione, toată chestia asta a fost ideea ta! spuse Harry, holbându-se la ea.

– Știu că a fost ideea mea. Dar vreau să știu ce crede Sirius, spuse ea, ridicând din umeri.

– Păi, mai bine exmatriculați și capabili să vă apărați, decât să stați în școală fără să aveți habar de nimic, spuse Sirius.

– Așa este, ziseră Harry și Ron entuziasmați.

– Bun, spuse Sirius, cum organizați grupul ăsta? Unde vă întâlniți?

– Păi, asta ar cam fi o problemă, zise Harry. Nu știu unde o să putem să mergem.

– Ce ziceți de „Urlet în noapte"? sugeră Sirius.

– Da, asta e o idee bună! spuse Ron entuziasmat, dar Hermione scoase un sunet sceptic și toți trei se uitară la ea.

Sirius își întoarse capul cuprins de flăcări.

– Păi, Sirius, voi erați doar patru persoane care vă întâlneați în „Urlet în noapte" când erați la școală, zise Hermione. Puteați să vă transformați în animale și presupun că, dacă ați fi vrut, v-ați fi putut înghesui cu toții sub o singură Pelerină Invizibilă. Însă noi suntem douăzeci opt și nici unul dintre noi nu este Animag, așa că nu am avea nevoie de o Pelerină Invizibilă, ci mai degrabă de un Cort Invizibil...

– Ai dreptate, spuse Sirius, puțin dezumflat. Păi, sunt sigur că o să găsiți voi ceva. Parcă era un loc de trecere destul de mare în spatele oglinzii mari de la etajul patru, acolo ați putea avea destul loc ca să exersați blestemele.

– Fred și George mi-au spus că este blocat, zise Harry,

clătinând din cap. S-a surpat, sau ceva de genul ăsta.

– A... spuse Sirius, încruntându-se. Păi, o să mă mai gândesc și o vă spun data...

Se întrerupse. Chipul îi deveni deodată încordat, speriat. Se întoarse într-o parte, părând să se uite prin zidul gros de cărămidă al șemineului.

– Sirius? zise Harry neliniștit.

Dar acesta dispăruse. Harry se uită câteva clipe cu gura căscată la flăcări, apoi se întoarse spre Ron și Hermione.

– De ce a...?

Hermione scoase un icnet îngrozit și fu în picioare dintr-o săritură, uitându-se în continuare la foc.

Printre flăcări apăruse o mână pipăind în jur, de parcă ar fi vrut să prindă ceva; o mână butucănoasă, cu degetele scurte, pline de inele urâte de modă veche.

Toți trei o luară la fugă. Harry se uită înapoi din ușa care ducea spre dormitoarele băieților. Mâna lui Umbridge încă făcea mișcări bruște printre flăcări, de parcă ar fi știut exact unde fusese părul lui Sirius cu câteva secunde înainte și ar fi fost hotărâtă să îl prindă.

– CAPITOLUL XVIII –

ARMATA LUI DUMBLEDORE

– Harry, Umbridge ți-a citit scrisorile. Nu există altă explicație.

Crezi că Umbridge a atacat-o pe Hedwig? zise el, foarte supărat.

– Sunt aproape sigură, zise Hermione sumbru. Ai grijă, îți fuge broasca!

Harry își îndreptă bagheta spre broasca-bou care sărea plină de speranță către celălalt capăt al mesei – *„Accio!"* – iar ea se întoarse posomorâtă înapoi în mâna sa.

Farmecele erau mereu una dintre orele la care puteau să se bucure în liniște de o discuție personală; de obicei era atâta mișcare și activitate, încât pericolul de a fi auziți era foarte scăzut. Azi, cu clasa plină de broaște-bou care orăcăiau și corbi care croncăneau, și din cauza ploii torențiale care șiroia și răpăia pe ferestrele clasei, discuția în șoaptă a lui Harry, Ron și Hermione despre felul în care Umbridge aproape că îl prinsese pe Sirius trecu neobservată.

– Eu m-am gândit la asta de când te-a acuzat Filch că ai comandat bombe cu miros de baligă, pentru că mi s-a părut o minciună străvezie, șopti Hermione. Adică, după ce ți-ar fi fost citită scrisoarea, ar fi fost cât se poate de clar că nu dăduseși nici o comandă, așa că nu ai fi avut deloc probleme... o glumă proastă, nu-i așa? Însă apoi m-am gândit: dar dacă cineva nu dorise decât o scuză ca să-ți citească scrisorile? Păi, atunci, ar fi fost un mod perfect de a obține asta pentru Umbridge... Să îi vândă un pont lui Filch, să îl lase pe el să se ocupe de partea murdară și să confiște

scrisoarea. Apoi ori găsea un mod să o fure, ori îi cerea să o vadă - nu cred că Filch s-ar fi opus, când a susținut el drepturile elevilor? Harry, strivești broasca.

Harry se uită în jos; într-adevăr, își strângea atât de tare broasca-bou, încât îi ieșeau ochii din cap; o puse repede la loc pe masă.

- Aseară chiar că am scăpat ca prin urechile acului, spuse Hermione. Eu nu mă întreb decât dacă Sirius știe cât de aproape a fost. *Silencio.*

Broasca-bou pe care își exersa Vraja de Tăcere amuți în mijlocul orăcăitului și se uită la el urât și cu reproș.

- Dacă l-ar fi prins pe Snuffles...

Harry termină fraza în locul ei.

- Probabil că în dimineața asta ar fi fost înapoi în Azkaban.

Își mișcă bagheta fără să se concentreze prea tare; broasca-bou se umflă ca un balon mare și scoase un fluierat foarte ascuțit.

- *Silencio!* zise Hermione grăbită, îndreptându-și bagheta către broasca lui Harry, care se dezumflă încet în fața lor. Păi, n-are voie să o mai facă, asta este tot. Însă nu pot să-mi dau seama cum să-l anunțăm. Nu putem să-i trimitem o bufniță.

- Nu cred că va mai risca, spuse Ron. Nu e prost, știe și el că a fost cât pe-aci să-l prindă. *Silencio!*

Corbul mare și urât din fața lui scoase un croncănit batjocoritor.

- *Silencio. SILENCIO!*

Corbul croncăni și mai tare.

- E din cauza modului în care îți miști bagheta, spuse Hermione, privindu-l critic pe Ron. Nu ar trebui să o fluturi, este mai mult o zvâcnitură.

- Corbii sunt mai dificili decât broaștele, spuse Ron printre dinți.

- Bine, hai să facem schimb, zise Hermione, înșfăcând corbul lui Ron și înlocuindu-l cu broasca-bou grasă pe care o avea ea. *Silencio!*

Corbul continuă să își deschidă și închidă ciocul ascuțit, însă nu ieși nici un sunet.

– Foarte bine, domnișoară Granger, zise profesorul Flitwick cu vocea sa mică și chițăită, făcându-i pe Harry, Ron și Hermione să tresară. Acum încearcă și tu, domnule Weasley.

– Pof...? A... a, da, zise Ron, foarte tulburat. Ăă... *Silencio!*

Zvâcni bagheta atât de tare spre broască, încât o înțepă în ochi: broasca scoase un orăcăit asurzitor și sări de pe masă.

Nici unul dintre ei nu fu surprins că Harry și Ron primiră ca temă exerciții în plus cu Vraja de Tăcere.

Le fu permis să rămână înăuntru în timpul pauzei din cauza ploii torențiale de afară. Își găsiră locuri într-o clasă gălăgioasă și foarte aglomerată de la primul etaj în care Peeves plutea visător lângă candelabru, suflând din când în când bile cu cerneală peste capul cuiva. Abia se așezaseră, când Angelina se apropie de ei, croindu-și drum printre grupurile de elevi care șușoteau.

– Am primit aprobarea! zise ea. Să reînființez echipa de vâjthaț!

– Minunat! spuseră Ron și Harry într-un glas.

– Da, zise Angelina, zâmbind larg. M-am dus la McGonagall și cred că s-ar putea să fi vorbit cu Dumbledore. Oricum, Umbridge nu a avut cum să nu cedeze. Ha! Așa că vreau să fiți pe teren astă-seară la șapte, pentru că avem de recuperat timpul pierdut. Vă dați seama că mai avem doar trei săptămâni până la primul meci?

Se îndepărtă de ei strecurându-se în continuare, scăpă de puțin să nu fie stropită de Peeves cu cerneală, lăsându-i această plăcere unui elev din primul an, și se făcu nevăzută.

Lui Ron îi păli puțin zâmbetul de pe față când se uită pe fereastra care acum era opacă din cauza ploii torențiale.

– Sper să se facă frumos. Hermione, ce-i cu tine?

Și ea se uita pe fereastră, dar parcă nici n-ar fi văzut-o. Privea în gol și căzuse pe gânduri.

– Mă gândeam... zise ea, încruntându-se încă la fereastra care șiroia de ploaie.

– La Siri... Snuffles? spuse Harry.

– Nu... nu chiar... spuse Hermione rar. Ci... mă întrebam... presupun că facem ce trebuie... cred... nu-i așa?

Harry și Ron se uitară unul la celălalt.

– Păi, aici chiar că ne-a lămurit, zise Ron. Ar fi fost foarte neplăcut dacă nu ne-ai fi explicat cum trebuie.

Hermione se uită la el de parcă tocmai își dăduse seama că era acolo.

– Mă gândeam, zise ea, având acum o voce mult mai puternică, dacă am făcut ce trebuie înființând grupul acesta de Apărare contra Magiei Negre.

– Poftim? ziseră Harry și Ron în același timp.

– Hermione, dar a fost ideea ta! spuse Ron indignat.

– Știu, spuse Hermione, frângându-și mâinile. Dar, după ce am vorbit cu Snuffles ...

– Dar el este complet de acord, zise Harry.

– Da, spuse Hermione, uitându-se iar la fereastră. Da, și tocmai asta m-a făcut să cred că, poate, până la urmă nu este o idee bună...

Peeves pluti pe deasupra lor pe burtă, având un pai de suflat pregătit; toți trei își ridicară automat ghiozdanele ca să își acopere capetele până când trecu de ei.

– Stai să văd dacă am înțeles bine, spuse Harry supărat, în timp ce își lăsau ghiozdanele jos. Sirius este de acord cu noi, așa că tu crezi că nu ar mai trebui s-o facem?

Hermione părea încordată și destul de nefericită. Uitându-se acum la mâinile ei, zise:

– Tu chiar ai încredere în judecata lui?

– Da, am! spuse Harry imediat. Ne-a dat mereu sfaturi excelente!

O bilă cu cerneală vâjâi pe lângă ei, nimerind-o pe Katie Bell direct în ureche. Hermione o urmări pe Katie cum se ridică imediat în picioare și începe să arunce cu obiecte în Peeves; trecură câteva clipe până când Hermione vorbi din

nou și părea să-și fi ales cu foarte mare grijă cuvintele.

– Nu credeți că a devenit... oarecum... nesăbuit... de când este închis în Casa Cumplită? Nu credeți că... într-un fel... trăiește prin noi?

– Cum adică, „trăiește prin noi"? replică Harry.

– Adică... păi, cred că ar fi încântat dacă ar putea să formeze societăți secrete de apărare chiar sub nasul cuiva de la Minister... Cred că este extrem de frustrat pentru că nu poate să facă mai nimic de acolo de unde este... Așa că am impresia că este dornic să ne stârnească... într-un fel.

Ron păru cu totul derutat.

– Sirius are dreptate, zise el, chiar că vorbești ca mama.

Hermione își mușcă buza și nu răspunse. Clopoțelul sună exact când Peeves zbură spre Katie și îi vărsă o călimară plină în cap.

*

Vremea nu fu cu nimic mai frumoasă o dată cu trecerea timpului, așa că la ora șapte în seara aceea, când Harry și Ron se duseră la antrenamentul de pe terenul de vâjthaț, se udară leoarcă în câteva minute, cu picioarele alunecându-le pe iarba înmuiată. Cerul era cenușiu închis și propice tunetelor, iar ei fură ușurați când ajunseră în vestiarele calde și luminoase, chiar dacă știau că își trăgeau sufletul doar pentru puțin timp. Îi găsiră pe Fred și George discutând dacă să se folosească de propriile Cutii de Gustări cu surprize ca să scape de zburat.

– ... dar pariez că o să știe ce am făcut, zise Fred din colțul gurii. Măcar dacă nu i-aș fi propus să cumpere niște Pastile de Vărsat ieri.

– Am putea să încercăm Fondanta Febrei, murmură George, pe asta încă nu a văzut-o nimeni...

– Funcționează? întrebă Ron plin de speranță, în timp ce răpăitul ploii pe acoperiș se întețea și vântul urla în jurul clădirii.

– Păi, da, spuse Fred, o să-ți crească imediat temperatura.

– Însă te alegi și cu niște coșuri pline de puroi, zise

George, de care încă nu am descoperit cum să scapi.

– Dar nu văd nici un coș, zise Ron, uitându-se la gemeni.

– Nu, păi, nu ai cum, spuse Fred sumbru, nu sunt într-un loc expus privirilor celorlalți.

– Însă fac ca urcatul pe mătură să fie o adevărată pacoste, dacă stai în...

– Bine, toată lumea să fie atentă la mine, spuse Angelina tare, ieșind din biroul căpitanului. Știu că nu este o vreme ideală, însă este posibil să jucăm cu Viperinii în condiții asemănătoare cu acestea, așa că este o idee bună să vedem cum o să ne descurcăm. Harry, parcă ți-ai făcut ceva la ochelari ca să nu ți se aburească de la ploaie, de când am jucat cu Astropufii pe furtuna aia, nu?

– I-a vrăjit Hermione, spuse Harry.

Își scoase bagheta, își atinse ochelarii și zise: *Impervius!*

– Cred că ar trebui să încercăm toți, spuse Angelina. Dacă nu ne-ar mai ploua în față, am vedea mai bine – hai, toată lumea – *Impervius!* Bine, hai să mergem.

Își băgară toți baghetele în buzunarele interioare ale robelor, își puseră măturile pe umăr și ieșiră din vestiar în urma Angelinei.

Lipăiră prin noroiul din ce în ce mai adânc până în mijlocul terenului; cu tot cu Vraja Impervius, vizibilitatea era încă redusă; lumina scădea repede și domeniul era acoperit de o perdea de ploaie.

– Bine, la fluierul meu! strigă Angelina.

Harry se ridică de la sol, stropind cu noroi în toate părțile, și țâșni în sus, fiind desigur ajutat puțin de vânt. Habar nu avea cum urma să vadă hoțoaica pe vremea aceea; îi era și așa destul de greu să observe singurul balon-ghiulea cu care se antrenau; după ce trecuse doar un minut aproape că îl dădu jos de pe mătură și trebui să folosească tehnica „agață-prinde-rostogolește" ca să îl evite. Din păcate, Angelina nu văzu asta. De fapt, nu părea să vadă nimic; nici unul dintre ei nu știa ce făceau ceilalți. Vântul se întețea; Harry auzea ploaia răpăind răsunător pe suprafața lacului

chiar și de la depărtare.

Angelina îi ținu acolo aproape o oră, înainte să accepte înfrângerea. Conduse echipa muiată și nemulțumită înapoi în vestiar, insistând că antrenamentul nu fusese o pierdere de vreme, deși nu părea nici ea foarte convinsă. Fred și George păreau deosebit de supărați; amândoi mergeau crăcănați și tresăreau la fiecare mișcare. Harry îi auzi plângându-se în șoaptă, în timp ce își ștergea părul ud cu un prosop.

– Cred că mie mi s-au spart câteva, spuse Fred pe o voce pustie.

– Mie nu, zise George, cu dinții încleștați, dar pulsează într-un hal fără de hal... mi se pare că sunt mai mari.

– AU! zise Harry.

Își înfundă fața în prosop, cu ochii strânși de durere. Îl usturase cicatricea de pe frunte, mai tare decât în ultimele săptămâni.

– Ce s-a întâmplat? întrebară mai multe glasuri.

Harry își scoase capul de după prosop; vestiarul era în ceață, pentru că nu își pusese ochelarii, însă își dădu seama că toți se uitau la el.

– Nimic, murmură el, mi-am... băgat un deget în ochi, atâta tot.

Însă îi aruncă lui Ron o privire cu subînțeles, iar cei doi rămaseră în urmă, în timp ce restul echipei ieși afară, înfofoliți în pelerine și cu pălăriile trase mult pe urechi.

– Ce s-a întâmplat? zise Ron, în clipa când Alicia Spinnet dispăru pe ușă. Te-a durut cicatricea?

Harry încuviință din cap.

– Dar...

Speriat, Ron se duse la fereastră și se uită la ploaia de afară.

– Nu... nu poate să fie pe aici, nu-i așa?

– Nu, murmură Harry, așezându-se pe o bancă și frecându-și fruntea. Probabil că este la câțiva kilometri depărtare. M-a durut pentru că... este... supărat.

Harry nu voise să spună asta și auzi cuvintele de parcă le-ar fi rostit un străin... Și totuși, știa că erau adevărate. Nu știa cum anume, dar așa era; Cap-de-Mort, oriunde ar fi fost, indiferent ce-ar fi făcut, era supărat.

– L-ai văzut? zise Ron îngrozit. Ai... avut o viziune, sau ceva de genul ăsta?

Harry rămase nemișcat, uitându-se în jos și lăsându-și mintea și memoria să se relaxeze după durere.

Un amestec confuz de forme, o afluență asurzitoare de voci...

– Vrea să aibă loc ceva și nu se întâmplă destul de repede, zise el.

Din nou, fu surprins să audă aceste cuvinte din gura lui, și fu iarăși sigur că erau adevărate.

– Dar... de unde știi? zise Ron.

Harry clătină din cap și își acoperi ochii cu mâinile, apăsându-i cu palmele. Văzu câteva steluțe. Îl simți pe Ron așezându-se alături pe bancă și știu că se uita la el.

– Asta a fost data trecută? zise Ron pe o voce joasă. Când te-a durut cicatricea în biroul lui Umbridge? Era supărat Știi-Tu-Cine?

Harry clătină din cap.

– Atunci, ce a fost?

Harry se întorcea în timp. Se uitase în ochii lui Umbridge... îl duruse cicatricea... și avusese sentimentul acela straniu în stomac... un sentiment ciudat, un salt... un sentiment fericit... sigur că da, nu își dăduse seama despre ce era vorba, fiindcă fusese atât de nefericit...

– Data trecută a fost pentru că era mulțumit, zise el. Foarte mulțumit. Credea... că o să se întâmple ceva de bine. Și în seara înainte, să ne întoarcem la Hogwarts – se gândi la momentul când îl duruse atât de tare cicatricea în camera lui și a lui Ron din Casa Cumplită – era mânios...

Se uită la Ron, care îl privea cu gura căscată.

– Ai putea să-i iei locul lui Trelawney, prietene, spuse el pe un ton care oscila între admirație și groază.

– Nu fac profeții, zise Harry.

– Nu, știi ce faci? zise Ron, părând și speriat și impresionat. Harry, îi citești gândurile Știi-Tu-Cui!

– Nu, zise Harry, clătinând din cap. Presupun că este vorba despre... starea lui. Eu primesc doar frânturi din starea în care este. Dumbledore a zis că s-a întâmplat ceva de genul ăsta anul trecut. A spus că pot să-mi dau seama când Cap-de-Mort este lângă mine, sau când urăște pe cineva. Ei bine, acum simt și când este mulțumit...

Urmă o pauză. Vântul și ploaia biciuiau clădirea.

– Trebuie să îi spui cuiva, zise Ron.

– Ultima dată i-am zis lui Sirius.

– Păi, spune-i și acum!

– Nu pot, nu? spuse Harry sumbru. Umbridge urmărește bufnițele și focurile, ai uitat?

– Atunci, spune-i lui Dumbledore.

– Tocmai ți-am zis, știe deja, spuse Harry scurt, ridicându-se, luându-și pelerina din cui și încheindu-și-o. Nu are sens să-i spun din nou.

Ron își închise pelerina, privindu-l gânditor pe Harry.

– Dumbledore ar vrea să știe, zise el.

Harry ridică din umeri.

– Hai... mai avem de exersat Farmecele de Tăcere.

Traversară grăbiți domeniul întunecat, alunecând și poticnindu-se pe peluzele noroioase, fără să spună nimic. Harry se gândea din răsputeri. Ce vroia Cap-de-Mort să aibă loc și nu se se întâmpla destul de repede?

– ... are alte planuri... planuri pe care le poate pune în funcțiune chiar foarte curând... lucruri pe care nu le poate obține decât prin furt... ca o armă. Ceva ce nu a avut data trecută.

Harry nu se mai gândise de săptămâni întregi la aceste cuvinte; fusese prea absorbit de ce se întâmpla la Hogwarts, prea ocupat de luptele nesfârșite cu Umbridge, de nedreptatea implicării Ministerului... însă acum și le reaminti, iar ele îl făcură să-și pună întrebări... furia lui Cap-de-Mort ar fi

fost logică dacă el nu s-ar fi apropiat de arma aceea, oricare ar fi fost. Oare îl oprise Ordinul, oare îl împiedicase să ajungă la ea? Unde era ținută? La cine era acum?

– *Mimbulus mimbletonia,* zise Ron, iar Harry se întoarse la realitate chiar la timp pentru a trece prin gaura tabloului către camera de zi.

Se părea că Hermione se dusese la culcare mai devreme, lăsându-l pe Șmecherilă ghemuit pe un scaun din apropiere și mai multe pălării noduroase de spiriduși tricotate pe o masă de lângă foc. Harry se arătă recunoscător că nu era prin preajmă, pentru că nu își prea dorea să-i spună și ei că îl duruse cicatricea și s-o audă îndemnându-l să meargă imediat la Dumbledore. Ron îi arunca priviri neliniștite, dar Harry își scoase cărțile de farmece și se apucă să își termine eseul, deși doar se prefăcea concentrat. Nu scrisese aproape nimic de când Ron zise că se ducea la culcare.

Miezul nopții sosi și trecu, în timp ce Harry citea și recitea pasajul despre întrebuințările ierbii pentru scorbut, ale leușteanului și ale ierbii-strănutului, fără să rețină o silabă.

Aceste plante sunt foarte eficiente la inflamarea creierului și drept urmare sunt foarte folosite în Esențele de Derutare și Amețire, cu care vrăjitorul vrea să genereze lipsă de înțelepciune și nechibzuință...

... Hermione zicea că Sirius devenise nechibzuit de când era închis în Casa Cumplită...

... *foarte eficiente la inflamarea creierului și drept urmare sunt foarte folosite...*

... *Profetul zilei* ar fi crezut că i se inflamase creierul, dacă ar fi aflat că știa ce simțea Cap-de-Mort...

... *drept urmare sunt foarte folosite în Esențele de Derutare și Amețire...*

... derutare, ăsta era cuvântul; de ce știa ce simțea Cap-de-Mort? Care era această legătură între ei, pe care Dumbledore nu reușise niciodată să o explice cu adevărat?

... *cu care vrăjitorul vrea...*

... cât de mult își dorea să doarmă...

... să genereze lipsă de înțelepciune...

În fotoliul din fața focului era cald și confortabil, ploaia încă răpăia pe pervazuri, Șmecherilă torcea, flăcările sfârâiau...

Cartea îi alunecă din mâini lui Harry și ateriză cu o bufnitură surdă pe covorul din fața focului. Capul îi căzu într-o parte...

Mergea iar de-a lungul unui hol fără ferestre, cu pașii răsunându-i în urechi. În timp ce ușa de la capătul coridorului era din ce în ce mai mare, inima îi bătea rapid de emoție... de-ar fi putut să o deschidă... să treacă dincolo...

Întinse mâna... vârfurile degetelor erau la câțiva centimetri de ea...

– Harry Potter, domnule!

Se trezi cu o tresărire. În camera de zi fuseseră stinse toate lumânările, însă ceva se mișca prin apropiere.

– Cine-i acolo? zise Harry, ridicându-se în scaun.

Focul aproape că se stinsese, iar camera era foarte întunecată.

– Dobby v-a adus bufnița, domnule! zise o voce chițăitoare.

– Dobby? zise Harry cu un glas gros, uitându-se prin întuneric către direcția de unde venea vocea.

Dobby, spiridușul de casă, stătea lângă masa pe care Hermione lăsase douăsprezece pălării tricotate. Urechile sale mari și ascuțite ieșeau acum pe sub toate pălăriile pe care le tricotase Hermione vreodată, după câte se părea. Le purta unele peste altele, așa că arăta ca și cum i se alungise capul cu aproape un metru, iar pe ultimul ciucure era așezată Hedwig, ciripind senin și evident vindecată.

– Dobby s-a oferit voluntar să îi aducă bufnița înapoi lui Harry Potter, chițăi spiridușul, cu o expresie de adorare desăvârșită pe chip. Domnule, doamna profesoară Grubbly-Plank a zis că acum este bine.

Făcu o plecăciune foarte joasă, încât nasul ca un creion se frecă de suprafața tocită a covorului din fața șemineului, iar Hedwig scoase un strigăt indignat și zbură până pe brațul fotoliului lui Harry.

– Mulțumesc, Dobby! zise Harry, mângâind-o pe cap pe Hedwig și clipind des, încercând să scape de imaginea ușii din vis... care fusese atât de reală.

Cercetându-l cu mai mare atenție pe Dobby, observă că spiridușul de casă purta și mai multe fulare și nenumărate șosete, astfel încât picioarele îi păreau mult prea mari pentru restul corpului.

– Ăă... ai luat toate hainele pe care le-a lăsat Hermione?

– O, nu, domnule, zise Dobby fericit. Dobby i-a dus unele și lui Winky, domnule.

– Da, ce mai face Winky? întrebă Harry.

Lui Dobby i se pleoștiră puțin urechile.

– Winky tot bea, domnule, bea mult, zise el cu tristețe, plecându-și ochii verzi, rotunzi și mari cât niște mingi de tenis. Tot nu o interesează hainele, Harry Potter. Și nici pe ceilalți spiriduși de casă. Nici unul nu mai vrea să mai facă ordine în Turnul Cercetașilor, nu când sunt ascunse pălării și șosete peste tot. Li se pare că este jignitor, domnule. Dobby le face pe toate singur, domnule, dar pe Dobby nu îl deranjează, domnule, căci speră întotdeauna să îl întâlnească pe Harry Potter și în seara acesta, domnule, dorința i s-a îndeplinit!

Dobby făcu iar o plecăciune până la pământ.

– Dar Harry Potter nu pare fericit, continuă Dobby, îndreptându-se și uitându-se timid la Harry. Dobby l-a auzit vorbind în șoaptă în somn. Harry Potter a avut coșmaruri?

– Nu tocmai coșmaruri, zise Harry, căscând și frecându-se la ochi. Am avut vise și mai rele.

Spiridușul îl cercetă pe Harry cu ochii săi mari, ca niște sfere. Apoi zise foarte serios, plecându-și urechile:

– Dobby și-ar dori să îl poată ajuta pe Harry Potter, căci Harry Potter l-a eliberat pe Dobby și acum Dobby este mult, mult mai fericit.

Harry zâmbi.

– Nu ai cum să mă ajuți, Dobby, dar îți mulțumesc pentru propunere.

Se aplecă și își ridică manualul de Poțiuni. Trebuia să încerce să își termine eseul a doua zi. Închise cartea și, când o făcu, focul îi lumină cicatricele albe de pe mână - rezultatul detențiilor cu Umbridge...

- Stai puțin, Dobby, ai putea să faci ceva pentru mine, zise Harry rar.

Spiridușul se uită la el, zâmbind larg.

- Orice, Harry Potter, domnule.

- Trebuie să găsesc un loc unde douăzeci și opt de oameni să poată să exerseze Apărarea contra Magiei Negre fără să fie descoperiți de nici un profesor. Mai ales de profesoara Umbridge, zise Harry și își încleștă mâna pe carte, astfel încât cicatricele îi străluciră albe ca laptele.

Se așteptase ca spiridușului să-i piară zâmbetul sau să i se pleoștească urechile; se așteptase să spună că era imposibil, sau că va încerca să găsească un loc, însă nu își prea făcea speranțe. Însă nu se așteptase ca Dobby să facă un mic salt, fluturându-și urechile vesel, și să bată din palme.

- Dobby știe locul perfect, domnule! zise el fericit. Dobby i-a auzit pe alți spiriduși de casă vorbind despre el când a venit la Hogwarts, domnule. Nouă ne este cunoscut drept Camera Du-Te-Vino, domnule, sau Camera Necesității!

- De ce? spuse Harry curios.

- Pentru că este o cameră în care se poate intra, zise Dobby cu seriozitate, când ai cu adevărat nevoie de ea. Uneori este acolo, uneori nu este, însă când apare, este mereu echipată conform nevoilor căutătorului. Dobby a folosit-o, domnule, zise spiridușul, coborându-și vocea și părând vinovat, când Winky a fost foarte beată; a ascuns-o în Camera Necesității și acolo a găsit antidoturi pentru Berezero, un pat drăguț de spiriduș de casă, pe care să o întind ca să doarmă, domnule... și Dobby știe că domnul Filch a găsit materiale suplimentare de curățat când și-a terminat proviziile, domnule, și...

- Și dacă ai avea mare nevoie să te duci la baie, zise Harry, amintindu-și deodată ceva ce spusese Dumbledore la

Balul de Crăciun de anul trecut, s-ar umple cu oale de noapte?

– Dobby presupune că da, domnule, zise Dobby, încuviințând din cap cu sinceritate. Este o cameră cât se poate de uimitoare, domnule.

– Câți oameni știu de ea? zise Harry, îndreptându-se în fotoliu.

– Foarte puțini, domnule. Mulți o găsesc când au nevoie de ea, domnule, dar de cele mai multe ori nu o mai găsesc a doua oară, pentru că nu știu că este mereu acolo, așteptând să fie folosită, domnule.

– Sună extraordinar, zise Harry, cu inima bătându-i puternic. Dobby, pare perfectă. Când poți să-mi arăți unde este?

– Oricând, Harry Potter, domnule, spuse Dobby, încântat de entuziasmul lui Harry. Am putea să mergem și acum, dacă vreți!

Pentru o clipă, Harry fu tentat să meargă cu Dobby. Aproape că se ridicase, intenționând să se ducă în cameră să-și ia Pelerina Invizibilă, când, nu pentru prima oară, o voce foarte asemănătoare cu cea a lui Hermione îi șopti în ureche: nechibzuit. Era, totuși, foarte târziu, era extenuat și avea de terminat eseul pentru Plesneală.

– Nu astă-seară, Dobby, zise Harry cu jumătate de gură, așezându-se la loc. Este foarte important... nu vreau să o dau în bară, trebuie gândit totul cu grijă. Auzi, poți să-mi spui exact unde este Camera asta a Necesității și cum să ajung la ea?

*

Robele le fluturau și vâjâiau în jur, în timp ce traversară lipăind stratul de legume inundat, ducându-se la cele două ore consecutive de Ierbologie, unde abia auziră ce spunea profesoara Lăstar, din cauza răpăitului picăturilor de ploaie ca niște bucăți de gheață pe acoperișul serei. Lecția de Grijă față de Creaturile Magice din acea după-amiază trebui ținută în altă parte decât pe domeniul bătut de furtună, și

anume într-o clasă liberă de la parter. Spre marea lor ușurare, Angelina îi căutase pe membrii echipei ca să le spună că antrenamentul de vâjthat fusese anulat.

– Foarte bine, zise Harry încet când îl anunță, pentru că am găsit un loc unde să avem prima întâlnire de Apărare. Astă-seară, la opt, etajul șapte, vizavi de tapiseria cu Barnabas cel Smintit, pe care îl bat niște troli cu bâtele. Poți să le spui tu lui Katie și Aliciei?

Păru puțin jignită dar promise să le spună și celorlalți. Harry se întoarse înfometat la cârnații și piureul său. Când își ridică privirea să ia o gură de suc de dovleac, văzu că Hermione îl privea.

– Ce este? zise el cu o voce groasă.

– Păi... nimic, doar că planurile lui Dobby nu sunt totdeauna foarte sigure. Mai ții minte când te-a făcut să îți pierzi oasele brațului?

– Camera asta nu este doar o idee nebunească a lui Dobby; și Dumbledore știe, mi-a vorbit de ea la Balul de Crăciun.

Figura lui Hermione se lumină.

– Ți-a zis Dumbledore de ea?

– Doar în trecere, zise Harry, ridicând din umeri.

– A, păi, atunci e în ordine, spuse Hermione vioaie, fără vreun alt comentariu.

Cei doi și cu Ron petrecură aproape restul zilei găsind oamenii care semnaseră lista la „Capul de mistreț" și spunându-le unde să se întâlnească în seara aceea. Oarecum spre dezamăgirea lui Harry, Ginny fu cea care reuși să le găsească prima pe Cho Chang și pe prietena ei; însă, până la sfârșitul cinei se convinse că veștile fuseseră transmise fiecăruia dintre cei douăzeci și cinci de oameni care apăruseră la „Capul de mistreț".

La șapte jumătate Harry, Ron și Hermione ieșiră din camera de zi a Cercetașilor, Harry strângând în mână o anumită bucată de pergament vechi. Cei din anul cinci aveau voie pe hol până la ora nouă, însă toți trei se tot uitau în jur

neliniștiți, în timp ce se îndreptau spre etajul șapte.

– Stați puțin, îi avertiză Harry, desfășurând pergamentul când ajunse la capul scărilor, atingându-l cu bagheta și murmurând: *Jur solemn că nu e nimic de capul meu.*

Pe pergamentul gol apăru o hartă a Școlii Hogwarts. Puncte mici și negre, etichetate cu nume, se mișcau întruna, arătând unde erau diverși oameni.

– Filch este la etajul doi, zise Harry, ținând harta aproape de ochi, iar Doamna Norris este la etajul patru.

– Și Umbridge? întrebă Hermione neliniștită.

– În biroul ei, zise Harry, arătând-o cu degetul. În ordine, la drum.

Merseră repede pe coridor către locul pe care i-l descrisese Dobby lui Harry – o bucată de perete gol vizavi de o tapiserie imensă, care înfățișa încercarea prostească a lui Barnabas cel Smintit de a-i învăța pe troli să facă balet.

– Bine, zise Harry încet, în timp ce un trol mâncat de molii se opri din bătaia neîncetată a celui ce se dorise profesor de balet pentru a se uita la ei. Dobby a zis să trecem dincolo de porțiunea asta de perete de trei ori, concentrându-ne asupra a ceea ce ne trebuie.

Așa făcură, întorcându-se brusc în dreptul ferestrei chiar de dincolo de bucata de perete și apoi în dreptul vazei de mărimea unui om de pe partea cealaltă. Ron închise ochii, concentrându-se; Hermione spuse ceva în șoaptă; Harry își ținu pumnii strânși, în timp ce se uita înainte.

Avem nevoie de un loc unde să ne luptăm... își zise el.

Dă-ne un loc unde să ne antrenăm... un loc unde să nu ne poată găsi...

– Harry! zise Hermione tăios, când se întoarseră după ce trecură a treia oară pe acolo.

O ușă foarte lustruită apăruse în perete. Ron se holbă la ea, părând puțin îngrijorat. Harry întinse mâna, apucă clanța de aramă, deschise ușa și intră primul într-o cameră spațioasă, luminată de torțe pâlpâitoare ca acelea care luminau celulele aflate cu opt etaje mai jos.

Pereții erau plini cu dulapuri de lemn înțesate cu cărți și în loc de scaune iar, pe jos erau perne mari de mătase. Pe rafturile din capătul opus al camerei se găseau mai multe instrumente cum ar fi Tradare, Senzori Secretoși și o Oglindă mare a Dușmanilor, despre care Harry era sigur că o văzuse anul trecut în biroul falsului Moody.

– Or să fie bune când o să exersăm Împietrirea, zise Ron entuziasmat, atingând una dintre perne cu piciorul.

– Și uite câte cărți! spuse Hermione încântată, trecându-și un deget peste cotoarele volumelor legate în piele. *Compendiul blestemelor obișnuite și contraacțiunile lor... Magia neagră înfrântă... Vrăji de autoapărare... uau!*

Se uită la Harry radiind, iar el își dădu seama că prezența acelor sute de cărți o convinsese până la urmă pe Hermione că făceau ce trebuia.

– Harry, este minunat, avem aici tot ce ne trebuie!

Și, fără alte comentarii, luă *Blesteme pentru blestemați* de pe un raft, se așeză pe perna cea mai apropiată și începu să citească.

Se auzi o bătaie timidă la ușă. Harry se întoarse să vadă cine era. Dădu cu ochii de Ginny Neville, Lavender, Parvati și Dean.

– Vaai, zise Dean, uitându-se în jur impresionat. Ce este locul ăsta?

Harry începu să explice, însă, înainte să termine, mai sosiră alții și trebui să o ia de la capăt. Când se făcu ora opt, era ocupată fiecare pernă. Harry se duse la ușă și întoarse cheia care ieșea din broască; aceasta scoase un sunet limpede și toată lumea tăcu, uitându-se la el. Hermione își puse cu grijă un semn la pagina din *Blesteme pentru blestemați* la care ajunsese și lăsă cartea deoparte.

– Bine, zise Harry, puțin emoționat. Acesta este locul pe care l-am găsit pentru antrenamente, și este... ăă... evident că sunteți mulțumiți.

– Este fantastic! zise Cho, și mai mulți încuviințară în șoaptă.

– Este ciudat, zise Fred, încruntându-se în jur. Ne-am ascuns o dată aici de Filch, ții minte, George? Dar atunci era doar un dulap de mături.

– Hei, Harry, ce sunt chestiile alea? întrebă Dean din fundul camerei, arătând spre Tradare și Oglinda Dușmanilor.

– Detectori Întunecați, zise Harry, pășind printre perne ca să ajungă acolo. În mare, arată când anume sunt prin preajmă vrăjitori Întunecați sau dușmani, însă nu ar trebui să ai prea mare încredere în ele, pot fi păcălite...

Se uită pentru o clipă în Oglinda crăpată a Dușmanilor; în ea se mișcau siluete întunecate, deși nici una dintre ele nu putea fi recunoscută. Se întoarse cu spatele la ea.

– Ei bine, m-am gândit cam ce ar trebui să facem mai întâi și... ăă...

Observă o mână ridicată.

– Ce este, Hermione?

– Cred că ar trebui să alegem un lider, zise Hermione.

– Harry este liderul, zise Cho imediat, uitându-se la Hermione de parcă ar fi fost nebună.

Stomacul lui Harry făcu iar o tumbă.

– Da, dar cred că ar trebui să-l votăm cum trebuie, zise Hermione netulburată. E mai oficial sporește autoritatea. Deci... cine crede că Harry ar trebui să fie liderul nostru?

Toată lumea ridică mâna, chiar și Zacharias Smith, deși o făcu fără nici o tragere de inimă.

– Ăă... în ordine, mulțumesc, zise Harry, care simțea că îi luase foc fața. Și – ce mai este, Hermione?

– Cred că ar trebui să avem și un nume, spuse ea veselă, cu mâna încă ridicată. Ar promova spiritul de echipă și unitatea, nu credeți?

– Putem să fim *Liga Anti-Umbridge?* zise Angelina plină de speranță.

– Sau *Grupul Care Crede că Cei din Ministerul Magiei sunt Imbecili?* sugeră Fred.

– Eu mă gândeam, zise Hermione, încruntându-se la Fred, mai degrabă la o denumire care să nu le spună tuturor ce pu-

nem la cale, ca să putem vorbi de ea în siguranță și în afara întâlnirilor.

– *Asociația Defensivă?* zise Cho. A.D. pe scurt, ca să nu știe nimeni despre ce vorbim?

– Da, A.D. sună bine, zise Ginny. Dar hai să o facem să vină de la *Armata lui Dumbledore*, pentru că de asta se teme cel mai tare Ministerul, nu-i așa?

La auzul acestor cuvinte se auziră multe șoapte și râsete aprobatoare.

– Cine e pentru A.D.? zise Hermione pe un ton autoritar, îngenunchind pe pernă ca să numere. Majoritatea... moțiune aprobată!

Agăță foaia de pergament cu toate semnăturile lor pe perete și în partea de sus scrise cu litere mari:

ARMATA LUI DUMBLEDORE

– Bine, zise Harry, după ce Hermione se așeză la loc, ce ziceți, începem antrenamentul? Mă gândeam că primul lucru pe care ar trebui să-l facem ar fi Expelliarmus, știți voi, Vraja de Dezarmare. Știu că este destul de simplă, însă a fost foarte folositoare când...

– Ah, te rog, spuse Zacharias Smith, dându-și ochii peste cap și încrucișându-și mâinile. Eu nu cred că Expelliarmus chiar o să ne fie de ajutor împotriva Știi-Tu-Cui, nu găsești?

– Am folosit-o contra lui, zise Harry încet. Mi-a salvat viața în iunie.

Smith căscă gura ca un prost. Ceilalți din cameră rămaseră tăcuți.

– Însă dacă ai senzația că este degradant pentru tine, poți să pleci, zise Harry.

Smith nu se mișcă, și nici ceilalți.

– În ordine, zise Harry, care avea gura puțin mai uscată decât de obicei, din cauza tuturor perechilor de ochi ațintite asupra lui, cred că ar trebui să ne grupăm câte doi și să ne antrenăm.

I se părea ciudat să dea indicații, însă și mai ciudat era să vadă că îi erau ascultate. Toți se ridicară imediat și se împărțiră pe perechi. După cum era de așteptat, Neville rămase fără partener.

– Poți să te antrenezi cu mine, îi zise Harry. Bine... deci, la trei... unu, doi, trei...

Camera se umplu brusc de țipete de *„Expelliarmus"*. Baghetele zburară în toate părțile; vrăjile care dăduseră pe lângă loviră cărți de pe rafturi și le ridicară în aer. Harry fu prea rapid pentru Neville, a cărui baghetă îi zbură din mână învârtindu-se, se lovi de tavan într-o ploaie de scântei și aterizâ zăngănind pe un dulap cu cărți, de unde Harry o recuperă cu o Vrajă de Chemare. Uitându-se în jur, se gândi că fusese bine că sugerase să înceapă antrenamentul cu elementele de bază; era vorba despre o magie de proastă calitate; mulți nu reușeau deloc să își dezarmeze adversarii, făcându-i doar să se dea înapoi cu câțiva pași sau să închidă ochii când îi atingea suflul unei vrăji slabe.

– *Expelliarmus!* zise Neville, și Harry, luat prin surprindere, simți cum îi zboară bagheta din mână.

– AM REUȘIT! zise Neville bucuros. Este prima oară când mi-a ieșit – AM REUȘIT!

– Bravo! zise Harry încurajator, hotărându-se să nu sublinieze că, într-un duel adevărat, era foarte puțin probabil ca adversarul lui Neville să se uite în direcția opusă, ținând lejer bagheta pe lângă corp. Neville, fii atent, poți să te antrenezi pe rând cu Ron și cu Hermione câteva minute, ca să fac un tur și să văd cum se descurcă ceilalți?

Harry se duse în mijlocul camerei. Se întâmpla ceva foarte straniu cu Zacharias Smith. De fiecare dată când deschidea gura să-l dezarmeze pe Anthony Goldstein, îi zbura din mână propria baghetă, și totuși, Anthony nu părea să scoată nici un sunet. Harry nu trebui să caute mult ca să elucideze misterul: Fred și George erau la câțiva metri de Smith și își îndreptau pe rând baghetele către el de undeva din spate.

– Scuze, Harry, zise George repede, când Harry îi întâlni

privirea. Nu ne-am putut abține.

Harry se duse la alte perechi, încercând să-i corecteze pe cei care făceau vraja greșit. Ginny era parteneră cu Michael Corner; se descurca foarte bine, în timp ce Michael ori nu se pricepea deloc ori nu vroia să atace. Ernie Macmillan își flutura bagheta fără motiv, dându-i partenerului său timp să îl prindă cu garda jos; frații Creevey erau entuziasmați, dar haotici, fiind principalii vinovați pentru toate cărțile care țâșneau din rafturile din jur; Luna Lovegood era la fel de dezordonată, uneori făcând să-i zboare învârtindu-se bagheta lui Justin Finch-Fletchley, alteori reușind doar să-i facă părul măciucă.

– Bine, opriți-vă! strigă Harry. Opriți-vă! OPRIȚI-VĂ!

Am nevoie de un fluier, își zise el, și imediat zări unul pe cel mai apropiat rând de cărți. Îl luă și suflă cu putere. Toți își coborâră baghetele.

– Nu a fost rău, zise Harry, însă este clar că e loc de mai bine.

Zacharias Smith se uită urât la el.

– Hai să mai încercăm o dată.

Se plimbă din nou printre ei, oprindu-se din când în când să le dea sfaturi. Încet, performanțele se îmbunătățiră în general. O vreme, evită să se apropie de Cho și de prietena ei, dar după ce trecu de două ori pe lângă toate celelalte perechi din cameră, simți că nu putea să le mai ignore.

– O, nu, zise Cho destul de alarmată când el se apropie. *Expelliarmious!* Adică, *Expellimellius!* Eu – ah, scuze, Marietta!

Prietenei ei cu părul creț îi luase foc mâneca; Marietta o stinse cu propria baghetă și se uită urât la Harry, de parcă ar fi fost vina lui.

– M-ai făcut să mă emoționez, mă descurcam bine înainte să vii, îi spuse Cho tristă lui Harry.

– A fost destul de bine, minți Harry, dar, când ea ridică sprâncenele, adăugă: Adică nu a fost jalnic, dar știu că poți să o faci cum trebuie, m-am uitat de departe.

Cho râse. Prietena ei Marietta îi privi cu o oarecare acrea-

lă și apoi se întoarse cu spatele la ei.

– Nu o băga în seamă, murmură Cho. De fapt, nu voia să vină, dar am obligat-o. Părinții i-au interzis să facă orice ar putea să o supere pe Umbridge. Vezi tu... mama ei lucrează pentru Minister.

– Dar părinții tăi? întrebă Harry.

– Păi, și mie mi-au interzis să mă pun rău cu Umbridge, zise Cho, îndreptându-se cu mândrie. Dar, dacă își imaginează că nu o să lupt împotriva Știi-Tu-Cui după ce s-a întâmplat cu Cedric...

Se întrerupse, părând oarecum derutată, și între ei se lăsă o tăcere stânjenitoare; bagheta lui Terry Boot trecu vâjâind pe lângă urechea lui Harry și o lovi pe Alicia Spinnet drept în nas.

– Păi, tatăl meu este un mare suporter al oricărei acțiuni anti-Minister! zise Luna Lovegood cu mândrie chiar din spatele lui Harry.

Era evident că trăsese cu urechea la ce vorbeau, în timp ce Justin Finch-Fletchley încerca să se elibereze din robele care i se ridicaseră în cap.

– Spune mereu că îl crede în stare de orice pe Fudge; păi, după ce a asasinat atâția goblini! Și bineînțeles că folosește Departamentul Misterelor ca să creeze otrăvuri teribile, pe care le administrează în secret tuturor celor care nu sunt de acord cu el. Și apoi mai este și Slashkilterul Umgubular...

– Nu întreba, îi șopti Harry lui Cho când ea deschise gura, părând derutată, după care chicoti.

– Hei, Harry, strigă Hermione de la celălalt capăt al camerei, te-ai uitat cât e ora?

Se uită la ceas și fu șocat să vadă că era deja nouă și zece, ceea ce însemna că trebuiau să se întoarcă imediat în camerele lor de zi, sau riscau să fie prinși și pedepsiți de Filch pentru că încălcau regulile. Fluieră, toți se opriră din țipat „Expelliarmus" și ultimele câteva baghete zăngăniră pe podea.

– A fost destul de bine, zise Harry, însă am depășit limi-

ta de timp. Săptămâna viitoare, la aceeași oră, în același loc?

– Mai repede! zise Dean Thomas entuziasmat și mulți încuviințară din capete.

Angelina, însă, zise repede:

– Este pe cale să înceapă sezonul de vâjthat, trebuie să se antreneze și echipele!

– Atunci, hai să rămână miercurea următoare, seara, zise Harry. Putem să hotărâm atunci când vor fi întâlnirile suplimentare. Hai, ar fi bine să mergem.

Scoase iar Harta Ștrengarilor și se uită cu atenție dacă exista vreun profesor la etajul șapte. Îi lăsă să plece pe toți, în grupuri de trei sau patru, privind neliniștit punctulețele, ca să vadă dacă ajunseseră cu bine în dormitoarele lor: Astropufii o luară pe holul de la subsol care ducea și spre bucătării, cei de la Ochi-de-Șoim se îndreptară spre un turn din partea de vest a castelului, iar Cercetașii de-a lungul coridorului, către portretul Doamnei Grase.

– A fost foarte, foarte bine, Harry, zise Hermione, când în sfârșit nu mai rămaseră decât ea, Harry și Ron.

– Da, așa e! spuse Ron entuziasmat, în timp ce se strecurară toți pe ușă o priviră transformându-se înapoi în piatră în urma lor. Ai văzut cum am dezarmat-o pe Hermione, Harry?

– Doar o dată, zise Hermione înțepată. Te-am dezarmat de mult mai multe ori decât tu pe mine...

– Nu te-am dezarmat doar o dată, ci cel puțin de trei ori...

– Păi, dacă pui la socoteală și când te-ai împleticit și mi-ai dat peste mâna cu bagheta...

Se certară tot drumul înapoi în camera de zi, însă Harry nu îi asculta. Era cu un ochi pe Harta Ștrengarilor, însă se gândea de asemenea la felul cum îi spusese Cho că o făcuse să se emoționeze.

– CAPITOLUL XIX –

LEUL ȘI ȘARPELE

Pe parcursul următoarelor două săptămâni, Harry se simți ca și când ar fi avut un fel de talisman în piept, un secret luminos, care îl ajuta să suporte orele cu Umbridge și chiar îi permitea să-i poată zâmbi prietenos, în timp ce se uita în ochii ei îngrozitori și exoftalmici. El și A.D. rezistau chiar sub nasul ei, făcând exact lucrul de care ea și Ministerul se temeau cel mai mult, și de fiecare dată când ar fi trebuit să citească din cartea lui Wilbert Slinkhard la orele ei, medita, în schimb, asupra amintirilor plăcute ale celor mai recente întâlniri, rememorând cum reușise Neville să o dezarmeze pe Hermione, cum stăpânise Colin Creevey Vraja de Oprire după ce se străduise din răsputeri în trei ședințe, și cum făcuse Parvati Patil un Blestem de Reducere atât de reușit, încât micșorase masa, lăsând toate Tradarele pe praful de pe podea.

Îi era aproape imposibil să fixeze o anumită seară din săptămână pentru întâlnirile A.D., având în vedere că trebuia să țină cont de trei antrenamente separate ale echipelor de vâjthaț, care erau adeseori reprogramate din cauza vremii urâte; dar lui Harry nu îi părea rău; din punctul lui de vedere, poate că era mai bine ca aranjarea întâlnirilor să fie imprevizibilă. Dacă îi urmărea cineva, le-ar fi fost greu să găsească un tipar.

Hermione elaboră în scurt timp o metodă foarte isteață de a le comunica tuturor membrilor data și ora următoarei întâlniri, în cazul în care ar fi fost nevoie să le schimbe subit, fiindcă ar fi părut suspect ca elevi de la case diferite să fie văzuți în repetate rânduri traversând Marea Sală pentru a

vorbi între ei. Le dădu tuturor membrilor A.D. un galion fals (Ron fu foarte entuziasmat când văzu coșul pentru prima oară și fu convins că împărțea galbeni adevărați).

– Vedeți numerele de pe marginea monedelor? zise Hermione, ridicând una pentru a o cerceta, la sfârșitul celei de-a patra întâlniri.

Moneda strălucea mare și galbenă la lumina torțelor.

– Pe galionii adevărați există doar un număr de serie care face referință la goblinul care a făcut moneda. Însă pe aceste monede false numerele se vor schimba, pentru a arăta data și ora următoarei întâlniri. Monedele se vor încălzi atunci când se vor schimba datele, așa că, dacă o să le purtați în buzunar, o să le puteți simți. Vom lua câte una fiecare și, după ce Harry va fixa data următoarei întâlniri, o să schimbe numerele de pe moneda lui, și pentru că am aruncat o Vrajă Protean asupra ei, toate se vor schimba în același fel.

Cuvintele lui Hermione fură întâmpinate de o tăcere confuză. Se uită în jur la toate chipurile oarecum derutate, întoarse spre ea.

– Păi... m-am gândit că ar fi o idee bună, zise ea nesigură, adică... și dacă Umbridge ne-ar pune să ne întoarcem buzunarele pe dos, nu este deloc ciudat dacă ai un galion la tine, nu-i așa? Dar... mă rog, dacă nu vreți să le folosiți...

– Poți să faci o Vrajă Protean? zise Terry Boot.

– Da, spuse Hermione.

– Dar asta este... este de nivelul T.V.E.E., zise el cu o voce mică.

– A, zise Hermione, încercând să pară modestă. A... mă rog... da, presupun că așa este.

– Cum de nu ești la Ochi-de-Șoim? întrebă el, uitându-se la Hermione cu o privire aproape extaziată. Cu un creier ca al tău?

– Păi, Jobenul Magic chiar s-a gândit să mă trimită la Ochi-de-Șoim în timpul sortatului, zise Hermione veselă, dar până la urmă a ales Cercetașii. Bun, înțeleg că folosim galionii?

Se auzi un murmur de încuviințare și toți se apropiară ca să ia câte unul din coș. Harry se uită pieziș la Hermione.

– Știi de ce îmi amintesc astea?

– Nu, de ce?

– De cicatricele Devoratorilor Morții. Cap-de-Mort atinge una dintre ele, cicatricele îi ard pe toți și știu că trebuie să i se alăture.

– Păi... da, zise Hermione încet, de acolo mi-a venit ideea... dar te rog să observi că am decis să gravez data pe bucăți de metal și nu pe pielea membrilor.

– Da... prefer metoda ta, zise Harry zâmbind, în timp ce își băga galionul în buzunar. Presupun că singurul pericol cu ăștia este că i-am putea cheltui din greșeală.

– Slabe șanse, zise Ron, care își examina propriul galion fals cu un aer puțin trist. Eu nu am nici un galion adevărat cu care să îl confund.

Având în vedere că se apropia primul meci de vâjthaț din acel sezon, Cercetașii împotriva Viperinilor, întâlnirile A.D. fură amânate, pentru că Angelina insista să se antreneze aproape în fiecare zi. Faptul că nu mai avusese loc de atâta timp Cupa de Vâjthaț sporea semnificativ interesul și entuziasmul față de meciul apropiat; cei de la Ochi-de-Șoim și Astropufi erau foarte interesați de rezultat, pentru că ei, desigur, aveau să joace cu ambele echipe pe parcursul anului; și șefii Caselor echipelor adverse, deși încercau să se ascundă sub o aparență de sportivitate, erau hotărâți să își vadă propria echipă victorioasă. Harry realiză cât de mult își dorea profesoara McGonagall să îi bată pe Viperini când aceasta nu le dădu teme în săptămâna dinaintea meciului.

– Cred că în momentul de față aveți destule de făcut, zise ea cu un aer superior.

Nimănui nu îi veni să-și creadă urechilor, până când ea nu se uită direct la Harry și Ron și zise poruncitor:

– Băieți, m-am obișnuit să văd Cupa de Vâjthaț în biroul meu, și zău că nu vreau să fiu nevoită să i-o dau profesorului Plesneală, așa că să folosiți timpul liber ca să vă antrenați, da?

Plesneală la fel de evident de părtinitor; rezervase atât de des stadionul de vâjthat pentru Viperini, încât Cercetașilor le era greu să ajungă acolo ca să joace. De asemenea, se făcea că nu aude numeroasele încercări raportate ale Viperinilor de a-i blestema pe jucătorii Cercetași pe holuri. Când Alicia Spinnet apăru în aripa spitalului cu sprâncenele crescându-i atât de des și de repede, încât îi acopereau ochii și îi astupau gura, Plesneală insistă că trebuia să fi încercat să arunce o Vrajă de Însănătoșire a părului asupra ei însăși și refuză să îi asculte pe cei paisprezece martori oculari care stăruiau că îl văzuseră pe portarul Viperinilor, Miles Bletchly, blestemând-o pe la spate, în timp ce învăța la bibliotecă.

Harry era optimist în legătură cu șansele Cercetașilor; până la urmă nu pierduseră niciodată în fața echipei lui Reacredință. Într-adevăr, Ron încă nu juca la nivelul lui Baston, dar făcea mari eforturi să se perfecționeze. Marea sa slăbiciune era tendința de a-și pierde încrederea în sine după ce făcea o gafă; dacă încasa un gol, devenea agitat și drept urmare era posibil să mai ia și altele. Pe de altă parte, Harry îl văzuse pe Ron apărând spectaculos de câteva ori, când era în formă; în timpul unui antrenament memorabil, se atârnase cu o singură mână de mătură și lovise balonul atât de tare în partea opusă stâlpilor porții, încât acesta traversă stadionul în zbor și trecu prin cercul din mijloc din capătul celălalt; ceilalți din echipă fură de părere că această paradă putea fi comparată cu succes cu una realizată de curând de Barry Ryan, portarul naționalei irlandeze contra înaintașului polonez Ladislaw Zamojski. Chiar și Fred spusese că mai erau șanse ca Ron să-i facă mândri pe el și pe George, și că meditau serios dacă să recunoască sau nu că era rudă cu ei, deși încercaseră să-l nege de patru ani.

Singurul fapt care îl îngrijora cu adevărat pe Harry era cât de mult se lăsa Ron afectat de tactica echipei Viperinilor de a-l șicana chiar înainte să fi ajuns pe stadion. Harry, desigur, le suporta de patru ani comentariile răutăcioase, așa că șușotelile gen „Hei, Potty, am auzit că Warrington a jurat că sâm-

bătă o să te dea jos de pe mătură", departe de a-i îngheța sângele în vine, îl făceau să râdă. „Warrington țintește atât de jalnic, încât aș fi mai îngrijorat dacă ar viza-o pe persoana de lângă mine", replica el, făcându-i pe Ron și Hermione să râdă și ștergând zâmbetul de pe chipul lui Pansy Parkinson.

Însă Ron nu mai îndurase niciodată o campanie asiduă de insulte, batjocuri și intimidări. Când, în timp ce treceau pe hol, unii Viperini, din anul șapte și mult mai mari ca el îi aruncau „ți-ai rezervat un pat în aripa spitalului, Weasley?" nu râdea, ci căpăta o nuanță de verde deschis. Când Draco Reacredință îl imita pe Ron cum scăpa balonul (ceea ce făcea de fiecare dată când se vedeau), lui Ron i se înroșeau urechile și mâinile îi tremurau atât de tare, încât era foarte posibil să scape orice altceva avea în mână în momentul acela.

Octombrie se stinse cu o avalanșă de vânturi vijelioase și ploi torențiale, iar noiembrie sosi rece ca fierul înghețat, cu o chiciură aspră în fiecare dimineață și cu pale de vânt glacial, care înfiorau mâinile și chipurile descoperite. Cerul și tavanul din Marea Sală prinseră o nuanță deschisă de grisidefiu, munții din jurul Hogwarts-ului erau cu crestele înzăpezite și temperatura din castel coborî atât de mult, încât în pauzele dintre ore mulți dintre elevi purtau mănuși groase din piele de dragon pe holuri.

În ziua meciului, era o dimineață luminoasă și rece. Când Harry se trezi, se uită spre patul lui Ron și îl văzu pe acesta stând în capul oaselor, cu brațele în jurul genunchilor, uitându-se în gol.

– Ești bine? zise Harry.

Ron încuviință din cap, dar nu vorbi. Harry își aminti foarte bine de data când Ron își aruncase din greșeală o Vrajă de Vomitat-Melci asupra lui însuși; părea să fie la fel de palid și transpirat ca și atunci, plus că nu prea vroia să deschidă gura.

– Nu trebuie decât să mănânci ceva, zise Harry încurajator. Hai!

Când sosiră, Marea Sală se umplea rapid. Se vorbea mai

tare și era o atmosferă mai exuberantă decât de obicei. Când trecură pe lângă masa Viperinilor, avu loc o explozie de zgomote. Harry se uită la ei și văzu că, pe lângă obișnuitele fulare și pălării verzi cu argintiu, fiecare dintre ei purta o insignă argintie care părea să aibă forma unei coroane. Nu știa de ce, dar mulți îi făcură cu mâna lui Ron, râzând în hohote. În timp ce trecea prin dreptul lor, Harry încercă să vadă ce scria pe insigne, însă era prea preocupat să-l ducă pe Ron dincolo de masa lor ca să zăbovească destul timp pentru a le citi.

La masa Cercetașilor fură întâmpinați de o primire plină de entuziasm. Acolo toată lumea era îmbrăcată în roșu cu auriu, însă, departe de a-l înveseli pe Ron, se părea că uralele îi storseseră și ultima picătură de curaj; se prăbuși pe cea mai apropiată bancă, arătând de parcă ar fi fost ultima oară când lua masa.

– Am fost nebun când am acceptat, zise el într-o șoaptă răgușită. Nebun.

– Nu fi prost, zise Harry hotărât, dându-i un amestec de cereale, o să te descurci foarte bine. E normal să ai emoții.

– Sunt la pământ, mormăi Ron. Sunt jalnic. Nu pot să joc bine nici dacă mă pici cu ceară. Ce-o fi fost în capul meu?

– Vino-ți în fire, zise Harry cu fermitate. Gândește-te la cum ai salvat cu piciorul golul ăla acum câteva zile, chiar și Fred și George au zis că ai fost extraordinar.

Ron se întoarse spre Harry cu o expresie chinuită.

– A fost din întâmplare, șopti el distrus. Nu am vrut să o fac... am alunecat de pe mătură când nu v-ați uitat nici unul și am lovit balonul din greșeală, în timp ce încercam să mă urc la loc.

– Ăă... zise Harry, revenindu-și repede de pe urma acestei surprize neplăcute, cu încă vreo câteva întâmplări ca asta meciul e ca și câștigat, nu-i așa?

Hermione și Ginny se așezară vizavi de ei, purtând fulare, mănuși și rozete roșii cu auriu.

– Cum te simți? îl întrebă Ginny pe Ron, care acum se holba la urmele de lapte de pe fundul bolului gol de cereale,

de parcă s-ar fi gândit serios dacă să se înece sau nu în el.

– Are emoții, spuse Harry.

– Păi, ăsta este un semn bun, mie mi se pare că întotdeauna ai rezultate mai bune la examene dacă ai emoții, zise Hermione cu însuflețire.

– Bună, zise o voce difuză și visătoare din spatele lor.

Harry își ridică privirea: Luna Lovegood plutise spre ei de la masa Ochilor-de-Șoim. Mulți se holbau la ea, iar câțiva chiar râdeau și o arătau cu degetul; reușise să facă rost de o pălărie în forma unui cap de leu în mărime naturală, pe care o purta într-un echilibru precar.

– Țin cu Cercetașii, zise Luna, făcând un semn spre pălărie fără să fi fost nevoie. Uite ce face...

Întinse mâna și atinse pălăria cu bagheta. Aceasta deschise gura larg și scoase un răget extrem de realist, care îi făcu să tresară pe toți cei din jur.

– E reușită, nu? zise Luna fericită. Știți, am vrut să o fac să mestece un șarpe care să-i reprezinte pe Viperini, dar nu am avut timp. Oricum... baftă, Ronald!

Se îndepărtă plutind. Încă nu își reveniseră de pe urma șocului trezit de pălăria Lunei, când Angelina se apropie în grabă de ei, însoțită de Katie și Alicia, ale cărei sprâncene reveniseră la normal datorită ajutorului doamnei Pomfrey.

– Când sunteți gata, zise ea, o să mergem direct pe stadion, să verificăm cum stau lucrurile și să ne schimbăm.

– Venim imediat, o asigură Harry. Stai să mănânce și Ron ceva.

Însă după zece minute fu clar că Ron nu mai putea să mănânce nimic și Harry se gândi că era mai bine să-l ducă la vestiare. Când se sculară de la masă, se ridică și Hermione, care îl trase deoparte, apucându-l de mână.

– Să nu-l lași pe Ron să vadă ce scrie pe insignele Viperinilor, îi șopti ea imperios.

Harry o privi întrebător, însă ea clătină din cap prevenitor; Ron tocmai se apropie agale de ei, părând pierdut și disperat.

– Baftă, Ron, zise Hermione, ridicându-se în vârful picioarelor și pupându-l pe obraz. Și ție, Harry...

Ron păru să își revină puțin, cât timp traversară iar Marea Sală. Atinse locul de pe obraz unde îl pupase Hermione, oarecum derutat, de parcă nu era sigur de ceea ce se întâmplase. Părea prea absorbit ca să mai observe ce era în jur, însă Harry aruncă o privire curioasă spre insignele în formă de coroană când trecură pe lângă masa Viperinilor, și de data asta descifră cuvintele gravate pe ele:

WEASLEY E AL NOSTRU REGE

Cu presentimentul sumbru că nu avea cum să fie de bine, îl grăbi pe Ron să traverseze holul de la intrare și să coboare treptele de piatră, ajungând afară, în aerul glacial.

Iarba acoperită cu chiciură le scârțâia sub picioare, în timp ce parcurgeau grăbiți peluzele în pantă către stadion. Vântul nu bătea deloc și cerul era de un alb sidefiu uniform, ceea ce însemna că vizibilitatea avea să fie bună, neafectată de lumina directă a soarelui care să le intre în ochi. Harry îi sublinie lui Ron acești factori încurajatori în drumul lor, dar nu era sigur că Ron îl asculta.

Angelina se schimbase deja și, când intrară, vorbea cu restul echipei. Harry și Ron își puseră robele (Ron încercă să își îmbrace roba pe dos timp de câteva minute, înainte ca Aliciei să i se facă milă de el și să se ducă să îl ajute), apoi se așezară să asculte discursul de dinainte de meci, în timp ce zumzetul vocilor de afară devenea din ce în ce mai tare, mulțimea părăsind castelul în număr mare și îndreptându-se spre stadion.

– Bine, tocmai am aflat așezarea finală în teren a Viperinilor, zise Angelina, consultând o foaie de pergament. Au plecat prinzătorii de anul trecut, Derrick și Bole, însă se pare că Montague i-a înlocuit cu niște gorile, nu cu persoane care pot să zboare foarte bine. Sunt doi tipi pe care îi cheamă Crabbe și Goyle, nu știu prea multe despre ei...

– Noi da, spuseră Harry și Ron într-un glas.

– Păi, nu par destul de inteligenți ca să deosebească un capăt al măturii de celălalt, zise Angelina, punând pergamentul în buzunar, dar pe de altă parte m-am mirat întotdeauna cum reușeau Derrick și Bole să găsească stadionul fără indicatoare.

– Crabbe și Goyle sunt de aceeași teapă, o asigură Harry.

Auzeau cum sute de persoane se așezau pe băncile dispuse simetric ale tribunelor. Unii cântau, dar Harry nu putea să descifreze cuvintele. Începea să aibă emoții, însă știa că nodul din stomacul său nu se compara cu cel al lui Ron, care stătea cu mâinile lipite de corp și se uita iar în gol, cu maxilarul încleștat și cu chipul pământiu.

– A sosit timpul, zise Angelina cu o voce tăcută, uitându-se la ceas. Haideți... baftă.

Jucătorii se ridicară, își puseră măturile pe umăr și ieșiră înșiruiți din vestiar în lumina zăpăcitoare de afară. Fură întâmpinați de o avalanșă de zgomote printre care Harry încă auzea cântecele, deși erau estompate de urale și fluierături.

Erau așteptați de echipa Viperinilor. Iar ei purtau acele insigne argintii în formă de coroană. Noul căpitan, Montague, avea în linii mari construcția lui Dudley Dursley, cu niște antebrațe mari ca niște jamboane păroase. În spatele său stăteau la pândă Crabbe și Goyle, aproape la fel de mari, clipind ca niște idioți în lumina soarelui și rotindu-și bâtele de prinzători. Reacredință stătea într-o parte, cu părul blond-alb strălucind în lumina soarelui. Îi întâlni privirea lui Harry și-i zâmbi batjocoritor, atingând insigna în formă de coroană prinsă în piept.

– Căpitanii să-și dea mâinile, ordonă arbitrul, doamna Hooch, când Angelina și Montague ajunseră unul lângă celălalt.

Harry își dădu seama că Montague încerca să-i strivească degetele Angelinei, cu toate că aceasta nu avu nici o tresărire.

– Urcați-vă pe mături...!

Doamna Hooch își duse fluierul la gură și suflă.

Mingile fură eliberate și cei paisprezece jucători țâșniră

spre văzduh. Harry îl văzu cu coada ochiului pe Ron cum goni spre stâlpii porții. Harry zbură și mai sus ferindu-se de un balon-ghiulea, și făcu un tur larg al terenului, uitându-se în jur după sclipirea aurie; de partea cealaltă a stadionului, Draco Reacredință făcea exact același lucru.

– Iat-o pe Johnson – Johnson are balonul, ce bine joacă fata asta, o spun de ani întregi, dar tot nu vrea să iasă cu mine...

– JORDAN! strigă profesoara McGonagall.

– ... era doar un detaliu pentru amuzament, doamnă profesoară, dă o notă de interes – Johnson se ferește de Warrington, trece de Montague, este... au!... lovită pe la spate de un balon-ghiulea trimis de Crabbe... Montague prinde balonul, se ridică la loc și... un frumos balon-ghiulea trimis de George Weasley, Montague este lovit în cap de un balon-ghiulea, îl scapă, balonul este prins de Katie Bell de la Cercetași, care îi pasează în spate Aliciei Spinnet, iar Spinnet pornește...

Comentariul lui Lee Jordan răsuna în tot stadionul și Harry asculta din răsputeri, cu vântul vâjâindu-i în urechi și cu mulțimea gălăgioasă care țipa, huiduia și cânta.

– ... se ferește de Warrington, evită un balon-ghiulea... ca prin urechile acului, Alicia... și mulțimea este încântată, ascultați-i, ce cântă?

Când Lee se opri ca să asculte, cântecul se ridică tare și limpede din marea de verde cu argintiu din partea tribunelor Viperinilor:

Weasley nimic nu poate să apere,
Un cerc măcar să blocheze nu poate,
De asta Viperinii vor toți să cânte:
Weasley e al nostru rege.

Weasley s-a născut printre pubele
Mereu lasă balonul să intre
Weasley o să ne aducă o victorie
Weasley e al nostru rege.

– ... și Alicia îi pasează înapoi Angelinei! strigă Lee.

În timp ce cotea, lui Harry îi fierbea stomacul din cauza a ceea ce tocmai auzise: știa că Lee încerca să acopere cuvintele cântecului.

– Haide Angelina... se pare că nu mai trebuie să treacă decât de portar!... trage la poartă... șut!... aaaah!...

Bletchley, portarul Viperinilor, salvase golul; îi aruncă balonul lui Warrington, care goni cu el, zburând în zigzag printre Alicia și Katie; cântecul de dedesubt era din ce în ce mai tare, pe măsură ce Narrington se apropia de Ron.

Weasley e al nostru rege,
Weasley e al nostru rege,
Mereu lasă balonul să intre
Weasley e al nostru rege.

Harry nu se putu abține: renunțând să caute Hoțoaica, își întoarse Fulgerul spre Ron, o siluetă singuratică din capătul îndepărtat al stadionului, plutind în fața celor trei cercuri, în timp ce uriașul Warrington gonea spre el.

– ... balonul este la Warrington, Warrington se îndreaptă spre poartă, a ieșit din raza baloanelor-ghiulea și nu îl mai are în față decât pe portar...

Dinspre tribunele Viperinilor, de dedesubt, se ridică un val răsunător de cântece:

Weasley nimic nu poate să apere,
Un cerc măcar să blocheze nu poate ...

– ... acesta este primul test pentru Weasley, noul portar al Cercetașilor, fratele prinzătorilor Fred și George, și un tânăr talent promițător al echipei... haide, Ron!

Însă strigătele de încântare veniră dinspre capătul Viperinilor: Ron zburase haotic, cu brațele întinse, și balonul trecuse direct printre ele și prin cercul din mijloc.

– Viperinii marchează! se auzi vocea lui Lee printre

uralele și huiduielile mulțimii de dedesubt, așa că este zece la zero pentru Viperini... ai avut ghinion, Ron.

Viperinii cântară și mai tare:

WEASLEY S-A NĂSCUT PRINTRE PUBELE
MEREU LASĂ BALONUL SĂ INTRE...

– ... Cercetașii sunt iar în posesia balonului, și iat-o pe Katie Bell croindu-și drum pe teren... strigă Lee cu vitejie, deși cântecele erau atât de răsunătoare, încât abia putea să se mai facă auzit peste ele.

WEASLEY O SĂ NE ADUCĂ O VICTORIE
WEASLEY E AL NOSTRU REGE...

– Harry, CE FACI? strigă Angelina, zburând pe lângă el ca să țină pasul cu Katie. VEZI-ȚI DE JOC!

Harry realiză că rămăsese locului în aer peste un minut, urmărind desfășurarea meciului fără să se gândească deloc unde era Hoțoaica. Coborî îngrozit și începu iar să dea roată terenului, uitându-se în jur și încercând să ignore refrenul care acum tuna în tot stadionul:

WEASLEY E Al NOSTRU REGE
WEASLEY E AL NOSTRU REGE...

Oriunde se uita, nu era nici urmă de Hoțoaică; Reacredință dădea ture în jurul stadionului, ca și el. Trecură unul pe lângă altul pe la jumătatea terenului, zburând în direcții opuse, iar Harry îl auzi pe Reacredință cântând tare:

WEASLEY S-A NĂSCUT PRINTRE PUBELE...

– ... și iată-l din nou pe Warrington, răcni Lee, care îi pasează lui Pucey, Pucey trece de Spinnet, haide, Angelina, poți să-l oprești – se pare că nu – însă un frumos balon-ghi-

ulea trimis de Fred Weasley, adică, de George Weasley, ah, cui îi pasă, oricum, de unul dintre ei, Warrington scapă balonul și Katie Bell... ăă... îl scapă și ea... așa că iată-l pe Montague cu balonul, Montague, căpitanul Viperinilor, ia balonul și se ridică, haideți, Cercetașilor, blocați-l!

Harry zbură pe lângă capătul stadionului, prin spatele stâlpilor porții Viperinilor, forțându-se să nu se uite la ce se întâmpla în partea lui Ron. În timp ce trecea vâjâind pe lângă portarul Viperinilor, îl auzi pe Bletchley cântând și el cu mulțimea de dedesubt:

WEASLEY NIMIC NU POATE SĂ APERE...

– ... Pucey o evită iar pe Alicia și se îndreaptă direct spre poartă, oprește-l, Ron!

Harry nu fu nevoit să se uite ca să vadă ce se întâmplase: se auzi un mormăit teribil dinspre capătul Cercetașilor, însoțit de noi zbierete și aplauze de la Viperini. Uitându-se în jos, Harry o văzu în tribune pe Pansy Parkinson, cu fața ei de mops, chiar în primele rânduri, cu spatele la teren, în timp ce-i dirija pesuporterii Viperini care răcneau:

DE-ASTA TOȚI VIPERINII VOR SĂ CÂNTE
WEASLEY E AL NOSTRU REGE.

Însă douăzeci la zero era o nimica toată, Cercetașii încă aveau timp să-i ajungă din urmă sau să prindă Hoțoaica. Câteva goluri și aveau să conducă iar ca de obicei, se asigură Harry pe sine, plutind, croindu-și drum printre ceilalți jucători și urmărind ceva strălucitor, care se dovedi cureaua de la ceasul lui Montague.

Însă Ron mai încasă două goluri. Acum în dorința lui Harry de a prinde Hoțoaica apăru și un dram de panică. Măcar dacă ar fi putut să o prindă curând și să termine meciul repede.

– ... Katie Bell de la Cercetași îl evită pe Pucey, se ferește

de Montague, bună întoarcere, Katie, îi pasează lui Johnson, Angelina Johnson ia balonul, trece de Warrington, se îndreaptă spre poartă, haide, Angelina - CERCETAȘII MARCHEAZĂ! Este patruzeci la zece, patruzeci la zece pentru Viperini și Pucey preia balonul...

Harry auzi printre uralele Cercetașilor răgetul pălăriei ridicole cu leu a Lunei și se simți încurajat; mai erau doar treizeci de puncte, o nimica toată, puteau să se redreseze ușor. Harry se feri de un balon ghiulea pe care Crabbe îl trimise vâjâind spre el și reîncepu să cerceteze terenul înnebunit după Hoțoaică, cu un ochi pe Reacredință, în caz că dădea semne să o fi zărit, însă Reacredință, ca și el, zbura în continuare în jurul stadionului, căutând fără succes...

- ... Pucey îi pasează lui Warrington, Warrington lui Montague, Montague înapoi lui Pucey... intervine Johnson, Johnson preia balonul, Johnson către Bell, arată bine... adică rău... Bell este lovită de un balon-ghiulea trimis de Goyle de la Viperini și Pucey intră iar în posesia balonului...

WEASLEY S-A NĂSCUT PRINTRE PUBELE
MEREU LASĂ BALONUL SĂ INTRE
WEASLEY O SĂ NE ADUCĂ O VICTORIE...

Însă Harry o văzu în sfârșit: micuța Hoțoaică Aurie înaripată plutea la câțiva metri deasupra solului în partea de teren a Viperinilor.

Coborî în picaj...

În câteva secunde, Reacredință coborî în goană din văzduh, în stânga lui Harry - o siluetă verde cu argintiu, neclară, lipită de mătură...

Hoțoaica ocoli unul dintre stâlpii porții la bază și porni către partea opusă a tribunelor; schimbarea ei de direcție îi fu favorabilă lui Reacredință, care era mai aproape; Harry își întoarse Fulgerul; acum el și Reacredință erau umăr la umăr...

La câțiva metri de pământ, Harry își desprinse mâna dreaptă de pe mătură, întinzându-se după Hoțoaică... în

dreapta sa, întinse brațul și Reacredință, care încerca să ajungă la ea și s-o apuce...

Totul se termină în două secunde efemere și disperate, de respirație tăiată... degetele lui Harry se strânseră în jurul micuței mingi mișcătoare... unghiile lui Reacredință zgâriară deznădăjduite dosul palmei lui Harry... Harry se ridică pe mătură, ținând în mână mingea care se zbătea, iar spectatorii Cercetași strigară la unison...

Erau salvați, nu conta că Ron încasase acele goluri, nimeni nu avea să își amintească, atâta timp cât câștigaseră Cercetașii...

ZDUF.

Harry fu lovit de un balon-ghiulea în șale și fu aruncat de pe mătură. Din fericire, era la doar doi-trei metri de pământ, având în vedere că plonjase atât de jos ca să prindă Hoțoaica, însă tot era rănit și căzu pe spate pe terenul înghețat. Auzi fluierul strident al doamnei Hooch, o explozie dinspre tribune, compusă din huiduieli, strigăte de supărare și batjocoritoare, o bufnitură și apoi vocea alarmată a Angelinei.

– Ești bine?

– Sigur că da, zise Harry sumbru, apucând-o de mână și lăsând-o să-l ridice.

Doamna Hooch zbura către unul dintre jucătorii Viperini de deasupra lui, deși nu putea să-și dea seama cine era din unghiul acela.

– A fost matahala aia de Crabbe, zise Angelina supărată, a lovit balonul-ghiulea spre tine în clipa în care a văzut că prinseseși Hoțoaica... dar am câștigat, Harry, am câștigat!

Harry auzi pe cineva pufnind în spatele său și se întoarse, ținând încă strâns Hoțoaica în mână: Draco Reacredință aterizase în apropiere. Cu fața albă ca varul de mânie, tot își bătea joc.

– I-ai salvat pielea lui Weasley, nu-i așa? îi zise lui Harry. Nu am văzut niciodată un portar atât de prost... dar a fost născut printre pubele... ți-au plăcut versurile mele, Potter?

Harry nu răspunse. Se întoarse cu spatele ca să întâmpine restul echipei, ai cărei membri aterizau unul câte unul,

strigând și lovind triumfători aerul cu pumnii; toți, în afară de Ron, care se dăduse jos de pe mătură lângă stâlpii porții și părea să își croiască drum către vestiare de unul singur.

– Am vrut să mai scriem niște versuri! strigă Reacredință, în timp ce Katie și Alicia îl îmbrățișau pe Harry. Dar nu am găsit rime pentru „grasă" și „urâtă"... știi, am vrut să cântăm și despre mama lui...

– Așa e cu strugurii acri, zise Angelina, aruncându-i o privire dezgustată lui Reacredință.

– ... și nu am putut să includem nici „inutil"... pentru tatăl lui, mă înțelegi tu...

Fred și George își dăduseră seama la ce se referea Reacredință. În timp ce dădeau mâna cu Harry, înțepeniră, întorcându-și privirea spre Reacredință.

– Lasă! zise Angelina imediat, luându-l de braț pe Fred. Lasă, Fred, lasă-l să țipe, este supărat că a pierdut, parvenitul mic și...

– ... dar ție îți place familia Weasley, nu, Potter? zise Reacredință batjocoritor. Ți-ai petrecut vacanțele la ei și așa mai departe, nu-i așa? Nu înțeleg cum poți să suporți putoarea, dar presupun că, atunci când ești crescut de Încuiați, până și cocioaba familiei Weasley miroase bine...

Harry îl prinse pe George. Între timp, fu nevoie de eforturile combinate ale Angelinei, Aliciei și ale lui Katie pentru a-l împiedica pe Fred să sară pe Reacredință, care râdea în gura mare. Harry se uită în jur după doamna Hooch, care încă îl mustra pe Crabbe pentru atacul său nepermis cu balonul-ghiulea.

– Sau, Potter, zise Reacredință, râzând batjocoritor, în timp ce se dădea înapoi, poate că ții minte cum putea casa mamei tale, iar cocina familiei Weasley îți amintește de ea...

Harry nu fu conștient că îi dăduse drumul lui George, și nu știu decât că, o clipă mai târziu, amândoi alergau spre Reacredință. Uitase complet că îi priveau toți profesorii: nu vroia decât să-i provoace cât mai multă durere posibil lui Reacredință; neavând timp să își scoată bagheta, doar își

retrase pumnul în care ținea Hoțoaica și îl afundă cât putu de tare în stomacul lui Reacredință...

– Harry! HARRY! GEORGE! NU!

Auzi voci de fete care strigau, pe Reacredință țipând, pe George înjurând, un fluierat și răcnetele mulțimii din jurul lui, însă nu îi păsa. Abia când cineva din apropiere strigă *„Impedimenta!"* și puterea vrăjii îl aruncă înapoi, abandonă încercarea de a-l toca pe Reacredință centimetru cu centimetru.

– Ce credeți că faceți? strigă doamna Hooch, în timp ce Harry se ridica în picioare.

Se părea că ea fusese cea care aruncase Vraja de Oprire asupra lui; ținea fluierul într-o mână și bagheta în cealaltă; mătura fusese abandonată la câțiva metri depărtare. Reacredință era ghemuit pe pământ, scâncind și gemând, și îi curgea sânge din nas; George avea o buză umflată; Fred încă era ținut cu greutate de cei trei înaintași, iar Crabbe chicotea.

– Nu am mai văzut un asemenea comportament... înapoi la castel, amândoi, și să vă duceți direct la biroul șefului casei voastre! Duceți-vă! Acum!

Harry și George părăsiră terenul cu pași mari, gâfâind amândoi, fără să-și spună nimic unul altuia. Strigătele și cuvintele batjocoritoare ale mulțimii deveniră din ce în ce mai șterse, până când ajunseră în holul de intrare, unde nu mai auziră nimic, în afară de propriii lor pași. Harry realiză că încă îi zvâcnea ceva în mâna dreaptă, având pumnul vătămat de la maxilarul lui Reacredință. Uitându-se în jos, văzu aripile arginti ale Hoțoaicei ieșindu-i printre degete și zbătându-se să se elibereze.

Nici nu ajunseră bine la ușa biroului profesoarei McGonagall, când ea se apropie cu pași mari de-a lungul holului din spatele lor. Purta un fular de la Cercetași, dar și-l dădu jos de la gât cu mâinile tremurânde, în timp ce se apropia de ei, părând neagră de supărare.

– Înăuntru! zise ea mânioasă, arătând spre ușă.

Harry și George intrară. Profesoara se duse în spatele

biroului și rămase în fața lor, tremurând de furie și aruncându-și pe jos fularul Cercetașilor.

– Ei, bine? zise ea. Nu am văzut niciodată o asemenea demonstrație condamnabilă. Doi contra unu! Explicați!

– Ne-a provocat Reacredință, zise Harry cu rigiditate.

– V-a provocat? strigă profesoara McGonagall, dând cu pumnul în birou, astfel încât cutia de metal cu carouri alunecă de pe el și se deschise cu putere, umplând podeaua cu Tritoni de turtă dulce. Tocmai pierduse, nu-i așa? Sigur că vroia să vă provoace! Dar ce ar fi putut să vă spună ca să justifice ce ați...

– Mi-a insultat părinții, se răsti George. Și pe mama lui Harry.

– Dar în loc să o lăsați pe doamna Hooch să lămurească situația, ați decis să faceți o demonstrație de duel Încuiat, nu-i așa? răcni profesoara McGonagall. Aveți idee ce ați...?

– Hm, hm.

Harry și George se întoarseră amândoi. Dolores Umbridge stătea în prag, înfășurată într-o pelerină verde de tweed, care evidenția considerabil asemănarea ei cu o ditamai broasca râioasă, și zâmbea neatrăgător, șters, într-un fel de rău augur, pe care Harry ajunsese să-l lege de o nenorocire iminentă.

– Pot să te ajut, doamnă profesoară McGonagall? întrebă profesoara Umbridge cu vocea ei otrăvitor de dulce.

Profesoarei McGonagall i se urcă sângele la cap.

– Să mă ajuți? repetă ea, cu o voce sugrumată. Cum adică, să mă ajuți?

Profesoara Umbridge se apropie de centrul biroului, cu același surâs șters.

– Vai, m-am gândit că îmi vei fi recunoscătoare pentru un plus de autoritate.

Harry nu ar fi fost surprins dac-ar fi văzut-o pe profesoara McGonagall scoțând scântei pe nări.

– Te-ai gândit greșit, zise ea, întorcându-se cu spatele la Umbridge. Ascultați cu atenție. Nu îmi pasă cum v-a provo-

cat Reacredință, nu îmi pasă dacă v-a insultat fiecare membru al familiei pe care îl aveți, comportamentul vostru a fost dezgustător și vă dau fiecăruia o săptămână de detenție! Potter, nu te uita așa la mine, o meriți! Dacă vreunul dintre voi mai...

- Hm, hm.

Profesoara McGonagall închise ochii, parcă rugându-se să aibă răbdare, în timp ce își întoarse iar chipul către profesoara Umbridge.

- Da?

- Eu cred că merită ceva mai mult decât niște simple detenții, zise Umbridge, zâmbind chiar mai larg.

Ochii profesoarei McGonagall se deschiseră brusc cât erau de mari.

- Din păcate, zise ea, cu o tentativă de zâmbet reciproc care o făcea să arate de parcă i se blocase maxilarul, ceea ce contează este ce cred *eu,* având în vedere că sunt în casa mea, Dolores.

- Păi, Minerva, de fapt, surâse afectată profesoara Umbridge, cred că vei descoperi că ceea ce cred eu chiar contează. Ah, unde este? Tocmai mi l-a trimis Cornelius... adică - scoase un mic râset, în timp ce cotrobăia prin geantă - tocmai mi l-a trimis ministrul... a, da...

Scoase o foaie de pergament pe care o desfășură, dregându-și pedant vocea înainte să citească:

- Hm, hm...„Decretul Educațional Numărul Douăzeci și Cinci".

- Altul! exclamă profesoara McGonagall violent.

- Păi, da, zise Umbridge, zâmbind în continuare. Sinceră să fiu, Minerva, tu ai fost cea care m-a făcut să-mi dau seama că mai aveam nevoie de un amendament... Îți amintești cum ai trecut peste mine, când nu am vrut să permit reînființarea echipei de vâjthaț a Cercetașilor? Cum i-ai prezentat situația lui Dumbledore, care a insistat să i se permită echipei să joace? Ei bine, zău că nu puteam să accept așa ceva. Am luat imediat legătura cu ministrul, care a fost de

acord cu mine că Marele Inchizitor trebuie să aibă puterea de a-i priva pe elevi de privilegii, altminteri acesta... adică eu... ar avea mai puțină autoritate decât profesorii de rând! Și acum, înțelegi, nu-i așa, Minerva, câtă dreptate am avut să încerc să împiedic reînființarea echipei Cercetașilor? Groaznice apucături... mă rog, citeam amendamentul... hm, hm... *„Marele Inchizitor va avea de acum autoritate supremă asupra tuturor pedepselor, sancțiunilor și privării de privilegii în ceea ce-i privește pe elevii de la Hogwarts, precum și puterea de a modifica aceste pedepse, sancțiuni și privări de privilegii care ar fi putut fi ordonate de alți profesori. Semnat, Cornelius Fudge, Ministrul Magiei, Ordinul lui Merlin Clasa Întâi etc. etc."*

Rulă pergamentul și îl puse înapoi în geantă, zâmbind în continuare.

– Deci... chiar cred că voi fi nevoită să le interzic celor doi să mai joace vâjthaț vreodată, zise ea, uitându-se de la Harry la George și invers.

Harry simți Hoțoaica zbătându-se înnebunită în mâna sa.

– Ne interziceți? zise el, cu un glas ciudat de depărtat, să mai jucăm... vreodată.

– Da, domnule Potter, cred că o interzicere pe viață va avea rezultatul dorit, zise Umbridge, zâmbind și mai larg, în timp ce îl urmărea cum se chinuia să înțeleagă ce spusese. Tu și domnul Weasley aici de față. Și cred, pentru mai multă siguranță, că ar trebui împiedicat și fratele geamăn al acestui tânăr... Dacă nu l-ar fi oprit coechipierii, sunt sigură că l-ar fi atacat și el pe tânărul domn Reacredință. Desigur, aș dori să li se confiște măturile; le voi ține în siguranță în biroul meu, ca să mă asigur că nu îmi va fi încălcată interdicția. Însă nu exagerez, doamna profesoară McGonagall, continuă ea, întorcându-se iar spre profesoara McGonagall, care acum stătea la fel de nemișcată ca și când ar fi fost cioplită din gheață, cu ochii la ea. Restul echipei poate să continue să joace, din partea lor nu am văzut nici un semn de violență. Ei bine... bună ziua.

Și, cu o expresie de satisfacție maximă, Umbridge ieși din

cameră, lăsând o tăcere îngrozită în urma ei.

*

– Interdicție, zise Angelina pe o voce pustie, mai târziu în cursul serii în camera de zi. Interdicție. Fără căutător, fără prinzători... ce Dumnezeu o să facem?

Nu se simțeau deloc câștigători. Oriunde se uita Harry, vedea chipuri dezamăgite și supărate; chiar și membrii echipei erau prăbușiți în jurul focului, toți în afară de Ron, care nu mai fusese văzut de când se terminase meciul.

– Dar este cumplit de nedrept, zise Alicia în gol. Și mă rog, cum rămâne cu Crabbe și cu acel balon-ghiulea pe care l-a trimis după ce se auzise fluierul? Lui i s-a interzis?

– Nu, zise Ginny amărâtă, încadrându-l cu Hermione pe Harry. Doar i s-a dat de scris, l-am auzit pe Montague râzând din cauza asta la cină.

– Și să îi interzică lui Fred, care nici măcar nu a făcut nimic! zise Alicia mânioasă, dându-și cu pumnul în genunchi.

– Nu sunt eu de vină că nu am făcut nimic, zise Fred cu o expresie foarte sumbră pe chip, l-aș fi bătut pe nenorocitul ăla mic până îl luau cu fărașul, dacă nu m-ați fi oprit voi trei.

Harry se uită amărât pe fereastra întunecată. Ningea. Hoțoaica pe care o prinsese mai devreme zbura acum cu viteză prin camera de zi; oamenii îi urmăreat traiectoria ca și când ar fi fost hipnotizați, iar Șmecherilă sărea de pe un scaun pe altul, încercând să o prindă.

– Mă duc la culcare, zise Angelina, ridicându-se încet. Poate că până la urmă o să se dovedească totul un vis urât... poate că o să mă trezesc mâine și o să descopăr că încă nu am jucat...

Fu urmată în scurt timp de Alicia și Katie. Fred și George se duseră și ei să se culce ceva mai târziu, uitându-se urât la toți cei pe lângă care trecură, iar Ginny îi imită imediat după aceea. Lângă foc nu mai rămaseră decât Harry și Hermione.

– L-ai văzut pe Ron? întrebă Hermione cu o voce joasă.

Harry clătină din cap.

– Cred că ne evită, zise Hermione. Unde-o fi...?

Dar, chiar în clipa aceea, se auzi un scârțâit în spatele lor când Doamna Grasă se aplecă înainte și Ron intră strecurându-se prin gaura portretului. Era într-adevăr foarte palid și avea zăpadă în păr. Când îi văzu pe Harry și Hermione, încremeni locului.

– Unde ai fost? zise Hermione neliniștită, ridicându-se imediat.

– M-am plimbat, bâigui Ron, îmbrăcat în continuare cu hainele de vâjthaț.

– Pari înghețat, spuse Hermione. Vino și stai jos!

Ron se duse lângă șemineu și se prelinse în scaunul care era cel mai departe de Harry, fără să se uite la el. Hoțoaica furată vâjâi pe deasupra capetelor lor.

– Îmi pare rău, murmură Ron, uitându-se în jos.

– Pentru ce? zise Harry.

– Pentru că am crezut că pot să joc vâjthaț, spuse Ron. O să plec de la echipă mâine la prima oră.

– Dacă pleci, spuse Harry, înciudat, n-or să mai rămână decât trei jucători în echipă.

Văzându-l pe Ron derutat, adăugă:

– Mie mi s-a interzis pe viață. La fel și lui Fred și George.

– Poftim? strigă Ron.

Hermione îi spuse toată povestea; Harry nu fu în stare să o mai spună o dată. După ce fata termină, Ron păru mai chinuit ca niciodată.

– Este numai vina mea...

– Nu tu m-ai pus să-l pocnesc pe Reacredință, zise Harry supărat.

– ... dacă nu aș fi atât de nepriceput la vâjthaț...

– ... nu are nici o legătură cu asta.

– ... m-a afectat cântecul ăla...

– ... oricine ar fi fost afectat.

Hermione se ridică și se duse la fereastră, departe de discuția celor doi, privind cum zăpada era viscolită spre ochiul de geam.

– Știi ceva, te rog, las-o baltă! izbucni Harry. E destul de

greu și fără să te învinovățești pentru toate!

Ron nu spuse nimic, ci rămase privind mâhnit tivul umed al robei sale. După un timp spuse cu o voce pustie:

– În viața mea nu m-am simțit mai rău ca acum.

– Mersi la fel, spuse Harry cu amărăciune.

– Ei bine, spuse Hermione, cu vocea tremurându-i puțin. Mie nu îmi vine în minte decât un singur lucru care v-ar putea înveseli pe amândoi.

– Serios? zise Harry sceptic.

– Serios, spuse Hermione, cu un zâmbet larg pe chip, întorcându-se cu spatele la fereastra neagră ca tăciunele, plină de urme de zăpadă. S-a întors Hagrid.

– CAPITOLUL XX –

POVESTEA LUI HAGRID

Harry alergă până sus în dormitoarele băieților, ca să ia din cufăr Pelerina Invizibilă și Harta Ștrengarilor; fu atât de rapid, încât el și Ron erau deja gata de plecare cu cel puțin cinci minute înainte să se întoarcă Hermione grăbită dinspre dormitoarele fetelor, purtând fular, mănuși și una dintre pălăriile ei noduroase pentru spiridușii de casă.

– Ce vreți, e frig afară! spuse ea defensiv, în timp ce Ron țâțâia nerăbdător.

Se strecurară pe gaura portretului și se înfășurară repede în pelerină – Ron crescuse atât de mult, încât acum trebuia să stea ghemuit ca să nu i se vadă picioarele – apoi, mergând încet și cu grijă, coborâră numeroasele scări, oprindu-se din când în când ca să se uite pe hartă, după Filch sau Doamna Norris. Aveau noroc; nu văzură pe nimeni, în afară de Nick Aproape-Făr'-de-Cap, care plutea distrat, fredonând o melodie îngrozitor de asemănătoare cu „Weasley e al nostru rege". Traversară pe furiș holul de intrare și ieșiră pe domeniul tăcut și înzăpezit. Cu inima bătându-i puternic, Harry văzu în față niște mici pătrățele luminoase aurii și fumul ce se ridica în spirală din hornul lui Hagrid. Înaintă repede cu pași mari, cu ceilalți doi înghiontindu-se și ciocnindu-se în urma lui. Merseră prin zăpada din ce în ce mai mare, scârțâind entuziasmați, până când ajunseră în sfârșit în fața ușii de lemn de la intrare. Când Harry ridică pumnul și bătu de trei ori, un câine începu să latre frenetic înăuntru.

– Hagrid, noi suntem! strigă Harry pe gaura cheii.

– Trebuia să-mi fi imaginat! zise o voce răgușită.

Își zâmbiră unul altuia sub pelerină; puteau să-și dea seama după vocea lui Hagrid că era fericit.

– De trei secunde am ajuns acasă... Colț, dă-te la o parte... dă-te la o parte, câine moșcăit ce ești...

Fu tras zăvorul, ușa se deschise cu un scârțâit și în cadrul ei apăru chipul lui Hagrid.

Hermione scoase un țipăt.

– Pe barba lui Merlin, mai încet! zise Hagrid repede, uitându-se înnebunit peste capetele lor. Sunteți sub pelerina aia, nu? Păi, intrați, intrați!

– Iartă-mă! icni Hermione, când toți intrară strecurându-se pe lângă Hagrid și își dădură jos pelerina ca să îi poată vedea. N-am făcut decât să... vai, Hagrid!

– O nimica toată, o nimica toată! zise Hagrid repede, închizând ușa după ei și grăbindu-se să tragă draperiile, însă Hermione îl privi în continuare îngrozită.

Părul lui Hagrid era năclăit de sânge închegat și ochiul drept ajunsese o deschizătură umflată printre o mulțime de vânătăi mov și negre. Avea multe tăieturi pe față și pe mâini, dintre care unele încă sângerau, și se mișca prudent, ceea ce îl făcu pe Harry să se gândească la niște coaste rupte. Era evident că abia ajunsese acasă; pe spătarul scaunului era pusă o pelerină neagră și groasă de drum, iar de peretele cu ușa era sprijinit un sac destul de mare ca să încapă în el mai mulți copilași. Hagrid, de două ori mai mare ca un om normal, șchiopăta acum către foc și punea la fiert un ceainic mare de cupru.

– Ce ai pățit? întrebă Harry, în timp ce Colț țopăia în jurul lor, încercând să-i lingă pe față.

– V-am zis, nimic, zise Hagrid hotărât. Vreți un ceai?

– Las-o baltă, spuse Ron, e ceva cu tine!

– Vă spun că n-am nimic, zise Hagrid, îndreptându-se și încercând să le zâmbească tuturor, însă tresărind de durere. Fir-aș să fiu, ce bine e să vă văd pe toți trei – ați avut o vară plăcută?

– Hagrid, ai fost atacat! zise Ron.

– Pentru ultima oară, e o nimica toată! spuse Hagrid.

– Dacă unul dintre noi ar apărea cu un kilogram de carne tocată în loc de față, ai zice că e o nimica toată? întrebă Ron.

– Hagrid, ar trebui să te duci la doamna Pomfrey, zise Hermione neliniștită, unele tăieturi nu arată deloc bine.

– Mă descurc, bine? se răsti Hagrid.

Se duse la masa enormă de lemn din mijlocul colibei și dădu furtunos la o parte un șervet. Sub el era o bucată de carne crudă, în sânge, cu o nuanță verzuie, puțin mai mare decât o roată de mașină.

– Hagrid, doar nu ai de gând s-o mănânci, nu-i așa? zise Ron, aplecându-se ca s-o vadă mai bine. Pare otrăvitoare.

– Așa și trebuie, este carne de dragon, zise Hagrid. Și n-am luat-o ca s-o mănânc.

Ridică bucata de carne și și-o lipi de partea stângă a feței. Sângele verzui i se prelinse în barbă, iar el scoase un mic geamăt de mulțumire.

– Acum e mai bine. Știți, micșorează durerea.

– Ia zi, ai de gând să ne spui ce ai pățit? întrebă Harry.

– Nu pot, Harry. E strict secret. Mi-aș pierde mai mult decât slujba dacă v-aș spune.

– Te-au bătut uriașii, Hagrid? întrebă Hermione încet.

Degetele lui Hagrid alunecară de pe bucata de carne și aceasta i se prelinse cu un lipăit pe piept.

– Uriași? zise Hagrid, prinzând bucata de carne înainte să-i ajungă la curea și lipindu-și-o la loc pe față, a zis cineva ceva de uriași? Cu cine ați vorbit? Cine v-a zis ce am... cine v-a zis că asta am făcut... ha?

– Am bănuit noi, zise Hermione, parcă vrând să se scuze.

– A, așa ați făcut, da? zise Hagrid, fixând-o sever cu ochiul care nu era ascuns după bucata de carne.

– A fost destul de... clar, spuse Ron, iar Harry încuviință din cap.

Hagrid se uită urât la ei, apoi pufni, aruncă bucata de carne înapoi pe masă și se duse cu pași mari la ceainicul, care acum fluiera.

– N-am mai văzut puști ca voi, care să știe mai mult decât ar

trebui, murmură el, vărsând apă fierbinte în trei dintre cănile lui ca niște găleți. Și să nu credeți că vă fac un compliment. Unii ar zice că sunteți băgăcioși. Că vă băgați nasul peste tot.

Însă i se mișcă barba.

– Deci, chiar te-ai dus să cauți uriași? zise Harry zâmbind, în timp ce se așeza la masă.

Hagrid le puse o cană cu ceai în fața fiecăruia, se așeză, își luă iar bucata de carne și și-o lipi la loc pe față.

– Da, bine, mormăi el, așa e.

– Și i-ai găsit? zise Hermione pe o voce joasă.

– Păi, sincer să fiu, nu sunt chiar așa de greu de găsit, zise Hagrid. Sunt destul de mari, vezi tu.

– Unde sunt? zise Ron.

– În munți, zise Hagrid vag.

– Și cum de Încuiații nu-i...?

– Ba da, zise Hagrid sumbru. Însă de fiecare dată cauza morții e un accident de escaladare, nu-i așa?

Își aranjă puțin bucata de carne ca să acopere vânătăile cele mai urâte.

– Haide, Hagrid, spune-ne ce ai făcut! zise Ron. Povestește-ne cum te-au atacat uriașii, iar Harry o să-ți spună cum l-au atacat Dementorii...

Hagrid se înecă brusc cu ceaiul și în același timp dădu drumul bucății de carne; masa fu stropită cu o mare cantitate de salivă, ceai și sânge de dragon când Hagrid tuși și bolborosi, și când bucata de friptură alunecă pe podea cu un „pleosc" șters.

– Cum adică, atacat de Dementori? mormăi el.

– N-ai știut? îl întrebă Hermione, cu ochii mari.

– Nu știu nimic din ce s-a întâmplat de când am plecat. Am fost într-o misiune secretă, nu-i așa, n-am vrut să mă urmărească bufnițele peste tot... Dementori afurisiți! Doar nu vorbești serios?

– Ba da, au apărut în Little Whinging și ne-au atacat pe vărul meu și pe mine, și apoi Ministerul Magiei m-a exmatriculat...

- POFTIM?

- ... a trebuit să mă duc la o audiere și așa mai departe, dar povestește-ne mai întâi de uriași.

- Ai fost exmatriculat?

- Povestește-ne ce-ai pățit și îți povestesc și eu.

Hagrid se uită urât la el cu singurul ochi deschis. Harry îi întoarse privirea, cu o expresie de hotărâre nevinovată pe chip.

- Of, bine, zise Hagrid pe o voce resemnată.

Se aplecă și smulse felia de carne din gura lui Colț.

- Ah, Hagrid, nu face asta, nu e igienic... începu Hermione, dar Hagrid își lipise deja carnea înapoi pe ochiul umflat.

Luă încă o înghițitură întăritoare de ceai, iar apoi spuse:

- Păi, am plecat de cum s-a terminat semestrul...

- Deci, Madame Maxime a mers cu tine...? întrebă Hermione.

- Da, așa e, zise Hagrid, și pe puținii centimetri pătrați de chip care nu erau acoperiți de barbă sau carne verde apăru o expresie îmblânzită. Da, am fost doar noi doi. Și vă spun, Olympe nu se dă deloc înapoi în fața greutăților. Știți, e o femeie fină, bine îmbrăcată și, știind unde mergeam, m-am întrebat cum o să reacționeze la cățăratul pe bolovani, la dormitul în peșteri și așa mai departe, însă nu s-a plâns nici măcar o dată.

- Știați unde mergeați? întrebă Harry. Știai unde erau uriașii?

- Păi, știa Dumbledore și ne-a spus și nouă, zise Hagrid.

- Sunt ascunși? întrebă Ron. E secret locul unde sunt?

- Nu chiar, zise Hagrid, clătinând din capul neîngrijit. Doar că pe cei mai mulți vrăjitori nu îi interesează unde sunt, atâta timp cât sunt foarte departe. Dar este foarte greu să ajungi acolo, cel puțin pentru oameni, așa că am avut nevoie de indicațiile lui Dumbledore. Ne-a luat cam o lună să ajungem acolo...

- O lună? spuse Ron, de parcă nu ar fi auzit niciodată de

o călătorie care să ia atât de mult timp. Dar... de ce nu ați găsit un Portal sau ceva de genul ăsta?

În ochiul neacoperit al lui Hagrid apăru o clipire stranie, în timp ce îl privea pe Ron printre gene; apoape că-l compătimea.

– Suntem urmăriți, Ron, zise el răgușit.

– Cum adică?

– Nu înțelegeți? zise Hagrid. Ministerul e cu ochii pe Dumbledore și pe toți cei pe care-i bănuiesc a fi în cârdășie cu el...

– Știm asta, zise Harry repede, dornic să audă restul istorisirii lui Hagrid, știm că Ministerul îl urmărește pe Dumbledore...

– Și n-ați putut să folosiți magia ca să ajungeți acolo? întrebă Ron șocat. A trebuit să vă purtați tot drumul ca niște Încuiați?

– Păi, nu chiar tot drumul, spuse Hagrid evaziv. Doar a trebuit să avem grijă, pentru că Olympe și cu mine ieșim puțin în evidență...

Ron scoase un zgomot înfundat, undeva între râs și pufnit, și luă repede o înghițitură de ceai.

– ... așa că nu eram greu de urmărit. Ne-am prefăcut că mergem împreună în vacanță, așa că ne-am dus în Franța și am dat impresia că ne îndreptam spre locul unde e școala lui Olympe, pentru că știam că eram urmăriți de cineva de la Minister. A trebuit să mergem încet, pentru că eu nu prea am voie să fac vrăji și știam că Ministerul căuta un motiv ca să ne prindă. Dar am reușit să scăpăm de cel care ne urmărea undeva pe lângă Dee-John...

– Oho, Dijon? zise Hermione entuziasmată. Am fost acolo în vacanță, ai văzut...?

Tăcu în clipa când văzu expresia de pe chipul lui Ron.

După aceea am mai riscat câteva vrăji și nu a fost o călătorie neplăcută. Am dat peste niște troli nebuni pe lângă granița cu Polonia și am avut o mică neînțelegere cu un vampir într-un bar din Minsk, dar, în afară de asta, nici n-ar

fi putut să meargă mai bine. Și apoi am ajuns acolo și am început să căutăm prin munți, încercând să le dăm de urmă... A trebuit să renunțăm la magie de cum ne-am apropiat de ei. Pe de o parte, pentru că nu le plac vrăjitorii și nu vroiam să-i supărăm prea curând, și pe de altă parte, pentru că Dumbledore ne avertizase că în mod sigur îi căuta și Știți-Voi-Cine. A zis că probabil le trimisese deja un mesager. Ne-a spus să avem mare grijă, să nu atragem atenția asupra noastră în timp ce ne apropiam de ei, ca nu cumva să fie vreun Devorator al Morții prin preajmă.

Hagrid făcu o pauză ca să ia o dușcă de ceai.

– Zi mai departe! spuse Harry imperios.

– I-am găsit, spuse Hagrid calm. Am trecut de o creastă într-o noapte și acolo erau, răspândiți la picioarele noastre. Dedesubt ardeau niște focuri mici și am văzut niște umbre imense... era ca și când am fi urmărit cum se mișcau bucăți din munte.

– Cât de mari erau? întrebă Ron pe o voce joasă.

– Cam zece metri înălțime, zise Hagrid firesc. Cei mai înalți poate că aveau treisprezece.

– Și câți erau? întrebă Harry.

– Bănuiesc că în jur de șaptezeci sau optzeci.

– Doar atât? zise Hermione.

– Da, spuse Hagrid cu tristețe, au mai rămas optzeci. Cândva erau o mulțime, cam o sută de triburi în toată lumea. Dar se împuținează de secole întregi. Câțiva au fost uciși de vrăjitori, dar cei mai mulți s-au omorât între ei, și acum pier mai repede ca niciodată. Nu sunt făcuți să trăiască strânși așa, laolaltă. Dumbledore zice că noi suntem de vină, că vrăjitorii i-au obligat să plece și i-au pus să trăiască foarte departe de noi, și că nu au avut de ales decât să se adune ca să se apere.

– Bun, zise Harry, i-ați văzut. După aceea ce s-a întâmplat?

– Păi, am așteptat până s-a făcut dimineață, n-am vrut să îi luăm pe nepregătite pe întuneric, pentru siguranța noastră, zise Hagrid. Pe la trei noaptea au adormit exact unde

erau. N-am îndrăznit să dormim. În primul rând, vroiam să fim siguri că nu se trezește vreunul și vine la noi, și în al doilea rând, sforăiau ceva de speriat. Au declanșat o avalanșă spre dimineață. Oricum, după ce s-a luminat de ziuă ne-am dus la ei.

– Pur și simplu? zise Ron uluit. V-ați dus direct în tabăra uriașilor?

– Păi, Dumbledore ne-a zis cum să facem, spuse Hagrid. Să îi dăm gurgului daruri, ca să dăm dovadă de respect, știți voi.

– Cui să-i dați daruri? întrebă Harry.

– A, gurgului – asta înseamnă căpetenie.

– Cum v-ați dat seama care dintre ei era gurgul? întrebă Ron.

Harry mormăi amuzat.

– Ușor, zise el. Era cel mai mare, cel mai urât și cel mai leneș. Stătea ca o beșniță și aștepta să-i aducă ceilalți mâncare. Capre moarte și altele de genul ăsta. Îl chema Karkus. I-aș da vreo unsprezece, doisprezece metri înălțime și cam cât doi elefanți în greutate. Pielea ca de rinocer și așa mai departe.

– Și pur și simplu v-ați dus la el? zise Hermione pe nerăsuflate.

– Păi... am coborât până la el, până unde zăcea în vale. Erau într-un povârniș între patru munți destul de înalți, știți, lângă un lac de munte, iar Karkus era întins pe malul lacului, răcnind la ceilalți să-l hrănească pe el și pe soția lui. Olympe și cu mine am coborât pe versantul muntelui...

– Dar n-au încercat să vă omoare când v-au văzut? întrebă Ron sceptic.

– Păi, sigur că unii s-au gândit și la asta, zise Hagrid, ridicând din umeri, dar am făcut ce ne-a zis Dumbledore, adică să ridicăm cadoul, să fim cu ochii pe gurg și să-i ignorăm pe ceilalți. Așa că exact asta am făcut. Ceilalți au tăcut și ne-au urmărit cum am trecut pe lângă ei, am ajuns chiar la picioarele lui Karkus, am făcut o plecăciune și i-am lăsat cadoul în față.

– Ce poți să-i dai unui uriaș? întrebă Ron entuziasmat.

Mâncare?

– Nu, poate să-și facă rost de mâncare fără probleme, zise Hagrid. Le-am dus magie. Uriașilor le place magia, cu condiția să n-o folosim împotriva lor. Oricum, în prima zi le-am dat o ramură de foc gubraitian.

Hermione zise „Uau!" încet, dar Harry și Ron se încruntară amândoi derutați.

– O ramură de...?

– Foc etern, zise Hermione enervată, ar trebui să știți asta până acum. Domnul profesor Flitwick l-a pomenit de cel puțin două ori la ore!

– Păi, oricum, zise Hagrid repede, intervenind înainte ca Ron să-i poată răspunde, Dumbledore a vrăjit o ramură ca să ardă pentru totdeauna, ceea ce nu este la îndemâna oricărui vrăjitor, așa că am pus-o în zăpadă la picioarele lui Karkus și am zis: un cadou pentru gurgul uriașilor de la Albus Dumbledore, care îi trimite salutări respectuoase.

– Și ce a zis Karkus? întrebă Harry entuziasmat.

– Nimic, spuse Hagrid. Nu știa engleză.

– Glumești!

– N-a fost o problemă, zise Hagrid imperturbabil, Dumbledore ne prevenise că s-ar putea întâmpla și așa ceva. Karkus știa destul ca să strige după vreo doi uriași care ne cunoșteau limba și care au tradus.

– Și i-a plăcut cadoul? întrebă Ron.

– O, da, a fost o nebunie întreagă după ce-au înțeles ce era, zise Hagrid, întorcând felia de carne de dragon ca să-și pună partea mai rece pe ochiul umflat. Au fost foarte mulțumiți. Așa că am continuat: Albus Dumbledore îl roagă pe gurg să discute cu mesagerul său când se va întoarce mâine cu un alt dar.

– De ce nu ați putut să vorbiți cu el în ziua aia? întrebă Hermione.

– Dumbledore a vrut să îl luăm cu binișorul, zise Hagrid. Să îi lăsăm să vadă că ne ținem promisiunile. O să ne întoarcem mâine cu un alt cadou. Face impresie bună, mă

înțelegeți? Și le dă timp să testeze primul cadou, să afle că este bun și să mai vrea altele. În orice caz, dacă pe uriașii de genul lui Karkus îi încarci cu informații, te omoară doar ca să simplifice lucrurile. Așa că am făcut o plecăciune, ne-am dat la o parte, am plecat, am găsit o peșteră mică și drăguță, în care să petrecem noaptea, ne-am întors dimineața următoare și de data asta l-am găsit pe Karkus așteptându-ne în capul oaselor și părând foarte nerăbdător.

– Și ați vorbit cu el?

– Da. Mai întâi i-am dat un coif drăguț de luptă, făcut de goblini, indestructibil, știți voi – și apoi am luat loc și am discutat.

– Ce a spus?

– Nu prea multe, zise Hagrid. Mai mult a ascultat. Însă erau semne bune. Auzise de Dumbledore, auzise că fusese împotriva uciderii ultimilor uriași din Marea Britanie. Karkus părea să fie destul de interesat de ce avea de zis Dumbledore. Iar câțiva, mai ales cei care știau puțină engleză, au venit și au ascultat și ei. Eram optimiști când am plecat în ziua aia. Am promis că o să ne întoarcem în dimineața următoare cu un alt cadou. Însă în seara aia totul a lut o întorsătură greșită.

– Cum adică? întrebă Ron repede.

– Păi, cum v-am spus, uriașii nu sunt făcuți să trăiască împreună, zise Hagrid cu tristețe. Nu în grupuri mari. Nu se pot abține, aproape că se omoară între ei la câteva săptămâni. Bărbații se luptă unul cu altul, femeile la fel; cei care au mai rămas din vechile triburi se luptă între ei, iar asta fără certurile pe mâncare, pe cele mai bune focuri și pe locurile de dormit. Ai crede că, văzând cum aproape că le-a pierit rasa, ar fi mai îngăduitori unii cu alții, da'...

Hagrid oftă profund.

– În seara aceea a izbucnit o luptă, am văzut-o de la intrarea în peșteră, privind în jos în vale. A durat ore întregi, zgomotul era de necrezut. Iar când a răsărit soarele, zăpada era roșie și capul îi zăcea pe fundul lacului.

– Capul cui? icni Hermione.

– Al lui Karkus, zise Hagrid cu greutate. A apărut un gurg nou, Golgomath. Ei bine, nu ne așteptam la un nou gurg la două zile după ce legaserăm o relație de prietenie cu primul, și aveam ciudata senzație că Golgomath nu avea să fie la fel de dornic să ne asculte, dar trebuia să încercăm.

– V-ați dus și ați vorbit cu el? întrebă Ron, nevenindu-i să creadă. După ce l-ați văzut cum i-a tăiat capul altui uriaș?

– Sigur că da, spuse Hagrid, doar nu făcuserăm tot drumul ăla ca să renunțăm după două zile! Ne-am dus cu următorul cadou pe care intenționaserăm să i-l dăm lui Karkus. Știam că n-aveam nici o șansă înainte să fi deschis gura. Stătea acolo, purtând coiful lui Karkus, și privindu-ne strâmb, în timp ce ne apropiam. Era imens, unul dintre cei mai mari de acolo. Părul negru, dinții la fel și un colier de oase. Unele păreau să fie de om. Ei bine, am făcut o încercare, am întins un sul mare de piele de dragon și am zis: „Un dar pentru gurgul uriașilor... „. Înainte să-mi fi dat seama, atârnam în aer de picioare, mă înșfăcaseră doi dintre amicii lui.

Hermione își duse mâinile la gură.

– Cum ai ieșit din încurcătura asta? întrebă Harry.

– N-aș fi reușit dacă n-ar fi fost Olympe, zise Hagrid. Și-a scos bagheta și a făcut niște vrăji mai repede decât am văzut vreodată. Absolut minunate. I-a lovit direct în ochi pe cei care mă țineau, cu Blesteme de Conjunctivită, așa că mi-au dat drumul imediat – însă abia atunci am dat de bucluc, pentru că folosiseră magia împotriva lor, și tocmai asta urăsc uriașii la vrăjitori. A trebuit să ne luăm picioarele la spinare și am știut că nu mai aveam cum să intrăm din nou în tabără.

– Fir-aș să fiu, Hagrid, zise Ron încet.

– Și atunci, cum de v-a luat atât de mult să vă întoarceți acasă, dacă ați stat acolo doar trei zile? întrebă Hermione.

– Nu am plecat după trei zile! spuse Hagrid, părând jignit. Dumbledore conta pe noi!

– Dar tocmai ai zis că nu mai aveați cum să vă întoarceți!

– Ziua nu puteam, așa e. Nu trebuia decât să regândim lucrurile puțin. Ne-am dat la fund pentru vreo două zile în peșteră și am stat la pândă. Dar ce am văzut nu a fost de bine.

– A mai tăiat și alte capete? întrebă Hermione speriată.

– Nu, zise Hagrid, mi-aș dori să fi fost așa.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că am descoperit cât de curând că noul gurg nu era împotriva tuturor vrăjitorilor, ci doar împotriva noastră.

– Devoratorii Morții? întrebă Harry repede.

– Da, zise Hagrid sumbru. Câțiva dintre ei îl vizitau zilnic, aducându-i daruri gurgului, iar el nu îi atârna cu capul în jos.

– De unde știi că erau Devoratori ai Morții? zise Ron.

– Pentru că l-am recunoscut pe unul dintre ei, mormăi Hagrid. Macnair, vi-l amintiți? Tipul pe care l-au trimis să-l omoare pe Buckbeak? Nebun, asta e. Îi place să omoare la fel de mult ca lui Golgomath; nici nu mă mir că s-au înțeles atât de bine.

– Deci Macnair i-a convins pe uriași să se alăture Știi-Tu-Cui? zise Hermione disperată.

– Nu te grăbi, încă nu am terminat de povestit! zise indignat Hagrid, care, având în vedere că la început nu voise să le spună nimic, părea să se simtă foarte bine. Eu și cu Olympe am discutat și am căzut de acord că simplul fapt că gurgul părea să-l prefere pe Știți-Voi-Cine nu însemna că asta simțeau toți. Trebuia să încercăm să-i convingem pe alții, pe cei care nu îl doriseră pe Golgomath ca gurg.

– Cum ați putut să vă dați seama care erau? întrebă Ron.

– Păi, erau cei care erau bătuți zob, nu-i așa? zise Hagrid răbdător. Cei care erau cât de cât deștepți nu-i stăteau în cale lui Golgomath, ascunzându-se ca și noi în peșterile din jurul vâlcelei. Așa că ne-am hotărât să mergem noaptea prin peșteri și să vedem dacă nu puteam să-i convingem pe unii dintre ei.

– Ați mers prin peșteri întunecate, căutând uriași? zise Ron, cu o notă de respect îngrozit în glas.

– Păi, nu uriașii erau grija noastră principală, zise Hagrid. Eram mai îngrijorați din cauza Devoratorilor Morții. Dumbledore ne spusese dinainte să nu avem de-a face cu ei, dacă puteam să-i evităm, și problema era că știau că eram prin preajmă, presupun că le-a povestit Golgomath de noi. Noaptea, când uriașii dormeau și noi vroiam să ne strecurăm în peșteri, Macnair și cu celălalt ne căutau, furișându-se prin munți. Mi-a fost greu s-o împiedic pe Olympe să sară pe ei, zise Hagrid, cu colțurile gurii ridicându-i barba neîngrijită, ardea de nerăbdare să-i atace... Olympe e extraordinară când se înflăcărează... pătimașă, știți voi... presupun că e de vină partea franțuzească...

Hagrid privi cu ochii încețoșați în foc. Harry îl lăsă treizeci de secunde înainte să-și dreagă vocea.

– Și ce s-a mai întâmplat? Ați reușit să vă apropiați de vreunul dintre ceilalți uriași?

– Poftim? A... a, da, am reușit. Da, în a treia noapte după ce a fost omorât Karkus, am ieșit pe furiș din peștera în care ne ascunseserăm și am coborât iar în vâlcea, fiind cu ochii în patru după Devoratorii Morții. Am intrat în câteva peșteri, fără succes... apoi, cam în a șasea, am găsit trei uriași care se ascundeau.

– Trebuie să fi fost înghesuială în peșteră, zise Ron.

– Nu aveai unde să arunci un cnez, zise Hagrid.

– Nu v-au atacat când v-au văzut? întrebă Hermione.

– Probabil că ar fi făcut-o, dacă ar fi fost în stare, zise Hagrid, dar erau grav răniți toți trei. Fuseseră bătuți măr de gașca lui Golgomath, se treziseră și se târâseră în cel mai apropiat adăpost pe care îl găsiseră. Oricum, unul dintre ei știa ceva engleză, le-a tradus celorlalți și se părea că lucrurile pe care le-am spus n-au fost tocmai rău primite. Așa că ne-am tot întors, vizitându-i pe răniți... cred că la un moment dat convinseserăm vreo șase sau șapte.

– Șase sau șapte? zise Ron entuziasmat. Păi, nu-i deloc rău... or să vină aici și or să înceapă să lupte cu noi împotriva Știi-Tu-Cui?

Însă Hermione zise:

- Cum adică „la un moment dat", Hagrid?

Hagrid o privi cu tristețe.

- Gașca lui Golgomath a atacat peșterile. După asta, cei care au supraviețuit nu au mai vrut să aibă de-a face cu noi.

- Deci... deci nu mai vine nici un uriaș? zise Ron dezamăgit.

- Nu, spuse Hagrid, oftând profund, în timp ce își întorcea felia de carne și își punea pe față partea mai rece, dar am făcut ce trebuia să facem, le-am transmis mesajul lui Dumbledore, iar unii dintre ei l-au ascultat și presupun că vreo câțiva or să-l țină minte. Dar poate că cei care nu vor să stea cu Golgomath or să părăsească munții și trebuie să existe o posibilitate să-și aducă aminte că Dumbledore e de partea lor... s-ar putea să vină.

Acum fereastra începuse să se acopere de zăpadă. Harry își dădu seama că avea roba udă leoarcă în dreptul genunchilor: Colț saliva cu capul în poala lui.

- Hagrid? zise Hermione încet după o vreme.

- Mmm?

- Ai... ai găsit vreun indiciu... ai auzit ceva de... de... mama ta cât ai fost acolo?

Ochiul neacoperit al lui Hagrid se opri asupra ei și Hermione păru oarecum speriată.

- Îmi pare rău... am ... uită ce-am spus...

- A murit, mormăi Hagrid. A murit cu ani în urmă. Am aflat de la ei.

- A... îmi... îmi pare tare rău, zise Hermione cu o voce stinsă.

Hagrid ridică din umerii săi masivi.

- Nu e cazul, zise el scurt.

Hermione se uită neliniștită la Harry și Ron, fiind evident că aștepta de la ei să vorbească.

- Hagrid, dar tot nu ne-ai explicat cum ai ajuns în halul ăsta, zise Ron, făcând un semn spre chipul pătat de sânge al uriașului.

– Și nici de ce te-ai întors atât de târziu, zise Harry. Sirius ne-a spus că Madame Maxime s-a întors cu mult timp în urmă...

– Cine te-a atacat? spuse Ron.

– Nu am fost atacat! zise Hagrid cu emfază. Am...

Însă restul propoziției fu acoperit de o salvă subită de ciocănituri în ușă. Hermione icni. Cana îi alunecă din mână și se sparse de podea, iar Colț scheună. Toți patru se uitară pe fereastra de lângă ușă. Pe draperia subțire era desenată umbra unei persoane mici și bondoace.

– Ea e! șopti Ron.

– Treceți aici! zise Harry repede.

Înșfăcând Pelerina Invizibilă, o aruncă asupra sa și a lui Hermione, în timp ce Ron alerga de partea cealaltă a mesei și se arunca și el sub pelerină. Strânși unii în alții, se dădură cu spatele într-un colț. Colț lătra înnebunit la ușă. Hagrid părea cu totul derutat.

– Hagrid, ascunde-ne cănile!

Hagrid luă cana lui Harry și pe a lui Ron și le aruncă sub o pernă din coșul lui Colț. Câinele sărea acum la ușă; Hagrid îl dădu la o parte cu piciorul și o deschise.

Profesoara Umbridge stătea în pragul ușii, îmbrăcată cu pelerina ei verde de tweed și o căciulă cu apărători de urechi. Cu gura făcută pungă, se dădu în spate ca să vadă chipul lui Hagrid; abia îi ajungea la buric.

– Așa deci, zise ea rar și tare, de parcă ar fi vorbit cu un surd. Tu ești Hagrid, nu-i așa?

Fără să aștepte un răspuns, intră în cameră, rotindu-și ochii exoftalmici în toate părțile.

– Pleacă, se răsti ea, vânturându-și geanta spre Colț, care sărise spre ea și încerca să o lingă pe față.

– Ăă – nu vreau să fiu nepoliticos, zise Hagrid, holbându-se la ea, dar cine naiba ești?

– Mă numesc Dolores Umbridge.

Profesoara cercetă coliba cu privirea. De două ori se uită exact în colțul unde era Harry, făcut sandviș între Ron și

Hermione.

– Dolores Umbridge? spuse Hagrid, părând extrem de derutat. Credeam că ești la Minister... nu lucrezi pentru Fudge?

– Am fost adjunctul ministrului, așa este, zise Umbridge, plimbându-se acum prin colibă și înregistrând fiecare detaliu, de la sacul sprijinit de perete la pelerina de drum abandonată. Acum sunt profesoara de Apărare contra Magiei Negre...

– Mare curaj, zise Hagrid, nu sunt mulți care ar mai accepta postul ăsta.

– ... și Marele Inchizitor de la Hogwarts, zise Umbridge, fără să dea nici un semn că îl auzise.

– Ce înseamnă asta? zise Hagrid, încruntându-se.

– Exact ce vroiam să întreb și eu, zise Umbridge, arătând spre cioburile de porțelan de pe podea care fuseseră cana lui Hermione.

– A, zise Hagrid, cu o privire imprudentă spre colțul unde erau ascunși Harry, Ron și Hermione, a..., a fost... a fost Colț. A spart o cană. așa că a trebuit să o folosesc pe asta în locul ei.

Hagrid arătă spre cana din care băuse, cu o mână încă încleștată pe felia de carne de dragon pusă pe ochi. Umbridge stătea acum în fața lui, înregistrând fiecare detaliu al înfățișării sale.

– Am auzit voci, zise ea încet.

– Vorbeam cu Colț, zise Hagrid cu hotărâre.

– Și îți răspundea?

– Păi... într-un fel, zise Hagrid, părând stânjenit. Colț e aproape ca un om, așa cred uneori...

– Sunt trei rânduri de urme în zăpadă care duc de la ușile castelului la coliba ta, spuse Umbridge mieros.

Hermione icni, iar Harry îi puse o mână pe gură. Din fericire, Colț mirosea zgomotos poala robei profesoarei Umbridge pe lângă ei și aceasta nu păru să fi auzit.

– Păi, abia m-am întors, zise Hagrid, fluturând o mână enormă către sacul de merinde. Poate că a venit să mă vadă

cineva mai devreme și nu m-a găsit.

– Nu sunt urme care să se îndepărteze de ușa colibei.

– Păi, nu... nu știu ce ar însemna asta... zise Hagrid, trăgându-se neliniștit de barbă și uitându-se iar spre colțul unde erau Harry, Ron și Hermione, de parcă ar fi cerut ajutor. Ăă...

Umbridge se întoarse și măsură coliba, uitându-se în jur cu atenție. Se aplecă și se uită sub pat. Deschise dulapurile lui Hagrid. Trecu la patru centimetri de locul unde erau lipiți de perete Harry, Ron și Hermione; Harry chiar își supse burta când femeia trecu pe lângă ei. După ce se uită atent în ceaunul enorm pe care îl folosea Hagrid la gătit, se întoarse iar și zise:

– Ce ai pățit? Cum te-ai ales cu rănile astea?

Hagrid își dădu repede la o parte felia de carne de pe față, ceea ce după Harry fu o greșeală, pentru că acum erau vizibile vânătăile negre și mov din jurul ochiului, plus marea cantitate de sânge proaspăt și coagulat de pe chipul său.

– A, am... avut un fel de accident, zise el neconvingător.

– Ce fel de accident?

– M-am... m-am împiedicat.

– Te-ai împiedicat, repetă ea cu răceală.

– Da, exact. De... de coada de mătură a unui prieten. Eu, unul, nu zbor. Păi, uită-te cât sunt de mare, nu cred că există o coadă de mătură care să mă țină. Un prieten al meu crește cai Abraxan, nu știu dacă i-ai văzut vreodată, niște animale mari, înaripate, știi, am călărit puțin pe unul dintre ei și a fost...

– Unde ai fost? întrebă Umbridge, întrerupând calmă bolboroseala lui Hagrid.

– Unde am...?

– Fost, da, zise ea. Semestrul a început acum două luni. Un alt profesor a trebuit să te înlocuiască la orele de curs. Nici unul dintre colegii tăi nu a putut să îmi dea informații despre locul unde te-ai dus. Nu ai lăsat nici o adresă. Unde ai fost?

Urmă o pauză în care Hagrid se holbă la ea cu ochiul descoperit recent. Harry aproape că auzi cum îi lucra creierul la capacitate maximă.

– Am... am fost plecat din cauza unor probleme de sănătate, zise el.

– Probleme de sănătate, zise profesoara Umbridge.

Ochii ei cercetară chipul palid și umflat al lui Hagrid; sângele de dragon i se scurgea delicat și încet pe tunică.

– Am înțeles.

– Da, spuse Hagrid, un pic de aer curat, știi cum e...

– Da, ca paznic al vânatului, probabil că e greu să ai parte de aer curat, zise Umbridge perfid.

Mica porțiune de pe chipul lui Hagrid care nu era neagră și mov roși.

– Păi... am schimbat decorul, știi doar...

– Cu cel de munte? zise Umbridge repede.

Știe, își zise Harry disperat.

– De munte? repetă Hagrid, fiind evident că gândea rapid. Nu, cu cel din sudul Franței, în cazul meu. Un pic de soare și... și de mare.

– Într-adevăr? spuse Umbridge. Nu prea ești bronzat.

– Da... păi... am pielea sensibilă, spuse Hagrid, încercând să zâmbească agreabil.

Harry observă că își pierduse doi dinți. Umbridge îl privi cu răceală; îi pierise zâmbetul. Apoi își ridică geanta puțin mai sus sub braț și zise:

– Bineînțeles, îl voi informa pe ministru de întoarcerea ta târzie.

– Da, zise Hagrid, încuviințând din cap.

– Ar trebui să știi și că, fiind Mare Inchizitor, am datoria nefericită, dar necesară de a-i inspecta pe colegii mei profesori. Așa că îndrăznesc să spun că ne vom reîntâlni cât de curând.

Se întoarse brusc și se îndreptă spre ușă.

– Ne inspectezi? răspunse Hagrid absent, ca un ecou, uitându-se după ea.

– A, da, zise Umbridge cu blândețe, întorcându-și privirea spre el și cu mâna pe clanță. Ministrul este decis să-i elimine pe profesorii necorespunzători, Hagrid. Noapte bună.

Plecă, închizând ușa după ea cu o bufnitură. Harry vru să dea la o parte Pelerina Invizibilă, însă Hermione îl prinse de încheietură.

– Nu încă, îi șopti ea la ureche. S-ar putea să nu fi plecat încă.

Și Hagrid părea să gândească la fel; șonticăi spre partea cealaltă a camerei și dădu draperia la o parte cu vreo doi centimetri.

– Se întoarce la castel, zise el cu o voce joasă. Fir-aș să fiu... îi inspectează pe oameni, așa deci?

– Da, spuse Harry, dând jos pelerina. Trelawney e deja în perioada de probă...

– Ăă... cam ce ai planificat să ne predai la ore, Hagrid? întrebă Hermione.

– A, nu-ți face griji pentru asta, am plănuit o grămadă de lecții, zise Hagrid entuziasmat, ridicând felia de carne de pe masă și lipindu-și-o iar pe ochi. Am păstrat câteva creaturi pentru anul N.O.V.-urilor; stai să vezi, sunt cu totul speciale.

– Ăă... în ce sens speciale? întrebă Hermione cu jumătate de gură.

– Nu vă spun, spuse Hagrid fericit. Nu vreau să stric surpriza.

– Hagrid, fii atent, spuse Hermione imperios, renunțând la prefăcătorii, doamna profesoară Umbridge nu o să fie deloc încântată dacă o să aduci ceva prea periculos la ore.

– Periculos? zise Hagrid, părând de-a dreptul amuzat. Fii serioasă, nu v-aș aduce nimic periculos! Adică, mă rog, pot să aibă grijă de ei înșiși...

– Hagrid, trebuie să treci de inspecția lui Umbridge, iar ca să faci asta, ar fi mult mai bine dacă ar vedea că ne înveți cum să avem grijă de Porlocși, cum să deosebim Knarlii de arici, chestii de genul ăsta! zise Hermione cu sinceritate.

– Dar asta nu-i foarte interesant, Hermione, zise Hagrid. Ce

am eu este mult mai impresionant. Îi cresc de ani de zile, cred că am singura herghelie domesticită din Marea Britanie.

– Hagrid... te rog... zise Hermione, cu o notă de disperare în glas. Umbridge caută un pretext ca să scape de profesorii care sunt prea apropiați de Dumbledore. Te rog, Hagrid, predă-ne ceva plicticos, care sigur o să ni se ceară la N.O.V.-uri.

Însă Hagrid căscă larg și privi cu jind și cu singurul ochi bun spre patul imens din colț.

– Știți, am avut o zi lungă și e târziu, zise el, bătând-o ușor pe umăr pe Hermione, căreia îi cedară genunchii, făcând-o să cadă la podea cu o bufnitură. A... iartă-mă... continuă el, ridicând-o de gulerul robei. Fiți atenți, nu vă mai faceți griji pentru mine, vă promit că am pregătit niște lucruri grozave pentru lecții, dacă tot m-am întors... Acum ar fi bine să vă întoarceți la castel și nu uitați să ștergeți urmele în urma voastră!

– Nu știu dacă l-ai convins, zise Ron puțin mai târziu, când, după ce verificaseră că aveau cale liberă, se întorceau înapoi la castel prin stratul din ce în ce mai gros de zăpadă, fără să lase nici o urmă datorită Vrăjii de Ștergere pe care o făcea Hermione pe măsură ce înaintau.

– Atunci o să mă mai duc și mâine, spuse Hermione hotărâtă. Dacă e nevoie, o să-i planific eu însămi lecțiile. Nu mă interesează dacă o dă afară pe Trelawney, dar cu Hagrid nu o să-i meargă!

– CAPITOLUL XXI –

OCHIUL ŞARPELUI

Duminică dimineață, Hermione își croi drum înapoi spre coliba lui Hagrid printr-un strat de zăpadă de un metru. Harry și Ron voiseră să meargă cu ea, dar muntele de teme atinsese iar o înălțime îngrijorătoare, așa că rămaseră invidioși în camera de zi, încercând să ignore țipetele vesele care veneau de afară dinspre domeniu, unde elevii se distrau patinând pe lacul înghețat, dându-se pe derdeluș și, partea cea mai neplăcută, vrăjind bulgării de zăpadă să zboare până sus în dreptul Turnului Cercetașilor și să bată cu putere în ferestre.

– Alo! răcni Ron, pierzându-și într-un târziu răbdarea și scoțând capul pe fereastră, sunt Perfect și, dacă se mai lovește un singur bulgăre de fereastra asta... AU!

Își retrase capul imediat, cu chipul plin de zăpadă.

– Sunt Fred și George, spuse el cu amărăciune, trântind fereastra în urma lui. Idioții...

Hermione se întoarse de la coliba lui Hagrid chiar înainte de prânz, tremurând puțin, cu robele umede până la genunchi.

– Ei bine? zise Ron, ridicându-și privirea spre ea când intră. I-ai planificat lecțiile?

– Păi, am încercat, zise ea monoton, afundându-se într-un scaun lângă Harry.

Își scoase bagheta și o flutură puțin într-un mod complicat, astfel încât țâșni niște aer cald din vârf; apoi o îndreptă spre roba care începu să scoată aburi, în timp ce se usca.

– Nu era acolo când am sosit, am bătut la ușă aproape o jumătate de oră. Și apoi a venit șchiopătând din Pădure...

Harry oftă adânc. Pădurea Interzisă colcăia de genul de

creaturi care aveau cele mai mari șanse de a-l face pe Hagrid să fie concediat.

– Ce ține acolo? Ți-a spus? întrebă el.

– Nu, zise Hermione tristă. Zice că vrea să fie o surpriză. Am încercat să-i explic cum e cu Umbridge, dar pur și simplu nu înțelege. Mi-a tot spus că nici un om întreg la minte nu ar prefera să studieze Knarli în locul Himerelor – a, nu, nu cred că are o Himeră, adăugă ea, văzând expresiile îngrozite ale lui Harry și Ron, dar asta nu pentru că nu ar fi încercat, dat fiind că mi-a zis cât e de greu să faci rost de ouă. Nu știu de câte ori i-am zis că ar fi bine să urmeze programa lui Grubbly-Plank, dar, sincer, nu cred că a ascultat nici măcar jumătate din ce am zis. Știți, e într-o dispoziție destul ciudată. Tot nu vrea să spună de unde are toate rănile alea.

Întoarcerea lui Hagrid la masa profesorilor, la micul dejun din ziua următoare nu fu întâmpinată cu entuziasm de toți elevii. Unii, ca Fred, George și Lee săriră în sus de fericire și alergară pe culoarul dintre mesele Cercetașilor și Astropufilor ca să-i strângă mâna enormă, alții, ca Parvati și Lavender, schimbară priviri sumbre și clătinară din cap dezaprobator. Harry știa că mulți dintre ei preferau lecțiile profesoarei Grubbly-Plank și partea cea mai rea era că, în străfundul sufletului, era convins că aveau dreptate: pentru Grubbly-Plank, o oră interesantă nu era una unde exista riscul să rămâi fără cap.

Marți, Harry, Ron și Hermione se îndreptară spre coliba lui Hagrid cu o oarecare neliniște, înfofoliți bine împotriva frigului. Harry era îngrijorat, nu numai pentru ceea ce ar fi decis Hagrid să le predea, dar și pentru cum avea să se poarte restul clasei, mai ales Reacredință și amicii săi, dacă îi urmărea Umbridge.

Cu toate acestea, nu văzură nici un semn de Mare Inchizitor în timp ce răzbiră prin zăpadă spre coliba lui Hagrid, care îi aștepta la marginea pădurii. Nu era o priveliște liniștitoare; vânătăile care fuseseră mov sâmbătă seara aveau acum nuanțe de verde și galben, iar unele dintre tăieturi

încă păreau să sângereze. Harry nu înțelegea: oare Hagrid fusese atacat de un tip de creatură al cărei venin împiedica vindecarea rănilor pe care le producea? Parcă pentru a întregi tabloul de rău augur, Hagrid avea pe umeri ceea ce părea să fie o jumătate de vacă.

– Astăzi o să lucrăm aici! le strigă Hagrid fericit elevilor care se apropiau, făcând semn cu capul și întorcându-se către copacii întunecați din spatele lui. Sunt puțin mai la adăpost! Oricum, preferă întunericul.

– Cine preferă întunericul? îl auzi Harry pe Reacredință spunându-le tăios lui Crabbe și Goyle, cu o urmă de panică în glas. Cine a zis că preferă întunericul – ați auzit?

Harry își aminti o altă ocazie când Reacredință intrase în Pădure în trecut; nici atunci nu fusese foarte curajos. Zâmbi în sinea lui; după meciul de vâjthat, era de acord cu tot ce îl deranja pe Reacredință.

– Sunteți gata? zise Hagrid vesel, uitându-se la elevii din jur. În regulă, v-am păstrat o incursiune în Pădure pentru anul cinci. M-am gândit să mergem și să vedem creaturile astea în habitatul lor natural. Astăzi vom studia ceva destul de rar, presupun că sunt singura persoană din Marea Britanie care a reușit să-i dreseze.

– Și ești sigur că sunt dresați, da? zise Reacredință, cu o panică și mai pronunțată în glas. Dar n-ar fi prima oară când vii cu chestii sălbatice la ore, nu-i așa?

Viperinii murmurară aprobator și câțiva Cercetași păreau și ei să-i dea dreptate lui Reacredință.

– Bineînțeles că sunt dresați, zise Hagrid, încruntându-se și ridicându-și puțin jumătatea de vacă pe umeri.

– Atunci, ce ai pățit la față? întrebă Reacredință.

– Vezi-ți de treaba ta! zise Hagrid, supărat. Bun, dacă ați terminat cu întrebările idioate, veniți după mine!

Se întoarse și se duse direct în Pădure. Nimeni nu părea foarte dispus să-l urmeze. Harry le aruncă o privire lui Ron și Hermione, care oftară, dar încuviințară din cap, și toți trei porniră după Hagrid, conducând restul clasei.

Merseră cam zece minute înainte să ajungă într-un loc unde copacii erau atât de apropiați între ei, încât era întuneric ca în amurg și nu exista strop de zăpadă pe pământ. Cu un mormăit, Hagrid puse jos jumătatea de vacă, se dădu înapoi și se întoarse cu fața spre elevii săi, dintre care cei mai mulți se furișau de la un copac la altul, și se apropiau de el, uitându-se în jur agitați, de parcă s-ar fi așteptat să-i atace ceva din clipă în clipă.

– Apropiați-vă, apropiați-vă, îi încurajă Hagrid. Acum or să fie atrași de mirosul cărnii, dar o să-i chem oricum, pentru că or să se bucure să afle că sunt eu.

Se întoarse, își scuturâ capul mițos, ca să-și dea părul din ochi, și scoase un țipăt strident, ciudat, care răsună printre copacii întunecați ca strigătul unei păsări monstruoase. Nimeni nu râse: cei mai mulți erau prea speriați ca să mai scoată un sunet.

Hagrid mai scoase un țipăt strident. Trecu un minut, timp în care elevii se uitară în continuare agitați peste umăr și printre copaci, ca să zărească orice se apropia. Și apoi, în timp ce Hagrid își dădea părul din față pentru a treia oară și își umfla pieptul enorm, Harry îl înghionti pe Ron și arătă spre spațiul întunecat dintre doi arbori noduroși de tisă.

În beznă se ghicea o pereche de ochi pustii, albi, strălucitori, care erau din ce în ce mai mari, iar o clipă mai târziu apărură din întuneric capul ca de dragon, gâtul și apoi corpul scheletic al unui cal înaripat mare și negru. Se uită în jur la elevi pentru câteva clipe, fluturându-și coada lungă și neagră, după care își plecă încet capul și începu să sfâșie o halcă din vaca moartă, cu colții săi ascuțiți.

Harry fu cuprins de un mare val de ușurare. Măcar asta era dovada că nu își imaginase aceste creaturi, că erau reale: și Hagrid știa de ele. Îl privi entuziasmat pe Ron, însă acesta încă se uita printre copaci, iar după câteva clipe îi șopti:

– De ce nu-i mai strigă Hagrid încă o dată?

Majoritatea celorlalți elevi aveau niște expresii de confuzie și de așteptare încordată, la fel ca a lui Ron, și încă se uitau în toate părțile, nu numai spre calul care era la câțiva

metri de ei. Mai erau doar două persoane care păreau să-i poată vedea: un băiat deșirat de la Viperini, care stătea chiar în spatele lui Goyle și-l urmărea pe cal mâncând cu o expresie de dezgust maxim pe chip, și Neville, ai cărui ochi urmau mișcarea amplă a cozii lungi și negre.

– A, uite, mai vine unul! zise Hagrid mândru, când din copacii întunecați apăru un al doilea cal negru, care își strânse aripile de piele mai aproape de corp și își coborî capul ca să se înfrupte din carne. Acum... ridicați mâna, cine poate să-i vadă?

Extrem de mulțumit că măcar avea să înțeleagă în sfârșit misterul acestor cai, Harry ridică mâna. Hagrid îi făcu un semn aprobator cu capul.

– Da... da, știam că o să poți, Harry, îi zise el cu seriozitate. Și tu, Neville, da? Și...

– Scuză-mă, zise Reacredință pe o voce batjocoritoare, dar cam ce s-ar presupune că ar trebui să vedem?

Drept răspuns, Hagrid arătă spre scheletul vacii de pe pământ. Toți elevii se holbară la el pentru câteva clipe, apoi mai multora li se tăie respirația și Parvati țipă. Harry înțelese de ce: într-adevăr, era un spectacol foarte ciudat să vezi cum bucățelele de carne se desfac de pe oase și dispar din senin.

– Ce anume face chestia asta? întrebă Parvati pe o voce îngrozită, ascunzându-se după cel mai apropiat copac. Cine o mănâncă?

– Niște Thestrali, spuse Hagrid mândru, iar Hermione scoase un mic „Aha!" de înțelegere de lângă Harry. Hogwarts are o întreagă herghelie aici. Acum, cine știe...?

– Însă nu-i a bună, zău așa! întrerupse Parvati, părând alarmată. Se zice că le aduc tot felul de ghinioane îngrozitoare celor care îi văd. Doamna profesoară Trelawney mi-a spus la un moment dat...

– Nu, nu, nu, zise Hagrid râzând, asta-i doar o superstiție, sunt extrem de inteligenți și folositori! Bineînțeles, cei de aici nu prea au mult de lucru, mai mult trag trăsurile școlii, în afară de cazul în care Dumbledore pleacă într-o călătorie lungă și nu vrea să Apară – aha, uite încă vreo doi, uitați-i...

Mai ieșiră doi cai în liniște dintre copaci, unul dintre ei trecând foarte aproape de Parvati, care tremură și se lipi și mai tare de copac, spunând:

– Cred că am simțit ceva, cred că e aproape de mine!

– N-ai grijă, nu îți face nimic, zise Hagrid cu răbdare. În ordine, cine poate să-mi spună de ce unii dintre voi pot să-i vadă și alții nu?

Hermione ridică mâna.

– Spune, zise Hagrid, zâmbindu-i larg.

– Singurii care pot să-i vadă pe Thestrali, zise ea, sunt cei care au văzut moartea.

– Perfect adevărat, zise Hagrid solemn, zece puncte pentru Cercetași. Să știți că Thestralii...

– Hm, hm.

Sosise profesoara Umbridge. Stătea la câțiva pași de Harry, purtându-și pălăria și pelerina verde, cu clipboard-ul pregătit. Hagrid, care nu mai auzise niciodată până atunci tusea falsă a lui Umbridge, se uită oarecum îngrijorat la cel mai apropiat Thestral, convins că el scosese sunetul acela.

– Hm, hm.

– A, salut! zise Hagrid, zâmbind, după ce localiză sursa zgomotului.

– Ai primit mesajul pe care ți l-am trimis la colibă azi-dimineață? zise Umbridge, la fel de răspicat și rar cum vorbise și data trecută, de parcă i s-ar fi adresat cuiva care era și străin, și foarte încet la minte. În care te anunțam că o să vin în inspecție la oră?

– A, da, spuse Hagrid vesel. Mă bucur că ai găsit locul fără probleme! Păi, după cum poți să vezi... sau, nu știu... chiar poți? Astăzi studiem Thestralii...

– Poftim? zise profesoara Umbridge tare, ducându-și mâna pâlnie la ureche și încruntându-se. Ce ai spus?

Hagrid păru puțin derutat.

– Ăă... Thestralii! zise el tare. Știi doar, niște cai mari – ăă... înaripați!

Își întinse mâinile imense plin de speranță. Profesoara

Umbridge își ridică sprâncenele și murmură, în timp ce își nota ceva pe clipboard:

– Trebuie... să... recurgă... la... limbajul... primitiv... al semnelor... primitive.

– Păi... mă rog... zise Hagrid, întorcându-se la elevii săi și părând puțin tulburat, ăă... ce spuneam?

– Pare... să... aibă... memorie... scurtă, bombăni Umbridge, destul de tare ca să o poată auzi toată lumea.

Draco Reacredință arăta de parcă ar fi sosit Crăciunul cu o lună mai devreme; Hermione, pe de altă parte, se făcuse roșie de o furie nerostită.

– A, da, zise Hagrid, aruncând o privire neliniștită spre clipboard-ul lui Umbridge, însă continuând cu vitejie. Da, vroiam să vă spun cum se face că avem o herghelie. Da, deci, am început cu un mascul și cinci femele. Acesta – îl bătu cu palma pe primul cal care apăruse – pe nume Tenebrus, este preferatul meu, primul care s-a născut aici, în Pădure...

– Ești conștient, zise Umbridge tare, întrerupându-l, că Ministerul Magiei a declarat Thestralii ca fiind „periculoși"?

Lui Harry i se făcu inima cât un purice, dar Hagrid râse.

– Thestralii nu sunt periculoși! Ce-i drept, ar putea să ia o îmbucătură din tine dacă îi superi rău...

– Dă... semne... de... plăcere... când... se... gândește... la... violență, bombăni Umbridge, mâzgălind iar pe clipboard.

– Ei... haida-de! zise Hagrid, părând acum puțin neliniștit. Păi, și un câine te mușcă dacă-l întărâți, nu-i așa?... Dar Thestralii doar au o reputație proastă din cauza chestiei cu moartea... se credea că erau de rău augur, nu-i așa? Însă pur și simplu nu înțelegeau, nu-i așa?

Umbridge nu răspunse; își termină de scris ultima observație și apoi își ridică privirea spre Hagrid și zise, din nou foarte tare și rar:

– Te rog să continui să predai în mod normal. Eu o să mă plimb, continuă ea și mimă mersul (Reacredință și Pansy Parkinson aveau mici crize tăcute de râs), printre elevi (indică diferiți elevi) și o să le pun întrebări.

Făcu un semn spre gură pentru a indica vorbitul.

Harry se holbă la ea, nepricepând de ce Umbridge se purta de parcă Hagrid nu ar fi înțeles engleza obișnuită. Hermione avea acum lacrimi în ochi de supărare.

– Cotoroanțo, cotoroanță malefică ce ești! șopti ea, în timp ce Umbridge se îndrepta spre Pansy Parkinson. Știu ce faci, cotoroanță groaznică, nebună, rea ce...

– Ăă... oricum, zise Hagrid, chinuindu-se de zor să reia firul lecției, deci... Thestralii. Da. Păi, există o grămadă de lucruri pozitive despre ei...

– Ți se pare, îi zise profesoara Umbridge pe o voce răsunătoare lui Pansy Parkinson, că înțelegi ce spune domnul profesor Hagrid?

Exact ca și Hermione, Pansy avea lacrimi în ochi, dar lacrimile ei erau de râs: mai mult, dădu un răspuns aproape incoerent tocmai pentru că încerca să-și reprime chicotelile.

– Nu... pentru că... păi... de cele mai multe ori... seamănă cu un mormăit...

Umbridge mâzgăli iar pe clipboard. Puținele porțiuni fără vânătăi de pe chipul lui Hagrid roșiră, însă uriașul încercă să se poarte ca și când nu ar fi auzit răspunsul lui Pansy.

– Ăă... da... lucruri pozitive despre ei. Păi, după ce sunt domesticiți, ca aceștia, nu se vor mai rătăci niciodată, și nici tu cu ei. Un simț de orientare uimitor, nu trebuie decât să le spui unde vrei să mergi...

– Presupunând că te înțeleg, bineînțeles, zise Reacredință tare și Pansy Parkinson izbucni într-o criză de noi chicoteli.

Profesoara Umbridge le zâmbi cu indulgență și apoi se duse la Neville.

– Poponeață, tu poți să-i vezi pe Thestrali, nu-i așa? zise ea.

Neville încuviință din cap.

– Pe cine ai văzut cum a murit? întrebă ea pe un ton indiferent.

– Pe... pe bunicul meu, zise Neville.

– Și ce părere ai despre ei? zise ea, fluturându-și mâna bondoacă spre caii, care până atunci sfâșiaseră o mare parte

din hoit până la os.

– Ăă... zise Neville agitat, aruncându-i o privire lui Hagrid. Păi, sunt... ăăă... în regulă...

– Elevii... sunt... prea... intimidați... ca... să... recunoască... faptul... că... le... este... frică, murmură Umbridge, notându-și o altă observație pe clipboard.

– Ba nu! zise Neville supărat. Nu mi-e frică de ei!

– Nu-i nici o problemă, zise Umbridge, bătându-l pe umăr pe Neville, cu ceea ce ar fi vrut să fie un zâmbet înțelegător, deși lui Harry i se păru că era mai degrabă răutăcios. Păi, Hagrid, se întoarse să se uite la el, vorbind iar pe vocea aceea tare și rară, cred că am notat destul. Vei primi (mimă că lua ceva din aer din fața ei) rezultatul inspecției (arătă spre clipboard) peste zece zile.

Ridică mâna cu degete mici și butucănoase, apoi, zâmbind mai larg și semănând mai mult ca oricând cu o broască râioasă sub pălăria ei verde, plecă de lângă ei, lăsându-i pe Reacreditță și pe Pansy Parkinson în hohote de râs, pe Hermione tremurând de mânie și pe Neville confuz și supărat.

– Hoașcă odioasă, mincinoasă care răstălmăcește tot! izbucni Hermione o jumătate de oră mai târziu, în timp ce se întorceau la castel prin șanțurile pe care le făcuseră înainte prin zăpadă. Vă dați seama ce face? Este tot problema hibrizilor... încearcă să facă din Hagrid un fel de trol idiot, doar pentru că mama lui a fost uriașă... și este nedrept, chiar nu a fost o lecție rea – mă rog, dacă ar fi fost iar Homarii cu Capete Explozive, poate, dar Thestralii sunt în regulă... de fapt, pentru Hagrid a fost foarte bine!

– Umbridge a spus că sunt periculoși, zise Ron.

– Păi, cum a zis și Hagrid, pot să aibă grijă de ei înșiși, zise Hermione nerăbdătoare, și presupun că o profesoară ca Grubbly-Plank nu ni i-ar arăta înainte de nivelul T.V.E.E., dar chiar sunt foarte interesanți, nu-i așa? Mai ales când te gândești că unii pot să-i vadă și alții nu! Mi-aș dori să pot să-i văd.

– Zău? o întrebă Harry încet.

Păru dintr-o dată îngrozită.

– Vai, Harry... iartă-mă... nu, sigur că nu vreau... am spus o mare tâmpenie.

– E în ordine, zise el repede, nu-ți face griji.

– Mă mir că au putut să-i vadă atât de mulți, zise Ron. Trei dintr-o clasă...

– Da, Weasley, chiar ne întrebam și noi, se auzi o voce răutăcioasă.

Reacredință, Crabbe și Goyle mergeau chiar în spatele lor pe zăpada care înăbușea sunetele, fără să fi fost auziți de nici unul dintre ei.

Crezi că, dacă ai vedea cum o mierlește cineva, ai putea să vezi balonul mai bine?

El, Crabbe și Goyle râseră în hohote în timp ce își croiau drum spre castel, iar apoi începură să cânte „Weasley e al nostru rege." Lui Ron i se înroșiră urechile.

– Ignoră-i, pur și simplu ignoră-i, zise Hermione, scoțându-și bagheta și făcând iar vraja care producea aer cald, astfel încât să poată să creeze o cale mai simplă prin zăpada neatinsă dintre ei și sere.

*

Sosi luna decembrie, aducând mai multă zăpadă și o adevărată avalanșă de teme pentru cei din anul cinci. Îndatoririle de Perfecți ale lui Ron și Hermione erau și ele din ce în ce mai apăsătoare pe măsură ce se apropia Crăciunul. Fură chemați să supravegheze decorarea castelului („Să te văd cum agăți beteala, când Peeves are celălalt capăt și încearcă să te sugrume cu ea", zise Ron), să aibă grijă ca elevii din primul și al doilea an să stătea înăuntru în pauze din cauza frigului năprasnic. („Și să știi că sunt niște puști mici și obraznici, noi nu eram atât de nepoliticoși în primul an," comentă Ron) și să patruleze pe holuri, în schimburi cu Argus Filch, care suspecta că atmosfera sărbătorilor ar fi putut să se facă simțită printr-o explozie de dueluri vrăjitorești („Omul ăla are o baligă în loc de creier," observă Ron mânios). Erau atât de ocupați, încât Hermione chiar încetase să tricoteze pălării pentru spiriduși și își făcea griji că nu mai avea decât trei.

– Toți acei bieți spiriduși care încă nu au fost eliberați trebuie să stea aici de Crăciun, pentru că nu sunt destule pălării!

Harry, care nu avusese tăria să-i spună că Dobby lua tot ce făcea ea, se aplecă atent deasupra eseului său pentru Istoria Magiei. În orice caz, nu vroia să se gândească la Crăciun. Pentru prima oară în cariera sa școlară, își dorea din tot sufletul să-și petreacă vacanța departe de Hogwarts. Prins între interdicția de a juca vâjthaț și grijile legate de eventuala perioadă de probă a lui Hagrid, era momentan plin de resentimente față de acest loc. Singurul lucru pe care chiar îl aștepta cu plăcere erau întâlnirile A.D., pe care însă aveau să le întrerupă pe durata vacanței, având în vedere că aproape toți membrii A.D. aveau să își petreacă acest timp cu familiile lor. Hermione se ducea la schi cu părinții ei, ceea ce îl amuză foarte tare pe Ron, care nu mai auzise niciodată ca Încuiații să-și lege șipci înguste de picioare ca să alunece pe munți. Ron se ducea acasă la Vizuină. Harry trăi câteva zile de invidie înainte ca Ron să-i spună, după o întrebare despre felul cum avea să ajungă acasă de Crăciun:

– Dar vii și tu! Nu ți-am zis? Mi-a scris mama cu săptămâni în urmă și mi-a spus să te invit și pe tine!

Hermione își dădu ochii peste cap, dar Harry se înveseli imediat: ideea Crăciunului la Vizuină era cu adevărat minunată, deși umbrită vag de sentimentul de vinovăție pe care Harry îl avea fiindcă nu putea să-și petreacă vacanța cu Sirius. Se întreba dacă ar fi fost posibil să o convingă pe doamna Weasley să-l invite pe nașul său la serbări. Deși se îndoia oricum că Dumbledore i-ar permite lui Sirius să plece din Casa Cumplită, nu putea să nu se gândească la faptul că s-ar fi putut ca doamna Weasley să nu-l dorească acolo; erau mai mereu la cuțite. Sirius nu mai luase deloc legătura cu Harry de la ultima sa apariție în foc și, deși Harry știa că, în condițiile în care Umbridge era la pândă, ar fi fost o imprudență să încerce să îl contacteze, nu îi plăcea să se gândească la Sirius singur în vechea casă a mamei sale, aprinzând poate singura petardă pe care o avea cu Kreacher.

Harry sosi devreme în Camera Necesității pentru ultima întâlnire A.D. înainte de vacanță și fu foarte fericit din acest motiv, pentru că, atunci când se aprinseră torțele, văzu că Dobby își asumase rolul de a decora încăperea de Crăciun. Putea să-și dea seama că o făcuse el, pentru că nimeni altcineva nu ar fi atârnat de tavan o sută de articole aurii, fiecare înfățișând o poză cu chipul lui Harry și purtând inscripția: UN CRĂCIUN HARRYCIT!

Harry abia reușise să le dea jos pe ultimele dintre ele, înainte ca ușa să se deschidă cu un scârțâit în cameră și să intre Luna Lovegood, la fel de visătoare ca de obicei.

– Bună, zise ea nu foarte limpede, uitându-se în jur la ce mai rămăsese din decorații. Sunt drăguțe, tu le-ai agățat?

– Nu eu, zise Harry. Dobby, spiridușul de casă.

– Vâsc, spuse Luna visătoare, arătând spre un mănunchi mare și alb, aflat deasupra capului lui Harry, și sărind la o parte de sub el. Ai făcut bine, zise ea foarte serioasă. De cele mai multe ori e infestat cu Nargli.

Harry nu fu nevoit s-o întrebe ce erau Narglii, căci chiar atunci sosiră Angelina, Katie și Alicia. Toate trei își pierduseră răsuflarea și părea să le fie foarte frig.

– Aha, zise Angelina monoton, dându-și jos pelerina și aruncând-o într-un colț, în sfârșit, v-am înlocuit.

– Ne-ai înlocuit? întrebă Harry stins.

– Pe tine, pe Fred și pe George, zise ea nerăbdătoare. Avem un alt căutător!

– Pe cine? zise Harry repede.

– Pe Ginny Weasley, spuse Katie.

Harry rămase cu gura căscată.

– Da, știu, zise Angelina, scoțându-și bagheta și încordându-și brațul, dar chiar e destul de bună. Nu se compară cu tine, bineînțeles, zise ea, aruncându-i o privire foarte răutăcioasă, dar, având în vedere că pe tine nu te putem avea...

Harry își înghiți replica pe care și-ar fi dorit să o dea. Oare credea, pentru o clipă, că el nu regreta de o sută de ori mai tare decât ea că fusese dat afară din echipă?

– Ce-ai făcut cu prinzătorii? întrebă el, încercând să-și mențină vocea neutră.

– Andrew Kirke, zise Alicia fără entuziasm, și Jack Sloper. Nici unul dintre ei nu e strălucit, însă în comparație cu ceilalți idioți care s-au prezentat...

Această discuție deprimantă fu curmată de sosirea lui Ron, Hermione și Neville, iar în cinci minute camera fu destul de aglomerată ca să-l împiedice pe Harry să vadă privirile mistuitoare, pline de reproș ale Angelinei.

– Bine, zise el, făcându-i pe toți să fie atenți. M-am gândit că în seara asta ar fi bine doar să revenim asupra lucrurilor pe care le-am făcut până acum, pentru că este ultima întâlnire înainte de sărbători și nu are sens să începem ceva nou chiar înainte de vacanța de trei săptămâni...

– Nu facem nimic nou? zise Zacharias Smith, într-o șoaptă nemulțumită, destul de tare ca să se audă în toată camera. Dacă aș fi știut, n-aș mai fi venit.

– Atunci, ne pare tuturor rău că nu ți-a zis Harry, spuse Fred tare.

Mai mulți râseră pe înfundate. Harry o văzu pe Cho râzând și simți o senzație familiară de gol în stomac, de parcă ar fi ratat o treaptă la coborârea unei scări.

– ... putem să exersăm pe perechi, zise Harry. Vom începe cu Vraja de Oprire, timp de zece minute, apoi putem să scoatem pernele și să încercăm iar Împietrirea.

Se grupară cu toții ascultători; Harry făcu echipă cu Neville, ca de obicei. Cât de curând, camera fu cuprinsă de strigăte de *Impedimenta!* Cei de afară înghețau pentru două trei minute, timp în care partenerul se uita la întâmplare prin cameră, privind cum se antrenau celelalte perechi, apoi se dezgheța și făceau la rândul lor aceeași vrajă.

Progresul lui Neville era uimitor. După un timp, după ce Harry se dezgheța de trei ori la rând, îl puse iar pe Neville să li se alăture lui Ron și Hermione, ca să poată să se plimbe prin cameră și să-i urmărească pe ceilalți. Cho îi zâmbi când trecu pe lângă ea, iar el rezistă tentației de a mai trece de

câteva ori prin același loc.

După zece minute de Vrăji de Oprire, puseră perne peste tot pe podea și începură iar să exerseze Împietrirea. Era prea puțin spațiu ca să le permită tuturor să facă această vrajă în același timp; jumătate din grup o observă pe cealaltă pentru o vreme, apoi schimbară rolurile. Harry pur și simplu simți cum îi creștea inima de mândrie, în timp ce-i urmărea.

Într-adevăr, Neville o Împietri pe Padma Patil și nu pe Dean, spre care țintise, însă fusese o ratare mai acceptabilă decât de obicei și toți ceilalți făcuseră progrese extrem de mari.

După o oră, Harry le strigă să se oprească.

– Ați început să fiți foarte pricepuți, zise el, zâmbindu-le. Când ne întoarcem din vacanță, putem să începem să facem niște chestii importante – poate chiar Vrăji Patronus.

Urmă un zumzet de entuziasm. Începură să iasă din cameră câte doi sau trei, ca de fiecare dată, majoritatea îi urară „Crăciun fericit" lui Harry în drum spre ușă. Vesel, acesta strânse pernele cu Ron și Hermione și le puseră deoparte, stivuindu-le cu grijă. Ron și Hermione plecară înaintea lui; el rămase puțin în urmă, pentru că Cho încă era acolo și spera să aibă parte de un „Crăciun fericit" și din partea ei.

– Nu, ia-o înainte, o auzi spunându-i prietenei ei Marietta și inima îi zvâcni, gata să ajungă în regiunea mărului lui Adam.

Simulă că aranja stiva de perne. Era destul de sigur că acum erau singuri și aștepta ca fata să spună ceva. În schimb, o auzi trăgându-și nasul cu putere.

Se întoarse și o văzu pe Cho stând în mijlocul camerei, cu lacrimi pe obraji.

– Ce...?

Nu știa ce să facă. Cho stătea pur și simplu acolo, plângând încet.

– Ce s-a întâmplat? zise el timid.

Cho clătină din cap și se șterse cu mâneca la ochi.

– Îmi... pare rău, zise ea cu greutate. Presupun că... este doar... din cauza a ceea ce am învățat... însă mă... mă întreb dacă... el ar mai fi fost în viață... dacă ar fi știut toate astea.

Lui Harry i se strânse inima, care ajunse mai jos de locul ei obișnuit, rămânând undeva în jurul buricului. Ar fi trebuit să-și fi imaginat. Voia să vorbească despre Cedric.

– Dar știa foarte bine, zise Harry cu greu. Era foarte priceput, altfel nu ar fi reușit să ajungă în mijlocul labirintului. Dar nu ai nici o șansă, în cazul în care Cap-de-Mort chiar vrea să te omoare.

Fata suspină când auzi numele lui Cap-de-Mort, însă se uită la Harry fără să clipească.

– Tu ai supraviețuit când erai foarte mic, zise ea încet.

– Da, păi... zise Harry încet, îndreptându-se spre ușă, nu știu de ce, nimeni nu știe, așa că nu e deloc un motiv de mândrie.

– Ah, nu pleca! zise Cho.

Era foarte drăguță, chiar și când avea ochii roșii și umflați. Harry se simți teribil de nefericit. Ar fi fost perfect mulțumit cu un simplu „Crăciun fericit".

– Știu că e groaznic pentru tine, spuse ea, ștergându-se iar la ochi cu mâneca. Să vorbesc de Cedric, când tu ai văzut cum a murit... presupun că nu vrei decât să uiți ce s-a întâmplat, nu?

Harry nu zise nimic; era cât se poate de adevărat, dar s-ar fi simțit ca ultimul om dacă i-ar fi spus.

– Știi, ești un profesor f-foarte bun, zise Cho, cu un zâmbet înlăcrimat. Până acum nu am mai reușit să Împietresc nimic.

– Mersi, spuse Harry stânjenit.

Se uitară unul la altul îndelung. Harry simți o dorință arzătoare de a fugi din cameră și, în același timp, o imposibilitate desăvârșită de a-și mișca picioarele.

– Vâsc, zise Cho încet, arătând spre tavan, deasupra lui.

– Da, spuse Harry cu gura foarte uscată. Însă probabil că e plin de Nargli.

– Ce sunt Narglii?

– Habar n-am, spuse Harry.

Cho se apropiase de el. Lui Harry i se părea că avea creierul Împietrit.

– Trebuie să o întrebi pe Nebuna. Adică pe Luna.

Cho scoase un sunet ciudat, între plânset și râs. Acum era și mai aproape de el. Harry ar fi putut să-i numere pistruii de pe nas.

- Harry, îmi place tare mult de tine.

Harry nu mai putu să gândească. Îl cuprinse o senzație de furnicături, care îi paralizau brațele, picioarele și creierul.

Cho era mult prea aproape. Îi vedea fiecare lacrimă care îi atârna de gene...

*

Jumătate de oră mai târziu, se întoarse în camera de zi, unde îi găsi pe Hermione și pe Ron așezați pe cele mai bune locuri de lângă foc. Hermione scria o scrisoare foarte lungă; umpluse deja o jumătate de sul de pergament, care acum atârna peste marginea mesei. Ron era întins pe covorul din fața șemineului, încercând să-și termine temele la Transfigurare.

- De ce-ai întârziat? îl întrebă Ron, în timp ce Harry se cufunda în fotoliul de lângă Hermione.

Harry nu răspunse. Era în stare de șoc. O parte din el voia să le spună lui Ron și Hermione ce se întâmplase, însă cealaltă jumătate ar fi dorit să ducă secretul în mormânt.

- Harry, te simți bine? întrebă Hermione, privindu-l peste vârful penei.

Harry ridică din umeri fără prea multă convingere. De fapt, nu știa dacă îi era bine sau nu.

- Ce e? zise Ron, sprijinindu-se în cot ca să-l vadă mai bine pe Harry. Ce s-a întâmplat?

Harry nu prea știa cum să le spună și nici nu-și dădea seama dacă voia cu adevărat să o facă. Exact când se hotărî să nu spună nimic, Hermione preluă controlul discuției.

- Este vorba despre Cho? întrebă ea fără ocolișuri. Te-a încolțit după întâlnire?

Harry încuviință din cap, oarecum surprins. Ron chicoti, oprindu-se însă când întâlni privirea lui Hermione.

- Și... ăă... ce voia? întrebă el pe o voce falsă, care se dorea firească.

- A... începu Harry răgușit, după care își drese vocea și

mai încercă o dată: A... ăă ...

– V-ați sărutat? întrebă Hermione scurt.

Ron se ridică atât de repede, încât răsturnă călimara care se rostogoli peste tot covorul. Ignorând asta cu desăvârșire, se uită la Harry cu sete.

– Ei, bine? dori el să afle.

Harry privi expresia de curiozitate amestecată cu veselie a lui Ron, apoi se uită la Hermione, care era puțin încruntată, și încuviință din cap.

– HA!

Ron făcu un gest triumfător cu pumnul și izbucni în niște hohote hârâite de râs, care făcură să tresară niște elevi timizi din anul doi, aflați lângă fereastră. Lui Harry i se lăți un zâmbet reticent pe chip, în timp ce îl privea pe Ron cum se tăvălea pe covorul din fața șemineului. Hermione îi aruncă lui Ron o privire complet dezgustată și se întoarse la scrisoarea ei.

– Și? zise Ron în cele din urmă, ridicându-și privirea spre Harry. Cum a fost?

Harry se gândi pentru o clipă.

– Ud, zise el sincer.

Ron scoase un sunet care ar fi putut să reprezinte fie extazul, fie dezgustul, era greu să-ți dai seama.

– Pentru că plângea, continuă Harry cu greutate.

– A, zise Ron, pierindu-i puțin zâmbetul. Ești chiar atât de nepriceput la sărutat?

– Nu știu, zise Harry, care nu se gândise la asta, și începu imediat să-și facă griji. Poate că da.

– Nici vorbă, zise Hermione distrată, scriind încă absorbită.

– De unde știi? zise Ron foarte tăios.

– Pentru că, mai nou, Cho plânge cam tot timpul, zise Hermione vag. Plânge la ora mesei, la baie, peste tot.

– Ai crede că un mic sărut ar înveseli-o, zise Ron, zâmbind.

– Ron, spuse Hermione cu o voce demnă, înmuindu-și pana în călimară, ești cea mai insensibilă ființă pe care am avut ghinionul să o întâlnesc.

– Ce ar trebui să însemne asta? spuse Ron indignat. Cine

plânge în timp ce-l sărută cineva?

– Da, chiar așa, zise Harry, aproape disperat, cine?

Hermione se uită la amândoi cu un fel de milă.

– Nu înțelegeți ce simte Cho acum? întrebă ea.

– Nu, ziseră Harry și Ron într-un glas.

Hermione oftă și puse pana deoparte.

– Păi, este evident că e foarte tristă, din cauza morții lui Cedric. Apoi, presupun că e derutată din cauză că i-a plăcut de Cedric, iar acum îi place de Harry și nu poate să-și dea seama pe care dintre ei îl place mai mult. Pe urmă trebuie să se simtă vinovată, gândindu-se că este un afront față de amintirea lui Cedric că îl sărută pe Harry și probabil că își face griji pentru ce ar putea să zică ceilalți despre ea, dacă va fi prietena lui Harry. Și probabil că oricum nu poate să-și dea seama ce simte pentru Harry, pentru că el a fost cel care a stat cu Cedric când a murit, așa că totul este foarte confuz și dureros. A... și se teme că va fi dată afară din echipa de vâjthat a Ochilor-de-Șoim pentru că zboară foarte prost în ultima vreme.

Sfârșitul discursului fu întâmpinat de o tăcere încremenită, după care Ron zise:

– Un singur om nu poate să simtă toate astea în același timp, pentru că ar exploda.

– Doar pentru că tu ai capacitatea emoțională a unei linguriță, nu înseamnă că se întâmplă la fel și cu noi, spuse Hermione răutăcioasă, ridicându-și pana la loc.

– Ea a început, zise Harry. Eu nu aș fi... ea a venit spre mine... și o secundă mai târziu plângea lipită de mine... n-am știut ce să fac...

– Nu te condamn, prietene, spuse Ron, alarmat de ideea unei asemenea scene.

– Nu trebuia decât să fii drăguț cu ea, spuse Hermione, ridicându-și privirea vioaie. Ai fost, nu-i așa?

– Păi, zise Harry, cu fața cuprinsă de un val neplăcut de căldură, oarecum. Am... bătut-o ușor pe umăr.

Hermione arăta de parcă s-ar fi abținut cu mari eforturi să nu-și dea ochii peste cap.

– Mda, presupun că ar fi putut să fie și mai rău, zise ea. O să te mai vezi cu ea?

– Trebuie, nu-i așa? zise Harry. Avem întâlnirile A.D., nu?

– Știi la ce mă refer, spuse Hermione nerăbdătoare.

Harry nu zise nimic. Cuvintele lui Hermione îi deschiseră noi orizonturi și câteva posibilități înspăimântătoare. Încercă să-și imagineze cum ar fi fost să meargă undeva cu Cho... în Hogsmeade, poate... și să fie singur cu ea ore în șir. Bineînțeles, probabil că se aștepta să o invite în oraș după ce se întâmplase ... Stomacul i se făcu ghem la acest gând.

– Mă rog, spuse Hermione indiferentă, preocupată iar de scrisoare, o să ai o grămadă de ocazii să o inviți în oraș.

– Și dacă nu o invită în oraș? zise Ron, care îl urmărise pe Harry cu o expresie neobișnuit de vicleană pe chip.

– Fii serios, spuse Hermione vag, Harry o place de foarte mult timp, nu-i așa, Harry?

Harry nu răspunse. Da, îi plăcea de Cho de foarte mult timp, însă de fiecare dată când își imaginase o scenă cu ei doi împreună, Cho se simțea bine mereu, numai că, în realitate, fata plânsese în hohote pe umărul lui.

– Și cui îi scrii de fapt romanul? o întrebă Ron pe Hermione, încercând să citească porțiunea de pergament care atârna pe jos.

Hermione o ridică imediat din fața lui.

– Lui Viktor.

– Krum?

– Câți Viktori cunoaștem?

Ron nu zise nimic, însă păru tulburat. Rămaseră tăcuți pentru încă vreo douăzeci de minute, Ron terminându-și eseul pentru Transfigurare cu multe pufnituri de nerăbdare și tăieturi, Hermione scriind neîntrerupt chiar până la sfârșitul pergamentului, rulându-l cu grijă și sigilându-l, iar Harry uitându-se în foc și dorindu-și mai mult decât orice să apară acolo chipul lui Sirius și să-i dea niște sfaturi despre fete. Însă focul se făcu din ce în ce mai mic, până când cărbunii încinși se transformară în cenușă, și, uitându-se în jur,

Harry observă că iar erau ultimii rămași în camera de zi.

– Păi... noapte bună, spuse Hermione, căscând larg, în timp ce se îndrepta spre scara fetelor.

– Ce-o vedea la Krum? întrebă Ron, urcând cu Harry pe scara băieților.

– Mă rog, spuse Harry, cântărind problema, presupun că e mai mare, nu-i așa... și este un jucător internațional de vâjthaț...

– Da, dar în afară de asta, spuse Ron, mai tulburat. Până la urmă, e un idiot ursuz, nu-i așa?

– Cam ursuz, da, zise Harry, care se gândea tot la Cho.

Își dădură jos robele și își îmbrăcară pijamalele în tăcere; Dean, Seamus și Neville dormeau deja. Harry își puse ochelarii pe noptieră și se băgă în pat, însă nu trase draperiile din jurul baldachinului, ci se uită fix la porțiunea de cer înstelat care se vedea pe fereastra de lângă patul lui Neville. Dacă ar fi știut cu o seară înainte că, după douăzeci și patru de ore, o va fi sărutat pe Cho Chang...

– Noapte bună, mormăi Ron, de undeva din dreapta lui.

– Noapte bună, zise Harry.

Poate că data viitoare... dacă avea să mai existe o dată viitoare... avea să fie ceva mai fericită. Ar fi trebuit să o invite în oraș; probabil că ea se așteptase la asta, și acum era foarte supărată pe el... sau oare stătea întinsă pe pat, plângând în continuare după Cedric? Nu știa ce să creadă. Explicația dată de Hermione făcuse ca totul să pară mai complicat și nicidecum mai ușor de înțeles.

Asta ar trebui să ne învețe aici, își zise el, întorcându-se pe o parte, *cum funcționează creierele fetelor... oricum, ar fi mult mai folositor decât Previziunile despre Viitor...*

Neville bombăni în somn. O bufniță strigă undeva în noapte.

Harry visă că era înapoi în camera A.D. Cho îl acuza că o ademenise acolo prin șiretlicuri; spunea că îi promisese o sută cincizeci de poze de la broscuțele de ciocolată, dacă venea. Harry protestă... Cho strigă: „Cedric mi-a dat o grămadă de poze de la broscuțele de ciocolată, uite!" Și scoase câțiva

pumni de poze din buzunarele robei, pe care le aruncă în sus. Apoi se transformă în Hermione, care zise: „Harry, totuși, știi că i-ai promis... cred că ar fi bine să-i dai altceva în schimb... ce zici de Fulger?" iar Harry susținu că nu putea să-i dea Fulgerul lui Cho, pentru că era la Umbridge, și oricum era complet ridicol, nu venise în camera A.D. decât ca să agațe niște globuri de Crăciun care aveau forma capului lui Dobby...

Visul se schimbă...

Își simți corpul liniștit, puternic și elastic. Plutea printre niște bare strălucitoare de metal, pe piatra rece, întunecată... era întins pe podea, alunecând pe burtă... era întuneric și totuși, putea să vadă obiectele din jur scânteind cu niște nuanțe ciudate, vibrante... își întorcea capul... la prima vedere holul era gol... dar nu... în față, un bărbat stătea pe podea, cu bărbia căzută pe piept, cu silueta profilându-i-se în întuneric...

Harry scoase limba... simți în aer mirosul bărbatului... era viu, dar amețit ... stând în fața unei uși de la capătul unui hol...

Harry își dorea să-l muște... însă trebuia să-și înfrâneze acest impuls... avea lucruri mai importante de făcut...

Însă bărbatul se mișca... când sări în picioare, îi căzu din poală o pelerină invizibilă argintie și Harry îi văzu silueta tremurândă, neclară, înălțându-se deasupra lui, zări o baghetă scoasă de la brâu... nu avea de ales... se ridică mult de la podea și atacă o dată, de două, de trei ori, băgându-și colții adânc în carnea bărbatului, simțind cum i se frângeau coastele în maxilare, simțind șuvoiul de sânge cald...

Bărbatul țipă de durere... apoi amuți... se prăbuși în spate lângă perete... sângele țâșni peste tot pe podea...

Îl durea fruntea îngrozitor... îl durea de parcă ar mai fi fost puțin și exploda...

– Harry! HARRY!

Deschise ochii. Fiecare părticică din corpul lui era acoperită de o transpirație glacială; așternutul era răsucit în jurul lui ca o cămașă de forță; se simțea de parcă i s-ar fi pus un vătrai încins pe frunte.

– Harry!

Ron stătea deasupra lui, extrem de speriat. La picioarele patului lui Harry mai erau și alte siluete. Își strânse capul în mâini; era orbit de durere... se rostogoli pe o parte și vărsă peste marginea saltelei.

– Îi e foarte rău, spuse o voce speriată. N-ar trebui să chemăm pe cineva?

– Harry! Harry!

Trebuia să-i spună lui Ron, era foarte important să-i spună... Trăgând aer în piept, Harry se ridică anevoie în capul oaselor, impunându-și să nu mai verse din nou, aproape orbit de durere.

– Tatăl tău, spuse el într-un suflet, gâfâind. Tatăl tău... a fost atacat...

– Poftim? spuse Ron, neînțelegând.

– Tatăl tău! A fost mușcat, este grav, era sânge peste tot...

– Mă duc după ajutor, zise aceeași voce speriată și Harry auzi niște pași care ieșiră în fugă din dormitor.

– Harry, prietene, spuse Ron nesigur, doar... doar ai visat...

– Nu! spuse Harry mânios, căci era crucial ca Ron să înțeleagă. Nu a fost un vis... nu unul obișnuit... am fost acolo, am văzut... eu am făcut-o...

Îi auzi pe Seamus și pe Dean bombănind, dar nu îi păsa. Durerea din frunte i se potolea încet, deși încă transpira și tremura înfrigurat. Vărsă iar și Ron se dădu repede la o parte.

– Harry, nu ți-e bine, spuse el tremurat. Neville s-a dus după ajutor.

– Mi-e bine! spuse Harry înăbușit, ștergându-se la gură cu mâneca pijamalei și tremurând necontrolat. Eu nu am nimic, ar trebui să-ți faci griji pentru tatăl tău... trebuie să aflăm unde e... sângera îngrozitor... a fost... am fost un șarpe uriaș.

Încercă să se dea jos din pat, dar Ron îl împinse la loc; Dean și Seamus încă șușoteau în apropiere. Harry nu își dădu seama dacă trecuse un minut sau zece; pur și simplu rămase acolo tremurând, simțind cum durerea provocată de cicatrice scădea foarte încet... apoi se auziră niște pași

grăbiți care urcau scările, iar pe urmă vocea lui Neville.

– Aici, doamnă profesoară.

Profesoara McGonagall intră grăbită în dormitor, îmbrăcată cu un capot în carouri, cu ochelarii puși strâmb pe nasul osos.

– Ce este, Potter? Unde te doare?

Nu mai fusese niciodată atât de fericit să o vadă; acum avea nevoie de un membru al Ordinului Phoenix, nu de cineva care să-l cocoloșească și să-i prescrie poțiuni.

– Este vorba despre tatăl lui Ron, zise el, ridicându-se iar în capul oaselor. A fost atacat de un șarpe și este grav rănit, am văzut cum s-a întâmplat.

– Cum adică, ai văzut cum s-a întâmplat? spuse profesoara McGonagall, încruntându-și sprâncenele negre.

– Nu știu... dormeam și apoi am ajuns acolo...

– Vrei să spui că ai visat asta?

– Nu! zise Harry furios și întrebându-se dacă nu avea să-l înțeleagă nimeni. Mai întâi am avut un vis despre cu totul altceva, o prostie... și apoi s-a întrerupt. A fost real, nu mi-am imaginat eu. Domnul Weasley era adormit pe podea și a fost atacat de un șarpe uriaș, era mult sânge, a leșinat, trebuie să afle cineva unde este...

Profesoara McGonagall îl privi prin ochelarii ei strâmbi, de parcă ar fi fost îngrozită de ceea ce vedea.

– Nu vă mint și nu sunt nebun! îi zise Harry, ridicând vocea până când ajunse să țipe. Vă spun, am văzut cum s-a întâmplat!

– Te cred, Potter, spuse profesoara McGonagall scurt. Pune-ți halatul... o să mergem la director.

– CAPITOLUL XXII –

SPITALUL SF. MUNGO

Harry fu atât de ușurat că era luat în serios, încât nu ezită, ci sări imediat din pat și își puse halatul și ochelarii la loc pe nas.

– Weasley, ar fi bine să vii și tu, spuse profesoara McGonagall.

O urmară pe profesoara McGonagall, trecând pe lângă siluetele tăcute ale lui Neville, Dean și Seamus. Părăsiră dormitorul, coborâră pe scara în spirală către camera de zi, ieșiră pe gaura portretului și merseră de-a lungul holului Doamnei Grase la lumina lunii. Harry se simți ca și când panica din interiorul lui ar fi putut să dea pe afară în orice clipă; vroia să fugă și să-l strige pe Dumbledore; domnul Weasley pierdea sânge, în timp ce ei mergeau liniștiți; dacă acei colți (Harry încercă cu greu să nu spună în gând „colții mei") fuseseră veninoși? Trecură pe lângă Doamna Norris, care își întoarse ochii ca niște lanterne spre ei și scuipă puțin, însă profesoara McGonagall zise „Zât!". Doamna Norris se pierdu în umbră și, după câteva minute, ajunseră la himera de piatră care păzea intrarea în biroul lui Dumbledore.

– *Fizzi wizzbi,* zise profesoara McGonagall.

Himera prinse viață și sări într-o parte; peretele din spatele său se despărți, dezvăluind o scară de piatră care se mișca mereu în sus, ca o scară rulantă în spirală. Toți trei păși pe treptele mișcătoare; peretele se închise în urma lor cu o bufnitură, iar ei avansară în cercuri strânse, până când ajunseră la ușa de stejar extrem de lustruită, cu ciocanul de aramă în formă de grifon.

Deși trecuse cu mult de miezul nopții, se auzeau voci din cameră, ba chiar un zumzet. Se părea că Dumbledore avea cel puțin doisprezece musafiri.

Profesoara McGonagall bătu de trei ori la ușă cu ciocanul în formă de grifon și vocile amuțiră subit, de parcă le-ar fi oprit cineva. Ușa se deschise singură și profesoara McGonagall îi conduse înăuntru pe Harry și pe Ron.

Camera era în semiobscuritate; instrumentele ciudate de argint de pe mese erau tăcute și nemișcate, în loc să bâzâie și să scoată norișori de fum, așa cum făceau de obicei; portretele foștilor directori și directoare care împânzeau pereții dormeau înrămate. O pasăre magnifică, roșu cu auriu, de mărimea unei lebede, dormea pe stinghia sa, cu capul sub aripă, după ușă.

– A, dumneata ești, doamnă profesoară McGonagall... și... aha...

Dumbledore stătea la birou, pe un scaun cu spătar înalt; se aplecă înainte în lumina împrăștiată de la lumânare peste hârtiile răsfirate în fața sa. Purta un magnific halat purpuriu, brodat cu auriu, peste o cămașă de noapte albă ca zăpada, însă părea să fie perfect treaz, cu ochii săi pătrunzători, albaștri, ațintiți asupra profesoarei McGonagall.

– Domnule profesor Dumbledore, Potter spune că a avut un... ei bine, un coșmar, zise profesoara McGonagall. Spune că...

– Nu a fost un coșmar, interveni Harry repede.

Profesoara McGonagall își întoarse privirea spre Harry, încruntându-se puțin.

– Foarte bine, Potter, atunci, vorbește-i domnului director despre el.

– Dor... păi, chiar dormeam... spuse Harry îngrozit și ținând morțiș să îl facă pe Dumbledore să înțeleagă, dar puțin enervat de faptul că directorul nu îl privea, ci își examina propriile degete încrucișate. Însă nu a fost un vis obișnuit... a fost ceva real... am văzut cum s-a întâmplat... Tatăl lui Ron – domnul Weasley – a fost atacat de un șarpe imens.

Cuvintele părură să răsune în aer după ce le rosti, sunând puțin ridicol, chiar amuzant. Urmă o pauză, timp în care Dumbledore se lăsă pe spate și privi gânditor în tavan. Ron se uită când la Harry, când la Dumbledore, alb ca varul și șocat.

– Cum ai văzut asta? întrebă Dumbledore încet, continuând să nu se uite la Harry.

– Păi... nu știu, spuse Harry, destul de supărat. Dar ce contează? Presupun că am văzut-o în minte...

– M-ai înțeles greșit, spuse Dumbledore, pe același ton calm. Adică... îți amintești... ăă... unde erai în timp ce priveai cum avea loc atacul? Stăteai cumva lângă victimă, sau priveai scena de sus?

Era o întrebare atât de ciudată, încât Harry îl privi pe Dumbledore cu gura căscată; era ca și când ar fi știut...

– Eu eram șarpele, spuse el. Am văzut totul din perspectiva șarpelui.

Pentru o clipă nu vorbi nimeni, apoi Dumbledore, uitându-se de data asta la Ron, care încă era alb ca varul, întrebă ceva mai tăios:

– Arthur este grav rănit?

– Da, spuse Harry hotărât.

De ce erau atât de tari de cap, oare nu realizau cât de mult sângera cineva când era străpuns de niște colți atât de lungi? Și de ce nu îi făcea Dumbledore favoarea de a se uita la el?

Însă Dumbledore se ridică atât de repede, că îl făcu pe Harry să tresară, și i se adresă unuia dintre portretele agățate foarte aproape de tavan.

– Everard, zise el tăios. Și tu, Dilys!

Deschiseră ochii imediat un vrăjitor cu fața pământie, brunet și cu breton scurt, și o femeie mai în vârstă, cu bucle lungi și argintii din rama de alături, care păreau amândoi să fi dormit buștean.

– Ați ascultat? spuse Dumbledore.

Vrăjitorul încuviință din cap, iar vrăjitoarea zise:

– Bineînțeles.

– Bărbatul este roșcat și poartă ochelari, spuse Dumble-

dore. Everard, trebuie să dai semnalul de alarmă, să ai grijă să fie găsit de cine trebuie...

Amândoi încuviințară din cap și ieșiră din rame într-o parte, însă, în loc să intre în tablourile vecine (cum se întâmpla de obicei la Hogwarts), nu mai apărură din nou. Acum una dintre rame nu mai încadra decât un fundal de draperie întunecată, iar cealaltă un fotoliu frumos de piele. Harry observă că mulți dintre ceilalți directori și directoare de pe pereți, deși sforăiau și salivau foarte convingător, îi tot aruncau priviri fugare din când în când cu coada ochiului și înțelese deodată cu cine vorbise Dumbledore înainte să bată la ușă.

– Everard și Dilys au fost doi dintre cei mai apreciați directori, zise Dumbledore, trecând acum pe lângă Harry, Ron și profesoara McGonagall, pentru a se apropia de magnifica pasăre adormită pe stinghia de lângă ușă. Sunt atât de renumiți, încât amândoi au portrete și în alte instituții vrăjitorești importante. Având în vedere că sunt liberi să se plimbe între propriile portrete, pot să ne spună ce se întâmplă în altă parte...

– Dar domnul Weasley poate fi oriunde! zise Harry.

– Vă rog să luați loc, toți trei, spuse Dumbledore, de parcă Harry n-ar fi zis nimic. Everard și Dilys s-ar putea să se întoarcă abia peste câteva minute. Doamnă profesoară McGonagall, te rog, mai adu niște scaune.

Profesoara McGonagall își scoase bagheta din buzunarul halatului și o flutură; apărură din senin trei scaune, cu spătare drepte de lemn, foarte diferite de fotoliile confortabile pe care le crease Dumbledore la audierea lui Harry. Harry se așeză, privindu-l pe Dumbledore peste umăr. Acum, Dumbledore mângâia cu un deget capul auriu al lui Fawkes. Phoenixul se trezi imediat. Își întinse bine gâtul superb și îl cercetă pe Dumbledore cu ochii săi luminoși, dar întunecați.

– Ne trebuie un avertisment, îi zise Dumbledore foarte încet păsării.

Avu o loc o strălucire de foc și phoenixul plecă.

Acum Dumbledore se aplecă asupra unuia dintre instrumentele fragile de argint a căror funcție Harry nu o cunoscuse niciodată, îl duse la biroul său, se așeză iar cu fața la ei și îl atinse ușor cu vârful baghetei.

Imediat, instrumentul prinse viață cu un clinchet ritmat. Din vârful micului tubuleț argintiu ieșeau norișori de fum verde deschis. Dumbledore privi fumul cu atenție și se încruntă. După câteva clipe, norișorii se transformară într-un șuvoi constant de fum din ce în ce mai dens, care se rotea în aer... din capătul său crescu un cap de șarpe care își deschidea larg fălcile. Harry se întrebă dacă instrumentul îi confirma istorisirea: se uită entuziasmat la Dumbledore, căutând un semn care să-i dea dreptate, dar Dumbledore nu își ridică privirea.

– Bineînțeles, bineînțeles, murmură Dumbledore ca pentru sine, observând în continuare șuvoiul de fum fără să dea nici un semn că ar fi fost surprins. Însă despărțiți în esență?

Harry nu putu să-i dea de cap acestei întrebări. Însă șarpele de fum se separă imediat în alți doi șerpi, încolăcindu-se și unduindu-se amândoi în întuneric. Cu o expresie de mulțumire sumbră, Dumbledore mai atinse ușor instrumentul cu bagheta; huruitul se diminuă și se pierdu, iar șerpii de fum se estompară, deveniră o ceață nedeslușită și dispărură.

Dumbledore puse instrumentul înapoi pe măsuță. Harry văzu mulți directori urmărindu-l cu privirea din portrete și care, dându-și seama că Harry se uita la ei, se prefăcură repede că dormeau în continuare. Harry dori să întrebe la ce folosea instrumentul argintiu și ciudat, însă, înainte să o poată face, se auzi un strigăt din partea de sus a peretelui din dreapta lor; vrăjitorul pe care îl chema Everard reapăruse în tablou, gâfâind puțin.

– Dumbledore!

– Care sunt veștile? zise Dumbledore imediat.

– Am țipat până a venit cineva în fugă, spuse vrăjitorul, care își ștergea fruntea cu draperia din spatele său. I-am zis că auzisem ceva mișcându-se la parter – nu erau siguri dacă

să mă creadă sau nu, însă s-au dus jos să verifice – știi că acolo nu sunt portrete din care m-aș fi putut uita. Oricum, l-au adus sus câteva minute mai târziu. Nu arată bine, e plin de sânge, am alergat în portretul lui Elfrida Cragg ca să văd mai bine, în timp ce plecau...

– Bine, spuse Dumbledore, în vreme ce Ron avu o mișcare convulsivă. Atunci, să înțeleg că Dilys trebuie să-l fi văzut sosind...

Peste câteva clipe, vrăjitoarea cu bucle argintii se întoarse și ea în tablou; se prăbuși tușind în fotoliu și zise:

– Da, l-au dus la Sf. Mungo, Dumbledore... l-au dus prin fața portretului meu... nu arată bine deloc...

– Mulțumesc, spuse Dumbledore și își întoarse privirea către profesoara McGonagall. Minerva, vreau să te duci și să-i trezești pe ceilalți copii Weasley.

– Desigur...

Profesoara McGonagall se ridică și se îndreptă repede către ușă, iar Harry îi aruncă o privire piezișă lui Ron, care părea îngrozit.

– Și, Dumbledore... ce facem cu Molly? zise profesoara McGonagall, oprindu-se în fața ușii.

– O să se ocupe Fawkes după ce-o să se asigure că nu se apropie nimeni, zise Dumbledore. Însă s-ar putea să știe deja... ceasul ăla excelent pe care îl are...

Harry știa despre ce ceas vorbea Dumbledore. Era unul care arăta nu ora, ci unde erau și cum se simțeau erau diferiții membri ai familiei Weasley și, cu o strângere de inimă, se gândi că limba domnului Weasley arăta chiar acum pericol de moarte. Însă era foarte târziu și probabil că doamna Weasley dormea, nu se uita la ceas. Harry îngheță când își aminti cum Bongul doamnei Weasley se transformase în trupul neînsuflețit al domnului Weasley, cu ochelarii strâmbi, cu sângele curgându-i pe față... însă domnul Weasley nu avea să moară... nu se putea...

Dumbledore cotrobăi acum într-un dulap aflat în spatele lui Harry și Ron. Se îndepărtă de el cu un ceainic vechi și

înnegrit, pe care îl puse cu grijă pe birou. Ridică bagheta și murmură „Portus!" Ceainicul se cutremură pentru o clipă, strălucind cu o lumină albastră, ciudată; apoi se liniști tot cu un tremurat, la fel de negru ca și până atunci.

Dumbledore se duse la un alt portret, de data asta la un vrăjitor cu o barbă ascuțită și cu o figură isteață, care fusese pictat îmbrăcat în culorile Viperinilor, verde cu argintiu, și părea să doarmă atât de profund, încât, când Dumbledore încercă să-l trezească, dădu impresia că nu-l auzise.

– Phineas. Phineas.

Acum, subiecții portretelor care umpleau camera nu se mai prefăceau că dorm; se mișcau în rame, ca să vadă mai bine ce se întâmpla. Când vrăjitorul isteț continuă să simuleze somnul, unii dintre ei îl strigară și ei pe nume.

– Phineas! Phineas! PHINEAS!

Nu putea să se prefacă în continuare; tresări teatral și deschise ochii mari.

– M-a strigat cineva?

– Phineas, vreau să-ți vizitezi iar celălalt portret, spuse Dumbledore. Am un alt mesaj.

– Să-mi vizitez celălalt portret? spuse Phineas cu o voce ascuțită, căscând lung și fals (ochii i se plimbară prin cameră și se ațintiră asupra lui Harry). O, nu, Dumbledore, astă-seară sunt prea obosit.

Era ceva în glasul lui Phineas care îi era foarte cunoscut lui Harry. Unde îl mai auzise? Însă, înainte să se poată gândi, portretele de pe pereții din jur izbucniră într-o furtună de proteste.

– Nesupunere, domnule! răcni un vrăjitor corpolent, cu nasul roșu, vânturându-și pumnii. Abandonarea datoriei!

– Avem un jurământ de onoare să-l ajutăm pe actualul director de la Hogwarts! strigă un vrăjitor bătrân și firav, pe care Harry îl recunoscu drept predecesorul lui Dumbledore, Armando Dippet. Să-ți fie rușine, Phineas!

– Să-l conving eu, Dumbledore? strigă o vrăjitoare cu privirea sfredelitoare, ridicând o baghetă neobișnuit de

groasă, care părea să fie o nuia din lemn de mesteacăn.

– Ah, fie, spuse vrăjitorul pe care îl chema Phineas, urmărind bagheta puțin neliniștit, deși e foarte posibil să-mi fi distrus deja portretul, așa a făcut cu cei mai mulți membri ai familiei...

– Sirius știe că n-are voie să îți distrugă portretul, spuse Dumbledore și Harry realiză imediat unde mai auzise vocea lui Phineas: era cea care vorbea din rama aparent goală din camera sa din Casa Cumplită. Trebuie să îi transmiți că Arthur Weasley a fost grav rănit și că soția lui, copiii și Harry Potter vor sosi cât de curând la el acasă. Ai înțeles?

– Arthur Weasley, rănit, soția, copiii și Harry Potter vin să stea acolo, repetă Phineas pe un glas plictisit. Da, da... foarte bine...

Se aplecă spre rama portretului și dispăru chiar în clipa în care se deschise iar ușa biroului. Fred, George și Ginny intrară grăbiți de profesoara McGonagall, toți trei părând răvășiți și șocați, îmbrăcați în pijamale.

– Harry... ce se întâmplă? întrebă Ginny speriată. Doamna profesoară McGonagall ne-a spus că ai văzut cum a fost rănit tata...

– Tatăl vostru a fost rănit în timpul activității sale pentru Ordinul Phoenix, spuse Dumbledore, înainte ca Harry să poată vorbi. A fost dus la Spitalul Sf. Mungo de boli și afecțiuni magice. Vă trimit înapoi la casa la Sirius, care este mult mai convenabilă ca poziție față de spital decât Vizuina. Vă veți întâlni acolo cu mama voastră.

– Cum mergem? întrebă Fred, părând tulburat. Cu Polen Zvrr?

– Nu, zise Dumbledore, Polenul Zvrr nu este o cale sigură momentan, Rețeaua este urmărită. Veți folosi un Portal, continuă el și arătă spre ceainicul care stătea nevinovat pe birou. Nu așteptăm decât să se întoarcă Phineas Nigellus cu un răspuns... vreau să fiu sigur că avem cale liberă înainte să vă trimit...

Se produse o strălucire de foc chiar în mijlocul biroului, lăsând în urmă o singură pană aurie, care pluti încet

pe podea.

– Este avertismentul lui Fawkes, spuse Dumbledore, prinzând pana în cădere. Profesoara Umbridge a aflat că nu mai sunteți în paturile voastre... Minerva, du-te și taie-i calea... spune-i ceva, orice...

Profesoara McGonagall dispăru cu un foșnet al rochiei.

– Spune c-o să fie încântat, zise o voce plictisită din spatele lui Dumbledore, semn că vrăjitorul pe nume Phineas reapăruse în fața steagului Viperinilor. Stră-strănepotul meu a avut mereu gusturi ciudate în materie de oaspeți.

– Atunci, veniți aici, le zise Dumbledore lui Harry și fratilor Weasley. Și repede, înainte să ni se alăture cineva.

Harry și ceilalți se strânseră în jurul biroului lui Dumbledore.

– Ați mai folosit un Portal? întrebă Dumbledore, iar ei încuviințară din cap, întinzând fiecare mâna ca să atingă o parte din ceainicul înnegrit. Bine. Atunci, la trei... unu... doi...

Totul se întâmplă într-o fracțiune de secundă: în acea pauză infimă, înainte ca Dumbledore să zică „trei", Harry își ridică privirea spre el – erau foarte aproape unul de altul – și privirea albastră și limpede a lui Dumbledore trecu de la Portal la chipul lui Harry.

Imediat, pe Harry îl arse cicatricea îngrozitor, ca și când i-ar fi explodat din nou vechea rană – iar în suflet îi crescu o ură atât de puternică, nechemată, nedorită, însă înfiorătoare, încât simți, în clipa aceea, că nu își dorea decât să atace – să muște – să își înfigă colții în omul din fața lui...

– ... trei.

Harry simți o zvâcnire puternică în spatele buricului, pământul dispăru de sub el, iar mâna i se lipi de ceainic; se lovea de ceilalți, în timp ce goneau înainte într-un vârtej de culori și rafale de vânt, fiind trași înainte de ceainic... până când picioarele i se izbiră atât de tare de sol, încât îi cedară genunchii, ceainicul căzu zăngănind pe podea și o voce zise de undeva din apropiere:

– S-au întors, odraslele trădătoare de sânge. Oare e ade-

vărat că tatăl lor e pe moarte?

– IEȘI! răcni o a doua voce.

Harry se ridică și se uită în jur; ajunseseră în bucătăria sumbră din Casa Cumplită, numărul doisprezece. Singurele surse de lumină erau focul și o lumânare care picura, luminând ce mai rămăsese dintr-o cină solitară. Kreacher dispăru pe o ușă către hol, uitându-se înapoi răuvoitor, în timp ce își trăgea în sus cârpa din jurul șalelor; Sirius se apropie grăbit de ei toți, părând neliniștit. Era neras și încă îmbrăcat de zi; emana totodată un mic iz de băutură, asemănător puțin cu cel al lui Mundungus.

– Ce se întâmplă? zise el, întinzând o mână ca să o ajute pe Ginny să se ridice. Phineas Nigellus a zis că Arthur a fost grav rănit...

– Întreabă-l pe Harry, zise Fred.

– Da, vreau să aud și eu, spuse George.

Gemenii și Ginny se holbau la el. Pașii lui Kreacher se opriseră pe treptele de dincolo de ușă.

– A fost... începu Harry, simțind că era chiar mai rău decât când le spusese lui McGonagall și Dumbledore. Am avut... un fel de... viziune...

Și le spuse tot ce văzuse, deși schimbă povestea, ca să pară că privise de la distanță cum atacase șarpele, nu chiar cu ochii lui. Ron, care era încă foarte palid, îi aruncă o privire fugară, dar nu vorbi. După ce Harry termină, Fred, George și Ginny se holbară la el în continuare pentru o clipă. Harry nu știa dacă i se părea sau nu, dar citi în ochii lor o acuzațiile. Ei bine, dacă aveau să-l învinovățească pentru că văzuse atacul, era bucuros că nu le spusese că se aflase înăuntrul șarpelui.

– Mama e aici? spuse Fred, întorcându-se spre Sirius.

– Probabil că încă nici nu știe ce s-a întâmplat, zise Sirius. Era important să plecați de acolo înainte să poată să se bage Umbridge. Presupun că Dumbledore îi spune lui Molly chiar acum.

– Trebuie să mergem la Sf. Mungo, zise Ginny categoric.

Își întoarse privirea spre frații ei; erau, desigur, încă în

pijamale.

– Sirius, poți să ne împrumuți niște pelerine sau ceva de genul ăsta?

– Stați puțin, nu puteți să fugiți la Sf. Mungo! zise Sirius.

– Ba sigur că putem, dacă vrem, zise Fred, cu o expresie încăpățânată. Este tatăl nostru!

– Și cum aveți de gând să explicați că ați aflat că Arthur a fost atacat chiar înainte ca spitalul să-i anunțe soția?

– Ce contează? spuse George înflăcărat.

– Contează, pentru că nu e bine să atragem atenția asupra faptului că Harry are viziuni despre lucruri care se întâmplă la kilometri depărtare! zise Sirius supărat. Aveți idee ce ar deduce Ministerul din informația asta?

Fred și George arătau de parcă n-ar fi dat doi bani pe ce deducea Ministerul. Ron era încă alb ca varul și tăcut.

Ginny zise:

– Ar fi putut să ne spună altcineva... am fi putut să aflăm din altă parte, nu de la Harry.

– Ca de pildă? spuse Sirius nerăbdător. Fiți atenți, tatăl vostru a fost rănit în timp ce lucra pentru Ordin în împrejurări și așa suspecte, fără să afle copiii lui la doar câteva secunde după ce s-a întâmplat. Ați putea să faceți un mare rău Ordinului...

– Nu ne pasă de Ordinul ăsta tâmpit! strigă Fred.

– Este vorba de tatăl nostru, care e pe moarte! țipă George.

– Tatăl vostru a știut în ce s-a băgat și nu o să vă fie recunoscător dacă faceți probleme Ordinului! spuse Sirius, la fel de supărat. Așa stau lucrurile – de asta nu sunteți în Ordin – nu înțelegeți – există lucruri pentru care merită să-ți dai viața!

– Ție ți-e ușor să spui, închis aici! răcni Fred. Pe tine nu te văd riscându-ți pielea!

Ultima urmă de culoare din obrajii lui Sirius dispăru. Pentru o clipă arătă ca și când ar fi vrut să-l lovească pe Fred, dar, când vorbi, avea o voce de un calm forțat.

– Știu că este greu, dar trebuie să ne purtăm cu toții ca

și când încă n-am știi nimic. Trebuie să stăm locului, cel puțin până când o să avem vești de la mama voastră, bine?

Fred și George păreau încă revoltați. Ginny însă făcu câțiva pași spre cel mai apropiat scaun și se așeză terminată. Harry se uită la Ron, care făcu o mișcare ciudată, între o încuviințare din cap și o ridicare din umeri, și se așezară și ei. Gemenii se uitară urât la Sirius pentru încă o clipă, apoi șezură de o parte și de alta a lui Ginny.

– Așa, spuse Sirius încurajator, hai să... hai să bem cu toții ceva, cât timp așteptăm. *Accio Berezero!*

Ridică bagheta în timp ce vorbi și șase sticle zburară din cămară către ei, alunecară pe masă, împrăștiind rămășițele cinei lui Sirius, și se opriră frumos în fața lor. Băură toți și pentru o vreme singurele sunete fură cele făcute de sfârâitul focului din bucătărie și de bufniturile ușoare ale sticlelor puse pe masă.

Harry nu bău decât ca să facă ceva cu mâinile. Era inundat de o vină apasatoare, care parcă fierbea. Nu ar fi ajuns acolo, dacă nu ar fi fost el; încă ar fi dormit în paturile lor. Și nu îl ajuta deloc să-și spună că, dând alarma, avusese grijă ca domnul Weasley să fie găsit, pentru că de fapt tocmai el și nimeni altul fusese cel care îl atacase pe domnul Weasley.

Nu te prosti, nu ai colți, își spuse el, încercând să rămână calm, deși îi tremura mâna în care ținea sticla de Berezero, *tu erai în pat, nu aveai cum să ataci pe nimeni...*

Însă atunci ce s-a întâmplat în biroul lui Dumbledore? se întrebă el. *M-am simțit ca și când aș fi vrut să îl atac și pe Dumbledore...*

Puse sticla jos mai tare decât intenționase și vărsă din ea pe masă. Nu observă nimeni. Apoi farfuriile murdare din fața lor fură luminate de un foc care izbucni în aer și, în timp ce țipau șocați, un sul de pergament căzu pe masă cu o bufnitură, însoțit de o pană aurie din coadă de phoenix.

– Fawkes! zise Sirius imediat, înșfăcând pergamentul. Ăsta nu-i scrisul lui Dumbledore – înseamnă că e un mesaj de la mama voastră – uite...

Îi aruncă scrisoarea lui George, care o deschise repede și citi cu voce tare: „Tata este încă în viață. Eu pornesc acum spre Sf. Mungo. Rămâneți unde sunteți. Vă trimit vești cât pot de repede. Mama."

George se uită în jur.

– Încă în viață, zise el încet. Dar asta sună ca și când...

Nu fu nevoie să termine propoziția. Și lui Harry îi suna ca și când domnul Weasley ar fi fost undeva între viață și moarte. Ron se holbă pe versoul scrisorii de la mama sa, încă extrem de palid, de parcă ar fi putut să-i spună niște cuvinte liniștitoare. Fred smulse pergamentul din mâna lui George și îl citi el însuși, iar apoi își ridică privirea spre Harry, care simțea iar cum îi tremura mâna pe sticla de Berezero și o strânse ca să se oprească din tremurat.

Harry nu-și amintea dacă avusese vreo noapte mai lungă decât aceasta. Sirius sugeră la un moment dat, fără să fie foarte convins, că ar trebui să se ducă toți la culcare, dar expresiile dezgustate ale fratilor Weasley fură un răspuns edificator. În cea mai mare parte a timpului rămaseră tăcuți în jurul mesei, privind cum fitilul lumânării se cufunda din ce în ce mai tare în ceara lichidă, ducând din când în când sticla la buze, vorbind doar ca să întrebe cât era ceasul, întrebându-se cu voce tare ce se întâmpla și asigurându-se unul pe altul că, dacă ar fi existat vreo veste proastă, ar fi aflat imediat, pentru că doamna Weasley trebuia să fi ajuns de mult la Sf. Mungo.

Fred ațipi, cu capul plecat într-o parte. Ginny era ghemuită ca o pisică pe scaun, însă avea ochii deschiși; Harry vedea cum se reflecta lumina focului pe ei. Ron stătea cu capul în mâini și era imposibil de spus dacă era treaz sau dormea. Harry și Sirius se uitau din când în când unul la altul, intruși în nenorocirea familiei, așteptând... așteptând...

La cinci și zece dimineața, după ceasul lui Ron, ușa de la bucătărie se deschise și doamna Weasley intră în bucătărie. Era extrem de palidă, însă, când se întoarseră toți spre ea, Fred, Ron și Harry ridicându-se puțin de pe scaune, surâse șters.

– O să se facă bine, zise ea, cu vocea slăbită de oboseală.

Doarme. Putem să mergem să-l vedem mai târziu. Acum stă Bill cu el; o să se învoiască în dimineața asta de la serviciu.

Fred se lăsă pe spate, cu mâinile pe față. George și Ginny se ridicară, se duseră repede la mama lor și o îmbrățișară. Ron râse foarte tremurat și dădu pe gât restul de Berezero dintr-o înghițitură.

– Micul dejun! zise Sirius tare și vesel, ridicându-se în picioare dintr-o săritură. Unde este spiridușul ăla de casă blestemat? Kreacher! KREACHER!

Însă Kreacher nu răspunse la chemarea lui.

– Mă rog, asta e, murmură Sirius, numărându-i pe cei din fața lui. Deci, micul dejun pentru... să vedem... șapte persoane... cred că niște costiță afumată cu ouă și niște ceai cu pâine prăjită...

Harry se duse repede la aragaz ca să ajute. Nu vroia să deranjeze fericirea familiei Weasley și îi era groază de clipa când doamna Weasley îl va ruga să povestească iar viziunea. Însă abia scosese farfuriile din dulap când doamna Weasley le luă din mâinile lui și îl strânse în brațe.

– Nu știu ce s-ar fi întâmplat dacă nu ai fi fost tu, Harry, zise ea cu o voce înăbușită. Ar fi putut să treacă ore întregi fără să-l găsească pe Arthur, iar atunci ar fi fost prea târziu, dar datorită ție este în viață și Dumbledore a putut să se gândească la o explicație perfectă pentru faptul că Arthur era unde era, habar n-ai ce s-ar fi întâmplat altfel, uită-te la bietul Sturgis...

Harry nu putea să suporte manifestarea de recunoștință, dar din fericire femeia îi dădu drumul, ca să se întoarcă spre Sirius și să-i mulțumească pentru că avusese grijă de copiii ei pe parcursul nopții. Sirius spuse că se bucura că putuse fi de ajutor și că spera că aveau să stea toți copiii cu el atâta timp cât domnul Weasley avea să fie în spital.

– Ah, Sirius, îți sunt foarte recunoscătoare... se pare că o să stea o vreme acolo și ar fi minunat să fim mai aproape... bineînțeles, asta s-ar putea să însemne că vom rămâne aici de Crăciun.

– Cu cât mai mulți, cu atât mai bine! zise Sirius atât de sincer, încât doamna Weasley îi zâmbi larg, își puse un șorț și începu să ajute la pregătirea micului dejun.

– Sirius, murmură Harry, neputând să mai suporte nici măcar o clipă. Pot să schimb o vorbă cu tine? Chiar acum?

Intră în cămara întunecată și Sirius îl urmă. Fără vreo altă introducere, Harry îi expuse nașului său fiecare detaliu al viziunii pe care o avusese, inclusiv faptul că el însuși fusese șarpele care îl atacase pe domnul Weasley.

Când se opri ca să tragă aer în piept, Sirius zise:

– I-ai spus asta lui Dumbledore?

– Da, zise Harry nerăbdător, însă nu mi-a spus ce înseamnă. Mă rog, în ultimul timp nu-mi mai spune nimic.

– Sunt convins că ți-ar fi spus, dacă ar fi fost ceva important, zise Sirius calm.

– Dar asta nu este tot, zise Harry, ridicând puțin tonul. Sirius, cred... cred că înnebunesc. În biroul lui Dumbledore, chiar înainte să luăm Portalul... am crezut pentru câteva secunde că eram un șarpe, m-am simțit ca un șarpe... m-a durut foarte tare cicatricea când m-am uitat la Dumbledore. Sirius, am vrut să-l atac!

Nu văzu decât o părticică din fața lui Sirius; restul era în întuneric.

– Trebuie să fi fost efectul viziunii, asta-i tot, zise Sirius. Încă te gândeai la visul acela sau ce-o fi fost și...

– Nu a fost asta, spuse Harry, clătinând din cap, a fost ca și când s-ar fi trezit ceva în mine, ca și când ar fi existat un șarpe în mine.

– Trebuie să dormi, spuse Sirius hotărât. O să mănânci ceva la micul dejun, apoi te duci sus să te culci și după prânz poți să te duci la Arthur cu ceilalți. Ești în stare de șoc, Harry; te învinovățești pentru ceva la care doar ai asistat, și a fost un noroc că te-ai nimerit acolo, pentru că altfel Arthur ar fi putut fi ucis. Nu îți mai face griji.

Îl bătu pe Harry pe umăr și ieși din cămară, lăsându-l singur în întuneric.

*

Toată lumea, în afară de Harry, își petrecu restul dimineții dormind. El se duse în camera pe care o împărțise cu Ron pe parcursul ultimelor săptămâni de vară, însă dacă Ron se băgă în pat și adormi în câteva aminute, Harry rămase îmbrăcat, rezemat de barele reci de metal de la capul patului, stând voit într-o poziție inconfortabilă, hotărât să nu atipească, îngrozit că ar putea să devină iar un șarpe în somn, să se trezească și să descopere că îl atacase pe Ron sau că se târâse prin casă după ceilalți...

Când Ron se trezi, Harry se prefăcu degajat că trăsese și el un pui de somn odihnitor. Cuferele de la Hogwarts le sosiră în timp ce luau prânzul, ca să se poată îmbrăca în haine de Încuiați pentru drumul spre Sf. Mungo. Toți, în afară de Harry, fură extrem de fericiți și vorbăreți cât timp își schimbară robele cu blugi și tricouri cu mânecă lungă de bumbac. Când apărură Tonks și Ochi-Nebun ca să-i însoțească prin Londra, îi întâmpinară veseli, râzând de melonul pe care îl purta Ochi-Nebun, într-o poziție care să-i ascundă ochiul magic, și asigurându-l cu sinceritate că Tonks, care acum avea din nou părul scurt și roz aprins, avea să atragă mult mai puțin atenția în metrou decât el.

Tonks se arătă foarte interesată de viziunea lui Harry despre atacul împotriva domnului Weasley, lucru pe care Harry nu vroia deloc să-l discute.

– Ai cumva sânge de clarvăzător în familie? întrebă ea curioasă, când se așezară unul lângă altul într-un metrou care huruia spre inima orașului.

– Nu, zise Harry, gândindu-se la profesoara McGonagall și simțindu-se insultat.

– Nu, spuse Tonks meditativă, nu, presupun că de fapt nu faci profeții, nu-i așa? Adică, nu vezi viitorul, vezi prezentul... e ciudat, nu? Însă folositor...

Harry nu răspunse; din fericire, se dădură jos la următoarea stație, chiar în inima Londrei, și în învălmășeala de la coborâre îi lăsă pe Fred și pe George să se interpună între

el și Tonks, care mergea înaintea lor. Urcară toți pe scara rulantă, cu Moody clămpănind după ei în urma grupului, cu melonul lăsat pe frunte și cu o mână noduroasă băgată între nasturii hainei și strângând bagheta. Lui Harry i se păru că simte ochiul ascuns privindu-l cu atenție. Încercând să evite alte întrebări despre visul său, îl întrebă pe Ochi-Nebun unde era Sf. Mungo.

– Nu e departe de aici, mormăi Moody în timp ce ieșeau în aerul de iarnă pe o stradă largă, cu magazine, plină de oameni care își făceau cumpărăturile de Crăciun.

Îl împinse pe Harry puțin în față și șchiopătă chiar în urma lui; Harry știa că, sub pălăria strâmbă, ochiul i se rotea în toate direcțiile.

– Nu a fost ușor să găsim un loc bun pentru spital. Pe Aleea Diagon nu era nicăieri destul spațiu și nu puteam să-l construim sub pământ, ca Ministerul – nu ar fi fost sănătos. Până la urmă, am reușit să obținem o clădire aici. Ideea era că vrăjitorii bolnavi puteau să vină și să plece amestecându-se în mulțime.

Îl prinse pe Harry de umăr ca să nu fie separați de un cârd de cumpărători care țineau cu orice preț să intre în magazinul de dispozitive electrice din apropiere.

– Gata, zise el o clipă mai târziu.

Ajunseseră în fața unui magazin universal mare, de modă veche și din cărămidă roșie, numit Purge & Dowse Ltd. Locul avea un aer sărăcăcios, mohorât; vitrinele erau formate din câteva manechine ciobite, cu perucile strâmbe, așezate la întâmplare și prezentând niște modele vechi de cel puțin zece ani. Pe toate ușile prăfuite se găseau anunțuri mari pe care scria: „Închis pentru renovare." Harry auzi foarte clar o femeie voluminoasă, încărcată cu pungi de cumpărături, spunându-i prietenei ei, când trecură prin dreptul lor:

– Magazinul ăsta nu e niciodată deschis...

– În ordine, zise Tonks, făcându-le semn către o vitrină în care nu se afla nimic, în afară de un manechin deosebit

de urât, cu gene false și o rochie verde, cu șorț, de nailon. E toată lumea gata?

Încuviințară din cap, strângându-se în jurul ei. Moody îl împinse o dată pe Harry între omoplați ca să meargă mai în față și Tonks se aplecă foarte aproape de geam, uitându-se în sus la manechinul extrem de urât și aburind geamul cu respirația.

– Salut, zise ea, am venit să-l vedem pe Arthur Weasley.

Harry se gândi cât era de absurd ca Tonks să se aștepte ca manechinul s-o audă când ea vorbea atât de încet, dincolo de un paravan de sticlă, cu autobuzele care huruiau în spatele lor și toată gălăgia de pe strada plină de cumpărători. Apoi își aminti că manechinele nu auzeau oricum. În clipa următoare rămase șocat, cu gura căscată, când manechinul încuviință puțin din cap și le făcu un semn cu degetul, iar Tonks le apucă pe Ginny și pe doamna Weasley de coate, trecu direct prin geam și dispăru.

Fred, George și Ron trecură după ele. Harry se uită în jur la mulțimea care se înghesuia; nimeni nu părea să aibă vreo privire de aruncat spre vitrinele atât de urâte de la Purge & Dowse Ltd.; de asemenea, nimeni nu părea să fi observat că șase oameni tocmai dispăruseră din senin în fața lor.

– Hai, mormăi Moody, dându-i iar un ghiont în spate lui Harry, după care păși împreună prin ceea ce părea să fie o perdea de apă rece, deși la ieșire le fu cald și își dădură seama că rămaseră uscați.

Nu mai era nici urmă de manechinul urât sau de locul unde fusese. Erau într-un fel de cameră de primire aglomerată, unde stăteau mai multe vrăjitoare și vrăjitori pe scaune niște instabile de lemn, unii arătând perfect normal, frunzărind numere vechi din *Săptămânalul vrăjitoarelor,* alții având niște chipuri desfigurate, cu trompe de elefant, de exemplu, sau niște mâini care le ieșeau direct din piept. În sală era o gălăgie aproape la fel de mare ca și pe stradă, pentru că mulți pacienți scoteau sunete foarte ciudate: o vrăjitoare cu chipul transpirat din mijlocul rândului din față, care își făcea vânt energic cu un *Profetul zilei,* slobozea întruna un șuierat ascuțit, în timp

ce îi ieșea fum pe gură; un vrăjitor zdrențăros dintr-un colț suna ca un clopoțel de fiecare dată când se mișca și, cu fiecare clinchet, îi vibra capul îngrozitor, astfel încât trebuia să se prindă de urechi ca să îl țină nemișcat. Vrăjitori și vrăjitoare cu robe verzi își notau diverse lucruri pe niște clipboard-uri ca al lui Umbridge. Harry observă emblema brodată pe pieptul lor: o baghetă și un os intersectate.

- Sunt doctori? îl întrebă încet pe Ron.

- Doctori? făcu Ron speriat. Încuiații ăia smintiți care taie oamenii? Nu, sunt Vindecători.

- Aici! strigă doamna Weasley peste clinchetul redeșteptat al vrăjitorului din colț, iar ei o urmară la coada din fața unui birou de informații unde se afla o vrăjitoare blondă, plinuță.

Peretele din spatele ei era plin cu anunțuri și afișe pe care erau scrise lucruri de genul: UN CEAUN CURAT PREVINE TRANSFORMAREA POȚIUNILOR ÎN OTRĂVURI și ANTIDOTURILE SUNT ANTIPATICE DACă NU SUNT APROBATE DE UN VINDECĂTOR CALIFICAT. Mai era și un portret mare al unei vrăjitoare cu bucle lungi argintii, care purta inscripția:

Dilys Derwent
Vindecătoare la Sf. Mungo 1722-1741
Directoare a Școlii Hogwarts de Farmece și Vrăjitorii
1741-1768

Dilys urmărea grupul familiei Weasley de parcă i-ar fi numărat membrii; când Harry îi întâlni privirea, aceasta îi făcu repede cu ochiul, ieși din tablou printr-o parte și dispăru.

Între timp, la începutul cozii, un vrăjitor tânăr executa un număr de dans chiar la fața locului și încerca, printre strigăte de durere, să-i explice încurcătura vrăjitoarei de la birou.

- Sunt... au... pantofii ăștia pe care mi i-a dat fratele meu - au - îmi mănâncă - AU - picioarele - uitați-vă la ei, trebuie să fie - AAAU - vrăjiți sau ceva de genul ăsta și nu pot să - AAAAAUUU mi-i scot.

Sărea de pe un picior pe altul, de parcă ar fi dansat pe cărbuni încinși.

– Pantofii nu vă împiedică să citiți, nu-i așa? zise vrăjitoarea blondă enervată, arătând spre un afiș mare din stânga biroului ei. Trebuie să mergeți la Afecțiuni Vrăjite, la etajul patru. Așa cum scrie și în ghidul etajelor. Următorul!

Grupul Weasley avansă puțin, în timp ce vrăjitorul se dădea la o parte șchiopătând și țopăind, iar Harry trecu în revistă ghidul etajelor:

ACCIDENTE CU OBIECTE .....Parter
Ceaune care explodează, baghete care dau rateuri, accidente cu mături etc.

AFECȚIUNI INDUSE DE CREATURI .....Etajul I
Mușcături, înțepături, arsuri, spini sub piele etc.

VIRUȘI MAGICI .....Etajul II
Boli contagioase, de exemplu: pojar-de-dragon, greață-efemeră, ciupercă-scrofus etc.

OTRĂVIRE CU POȚIUNI ȘI PLANTE .....Etajul III
Eczeme, regurgitații, râs necontrolat etc.

AFECȚIUNI VRĂJITE .....Etajul IV
Vrăji permanente, blesteme, farmece aplicate greșit etc.

CEAINĂRIA VIZITATORILOR
MAGAZINUL SPITALULUI .....Etajul V

DACĂ NU SUNTEȚI SIGURI UNDE VREȚI SĂ VĂ DUCEȚI, NU PUTEȚI SĂ VORBIȚI NORMAL SAU NU SUNTEȚI ÎN STARE SĂ VĂ AMINTIȚI DE CE SUNTEȚI AICI, VRĂJITOAREA NOASTRĂ DE LA RECEPȚIE VA FI ÎNCÂNTATĂ SĂ VĂ AJUTE.

Acum, în fața cozii apăru un vrăjitor foarte bătrân, coco-

șat, cu o pâlnie la ureche.

– Am venit să-l văd pe Broderick Bode! spuse el răgușit.

– Salonul patruzeci și nouă, dar mă tem că vă pierdeți timpul, zise vrăjitoarea scurt. Să știți că este complet zăpăcit – încă se crede ceainic. Următorul!

Un vrăjitor aparent destul de supărat își ținea fetița strâns de gleznă, în timp ce ea zbura deasupra capului său, folosindu-și aripile, mari și pline de pene, care îi crescuseră chiar din spate prin costumaș.

– Etajul patru, zise vrăjitoarea pe o voce plictisită, fără să întrebe, iar bărbatul dispăru pe ușa dublă de stejar de lângă birou, ținându-și fetița ca pe un balon cu o formă ciudată. Următorul!

Doamna Weasley se apropie de birou.

– Bună ziua, zise ea, soțul meu, Arthur Weasley, ar fi trebuit să fie mutat în alt salon în dimineața asta, puteți să ne spuneți...?

– Arthur Weasley? spuse vrăjitoarea, verificând o listă lungă din fața ei. Da, etajul întâi, a doua ușă pe dreapta, Salonul Dai Llewellyn.

– Mulțumesc, zise doamna Weasley. Haideți.

O urmară pe ușa dublă și de-a lungul holului îngust ce se întindea dincolo de ea, încadrat de alte portrete ale unor vindecători celebri și luminat de bule de cristal pline de lumânări care pluteau aproape de tavan, arătând ca niște clăbuci de săpun. Trecură pe lângă ei alte vrăjitoare și vrăjitori îmbrăcați în robe galben-verzui, care intrau și ieșeau pe ușă; după ce trecură pe lângă o ușă, holul se umplu de un fum galben și un miros urât, iar din când în când auziră niște vaiete din depărtare. Urcară un etaj și intrară pe holul Afecțiunilor Induse de Creaturi, unde pe a doua ușă de la dreaptă scria: *Salonul Periculos Dai Llewellyn: Mușcături grave.* Dedesubt era un carton într-un suport de aramă pe care era scris de mână: *Vindecător principal: Hippocrate Smethwyck. Vindecător asistent: Augustus Pye.*

– Molly, noi așteptăm afară, zise Tonks. Arthur nu ar trebui să aibă prea mulți vizitatori odată... la început ar trebui

să fie doar familia.

Ochi-Nebun își mormăi acordul cu această idee și se sprijini de peretele din hol, cu ochiul magic rotindu-i-se în toate direcțiile. Harry se dădu și el în spate, dar doamna Weasley întinse o mână și îl împinse pe ușă, zicând:

– Nu te prosti, Harry, Arthur vrea să-ți mulțumească.

Salonul era mic și destul de sărăcăcios, iar unica fereastră era îngustă și amplasată sus, cu fața spre ușă. Lumina venea în principal de la bulele de cristal strălucitoare care erau strânse în mijlocul tavanului. Pereții erau acoperiți cu casete de stejar, iar de unul dintre ei era agățat un portret al unui vrăjitor care părea destul de rău, cu textul: *Urquhart Rackharrow, 1612-1697, inventatorul Blestemului Scoaterii Intestinelor.*

Erau doar trei pacienți. Domnul Weasley se găsea în patul din capătul îndepărtat al salonului, lângă fereastră. Harry fu mulțumit și ușurat să vadă că era sprijinit pe mai multe perne și citea *Profetul zilei* la raza solitară de lumină care îi cădea pe pat. Își ridică privirea, în timp ce ei se apropiau de el, și zâmbi larg când văzu cine erau.

– Salut! strigă el, aruncând *Profetul* la o parte. Bill tocmai a plecat, Molly, a trebuit să se întoarcă la lucru, însă a zis că trece pe la tine mai târziu.

– Cum te simți, Arthur? întrebă doamna Weasley, aplecându-se să-l sărute pe obraz și uitându-se la el neliniștită. Încă pari destul de slăbit.

– Mă simt foarte bine, zise domnul Weasley vesel, ridicându-și brațul sănătos ca s-o îmbrățișeze pe Ginny. Dacă mi-ar putea scoate bandajele, aș pleca acasă.

– De ce nu pot să ți le scoată, tată? întrebă Fred.

– Păi, încep să sângerez într-o veselie de fiecare dată când încearcă, zise domnul Weasley voios, întinzând mâna după bagheta care era pe noptieră și agitând-o, astfel încât lângă patul său apărură șase scaune pentru toți. Se pare că în colții șarpelui a fost un fel de otravă destul de neobișnuită, care nu lasă rănile să se vindece. Însă sunt convinși că vor

găsi un antidot; mi-au zis că au avut cazuri mult mai grave decât al meu, iar între timp tot ce trebuie să fac este să iau o Poțiune Extra-Sânge din oră în oră. Dar tipul ăla de acolo, spuse el, coborându-și vocea și făcând semn cu capul spre patul de vizavi, în care se găsea un bărbat care părea să fie verzui și bolnav și se uita la tavan, bietul om, a fost mușcat de un om-lup. Nu există nici un leac.

– Un om-lup? șopti doamna Weasley alarmată. E prudent dacă stă într-un salon comun? Nu ar trebui să fie într-o cameră privată?

– Mai sunt două săptămâni până la luna plină, îi reaminti domnul Weasley în șoaptă. Vindecătorii au vorbit cu el toată dimineața, știți voi, încercând să-l convingă că va putea să ducă o viață aproape normală. I-am zis – fără să dau nume, bineînțeles – însă i-am zis că eu însumi cunosc un om-lup, o persoană foarte drăguță, căreia i se pare că poate controla ușor situația.

– Și ce-a spus? întrebă George.

– A spus că mă mușcă dacă nu tac din gură, zise domnul Weasley cu tristețe. Și femeia aia de acolo, continuă el și arată celălalt pat care mai era ocupat, aflat chiar lângă ușă, nu vrea să le spună vindecătorilor ce anume a mușcat-o, ceea ce ne face pe toți să credem că trebuie să fi fost un animal deținut în ilegalitate. Orice o fi fost, a mușcat-o zdravăn de picior. Când îi scot bandajele, miroase foarte urât.

– Ia zi, tată, ai de gând se ne spui ce s-a întâmplat? întrebă Fred, trăgându-și scaunul mai aproape de pat.

– Păi, știți deja, nu-i așa? zise domnul Weasley, zâmbindu-i edificator lui Harry. Este foarte simplu – avusesem o zi foarte lungă, eram la datorie, am ațipit, m-a luat ceva prin surprindere și m-a mușcat.

– Scrie de felul cum ai fost atacat în *Profet?* întrebă Fred, arătând ziarul pe care îl aruncase deoparte domnul Weasley.

– Nu, sigur că nu, spuse domnul Weasley, cu un zâmbet destul de amar, Ministerul nu vrea să știe toată lumea că un șarpe mare și urât a reușit să...

– Arthur! îl preveni doamna Weasley.

– ... să... ăă... îmi vină de hac, zise repede domnul Weasley, deși Harry era foarte sigur că nu asta intenționase să spună.

– Și unde erai când s-a întâmplat, tată? întrebă George.

– Asta este treaba mea, zise domnul Weasley, deși o spuse cu un surâs.

Înșfăcă *Profetul zilei,* îl deschise furtunos și zise:

– Tocmai citeam despre arestarea lui Willy Widdershins când ați venit voi. Știți că s-a dovedit că Willy era în spatele toaletelor care vomitau astă-vară? Unul dintre blesteme s-a întors asupra lui, toaleta a explodat și l-au găsit zăcând inconștient printre dărâmături, acoperit din cap până în picioare cu...

– Când spui că erai „la datorie", îl întrerupse Fred cu o voce joasă, ce făceai de fapt?

– Ai auzit ce a zis tatăl tău, șopti doamna Weasley, nu discutăm despre asta aici! Arthur, zi-i mai departe despre Willy Widdershins.

– Păi, nu mă întrebați cum, dar a scăpat de acuzația cu toaletele, zise domnul Weasley sumbru. Nu pot să presupun decât că aurul a schimbat sorții...

– O păzeai, nu-i așa? zise George încet. Arma? Chestia pe care o vrea Știi-Tu-Cine?

– George, taci din gură! se răsti doamna Weasley.

– Oricum, zise tare domnul Weasley, de data asta Willy a fost prins vânzându-le clanțe mușcătoare Încuiaților și nu cred că o să poată să se mai fofileze și din povestea asta, întrucât, conform articolului, doi Încuiați și-au pierdut câteva degete și acum sunt la Sf. Mungo pentru refacerea urgentă a oaselor și o modificare de memorie. Gândiți-vă puțin, Încuiați la Sf. Mungo! Mă întreb în care salon sunt?

Și se uită entuziasmat în jur, de parcă s-ar fi așteptat să vadă un afiș.

– Harry, nu ziceai că Știi-Tu-Cine are un șarpe? întrebă Fred, uitându-se la tatăl său ca să-i vadă reacția. Unul mare? L-ai văzut în noaptea când s-a întors, nu-i așa?

– Ajunge, zise doamna Weasley supărată. Ochi-Nebun și Tonks sunt afară, Arthur, vor să vină să te vadă. Și voi toți, așteptați afară, adăugă ea către copiii ei și Harry. După aceea puteți să veniți să vă luați la revedere. Hai.

Se întoarseră în grup compact pe hol. Ochi-Nebun și Tonks intrară și închiseră ușa salonului în urma lor. Fred ridică din sprâncene.

– Bine, zise el calm, cotrobăind prin buzunare, să fie cum vor ei. Să nu ne spună nimic.

– Pe astea le cauți? zise George, ridicând ceva care semăna cu o sfoară încurcată de culoarea pielii.

– Mi-ai citit gândurile, zise Fred, zâmbind. Hai să vedem dacă Sf. Mungo pune Farmece Imperturbabile pe ușile de la saloane, ce ziceți?

El și George descurcară sfoara și separară cinci Urechi Extensibile. Fred și George le împărțiră celorlalți. Harry ezită să ia una.

– Haide, Harry, ia-o! I-ai salvat viața tatei. Dacă are cineva dreptul să tragă cu urechea la ce spune, tu ești ăla.

Zâmbind împotriva voinței sale, Harry luă capătul sforii și și-l băgă în ureche așa cum făcuseră gemenii.

– În ordine, hai, șopti Fred.

Sforile de culoarea pielii se zvârcoliră ca niște viermi lungi și subțiri, șerpuind pe sub ușă. La început, Harry nu auzi nimic, însă apoi tresări când o auzi pe Tonks vorbind în șoaptă, la fel de limpede ca și când ar fi fost chiar lângă el.

– ... au căutat în toată zona, dar nu au găsit șarpele nicăieri. Arthur, se pare că a dispărut după ce te-a atacat... Dar să nu-mi spui că Știi-Tu-Cine și-a imaginat că ar putea să intre un șarpe, nu?

– Presupun că l-a trimis ca iscoadă, mormăi Moody, pentru că nu a prea avut succes până acum, nu-i așa? Nu, cred că încearcă să-și dea seama cu ce are de-a face și, dacă Arthur nu ar fi fost acolo, creatura ar fi avut mult mai mult timp să se uite prin jur. Deci, Potter zice că a văzut cum s-a întâmplat?

– Da, spuse doamna Weasley destul de neliniștită. Știți, Dumbledore chiar pare să se fi așteptat ca Harry să vadă ceva de genul ăsta.

– Da, mă rog, zise Moody, e ceva ciudat cu pustiul Potter, o știm cu toții.

– Dumbledore dădea impresia că-și face griji pentru Harry când am vorbit cu el de dimineață, șopti doamna Weasley.

– Sigur că-și face griji, mormăi Moody. Băiatul vede lucruri prin ochii șarpelui Știi-Tu-Cui. Bineînțeles, Potter nu-și dă seama ce înseamnă, dar, dacă îl stăpânește Știți-Voi-Cine...

Harry își scoase Urechea Extensibilă din propria ureche, cu inima bătându-i foarte tare și cu sângele ridicându-i-se la cap. Se uită în jur la ceilalți. Toți se holbau la el, cu firele atârnându-le din urechi și părând dintr-o dată temători.

– CAPITOLUL XXIII –

CRĂCIUNUL ÎN SALONUL ÎNCHIS

Oare de asta nu vroia Dumbledore să-i mai întâlnească privirea lui Harry? Oare se aștepta să-l vadă pe Cap-de-Mort întorcându-i căutătura? Îi era teamă, poate, că ochii săi verzi se vor face deodată roșii, cu elipse ca la pisici, în loc de pupile? Harry își aminti cum ieșise la un moment dat chipul lui Cap-de-Mort din ceafa profesorului Quirrell și își trecu mâna peste propria ceafă, întrebându-se cum s-ar simți în cazul în care Cap-de-Mort ar ieși prin propriul său craniu.

Se simți murdar, contaminat, de parcă ar fi purtat un fel de microb letal, avu sentimentul că nu mai merita să stea în metrou pe drumul de întoarcere de la spital alături de oameni nevinovați, curați, ale căror minți și trupuri nu erau afectate de influența nefastă a lui Cap-de-Mort... nu numai că văzuse șarpele, ci *fusese* șarpele, acum o știa...

Apoi îi trecu prin minte un gând îngrozitor și ieși la suprafață o amintire, una care îi făcu stomacul să se strângă și să forfotească, de parcă ar fi colcăit de șerpi.

Ce mai dorește, în afară de adepți?

Lucruri pe care nu le poate obține decât prin furt... cum ar fi o armă. Ceva ce nu a avut data trecută.

Eu sunt arma, își zise Harry, și era ca și când i-ar fi curs otravă prin vene, înghețându-l, făcându-l să transpire, în timp ce se legăna o dată cu metroul prin tunelul întunecat. *Eu sunt cel pe care încearcă să-l folosească Lordul Cap-de-Mort, de asta au pus să fiu păzit peste tot unde mă duc, nu pentru protecția mea, ci pentru a celorlalți, numai că nu funcționează, nu pot să pună pe cineva să mă urmărească tot timpul la*

Hogwarts... Chiar l-am atacat pe domnul Weasley azi-noapte, eu am fost. Cap-de-Mort m-a pus să o fac, și ar putea să fie chiar și acum în mine, ascultându-mi gândurile...

– Harry, ai pățit ceva, dragul meu? șopti doamna Weasley, aplecându-se peste Ginny ca să-i vorbească, în timp ce trenul huruia prin tunelul întunecat. Nu arăți bine deloc. ți-e rău?

Toți se uitau la el. Clătină ferm din cap și se holbă în sus la o reclamă pentru asigurări de casă.

– Harry, dragul meu, ești sigur că n-ai pățit nimic? zise doamna Weasley pe o voce îngrijorată, în timp ce străbăteau peticul de iarbă neîngrijită din mijlocul Pieței Cumplite. Pari foarte palid... ești sigur că ai dormit bine? Să te duci chiar acum să te culci și să dormi câteva ore bune înainte de cină, da?

Harry încuviință din cap; iată o scuză pregătită pentru a nu vorbi cu ceilalți, adică exact ceea ce își dorea, așa că, după ce doamna Weasley deschise ușa de la intrare, trecu repede de suportul de umbrele pe picioare de trol, urcă scările și se duse direct în dormitorul lui și al lui Ron.

Aici începu să măsoare camera în lung și în lat, pe lângă cele două paturi și rama goală a lui Phineas Nigellus, cu creierul fierbându-i și mustindu-i de întrebări și de alte idei îngrozitoare.

Cum devenise șarpe? Poate că era Animag... nu, nu avea cum, ar fi știut... poate că acela care era Animagus era de fapt Cap-de-Mort... da, își zise Harry, *asta se potrivea, sigur că s-ar fi transformat într-un șarpe... și când mă stăpânește, ne transformăm amândoi... Numai că asta tot nu explică în ce fel am ajuns la Londra și înapoi în patul meu în cinci minute... dar Cap-de-Mort este până la urmă cam cel mai puternic vrăjitor din lume, în afară de Dumbledore, probabil că nu îi este deloc greu să transporte oamenii așa.*

Și apoi, cu un junghi de panică, își zise: *Dar este o nebunie – dacă mă stăpânește Cap-de-Mort, chiar acum îi ofer o imagine completă în sediul Ordinului Phoenix! O să știe cine este în*

Ordin și unde este Sirius... și am auzit o grămadă de lucruri pe care nu ar fi trebuit să le aud, tot ce mi-a zis Sirius în prima seară când am venit aici...

Nu putea să facă decât un singur lucru: trebuia să plece imediat din Casa Cumplită. Avea să-și petreacă Crăciunul la Hogwarts cu ceilalți, ceea ce însemna că măcar urmau să fie în siguranță în timpul sărbătorilor... dar nu, nu era de ajuns, mai erau o grămadă de oameni la Hogwarts care ar fi putut să fie schilodiți și răniți. Dacă următorii erau Seamus, Dean sau Neville? Se opri din plimbat și rămase pe loc, uitându-se la rama goală a lui Phineas Nigellus. Simți o bilă de plumb în stomac. Nu avea de ales: trebuia să se întoarcă pe Aleea Boschetelor, să se rupă cu totul de lumea vrăjitorească.

Păi, dacă asta trebuia să facă, își zise el, nu mai avea sens să amâne. Încercând din răsputeri să nu se gândească la reacția familiei Dursley când îl vor vedea la ușa lor, cu șase luni mai devreme decât se așteptau, se apropie de cufăr, închise capacul cu putere, se uită automat în jur după Hedwig, înainte să-și aducă aminte că era încă la Hogwarts - ei bine, măcar nu mai trebuia să care și colivia - apucă un capăt al cufărului și îl trase până la jumătatea distanței, aproape de ușă, când o voce răutăcioasă zise:

- Să înțeleg că fugi?

Se întoarse. Phineas Nigellus apăruse pe pânza portretului său și se sprijinea de ramă, privindu-l pe Harry cu o expresie amuzată pe chip.

- Nu, nu fug, spuse Harry scurt, trăgându-și cufărul prin cameră cu încă vreun metru.

- Am crezut, zise Phineas Nigellus, mângâindu-și barba ascuțită, că, dacă ești în Casa Cercetașilor, se presupune că ești curajos. Mi se pare că ar fi fost mai bine dacă ai fi fost în casa mea. Noi, Viperinii, suntem curajoși, dar nu proști. De exemplu, dacă avem de ales, alegem mereu să ne salvăm pielea.

- Nu îmi salvez pielea, zise Harry repezit, trăgând de cufăr peste o porțiune de covor deosebit de denivelată și mâncată de molii, chiar în fața ușii.

– A, am înțeles, zise Phineas Nigellus, mângâindu-și barba în continuare, nu este o fugă de laș – ești nobil.

Harry îl ignoră. Avea mâna pe clanță când Phineas Nigellus zise agale:

– Am un mesaj pentru tine de la Albus Dumbledore.

Harry se întoarse spre el.

– Care e mesajul?

– „Rămâi unde ești."

– Nu m-am mișcat! zise Harry, cu mâna tot pe clanță. Spune, care-i mesajul?

– Tocmai ți l-am spus, neghiobule, zise Phineas Nigellus liniștit. Dumbledore îți spune, „Rămâi unde ești."

– De ce? zise Harry, dând drumul capătului cufărului. De ce vrea să rămân? Ce a mai zis?

– Absolut nimic altceva, zise Phineas Nigellus, ridicând o sprânceană neagră și subțire, de parcă i s-ar fi părut că Harry era obraznic.

Harry își pierdu cumpătul, ca un șarpe ieșit la drum din ierburi. Era epuizat și peste poate de derutat; în ultimele douăsprezece ore trăise momente de teroare, de ușurare, apoi din nou de teroare, și Dumbledore tot nu vroia să-i vorbească!

– Deci, asta e tot, da? întrebă el tare. „Rămâi unde ești"? Asta mi-a zis și după ce m-au atacat Dementorii ăia! Harry, stai locului, în timp ce adulții rezolvă totul! Dar nu o să ne obosim să-ți spunem nimic, creierașul tău s-ar putea să nu facă față!

– Știi, zise Phineas Nigellus, chiar mai tare decât Harry, exact de asta am detestat să fiu profesor! Tinerii sunt mult prea convinși că au dreptate în toate cele. Ție nu ți-a trecut prin minte, biet papițoi ambulant, că ar putea să existe un motiv extrem de întemeiat pentru care directorul Școlii Hogwarts să nu-ți împărtășească fiecare detaliu neînsemnat al planurilor sale? Nu ți-a dat niciodată prin cap, când te-ai simțit nedreptățit, că respectarea ordinelor lui Dumbledore nu ți-a făcut nici cel mai mic rău? Nu. Nu, ca toți tinerii, ești cât se poate de sigur că numai tu simți și gândești, că numai tu recunoști pericolul, că numai tu ești destul de isteț ca să-ți dai

seama ce ar putea să plănuiască Lordul Întunecat...

– Atunci chiar plănuiește ceva care mă privește? întrebă Harry repede.

– Am zis eu așa ceva? spuse Phineas Nigellus, examinându-și distrat mănușile de mătase. Acum, să mă scuzi, am lucruri mai bune de făcut decât să asist la crize adolescentine... la revedere.

Se duse până la marginea ramei sale și dispăru.

– Foarte bine, pleacă! răcni Harry spre rama goală. Și spune-i lui Dumbledore că-i mulțumesc pentru nimic!

Pânza goală tăcu în continuare. Fierbând, Harry își târî cufărul înapoi la picioarele patului, iar apoi se aruncă pe burtă pe cuvertura mâncată de molii, cu ochii închiși, simțindu-și corpul greu și străbătut de dureri.

Se simțea ca și când ar fi călătorit kilometri întregi... i se părea imposibil că, în urmă cu mai puțin de douăzeci și patru de ore, Cho Chang se apropia de el sub vâsc... era atât de obosit... îi era teamă să doarmă... și totuși, nu știa cum putea să se opună... Dumbledore îi spusese să rămână... asta trebuia să însemne că avea voie să doarmă... însă îi era frică... dacă se întâmpla din nou?

Se cufunda în lumea umbrelor...

Era ca și când avea în minte un film pe care-l aștepta să înceapă. Mergea pe un hol părăsit, către o ușă întunecată, pe lângă niște pereți masivi de piatră, luminați de torțe, și către o deschidere spre o scară de piatră care cobora în stânga...

Ajunse la ușa neagră, dar nu putu să o deschidă... rămase acolo, uitându-se la ea și dorindu-și cu disperare să intre... dincolo de ea era ceva ce își dorea din tot sufletul... un premiu mai presus de orice vis... măcar dacă nu l-ar mai fi usturat cicatricea... atunci ar fi putut să gândească mai limpede...

– Harry, spuse vocea lui Ron, de foarte, foarte departe, mama a zis că e gata cina, dar îți pune ceva deoparte dacă vrei să dormi în continuare.

Harry deschise ochii, dar Ron plecase deja din cameră.

Nu vrea să fie singur cu mine, își zise Harry. Nu după ce

a auzit ce a zis Moody.

Presupunea că nici unul dintre ei nu îl mai dorea acolo acum, când știau ce era în el.

Nu avea să se ducă la cină; nu avea să îi chinuie cu prezența sa. Se întoarse pe partea cealaltă și, după puțin timp, adormi la loc. Se trezi mult mai târziu, la primele ore ale dimineții; îl durea stomacul de foame și Ron sforăia în patul de lângă el. Uitându-se prin cameră, desluși silueta lui Phineas Nigellus stând iar în rama sa și îi trecu printre minte că Dumbledore probabil că îl trimisese pe Phineas să vegheze asupra lui, în caz că mai ataca pe cineva.

Sentimentul de învinovățire se intensifică. Aproape că își dorea să nu îl fi ascultat pe Dumbledore... dacă așa avea să fie viața în Casa Cumplită de atunci încolo, poate că până la urmă i-ar fi fost mai bine pe Aleea Boschetelor.

*

Toți ceilalți își petrecură dimineața agățând podoabe de Crăciun. Harry nu putea să-și aducă aminte când mai fusese Sirius atât de bine dispus; chiar cânta colinde, părând încântat că urma să aibă companie de Crăciun. Harry îi auzea vocea răsunând dincolo de podea, din salonul rece unde stătea singur, privind pe fereastră cum cerul era din ce în ce mai alb, amenințând cu ninsoarea, simțind tot timpul plăcerea necontrolată a faptului că le dădea ocazia celorlalți de a vorbi în continuare despre el, ceea ce și trebuia să fi făcut. Când o auzi pe doamna Weasley chemându-l la prânz cu blândețe din capătul scărilor, se duse mai sus și o ignoră.

În jurul orei șase sună soneria și doamna Black începu iar să țipe. Presupunând că era Mundungus sau vreun alt membru din Ordin venit în vizită, Harry se sprijini mai confortabil de peretele camerei lui Buckbeak unde se ascundea, încercând să ignore cât îi era de foame, în timp ce îi dădu șobolani morți de mâncare Hipogrifului. Avu un mic șoc când cineva bătu puternic la ușă câteva minute mai târziu.

– Știu că ești acolo, zise vocea lui Hermione. Vrei să ieși, te rog? Vreau să vorbesc cu tine.

– Ce cauți aici? o întrebă Harry, deschizând ușa, în timp ce Buckbeak zgreptăna în continuare pe podeaua acoperită cu paie după bucățelele de șobolan pe care le-ar fi putut scăpa. Nu mergeai să schiezi cu părinții tăi?

– Păi, sinceră să fiu, schiatul nu e tocmai o pasiune, zise Hermione, cu zăpadă în păr și roșie în obraji, așa că am venit aici de Crăciun. Dar să nu-i zici lui Ron. I-am spus că schiatul este extraordinar pentru că tot râdea de asta. Mama și cu tata sunt puțin dezamăgiți, însă le-am spus că toți cei care privesc examenele cu seriozitate au rămas la Hogwarts ca să învețe. Vor să am rezultate bune, or să înțeleagă ei. Oricum, zise ea vioi, hai în camera ta, mama lui Ron a făcut focul acolo și a trimis niște sandvișuri.

Harry o urmă înapoi la etajul doi. Când intră în cameră, fu destul de surprins să-i vadă pe Ron și pe Ginny așteptându-i acolo, așezați pe patul lui Ron.

– Am venit cu Autobuzul Salvator, zise Hermione distrată, dându-și jos haina, înainte ca Harry să apuce să vorbească. Dumbledore mi-a zis ce s-a întâmplat azi dimineață la prima oră, dar a trebuit să aștept să se termine oficial semestrul înainte să plec. Umbridge este deja neagră de supărare că ați dispărut cu toții chiar de sub nasul ei, deși Dumbledore i-a zis că domnul Weasley este la Sf. Mungo și că atunci v-a lăsat pe toți să mergeți să îl vizitați.

Se așeză lângă Ginny, iar cele două fete și Ron își ridicară privirea spre Harry.

– Cum te simți? întrebă Hermione.

– Bine, spuse Harry rigid.

– Of, Harry, nu minți, zise ea nerăbdătoare. Ron și Ginny mi-au spus că te ascunzi de toți de când v-ați întors de la Sf. Mungo.

– Asta au zis, da? zise Harry, uitându-se urât la Ron și Ginny.

Ron coborî privirea în pământ, însă Ginny păru cu totul nestânjenită.

– Păi, așa este! spuse ea. Și nici nu te uiți la noi!

– Voi nu vă uitați la mine! zise Harry supărat.

– Poate că vă uitați pe rând și nu vă potriviți niciodată, sugeră Hermione, schițând un zâmbet.

– Foarte amuzant, se răsti Harry, întorcându-se cu spatele la ei.

– Ah, vrei să nu te mai simți neînțeles? spuse Hermione tăios. Fii atent, ceilalți mi-au spus ce ai auzit aseară cu Urechile Extensibile...

– Da? mormăi Harry, cu mâinile băgate adânc în buzunare, în timp ce privea cum afară ningea cu fulgi mari. Vorbiți cu toții despre mine, nu-i așa? Ei bine, am început să mă obișnuiesc.

– Am vrut să vorbim cu tine, Harry, zise Ginny, dar, având în vedere că te ascunzi de când ne-am întors...

– N-am vrut să vorbească nimeni cu mine, zise Harry, din ce în ce mai enervat.

– Păi, asta a fost o prostie din partea ta, zise Ginny supărată, având în vedere că nu știi pe nimeni în afară de mine care a fost stăpânit de Știi-Tu-Cine, iar eu pot să-ți spun cum e.

Harry rămase nemișcat, sub impactul puternic al acestor cuvinte. Apoi se întoarse pe loc cu fața către ea.

– Am uitat, zise el.

– Norocul tău, spuse Ginny calmă.

– Îmi pare rău, zise Harry, cât se poate de sincer. Deci... deci, crezi că sunt posedat?

– Păi, poți să-ți amintești tot ce ai făcut? întrebă Ginny. Ai perioade îndelungate în care nu știi ce ai făcut?

Harry își stoarse creierul.

– Nu, zise el.

– Atunci nu ai fost niciodată posedat de Știi-Tu-Cine, zise Ginny firesc. Când am pățit-o eu, nu îmi aminteam ce făcusem timp de ore întregi. Mă trezeam undeva și nu știam cum ajunsesem acolo.

Harry abia îndrăzni să o creadă și totuși, inima i se ușura aproape împotriva dorinței lui.

– Însă visul acela despre tatăl tău și despre șarpe...

– Harry, ai mai avut vise de genul ăsta, zise Hermione. Până anul trecut, ai tot avut străfulgerări cu ceea ce făcea Cap-De-Mort.

– Asta a fost altceva, spuse Harry, clătinând din cap. Am fost în șarpe. Era ca și când eram șarpele... dacă am fost transportat cumva la Londra de Cap-de-Mort...?

– Când o să citești *Hogwarts: o istorie,* poate c-o să îți reamintești că nu poți să Apari și să Dispari în și din Hogwarts. Harry, nici Cap-de-Mort nu ar fi putut să te facă să zbori din camera ta, zise Hermione exasperată.

– Ai fost tot timpul în pat, prietene, zise Ron. Te-am văzut zvârcolindu-te în somn cel puțin un minut înainte să te putem trezi.

Harry începu să măsoare din nou camera în lung și în lat, căzând pe gânduri. Ceea ce spuneau nu numai că îl liniștea, dar era și logic... fără să se gândească la ce făcea, luă un sandviș de pe farfuria de pe pat și și-l îndesă înfometat în gură.

Deci, până la urmă nu sunt eu arma, își zise Harry. Îi crescu inima de fericire și ușurare, și i se alătură lui Sirius când îl auziră tropăind către camera lui Buckbeak prin fața ușii lor, cântând cât îl țineau puterile „Steaua sus răsare, Hipogriful meu".

*

Cum ar fi putut visa să se întoarcă pe Aleea Boschetelor de Crăciun? Bucuria lui Sirius de a avea iar casa plină, și mai ales pentru că se întorsese Harry, era contagioasă. Nu mai era gazda ursuză de pe timpul verii; acum părea hotărât să se simtă toți la fel de bine, sau chiar mai bine decât s-ar fi simțit la Hogwarts, și munci neobosit la pregătirile de Crăciun, făcând curat și împodobind cu ajutorul lor, astfel încât casa era aproape de nerecunoscut când se duseră la culcare în Ajunul Crăciunului. Candelabrele mătuite nu mai erau ornate cu pânze de păianjen, ci cu ghirlande de ilice și serpentine aurii și argintii de hârtie; pe covoarele roase străluceau grămăjoare de zăpadă magică; un brad de Crăciun extraordinar, obținut de

Mundungus și decorat cu zâne vii, acoperea arborele genealogic al lui Sirius, și chiar și capetele de spiriduși împăiați de pe peretele holului purtau căciuli și bărbi de Moș Crăciun.

Când Harry se trezi în dimineața de Crăciun, descoperi un morman de cadouri la picioarele patului și pe Ron, care deschisese deja o jumătate din movila sa, ceva mai mare.

- Bună agoniseală anul ăsta, îl informă el pe Harry printr-un nor de hârtie. Mulțumesc pentru Busola de Mătură, este excelentă; e mai tare decât cadoul de la Hermione - mi-a luat o agendă de teme...

Harry se uită prin cadourile sale și găsi unul cu scrisul lui Hermione pe etichetă. Și lui îi luase o carte care semăna cu un jurnal, în afară de faptul, că de fiecare dată când dădea pagina, spunea lucruri cum ar fi: „Lucrează azi sau mâine o să rabzi!"

Sirius și Lupin îi luaseră lui Harry o serie de cărți excelente intitulate *Magia defensivă practică și folosirea ei împotriva magiei negre,* care aveau niște superbe ilustrații color mișcătoare a tuturor contrablestemelor și vrăjilor pe care le descria. Harry frunzări entuziasmat primul volum; realiză că avea să îi fie foarte util pentru planurile sale pentru A.D. Hagrid îi trimisese un portofel maro blănos, cu niște colți, despre care se presupunea că ar fi trebuit să fie un sistem antifurt, dar din nefericire îl împiedicau pe Harry să pună bani în el fără să își piardă degetele. Cadoul de la Tonks era o machetă mică, funcțională, a unui Fulger, pe care Harry o privi zburând prin cameră, dorindu-și să aibă din nou varianta în mărime naturală; Ron îi dăduse o cutie enormă cu *Jeleuri cu toate aromele,* domnul și doamna Weasley îi dăruiseră obișnuitul pulover tricotat și niște plăcinte cu carne, iar Dobby un tablou cu adevărat îngrozitor, despre care Harry bănui că fusese făcut chiar de spiriduș. Tocmai îl întorsese cu susul în jos, ca să vadă dacă nu arăta mai bine așa, când, cu un *poc* puternic, Fred și George apărură la picioarele patului său.

- Crăciun fericit, zise George. Să nu coborâți un timp.
- De ce? zise Ron.
- Mama plânge din nou, zise Fred cu greutate. Percy și-a

trimis înapoi puloverul de Crăciun.

– Fără nici un bilet, adăugă George. Nici nu a întrebat cum se simte tata, nici nu l-a vizitat, nimic.

– Am încercat să o liniștim, zise Fred, plimbându-se în jurul patului ca să privească portretul lui Harry. I-am spus că Percy nu este nimic altceva decât un morman uriaș de mizerie de șobolan.

– Nu a funcționat, zise George, servindu-se cu o broscuță de ciocolată. Așa că l-am lăsat pe Lupin să preia controlul. Cred că ar fi bine să-l lăsăm să o înveselească, înainte să coborâm la micul dejun.

– Și aia ce ar trebui să fie de fapt? întrebă Fred, uitându-se cu ochii întredeschiși la tabloul lui Dobby. Arată ca un gibon cu doi ochi negri.

– E Harry! zise George, arătând spre spatele tabloului, scrie pe spate!

– Halal asemănare, zise Fred, zâmbind.

Harry aruncă spre el cu noul său jurnal de teme; acesta se lovi de peretele din față și căzu pe jos, unde spuse vesel: „Dacă ai pus punctele pe *i*-uri și liniuțele pe *t*-uri, poți să faci tot ce vrei!"

Se ridicară și se îmbrățișară. Auziră diferitele persoane din casă urându-și „Crăciun fericit" unii altora. În timp ce coborau, se întâlniră cu Hermione.

– Mulțumesc pentru carte, Harry, zise ea fericită. Îmi doresc de mult *Noua teorie a numerologiei!* Și parfumul acela e tare neobișnuit, Ron.

– Mă bucur, zise Ron. Dar ăsta pentru cine este? adăugă el, făcând semn cu capul spre cadoul împachetat cu grijă pe care îl avea în brațe.

– Pentru Kreacher, zise Hermione voioasă.

– Ar fi bine să nu fie haine! o avertiză Ron. Știi ce a zis Sirius: Kreacher știe prea multe, nu putem să-l eliberăm!

– Nu sunt haine, zise Hermione, deși, dacă ar fi fost după mine, cu siguranță că i-aș da să poarte altceva în afară de cârpa aia veche și murdară. Nu, este o cuvertură cu petice

diferit colorate, m-am gândit că o să-i înveselească dormitorul.

– Care dormitor? zise Harry, coborându-și vocea până la o șoaptă, în timp ce treceau pe lângă portretul mamei lui Sirius.

– Păi, Sirius zice că nu e chiar un dormitor, ci mai degrabă un fel de... bârlog, zise Hermione. Se pare că doarme sub boilerul aflat în dulapul din bucătărie.

Doamna Weasley era singura persoană aflată la subsol când ajunseră acolo. Stătea în fața aragazului și părea să fi răcit rău când le ură „Crăciun fericit", așa că toți își întoarseră privirile în altă parte.

– Deci, ăsta e dormitorul lui Kreacher? zise Ron, ducându-se la o ușă sărăcăcioasă din colțul de vizavi, pe care Harry nu o văzuse niciodată deschisă.

– Da, spuse Hermione, părând acum puțin neliniștită. Ăă... cred că ar fi bine să batem la ușă.

Ron bătu, dar nu primi nici un răspuns.

– Probabil că se furișează pe sus, zise el și, fără să mai amâne, deschise ușa. Aaah!

Harry se uită înăuntru. Cea mai mare parte a dulapului era ocupată de un boiler foarte mare și de modă veche, însă în spațiul care rămăsese sub țevi Kreacher își făcuse ceva care semăna foarte bine cu un cuib. Pe podea era un morman de cârpe de toate tipurile și de pături vechi, puturoase, iar mica adâncitură din mijloc arăta unde se ghemuia Kreacher ca să doarmă în fiecare noapte. Din loc în loc printre materiale se găseau firimituri uscate de pâine și bucățele mucegăite de brânză. În colțul îndepărtat sticleau mici obiecte și câteva monede pe care Harry bănui că le salvase Kreacher, ca o coțofană, de dezintoxicarea casei de către Sirius, reușind să recupereze și fotografiile cu rame de argint pe care le aruncase Sirius în vară. Poate că geamul fusese spart, dar omuleții în alb-negru din ele îi priveau cu un aer de superioritate, inclusiv – simți cum i se strânge puțin stomacul – femeia brunetă, cu ochii întunecați, la al cărui proces asistase în Pensivul lui Dumbledore: Bellatrix Lestrange. După câte se părea, fotografia ei era preferata lui

Kreacher; o pusese înaintea tuturor celorlalte și lipise geamul neîndemânatic cu Fermecatoscotch.

– Cred că o să-i las cadoul aici, zise Hermione, punând pachetul cu grijă în mijlocul scobiturii dintre cârpe și pături și închizând ușa încet. O să-l găsească mai târziu, e foarte bine.

– Dacă stau să mă gândesc, zise Sirius, ieșind cu un curcan mare din cămară, în timp ce ei închideau ușa de la dulap, l-a mai văzut cineva pe Kreacher în ultima vreme?

– Eu nu l-am mai văzut din seara când ne-am întors, zise Harry. I-ai spus să iasă din bucătărie.

– Da... zise Sirius, încruntându-se. Știi, cred că atunci l-am văzut și eu ultima dată... probabil că se ascunde pe undeva pe sus.

– Nu are cum să fi plecat, nu? zise Harry. Nu cumva, când ai spus „ieși", a crezut că i-ai zis să iasă din casă?

– Nu, nu, spiridușii de casă nu pot să plece decât dacă primesc haine. Sunt legați de casa familiei, spuse Sirius.

– Ba pot să plece din casă, dacă vor cu adevărat, îl contrazise Harry. Dobby a făcut-o, acum doi ani a plecat de la familia Reacredință ca să mă avertizeze. A trebuit să se autopedepsească după aceea, dar tot a reușit.

Sirius păru tulburat pentru o clipă, apoi zise:

– O să-l caut mai târziu, presupun că o să-l găsesc sus, plângând de mama focului peste pantalonii bufanți ai mamei mele, sau ceva de genul ăsta. Bineînțeles, s-ar putea să se fi târât în sistemul de ventilație și să fi murit... dar nu trebuie să îmi fac iluzii.

Fred, George și Ron râseră; Hermione, însă, păru să-i adreseze o sumedenie de reproșuri mute.

După masa de Crăciun, membrii familiei Weasley, Harry și Hermione plănuiau să-l viziteze iar pe domnul Weasley, însoțiți de Ochi-Nebun și Lupin. Mundungus apăru exact la timp pentru budinca și tartele cu fructe, reușind să „împrumute" o mașină pentru ocazia aceasta, căci metroul nu funcționa în ziua de Crăciun. Mașina, despre care Harry era aproape sigur că nu fusese luată cu consimțământul proprietarului, fusese

mărită cu o vrajă, așa cum fusese cândva Fordul Anglia al familiei Weasley. Deși mașina avea proporții normale văzută de afară, înăuntru puteau să intre zece oameni, plus Mundungus, care conducea. Doamna Weasley ezită înainte să intre - Harry știa că în ea se dădea o luptă între faptul că îl dezaproba pe Mundungus și reticența ei de a călători fără magie - dar, în cele din urmă, câștigară frigul de afară și rugămințile copiilor ei, așa că se așeză cu multă grație pe bancheta din spate, între Fred și Bill.

Drumul până la Sf. Mungo fu destul de rapid, căci existau foarte puține mașini pe străzi. Un mic șir de vrăjitoare și vrăjitori se furișau pe strada altfel părăsită pentru a vizita spitalul. Harry și ceilalți se dădură jos din mașină și Mundungus opri să îi aștepte după colț. Se plimbară firesc spre vitrina unde era manechinul îmbrăcat în nailon verde, iar apoi, unul câte unul, trecură prin geam.

Sala de primire era plăcută și festivă: bulele de sticlă care iluminau Sf. Mungo fuseseră colorate în roșu și auriu și deveniseră niște globuri imense și luminoase de Crăciun; de fiecare ușă erau agățate ilice și în toate colțurile străluceau brazi de Crăciun albi și scânteietori, plini de zăpadă magică și de țurțuri, fiecare cu câte o stea aurie și sclipitoare în vârf. Era mai puțin aglomerat decât fusese ultima dată când veniseră, deși, după ce parcurse jumătate din drum, Harry se trezi dat la o parte de o vrăjitoare cu o mandarină blocată în nara stângă.

- O ceartă de familie, nu-i așa? zise iritată vrăjitoarea blondă de la birou. Al treilea caz pe ziua de azi... Afecțiuni Magice, etajul patru.

Îl găsiră pe domnul Weasley protăpit în pat, cu o tavă cu rămășițele fripturii de curcan în poală și cu o expresie destul de sfioasă.

- E totul bine, Arthur? întrebă doamna Weasley, după ce îl salutară toți pe domnul Weasley și îi dădură cadourile.

- Sigur, sigur, spuse domnul Weasley puțin prea repede. Nu... ăă... l-ai văzut pe vindecătorul Smethwick, nu-i așa?

– Nu, zise doamna Weasley suspicioasă, de ce?

– Fără motiv, fără nici un motiv, spuse domnul Weasley distrat, începând să despacheteze maldărul de cadouri.

– Ia să văd, ați avut cu toții o zi bună? Ce ați primit de Crăciun? Vai, Harry, este absolut minunat!

Tocmai deschisese cadoul lui Harry, în care erau niște siguranțe și șurubelnițe.

Doamna Weasley nu păru pe deplin satisfăcută de răspunsul domnului Weasley. Când soțul ei se întinse să dea mâna cu Harry, ea aruncă o privire bandajelor de sub cămașa de noapte.

– Arthur, zise ea, cu un pocnet în glas, asemenea unei curse de șoareci, ți-au fost schimbate bandajele. De ce ți-au schimbat bandajele cu o zi mai devreme? Mie mi-au spus că nu era nevoie să fie schimbate până mâine.

– Poftim? zise domnul Weasley, părând destul de speriat și trăgându-și așternutul ca să-și acopere pieptul mai mult. Nu, nu... nu e nimic... este... eu...

Păru să se dezumfle sub privirea pătrunzătoare a doamnei Weasley.

– Păi... însă să nu te superi, Molly, Augustus Pye a avut o idee... este vindecător asistent, știi, un tânăr foarte drăguț și foarte interesat de... ăă... medicină complementară... vreau să spun că unele dintre remediile astea vechi ale Încuiaților... ei bine, se numesc copci, Molly, și sunt foarte bune pentru... pentru rănile Încuiaților...

Doamna Weasley scoase un sunet de rău augur, undeva între țipăt și reproș. Lupin se îndepărtă de pat și se duse la omul-lup care nu avea nici un vizitator și se uita oarecum cu jind la mulțimea din jurul domnului Weasley; Bill murmură că se ducea să-și ia un ceai, iar Fred și George se ridicară repede ca să îl însoțească, zâmbind.

– Încerci să îmi spui, zise doamna Weasley, vorbind mai tare cu fiecare cuvânt pe care îl rostea și părând să nu își dea seama că cei cu care venise încercau să se adăpostească, că ți-ai făcut de lucru cu niște remedii Încuiate?

– Nu mi-am făcut de lucru, Molly, draga mea, spuse domnul Weasley implorând-o, a fost doar... doar ceva ce ne-am gândit să încercăm, Pye și cu mine... doar că, din nefericire... ei bine, cu acest gen de răni... nu pare să meargă așa de bine cum speraserăm noi...

– Adică?

– Păi... păi, nu știu dacă... dacă știi ce sunt copcile?

– Mie îmi sună de parcă ai fi încercat să-ți coși pielea la loc, spuse doamna Weasley sec, dar, Arthur, nici măcar tu nu ești atât de idiot...

– Și eu aș bea un ceai, zise Harry, sărind în picioare.

Hermione, Ron și Ginny aproape că alergară spre ușă după el. Când ușa se închise în urma lor, o auziră pe doamna Weasley urlând: „CUM ADICĂ, ASTA ESTE, ÎN MARE?"

– Tipic pentru tata, zise Ginny, clătinând dezaprobator din cap, în timp ce mergeau pe hol. Copci... să fim serioși...

– Păi, știi, funcționează destul de bine la rănile nonmagice, spuse Hermione cu onestitate. Presupun că e ceva în veninul acelui șarpe care le dizolvă. Oare unde este ceainăria?

– La etajul cinci, spuse Harry, amintindu-și de afișul de deasupra biroului vrăjitoarei de la recepție.

Merseră pe hol, trecură de o ușă dublă și găsiră o scară instabilă, încadrată de alte portrete de vindecători cu înfățișări sălbatice. În timp ce urcau, diferiții vindecători strigară după ei, vociferând vechi nemulțumiri și sugerând remedii îngrozitoare. Ron fu foarte jignit când un vrăjitor medieval îi strigă că era evident că suferea de un caz grav de vintre-stropită.

– Și ce ar trebui să însemne asta? întrebă el supărat, în timp ce vindecătorul îl urmărea prin alte șase portrete, dându-i la o parte pe locatari.

– Este o afecțiune cât se poate de nefericită a pielii, domnișorule, care îți va lăsa semne și te va face mai înfiorător decât ești acum...

– Ai grijă pe cine faci înfiorător! spuse Ron, înroșindu-i-se urechile.

– ... singurul remediu este să iei un ficat de broască râioasă, să îl legi în jurul gâtului, să stai gol într-un butoi cu ochi de țipar sub luna plină...

– Nu am vintre-stropită!

– Însă, domnișorule, petele neplăcute de pe chipul tău...

– Sunt pistrui! zise Ron mânios. Acum întoarce-te în tabloul tău și lasă-mă în pace.

Se întoarse spre ceilalți, care se străduiau cu toții să pară serioși.

– La ce etaj suntem?

– Cred că la etajul cinci, zise Hermione.

– Nu, e al patrulea, spuse Harry, încă unul...

Însă se opri brusc când ajunse pe palier, uitându-se la mica fereastră încastrată în ușa dublă care marca începutul unui hol pe a cărui intrare scria AFECȚIUNI MAGICE. Un bărbat se uita la ei cu nasul lipit de geam. Avea părul blond, ondulat, ochi albaștri spălăciți și un zâmbet larg și pustiu, care îi descoperea dinții orbitor de albi.

– Fir-aș să fiu! zise Ron, holbându-se și el la bărbat.

– Vai de mine, spuse Hermione deodată, părând să-și fi pierdut respirația. Domnul profesor Lockhart!

Fostul lor profesor de Apărare împotriva Magiei Negre deschise ușa și se apropie de ei, purtând un halat lung lila.

– Ei, salut! zise el. Presupun că vreți un autograf, nu-i așa?

– Nu s-a schimbat foarte mult, nu-i așa? îi șopti Harry lui Ginny, care zâmbi.

– Ăă... cum vă simțiți, domnule profesor? spuse Ron, cu un aer vinovat.

Profesorul Lockhart ajunsese în Sf. Mungo din cauza baghetei stricate a lui Ron, care îi alterase foarte tare memoria, deși, având în vedere că la momentul respectiv Lockhart încercase să le șteargă amintirile lui Harry și Ron pentru totdeauna, compasiunea lui Harry era limitată.

– Mă simt cât se poate de bine, mulțumesc! zise Lockhart exuberant, scoțându-și din buzunar o pană de păun destul de ponosită. Ia ziceți, câte autografe vreți? Să știți că acum

pot să scriu literele legate!

– Ăă... momentan nu vrem nici unul, mulțumim, zise Ron, ridicându-și sprâncenele către Harry, care întrebă:

– Domnule profesor, aveți voie să rătăciți pe holuri? Nu ar trebui să fiți într-un salon?

Zâmbetul pieri încet de pe chipul lui Lockhart. Preț de câteva clipe, îl privi fix pe Harry, apoi zise:

– Ne-am mai întâlnit undeva?

– Ăă... da, așa este, zise Harry. Obișnuiați să ne predați la Hogwarts, vă amintiți?

– Să predau? repetă Lockhart, puțin tulburat. Eu? Am predat?

Apoi zâmbetul îi reapăru pe chip atât de subit, încât fu oarecum alarmat.

– Presupun că eu v-am învățat tot ce știți, nu-i așa? Păi atunci, cum rămâne cu autografele? Hai să zicem în jur de douăsprezece, ca să puteți da tuturor micilor voștri prieteni și să nu rămână nimeni fără!

Dar chiar atunci cineva scoase capul pe o ușă din capătul îndepărtat al holului și o voce strigă:

– Gilderoy, băiat neascultător ce ești, unde te-ai dus?

O vindecătoare care avea ceva de mamă și purta o cunună de beteală în păr străbătu repede holul, zâmbindu-le călduros lui Harry și celorlalți.

– Vai, Gilderoy, ai vizitatori! Ce minunat, chiar de Crăciun! Știți, nu primește niciodată vizitatori, bietul mieluț, și nu îmi dau seama de ce, e o dulceață, nu-i așa?

– Le dau autografe! îi spuse Gilderoy vindecătoarei, cu un alt zâmbet sclipitor. Vor multe, țin morțiș! Tot ce sper este că avem destule fotografii!

– Auziți-l, zise vindecătoarea, luându-l de brat pe Lockhart și zâmbindu-i cu drag, de parcă ar fi fost un băiețel precoce de doi ani. Acum vreo câțiva ani era foarte cunoscut; sperăm din tot sufletul că faptul că îi place să dea autografe este un semn că s-ar putea să își recapete memoria. Vreți să veniți pe aici? Știți, este într-un salon închis, trebuie să se fi

furișat afară în timp ce aduceam cadourile de Crăciun, ușile sunt închise cu cheia de obicei... nu că ar fi periculos! Dar, continuă ea și își coborî vocea până la o șoaptă, este periculos pentru el însuși, dragul de el... nu știa cine este, știți, pleacă și nu își amintește cum să se întoarcă... este tare frumos din partea voastră că ați venit să îl vedeți.

– Ăă, zise Ron, gesticulând inutil spre etajul de deasupra, de fapt, noi doar voiam să... ăă...

Însă vindecătoarea le zâmbi parcă așteptând ceva, iar bombănitul pierit al lui Ron – „mergem să bem un ceai" – se pierdu în neant. Se uitară unul la altul neajutorați, iar apoi îi urmară pe Lockhart și pe vindecătoarea lui pe hol.

– Hai să nu stăm mult, zise Ron încet.

Vindecătoarea își îndreptă bagheta spre ușa Salonului Janus Thickey și murmură, „Hocus-pocus". Ușa se deschise larg și vindecătoarea îi conduse dincolo de ea, ținându-l strâns de brat pe Gilderoy, până când îl așeză pe un fotoliu de lângă pat.

– Acesta este salonul pacienților noștri pe termen lung, îi informă ea încet pe Harry, Ron, Hermione și Ginny. Pentru afecțiuni magice permanente, înțelegeți. Desigur, cu poțiuni de ameliorare, farmece intensive și cu puțin noroc, putem obține niște ameliorări. Gilderoy chiar pare să își recapete o parte din personalitate; și am observat o îmbunătățire evidentă în starea domnului Bode, pare să își recapete foarte bine funcțiile vorbitului, deși încă nu se exprimă în nici o limbă pe care să o putem recunoaște. Ei bine, trebuie să termin de împărțit cadourile de Crăciun, vă las să pălăvrăgiți puțin.

Harry se uită în jur. Salonul purta semne clare că era căminul permanent al pacienților. Aveau mult mai multe articole personale în jurul paturilor decât în salonul domnului Weasley; de exemplu, peretele de la capul patului lui Gilderoy era tapetat cu poze, toate cu el zâmbind larg și făcându-le cu mâna noilor veniți. Își dăduse autografe lui însuși pe multe dintre ele, cu un scris întrerupt, ca de copil. Imediat ce fusese așezat pe scaun de vindecătoare, Gilderoy

trase spre el un vraf nou de poze, înșfăcă o pană și începu să le semneze pe toate înflăcărat.

– Puteți să le puneți în plicuri, îi zise el lui Ginny, aruncându-i pozele semnate în poală, una câte una, pe măsură ce le scria. Nu sunt uitat, știți, nu, încă primesc o grămadă de scrisori de la fani... Gladys Gudgeon îmi scrie săptămânal... dar mi-aș dori să știu de ce...

Se opri, părând oarecum derutat, apoi zâmbi iar și se întoarse la semnat cu și mai mult zel.

– Presupun că doar pentru că sunt chipeș...

Un vrăjitor pământiu, cu o înfățișare sumbră, era întins în patul de vizavi și se holba la tavan; bombănea ceva ca pentru sine și părea desprins de tot ce se întâmpla în jurul lui. La două paturi de el se afla o femeie care avea tot capul acoperit de blană; Harry își aminti că și Hermione pățise ceva asemănător în anul doi, deși, din fericire, în cazul ei afecțiunea nu fusese permanentă. În celălalt capăt al salonului fuseseră trase niște draperii înflorate în jurul celor două paturi, ca să le dea pacienților și vizitatorilor lor puțină intimitate.

– Uite, Agnes, îi zise vindecătoarea veselă femeii cu chipul acoperit de blană, dându-i o mică serie de cadouri de Crăciun. Vezi, nu ești uitată, ai văzut? Iar fiul tău ți-a trimis o bufniță, ca să-ți spună că vine să te vadă diseară, este drăguț, nu-i așa?

Agnes scoase câteva lătrături puternice.

– Și uite, Broderick, ai primit o floare în ghiveci și un calendar minunat cu câte un Hipogrif sofisticat pentru fiecare lună; o să mai înveselească atmosfera, nu-i așa? zise vindecătoarea, ducându-se repede la bărbatul care bombănea, punându-i pe noptieră o plantă destul de urâtă, cu tentacule lungi și atârnătoare, și agățându-i calendarul de perete cu bagheta. Și... a, doamnă Poponeață, plecați deja?

Harry întoarse capul imediat. Draperiile din jurul celor două paturi din capătul salonului fuseseră trase și doi vizitatori se întorceau printre paturi: o vrăjitoare bătrână, ciudată, îmbrăcată cu o rochie verde lungă, cu o blană de vulpe

mâncată de molii și o pălărie ascuțită, decorată cu ceea ce nu putea fi decât un vultur împăiat, iar în urma ei, arătând cu totul deprimat - Neville.

Cu o iluminare subită, Harry își dădu seama cine trebuiau să fie oamenii de la paturile din capăt. Se uită disperat în jur după un mijloc de a le distrage atenția celorlalți, pentru ca Neville să poată părăsi salonul neobservat și neinterogat, însă Ron ridicase și el privirea când auzise numele „Poponeață" și, înainte ca Harry să-l fi putut opri, strigase:

- Neville!

Neville tresări și se lăsă în jos, de parcă un glonț tocmai l-ar fi ratat de puțin.

- Noi suntem, Neville! zise Ron vesel, ridicându-se. Ai văzut...? Lockhart e aici! La cine ai venit?

- Prieteni de-ai tăi, Neville, dragul meu? zise delicat bunica lui Neville, uitându-se la ei.

Neville arăta de parcă ar fi preferat să fie oriunde altundeva, numai acolo nu. Chipul său rotofei avea o nuanță de roșu-vinețiu, iar băiatul nu se uita în ochii nici unuia dintre ei.

- A, da, zise bunica lui, uitându-se urât la Harry și întinzând o mână uscățivă ca o gheară ca să dea mâna cu el. Da, da, știu cine ești, bineînțeles. Neville vorbește foarte frumos de tine.

- Ăă... mulțumesc, zise Harry, dând mâna cu ea.

Neville nu îl privea, ci se holba la propriile picioare, roșul din obraji fiind din ce în ce mai pronunțat.

- Și voi este evident că sunteți niște Weasley, continuă doamna Poponeață, întinzându-le mâna regal lui Ron și apoi lui Ginny. Da, îi cunosc pe părinții voștri - nu bine, desigur - dar sunt oameni de treabă, oameni de treabă... și tu trebuie să fii Hermione Granger?

Hermione păru destul de speriată din cauză că doamna Poponeață știa cum o cheamă, însă cu toate astea dădu mâna cu ea.

- Da, Neville mi-a povestit totul despre tine. L-ai ajutat să iasă din niște situații destul de complicate, nu-i așa? E un

băiat bun, zise ea, aruncându-i lui Neville o privire rigidă de apreciere, peste nasul destul de osos, însă mi-e teamă că trebuie să spun că nu are talentul tatălui său.

Întoarse capul către cele două paturi din capătul salonului, astfel încât vulturul împăiat de pe pălăria sa tremură alarmant.

– Poftim? zise Ron uimit. (Harry și-ar fi dorit să-l calce pe Ron pe picior, dar genul ăsta de lucru era mult mai dificil de făcut pe ascuns când purtai blugi și nu robe.) Neville, acolo în capăt e tatăl tău?

– Ce-i asta? zise doamna Poponeață tăios. Neville, nu le-ai spus prietenilor de părinții tăi?

Neville trase aer în piept, se uită la tavan și clătină din cap. Harry nu putea să-și amintească dacă mai compătimise pe cineva mai tare ca acum, însă nu îi venea deloc în minte cum să îl ajute pe Neville să iasă din situația asta.

– Păi, nu e nici un motiv de rușine! zise doamna Poponeață mânioasă. Ar trebui să fii mândru, Neville, mândru! Să știi că nu și-au sacrificat sănătatea fizică și mintală pentru ca unicului lor fiu să îi fie rușine cu ei!

– Nu îmi este rușine, spuse Neville foarte încet, uitându-se în continuare oriunde altundeva, dar nu la Harry și la ceilalți.

Acum Ron se ridică în vârful picioarelor, ca să se uite la cei din cele două paturi.

– Păi, ai un mod ciudat de a o arăta! zise doamna Poponeață. Fiul meu și soția sa, zise ea, întorcându-se cu superioritate spre Harry, Ron, Hermione și Ginny, au fost torturați până au înnebunit de adepții Știți-Voi-Cui.

Hermione și Ginny își acoperiră gura cu mâinile. Îngrozit, Ron nu își mai întinse gâtul ca să îi zărească pe părinții lui Neville.

– Știți, au fost Aurori, și încă foarte respectați în comunitatea vrăjitorească, continuă doamna Poponeață. Foarte talentați, amândoi. Eu... da, Alice, draga mea, ce este?

Mama lui Neville se apropiase încet pe la marginea salonului, în cămașă de noapte. Nu mai avea chipul plinuț și

fericit pe care îl văzuse Harry în vechea poză a lui Moody cu Ordinul Phoenix inițial. Acum era trasă și slabă la față, ochii păreau să fie mai mari decât era mod normal și părul, care albise, semăna cu niște smocuri arse. Nu părea să vrea să vorbească, sau poate că nu era în stare, însă făcu niște gesturi timide către Neville, ținând ceva în mâna întinsă.

– Iar? zise doamna Poponeață, puțin ofuscată. Bine, Alice dragă, bine... Neville, ia-o, orice o fi.

Însă Neville întinsese deja mâna, iar mama sa îi puse în palmă un ambalaj gol de gumă de mestecat specială, din care se puteau face baloane gigantice.

– Bravo, draga mea, zise bunica lui Neville cu o veselie prefăcută, bătând-o pe umăr pe mama lui Neville.

Însă Neville zise încet:

– Mersi, mamă.

Mama sa se îndepărtă șovăielnic spre capătul celălalt, fredonând o melodie. Neville se uită în jur la ceilalți, cu o expresie sfidătoare, de parcă i-ar fi provocat să râdă, însă lui Harry i se păru că în viața lui nu mai văzuse ceva atât de neamuzant.

– Ei bine, ar cam trebui să plecăm, oftă doamna Poponeață, punându-și niște mănuși lungi și verzi. Mi-a părut bine că v-am cunoscut. Neville, aruncă ambalajul ăla la gunoi, cred că până acum ți-a dat destule ca să poți să-ți tapetezi camera.

Însă, când plecară, Harry fu sigur că îl văzu pe Neville strecurând în buzunar ambalajul de gumă.

Ușa se închise în urma lor.

– Nu am știut niciodată, zise Hermione înduioșată.

– Nici eu, spuse Ron destul de răgușit.

– Nici eu, șopti Ginny.

Toți se uitară la Harry.

– Eu am știut, spuse el sumbru. Mi-a zis Dumbledore, dar am promis să nu spun nimănui... pentru asta a fost trimisă Bellatrix Lestrange în Azkaban, pentru că a folosit Blestemul Cruciatus asupra părinților lui Neville până când și-au pierdut mințile.

– Bellatrix Lestrange a făcut-o? șopti Hermione îngrozită. Femeia a cărei poză o are Kreacher în bârlogul lui?

Urmă o tăcere îndelungată, întreruptă de vocea supărată a lui Lockhart.

– Fiți atenți, să știți că nu am învățat degeaba să scriu unit!

– CAPITOLUL XXIV –

OCCLUMANȚIE

Se dovedi că Kreacher se ascunsese în pod. Sirius spusese că îl găsise acolo, plin de praf, căutând negreșit alte rămășițe rămase de la familia Black pe care să le poată ascunde în dulapul lui. Deși Sirius părea mulțumit de această variantă, pe Harry ea îl neliniști. Când se întoarse, Kreacher părea să fie mai bine dispus, bombănelile amare se diminuaseră cât de cât, iar el asculta ordinele ceva mai docil decât de obicei, deși Harry îl surprinse pe spiridușul de casă privindu-l cu sete de vreo câteva ori. Însă de fiecare dată se uitase în altă parte când văzuse că Harry îl observase.

Harry nu îi vorbi lui Sirius de această suspiciune vagă, fiindcă veselia acestuia se evapora rapid, acum că trecuse Crăciunul. Cu cât se apropia data întoarcerii lor la Hogwarts, era din ce în ce mai predispus la ceea ce doamna Weasley numea „accese ale ursuzilor", când devenea taciturn și morocănos, retrăgându-se adeseori în camera lui Buckbeak cu orele. Tristețea sa părea să cuprindă toată casa, ieșind pe sub uși ca un fel de gaz otrăvitor, astfel încât toți erau afectați de ea.

Harry nu vroia să-l părăsească iar pe Sirius, lăsându-l singur cu Kreacher; de fapt, pentru prima dată în viață, nu era nerăbdător să se întoarcă la Hogwarts. Faptul că revenea la școală însemna că avea să fie iar supus tiraniei lui Dolores Umbridge, care, fără îndoială, reușise să mai dea cu forța încă vreo douăsprezece decrete cât fuseseră ei plecați; nu mai avea să aștepte entuziasmat vâjthatul, acum că îi fusese interzis; era aproape sigur că povara temelor va fi și mai grea, având în

vedere că examenele se apropiau; iar Dumbledore rămânea la fel de distant ca întotdeauna. De fapt, dacă nu ar fi fost A.D.-ul, Harry se gândi că l-ar fi rugat pe Sirius să-l lase să plece de la Hogwarts și să rămână în Casa Cumplită.

Apoi, chiar în ultima zi de vacanță, se întâmplă ceva care îl făcu pe Harry să privească îngrozit întoarcerea la școală.

– Harry, dragul meu, zise doamna Weasley, băgându-și capul pe ușa de la camera lui și a lui Ron, unde cei doi jucau șahul vrăjitorilor, urmăriți de Hermione, Ginny și Șmecherilă, poți să vii până în bucătărie? Domnul profesor Plesneală vrea să îți vorbească.

Harry nu realiză imediat ce spusese femeia; unul dintre turnurile sale era implicat într-o luptă violentă cu un pion de-al lui Ron și îl încuraja entuziasmat.

– Strivește-l, strivește-l, e doar un pion, boule. Mă scuzați, doamnă Weasley, ce ați spus?

– Profesorul Plesneală, dragul meu. În bucătărie. Ar vrea să vorbiți.

Harry rămase cu gura căscată de groază. Se uită în jur la Ron, Hermione și Ginny, iar toți îl priviră la rândul lor cu gura căscată. Șmecherilă, pe care Hermione îl ținuse cu dificultate în ultimul sfert de oră, sări fericit pe tablă și toate piesele fugiră să se adăpostească de el, chițăind cât puteau de tare.

– Plesneală? zise Harry în gol.

– Domnul profesor Plesneală, dragul meu, spuse ea cu reproș. Acum, hai, repede, mi-a zis că nu poate să stea mult.

– Ce vrea de la tine? zise Ron enervat după ce doamna Weasley ieși din cameră. Nu ai făcut nimic rău, nu?

– Nu! spuse Harry indignat, storcându-și creierul și gândindu-se ce ar fi putut să-l determine pe Plesneală să vină după el tocmai la Casa Cumplită. Oare luase un „T" la ultima temă?

După două-trei minute, deschise ușa de la bucătărie și îi descoperi pe Sirius și pe Plesneală așezați amândoi la masa lungă, uitându-se urât în direcții opuse. Liniștea dintre ei mustea de o antipatie reciprocă. Pe masă, în fața lui Sirius, se găsea o scrisoare deschisă.

– Ăă, zise Harry, pentru a-și anunța prezența.

Plesneală își întoarse privirea spre el, cu chipul încadrat de două perdele de păr negru și slinos.

– Ia loc, Potter.

– Vezi tu, Plesneală, zise Sirius tare, aplecându-se pe spate cu scaunul și vorbind spre tavan, cred că aș prefera să nu dai ordine aici. Știi, este casa mea.

Chipul palid al lui Plesneală fu cuprins de o roșeață neplăcută. Harry se așeză lângă Sirius, vizavi de Plesneală.

– Potter, ar fi trebuit să vorbesc singur cu tine, spuse Plesneală, cu binecunoscutul surâs apărându-i pe buze, însă Black...

– Sunt nașul lui, spuse Sirius, mai tare ca niciodată.

– Sunt aici din ordinul lui Dumbledore, spuse Plesneală, cu un glas arțăgos, vorbind din ce în ce mai încet și mai irascibil, dar, te rog, rămâi, Black, știu că îți place să te simți... implicat.

– Ce vrei să spui cu asta? zise Sirius, lăsându-se în față cu scaunul pe toate cele patru picioare cu o pocnitură răsunătoare.

– Doar că sunt convins că trebuie să te simți... Ăă... frustrat de faptul că nu poți să faci nimic folositor pentru Ordin, răspunse cu tâlc Plesneală.

Fu rândul lui Sirius să roșească. Buza lui Plesneală se arcui triumfător, în timp ce el se întoarse spre Harry.

– Potter, domnul director m-a trimis să îți spun că ar dori să studiezi Occlumanția în acest semestru.

– Ce să studiez? spuse Harry buimac.

Zâmbetul batjocoritor al lui Plesneală deveni și mai pronunțat.

– *Occlumanția,* Potter. Apărarea magică a minții împotriva pătrunderii din exterior. O ramură enigmatică a magiei, însă una deosebit de folositoare.

Inima lui Harry începu să bată cât se poate de repede. Apărarea împotriva pătrunderii din exterior? Dar nu era posedat, toți fuseseră de acord cu asta...

– De ce trebuie să studiez Occlu... sau ce o fi? izbucni el.

– Pentru că domnul director crede că este o idee bună,

zise Plesneală calm. Vei primi lecții private o dată pe săptămână, însă nu vei spune nimănui ce faci și mai ales nu lui Dolores Umbridge. Ai înțeles?

– Da, spuse Harry. Cine îmi va fi profesor?

Plesneală ridică o sprânceană.

– Eu, zise el.

Harry avu o senzație groaznică, de parcă i s-ar fi topit măruntaiele. Alte ore cu Plesneală – dar ce făcuse pentru a merita așa ceva? Se uită repede spre Sirius după ajutor.

– De ce nu poate să fie Dumbledore profesorul lui Harry? întrebă Sirius agresiv. De ce tu?

– Probabil pentru că este privilegiul pe care îl au directorii de a delega sarcini mai puțin plăcute, spuse Plesneală mieros. Te asigur că nu m-am rugat să primesc acest rol. Potter, te aștept luni seara la ora șase fix. În biroul meu. Dacă te întreabă cineva, vii la ore suplimentare de Poțiuni Vindecătoare. Toți cei care te-au văzut la orele mele nu vor putea nega că nu ai nevoie, continuă el ridicându-se.

Se întoarse și dădu să plece, cu pelerina neagră, de drum, umflându-se în urma sa.

– Stai puțin, zise Sirius, îndreptându-se în scaun.

Plesneală se întoarse cu fața spre ei, zâmbind batjocoritor.

– Mă cam grăbesc, Black. Spre deosebire de tine, eu nu am timp nelimitat la dispoziție.

– Atunci, o să trec direct la subiect, zise Sirius, ridicându-se.

Era ceva mai înalt decât Plesneală, care, observă Harry, strânse pumnul în buzunarul pelerinei pe ceea ce Harry era sigur că era mânerul baghetei.

– Dacă aud că te folosești de lecțiile astea de Occlumanție ca să-i faci zile fripte lui Harry, mie o să-mi dai socoteală.

– Ce înduioșător, zise Plesneală sarcastic. Dar sunt sigur că ai observat că Potter este la fel ca tatăl său, nu?

– Da, am observat, spuse Sirius mândru.

– Păi, atunci trebuie să știi că este atât de arogant, încât criticile pur și simplu nu pot să-l atingă, spuse Plesneală cu viclenie.

Sirius dădu brusc scaunul la o parte și înconjură masa spre Plesneală, scoțându-și bagheta. Plesneală făcu la rândul său la fel. Se pregăteau să se înfrunte. Sirius părea negru de supărare, iar Plesneală avea un aer calculat, uitându-se când la vârful baghetei lui Sirius, când la fața lui.

– Sirius! zise Harry tare, însă Sirius nu-l auzi.

– Te-am avertizat, Smiorcăitus, zise Sirius, cu chipul la vreo treizeci de centimetri de cel al lui Plesneală, nu mă interesează că Dumbledore crede că te-ai schimbat, eu știu adevărul...

– A, dar de ce nu i-o spui? șopti Plesneală. Sau ți-e teamă că s-ar putea să nu ia în serios sfatul unui om care se ascunde de șase luni în casa mamei sale?

– Spune-mi, ce mai face Lucius Reacredință? Presupun că e încântat că acum câinele său credincios lucrează la Hogwarts, nu-i așa?

– Apropo de câini, zise Plesneală cu blândețe, știi că Lucius Reacredință te-a recunoscut, ultima dată când ai riscat o plimbare de plăcere pe afară? Inteligentă mișcare, Black, faptul că ai fost văzut în siguranță pe un peron dintr-o gară... ți-a dat o scuză excelentă ca să nu fii nevoit să mai ieși pe viitor din bârlogul în care te ascunzi, nu-i așa?

Sirius ridică bagheta.

– NU! strigă Harry, sărind peste masă și încercând să se pună între ei. Sirius, nu!

– Mă faci laș? răcni Sirius, încercând să-l dea deoparte pe Harry, fără ca acesta să se miște.

– Păi, da, presupun că da, spuse Plesneală.

– Harry... dă-te – la – o – parte! se răsti Sirius, dându-l mai încolo cu mâna liberă.

Ușa de la bucătărie se deschise și în pragul ei se iviră toți membrii familiei Weasley, plus Hermione, părând toți foarte fericiți, cu domnul Weasley, care mergea mândru în mijlocul lor, îmbrăcat cu o pijama în dungi peste care avea un fulgarin.

– Vindecat! le anunță el vesel tuturor celor din bucătărie.

Complet vindecat!

El și toți ceilalți Weasley înlemniră în prag, privind scena din fața lor, care se întrerupse în plină desfășurare, iar Sirius și Plesneală se uitară spre ușă, cu baghetele îndreptate către fața celuilalt și cu Harry încremenit între ei, ținând o mână întinsă către fiecare, și încercând să-i despartă.

– Pe barba lui Merlin, zise domnul Weasley, cu zâmbetul pierindu-i de pe chip, ce se întâmplă aici?

Și Sirius, și Plesneală își coborâră baghetele. Harry se uită când la unul, când la altul. Amândoi aveau o expresie de dispreț absolut pe chip, și totuși, păreau să fi fost treziți la realitate de apariția neașteptată a atâtor martori. Plesneală își puse bagheta în buzunar, traversă grăbit bucătăria și trecu pe lângă familia Weasley fără să zică un cuvânt. Se uită înapoi din ușă.

– Ora șase, luni seara, Potter.

Și plecă. Sirius se uită urât după el, cu bagheta pe lângă corp.

– Ce s-a întâmplat? întrebă iar domnul Weasley.

– Nimic, Arthur, spuse Sirius, care respira greu, de parcă tocmai ar fi alergat câțiva kilometri. Doar o discuție amicală între doi vechi prieteni din școală.

Zâmbi, părând să facă un efort extraordinar.

– Ia zi... te-ai vindecat? Ce veste bună, cum nu se poate mai bună.

– Da, nu-i așa? zise doamna Weasley, conducându-și soțul către un scaun. I-a ieșit până la urmă vraja vindecătorului Smethwick, a găsit un antidot pentru ce-o fi avut șarpele ăla în colți și Arthur a învățat că nu e bine să se joace cu medicina Încuiaților, nu-i așa? adăugă ea, destul de amenințător.

– Da, Molly, da, draga mea, spuse domnul Weasley supus.

Cina din seara aceea ar fi trebuit să fie veselă, având în vedere că domnul Weasley era din nou alături de ei. Harry își dădu seama că Sirius se străduia să fie așa, și totuși, când nasul lui nu se chinuia să râdă tare la glumele lui Fred și George, sau nu le oferea celorlalți ceva de mâncare, chipul îi revenea

la o expresie posomorâtă, meditativă. Între el și Harry se aflau Mundungus și Ochi-Nebun, care veniseră să-l felicite pe domnul Weasley. Harry vroia să discute cu Sirius, să-i spună că nu ar trebui să țină cont de nimic din ce spusese Plesneală, că Plesneală îl stârnea deliberat și că toți ceilalți nu îl considerau un laș pentru că făcea cum îi spuse Dumbledore și rămânea în Casa Cumplită. Dar nu avu ocazia să o facă și, urmărind privirea sumbră de pe chipul lui Sirius, Harry se întrebă din când în când dacă ar fi îndrăznit să îi spună, în cazul în care ar fi avut prilejul. În schimb, le spuse în șoaptă lui Ron și Hermione că trebuia să ia lecții de Occlumanție de la Plesneală.

– Dumbledore vrea să nu mai ai visele alea cu Cap-de-Mort, zise Hermione imediat. Păi, nu o să-ți pară rău dacă nu o să le mai ai, nu?

– Alte ore cu Plesneală? zise Ron îngrozit. Aș prefera să am coșmaruri!

Trebuiau să se întoarcă la Hogwarts cu Autobuzul Salvator în ziua următoare, însoțiți din nou de Tonks și Lupin. Aceștia își luau micul dejun în bucătărie când coborâră Harry, Ron și Hermione în dimineața aceea. Când Harry deschise ușa, adulții păreau să fi fost în miezul unei conversații șoptite; toți se uitară spre ei speriați și tăcură.

După un mic-dejun luat în grabă, își puseră toți hainele și fularele împotriva dimineții cenușii și reci de ianuarie. Harry avu o strângere neplăcută în piept; nu voia să-și ia la revedere de la Sirius. Avea un presentiment neplăcut față de această despărțire; nu știa când mai aveau să se vadă și simțea că era obligația sa să îi spună ceva lui Sirius, ca să-l împiedice să facă vreo prostie. Harry era îngrijorat că acuzația lui Plesneală de lașitate îl rănise atât de tare pe Sirius, încât acesta ar fi putut pune la cale o ieșire nesăbuită din Casa Cumplită chiar acum. Însă înainte să îi dea prin cap ce să spună, Sirius îi făcu semn să vină la el.

– Vreau să iei asta, zise el încet, dându-i repede lui Harry un pachet ambalat destul de neglijent, cam de mărimea unei cărți cartonate.

– Ce este? întrebă Harry.

– Un mod în care să mă anunți dacă Plesneală îți face probleme. Nu, nu-l deschide aici! zise Sirius, cu o privire neliniștită spre doamna Weasley, care încerca să-i convingă pe gemeni să poarte mănuși tricotate. Nu cred că Molly ar fi de acord – dar vreau să-l o folosești dacă ai nevoie de mine, da?

– Bine, zise Harry, băgând pachetul în buzunarul interior al hainei, dar știind că, indiferent ce era, nu avea să-l folosească.

Nu vroia câtuși de puțin să-l scoată el pe Sirius din acest loc sigur, indiferent cât de urât avea să se poarte Plesneală cu el la orele viitoare de Occlumanție.

– Atunci, hai, zise Sirius, bătându-l pe umăr pe Harry și zâmbind sumbru.

Înainte ca Harry să mai poată spune ceva, urcară amândoi, oprindu-se în fața ușii de la intrare, plină de lanțuri și zăvoare, înconjurați de familia Weasley.

– La revedere, Harry, ai grijă de tine, zise doamna Weasley, îmbrățișându-l.

– Pe curând, Harry, și te rog fii cu ochii în patru după șerpi pentru mine! zise domnul Weasley binevoitor, dând mâna cu el.

– Da... sigur, zise Harry distrat.

Era ultima șansă de a-i spune lui Sirius să aibă grijă; se întoarse, se uită în ochii nașului său și deschise gura să vorbească, însă, înainte să o poată face, Sirius îl îmbrățișă scurt cu o mână și zise aspru:

– Ai grijă de tine, Harry.

În clipa următoare, Harry se trezi împins către aerul glacial de iarnă, cu Tonks (care astăzi era bine deghizată sub forma unei femei înalte, îmbrăcate în tweed, cu părul gri închis) îndemnându-l să coboare.

Ușa casei de la numărul doisprezece se trânti în urma lor. Coborâră treptele din față după Lupin. Când ajunse pe trotuar, Harry se uită în jur. Casa de la numărul doisprezece se micșora repede, în timp ce celelalte două care o încadrau se

întinseră în lățime, făcând-o să se micșoreze. O fracțiune de secundă mai târziu, casa dispăru cu totul.

– Hai, cu cât ajungem mai repede în autobuz, cu atât mai bine, zise Tonks, iar lui Harry i se păru că văzu neliniștea în privirea pe care ea o aruncă în jurul pieței.

Lupin întinse mâna dreaptă.

BANG.

Un autobuz mov cu trei etaje apăruse din senin în fața lor, ratând de puțin cel mai apropiat felinar, care sări în spate ca să nu fie lovit.

Un tânăr slab, cu coșuri, cu urechi mari, într-o uniformă mov sări pe trotuar și zise:

– Bun venit în...

– Da, da, știm, mulțumim, zise Tonks repede. Hai, urcați, urcați...

Și îl împinse pe Harry sus pe scară, pe lângă șoferul care se holbă la Harry când acesta trecu prin dreptul său.

– Hei – e 'Arry...!

– Dacă îi strigi numele, te blestem până nu mai rămâne nimic din tine, murmură Tonks amenințător, împingându-le acum pe Ginny și pe Hermione.

– Întotdeauna am vrut să merg cu chestia asta, zise Ron fericit, alăturându-i-se lui Harry și uitându-se în jur.

Ultima dată când Harry călătorise cu Autobuzul Salvator fusese seară, iar cele trei etaje fuseseră pline de paturi de aramă. Acum, dimineața devreme, era năpădit de o varietate de scaune desperecheate, grupate la întâmplare în jurul ferestrelor. Unele păreau să fi căzut când autobuzul se oprise brusc în fața Casei Cumplite; niște vrăjitoare și vrăjitori încă se ridicau bombănind și cuiva îi alunecase plasa până în capătul celălalt al autobuzului: pe toată podeaua era împrăștiat un amestec neplăcut de mormoloci, gândaci și creme de budincă.

– Se pare că trebuie să ne despărțim, zise Tonks vioi, uitându-se după niște scaune libere. Fred, George și Ginny, așezați-vă pe locurile acelea din spate... Remus poate să stea cu voi.

Ea, Harry, Ron și Hermione urcară până la ultimul nivel, unde existau două scaune libere chiar în fața autobuzului și încă două în spate. Stan Shunpike, șoferul, îi urmă entuziasmat pe Harry și pe Ron până în spate. Capetele se întoarseră în timp ce trecea Harry și, când acesta se așeză, văzu cum toate chipurile reveniră la poziția inițială.

În timp ce Harry și Ron îi dădeau amândoi câte unsprezece sicli lui Stan, autobuzul porni, clătinându-se într-un mod neplăcut. Înconjură huruind Piața Cumplită, mergând când pe trotuar, când pe stradă, apoi, cu un alt *BANG* răsunător, fură toți dați pe spate; scaunul lui Ron căzu cu totul și Pigwidgeon, pe care îl ținuse în poală, țâșni din colivie și zbură ciripind înnebunit până în capătul celălalt al autobuzului, unde se așeză în schimb pe umărul lui Hermione. Harry, care evitase de puțin să cadă, ținându-se de un suport de lumânare, se uită pe fereastră: acum goneau pe ceea ce părea să fie o autostradă.

– Chiar pe lângă Birmingham, zise Stan fericit, răspunzând întrebării lui nerostite, în timp ce Ron se aduna de pe podea. Îți merge bine, 'Arry? Ți-am văzut numele prin ziare de o grămadă de ori în vara asta, da' n-a fost niciodată ceva de bine. I-am zis lui Ern, nu părea să fie smintit când l-am cunoscut noi, ca să vezi, nu-i așa?

Le dădu biletele și continuă să se uite captivat la Harry. Se părea că lui Stan nu îi păsa cât de smintit era cineva, atâta timp cât era destul de cunoscut ca să apară în ziare. Autobuzul Salvator se balansă alarmant, depășind un șir de mașini pe interior. Uitându-se către partea din față a autobuzului, Harry o văzu pe Hermione acoperindu-și ochii cu mâinile, cu Pigwidgeon balansându-se fericit pe umărul ei.

BANG.

Scaunele se dădură iar în spate când Autobuzul Salvator sări de pe autostrada de lângă Birmingham și ajunse pe un drum liniștit de țară, plin de viraje strâmte. Gardurile vii de pe ambele părți ale drumului se dădeau la o parte cu salturi, în timp ce ei o luau pe margine. De aici ajunseră pe strada

principală dintr-un oraș aglomerat, apoi pe un viaduct înconjurat de dealuri înalte, iar pe urmă pe un drum bătut de vânt între două platouri înalte, de fiecare dată cu un *BANG* puternic.

– M-am răzgândit, murmură Ron, ridicându-se de pe podea pentru a șasea oară, nu mai vreau să merg niciodată cu chestia asta.

– Fiți atenți, la următoarea e 'Ogwarts, zise Stan vesel, clătinându-se spre ei. Femeia aia autoritară din față care s-a urcat cu voi ne-a zis să vă lăsăm să coborâți printre primii. Dar mai întâi o s-o lăsăm pe doamna Marsh să coboare – se auzi cineva care vărsa la etajul de dedesubt, iar apoi un zgomot îngrozitor, ca de împroșcare – nu se simte tocmai bine.

Câteva clipe mai târziu, Autobuzul Salvator se opri scârțâind în fața unui mic bar care se dădu la o parte ca să evite coliziunea. Îl auziră pe Stan îndemnând-o să coboare pe săraca doamnă Marsh, precum și șușotelile ușurate ale pasagerilor alături de care fusese la etajul doi. Autobuzul porni mai departe, prinzând viteză, până când...

BANG.

Treceau prin Hogsmeade, unde era plin de zăpadă. Harry zări „Capul de mistreț" pe strada sa lăturalnică, firma de lemn cu capul tăiat de mistreț scârțâind din cauza vântului de iarnă. Parbrizul mare fu lovit de bucățele de zăpadă. În cele din urmă se opriră în fața porților școlii Hogwarts.

Lupin și Tonks îi ajutară să coboare cu bagajele, apoi se dădură și ei jos, ca să își ia la revedere. Harry aruncă o privire în sus spre cele trei etaje ale Autobuzului Salvator și văzu că toți pasagerii se uitau în jos la ei, cu nasurile lipite de geamuri.

– O să fiți în siguranță când o să intrați pe domeniu, zise Tonks, aruncând o căutătură cercetătoare spre drumul pustiu. Să aveți un semestru plăcut, bine?

– Aveți grijă de voi, zise Lupin, dând mâna cu toți și ajungând într-un târziu și la Harry. Și fii atent, Harry, coborî el vocea, în timp ce ceilalți schimbau ultimele cuvinte de adio

cu Tonks, știu că nu-ți place Plesneală, dar este un specialist excelent în Occlumanție și noi toți - inclusiv Sirius - vrem să înveți să te aperi, așa că să te străduiești, da?

- Da, sigur, zise Harry cu greutate, uitându-se la chipul ridat prematur al lui Lupin. Păi, pe curând.

Toți șase merseră cu greu pe drumul alunecos către castel, trăgându-și cuferele după ei. Hermione vorbea deja despre cum voia să mai tricoteze niște pălării pentru spiriduși înainte să se culce. Harry se uită înapoi când ajunseră la ușa dublă de stejar de la intrare; Autobuzul Salvator dispăruse deja și aproape că își dorea să fi fost încă în el, având în vedere ce îl aștepta în seara aceea.

*

Harry își petrecu cea mai mare parte a acelei zile îngrozit la gândul celor ce se vor întâmpla seara. Cele două ore de Poțiuni din dimineața aceea nu îl ajutară deloc să își calmeze temerile, Plesneală fiind la fel de antipatic ca întotdeauna. Starea sufletească îi fu afectată și mai tare de membrii A.D. care veneau mereu la el pe holuri în pauze, întrebând plini de speranță dacă se întâlneau în seara aceea.

- Vă anunț eu în modul obișnuit când o să fie următoarea întrunire, zicea Harry de fiecare dată, dar nu pot astă-seară, trebuie să mă duc la... ăă... Poțiuni Vindecătoare.

- Te duci la Poțiuni Vindecătoare? întrebă Zacharias Smith cu un aer de superioritate, încolțindu-l pe Harry în holul de intrare după prânz. Dumnezeule mare, trebuie să fii la pământ. Plesneală nu face de obicei ore suplimentare, nu-i așa?

În timp ce Smith se îndepărta cu pași mari, într-un mod enervant de vesel, Ron se uită urât după el.

- Vrei să arunc o vrajă? Încă pot să-l nimeresc de aici, zise el, ridicând bagheta și țintind între omoplații lui Smith.

- Las-o baltă, zise Harry deprimat. Asta o să creadă toată lumea, nu-i așa? Că sunt tâm...

- Bună, Harry zise o voce din spatele lui.

Se întoarse și o văzu pe Cho stând acolo.

- A, zise Harry în timp ce stomacul lui făcu un salt neplă-

cut. Bună!

– Harry, noi mergem la bibliotecă, zise Hermione hotărâtă, în timp ce îl apuca pe Ron de cot și îl trăgea către scara de marmură.

– Ai avut un Crăciun frumos? întrebă Cho.

– Da, nu a fost rău, zise Harry.

– Al meu a fost destul de liniștit, spuse Cho, care, cine știe de ce, părea destul de stânjenită. Ăă... se mai face o excursie în Hogsmeade luna viitoare, ai văzut anunțul?

– Poftim? A, nu, nu m-am uitat la avizier de când m-am întors.

– Da, este de Ziua Îndrăgostiților...

– Bine, spuse Harry, întrebându-se de ce îi spunea asta. Păi, presupun că vrei să...?

– Doar dacă vrei și tu, zise ea nerăbdătoare.

Harry făcu ochii mari. Voise să spună, „Presupun că vrei să știi când are loc următoarea întâlnire A.D.?" însă răspunsul ei nu părea să se potrivească.

– Eu... ăă... zise el.

– A, e în ordine, dacă nu vrei, zise ea, oarecum jignită. Nu-ți face griji. Ne... ne mai vedem.

Se îndepărtă. Harry rămase uitându-se după ea, cu creierul funcționându-i la viteză maximă. Apoi o piesă se puse în mișcare.

– Cho! Hei... CHO!

Fugi după ea, ajungând-o din urmă la jumătatea scării de marmură.

– Ăă... vrei să mergi cu mine în Hogsmeade de Ziua Îndrăgostiților?

– Ooo, da! zise ea, făcându-se roșie ca focul și zâmbindu-i larg.

– În ordine... păi... atunci așa rămâne, zise Harry, care simți că până la urmă ziua nu avea să fie total pierdută, și țopăi realmente până la bibliotecă, după Ron și Hermione, înaintea orelor de după-amiază.

Însă până la ora șase în seara aceea, nici măcar bucuria

de a o fi invitat cu succes pe Cho în oraș nu putu să liniștească sentimentul de rău augur care era mai intens cu fiecare pas pe care îl făcea Harry spre biroul lui Plesneală.

Se opri în fața ușii când ajunse acolo, dorindu-și să fi fost aproape oriunde altundeva. Apoi, trăgând aer în piept, ciocăni și intră.

Camera întunecoasă era înțesată cu rafturi pe care se aflau sute de borcane cu bucățele cleioase de animale și plante care pluteau în poțiuni multicolore. Într-un colț era un dulap plin de ingrediente din care Plesneală îl acuzase cândva pe Harry - nu fără motiv - că furase ceva. Însă lui Harry îi fu atrasă atenția de biroul unde, într-o baie de lumină, se găsea un lighean de piatră nu tocmai adânc, inscripționat cu rune și simboluri. Harry îl recunoscu imediat - era Pensivul lui Dumbledore. Întrebându-se ce căuta acolo, tresări când din umbră se auzi vocea rece a lui Plesneală.

- Închide ușa după tine, Potter!

Harry îl ascultă, cu sentimentul îngrozitor că devenise prizonier. Când se întoarse, Plesneală apăru în lumină și îi indică în tăcere scaunul din fața biroului. Harry se așeză și la fel făcu și Plesneală, cu ochii negri și reci fixați asupra lui Harry, și cu o antipatie evidentă în fiecare trăsătură a feței.

- Ei bine, Potter, știi de ce ești aici, zise el. Domnul director m-a rugat să îți predau Occlumanția. Tot ce pot să sper este că te vei dovedi mai priceput decât la Poțiuni.

- Da, zise Harry scurt.

- Chiar dacă ăsta nu este un curs obișnuit, Potter, zise Plesneală, cu ochii îngustându-i-se amenințător, eu sunt tot profesorul tău și drept urmare poți să îmi spui și acum „domnule" sau „domnule profesor".

- Da... domnule, zise Harry.

- Acum, Occlumanția. Așa cum ți-am zis în bucătăria nașului tău, această ramură a magiei blochează mintea împotriva pătrunderii și a influenței magice.

- Și de ce crede domnul profesor Dumbledore că am nevoie de ea, domnule? zise Harry, uitându-se direct în ochii

lui Plesneală și întrebându-se dacă profesorul îi va răspunde.

Plesneală îi întoarse privirea pentru o clipă și apoi spuse disprețuitor:

– Potter, sunt convins că până și tu trebuie să-ți fi dat seama până acum. Lordul Întunecat este foarte priceput la Legilimanție...

– Ce este asta? Domnule?

– Este abilitatea de a scoate sentimente și amintiri din mintea altcuiva...

– Poate să citească gândurile? zise Harry repede, adeverindu-i-se cele mai mari temeri.

– Potter, nu ești deloc subtil, zise Plesneală, cu o sclipire a ochilor întunecați. Nu înțelegi delimitările fine. Este unul dintre defectele care te fac un creator de poțiuni lamentabil.

Plesneală se opri pentru o clipă, părând să savureze plăcerea de a-l fi insultat pe Harry, înainte să continue.

– Doar Încuiații vorbesc de „citirea gândurilor". Mintea nu este o carte care poate fi deschisă după voie și examinată oricând. Gândurile nu sunt gravate în interiorul craniilor, pentru a putea fi înțelese de orice invadator. Mintea este ceva complex și pluristratificat, Potter – sau cel puțin așa sunt majoritatea minților, zise el zâmbind batjocoritor. Însă este adevărat că aceia care stăpânesc Legilimanția pot, în anumite condiții, să cerceteze mințile victimelor și să interpreteze corect ceea ce descoperă. Lordul Întunecat, de exemplu, știe aproape întotdeauna când este mințit. Doar cei pricepuți la Occlumanție pot să își închidă acele sentimente și amintiri care contrazic minciuna și pot în felul ăsta să rostească lucruri false în prezența sa fără să fie descoperiți.

Indiferent ce spunea Plesneală, lui Harry Legilimanția i se părea că era cititul gândurilor și nu îi plăcea deloc cum suna.

– Așa că ar putea să știe ce gândim chiar acum? Domnule?

– Lordul Întunecat se află la o distanță considerabilă, iar pereții și domeniul Hogwarts sunt păzite de multe vrăji și farmece antice, care asigură siguranța fizică și mintală a celor care locuiesc aici, zise Plesneală. Timpul și spațiul contează în

magie, Potter. Contactul vizual este de obicei esențial în Legilimanție.

– Păi atunci, de ce trebuie să învăț Occlumanție?

Plesneală îl privi pe Harry, trecându-și în acest timp un deget lung și subțire peste buze.

– Se pare că regulile obișnuite nu se aplică și în cazul tău, Potter. Blestemul care n-a reușit să te omoare pare să fi creat un fel de legătură între tine și Lordul Întunecat. Dovezile sugerează că uneori, când mintea este cel mai relaxată și mai vulnerabilă – când dormi, de exemplu – împărtășești gândurile și trăirile Lordului Întunecat. Domnul director crede că nu este de dorit ca lucrurile să continue astfel. Dorește să te învăț cum să îți blochezi mintea împotriva Lordului Întunecat.

Lui Harry reîncepu să-i bată inima cu putere. Explicația nu avea nici un dram de logică.

– Dar de ce vrea domnul profesor Dumbledore să o împiedice? întrebă el brusc. Nu prea îmi place, dar a fost folositor, nu-i așa? Adică... am văzut cum șarpele ăla l-a atacat pe domnul Weasley și, dacă nu aș fi făcut-o, domnul profesor Dumbledore nu ar fi putut să-l salveze, nu-i așa? Domnule?

Plesneală se holbă la Harry pentru câteva clipe, trecându-și în continuare un deget peste buze. Când vorbi din nou, o făcu rar și deliberat, de parcă ar fi cântărit fiecare cuvânt.

– Se pare că Lordul Întunecat nu a știut de legătura dintre voi până de foarte curând. Se pare că până acum i-ai trăit sentimentele și i-ai împărtășit gândurile, fără ca el să fie la curent. Totuși, viziunea pe care ai avut-o cu puțin timp înainte de Crăciun...

– Cea cu șarpele și cu domnul Weasley?

– Nu mă întrerupe, Potter, zise Plesneală pe un ton periculos. După cum spuneam, viziunea pe care ai avut-o cu puțin timp înainte de Crăciun a reprezentat o incursiune atât de puternică în gândurile Lordului Întunecat...

– Eu am fost în mintea șarpelui, nu în a lui!

– Parcă tocmai ți-am spus să nu mă întrerupi, Potter!

Însă lui Harry nu îi păsa că Plesneală era supărat; cel puțin avea șansa să-i dea de cap acestei chestiuni; Harry se mișcase în scaun, fără să își dea seama, și ajunsese chiar pe margine, încordat de parcă ar fi fost gata să-și ia zborul.

– Cum de am văzut prin ochii șarpelui, dacă-i împărtășesc gândurile lui Cap-de-Mort?

– Nu pronunța numele Lordului Întunecat! răcni Plesneală.

Urmă o tăcere de rău augur. Cei doi se uitară urât unul la altul peste Pensiv.

– Domnul profesor Dumbledore îi pronunță numele, zise Harry încet.

– Dumbledore este un vrăjitor extraordinar de puternic, murmură Plesneală. Dacă el se poate simți destul de în siguranță pentru a-i folosi numele... noi ceilalți...

Își frecă antebrațul stâng, părând să o facă inconștient, în locul unde Harry știa că avea ars în piele Semnul Întunecat.

– Nu am vrut să știu decât motivul pentru care... începu Harry din nou, cu o voce politicoasă.

– Se pare că ai intrat în mintea șarpelui pentru că acolo era Lordul Întunecat în acel moment, se răsti Plesneală. Poseda șarpele în clipa aceea, iar tu ai visat că erai în el.

– Și Cap – el și-a dat seama că eram acolo?

– Se pare că da, zise Plesneală calm.

– De unde știți? zise Harry imperios. Este doar o bănuială a domnului profesor Dumbledore, sau...?

– Ți-am zis, spuse Plesneală, stând rigid pe scaun, cu ochii întredeschiși, să îmi spui „domnule".

– Da, domnule, zise Harry nerăbdător, dar de unde știți...?

– Este de ajuns că știm, spuse Plesneală repezit. Ceea ce contează este că acum Lordul Întunecat este conștient de faptul că reușești să pătrunzi în gândurile și în sentimentele lui. De asemenea, a dedus că procesul ar putea funcționa și invers; adică, și-a dat seama că ar putea să pătrundă și el în gândurile și sentimentele tale...

– Și ar putea încerca să mă determine să fac ceva? întrebă Harry. Domnule? adăugă el repede.

– S-ar putea, zise Plesneală, cu un aer detașat și glacial. Ceea ce ne aduce înapoi la Occlumanție.

Plesneală își scoase bagheta dintr-un buzunar interior al robei și Harry se încordă pe scaun, însă Plesneală doar își duse bagheta la tâmplă și-i puse vârful la rădăcina slinoasă a părului său. Când o îndepărtă, ieși o substanță argintie, întinzându-se de la tâmplă la baghetă ca un fir de borangic care se rupse când profesorul trase bagheta și căzu grațios în Pensiv, unde se amestecă într-o substanță alb-argintie, care nu era nici abur, nici lichid. Încă de două ori, Plesneală își ridică bagheta la tâmplă și depuse substanța argintie în ligheanul de piatră; apoi, fără să dea nici o explicație pentru comportamentul său, ridică Pensivul cu grijă, îl duse la o parte pe un raft și se întoarse cu fața spre Harry, cu bagheta pregătită.

– Ridică-te și scoate-ți bagheta, Potter.

Harry se ridică neliniștit. Cei doi se înfruntară din priviri pe deasupra biroului.

– Poți să îți folosești bagheta ca să încerci să mă dezarmezi, sau ca să te aperi după cum îți trece prin cap, zise Plesneală.

– Și dumneavoastră ce o să faceți? întrebă Harry, uitându-se neliniștit la bagheta lui Plesneală.

– Eu sunt pe cale să încerc să pătrund în mintea ta, spuse Plesneală cu blândețe. O să încercăm să vedem cât de bine reziști. Mi s-a spus că ai arătat deja că ai aptitudini, când ai rezistat Blestemului Imperius. Vei descoperi că în acest caz este nevoie de puteri asemănătoare... pregătește-te chiar acum. *Legilimens!*

Plesneală lovi înainte ca Harry să fi fost pregătit, înainte să fi început măcar să se gândească la o formă de opoziție.

Biroul se roti sub ochii lui și dispăru; imagine după imagine îi treceau prin minte ca un film derulat rapid și atât de realist, încât îl făcea inconștient la ce se afla în jur.

Avea cinci ani, îl privea pe Dudley cum mergea pe noua sa bicicletă roșie și inima îi exploda de invidie... avea nouă ani și buldogul Spintecătorul alerga după el și îl făcea să se urce într-un copac, iar soții Dursley râdeau jos pe peluză... stătea cu

Jobenul Magic pe cap și îi spunea că s-ar descurca la Viperini... Hermione zăcea în aripa spitalului, cu fața plină de păr des și negru... o sută de Dementori îl înconjurau lângă lacul întunecat... Cho Chang se apropia de el sub vâsc...

Nu, zise o voce din mintea lui Harry, în timp ce amintirea lui Cho se apropia, *nu o să vezi asta, nu o s-o vezi, este ceva personal...*

Simți o durere acută în genunchi. Revăzu biroul lui Plesneală și-și dădu seama că se prăbușise pe jos; se lovise tare cu unul dintre genunchi de un picior al biroului lui Plesneală. Se uită la profesor, care își coborâse bagheta și își freca încheietura. Era un semn roșu acolo, ca o urmă de arsură.

– Ai vrut să faci Blestemul Înțepător? întrebă Plesneală calm.

– Nu, zise Harry supărat, ridicându-se de pe podea.

– Așa m-am gândit și eu, zise Plesneală disprețuitor. M-ai lăsat să ajung prea departe. Ai pierdut controlul.

– Ați văzut tot ce am văzut și eu? întrebă Harry, fără să fie sigur că vroia să audă răspunsul.

– Fragmente din ce ai văzut tu, zise Plesneală, strângând din buze. Al cui era câinele?

– Al mătușii Marge, murmură Harry, urându-l pe Plesneală.

– Păi, pentru prima încercare nu a fost atât de jalnic pe cât ar fi putut să fie, spuse Plesneală, ridicându-și iar bagheta. Până la urmă ai reușit să mă oprești, deși ai pierdut timp și energie strigând. Trebuie să te concentrezi în continuare. Îndepărtezi prin puterea minții ceea ce nu vrei să ai aproape și nu mai ești nevoit să recurgi la baghetă.

– Încerc, zise Harry supărat, dar nu îmi spuneți cum!

– Vezi cum te porți, Potter, spuse Plesneală amenințător. Acum, vreau să închizi ochii.

Harry îi aruncă o căutătură urâtă, înainte să facă ce i se spusese. Nu îi plăcea ideea de a sta acolo cu ochii închiși, în timp ce Plesneală se afla în fața lui, cu bagheta în mână.

– Eliberează-ți mintea, Potter, zise vocea rece a lui Plesneală. Detașează-te de sentimente...

Însă furia lui Harry față de Plesneală continuă să îi curgă prin vine ca veninul. Să se detașeze de furia sa? La fel de ușor s-ar fi putut detașa de propriile picioare...

– Nu o faci, Potter... trebuie să fii mai disciplinat de atât... acum, concentrează-te...

Harry încercă să își elibereze mintea și se strădui să nu gândească, să nu își amintească și să nu simtă...

– Hai să mai încercăm o dată... la trei... Unu – doi – trei *Legilimens!*

Un dragon mare și negru se așeza pe picioarele din spate în fața lui... tatăl și mama sa îi făceau cu mâna dintr-o oglindă fermecată... Cedric Diggory zăcea pe pământ, privindu-l cu niște ochi pustii...

– NUUUUUUU!

Harry era iar în genunchi, cu fața în mâini și îl durea creierul de parcă cineva ar fi încercat să i-l scoată din craniu.

– Ridică-te! zise Plesneală tăios. Ridică-te! Nu te străduiești, nu faci nici un efort. Îmi permiți să îți pătrund în amintirile de care te temi, îmi oferi niște arme!

Harry se ridică din nou. Îi bătea inima cu putere, de parcă l-ar fi văzut aievea pe Cedric mort în cimitir. Plesneală părea mai palid decât de obicei și mai supărat, dar nici pe departe la fel de iritat ca Harry.

– Fac... eforturi, zise acesta printre dinți.

– Ți-am spus să te eliberezi de trăiri!

– Da? Păi, în clipa asta îmi este foarte greu, se îmbufnă Harry.

– Atunci vei fi o pradă ușoară pentru Lordul Întunecat! tună Plesneală. Proștii care merg mândri cu inima înainte, care nu își pot controla sentimentele, care se delectează cu amintiri triste și se lăsă provocați atât de ușor... cu alte cuvinte, oamenii slabi... nu au nici o șansă împotriva puterilor sale! Îți va pătrunde în minte ridicol de ușor, Potter!

– Nu sunt slab, zise Harry pe o voce joasă, cuprins de o mânie atât de mare, încât se gândi că ar fi putut să îl atace pe Plesneală cât de curând.

– Atunci dovedește-o! Stăpânește-te! strigă Plesneală. Controlează-ți furia, disciplinează-ți mintea! O să mai încercăm o dată! Acum, pregătește-te! *Legilimens!*

Îl urmărea pe unchiul Vernon cum bătea în cuie căsuța poștală... o sută de Dementori pluteau traversând lacul spre el... alerga pe un coridor fără ferestre cu domnul Weasley... se apropiau de ușa neagră și simplă de la capătul coridorului... Harry se așteptă să intre... dar domnul Weasley îl conduse spre stânga, coborând un etaj de trepte de piatră...

– ȘTIU! ȘTIU!

Era iar în patru labe pe podeaua din biroul lui Plesneală, cicatricea îl ustura neplăcut, însă vocea care tocmai îi părăsise buzele era triumfătoare. Se ridică iar și îl văzu pe Plesneală holbându-se la el, cu bagheta ridicată. Se părea că, de data asta, Plesneală ridicase vraja înainte ca Harry să fi apucat să încerce să se opună.

– Ce s-a întâmplat, Potter? întrebă el, privindu-l atent pe Harry.

– Am văzut ... mi-am amintit, gemu Harry. Tocmai mi-am dat seama...

– Ce ți-ai dat seama? întrebă Plesneală tăios.

Harry nu îi răspunse imediat; încă savura momentul de iluminare absolută, în timp ce își freca fruntea...

Visase de luni întregi un coridor fără ferestre, care avea în capăt o ușă închisă, fără să priceapă vreodată că era un loc real. Acum, revăzând amintirea, știu că în tot acest timp visase coridorul pe care fugise cu domnul Weasley pe doisprezece august, când se grăbeau să ajungă la sălile de judecată de la Minister; era holul care ducea la Departamentul Misterelor, iar domnul Weasley fusese acolo când fusese atacat de șarpele lui Cap-de-Mort.

Ridică privirea spre Plesneală.

– Ce se află în Departamentul Misterelor?

– Ce ai spus? întrebă Plesneală încet și Harry constată foarte satisfăcut că Plesneală se enervase.

– Am întrebat ce se află în Departamentul Misterelor,

domnule? zise Harry.

– Și de ce, mă rog, zise Plesneală rar, întrebi asemenea lucruri?

– Pentru că, spuse Harry, urmărindu-l pe Plesneală și așteptându-i reacția, acel coridor pe care l-am văzut îl visez de luni de zile... tocmai l-am recunoscut... duce la Departamentul Misterelor... și cred că acolo există ceva ce Cap-de-Mort vrea...

– Ți-am spus să nu pronunți numele Lordului Întunecat!

Se uitară urât unul la altul. Harry simți iar că îl durea cicatricea, însă acum nu-i mai păsa. Plesneală părea agitat; însă când vorbi din nou, era ca și când ar fi încercat să pară calm și detașat.

– În Departamentul Misterelor, Potter, există multe lucruri, dintre care ai înțelege foarte puține și nu te privește nici unul. Ai priceput?

– Da, zise Harry, frecându-și încă cicatricea care îl durea și mai tare.

– Vreau să vii aici miercuri la aceeași oră. O să continuăm atunci.

– Bine, zise Harry, dorindu-și cu disperare să iasă din biroul lui Plesneală și să-i găsească pe Ron și Hermione.

– Trebuie să îți eliberezi mintea de orice trăire în fiecare seară înainte să adormi; să o golești, să o faci să fie pustie și liniștită, înțelegi?

– Da, spuse Harry, care abia dacă îl mai asculta.

– Și ai grijă, Potter... voi ști dacă nu ai exersat...

– Da, murmură Harry.

Își luă ghiozdanul, îl aruncă pe umăr și se îndreptă grăbit spre ușa de la birou. Când o deschise, se uită înapoi la Plesneală, care era cu spatele la Harry, își culegea propriile gânduri din Pensiv și le punea cu grijă înapoi în propriul cap. Harry ieși fără să mai spună un cuvânt, închizând cu atenție ușa în urma lui, cu cicatricea zvâcnindu-i dureros.

Îi găsi pe Ron și pe Hermione la bibliotecă, unde lucrau la cel mai recent munte de teme date de Umbridge. Alți

elevi, aproape toți din anul cinci, stăteau la mesele cu lămpi din apropiere, cu nasul în cărți, și scriind de zor cu penele, în timp ce cerul de dincolo de fereastra cu șipci verticale se întuneca din ce în ce mai tare. Singurul sunet care se mai auzea era scârțâitul ușor, făcut de unul dintre pantofii lui Madam Pince, în timp ce bibliotecara se plimba amenințător printre rafturi, respirând în ceafa celor care îi atingeau prețioasele cărți.

Harry își dădu seama că avea frisoane; îl durea în continuare cicatricea și simțea că avea un început de febră.

Când se așeză vizavi de Ron și Hermione, se zări în oglinda din spatele lor; era foarte palid și cicatricea părea mai evidentă decât de obicei.

– Cum a fost? șopti Hermione, adăugând îngrijorată: Harry, te simți bine?

– Da... mi-e... bine... nu știu. Fiți atenți... tocmai mi-am dat seama de ceva...

Și le spuse ce se întâmplase și ce dedusese.

– Deci... vrei să spui că... șopti Ron, în timp ce Madam Pince trecea pe lângă ei, cu pantoful scârțâind ușor, că arma... chestia pe care o vrea Știi-Tu-cine... se află la Ministerul Magiei?

– În Departamentul Misterelor, acolo trebuie să fie, șopti Harry. Am văzut ușa aia când m-a dus tatăl tău la sălile de judecată, la audierea mea, și sigur e cea pe care o păzea când l-a mușcat șarpele.

Hermione scoase un oftat lung și încet.

– Bineînțeles, șopti ea.

– Bineînțeles, ce? zise Ron nerăbdător.

– Ron, gândește-te puțin... Sturgis Podmore a încercat să treacă de o ușă de la Ministerul Magiei... aia trebuie să fi fost, e prea mare coincidența!

– Cum a încercat Sturgis să intre prin efracție, când el e de partea noastră? întrebă Ron.

– Păi, nu știu, recunoscu Hermione. E puțin cam ciudat...

– Ia zi, ce se află la Departamentul Misterelor? îl întrebă

Harry pe Ron. Tatăl tău a zis vreodată ceva de asta?

– Știu că celor care lucrează acolo li se spune „nevorbitori", zise Ron, încruntându-se. Pentru că nimeni nu pare să știe exact ce se face acolo... E un loc straniu pentru a ține o armă.

– Nu e deloc straniu, este perfect logic, spuse Hermione. Presupun că trebuie să fie ceva strict secret, care e prelucrat de Minister... Harry, sigur te simți bine?

Harry tocmai își trecuse ambele mâini peste frunte, de parcă ar fi încercat să o netezească ușor cu fierul.

– Da... mi-e bine, zise el, lăsându-și în jos mâinile care tremurau. Mă simt doar puțin... nu prea îmi place Occlumanția.

– Presupun că oricine altcineva s-ar simți la fel de slăbit dacă i-ar fi fost atacată mintea de atâtea ori, spuse Hermione înțelegătoare. Fii atent, hai să ne întoarcem în camera de zi, acolo o să fie ceva mai confortabil.

Însă camera de zi era aglomerată, plină de hohote de râs și de entuziasm; Fred și George își prezentau cel mai recent articol de marfă din magazinul de glume.

– Pălăriile Decapitate! strigă George, în timp ce Fred flutura o pălărie ascuțită, ornată cu o pană pufoasă roz, în fața elevilor care îl urmăreau. Doi galioni fiecare, ia priviți-l pe Fred!

Fred își puse pălăria pe cap, zâmbind. Preț de o clipă, arătă doar stupid; apoi îi dispăru atât pălăria, cât și capul.

Mai multe fete țipară, însă toți ceilalți râseră în hohote.

– Și jos! strigă George, iar mâna lui Fred păru să pipăie după ceva prin aer, deasupra umărului, după care îi reapăru capul, când își dădu jos pălăria cu pană roz.

– Dar cum funcționează pălăriile alea? zise Hermione, cu atenția distrasă de la teme, privindu-i pe Fred și pe George. Mă rog, e clar că e un fel de Vrajă de Invizibilitate, dar este destul de deșteaptă, având în vedere că a extins câmpul invizibilității dincolo de limitele unui obiect fermecat... Însă îmi imaginez că farmecul nu ar dura prea mult timp.

Harry nu răspunse; îi era rău.

– Trebuie să fac asta mâine, murmură el, punându-și la loc în ghiozdan cărțile pe care tocmai le scosese.

– Păi, atunci notează-ți în agenda de teme, zise Hermione încurajator. Ca să nu uiți.

Harry și Ron schimbară niște priviri rapide, după care Harry băgă mâna în ghiozdan, scoase agenda și o deschise nesigur.

– Nu o lăsa pe mai târziu, ești de mâna a doua – un molâu! îl certă cartea, în timp ce Harry își nota tema pentru Umbridge, iar Hermione zâmbea spre agendă.

– Cred că mă duc să mă culc, zise Harry, vârându-și agenda de teme înapoi în ghiozdan și gândindu-se să nu uite să o arunce în foc cu prima ocazie.

Traversă camera de zi, ferindu-se de George, care încercă să îi pună o Pălărie Decapitată pe cap, și ajunse în liniștea și răcoarea de pe scara de piatră care ducea către dormitoarele băieților. Iar îi era rău, exact ca în noaptea în care avusese viziunea cu șarpele, dar se gândi că i-ar fi prins bine să se întindă puțin.

Deschise ușa camerei sale și făcu un pas dincolo de prag, când simți o durere atât de puternică, încât crezu că cineva îi despicase creștetul. Nu știa unde era, dacă stătea întins sau în picioare, și nici măcar cum îl cheamă.

În urechi îi răsună un râset nebunesc... era mai fericit decât fusese de foarte mult timp... încântat, înnebunit, triumfător... se întâmplase ceva minunat, absolut minunat...

– Harry? HARRY!

Cineva îi dăduse o palmă. Râsetul nebunesc fu marcat de un strigăt de durere. Fericirea se scurse din el, însă râsetul continuă...

Deschise ochii și, făcând-o, își dădu seama că râsetul sălbatic venea din propria gură. În clipa în care își dădu seama, acesta încetă; Harry se trezi gâfâind pe podea, holbându-se spre tavan, cu cicatricea zvâcnindu-i îngrozitor. Ron era aplecat deasupra lui, părând foarte îngrijorat.

– Ce s-a întâmplat? zise el.

– Nu... nu știu... icni Harry, ridicându-se în capul oaselor. Este foarte fericit... foarte fericit...

– Știi-Tu-Cine?

– S-a întâmplat ceva de bine, bâigui Harry.

Tremura la fel de tare cum făcuse după ce văzuse cum șarpele îl atacase pe domnul Weasley și îi era foarte rău.

– Ceva ce spera să se întâmple.

Cuvintele se auziră, la fel cum se întâmplase în vestiarul Cercetașilor, de parcă le-ar fi rostit un străin prin gura lui Harry, și totuși, știa că erau adevărate. Trase aer în piept, impunându-și să nu vomite pe Ron. Era foarte bucuros că Dean și Seamus nu erau acolo ca să-l vadă.

– Hermione mi-a zis să vin să văd ce faci, spuse Ron încet, ajutându-l pe Harry să se ridice în picioare. A spus că la ora asta probabil că ești vulnerabil, după ce s-a jucat Plesneală cu mintea ta... Totuși, presupun că o să-ți fie de ajutor de-acum încolo, nu-i așa?

Se uită nesigur la Harry, în timp ce îl ajuta să se ducă la patul său. Harry încuviință nu foarte convins și se prăbuși pe perne, simțind dureri în tot corpul după ce căzuse de atâtea ori în seara aceea, cu cicatricea usturându-l în continuare. Nu putea să nu aibă impresia că prima incursiune în Occlumanție îi slăbise rezistența minții, în loc să i-o întărească, și se întreba cu un sentiment de mare neliniște ce se întâmplase de îl făcuse pe Cap-de-Mort mai fericit decât fusese de paisprezece ani încoace.

– CAPITOLUL XXV –

CĂRĂBUŞUL LA STRÂMTOARE

Întrebarea lui Harry primi un răspuns chiar dimineața următoare. Când Hermione primi *Profetul zilei,* îl desfășură, privi prima pagină pentru o clipă și scoase un icnet care îi făcu pe toți cei din jur să se holbeze la ea.

– Ce e? ziseră Harry și Ron într-un glas.

Drept răspuns, fata întinse ziarul pe masă în fața lor și arătă zece fotografii alb-negru care umpluseră prima pagină, nouă dintre ele înfățișând niște chipuri de vrăjitori, iar a zecea, o vrăjitoare. Unii dintre cei din fotografii spuneau încet lucruri batjocoritoare; alții băteau ritmul cu degetele pe rama pozelor, părând impertinenți. Fiecare fotografie era însoțită de un nume și de crima pentru care fusese trimisă acea persoană la Azkaban.

Antonin Dolohov, stătea scris sub un vrăjitor cu chipul lung, palid și schimonosit, care se uita batjocoritor la Harry, *condamnat pentru uciderea brutală a lui Gideon și Fabian Prewett.*

Algernon Rookwood, era indicația de sub un bărbat ciupit de vărsat, cu părul slinos, care se sprijinea plictisit de rama pozei, *condamnat pentru împărtășirea unor secrete ale Ministerului Magiei Celui Ce Nu Trebuie Numit.*

Însă ochii lui Harry fură atrași de fotografia vrăjitoarei. Chipul ei ieșise în evidență din prima clipă când văzuse pagina. În poză avea un păr lung, negru, neîngrijit și nepieptănat, deși îl văzuse lins, des și strălucitor. Se uita urât la el cu niște ochi umbriți și cu un zâmbet disprețuitor pe buzele subțiri. Ca și Sirius, păstra urme ale unei frumuseți deosebite, dar ceva –

poate Azkabanul - îi răpise cea mai mare parte din această frumusețe.

Bellatrix Lestrange, condamnată pentru torturarea și schilodirea lui Frank și Alice Poponeață.

Hermione îi dădu un cot lui Harry și îi arătă titlul de deasupra pozelor, pe care Harry însă nu îl citise, concentrându-se asupra lui Bellatrix.

EVADARE ÎN MASĂ DIN AZKABAN

MINISTERUL SE TEME CĂ BLACK ESTE „PUNCTUL DE REPER" PENTRU VECHII DEVORATORI AI MORȚII

- Black? zise Harry tare. Nu se...?

- Ssst! șopti Hermione disperată. Nu atât de tare... citește doar!

Ministerul Magiei a anunțat că aseară a avut loc o evadare în masă din Azkaban.

Vorbind cu reporterii în biroul personal, Cornelius Fudge, Ministrul Magiei, a confirmat că zece prizonieri periculoși au evadat ieri la primele ore ale serii și că l-a informat deja pe prim-ministrul Încuiat în legătură cu firea periculoasă a acestor indivizi.

„Ne găsim, din păcate, în aceeași situație în care am fost acum doi ani și jumătate, când a scăpat criminalul Sirius Black", a declarat Fudge aseară. „Și suntem siguri că aceste evadări sunt legate între ele. O evadare de o asemenea anvergură indică un ajutor din afară și nu trebuie să uităm că Black, prima persoană care a evadat vreodată din Azkaban, ar fi ajutorul ideal pentru ca și alții să îi calce pe urme. Credem că este posibil ca acești indivizi, printre care și verișoara lui Black, Bellatrix Lestrange, să se fi strâns în jurul lui Black, alegându-și-l conducător. Cu toate acestea, facem eforturi pentru a-i prinde pe criminali și implorăm comunitatea vrăjitorească să fie cu ochii în patru. Aceste persoane trebuie evitate cu orice preț."

- Poftim, Harry, zise Ron, îngrozit și în același timp

uimit. De asta a fost fericit aseară.

– Nu pot să cred, spuse Harry, Fudge dă vina pe Sirius pentru evadare?

– Ce altceva poate să facă? zise Hermione cu amărăciune. Nu prea poate să spună, „Ne pare rău, oameni buni, Dumbledore m-a avertizat că s-ar putea să se întâmple așa ceva, paznicii Azkaban-ului i s-au alăturat Lordului Cap-de-Mort" – nu mai scânci, Ron – „și acum cei mai înverșunați adepți ai lui Cap-de-Mort au evadat și ei." Cum să zic, a petrecut mai mult de șase luni de zile spunându-le tuturor că tu și cu Dumbledore sunteți niște mincinoși, nu-i așa?

Hermione deschise ziarul și începu să citească articolul din interior, în timp ce Harry se uita prin Marea Sală. Nu înțelegea de ce colegii săi nu păreau speriați și nici măcar nu discutau despre vestea înfiorătoare de pe prima pagină, însă foarte puțini primeau ziarul zilnic, ca Hermione. Toți vorbeau despre teme, despre vâjthaț și despre cine știe ce alte prostii, când, în afara acestor ziduri, rândurile simpatizanților lui Cap-de-mort fuseseră îngroșate de încă zece Devoratori ai Morții.

Își ridică privirea spre masa profesorilor. Acolo era cu totul altceva. Dumbledore și profesoara McGonagall erau cufundați într-o discuție, arătând amândoi extrem de sumbri. Doamna profesoară Lăstar avea *Profetul* sprijinit de o sticlă de ketchup și citea atât de concentrată prima pagină, încât nu observase cum gălbenușul de ou din lingura inertă i se prelingea încet în poală. Între timp, la capătul opus al mesei, profesoara Umbridge mânca dintr-un bol cu fulgi de ovăz cu mare poftă. Era pentru prima oară că ochii ei umflați, ca de broască râioasă, nu cercetau Marea Sală și nu se uitau la elevii care nu se comportau cum se cuvine. Se încrunta în timp ce înghițea și din când în când arunca o privire răutăcioasă către partea cealaltă a mesei, unde Dumbledore și McGonagall discutau atât de aprins.

– Vai de mine... zise Hermione uimită, uitându-se în continuare la ziar.

– Acum ce mai e? zise Harry repede și destul de iritat.

– Este... groaznic, spuse Hermione afectată.

Împături ziarul pe jumătate la pagina zece și îl dădu lui Harry și Ron.

DECESUL TRAGIC AL UNUI ANGAJAT
AL MINISTERULUI MAGIEI

Spitalul Sf. Mungo a promis o anchetă completă aseară, după ce angajatul Ministerului Magiei Broderick Bode, în vârstă de 49 de ani, a fost descoperit mort în patul său, sugrumat de o plantă din ghiveci. Vindecătorii chemați la fața locului nu au reușit să îl readucă la viață pe domnul Bode, care fusese rănit într-un accident profesional cu câteva săptămâni înainte de a muri.

Vindecătoarea Miriam Strout, care se ocupa de salonul domnului Bode în momentul incidentului, a fost suspendată și i s-a reținut salariul, dar nu a fost de găsit pentru a comenta evenimentul de ieri.

Totuși, vrăjitorul care este purtător de cuvânt al spitalului a declarat:

„Sf. Mungo regretă profund moartea domnului Bode, a cărui stare se îmbunătățise în mod constant înaintea acestui accident tragic. Avem reguli stricte pentru decorarea permisă în saloanele noastre, dar se pare că vindecătoarea Strout, ocupată pe perioada Crăciunului, a trecut cu vederea pericolele plantei de pe noptiera domnului Bode. Având în vedere că exprimarea și mobilitatea dânsului evoluaseră favorabil, vindecătoarea Strout îl încurajase pe domnul Bode să aibă el însuși grijă de plantă, fără să își dea seama că nu era o Floare-Zburătoare obișnuită, ci un lăstar de Capcana Diavolului, care, când a fost atins de domnul Bode, aflat în convalescență, l-a sugrumat imediat.

Sf. Mungo încă nu poate să explice prezența plantei în salon și roagă toate vrăjitoarele sau vrăjitorii care au informații despre acest caz să le facă publice."

– Bode... zise Ron. Bode. Îmi sună cunoscut...

– L-am văzut, șopti Hermione. La Sf. Mungo, ții minte?

Era în patul de vizavi de cel al lui Lockhart, stătea cu ochii în tavan. Și am văzut când i s-a adus Capcana Diavolului. Vindecătoarea a zis că era un cadou de Crăciun.

Harry cercetă iar articolul. Un sentiment de groază îi ridică fierea în gât.

– Cum de nu am recunoscut Capcana Diavolului? Am mai văzut-o... am fi putut să împiedicăm asta.

– Cine s-ar fi așteptat să apară Capcana Diavolului într-un spital deghizată în plantă de ghiveci? zise Ron tăios. Nu este vina noastră, cel care i-a trimis-o tipului e de vină! Trebuie să fie un nenorocit, de ce n-a verificat ce-a cumpărat?

– Ah, Ron, fii serios! zise Hermione tulburată. Doar nu crezi că cineva poate să pună Capcana Diavolului într-un ghiveci și să nu-și dea seama că-l ucide pe cel care o să încerce s-o atingă? Asta... asta a fost crimă... și încă o crimă inteligentă... dacă planta a fost trimisă anonim, cum se va putea afla cine e vinovat?

Harry nu se gândea la Capcana Diavolului. Își amintea cum luase liftul, până la etajul nouă din incinta Ministerului în ziua audierii sale și de bărbatul pământiu la față care se urcase la etajul atriumului.

– L-am cunoscut pe Bode, zise el rar. L-am văzut cu tatăl tău la Minister.

Ron rămase cu gura căscată.

– L-am auzit pe tata vorbind de el acasă! Era un „nevorbitor" – lucra la Departamentul Misterelor!

Se uitară unii la alții preț de o clipă, după care Hermione trase ziarul înapoi spre ea, îl închise, se uită urât timp de o secundă la pozele de pe prima pagină ale celor zece Devoratori ai Morții care evadaseră din Azkaban și sări în picioare.

– Unde te duci? zise Ron, luat prin surprindere.

– Să trimit o scrisoare, răspunse Hermione, aruncându-și ghiozdanul pe umăr. Este... mă rog, nu știu dacă... dar merită să încerc... și sunt singura care poate să o facă.

– Urăsc când face asta, mormăi Ron, ridicându-se cu Harry de la masă și croindu-și drum, mai încet, afară din Marea Sală.

Chiar ar muri dacă ne-ar spune măcar de data asta ce pune la cale? I-ar lua cam zece secunde... hei, Hagrid!

Hagrid stătea lângă ușile din holul de la intrare, așteptând să treacă un grup de elevi de la Ochi-de-Șoim. Era încă la fel de plin de vânătăi cum fusese în ziua când se întorsese din misiunea cu uriașii și avea o nouă tăietură chiar pe nas.

– E totul în ordine cu voi? întrebă el, încercând să stoarcă un zâmbet, dar nereușind decât un fel de grimasă de durere.

– Hagrid, te simți bine? întrebă Harry, urmându-l în timp ce se mișca greoi după cei de la Ochi-de-Șoim.

– Mi-e bine, mi-e bine, spuse Hagrid cu o falsă detașare, gesticulând cu o mână și ratându-l de puțin pe profesorul Vector, care trecea speriat pe lângă el. Sunt doar ocupat, știți voi, ca de obicei... am de pregătit lecții... câteva salamandre au niște solzi ruginiți... și sunt în perioada de probă, bâigui el.

– Ești în perioada de probă? zise Ron foarte tare, încât mulți dintre elevii care treceau prin jur întoarseră capul curioși. Îmi pare rău... cum adică... ești în perioada de probă? șopti el.

– Da, spuse Hagrid. Nici nu mă așteptam la altceva, sincer să fiu. Poate că voi nu v-ați dat seama, dar inspecția aceea nu a mers prea bine, știți voi... mă rog, asta e, oftă el profund. Ar fi bine să mai frec salamandrele alea cu niște pudră de chilli sau or să le cadă cozile peste câteva săptămâni. Ne mai vedem, Harry... Ron...

Ieși târșâindu-și picioarele pe ușa dublă de la intrare și coborî treptele de piatră către terenul udat de ploaie. Harry îl privi cum se îndepărta, întrebându-se la câte vești proaste trebuia să mai reziste.

*

Faptul că Hagrid era în perioada de probă deveni o informație cunoscută în toată școala pe parcursul următoarelor câteva zile, însă, spre indignarea lui Harry, aproape nimeni nu părea supărat din cauza asta; ba chiar unii elevi, printre care mai ales Draco Reacredință, erau de-a dreptul încântați. Cât

despre moartea stranie de la Sf. Mungo a unui angajat enigmatic de la Departamentul Misterelor, se părea că Harry, Ron și Hermione erau singurii care știau și cărora le păsa. Acum exista un singur subiect de conversație: cei zece Devoratori ai Morții care evadaseră și a căror poveste se răspândise în sfârșit prin școală, de la cei care citeau ziarele. Umblau niște zvonuri conform cărora unii dintre condamnați fuseseră văzuți în Hogsmeade, crezând că se ascundeau la „Urlet în noapte" și că aveau să intre cu forța în Hogwarts, exact așa cum făcuse cândva Sirius Black.

Cei care proveneau din familii de vrăjitori crescuseră auzind numele acestor Devoratori ai Morții rostite cu aproape la fel de multă teamă ca al lui Cap-de-Mort; crimele pe care le comiseseră în timpul stăpânirii înfiorătoare a lui Cap-de-Mort erau legendare. Printre elevii de la Hogwarts se aflau rude ale victimelor lor, care acum deveneau fără să vrea subiectele unui fel de celebritate derivată în timp ce mergeau pe holuri: Susan Bones, al cărei unchi, mătușă și veri muriseră toți de mâna unuia dintre cei zece, spuse posomorâtă în timpul orei de Ierbologie că acum își dădea seama cam cum era să fii în locul lui Harry.

– Și nu știu cum poți să suporți... este groaznic, zise ea scurt, punând mult prea mult băligar de dragon pe tava ei cu lăstari de Strigă-Pocnituri, făcându-le să se zbată și să chițăie nemulțumite.

Era adevărat că, mai nou, Harry era subiectul unui nou val de șușoteli și arătări cu degetul pe holuri, și totuși, avu impresia că detectează o ușoară diferență în tonul vocilor care șușoteau. Acum păreau mai degrabă curioase decât ostile și era sigur că auzise de vreo două-trei ori fragmente de conversație care sugerau că vorbitorii nu erau mulțumiți de versiunea *Profetului* legată de felul și motivul pentru care reușiseră să evadeze din fortăreața Azkaban cei zece Devoratori ai Morții. În confuzia și frica lor, se părea că oamenii care se îndoiau se întorceau către singura explicație disponibilă: cea pe care o prezentau Harry și Dumbledore încă de anul trecut.

Starea de spirit a elevilor nu fusese singura care se schimbase. Acum era relativ obișnuit să întâlnești doi-trei profesori discutând pe holuri în șoapte joase și imperioase și întrerupându-și conversațiile în clipa în care vedeau că se apropiau elevi.

– Este evident că nu mai pot să vorbească nestingheriți în cancelarie, zise Hermione încet, după ce ea, Harry și Ron trecură într-o zi pe lângă profesoarele McGonagall și Lăstar și profesorul Flitwick, adunați în fața clasei de Farmece. Nu cu Umbridge aici.

– Credeți că au noutăți? zise Ron, uitându-se peste umăr la cei trei profesori.

– Dacă știu, atunci noi nu o să aflăm nimic, nu-i așa? zise Harry supărat. În orice caz, după Decretul... la ce număr am ajuns?

Căci în dimineața de după evadarea din Azkaban apăruseră noi anunțuri pe avizierele din case:

DIN ORDINUL MARELUI INCHIZITOR
DE LA HOGWARTS

De acum înainte le este interzis profesorilor să le dea elevilor informații care nu sunt strict legate de materiile pentru a căror predare sunt plătiți.

Cele de mai sus sunt în conformitate cu Decretul Educațional numărul Douăzeci și Șase.

Semnat: Dolores Jane Umbridge, Mare Inchizitor

Acest decret de ultimă oră fusese subiectul multor glume printre elevi. Lee Jordan îi arătase lui Umbridge că, în conformitate cu noua regulă, nu avea voie să îi certe pe Fred și pe George pentru că se jucau de-a Pocnitura Explozivă în fundul clasei.

– Pocnitura Explozivă nu are nici o legătură cu Apărarea

împotriva Magiei Negre, doamnă profesoară! Nu este o informație care să aibă legătură cu materia dumneavoastră!

Când Harry îl văzu pe Lee după aceea, dosul palmei îi sângera destul de tare. Harry îi recomandă esența de Murtlap.

Harry crezuse că evadarea din Azkaban ar fi umilit-o puțin pe Umbridge, care ar fi putut să fie stânjenită de catastrofa ce avusese loc chiar sub nasul mult iubitului ei Fudge. Însă se părea că doar îi crescuse dorința nestăvilită de a controla ea însăși fiecare aspect al vieții de la Hogwarts. Părea hotărâtă să obțină cel puțin o concediere cât de curând și singura problemă era dacă primul demis avea să fie profesoara Trelawney sau Hagrid.

Acum, fiecare lecție de Previziuni despre Viitor și Grijă față de Creaturile Magice era ținută în prezența lui Umbridge și a clipboard-ului ei. Stătea la pândă lângă foc, în camera foarte parfumată din turn, întrerupând discursurile din ce în ce mai isterice ale profesoarei Trelawney cu întrebări dificile despre Ornitomanție și Heptomologie, insistând să prezică răspunsurile elevilor înainte ca ei să le dea și cerându-i să își demonstreze priceperea pe rând cu globul de cristal, cu frunzele de ceai și cu runele. Harry credea că doamna profesoară Trelawney mai avea puțin și urma să cedeze presiunii. Trecu de mai multe ori pe lângă ea pe holuri – ceea ce era oricum o întâmplare foarte neobișnuită, pentru că în mod normal profesoara rămânea în camera ei din turn – bolborosind înflăcărată în sinea ei, frângându-și mâinile, aruncând priviri îngrozite peste umăr și emanând în tot acest timp un miros puternic de sherry fiert. Dacă nu ar fi fost atât de îngrijorat pentru Hagrid, i-ar fi părut rău de ea – dar dacă unul dintre ei avea să își piardă postul, din punctul de vedere al lui Harry nu exista decât o singură variantă convenabilă.

Din nefericire, Harry nu observase că Hagrid nu părea să se descurce mai bine ca Trelawney. Deși lăsa impresia că urmase sfatul lui Hermione și, încă dinainte de Crăciun, nu le arătase nimic mai înfricoșător decât un Crup – o creatură care nu putea fi deosebită de un terrier Jack Russell decât

după coada bifurcată - se părea că Hagrid își pierduse curajul. În timpul lecțiilor era distrat și tresărea mereu, pierzându-și firul în ceea ce le spunea elevilor, răspunzând greșit la întrebări și uitându-se mereu neliniștit spre Umbridge. De asemenea, era mai distant cu Harry, Ron și Hermione decât fusese vreodată, și le interzisese cu totul să îl viziteze după ce se lăsa întunericul.

- Dacă vă prinde, o să fim cu toții duși la eșafod, le spuse el scurt, iar cei trei frați, care nu nu doreau să facă ceva care ar fi putut să-i primejduiască și mai tare slujba, se abținură să se mai ducă seara la coliba lui.

Lui Harry i se părea că Umbridge îl priva treptat de tot ceea ce îi făcea viața frumoasă la Hogwarts: vizitele la coliba lui Hagrid, scrisorile de la Sirius, Fulgerul și vâjthațul. Se răzbună la rândul lui în singurul mod în care putea... dublându-și eforturile pentru A.D.

Harry fu mulțumit că toți, inclusiv Zacharias Smith, fuseseră convinși să muncească mai mult ca niciodată de vestea că zece Dementori ai Morții erau încă în libertate, dar progresul cel mai evident fusese făcut de Neville. Vestea evadării celor care îi atacaseră părinții produsese o schimbare ciudată, poate chiar puțin alarmantă. Nu vorbise niciodată de întâlnirea cu Harry, Ron și Hermione în salonul închis de la Sf. Mungo și, urmându-i exemplul, nici ei nu spuseseră nimic despre asta. Neville nu suflase un cuvânt nici despre cum scăpaseră Bellatrix și colegii ei torționari. De fapt, abia dacă mai vorbea în timpul întâlnirilor A.D., lucrând întruna la fiecare nouă vrajă și contrablestem învățate de la Harry, având chipul rotofei schimonosit de concentrare, părând indiferent la afecțiuni sau accidente și muncind mai mult decât toți ceilalți din cameră. Progresa atât de repede, încât devenise enervant, iar când Harry le predă Vraja Scut - un mod de a respinge vrăjile minore pentru a se putea întoarce asupra agresorului - Hermione fu singura care stăpâni vraja mai repede ca Neville.

Harry ar fi dat orice să facă progrese la fel de mari la Occlumanție cum făcea Neville în timpul întâlnirilor A.D.

Orele lui Harry cu Plesneală, care începuseră destul de rău, nu se îmbunătățeau. Din contră, Harry simțea că era din ce mai nepriceput cu fiecare lecție.

Înainte să fi început să studieze Occlumanția, cicatricea îl usturase câteodată, de obicei în timpul nopții sau după una dintre străfulgerările acelea stranii, în care-i apăreau gândurile și stările lui Cap-de-Mort. Mai nou, însă, cicatricea îl ustura aproape tot timpul și avea adeseori izbucniri de supărare sau veselie care nu aveau legătură cu ce i se întâmpla în clipa aceea, fiind însă însoțite întotdeauna de junghiuri în zona cicatricei. Avea îngrozitoarea senzație că se transforma într-un fel de antenă care era aranjată pe frecvența fluctuațiilor stărilor de spirit ale lui Cap-de-Mort și era sigur că această sensibilitate i se trăgea de la prima lecție de Occlumanție cu Plesneală. Mai mult, acum visa că mergea pe holul către intrarea în Departamentul Misterelor aproape în fiecare seară, iar visele culminau cu el în care stătea în fața ușii negre și simple dornic, să intre.

– Poate că este puțin ca o boală, zise Hermione, arătându-se îngrijorată când Harry li se confesă ei și lui Ron. O febră sau ceva de genul ăsta. Ca să te faci bine trebuie mai întâi să te simți rău.

– Lecțiile cu Plesneală o agravează, zise Harry scurt, frecându-și fruntea. M-am săturat să mă doară cicatricea și m-am plictisit să merg pe holul ăla în fiecare noapte. Nu-mi doresc decât să se deschidă ușa aia, m-am săturat să stau și să mă holbez la ea...

– Nu este deloc amuzant, spuse Hermione tăios. Dumbledore nu vrea să visezi deloc coridorul ăla, altfel nu l-ar fi rugat pe Plesneală să te învețe Occlumanție. Nu trebuie decât să muncești puțin mai mult la ore.

– Dar muncesc! zise Harry iritat. Să încerci și tu... cu Plesneală, care încearcă să îți intre în cap... să știi că nu-i deloc amuzant!

– Poate că... zise Ron rar.

– Poate că, ce? spuse Hermione, destul de afectată.

– Poate că nu este vina lui Harry că nu își poate închide

mintea, zise Ron sumbru.

– Ce vrei să spui? întrebă Hermione.

– Păi, poate că de fapt Plesneală nu încearcă să-l ajute pe Harry...

Harry și Hermione se uitară la el cu ochii mari. Ron îi privi posomorât și cu subînțeles când pe unul, când pe altul.

– Poate, zise el din nou, dar mai încet, că de fapt încearcă să-i deschidă mintea lui Harry și mai tare... ca să-i fie mai ușor Știți-Voi-Cui...

– Taci din gură, Ron, spuse Hermione supărată. De câte ori l-ai suspectat pe Plesneală și când ai avut dreptate? Dumbledore are încredere în el, lucrează pentru Ordin, asta ar trebui să fie de ajuns.

– A fost un Devorator al Morții, zise Ron încăpățânat. Și nu am avut niciodată dovezi că într-adevăr a trecut în cealaltă tabără.

– Dumbledore are încredere în el, repetă Hermione. Și dacă nu putem să avem încredere în Dumbledore, nu mai putem avea încredere în nimeni.

*

Cu atâtea griji și atâtea lucruri de făcut – cantități imense de teme care îi făceau adeseori pe cei din anul cinci să lucreze mult după miezul nopții, întâlnirile secrete A.D. și lecțiile regulate cu Plesneală – ianuarie trecu alarmant de repede. Înainte ca Harry să își dea seama, sosise februarie, care adusese o vreme mai caldă și mai umedă, precum și perspectiva celei de-a doua vizite la Hogsmeade din acel an. Harry avusese foarte puțin timp liber pentru a sta de vorbă cu Cho de când fuseseră de acord să viziteze satul împreună, însă deodată se trezi pus în fața unei Zile a Îndrăgostiților pe care avea să o petreacă integral în compania ei.

În dimineața zilei de paisprezece se îmbrăcă și mai atent ca de obicei. El și Ron ajunseră la micul dejun chiar la timp pentru sosirea bufnițelor cu poșta. Hedwig nu era acolo – nu că Harry ar fi așteptat-o – însă, când se așezară, Hermione trăgea de o scrisoare din ciocul unei bufnițe cafenii necunoscute.

– Era și timpul! Dacă nu venea azi... zise ea, deschizând entuziasmată plicul și scoțând o mică bucată de pergament.

Ochii i se mișcară rapid de la stânga la dreapta, în timp ce parcurgea mesajul, iar pe chip îi apăru o expresie sumbră de mulțumire.

– Harry, fii atent, zise ea, ridicându-și privirea, este foarte important. Crezi că ne-am putea întâlni la „Trei mături" pe la prânz?

– Păi... nu știu, zise Harry nesigur. Cho s-ar putea să se aștepte să petrec toată ziua cu ea. Nu am stabilit ce o să facem.

– Păi, adu-o și pe ea dacă e nevoie, spuse Hermione imperios. Dar vii?

– Mă rog... da, dar de ce?

– Nu am timp să îți spun acum, trebuie să răspund repede la scrisoarea asta.

Și ieși repede din Marea Sală, ținând scrisoarea strâns într-o mână și o felie de pâine prăjită în cealaltă.

– Tu vii? îl întrebă Harry pe Ron, însă acesta clătină din cap destul de posomorât.

– Nu pot să vin deloc în Hogsmeade; Angelina vrea o zi întreagă de antrenament. De parcă ar ajuta la ceva; suntem cea mai proastă echipă pe care am văzut-o vreodată. Să-i vezi pe Sloper și pe Kirke, sunt jalnici, chiar mai răi decât mine. Nu știu de ce Angelina nu vrea să mă lase să-mi dau demisia, zise el cu un oftat adânc

– Pentru că ești bun când ești în formă, zise Harry enervat.

Îi era foarte greu să-i împărtășească nefericirea lui Ron, când el însuși ar fi dat aproape orice ca să joace în apropiatul meci cu Astropufii. Ron părea să fi observat tonul lui Harry, pentru că nu mai pomeni de vâjthaț în timpul micului dejun și se despărți apoi de el cu o oarecare răceală. Ron plecă spre terenul de vâjthaț, iar Harry, după ce încercă să-și netezească părul, uitându-se cum îi era reflectat pe spatele unei linguriță, se îndreptă singur către holul de intrare, ca să se întâlnească acolo cu Cho, simțindu-se foarte neliniștit și întrebându-se despre ce Dumnezeu aveau să vorbească.

Îl aștepta stând puțin într-o parte în fața ușii duble de stejar de la intrare și arătând foarte bine, cu părul strâns la spate într-o coadă lungă de cal. Harry își simțea picioarele prea mari pentru corpul său în timp ce mergea spre ea și deodată, cu groază, fu conștient de brațele sale și de cât de penibil trebuiau să arate, balansându-i-se pe lângă corp.

– Bună, zise Cho cu răsuflarea întretăiată.

– Bună, spuse Harry.

Se uitară unul la altul preț de o clipă, iar apoi Harry zise:

– Păi... ăă... ce zici, mergem?

– A... da...

Se alăturară cozii de elevi care erau verificați de Filch, întâlnindu-și din când în când privirile și zâmbind nehotărâți, însă fără să își vorbească. Harry fu ușurat când ajunseră amândoi afară la aer curat, descoperind că era mai ușor să mergi în tăcere decât să stai pur și simplu pe loc, cu un aer stânjenit. Era o zi destul de răcoroasă, cu puțin vânt, iar când trecură pe lângă stadionul de vâjthaț, Harry îi zări pe Ron și pe Ginny zburând pe deasupra tribunelor și simți o durere înfiorătoare în suflet la gândul că nu era și el acolo cu ei.

– Îți lipsește mult, nu-i așa? zise Cho.

Întoarse privirea și văzu că fata îl urmărea.

– Da, oftă el. Așa este.

– Mai ții minte când am jucat prima oară unul împotriva celuilalt, în anul trei? îl întrebă ea.

– Da, zise Harry, zâmbind. M-ai blocat la fiecare fază.

– Și Baston ți-a spus să nu faci pe cavalerul și să mă dobori de pe mătură dacă e nevoie, zise Cho cu un surâs nostalgic. Am auzit că a fost selecționat de Mândria din Portrete, așa este?

– Nu, de Puddlemere United; m-am întâlnit cu el anul trecut la Cupa Mondială.

– A, și noi ne-am întâlnit tot acolo, mai ții minte? Eram în același loc din tabără. A fost foarte frumos, nu-i așa?

Discutară despre Cupa Mondială de Vâjthaț pe tot drumul către ieșire și dincolo de porți. Lui Harry aproape că

nu îi venea să creadă cât de ușor era să îi vorbească - de fapt, nu era cu nimic mai greu decât când vorbea cu Ron și Hermione - și tocmai începea să se simtă încrezător și vesel, când trecu pe lângă ei o gașcă mare de fete de la Viperini, printre care și Pansy Parkinson.

- Potter și Chang! strigă Pansy, pe un fundal de chicoteli batjocoritoare. Vai, Chang, nu prea îmi plac gusturile tale... Diggory măcar era chipeș!

Fetele grăbiră pasul, vorbind și chiuind într-o manieră agresivă, aruncând multe priviri cu tâlc peste umăr, către Harry și Cho, și lăsând în urmă o tăcere stânjenitoare. Harry nu mai știu ce să spună despre vâjthaț, iar Cho, care roșise puțin, se uita în jos.

- Ia zi... unde vrei să mergem? o întrebă Harry când intrară în Hogsmeade.

Strada principală era plină de elevi care mergeau agale într-o parte și în alta, uitându-se în vitrinele magazinelor și pierzând timpul strânși pe trotuare.

- A... oriunde, zise Cho, ridicând din umeri. Ăă... ce zici, să ne uităm prin magazine sau altceva de genul ăsta?

Se îndreptară spre „Dervish și Banges". Pe vitrină fusese lipit un afiș mare, la care se uitau câțiva localnici. Se dădură la o parte când se apropiară Harry și Cho, iar Harry se trezi privind din nou fotografiile celor zece Devoratori ai Morții care evadaseră. Afișul începea clasic: „Din ordinul Ministerului Magiei"; se oferea o recompensă de o mie de galioni oricărei vrăjitoare sau oricărui vrăjitor ce avea informații care ajutau la prinderea unuia dintre pușcăriașii prezentați.

- Este ciudat, nu-i așa? zise Cho încet, uitându-se în sus la pozele Devoratorilor Morții. Ții minte când a evadat Sirius Black și în Hogsmeade era plin de Dementori care veniseră să-l caute? Acum sunt în libertate zece Devoratori ai Morții și nu e nici urmă de Dementor prin zonă...

- Da, spuse Harry, dezlipindu-și ochii de pe chipul lui Bellatrix Lestrange ca să cerceteze strada principală. Da, chiar *este* ciudat.

Nu îi părea rău că nu existau Dementori prin apropiere, dar acum, gândindu-se mai bine, constată că absența lor era edificatoare. Nu numai că-i lăsaseră pe Devoratorii Morții să evadeze, dar nici măcar nu se oboseau să îi caute... se părea că nu se mai aflau deloc sub controlul Ministerului.

Cei zece Devoratori ai Morții evadați îi priveau din vitrina fiecărui magazin pe lângă care Harry trecu alături de Cho. Când ajunseră în fața magazinului lui Scrivenshaft, începu să plouă; picături reci, mari, îl bombardau pe Harry pe față și la ceafă.

– Ăă... vrei să mergem să bem o cafea? zise Cho, făcând o nouă încercare, în timp ce ploaia se întețea.

– Da, sigur, răspunse Harry, uitându-se în jur. Unde?

– A, știu un loc tare drăguț chiar mai sus; nu ai mai fost niciodată la doamna Puddifoot? zise ea veselă, conducându-l pe un drum lăturalnic și apoi într-o ceainărie pe care Harry nu o mai observase până atunci.

Era un locșor înghesuit și plin de aburi, unde totul părea decorat cu volănașe sau funde. Lui Harry îi aminti într-un mod neplăcut de biroul lui Umbridge.

– Drăguț, nu-i așa? spuse Cho bucuroasă.

– Ăă... da, spuse Harry nesincer.

– Uite, au pus decorații de Ziua Îndrăgostiților! zise Cho, arătând spre mai mulți îngerași de aur, care pluteau deasupra fiecărei măsuțe rotunde, aruncând din când în când confeti roz peste cei așezați în jurul lor.

– Oho...

Se așezară la ultima masă liberă, care era lângă fereastra aburită. Roger Davies, căpitanul de vâjthaț al Ochilor-de-Șoim, stătea la câțiva metri de ei cu o fată blondă și drăguță. Se țineau de mână. Priveliștea îl făcu pe Harry să se simtă stânjenit, mai ales când, uitându-se în jur prin ceainărie, văzu că peste tot erau numai cupluri, toate ținându-se de mână. Poate că Cho se aștepta ca și el să o țină de mână.

– Ce să vă aduc, dragii mei? zise doamna Puddifoot, o femeie robustă, cu un coc negru foarte lucios, strecurându-se cu

mare dificultate printre masa lor și cea a lui Roger Davies.

– Două cafele, vă rog, spuse Cho.

Până le sosiră cafelele, Roger Davies și prietena lui începură să se sărute peste zaharniță. Harry și-ar fi dorit să nu facă asta; avea impresia că Davies stabilea un standard pe care Cho avea să se aștepte în curând să-l respecte și el. Simți că i se înfierbântă chipul și încercă să se uite pe geam, însă acesta era atât de aburit, încât nu văzu strada de dincolo de ea. Pentru a amâna momentul în care avea să fie nevoit să se uite la Cho, privi spre tavan, de parcă ar fi examinat zugrăveala, și primi o mână de confeti direct în față de la îngerașul plutitor.

După alte câteva minute dureroase, Cho aduse vorba de Umbridge. Harry se aruncă ușurat asupra subiectului și petrecură niște momente fericite vorbind-o de rău, însă subiectul fusese deja atât de bine speculat în timpul întâlnirilor A.D., încât nu dură mult. Iar se lăsă tăcerea. Harry era foarte conștient de zgomotele care veneau de la masa alăturată și căută disperat un alt subiect.

– Ăă... fii atentă, vrei să mergi cu mine la „Trei mături" la prânz? Mă întâlnesc cu Hermione Granger acolo.

Cho ridică din sprâncene.

– Te întâlnești cu Hermione Granger? Azi?

– Da. Păi, ea m-a rugat, așa că m-am gândit să merg. Vrei să vii cu mine? A spus că nu contează dacă vii.

– A... ce... ce drăguț din partea ei.

Însă Cho nu părea să creadă deloc că era drăguț. Din contră, vorbise pe un ton glacial și dintr-o dată devenise relativ neîngăduitoare.

Mai trecură alte câteva minute într-o tăcere absolută, iar Harry își bău cafeaua atât de repede, încât urma să aibă nevoie cât de curând de încă o ceașcă. Lângă ei, Roger Davies și prietena lui păreau să fie lipiți unul de altul în dreptul buzelor.

Mâna lui Cho era pe masă, lângă ceașcă, și Harry simți impulsul tot mai puternic de a i-o lua într-a lui. *Pur și simplu fă-o,* își spuse el, în timp ce în piept îi creșteau panica și

emoția, *pur și simplu întinde mâna și apuc-o.* Era uimitor cât de greu îi venea să întindă mâna vreo douăzeci de centimetri și să o atingă pe a ei, prin comparație cu prinderea din zbor a hoțoaicei rapide...

Însă exact când își mișcă mâna spre ea, Cho și-o ridică de pe masă. Acum urmărea cu o expresie oarecum interesată felul cum Roger Davies se săruta cu prietena lui.

– Știi, m-a invitat în oraș, zise ea încet. Acum câteva săptămâni. Roger. Însă l-am refuzat.

Harry, care înșfăcase zaharnița ca să își motiveze mișcarea furtunoasă peste masă, pricepu de ce îi spunea una ca asta. Dacă își dorea să stea la masa alăturată și să fie sărutată pătimaș de Roger Davies, de ce fusese de acord să iasă cu el?

Harry nu zise nimic. Îngerașul mai aruncă o mână de confeti peste ei; o parte aterizară în ultimele înghițituri de cafea rece pe care Harry fusese pe punctul să le bea.

– Anul trecut am venit aici cu Cedric, zise Cho.

În cele două secunde cât îi luă ca să își dea seama ce-i spusese fata, Harry simți un gol în stomac. Nu îi venea să creadă că vroia să vorbească despre Cedric acum, când erau înconjurați de cupluri care se sărutau și când deasupra capetelor lor plutea un îngeraș.

Când Cho vorbi din nou, vocea ei fu puțin mai ridicată.

– Vreau să te întreb ceva de foarte mult timp... Cedric... a... a... a zis ceva despre mine înainte să moară?

Acesta era ultimul subiect despre care și-ar fi dorit Harry să discute, iar Cho era ultima persoană cu care i-ar fi plăcut s-o facă.

– Păi... nu... zise el încet. Nu... nu a avut timp să zică nimic. Ăă... deci... ai... ai parte de mult vâjthat în vacanțe? Ții cu Tornadele, nu-i așa?

Glasul său avu o veselie și o voioșie falsă. Spre groaza lui, văzu că ochii ei erau iar plini de lacrimi, exact așa cum fuseseră la ultima întâlnire A.D. de dinainte de Crăciun.

– Știi, zise el disperat, aplecându-se ca să nu poată să-l audă altcineva, hai să nu mai vorbim despre Cedric acum...

hai să vorbim despre altceva...

Însă se părea că și acum spusese ceva nepotrivit.

– Am crezut, zise ea, cu lacrimile prelingându-i-se pe masă, am crezut că tu ai... ai... ai putea să înțelegi! Simt nevoia să vorbesc despre asta! În mod sigur simți și tu ne... nevoia să vorbești despre asta! Cum să-ți spun, ai văzut cum s-a întâmplat, nu-i așa?

Totul mergea îngrozitor de rău; prietena lui Roger Davies chiar se dezlipise de el ca să se uite la Cho cum plângea.

– Păi... am vorbit despre asta, cu Ron și Hermione, spuse Harry în șoaptă, dar...

– A, cu Hermione Granger vorbești despre asta! spuse ea tare, cu obrajii scăldați de lacrimi.

Se întrerupseră și alte cupluri care se sărutau, ca să se holbeze la ea.

– Dar cu mine nu vorbești! Poate că ar fi mai bine dacă am... am... plăti nota chiar acum și dacă te-ai duce să te întâlnești cu Hermione Granger, ceea ce este evident că îți dorești!

Harry se uită la ea cu ochii mari, extrem de derutat, în timp ce ea înșfăca un șervețel și începea să-și șteargă de zor chipul lucios.

– Cho? zise el șters, dorindu-și ca Roger să își ia prietena și să înceapă să o sărute din nou, pentru ca fata să nu se mai holbeze la el și la Cho.

– Hai, pleacă! spuse ea, plângând acum în șervețel. Nu știu de ce m-ai mai invitat în oraș, dacă ai de gând să aranjezi întâlniri cu alte fete chiar după ce te vezi cu mine... cu câte te mai întâlnești după Hermione?

– Nu este așa! zise Harry, atât de ușurat când înțelese în sfârșit de ce era supărată, încât râse, ceea ce, își dădu seama cu o fracțiune de secundă prea târziu, fusese o greșeală.

Cho sări în picioare. Acum în ceainărie se făcuse o liniște generală și toată lumea îi urmărea.

– Pe curând, Harry, spuse ea dramatic și se duse furtunos spre ușă, sughițând puțin, o deschise cu putere și ieși grăbită în ploaia torențială.

– Cho! strigă Harry după ea, însă ușa se închisese deja în urma ei cu un pocnet sonor.

În ceainărie se auzea musca. Toate perechile de ochi erau ațintite asupra lui Harry. Acesta aruncă un galion pe masă, își scutură grămada de confeti roz din păr și ieși pe ușă după Cho.

Acum ploua tare, iar fata nu era nicăieri. Pur și simplu nu înțelegea ce se întâmplase; cu o jumătate de oră în urmă, se înțelegeau perfect.

– Femeile! murmură el supărat, mergând pe strada spălată de ploaie cu mâinile în buzunare. De fapt, de ce ținea morțiș să vorbească despre Cedric? De ce voia să deschidă un subiect care o făcea să se comporte ca o stropitoare umană?

O luă la dreapta și începu să alerge stropind în stânga și în dreapta, iar în câteva minute ajunse în prag la „Trei mături". Știa că era prea devreme pentru a se întâlni cu Hermione, însă crezu că avea șanse să dea peste cineva cu care să își poată petrece timpul până atunci. Își dădu părul ud din ochi și se uită în jur. Hagrid stătea singur într-un colț și părea posomorât.

– Bună, Hagrid! zise el, după ce se strecură printre mesele înghesuite și se așeză lângă el.

Hagrid tresări și se uită la Harry, de parcă nu l-ar fi recunoscut. Harry observă că avea două tăieturi noi pe față și încă niște vânătăi recente.

– A, tu ești, Harry, zise Hagrid. Ești bine?

– Da, sunt bine, minți Harry și simți că, pe lângă Hagrid, care era dărâmat și amărât, el nu prea avea de ce să se plângă. Ăă... tu cum te lauzi?

– Eu? zise Hagrid. A, excelent, Harry, excelent.

Se uită în adâncimile halbei sale de cositor, care era mare cât o găleată, și oftă. Harry nu știa ce să-i spună. Rămaseră un timp în tăcere, unul lângă altul. Apoi Hagrid zise brusc:

– Suntem în aceeași barcă, tu și cu mine, nu-i așa, 'Arry?

– Ăă... zise Harry.

– Da... am mai zis-o și altădată... amândoi niște străini,

oarecum, zise Hagrid, dând cu înțelepciune din cap. Și amândoi orfani. Da... amândoi orfani.

Luă o sorbitură generoasă din halbă.

– Contează să ai o familie de treabă, spuse el. Tatăl meu era de treabă. Și părinții tăi la fel. Dacă ar fi trăit, altfel ar fi fost viața, nu?

– Da... presupun că da, zise Harry prevenitor, căci Hagrid părea să fie într-o stare foarte ciudată.

– Familia, zise acesta sumbru. Orice s-ar spune, sângele contează...

Și își șterse un firișor de sânge care i se prelinsese în ochi.

– Hagrid, zise Harry, fără să se poată abține, de unde ai toate rănile astea?

– Cum? spuse Hagrid, luat prin surprindere. Ce răni?

– Toate rănile astea! zise Harry, arătând spre chipul uriașului.

– A... astea-s niște zgârieturi și niște vânătăi obișnuite, Harry, zise Hagrid sec, am o slujbă dură.

Își goli halba, o puse la loc pe masă și se ridică.

– Pe curând, Harry... ai grijă de tine.

Ieși greoi din bar, părând extrem de necăjit, și dispăru în ploaia torențială. Harry îl privi plecând, și se simți îngrozitor. Hagrid era nefericit și ascundea ceva, însă părea hotărât să nu accepte să fie ajutat. *Ce se întâmpla?* Însă înainte ca Harry să se mai poată gândi la asta, auzi o voce strigându-l pe nume.

– Harry! Harry, aici!

Hermione îi făcea cu mâna din partea cealaltă a camerei. Se ridică și își croi drum spre ea prin barul aglomerat. Era la câteva mese de ea când văzu că Hermione nu era singură. Stătea la masă cu cei mai improbabili colegi de pahar pe care și i-ar fi putut imagina vreodată: Luna Lovegood și nimeni alta decât Rita Skeeter, fostă ziaristă la *Profetul zilei* și una dintre persoanele pe care nu putea să le sufere.

– Ai venit mai devreme! zise ea, dându-se la o parte ca să-i facă loc să se așeze. Credeam că ești cu Cho, nu te așteptam decât peste cel puțin o oră!

– Cho? zise Rita imediat, învârtindu-se pe scaun ca să se uite atentă la Harry. O fată?

Își înșfăcă geanta din piele de crocodil și cotrobăi prin ea.

– Nu este treaba ta dacă Harry a fost și cu o sută de fete, îi spuse Hermione Ritei cu calm. Așa că poți să o pui deoparte chiar în clipa asta.

Rita fusese pe punctul de a-și scoate din geantă pana verde-prăzulie. Arătând de parcă ar fi fost obligată să înghită Sevămizeră, își închise geanta la loc cu putere.

– Ce pui la cale? întrebă Harry, luând loc și uitându-se de la Rita la Luna și apoi la Hermione.

– „Domnișoara Perfecțiune" tocmai era pe cale să îmi spună când ai venit tu, zise Rita, sorbind zdravăn din băutură. Presupun că am voie să vorbesc cu el, nu-i așa? o întrebă ea răstit pe Hermione.

– Da, presupun că da, zise Hermione cu răceală.

Ritei nu îi pria șomajul. Părul care fusese cândva aranjat în bucle elaborate îi cădea acum lins și neîngrijit în jurul feței. Oja roșie de pe unghiile de patru centimetri era luată pe alocuri și îi lipseau câteva pietre prețioase false din ramele înaripate. Mai trase o dușcă și zise din colțul gurii:

– Drăguță fată, nu-i așa, Harry?

– Dacă mai scoți un cuvânt despre viața sentimentală a lui Harry, cade toată afacerea și să știi că nu glumesc, spuse Hermione enervată.

– Ce afacere? spuse Rita, ștergându-se la gură cu mâneca. Încă nu ai zis nimic de vreo afacere, „domnișoară Superaranjată", nu mi-ai spus decât să vin. Ah, nu o să treacă mult și...

Trase aer în piept, cutremurându-se.

– Da, da, nu o să treacă mult și o să scrii alte articole oribile despre Harry și despre mine, zise Hermione indiferentă. Știi ceva, ce-ar fi să găsești pe cineva căreia îi pasă?

– Anul ăsta au publicat o grămadă de articole oribile despre Harry și fără ajutorul meu, zise Rita, aruncându-i lui Harry o privire piezișă peste marginea paharului și adău-

gând într-o șoaptă aspră: Cum te-ai simțit, Harry? Trădat? Mâhnit? Neînțeles?

– Sigur că este supărat, zise Hermione cu o voce dură, limpede. Pentru că i-a spus adevărul Ministrului Magiei, iar Ministrul este prea idiot ca să îl creadă.

– Deci chiar asta crezi, că s-a întors Cel Ce Nu Trebuie Numit? zise Rita, coborând paharul și supunându-l pe Harry unei cercetări pătrunzătoare, în timp ce degetul îi rătăcea cu jind către încheietoarea genții din piele de crocodil. Chiar susții toate tâmpeniile pe care le spune Dumbledore tuturor despre întoarcerea Știi-Tu-Cui și crezi că ești singurul martor?

– Nu am fost singurul martor, se răți Harry. Erau și vreo doisprezece Devoratori ai Morții acolo. Vrei să-ți spun cum îi cheamă?

– Cu orice preț, murmură Rita, căutând iar prin geantă și privindu-l de parcă ar fi fost cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată. Un titlu mare cu litere îngroșate: „Potter acuză..." Un subtitlu, „Harry Potter îi numește pe Devoratorii Morții care sunt încă printre noi". Și apoi, sub o fotografie drăguță cu tine, „Supraviețuitorul atacului Știți-Voi-Cui, adolescentul tulburat, Harry Potter, de 15 ani, a dezlănțuit ieri haosul acuzându-i pe membrii respectabili și de vază ai comunității vrăjitorești că sunt Devoratori ai Morții..."

Chiar avea în mână pana de citate rapide, la jumătatea distanței până la gură, când îi pieri expresia extaziată de pe chip.

– Da, sigur că da, zise ea, coborând pana și aruncându-i lui Hermione priviri acide, micuța „domnișoară Perfecțiune" nu vrea să apară povestea asta, nu-i așa?

– De fapt, zise Hermione cu dulceață, exact asta vrea micuța „domnișoară Perfecțiune".

Rita se holbă la ea. La fel și Harry. Luna, însă, fredonă încet, visătoare „Weasley e al nostru rege" și își amestecă băutura cu o ceapă pe un băț de cocteil.

– Vrei să scriu ce zice despre Cel Ce Nu Trebuie Numit? o întrebă Rita pe Hermione cu o voce albă.

– Da, vreau, spuse Hermione. Varianta adevărată. Toate datele. Exact așa cum ți le spune Harry. O să-ți dea toate detaliile, o să-ți spună numele Devoratorilor Morții nedescoperiți pe care i-a văzut acolo, o să-ți spună cum arată acum Cap-de-Mort... ah, vrei să te controlezi puțin? adăugă ea disprețuitor, aruncând un șervețel în partea cealaltă a mesei, căci, la auzul numelui lui Cap-de-Mort, Rita tresărise atât de tare, încât își vărsase pe ea jumătate din paharul cu whisky-foc.

Rita își tamponă haina de ploaie ponosită, holbându-se în continuare la Hermione. Apoi zise cu îndrăzneală:

– *Profetul* nu ar publica-o. În caz că nu ai observat, nimeni nu crede povestea asta trasă de păr. Toți sunt convinși că Harry are vedenii. Însă, dacă mă lași să scriu articolul dintr-un alt unghi...

– Nu ne trebuie un alt articol despre cum și-a pierdut Harry mințile! zise Hermione supărată. Mulțumim, dar am avut parte de destule de genul ăsta! Vreau să i se dea ocazia să spună adevărul!

– Nu există o piață pentru un asemenea articol, spuse Rita cu răceală.

– Vrei să spui că *Profetul* nu îl va tipări pentru că nu îi lasă Fudge, zise Hermione enervată.

Rita o privi îndelung și aspru pe Hermione. Apoi, aplecându-se peste masă spre ea, zise pe un ton decis:

– De acord, Fudge are influență asupra *Profetului*, dar până la urmă tot acolo ajungem. Nu vor publica un articol care îl pune pe Harry într-o lumină favorabilă. Nimeni nu vrea să citească așa ceva. Este împotriva stării de spirit a publicului. Oamenii sunt și așa destul de îngrijorați din cauza ultimelor evadări din Azkaban. Pur și simplu nu vor să creadă că s-a întors Știi-Tu-Cine.

– Deci, *Profetul zilei* există ca să le spună oamenilor ce vor să audă, da? spuse Hermione usturător.

Rita se îndreptă din nou, cu sprâncenele ridicate, și își goli paharul de whisky-foc.

– *Profetul* există ca să se vândă, prostuțo, zise ea cu răceală.

– Tatăl meu crede că este un ziar îngrozitor, zise Luna, intrând pe neașteptate în conversație, mâncând din ceapa de la cocteil și privind-o pe Rita cu ochii ei enormi, exoftalmici, de nebun. Tatăl meu publică articole importante, despre care crede că trebuie să fie știute de public. Nu-l interesează să facă bani.

Rita se uită disprețuitor la Luna.

– Presupun că tatăl tău este directorul unei reviste mici și idioate din cine știe ce sătuc, zise ea. Probabil, *Douăzeci și cinci de moduri de a intra în conversație cu Încuiații* și calendarul următorului târg cu vânzare „Aduci și Zbori"?

– Nu, spuse Luna, scufundându-și din nou ceapa în apa de alge, este editorul *Zeflemistului.*

Rita pufni atât de tare, încât oamenii de la o masă din apropiere întoarseră capetele alarmați.

– *Articole importante, despre care crede că trebuie să fie știute de public, da?* zise ea nimicitor. Aș putea să folosesc conținutul acelei zdrențe pe post de îngrășământ pentru grădină.

– Ei bine, asta este șansa ta de a-i ridica puțin standardul, nu-i așa? zise Hermione agreabil. Luna spune că tatăl ei este foarte mulțumit de ideea unui interviu cu Harry. El este cel care îl va publica.

Rita se holbă o clipă la ele, apoi scoase un urlet de râs.

– *Zeflemistul!* zise ea, chicotind. Crezi că oamenii or să-l ia în serios dacă o să apară în *Zeflemistul?*

– Unii oameni nu îl vor lua, spuse Hermione pe un ton ponderat. Dar versiunea evadării din Azkaban pe care a publicat-o *Profetul zilei* are niște lacune. Cred că mulți trebuie să se întrebe dacă nu există o explicație mai bună pentru ce s-a întâmplat și dacă nu pot să aibă acces la o altă variantă, chiar dacă va fi publicată într-o – se uită cu coada ochiului la Luna – într-o... mă rog, revistă neobișnuită... cred că s-ar putea să fie destul de dornici să o citească.

Rita nu spuse nimic pentru o vreme, ci o privi pe Hermione cu viclenie, cu capul lăsat puțin într-o parte.

– Bine, să presupunem că sunt de acord, zise ea scurt. Ce

fel de onorariu voi primi?

– Nu cred că tati îi plătește pe oameni ca să scrie pentru revistă, zise Luna visătoare. O fac pentru că este o onoare și, bineînțeles, ca să își vadă numele tipărite.

Rita Skeeter păru să simtă iar un gust puternic de Sevămizeră, în timp ce se lansa asupra lui Hermione.

– Vreți să o fac pe gratis?

– Păi, da, spuse Hermione cu calm, sorbind din băutură. Dacă nu, după cum știi foarte bine, voi informa autoritățile că ești un Animag neînregistrat. Desigur, *Profetul* ar putea să te plătească foarte generos pentru un articol despre cum este viața în Azkaban.

Rita arăta de parcă nimic nu i-ar fi făcut mai multă plăcere decât să înșface umbreluța de hârtie din paharul lui Hermione și să i-o bage pe nas.

– Presupun că nu prea am de ales, nu-i așa? zise Rita, cu vocea tremurându-i puțin.

Își deschise iar geanta din piele de crocodil, scoase o bucată de pergament și își ridică pana de citate rapide.

– Tati va fi mulțumit, spuse Luna veselă, chiar dacă Rita își încordă un mușchi al maxilarului.

– În ordine, Harry? zise Hermione, întorcându-se spre el. Ești gata să spui publicului adevărul?

– Presupun că da, spuse Harry, urmărind-o pe Rita cum ținea pana de citate rapide, gata să scrie pe pergamentul pregătit.

– Atunci, dă-i drumul, Rita, spuse Hermione senină, pescuind o cireașă de pe fundul paharului.

– CAPITOLUL XXVI –

VĂZUTE ŞI NEPREVĂZUTE

Luna zise vag că nu ştia când avea să apară interviul Ritei Skeeter cu Harry în *Zeflemistul,* pentru că tatăl ei aştepta un lung şi minunat articol despre ultimele reperări ale Snorhaculuí Corn-Şifonat, „şi desigur, ăsta era un articol foarte important, aşa că s-ar fi putut ca cel despre Harry să aştepte numărul următor,"spusese Luna.

Lui Harry nu îi fu uşor să vorbească despre noaptea când se întorsese Cap-de-Mort. Rita îl împinsese să precizeze un detaliu neînsemnat, iar Harry îi povestise tot ce îşi amintea, ştiind că aceasta era marea sa ocazie de a spune lumii adevărul. Se întrebă câţi aveau să reacţioneze la articol. Bănuia că multora avea să le confirme faptul că era complet nebun, printre altele şi fiindcă articolul său avea să apară alături de nişte prostii monumentale, cum ar fi Snorhacii Corn-Şifonat. Însă evadarea lui Bellatrix Lestrange şi a celorlalţi Devoratori ai Morţii îi indusese lui Harry o dorinţă arzătoare de a face ceva, indiferent dacă acest ceva avea să funcţioneze sau nu...

– Abia aştept să văd ce zice Umbridge despre faptul că faci totul public, spuse Dean la cină miercuri seara, cu un aer uluit.

Seamus înfuleca mari cantităţi de plăcintă cu pui şi şuncă vizavi de Dean, însă Harry ştia că asculta.

– Harry, faci ceea ce trebuie, zise Neville, care stătea în faţa lui, destul de palid, însă gata să-şi continue ideea: Trebuie să fi fost... greu... să vorbeşti despre asta... nu-i aşa?

– Da, murmură Harry, însă oamenii trebuie să ştie de ce este capabil Cap-de-Mort, nu crezi?

– Așa este, spuse Neville, încuviințând din cap, și despre Devoratorii Morții... oamenii ar trebui să știe...

Neville își lăsă propoziția neterminată și se întoarse la cartoful său copt. Seamus își ridică privirea, însă, când întâlni ochii lui Harry, și-o plecă la loc în farfurie. După un timp, Dean, Seamus și Neville plecară către camera de zi, lăsându-i pe Harry și Hermione să-l aștepte pe Ron, care încă nu luase cina din cauza antrenamentului de vâjthaț.

Cho Chang intră în sală cu prietena ei Marietta. Stomacul lui Harry scoase un zgomot straniu, dar ea nu se uită spre masa Cercetașilor și se așeză cu spatele la el.

– Ah, am uitat să te întreb, spuse Hermione veselă, uitându-se la masa Ochilor-de-Șoim, cum a mers întâlnirea cu Cho? Cum de te-ai întors atât de repede?

– Ăă... păi, a fost... zise Harry, trăgând spre el un platou cu prajitură cu rubarbă și mai luându-și o porție, un fiasco desăvârșit, dacă tot m-ai întrebat.

Și îi spuse ce se întâmplase în ceainăria doamnei Puddifoot.

– ... și atunci, termină el câteva minute mai târziu, după ce dispăru și ultima bucățică de prajitura, se ridică brusc, știi, îmi zice, „Pe curând, Harry", și iese în fugă!

Își puse pe masă lingura și se uită la Hermione.

– Te întreb, ce a fost toată asta? Ce s-a întâmplat?

Hermione aruncă o privire spre ceafa lui Cho și oftă.

– Ah, Harry, zise ea cu tristețe. Păi, îmi pare rău, dar ai fost puțin lipsit de tact.

– Eu, lipsit de tact? zise Harry scandalizat. Acum ne înțelegem bine și, o clipă mai târziu, îmi spune că Roger Davis a invitat-o să iasă cu el în oraș și că obișnuia să meargă să se pupe cu Cedric în ceainăria aia idioată – cum era să mă simt?

– Păi, vezi tu, zise Hermione, cu aerul răbdător al cuiva care îi explică unui copilaș hipersensibil că unu și cu unu fac doi, nu ar fi trebuit să-i fi spus că vroiai să te întâlnești cu mine.

– Dar, dar, bâigui Harry, dar... mi-ai spus să ne întâlnim la prânz și să o iau și pe ea cu mine, cum ar fi trebuit să fac asta fără să îi spun?

– Ar fi trebuit să i-o fi spus altfel, zise Hermione, cu același aer răbdător, care îl înnebunea. Ar fi trebuit să-i fi spus că era foarte neplăcut, dar că te obligasem să promiți că o să vii la „Trei mături", și că tu chiar nu vroiai să mergi și că ai fi preferat de o mie de ori să petreci toată ziua cu ea, dar că, din păcate, era bine să te întâlnești cu mine, așa că o rogi din tot sufletul să vină cu tine, sperând că astfel ai fi putut să scapi cât mai repede. Și ar fi fost o idee bună să îi fi spus și cât de urâtă crezi că sunt, adăugă Hermione.

– Dar nu cred că ești urâtă, zise Harry năucit.

Hermione râse.

– Harry, ești mai rău ca Ron... mă rog, nu, nu se știe, oftă ea, în timp ce Ron intra în sală șchiopătând, plin de noroi și arătând morocănos. Fii atent – ai supărat-o pe Cho când ai zis că te vei întâlni cu mine, așa că a încercat să te facă gelos. A fost modul ei de a încerca să afle cât de mult o placi.

– Asta făcea? zise Harry, în timp ce Ron se prăbușea pe banca de vizavi de ei și trăgea spre el toate platourile la care putea să ajungă. Păi, nu ar fi fost mai ușor dacă m-ar fi întrebat pur și simplu dacă o plac mai mult pe ea decât pe tine?

– Fetele rareori pun întrebări de genul ăsta, spuse Hermione.

– Păi, foarte rău! zise Harry hotărât. Atunci aș fi putut să-i spun că o plac și nu ar mai fi trebuit să se supere iar din cauza morții lui Cedric!

– Nu spun că a fost corect ce a făcut, zise Hermione, în timp ce li se alătură și Ginny, la fel de plină de noroi ca Ron și părând la fel de nemulțumită. Eu nu încerc decât să te fac să înțelegi cum se simțea în momentul acela.

– Ar trebui să scrii o carte, îi spuse Ron lui Hermione, în timp ce tăia cartofii, în care să traduci lucrurile trăsnite pe care le fac fetele ca să le poată înțelege băieții.

– Da, spuse Harry cu înflăcărare, uitându-se la masa Ochilor-de-Șoim.

Cho tocmai se ridicase, și, continuând să nu se uite la el, ieși din Marea Sală. Simțindu-se destul de deprimat, îi privi

iar pe Ron și Ginny.

– Și cum a fost antrenamentul de vâjthaț?

– A fost un coșmar, zise Ron pe o voce sumbră.

– Ah, fii serios, spuse Hermione, uitându-se la Ginny. Sunt convinsă că nu a fost atât de...

– Ba da, a fost, zise Ginny. A fost oribil. Angelina aproape că a început să plângă la sfârșit.

După cină, Ron și Ginny se duseră să se spele; Harry și Hermione se întoarseră în aglomerata cameră de zi a Cercetașilor și la obișnuitul morman de teme. Harry se chinuia de jumătate de oră cu o nouă hartă a cerului pentru Astronomie când apărură Fred și George.

– Ron și Ginny nu sunt aici? întrebă Fred, uitându-se în jur și trăgându-și un scaun, iar când Harry clătină din cap, zise: Foarte bine. Le-am urmărit antrenamentul. Vor fi zdrobiți. Sunt de-a dreptul la pământ fără noi.

– Hai, Ginny nu stă tocmai rău, zise George cu obiectivitate, așezându-se lângă Fred. Sincer să fiu, nu știu cum de a ajuns atât de pricepută, având în vedere că nu o lăsăm niciodată să joace cu noi.

– Vă spărgea magazia cu mături din grădină de la șase ani și zbura pe rând pe măturile voastre când nu erați atenți, zise Hermione din spatele stivei instabile de cărți despre runele antice.

– A, zise George, neplăcut impresionat. Păi... asta e o explicație.

– Ron a scos vreun gol până acum? întrebă Hermione, uitându-se de peste marginea cărții *Hieroglife și Holograme magice.*

– Păi, poate s-o facă, dacă crede că nu îl urmărește nimeni, zise Fred, dându-și ochii peste cap. Așa că tot ce avem de făcut sâmbătă este să-i rugăm pe spectatori să îi întoarcă spatele și să vorbească între ei de fiecare dată când balonul ajunge în zona lui.

Se ridică iar și se duse neliniștit la fereastră, uitându-se la domeniul întunecat.

– Știi, vâjthatul era cam singurul lucru din locul ăsta pentru care merita să stăm aici.

Hermione îi aruncă o privire severă.

– Se apropie examenele!

– Ți-am mai zis că nu ne prea pasă de T.V.E.E.-uri, zise Fred. Cutiile de Gustări cu Surprize sunt gata de lansare și am descoperit cum să scăpăm de coșurile alea. Se rezolvă cu vreo două picături de esență de Murtlap, ne-a lămurit Lee.

George căscă larg și se uită nefericit la cerul înnorat al nopții.

– Nici nu știu dacă vreau să văd meciul ăsta. Dacă ne bate Zacharias Smith, s-ar putea să fie nevoie să mă sinucid.

– Să-l ucizi pe el, mai degrabă, spuse Fred hotărât.

– Asta este problema cu vâjthatul, zise Hermione distrată, aplecată iar peste traducerea runelor, creează resentimente și tensiune între case.

Ridică privirea ca să își caute *Silabarul vrăjitorului* și îi zări pe Fred, George și Harry privind-o fix, cu o expresie de dezgust amestecat cu îndoială.

– Ei bine, așa e! zise ea cu nerăbdare. E doar un joc, nu?

– Hermione, zise Harry, clătinând din cap, ești foarte pricepută la sentimente și la alte chestii, dar pur și simplu nu înțelegi vâjthatul.

– Poate că nu, zise ea sumbru, revenind la traducerea ei, însă cel puțin fericirea mea nu depinde de talentul de portar al lui Ron.

Și, deși Harry ar fi preferat să se arunce din Turnul Astronomic decât să o recunoască în fața ei, după ce urmărise și el meciul, sâmbăta următoare ar fi dat orice sumă de galioni ca să nu-i pese nici lui de vâjthat.

Cel mai bun lucru care putea fi spus despre meci era că fusese scurt; spectatorii Cercetași nu trebuiseră să îndure decât douăzeci de minute de agonie. Era greu de spus care fusese partea cea mai îngrozitoare: după Harry, lupta se ducea între al paisprezecelea gol încasat de Ron, Sloper, care ratase balonul-ghiulea, dar o lovise pe Angelina cu bâta în gură, și

Kirke, care țipase și căzuse pe spate de pe mătură când Zacharias Smith zburase repede spre el cu balonul în mână. Miracolul era că Cercetașii nu pierduseră decât la o diferență de zece puncte: Ginny reușise să înșface hoțoaica chiar de sub nasul lui Summersby, căutătorul Astropufilor, așa că scorul final fusese două sute patruzeci la două sute treizeci.

– Bună priză, îi spuse Harry lui Ginny în camera de zi, unde atmosfera era ca de înmormântare.

– Am avut noroc, zise ea, ridicând din umeri. Nu a fost o hoțoaică foarte rapidă și Summersby e răcit, a strănutat și a închis ochii exact când nu trebuia. Oricum, după ce te întorci tu în echipă...

– Ginny, sunt suspendat pe viață...

– Ești suspendat atâta timp cât Umbridge e în școala asta, îl corectă Ginny. Este o diferență. Oricum, după ce te întorci tu, cred că o să dau probă pentru postul de înaintaș. Și Angelina, și Alicia pleacă anul viitor și oricum, prefer să dau goluri decât să fiu căutător.

Harry se uită la Ron, care stătea adunat într-un colț, privindu-și genunchii și ținând strâns o Berezero în mână.

– Angelina tot nu îl lasă să plece din echipă, zise Ginny, de parcă îi citise gândurile lui Harry. Spune că știe că are totuși talent.

Lui Harry îi plăcea de Angelina pentru încrederea pe care o avea în Ron, dar în același timp credea că ar fi fost mult mai bine pentru el să îl lase să plece. Ron părăsise terenul însoțit de un alt „Weasley e al nostru rege" cântat cu mare dăruire de Viperini, care erau acum favoriți pentru câștigarea Cupei de vâjthaț.

Fred și George se îndepărtară.

– Nu am nici măcar destulă putere ca să mă iau de el, zise Fred, uitându-se la silueta cocârjată lui Ron. Dar să știi... când a primit al paisprezecelea gol...

Făcu niște mișcări disperate cu mâinile, de parcă ar fi încercat să înoate cu corpul în poziție verticală, ca un câine.

– Mă rog, o păstrez pentru petreceri, da?

Ron se târî spre dormitor la scurt timp după asta. Din respect pentru sentimentele sale, Harry așteptă o vreme înainte să urce și el, astfel încât Ron să poată să pretindă că dormea, dacă vroia. Într-adevăr, când Harry intră în sfârșit în cameră, Ron sforăia puțin prea tare ca să fie credibil.

Harry se băgă în pat, gândindu-se la meci. Fusese extrem de frustrant să privească de pe margine. Era impresionat de evoluția lui Ginny, dar știa că, dacă ar fi jucat el, ar fi prins hoțoaica mai devreme... fusese un moment când zburase pe lângă glezna lui Kirke; dacă Ginny nu ar fi ezitat, ar fi putut să smulgă victoria pentru Cercetași.

Umbridge stătuse cu câteva rânduri mai jos de Harry și Hermione. De vreo două ori se întorsese greoi ca să se uite la el, cu gura ei mare, de broască râioasă, întinsă de ceea ce lui i se păruse că fusese un zâmbet satisfăcut. Amintirea zâmbetului îl făcu să fiarbă de furie în timp ce stătea întins pe întuneric. Însă, câteva minute mai târziu, își aminti că ar fi trebuit să își golească mintea de orice trăire înainte să adoarmă, așa cum îi tot spunea Plesneală la sfârșitul fiecărei ore de Occlumanție.

Încercă timp de câteva clipe, însă faptul că se gândea la Plesneală, pe lângă amintirea lui Umbridge, doar îi accentuă conștientizarea vechilor resentimente, așa că se trezi concentrându-se în schimb asupra a cât de mult îi detesta pe amândoi. Încet, sforăitul lui Ron se pierdu, înlocuit de o respirație profundă și rară. Lui Harry îi luă mult mai mult să adoarmă; corpul îi era obosit, însă creierului său îi trebui mult până să se decupleze.

Visă că Neville și profesoara Lăstar valsau prin Camera Necesității, în timp ce profesoara McGonagall cânta la cimpoi. Îi privi mulțumit o vreme, apoi se hotărî să meargă și să-i găsească pe ceilalți membri A.D.

Însă când ieși din cameră se trezi nu în fața lui Barnabas cel Smintit, ci a unei torțe care ardea în lăcașul ei de pe un perete de piatră. Își întoarse încet capul spre stânga. Acolo, la capătul îndepărtat al holului fără ferestre, era o ușă neagră, simplă.

Se apropie de ea cu un sentiment de entuziasm crescând. Avea sentimentul ciudat că, de data asta, avea să aibă în sfârșit noroc și să descopere cum să o deschidă... era la câțiva metri de ea, și văzu încântat că în partea dreaptă se afla un fir strălucitor de lumină albastră... ușa era întredeschisă... întinse mâna să o deschidă și...

Ron scoase un sforăit real, răsunător și aspru, iar Harry se trezi brusc, cu mâna dreaptă întinsă în fața lui pe întuneric, ca să deschidă o ușă care era la câțiva kilometri depărtare. O lăsă în jos cu un sentiment de dezamăgire amestecată cu vinovăție. Știa că nu ar fi trebuit să vadă ușa, dar în același timp se simțea atât de măcinat de curiozitate față de ce era dincolo de ea, încât nu putea să fie supărat pe Ron... dar ce bine ar fi fost dacă și-ar fi amânat sforăitul încă un minut.

*

Luni dimineață intrară în Marea Sală pentru micul dejun exact în același timp cu bufnițele poștașe. Hermione nu era singura persoană care își aștepta cu nerăbdare *Profetul zilei:* aproape toată lumea era dornică să mai primească vești despre Devoratorii Morții care evadaseră și care, în ciuda multor reperări anunțate, nu fuseseră încă prinși. Îi dădu un cnut bufniței care îi livră ziarul și-l deschise cu entuziasm, în timp ce Harry își turna niște suc de portocale; având în vedere că tot anul nu primise decât un singur bilet, când prima bufniță aterizează cu o bufnitură în fața lui, fu convins că aceasta făcuse o greșeală.

– Pe cine cauți? o întrebă el, luându-și indiferent paharul cu sucul de portocale de sub ciocul ei și aplecându-se să citească numele și adresa destinatarului:

Harry Potter
Marea Sală
Școala Hogwarts

Încruntându-se, dădu să ia scrisoarea de la bufniță, însă, înainte să o poată face, lângă ea aterizaseră încă trei, patru, cinci bufnițe care se călcau pe umbră, împrăștiind untul și răsturnând solnița, în timp ce fiecare dintre ele încerca să-i

dea ea prima scrisoarea.

– Ce se întâmplă? întrebă Ron uluit, în timp ce toți cei de la masa Cercetașilor se aplecau ca să se uite, iar alte șapte bufnițe aterizară printre primele, ciripind, strigând și bătând din aripi.

– Harry! spuse Hermione pe nerăsuflate, băgându-și mâinile în masa de pene și scoțând o strigă ce ducea un pachet lung și cilindric. Cred că știu ce înseamnă asta... deschide-l mai întâi pe ăsta!

Harry rupse hârtia maro a ambalajului. Se rostogoli un exemplar rulat strâns al numărului din martie al *Zeflemistului.* Îl desfășură și își descoperi propriul chip zâmbindu-i nevinovat de pe prima pagină. Peste fotografie era scris cu litere mari și roșii:

HARRY POTTER SPARGE ÎN SFÂRȘIT TĂCEREA:
ADEVĂRUL DESPRE CEL CE NU TREBUIE
NUMIT ȘI DESPRE NOAPTEA CÂND
AM ASISTAT LA ÎNTOARCEREA SA

– E bun, nu-i așa? zise Luna, care plutise până la masa Cercetașilor și se așeza acum pe bancă, înghesuindu-se între Fred și Ron. A apărut ieri, l-am rugat pe tata să-ți trimită un număr gratis. Presupun că toate astea – flutură o mână către bufnițele adunate care încă se foiau pe masă în fața lui Harry – sunt scrisori de la cititori.

– Asta am bănuit și eu, zise Hermione entuziasmată. Harry, te superi dacă...?

– Chiar te rog, spuse Harry, simțindu-se puțin năucit.

Și Ron, și Hermione începură să deschidă plicuri.

– Asta e de la un tip care crede că îți lipsește o doagă, zise Ron, cercetându-și scrisoarea. Mă rog...

– Femeia asta îți recomandă să încerci o cură strașnică de Vrăji de Șoc la Sf. Mungo, zise Hermione, părând dezamăgită și mototolind al doilea plic.

– Însă asta pare să fie în ordine, zise Harry încet, cer-

cetând o scrisoare lungă de la o vrăjitoare din Paisley. Hei, spune că mă crede!

– Ăsta este nehotărât, zise Fred, care se alăturase bucuros deschiderii scrisorilor. Spune că nu pari nebun, dar chiar nu vrea să creadă că s-a întors Știți-Voi-Cine, așa că acum nu știe ce să mai creadă. Pe onoarea mea, ce risipă de pergament.

– Harry, uite încă unul pe care l-ai convins! spuse Hermione entuziasmată. „După ce am citit varianta ta despre cele întâmplate, sunt obligat să trag concluzia că *Profetul zilei* te-a tratat cât se poate de nedrept... deși nu vreau să cred că s-a întors Cel-Ce-Nu-Trebuie-Numit, sunt obligat să accept că spui adevărul..." Ah, este minunat!

– Încă unul care crede că ești nebun de legat, spuse Ron, aruncând peste umăr o scrisoare mototolită... dar tipa asta spune că ai convertit-o și acum crede că ești un adevărat erou – ți-a trimis și o poză – uau!

– Ce se întâmplă aici? zise o voce de fetiță, cu o blândețe prefăcută.

Harry își ridică privirea, cu mâinile pline de plicuri. Profesoara Umbridge stătea în spatele lui Fred și al Lunei, cu ochii ei bulbucați de broască râioasă cercetând mulțimea de bufnițe și scrisori de pe masă, din fața lui Harry. În spatele ei, Harry văzu mulți elevi urmărindu-i cu nesaț.

– De ce ai primit toate scrisorile astea, domnule Potter? întrebă ea rar.

– Acum e și asta o crimă? spuse Fred tare. Să primești scrisori?

– Ai grijă, domnule Weasley, sau voi fi nevoită să-ți dau ore de detenție, zise Umbridge. Ei bine, domnule Potter?

Harry ezită, însă nu vedea cum putea să ascundă ceea ce făcuse; era cu siguranță doar o problemă de timp până să ajungă un exemplar al *Zeflemistului* în atenția lui Umbridge.

– Oamenii mi-au scris pentru că am dat un interviu, zise Harry. Despre ce mi s-a întâmplat anul trecut în iunie.

Nu știa de ce, dar, în timp ce spuse asta, aruncă o privire către masa profesorilor. Avu sentimentul ciudat că Dumble-

dore îl urmărise cu o clipă înainte, însă, când se uită spre director, acesta părea cufundat într-o conversație cu domnul profesor Flitwick.

– Un interviu? repetă Umbridge, cu o voce mai subțire și mai stridentă decât niciodată. Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că un reporter mi-a pus întrebări și eu am răspuns la ele, zise Harry. Uitați...

Și-i aruncă exemplarul cu pricina al *Zeflemistului.* Ea îl prinse și se holbă la prima pagină. Chipul ei palid, ca din aluat, prinse o nuanță urâtă, de vinețiu cu pete.

– Când ai făcut asta? întrebă ea, cu vocea tremurându-i puțin.

– În ultimul week-end la Hogsmeade, zise Harry.

Își ridică privirea spre el, fierbând de mânie, cu revista tremurându-i între degetele butucănoase.

– Pentru tine s-a terminat cu excursiile, domnule Potter, șopti ea. Cum îndrăznești... cum ai putut să... Am încercat de atâtea ori să te învăț să nu spui minciuni. Se pare că încă nu ai înțeles mesajul. Cincizeci de puncte de la Cercetași și încă o săptămână de detenții.

Ieși ca o furtună, strângând *Zeflemistul* la piept și fiind urmărită de ochii multor elevi.

Până la mijlocul dimineții, fuseseră lipite anunțuri imense prin toată școala, nu doar la avizierele caselor, ci și pe holuri și în clase.

DIN ORDINUL MARELUI INCHIZITOR
DE LA HOGWARTS

Orice elev care se va descoperi că are în posesie revista Zeflemistul *va fi exmatriculat.*

Cele de mai sus sunt în concordanță cu Decretul Educațional Numărul Douăzeci și Șapte.

Semnat: Dolores Jane Umbridge, Mare Inchizitor

Din cine știe ce motiv, de fiecare dată când zărea unul dintre aceste anunțuri, Hermione radia de bucurie.

– De ce Dumnezeu ești atât de fericită? o întrebă Harry.

– Ah, Harry, nu îți dai seama? șopti Hermione. Singurul lucru pe care putea să-l facă pentru a se asigura că fiecare persoană din școală îți va citi interviul era să îl interzică!

Și se părea că Hermione avea într-adevăr dreptate. Până la sfârșitul zilei, deși Harry nu văzuse nici un colț de pagină al *Zeflemistului* prin școală, toți păreau să citeze din interviu. Harry îi auzi vorbind, în timp ce stăteau în rând în fața claselor, în timpul prânzului și la sfârșitul orelor, în timp ce Hermione îi relata că fiecare persoană care trecea dincolo de ușile toaletelor din baia fetelor vorbea despre el, așa cum constatase când trecuse pe acolo, înainte de ora de Rune Antice.

– Apoi m-au observat și evident că știu că ne cunoaștem, așa că m-au atacat cu întrebări, îi spuse Hermione lui Harry, cu ochii scânteindu-i, și, Harry, am impresia că te cred, sincer, am impresia că în sfârșit le-ai convins!

Între timp, profesoara Umbridge patrula prin școală, oprindu-i pe elevi la întâmplare și cerându-le să își întoarcă buzunarele pe dos: Harry știa că verifica dacă aveau exemplare ale *Zeflemistului,* însă elevii i-o luaseră înainte. Paginile cu interviul lui Harry fuseseră vrăjite să semene cu notițe din manuale, dacă le citea altcineva în afară de ei, sau erau șterse prin magie, până când vroiau să le citească din nou. Cât de curând, se părea că îl citise fiecare persoană din școală.

Profesorilor le era, desigur, interzis să vorbească despre interviu în virtutea Decretului Educațional Numărul Treizeci și Șase, însă cu toate acestea găseau metode să își exprime sentimentele. Profesoara Lăstar le acordă douăzeci de puncte Cercetașilor când Harry îi dădu o stropitoare; profesorul Flitwick îl puse să accepte, zâmbind larg, o cutie de șoricei de zahăr care chițăiau, la sfârșitul orei de Farmece, zise „Sst!" și plecă repede; iar profesoara Trelawney izbucni în hohote de plâns în timpul orei de Previziuni despre Viitor și anunță întreaga clasă, care era speriată, și

pe Umbridge, care era cât se poate de dezaprobatoare, că până la urmă Harry nu avea să moară prematur, ci avea să trăiască până la adânci bătrâneți, să devină Ministrul Magiei și să aibă doisprezece copii.

Însă ceea ce îl bucură cel mai tare pe Harry fu că Cho îl ajunse din urmă în timp ce se grăbea să se ducă la Transfigurare, în ziua următoare. Înainte să își fi dat seama ce se întâmplase, îl ținea de mână și-i șoptea la ureche:

– Îmi pare tare, tare rău. Interviul acela a fost atât de curajos... m-a făcut să plâng.

Îi părea rău să audă că vărsase alte lacrimi pentru el, dar era foarte fericit că vorbeau din nou, și chiar și mai mulțumit când ea îi dădu repede un sărut pe obraz și se îndepărtă grăbită. Și, incredibil, nici nu ajunsese bine în fața clasei de Transfigurare, că se întâmplă ceva la fel de frumos: Seamus ieși din rând ca să îi vorbească.

– Nu am vrut să îți spun decât că te cred, bâigui el, uitându-se la genunchiul drept al lui Harry. Și i-am trimis și mamei un exemplar al revistei.

Dacă mai era nevoie de ceva ca fericirea lui Harry să fie desăvârșită, acel lucru fu reacția pe care o avu din partea lui Reacredință, Crabbe și Goyle. Îi văzu la bibliotecă, ținându-și capetele apropiate, ceva mai târziu; erau cu un băiat care semăna cu o buruiană și despre care Hermione îi șopti că se numea Theodore Nott. Se uitară la Harry, în timp ce acesta cerceta rafturile după cartea de care avea nevoie pentru Dispariția Parțială: Goyle își pocni articulațiile degetelor amenințător și Reacredință îi șopti ceva evident răuvoitor lui Crabbe. Harry știa foarte bine de ce se purtau așa: îi numise pe tații lor Devoratori ai Morții.

– Și partea cea mai frumoasă, șopti Hermione veselă, când ieșiră din bibliotecă, este că nu te pot contrazice, pentru că nu pot recunoaște că au citit articolul!

Pentru ca totul să fie complet, Luna îi zise la cină că nici un număr al *Zeflemistului* nu se vânduse mai repede ca acesta.

– Tata scoate o a doua ediție! îi spuse ea lui Harry, cu

ochii ieșindu-i din orbite de entuziasm. Nu îmi vine să cred, spune că oamenii par mai interesați de asta chiar decât de Snorhacii Corn-Șifonat!

Harry fu un erou în camera de zi a Cercetașilor în seara aceea. Îndrăzneți, Fred și George aruncaseră un Farmec de Mărire pe coperta *Zeflemistului* și îl agățaseră pe perete, astfel încât capul imens al lui Harry privea ostilitățile, rostind din când în când, cu o voce răsunătoare: „CEI DIN MINISTER SUNT IMBECILI" și „UMBRIDGE MĂNÂNCĂ BĂLIGAR". Lui Hermione nu i se păru tocmai amuzant; spuse că o împiedica să se concentreze, iar până la urmă, de enervare, ajunse să se ducă la culcare devreme. Harry trebui să recunoască faptul că, după câteva ore, afișul nu mai era atât de amuzant, mai ales când Vraja de Vorbit începu să își piardă efectul, așa că se mulțumi să strige cuvinte nelegate cum ar fi „BĂLIGAR" și „UMBRIDGE" la intervale din ce în ce mai scurte și cu o voce din ce în ce mai stridentă. De fapt, îl apucă durerea de cap, iar cicatricea începu să-l ardă din nou neplăcut. Cu toate gemetele dezamăgite ale celor mulți care erau strânși în jurul lui, rugându-l să își retrăiască interviul pentru a suta mia oară, anunță că și el simțea nevoia să se retragă mai devreme.

Nu era nimeni în dormitor când ajunse acolo. Își sprijini pentru o clipă fruntea de geamul rece al ferestrei de lângă pat; îl simți ca pe un analgezic lipit de cicatrice. Apoi se dezbrăcă și se băgă în pat, dorindu-și să-i treacă durerea de cap. De asemenea, îi era puțin rău. Se întoarse pe o parte, închise ochii și adormi aproape instantaneu...

Stătea într-o cameră întunecată, cu draperiile trase, luminată de un singur rând de lumânări. Mâinile îi erau încleștate pe spătarul scaunului din fața sa. Avea degete lungi și albe, care parcă nu mai văzuseră lumina zilei de ani buni, arătând ca niște păianjeni mari și palizi pe fundalul catifelei negre de pe scaun.

Dincolo de scaun, într-o baie de lumină aruncată pe podea de lumânări, stătea în genunchi un bărbat în robe negre.

– Se pare că am fost prost sfătuit, zise Harry pe o voce

ascuțită, rece, pulsând de furie.

– Stăpâne, vă implor să mă iertați, hârâi bărbatul care stătea în genunchi pe podea.

Ceafa îi scânteia în lumina lumânărilor. Părea să tremure.

– Nu dau vina pe tine, Rookwood, spuse Harry cu vocea aceea rece și crudă.

Slăbi strânsoarea de pe spătar și-i dădu ocol tot mai aproape omului care se făcuse mic de frică pe podea, până când ajunse chiar deasupra lui pe întuneric, privind de la o înălțime mult mai mare decât de obicei.

– Ești sigur de faptele tale, Rookwood? întrebă Harry.

– Da, stăpâne, da... am lucrat în departament, până... până la urmă...

– Avery mi-a spus că Bode va putea să o scoată.

– Bode nu ar fi putut să o ia niciodată, stăpâne... Și mai mult ca sigur c-a știut că nu putea s-o facă... fără îndoială, ăsta este motivul pentru care s-a luptat atât contra Blestemului Imperius al lui Reacredință...

– Ridică-te, Rookwood, șopti Harry.

Omul îngenuncheat fu pe punctul de a cădea în graba sa de a-l asculta. Chipul îi era ciupit de vărsat; cicatricele îi erau reliefate de lumina lumânărilor. Când se ridică în picioare, rămase puțin aplecat, ca și când ar fi făcut o plecăciune pe jumătate, și aruncă priviri îngrozite către fața lui Harry.

– Ai făcut bine că mi-ai spus toate astea, zise Harry. Foarte bine... se pare că am pierdut luni întregi cu planuri fără rezultate... însă nu contează... o luăm de la capăt. Ai recunoștința Lordului Cap-de-Mort, Rookwood...

– Stăpâne... da, stăpâne, icni Rookwood, cu vocea răgușită de ușurare.

– Voi avea nevoie de ajutorul tău. O să-mi trebuiască toate informațiile pe care mi le poți da.

– Desigur, stăpâne, desigur... orice...

– Foarte bine... poți să pleci. Trimite-l pe Avery la mine.

Rookwood fugi înapoi, făcând o plecăciune, și dispăru pe o ușă.

Rămas singur în camera întunecată, Harry se întoarse spre perete. În umbră, pe perete era agățată o oglindă spartă, pătată de trecerea anilor. Harry se duse spre ea. Reflectarea sa era din ce în ce mai mare și mai clară în întuneric... un chip mai alb decât un craniu... ochi roșii, cu pupile verticale...

– NUUUUUUUUU!

– Ce e? strigă o voce din apropiere.

Harry se agită înnebunit, se încurcă în draperiile baldachinului și căzu din pat. Timp de câteva clipe, nu știu unde era; era convins că avea să vadă chipul alb ca un craniu privindu-l iar din întuneric, apoi, foarte aproape de el, auzi vocea lui Ron.

– Vrei să nu te mai comporți ca un nebun, ca să pot să te scot de-aici?

Ron despărți furtunos draperiile și Harry se uită în sus la el în lumina lunii, întins pe spate, cu cicatricea zvâcnindu-i de durere. Ron arăta de parcă tocmai se pregătea să se culce; avea o mână scoasă din robă.

– Iar a fost cineva atacat? întrebă Ron, ridicându-l brutal pe Harry. E tata? E ceva cu șarpele ăla?

– Nu... toată lumea e bine, zise Harry, care simțea că îi arde fruntea. Mă rog... Avery nu este bine... are probleme... i-a dat informații greșite... Cap-de-Mort este foarte supărat...

Harry gemu și se prelinse tremurând pe patul său, frecându-și cicatricea.

– Dar acum îl va ajuta Rookwood... este iar pe drumul bun...

– Ce tot îndrugi? zise Ron speriat. Vrei să spui că... tocmai l-ai văzut pe Știi-Tu-Cine?

– Am *fost* Știi-Tu-Cine, spuse Harry, întinzându-și mâinile în față în întuneric și ridicându-le în fața ochilor, ca să verifice dacă nu mai erau de un alb funebru și cu degetele lungi. A fost cu Rookwood, unul dintre Devoratorii Morții care au evadat din Azkaban, îți amintești? Rookwood tocmai i-a spus că Bode nu ar fi putut să o facă.

– Ce să facă?

– Să ia ceva... a zis că Bode trebuie să fi știut că nu putea să o facă... Bode era sub Blestemul Imperius... cred că a zis că tatăl lui Reacredință a fost cel care l-a aruncat asupra lui.

– Bode a fost vrăjit să ia ceva? zise Ron. Dar... Harry, trebuie să fie...

– Arma, termină Harry fraza în locul lui. Știu.

Ușa de la dormitor se deschise și intrară Dean și Seamus. Harry își ridică picioarele înapoi pe pat. Nu voia să arate ca și când s-ar fi întâmplat ceva ciudat, având în vedere că Seamus tocmai încetase să creadă că Harry era nebun.

– Ai zis, murmură Ron, apropiindu-și capul de cel al lui Harry și pretinzând că își turna apă în pahar din carafa de pe noptieră, că ai fost Știi-Tu-Cine?

– Da, spuse Harry încet.

Ron luă o gură mult prea mare de apă; Harry văzu cum i se scurge pe bărbie și pe piept.

– Harry, zise el, în timp ce Dean și Seamus își vedeau de treabă cu zgomot, dându-și jos robele și vorbind între ei, trebuie să-i spui lui...

– Nu trebuie să-i spun nimănui, zise Harry scurt. Nu aș fi văzut nimic, dacă aș fi putut să practic Occlumanția. Se presupune că trebuia să fi învățat să blochez toate astea până acum. Ei asta vor.

„Ei" însemna de fapt Dumbledore. Se băgă la loc în pat, se întoarse pe o parte, cu spatele la Ron, și după o vreme auzi cum scârție salteaua lui Ron, când se întinse și el. Pe Harry începu să îl ardă cicatricea; mușcă tare din pernă, ca să nu scoată nici un zgomot. Știa că, undeva, Avery era pedepsit.

*

În dimineața următoare Harry și Ron așteptară până la pauză ca să-i spună lui Hermione tot ce se întâmplase; voiau să fie absolut siguri că nu puteau fi auziți de alții. Stând în colțul lor obișnuit al curții răcoroase unde bătea vântul, Harry îi povesti fiecare detaliu pe care și-l amintea despre vis. După ce termină, Hermione nu zise nimic câteva clipe,

ci se uită fix, cu un fel de intensitate sfredelitoare, la Fred și George, care erau amândoi fără capete și își vindeau pălăriile magice pe ascuns, în partea cealaltă a curții.

– Deci, de asta l-au omorât, zise ea încet, dezlipindu-și în sfârșit privirea de pe Fred și George. I s-a întâmplat ceva ciudat lui Bode când a încercat să fure arma asta. Cred că s-au făcut niște vrăji defensive aruncate asupra ei, sau în jurul ei, ca să nu poată fi atinsă. De aceea era la Sf. Mungo. Pățise ceva la creier și nu putea să mai vorbească. Însă mai țineți minte ce ne-a spus vindecătoarea? Se însănătoșea. Și nu puteau să riște să se facă bine, nu-i așa? Vreau să spun că șocul a ce i s-o fi întâmplat când a atins arma aceea probabil că a ridicat Blestemul Imperius. Ar fi explicat ce făcuse când i-ar fi revenit vocea, nu-i așa? S-ar fi aflat că fusese trimis să fure arma. Bineînțeles, lui Lucius Reacredință i-ar fi fost ușor să arunce un blestem asupra lui. E tot timpul la Minister, nu-i așa?

– Era acolo chiar și în ziua audierii mele, spuse Harry. În... stai puțin... zise el rar. În ziua aia era pe holul Departamentului Misterelor! Tatăl tău a zis că probabil că încerca să se furișeze și să afle cum se desfășurase audierea mea, dar dacă...

– Sturgis! icni Hermione înmărmurită.

– Poftim? spuse Ron năuc.

– Sturgis Podmore, zise Hermione pe nerăsuflate, arestat pentru că încerca să treacă de o ușă! Lucius Reacredință trebuie să-l fi eliminat și pe el! Pun pariu că a făcut-o în ziua când l-ai văzut tu acolo, Harry. Sturgis avea Pelerina Invizibilă a lui Moody, nu-i așa? Așa că poate stătea de pază lângă ușă, invizibil, iar Reacredință l-a auzit mișcându-se, a bănuit că era cineva acolo sau a aruncat Blestemul Imperius, în cazul în care se găsea un paznic acolo. Așa că, atunci când Sturgis a mai avut ocazia – probabil când a fost din nou rândul lui să o păzească – a încercat să intre în Departament ca să fure arma pentru Cap-de-Mort – taci, Ron – însă a fost prins și trimis în Azkaban...

Hermione se uită fix la Harry.

– Și acum Rookwood i-a zis lui Cap-de-Mort cum să ia arma?

– Nu am auzit toată conversația, dar așa părea, zise Harry. Rookwood a lucrat acolo... Oare Cap-de-Mort o să-l trimită pe Rookwood s-o facă?

Hermione încuviință din cap, părând încă pe gânduri. Apoi, destul de repezit, zise:

– Harry, dar tu nu ar fi trebuit să vezi deloc toate astea.

– Poftim? făcu el surprins.

– Ar trebui să înveți cum să îți blochezi mintea față de lucrurile de genul ăsta, spuse Hermione, brusc intransigentă.

– Știu, spuse Harry. Dar...

– Ei bine, cred că ar trebui pur și simplu să încercăm să uităm ce ai văzut, zise Hermione cu fermitate. Și ar trebui să te străduiești ceva mai mult la Occlumanție de acum înainte.

Săptămâna nu deveni mai plăcută o dată cu trecerea timpului. Harry mai primi două „G"-uri la Potiuni; încă stătea ca pe ace din cauză că Hagrid ar fi putut să fie dat afară; și nu putea să nu se gândească la visul în care apăruse Cap-de-Mort – deși nu mai vorbi de el cu Ron și Hermione; nu mai voia încă o mustrare din partea fetei. Își dorea din tot sufletul să fi putut vorbi cu Sirius despre asta, însă nici nu se punea problema, așa că încercă să-și ascundă acest subiect în străfundurile minții.

Din nefericire, străfundurile minții sale nu mai erau locul sigur care fuseseră cândva.

– Ridică-te, Potter.

La câteva săptămâni după visul său cu Rookwood, Harry se găsea iarăși în genunchi pe podeaua din biroul lui Plesneală, încercând să-și golească mintea. Tocmai fusese forțat din nou să retrăiască un șuvoi de amintiri din copilărie pe care nici nu realizase că le mai avea, cea mai mare parte dintre ele referindu-se la felul cum îl umileau Dudley și gașca sa în școala primară.

– Ultima amintire, zise Plesneală. Ce a fost asta?

– Nu știu, spuse Harry, ridicându-se obosit.

Îi era din ce în ce mai greu să distingă amintiri separate din amalgamul de imagini și sunete pe care îl tot scotea la suprafață Plesneală.

– Vă referiți la cea în care vărul meu încerca să mă facă să stau în picioare în closet?

– Nu, spuse Plesneală cu blândețe. Mă refer la cea cu un bărbat care stătea în genunchi într-o cameră întunecată...

– Nu este... nimic important, zise Harry.

Ochii negri ai lui Plesneală se fixară asupra celor ai lui Harry. Amintindu-și ce spusese Plesneală despre rolul contactului vizual în Legilimanție, Harry clipi și privi în altă parte.

– Potter, cum au ajuns bărbatul și camera aceea în mintea ta? spuse Plesneală.

– A... zise Harry, uitându-se oriunde altundeva, numai la Plesneală nu, a fost... doar un vis pe care l-am avut.

– Un vis? repetă Plesneală.

Urmă o pauză, timp în care Harry se uită fix la o broască mare și moartă, suspendată într-un borcan cu lichid mov.

– Potter, știi de ce suntem aici, nu-i așa? zise Plesneală cu o voce joasă, periculoasă. Știi de ce renunț la serile mele libere pentru această îndatorire obositoare?

– Da, spuse Harry mecanic.

– Amintește-mi de ce suntem aici, Potter.

– Ca să învăț Occlumanție, zise Harry, uitându-se acum urât la un țipar mort.

– Corect, Potter. Și oricât de prost ai fi – Harry se uită iar la Plesneală, urându-l – credeam că, după mai mult de două luni de lecții, vei fi făcut ceva progrese. Câte vise ai mai avut cu Lordul Întunecat?

– Doar pe ăla, minți Harry.

– Poate că, zise Plesneală, îngustându-și puțin ochii negri și reci, ție chiar îți face plăcere să ai aceste viziuni și vise, Potter. Poate că te fac să te simți special – important?

– Nu, nu este adevărat, spuse Harry, cu maxilarul încleș-

tat și degetele strânse bine în jurul mânerului baghetei.

– Cu atât mai bine, Potter, spuse Plesneală glacial, pentru că nu ești nici special și nici important, și nu *tu* ești cel care trebuie să afle ce le spune Lordul Întunecat Devoratorilor Morții.

– Nu... dumneavoastră sunteți acela, nu-i așa? se răsti Harry la el.

Nu voise să spună asta; izbucnise și își pierduse cumpătul. Pentru un moment destul de îndelungat, se uitară fix unul la altul, Harry fiind convins că întrecuse măsura. Însă când Plesneală răspunse, pe chipul lui apăru o expresie ciudată, aproape satisfăcută.

– Da, Potter, zise el, cu ochii scânteindu-i. Eu sunt acela. Acum, dacă ești pregătit, o vom lua de la capăt.

Își ridică bagheta:

– Unu – doi – trei – *Legilimens!*

O sută de Dementori se îndreptau spre Harry peste lacul de pe domeniu... își schimonosi chipul de concentrare... se apropiau... le vedea găurile întunecate de sub glugi... și totuși, îl vedea și pe Plesneală stând în fața lui, cu ochii ațintiți asupra feței lui Harry, murmurând ceva... și, fără să știe cum, imaginea lui Plesneală era din ce în ce mai limpede, iar cea a Dementorilor se pierdea...

Harry își ridică bagheta.

– *Protego!*

Plesneală se clătină pe loc – bagheta îi zbură în sus, departe de Harry – și dintr-o dată mintea lui Harry se umplu de amintiri care nu erau ale sale: un bărbat cu nasul coroiat striga la o femeie speriată, în timp ce un băiețel brunet plângea într-un colț... un adolescent cu părul unsuros stătea singur într-un dormitor întunecat, cu bagheta îndreptată spre tavan, omorând muște... o fată râdea, în timp ce un băiat sfrijit încerca să se urce pe o coadă de mătură nărăvașă...

– DESTUL!

Harry se simți de parcă ar fi fost împins cu putere în piept; se dădu înapoi clătinându-se, se lovi de unele dintre rafturile

care acopereau pereții biroului lui Plesneală și auzi ceva spărgându-se. Plesneală tremura puțin și era foarte palid.

Harry avea roba udă la spate. Se spărsese unul dintre borcanele din spatele lui când se lovise de el; iar chestia slinoasă dinăuntru plutea în poțiunea care se scurgea.

– *Reparo,* șuieră Plesneală și borcanul se reconstitui imediat. Ei bine, Potter... a fost cu siguranță un pas înainte...

Gâfâind puțin, Plesneală aranjă Pensivul în care își înmagazinase iar unele dintre gânduri înainte să înceapă lecția, aproape ca și când ar fi verificat dacă mai erau acolo.

– Nu îmi amintesc să îți fi spus să folosești o Vrajă Scut... însă este evident că a fost eficientă...

Harry nu vorbi; simțea că era periculos să spună ceva. Era convins că tocmai pătrunsese în amintirile lui Plesneală, că tocmai văzuse scene din copilăria lui. Era enervant să se gândească la faptul că acel băiețel care plânsese în timp ce vedea cum i se certau părinții stătea de fapt în fața lui cu o asemenea ură în ochi.

– Hai să mai încercăm o dată, da? spuse Plesneală.

Harry simți un fior de groază; avea să plătească pentru ceea ce se întâmplase, era sigur de asta. Se așezară iar pe poziții, cu biroul între ei, Harry simțind că de data aceasta îi va fi mult mai greu să își golească mintea.

– Atunci, la trei, spuse Plesneală, ridicându-și iar bagheta. Unu... doi...

Harry nu avu timp să se adune și să încerce să își golească mintea înainte ca Plesneală să strige:

– *Legilimens!*

Gonea de-a lungul holului către Departamentul Misterelor, pe lângă pereții goi de piatră, pe lângă torțe – ușa neagră și simplă era din ce în ce mai mare; se mișca atât de repede, încât avea să se lovească de ea, era la câțiva metri de ea și vedea iar firul de lumină albastră, ștearsă...

Ușa se deschisese la perete! În sfârșit, intrase într-o cameră circulară, cu pereții și podeaua negre, luminată de lumânări cu flăcări albastre și cu alte uși în jurul lui – tre-

buia să continue - *dar ce ușă trebuia să aleagă...?*

- POTTER!

Harry deschise ochii. Era iar întins pe spate, fără să își amintească deloc cum ajunsese acolo; de asemenea, gâfâia de parcă ar fi alergat cu adevărat pe holul de la Departamentul Misterelor, de parcă ar fi sărit pe ușa neagră și ar fi descoperit camera circulară.

- Explică-te! zise Plesneală, care stătea aplecat deasupra lui, cu o expresie mânioasă.

- Nu... știu ce s-a întâmplat, zise Harry cu sinceritate, ridicându-se.

Avea un cucui acolo unde dăduse cu capul de podea și se simțea febril.

- Nu am mai văzut-o niciodată. Adică, v-am spus, am visat ușa... dar până acum nu s-a mai deschis niciodată...

- Nu te străduiești destul!

Dintr-un motiv sau altul, Plesneală părea chiar mai supărat decât fusese cu două minute în urmă, când Harry văzuse o parte din amintirile profesorului său.

- Ești leneș și neglijent, Potter, mare mirare că Lordul Întunecat...

- Puteți să-mi spuneți ceva, domnule? zise Harry, aprinzându-se din nou. De ce îi spuneți lui Cap-de-Mort Lordul Întunecat? Eu nu i-am auzit decât pe Devoratorii Morții spunându-i așa.

Plesneală deschise gura, arătându-și colții - iar o femeie țipă de undeva din afara camerei.

Plesneală își ridică brusc capul și se uită spre tavan.

- Ce...?

Harry auzi o agitație estompată venind dinspre ceea ce el bănuia că era holul de intrare.

Plesneală își întoarse privirea spre el, încruntându-se.

- Ai văzut ceva neobișnuit când ai venit, Potter?

Harry clătină din cap. Undeva deasupra lor, femeia țipă din nou. Plesneală se duse cu pași mari la ușa biroului, cu bagheta încă pregătită de atac, și dispăru din câmpul lui

vizual. Harry ezită o clipă, apoi îl urmă. Țipetele veneau într-adevăr din holul de la intrare; deveniră din ce în ce mai răsunătoare, pe măsură ce Harry urca în fugă scările de piatră care duceau spre celule. Când ajunse sus, descoperi holul de intrare plin de oameni; elevii veniseră ca un șuvoi din Marea Sală, unde cina era încă în plină desfășurare, ca să vadă ce se întâmpla; alții se înghesuiseră pe scara de marmură. Harry își croi drum printr-un grup de Viperini înalți și văzu că privitorii formaseră un cerc mare, unii dintre ei părând șocați, alții chiar speriați. Profesoara McGonagall se afla vizavi de Harry, în partea cealaltă a holului; arăta ca și când cele văzute o făceau să se simtă rău.

Profesoara Trelawney stătea în mijlocul holului de intrare, cu bagheta într-o mână și o sticlă goală de sherry în cealaltă, arătând de-a dreptul nebună. Avea părul măciucă și ochelarii strâmbi, astfel încât un ochi era mai mare decât celălalt; numeroasele ei șaluri și eșarfe îi cădeau la întâmplare pe lângă umeri, lăsând impresia că femeia pocnea pe la cusături. Lângă ea se găseau două cufere mari, unul dintre ele cu susul în jos, arătând exact ca și când ar fi fost aruncat pe scări după ea. Profesoara Trelawney se uita fix, aparent îngrozită, spre ceva ce Harry nu putea să vadă, dar care se părea că stătea la capătul scărilor.

– Nu! urlă ea. NU! Nu se poate întâmpla așa ceva... nu se poate... refuz să accept!

– Nu ți-ai dat seama ce se întâmplă? zise o voce ca de fetiță, pe un ton de amuzament crud, iar Harry, mișcându-se puțin spre dreapta, văzu că persoana care o îngrozise pe Trelawney era nimeni alta decât profesoara Umbridge.

– Deși nu poți să prezici nici măcar vremea de mâine, trebuie să îți fi dat seama că prestația jalnică la inspecțiile mele și absența oricărei ameliorări făceau concedierea ta un fapt inevitabil, nu?

– Nu p-poți! urlă profesoara Trelawney, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji de după lentilele ei enorme, nu p-poți să mă concediezi! S-sunt aici de șaisprezece ani! H-Hogwarts este

c-casa m-mea!

– A fost casa ta, spuse profesoara Umbridge, și Harry îi văzu revoltat fața ca de broască râioasă întinsă de mulțumire când o privi pe profesoara Trelawney cum se prelingea pe unul dintre cufere, plângând în hohote incontrolabile. Până acum o oră, când Ministrul Magiei ți-a semnat ordinul de concediere. Acum te rog frumos să dispari de pe acest hol. Ne faci de rușine!

Umbridge rămase pe loc și privi, cu o expresie de delectare maximă, cum profesoara Trelawney tremura și gemea, balansându-se în față și în spate pe cufăr în culmea nefericirii. Harry auzi un plânset înăbușit în stânga sa și se uită în jur. Lavender și Parvati plângeau amândouă în tăcere, îmbrățișate. Apoi auzi niște pași. Profesoara McGonagall se desprinse din rândul spectatorilor, se duse cu pași mari direct la profesoara Trelawney și o bătu cu fermitate pe umăr, în timp ce scotea o batistă mare dintr-un buzunar.

– Gata, gata, Sybill... liniștește-te... suflă-ți nasul în asta... știi, nu este chiar atât de grav pe cât crezi... nu trebuie să pleci de la Hogwarts...

– Zău, doamnă profesoară McGonagall? zise Umbridge cu o voce amenințătoare, făcând câțiva pași înainte. Și cine vă dă dreptul să faceți o asemenea declarație...?

– Cred că eu, zise o voce răsunătoare.

Ușa dublă de stejar se deschise. Elevii de lângă ele se dădură la o parte, iar Dumbledore apăru în prag. Ce căuta acolo, Harry nu-și imagina, însă era ceva impresionant în imaginea lui încadrată în prag, pe fundalul nopții neobișnuit de încețoșate. Lăsând ușile larg deschise în urma sa, înaintă prin cercul de privitori către profesoara Trelawney, care era înlăcrimată și tremura pe cufărul ei, cu profesoara McGonagall lângă ea.

– Dumneavoastră, domnule profesor Dumbledore? zise Umbridge, cu un râs deosebit de neplăcut. Mă tem că nu înțelegeți situația. Am aici – scoase un sul de pergament din buzunarul robei – un ordin de concediere semnat de mine

și de Ministrul Magiei. Conform clauzelor Decretului Educațional Numărul Douăzeci și Trei, Marele Inchizitor de la Hogwarts are puterea de a inspecta, de a supune unei perioade de probă și de a concedia orice profesor despre care consideră că nu își îndeplinește datoria la nivelul standardelor cerute de Ministerul Magiei. Am decis că profesoara Trelawney nu este bună de nimic. Am concediat-o.

Spre marea uimire a lui Harry, Dumbledore zâmbi în continuare. Se uită în jos la profesoara Trelawney, care încă plângea și suspina pe cufărul ei, și zise:

– Doamnă profesoară Umbridge, aveți dreptate, desigur. Ca Mare Inchizitor, aveți tot dreptul de a-mi concedia profesorii. Însă nu aveți autoritatea de a-i alunga din castel. Mă tem, continuă el, cu o mică plecăciune politicoasă, că această putere îi aparține încă directorului, iar dorința mea este ca profesoara Trelawney să trăiască în continuare la Hogwarts.

Când auzi asta, profesoara Trelawney râse scurt, nebunește, abia stăpânindu-și un sughiț.

– Nu-nu, o să p-plec, Dumbledore! O s-să părăsesc Hogwarts și o s-să-mi caut norocul în altă parte...

– Nu, zise Dumbledore tăios. Sybill, dorința mea este să rămâi aici.

Se întoarse spre profesoara McGonagall.

– Doamnă profesoară McGonagall, pot să te rog să o însoțești pe Sybill înapoi sus?

– Sigur că da, zise McGonagall. Hai sus, Sybill...

Profesoara Lăstar ieși grăbită din rândul mulțimii și o apucă pe profesoara Trelawney de cealaltă mână. Împreună, o conduseră pe lângă Umbridge și în sus, pe scara de marmură. Profesorul Flitwick alergă în urma lor, cu bagheta ațintită în față; chiți *„Cufere Locomotor!"* și bagajele profesoarei Trelawney plutiră și urcară pe scară după ea, cu profesorul Flitwick mergând în spatele lor.

Profesoara Umbridge stătea complet nemișcată, holbându-se la Dumbledore, care zâmbea în continuare binevoitor.

– Și mă rog, spuse ea într-o șoaptă care răsună în tot holul

de intrare, ce veți face cu ea după ce voi numi un nou profesor de Preziceri despre Viitor, care va avea nevoie de camerele ei?

– A, asta nu va fi o problemă, spuse Dumbledore cu bunătate. Știți, am găsit deja un nou profesor de Preziceri despre Viitor, și acesta va prefera să stea la parter.

– Ați găsit? zise Umbridge sfredelitor. *Dumneavoastră* ați găsit? Da-ți-mi voie să vă reamintesc, domnule Dumbledore, că în Decretul Educațional Numărul Douăzeci și Doi...

– Ministerul are dreptul de a numi un candidat potrivit dacă – și numai dacă – directorul nu poate găsi unul, zise Dumbledore. Sunt bucuros să vă anunț că de data acesta am reușit. Pot să vi-l prezint?

Se întoarse cu fața spre ușa dublă deschisă de la intrare, prin care plutea acum ceața nopții. Harry auzi niște copite. Holul fu cuprins de un murmurat șocant, iar cei care erau cel mai aproape de uși se dădură și mai în spate, unii dintre ei împiedicându-se în graba lor de a-i face loc noului venit.

Prin ceață apăru un chip pe care Harry nu îl mai văzuse decât o dată, într-o noapte întunecată și periculoasă, în Pădurea Interzisă: un păr alb-blond și ochii uluitor de albaștri; capul și trunchiul unui bărbat, legate de corpul unui cal Palomino.

– Acesta este Firenze, îi zise Dumbledore fericit lui Umbridge, care înlemnise. Cred că îl veți găsi corespunzător.

– CAPITOLUL XXVII –

CENTAURUL ȘI TURNĂTORUL

– Pun pariu că acum îți dorești să nu fi renunțat la Prezicerile despre Viitor, nu-i așa, Hermione? întrebă Parvati, zâmbind batjocoritor.

Era ora micului dejun, la două zile după ce profesoara Trelawney fusese dată afară, și Parvati își curba genele în jurul baghetei și examina efectul într-o lingură. În dimineața aceea urmau să aibă prima oră de Grija față de creaturile magice cu Firenze.

– Nu chiar, spuse Hermione indiferentă, citind *Profetul zilei.* Mie nu mi-au plăcut niciodată caii.

Dădu pagina ziarului și cercetă articolele.

– Nu e un cal, e centaur! zise Lavender șocată.

– Un centaur superb... oftă Parvati.

– În ambele cazuri, tot patru picioare are, spuse Hermione cu calm. Oricum, credeam că erați supărate că a plecat Trelawney.

– Suntem! o asigură Lavender. Ne-am dus să o vedem în biroul ei; i-am dus niște păpădii – nu dintre alea care claxonează ca ale lui Lăstar, ci unele drăguțe.

– Ce mai face? întrebă Harry.

– Nu foarte bine, săraca de ea, spuse Lavender cu compasiune. Plângea și zicea că ar prefera să plece pentru totdeauna din castel, decât să rămână aici unde e Umbridge, și o înțeleg, Umbridge s-a purtat oribil cu ea, nu-i așa?

– Am sentimentul că Umbridge abia a început să se poarte oribil, zise Hermione sumbră.

– Imposibil, zise Ron, care se înfrupta dintr-o farfurie

mare cu ouă jumări și costiță afumată. Nu poate să fie mai rău decât a fost până acum.

– Ascultă-mă bine, o să vrea să se răzbune pe Dumbledore pentru că a numit un profesor nou fără să o consulte, zise Hermione, închizând nervoasă ziarul. Mai ales un alt semiom. Ai văzut ce mutră a făcut când l-a văzut pe Firenze.

După micul dejun, Hermione se duse la ora ei de Aritmanție, în timp ce Harry și Ron le urmară pe Parvati și Lavender în holul de intrare, îndreptându-se spre Previziunile despre Viitor.

– Nu mergem în turnul de nord? întrebă Ron derutat, când Parvati trecu pe lângă scara de marmură.

Parvati se uită la el disprețuitor peste umăr.

– Cum ai vrea să urce Firenze pe scara aia? Acum suntem în clasa cu numărul unsprezece, așa scria ieri la avizier.

Clasa unsprezece era la parter, undeva pe coridorul lung care dădea spre marele hol de intrare din partea opusă a Marii Săli. Harry știa că era una dintre acele clase care nu erau folosite regulat, și drept urmare aveau atmosfera oarecum neîngrijită a unei cămări sau magazii. Când intră chiar după Ron și se trezi în mijlocul unui luminiș de pădure, rămase înmărmurit pentru câteva clipe.

– Ce...?

Podeaua clasei devenise elastică și acoperită cu mușchi, iar pe ea creșteau copaci; crengile lor pline de frunze se întindeau pe lângă tavan și ferestre, astfel încât camera era plină de raze de lumină verde, fină, filtrată. Elevii care sosiseră deja stăteau pe podeaua de pământ, sprijiniți de trunchiuri de copaci sau bolovani, cu brațele în jurul genunchilor sau încrucișate strâns la piept, părând cu toții destul de neliniștiți. În mijlocul luminișului, unde nu erau copaci, stătea Firenze.

– Harry Potter, zise el, întinzând o mână la intrarea lui Harry.

– Ăă... bună, spuse Harry, dând mâna cu centaurul, care îl cercetă atent cu ochii aceia uimitor de albaștri, însă nu

zâmbi. Mă... bucur să te văd.

– Și eu, zise centaurul, plecându-și capul său cu păr alb-blond. A fost scris în stele că ne vom reîntâlni.

Harry observă că pe pieptul lui Firenze se vedea umbra unei vânătăi în formă de copită. Când se întoarse să se alăture celorlalți elevi care erau așezați, văzu că toți îl priveau cu admirație, impresionați de faptul că vorbea cu Firenze, de care păreau să fie intimidați.

Când ușa se închise și ultimul elev se așeză pe o buturugă de lângă coșul de gunoi, Firenze făcu un gest în jur.

– Domnul profesor Dumbledore a fost drăguț și ne-a aranjat această clasă după modelul habitatului meu natural, spuse Firenze, când toată lumea se liniști. Aș fi preferat să vă predau în Pădurea Interzisă, care era – până luni – casa mea... însă nu mai este posibil.

– Vă rog... ăă... domnule, zise Parvati pe nerăsuflate, ridicând mâna. De ce nu? Am fost acolo cu Hagrid, nu ne este teamă!

– Nu este o problemă de vitejie, zise Firenze, ci o problemă pusă de statutul meu. Nu mă mai pot întoarce în Pădure. Am fost alungat de herghelia mea.

– Herghelie? zise Lavender pe o voce derutată și Harry știu că se gândea la cai. Ce... aha!

Chipul îi fu cuprins de înțelegere.

– Există și alții ca dumneavoastră? zise ea, uluită.

– V-a crescut Hagrid, ca pe Thestrali? întrebă Dean entuziasmat.

Firenze își întoarse capul foarte încet spre Dean, care păru să-și dea seama imediat că spusese ceva foarte jignitor.

– Nu am vrut să... adică... îmi cer scuze, termină el cu o voce stearsă.

– Centaurii nu sunt servitorii sau jucăriile oamenilor, spuse Firenze încet.

Urmă o pauză, apoi Parvati ridică mâna din nou.

– Vă rog, domnule... de ce v-au alungat ceilalți centauri?

– Pentru că am fost de acord să lucrez pentru domnul

profesor Dumbledore, zise Firenze. Ei văd asta ca pe o trădare față de rasa noastră.

Harry își aminti cum, cu aproape patru ani în urmă, centaurul Bane strigase la Firenze pentru că îi dăduse voie lui Harry să îl călărească pentru a ajunge într-un loc sigur; îl făcuse „catâr amărât". Se întrebă dacă Bane fusese cel care îl lovise pe Firenze în piept.

– Să începem, zise Firenze.

Își flutură coada sa lungă aurie, ridică mâna către frunzișul de deasupra, apoi o coborî încet și, în timp ce o făcea, lumina din cameră scăzu, astfel încât acum păreau să stea într-un luminiș la asfințit, și apărură câteva stele pe tavan. Se auziră exclamații și icnete de uimire, iar Ron zise răspicat:

– Fir-aș să fiu!

– Întindeți-vă pe jos, zise Firenze cu vocea sa calmă, și observați cerul. În el este scris pentru cei care pot să vadă viitorul raselor noastre.

Harry se întinse pe spate și privi în sus spre tavan. O steluță roșie scânteietoare sclipi spre el de deasupra.

– Știu că ați învățat numele planetelor și lunilor la Astronomie, zise vocea calmă a lui Firenze, și că ați făcut hărți cu mișcarea stelelor pe cer. Centaurii au dezvăluit misterele acestor traiectorii cu secole în urmă. Descoperirile noastre ne învață că viitorul poate fi zărit în cerul de deasupra noastră...

– Doamna profesoară Trelawney ne-a predat și Astrologie! zise Parvati entuziasmată, ridicând mâna din poziția orizontală în care se afla. Marte generează accidente, arsuri și alte chestii de genul ăsta, iar când face un unghi cu Saturn, ca acum – desenă un unghi drept în aer deasupra ei – asta înseamnă că trebuie să fim foarte atenți când lucrăm cu obiecte fierbinți...

– Astea, spuse Firenze calm, sunt prostii scornite de oameni.

Mâna lui Parvati căzu fără vlagă pe lângă corp.

– Răni banale, mici accidente umane, spuse Firenze, în timp ce copitele sale răsunau pe podeaua de mușchi. Aces-

tea nu sunt cu nimic mai importante decât drumurile furnicilor pentru universul nesfârșit și nu sunt afectate de mișcările planetelor.

– Doamna profesoară Trelawney – începu Parvati pe un ton jignit și indignat.

– Este un om, spuse Firenze firesc. Și drept urmare, poartă ochelarii de cal ai limitării rasei voastre.

Harry își întoarse capul foarte puțin pentru a se uita la Parvati. Părea foarte jignită, ca și alți colegi.

– Poate că Sybill Trelawney este clarvăzătoare, nu știu, continuă Firenze, iar Harry auzi cum își flutura iar coada, în timp ce se plimba prin fața lor, însă își pierde timpul, în principal, cu prostia cu care se mândresc atâta oamenii și pe care o numesc ghicitul viitorului. Eu, pe de altă parte, sunt aici ca să vă explic înțelepciunea centaurilor, care este impersonală și imparțială. Cercetăm cerul în căutarea marilor energii de rău augur sau a schimbărilor care sunt uneori indicate acolo. Ne poate lua chiar până la zece ani ca să fim siguri de ceea ce vedem.

Firenze arătă spre steaua roșie aflată deasupra lui Harry.

– În deceniul trecut, s-a indicat că vrăjitorimea nu trăia nimic altceva decât o perioadă scurtă de liniște între două războaie. Marte, cel care aduce bătălii, strălucește cu putere deasupra noastră, sugerând că lupta trebuie să izbucnească iar cât de curând. În peste mult timp, centaurii vor putea să ghicească prin arderea unor anumite plante și frunze, prin observarea fumului și flăcărilor...

Fu cea mai neobișnuită oră pe care o avusese Harry vreodată. Arseră într-adevăr salvie și nalbă, acolo, pe podeaua clasei, și Firenze le spuse să caute anumite forme și simboluri în fumul înțepător, însă nu păru deloc îngrijorat din cauză că nici unul dintre ei nu văzuse vreunul dintre semnele pe care le descrisese el, spunându-le că oamenii se pricepeau foarte rar la asta, iar centaurilor le lua ani întregi să o stăpânească. Încheie spunându-le că oricum era o prostie să aibă prea multă încredere în astfel de lucruri, pentru că până și centaurii le interpretau greșit uneori. Era cu totul altfel decât toți

profesorii pe care îi avusese Harry. Prioritatea sa nu părea să fie să-i învețe ce știa, ci mai degrabă să îi convingă că nimic nu era infailibil, nici măcar cunoștințele centaurilor.

– Nu prea este precis, nu-i așa? zise Ron încet, pe când își stingeau focul de nalbă.

– Cum să zic, eu aș mai vrea să aflu niște detalii despre războiul ăsta pe care urmează să-l purtăm, tu nu?

Se sună de pauză de dincolo de ușa clasei și toți tresăriră; Harry uitase complet că erau încă în castel, aproape convins că erau de fapt în pădure. Elevii ieșiră din clasă puțin derutați.

Harry și Ron erau pe cale să-i urmeze, când Firenze strigă:

– Harry Potter, pot să vorbesc cu tine o clipă, te rog?

Harry se întoarse. Centaurul înaintă puțin spre el. Ron ezită.

– Poți să rămâi, îi spuse Firenze. Dar te rog să închizi ușa.

Ron se grăbi să îl asculte.

– Harry Potter, ești prieten cu Hagrid, nu-i așa? zise centaurul.

– Da, spuse Harry.

– Atunci te rog să-i transmiți un avertisment din partea mea. Încercarea lui nu are succes. Ar fi bine să renunțe.

– Încercarea lui nu are succes? repetă Harry nesigur.

– Și ar fi bine să renunțe, zise Firenze, încuviințând din cap. L-aș preveni chiar eu pe Hagrid, însă sunt alungat – aș fi nesăbuit să mă apropii prea tare de Pădure în momentul ăsta.

Hagrid are destule probleme și fără o luptă între centauri.

– Dar... ce încearcă să facă Hagrid? zise Harry neliniștit.

Firenze îl privi impasibil.

– Hagrid mi-a făcut de curând o mare favoare, spuse Firenze, și mi-a câștigat de mult respectul pentru grija pe care o demonstrează pentru toate viețuitoarele. Nu îi voi trăda secretul. Însă trebuie trezit la realitate. Încercarea lui nu are succes. Spune-i, Harry Potter. O zi bună.

*

Fericirea pe care o simțise Harry după ce apăruse inter-

viul din *Zeflemistul* se evaporase de mult. În timp ce o lună martie mohorâtă se pierdea în vijeliile lui aprilie, viața sa păru să fi devenit iar un lung șir de griji și probleme.

Umbridge continuase să asiste la toate lecțiile de Grijă față de Creaturile Magice, așa că-i fusese foarte greu să-i spună lui Hagrid despre avertismentul lui Firenze. Într-un târziu, Harry reușise, pretinzând că își pierduse exemplarul său din *Animale fantastice și unde pot fi găsite* și întorcându-se într-o zi după ore. Când îi transmisese lui Hagrid mesajul lui Firenze, Hagrid îl privise o clipă cu ochii săi umflați și învinețiți, oarecum surprins. Apoi păruse să-și vină în fire.

– Drăguț tip, Firenze, zise el aspru, dar nu știe despre ce este vorba în cazul ăsta. Încercarea merge foarte bine.

– Hagrid, ce pui la cale? întrebă Harry cu seriozitate. Pentru că trebuie să ai grijă, Umbridge a dat-o deja afară pe Trelawney și, dacă mă întrebi pe mine, e abia la început. Dacă faci ceva ce nu ar trebui să faci, vei fi...

– Sunt lucruri mai importante decât să-ți păstrezi slujba, spuse Hagrid, deși îi tremurară puțin mâinile când spuse asta, iar un lighean plin cu băligar de Knarli căzu pe podea. Nu-ți face griji pentru mine, Harry, acum du-te înapoi, ca un băiat ascultător ce ești.

Harry nu avu de ales și îl lăsă pe Hagrid să curețe băligarul care era împrăștiat pe toată podeaua, însă se simțea foarte posomorât pe când se întorcea la castel târșâindu-și picioarele.

Între timp, după cum le tot aminteau profesorii și Hermione, N.O.V.-urile erau și mai aproape. Toți elevii din anul cinci erau afectați într-o anumită măsură de stres, însă Hannah Abbot fu prima care primi o Esență Calmantă de la doamna Pomfrey, după ce o podidise plânsul în timpul orei de Ierbologie și se plânsese că era prea proastă ca să dea examenele și că voia să se lase pe loc de școală.

Dacă nu ar fi fost lecțiile A.D., Harry ar fi fost extrem de nefericit. Uneori simțea că trăia pentru orele pe care le petrecea în Camera Necesității, muncind din greu, dar în același timp și distrându-se foarte bine, cu inima crescându-i de

mândrie când se uita la ceilalți membri A.D. și vedea cât de mult progresaseră. Într-adevăr, Harry se întreba uneori cum avea să reacționeze Umbridge când toți membrii A.D. aveau să primească „Remarcabil" la N.O.V.-urile pentru Apărarea contra Magiei Negre.

Începuseră în sfârșit să lucreze la Patronusuri, ceea ce toți fuseseră foarte dornici să învețe, deși, după cum le tot reamintea Harry, crearea unui Patronus în mijlocul unei clase foarte bine luminate, când nu erau amenințați, era foarte diferită de crearea unuia când erau confruntați cu ceva de genul unui Dementor.

– Ah, nu ne mai strica cheful, spuse Cho veselă, privind cum Patronusul ei argintiu în formă de lebădă zbura prin Camera Necesității în timpul ultimei lor lecții înainte de Paști. Sunt așa frumoși!

– Nu ar trebui să fie frumoși, ar trebui să te protejeze, spuse Harry răbdător. De fapt, avem nevoie de un Bong sau de ceva de genul ăsta; eu așa am învățat, a trebuit să creez un Patronus în timp ce Bongul pretindea că era un Dementor...

– Dar asta ar fi foarte înfricoșător! zise Lavender, care lansa norișori de abur argintiu din vârful baghetei. Și eu tot... nu pot... să o fac! adăugă ea supărată.

Și Neville avea probleme. Avea chipul schimonosit de concentrare, însă din vârful baghetei sale ieșeau doar niște firișoare fragile de fum argintiu.

– Trebuie să te gândești la o amintire frumoasă, îi reaminti Harry.

– Încerc, zise Neville nefericit, care se străduia atât de mult, încât fața sa rotundă lucea realmente de transpirație.

– Harry, cred că reușesc! strigă Seamus, care fusese adus chiar atunci de Dean la prima întâlnire A.D. Uite – ah – a dispărut... dar în mod sigur a fost ceva blănos, Harry!

Patronusul lui Hermione, o vidră argintie strălucitoare, se zbenguia prin jurul ei.

– Sunt destul de drăguți, nu-i așa? zise ea, uitându-se la Patronus cu drag.

Ușa Camerei Necesității se deschise și apoi se închise la loc. Harry se uită în jur, ca să vadă cine intrase, însă nu părea să fie nimeni. Trecură câteva clipe până să realizeze că cei care erau aproape de ușă amuțiseră. Următorul lucru de care își dădu seama fu că ceva îl trăgea de robe de undeva din dreptul genunchiului. Se uită în jos și îl văzu spre marea sa uimire pe spiridușul de casă, Dobby, privindu-l de sub obișnuitele sale opt pălării de lână.

– Bună, Dobby! zise el. Ce cauți ? Ce s-a întâmplat?

Ochii spiridușului erau măriți de groază, iar creatura tremura. Membrii A.D. care erau cel mai aproape de Harry amuțiseră; toți cei din cameră îl urmăreau pe Dobby. Puținele Patronusuri pe care reușiseră să le creeze unii dintre ei dispărură într-o ceață argintie, lăsând senzația că în cameră era mult mai întuneric decât înainte.

– Harry Potter, domnule... chițăi spiridușul, tremurând din cap până în picioare, Harry Potter, domnule... Dobby trebuie să vă avertizeze... dar spiridușii de casă au fost instruiți să nu spună nimic...

Alergă cu capul înainte spre un perete. Harry, care avea ceva experiență în ceea ce privește obiceiurile lui Dobby de pedepsire auto, dădu să-l prindă, dar Dobby doar ricoșă când atinse piatra, protejat de cele opt pălării ale sale. Hermione și încă niște fete scoaseră niște icnete de teamă și de compasiune.

– Ce s-a întâmplat, Dobby? întrebă Harry, apucându-l pe spiriduș de mânuță și ținându-l departe de orice ar fi putut să folosească pentru a se răni.

– Harry Potter... ea... ea...

Dobby se lovi cu putere în nas cu pumnul liber. Harry îl apucă și pe acela.

– Cine e „ea", Dobby?

Însă era convins că știa; cu siguranță numai o „ea" putea să trezească o asemenea frică în Dobby.

Spiridușul se uită în sus la el, puțin sașiu, și scoase un soi de strigăt mut.

– Umbridge? întrebă Harry îngrozit.

Dobby încuviință din cap, apoi încercă să se lovească de genunchii lui Harry. Acesta îl ținu la o Lungime de braț.

– Ce-i cu ea? Dobby... nu a aflat despre asta... despre noi... despre A.D., nu?

Citi răspunsul pe chipul înmărmurit al spiridușului. Având mâinile imobilizate de Harry, spiridușul încercă să se lovească singur cu piciorul și căzu pe jos.

– Vine încoace? întrebă Harry încet.

Dobby scoase un urlet și începu să își izbească picioarele goale de podea.

– Da, Harry Potter, domnule!

Harry se ridică și se uită în jur la oamenii nemișcați și îngroziți care-l priveau pe spiridușul care se snopea singur în bătaie.

– CE MAI AȘTEPTAȚI? strigă Harry. FUGIȚI!

Imediat se năpustiră toți către ieșire, formând o grămadă în dreptul ușii, apoi țâșniră afară. Harry îi auzi alergând pe holuri și speră că aveau destulă minte ca să nu încerce să ajungă la dormitoare. Era abia nouă fără zece; dacă s-ar fi refugiat la bibliotecă sau în culcușul bufnițelor, care era în apropiere...

– Harry, haide! strigă Hermione din mijlocul grupului compact de oameni care se luptau acum să iasă.

Îl culese pe Dobby, care încă încerca să-și provoace răni serioase, și fugi cu spiridușul în brațe, ca să se alăture cozii.

– Dobby, îți ordon, întoarce-te la bucătărie la ceilalți spiriduși și, dacă te întreabă dacă m-ai prevenit, să minți și să spui „nu"! zise Harry. Și îți interzic să te mai rănești! adăugă el, dându-i drumul spiridușului, în timp ce trecu în sfârșit de prag și trânti ușa după el.

– Mulțumesc, Harry Potter! chițăi Dobby și o luă la goană.

Harry se uită în stânga și în dreapta, însă ceilalți se mișcau atât de repede, încât nu le zări decât călcâiele la ambele capete ale holului, înainte să dispară; începu să fugă la dreapta; în față se afla o toaletă de băieți, putea să pretindă că fusese acolo în tot acest timp, dacă ar fi reușit să ajungă la ea...

- AAAAH!

Îl prinse ceva de glezne și căzu spectaculos, alunecând pe burtă vreo trei metri înainte să se oprească. Cineva râdea în spatele lui. Se întoarse pe spate și îl văzu pe Reacredință ascuns într-o nișă, sub o vază urâtă în formă de dragon.

- Blestem de Împiedicare, Potter! zise el. Hei, doamnă profesoară - DOAMNĂ PROFESOARĂ! Am prins unul!

Umbridge veni în fugă de după colțul îndepărtat, cu respirația tăiată, dar arborând un zâmbet satisfăcut.

- El este! zise ea jubilând când îl văzu pe Harry pe podea. Excelent, Draco, excelent, ah, foarte bine - cincizeci de puncte pentru Viperini! De aici încolo mă ocup eu... ridică-te, Potter!

Harry se ridică, uitându-se urât la amândoi. Nu o mai văzuse niciodată pe Umbridge atât de fericită. Îl înșfăcă de braț cu o strânsoare ca de menghină și se întoarse, zâmbind larg, spre Reacredință.

- Draco, dă o fugă și vezi dacă poți să mai strângi și alții, Spune-le celorlalți să caute în bibliotecă - toată lumea care are respirația tăiată - verifică băile, domnișoara Parkinson se poate ocupa de cele ale fetelor - hai, du-te - iar tu, adăugă ea pe cea mai blândă și periculoasă voce, în timp ce Reacredință se îndepărta, poți să vii cu mine la biroul directorului, Potter.

În câteva minute ajunseseră în dreptul himerelor de piatră. Harry se întrebă câți alții mai fuseseră prinși. Se gândi la Ron - doamna Weasley avea să-l omoare - și la cum avea să se simtă Hermione dacă avea să fie exmatriculată înainte să poată să-și dea N.O.V.-urile. Iar pentru Seamus fusese prima întâlnire... și Neville devenise atât de priceput...

- Dulciuri fizzy, cântă Umbridge.

Himera de piatră se dădu la o parte, peretele din spate se deschise și urcară amândoi pe scara mișcătoare de piatră. Ajunseră la ușa lăcuită cu ciocanul în formă de grifon, dar Umbridge nu se obosi să bată, ci intră direct, ținându-l încă strâns pe Harry.

Biroul era plin de oameni. Dumbledore stătea la biroul

său, cu o expresie senină și cu vârfurile degetelor sale lungi unite. Profesoara McGonagall stătea dreaptă lângă el, cu chipul extrem de încordat.

Cornelius Fudge, Ministrul Magiei, se balansa încolo și încoace pe vârfurile picioarelor lângă foc, părând extrem de încântat de situație; Kingsley Shacklebolt și un vrăjitor cu un aspect foarte dur, cu părul foarte scurt și sârmos, pe care Harry nu îl recunoscu, erau așezați de o parte și de alta a ușii ca niște paznici, iar silueta pistruiată, cu ochelari, a lui Percy Weasley plutea entuziasmată lângă perete, ținând o pană și un sul greu de pergament și părând pregătit să ia notițe.

Portretele vechilor directori și directoare nu se mai prefăceau că dorm în seara aceasta. Toți erau atenți și serioși, urmărind ce se întâmpla mai jos. Când intră Harry, câțiva fugiră în ramele de lângă ei și le șoptiră repede ceva la ureche vecinilor.

Harry se eliberă din strânsoarea lui Umbridge, în timp ce ușa se trântea în urma lor. Cornelius Fudge se uită urât la el, cu un fel de satisfacție sângeroasă pe chip.

– Ei bine, zise el. Măi, măi, măi...

Harry răspunse cu cea mai urâtă privire posibilă. Inima îi bătea nebunește în piept, dar mintea îi era neobișnuit de limpede și de liniștită.

– Se întorcea în Turnul Cercetașilor, spuse Umbridge.

În tonul ei se citea un entuziasm nepotrivit, aceeași plăcere crudă pe care o auzise Harry când Umbridge o urmărise pe profesoara Trelawney cum se topea de nefericire în holul de la intrare.

– L-a încolțit Reacredință.

– Zău, chiar așa? spuse Fudge admirativ. Trebuie să-mi amintesc să-i spun lui Lucius. Ei bine, Potter... presupun că știi de ce ești aici?

Harry intenționa negreșit să răspundă cu un „da" sfidător: deschise gura și cuvântul era pe jumătate format, când zări chipul lui Dumbledore. Acesta nu se uita direct la Harry – ochii îi erau ațintiți asupra unui punct chiar deasupra umărului lui – însă, în timp ce Harry îl privea, clătină

din cap foarte ușor.

Harry se răzgândi la mijlocul cuvântului.

- D-nu.

- Poftim? zise Fudge.

- Nu, zise Harry hotărât.

- Nu știi de ce ești aici?

- Nu, nu știu, spuse Harry.

Fudge se uită de la Harry la profesoara Umbridge, nevenindu-i să creadă. Harry profită de acest moment de neatenție ca să mai arunce o privire spre Dumbledore, care încuviință foarte discret din cap și făcu cu ochiul către covor, aproape insesizabil.

- Deci, habar nu ai, spuse Fudge cu un glas care realmente mustea de sarcasm, de ce te-a adus doamna profesoară Umbridge în acest birou? Nu știi să fi încălcat vreo regulă a școlii?

- O regulă a școlii? zise Harry. Nu.

- Sau vreun Decret al Ministerului? se corectă Fudge supărat.

- Din câte știu eu, nu, spuse Harry calm.

Inima încă îi zvâcnea în piept. Aproape că merita să spună aceste minciuni, numai ca să vadă cum îi creștea tensiunea lui Fudge, dar nu putea pricepe cum avea să o scoată la capăt; dacă cineva îi spusese lui Umbridge de A.D. atunci el, conducătorul, putea foarte bine să înceapă să-și facă bagajul.

- Deci, este o noutate absolută pentru tine, spuse Fudge, având acum vocea îngroșată de supărare, faptul că a fost descoperită o organizație ilegală a elevilor în această școală?

- Da, este, spuse Harry, arborând o expresie neconvingătoare de surpriză nevinovată.

- Domnule Ministru, spuse Umbridge cu un glas catifelat de lângă el, eu cred că am progresa mai bine dacă l-aș aduce pe informator.

- Da, da, duceți-vă, spuse Fudge, încuviințând din cap și uitându-se răutăcios la Dumbledore după ce Umbridge ieși din cameră. Nu există nimic mai frumos decât un martor adevărat, nu-i așa, Dumbledore?

– Absolut nimic, Cornelius, spuse Dumbledore grav, aplecându-și puțin capul.

Urmă o așteptare de câteva minute, timp în care ceilalți nu se priviră între ei, iar apoi Harry auzi ușa deschizându-se în spatele său. Umbridge intră în cameră pe lângă el, ținând-o de umăr pe prietena cu părul creț a lui Cho, Marietta, care își ascundea chipul cu mâinile.

– Nu îți fie teamă, draga mea, nu te speria, zise profesoara Umbridge cu blândețe, bătând-o pe umăr, hai, totul este în ordine. Ai făcut ce trebuia. Domnul Ministru este foarte mulțumit de tine. Îi va spune mamei tale ce fetiță cuminte ai fost. Mama Mariettei, domnule Ministru, adăugă ea, ridicându-și privirea spre Fudge, este doamna Edgecombe de la Departamentul Transporturilor Magice, biroul Rețelei Zvrr. Ne-a ajutat să controlăm focurile de la Hogwarts, știți dumneavoastră.

– Foarte bine, foarte bine! spuse Fudge cu entuziasm. Așa mamă, așa fiică, nu? Păi, hai, draga mea, uite-te în sus, nu fi timidă, hai să auzim ce ai de – himere blănoase!

Când Marietta se uită în sus, Fudge sări șocat cu câțiva pași înapoi, aproape ajungând în foc. Înjură și călcă pe tivul pelerinei sale, care începuse să scoată fum. Marietta scoase un urlet și își trase gulerul până la ochi, însă nu înainte ca toată lumea să fi văzut că avea chipul desfigurat oribil de o serie compactă de bășici mov, care i se răspândiseră peste nas și obraji, formând cuvântul „TURNĂTOR".

– Draga mea, lasă acum coșurile, spuse Umbridge nerăbdătoare, ia-ți roba de la gură și spune-i domnului Ministru...

Însă Marietta scoase iar un urlet înăbușit și clătină din cap înnebunită.

– Ah, foarte bine, prostuțo, o să-i spun eu, se răsti Umbridge, zâmbind apoi din nou și continuând: Ei bine, domnule Ministru, domnișoara Edgecombe aici de față a venit în această seară în biroul meu la scurt timp după cină și mi-a spus ceva. Mi-a zis că, dacă aveam să mă duc într-o cameră secretă de la etajul șapte, cunoscută uneori drept Camera

Necesității, aveam să găsesc ceva care mă va avantaja. I-am mai pus câteva întrebări și a recunoscut că acolo urma să aibă loc un fel de întâlnire. Din nefericire, chiar atunci acest blestem – făcu un gest repezit spre chipul ascuns al Mariettei – a intrat în funcțiune și în clipa în care fata și-a zărit chipul în oglindă, a devenit prea afectată ca să poată să îmi spună mai multe.

– Ei bine, să știi, zise Fudge, țintuind-o pe Marietta cu o privire pe care și-o dori binevoitoare și părintească, a fost o dovadă de mare curaj, draga mea, să vii să-i spui doamnei profesoare Umbridge. Ai făcut exact ce trebuia. Acum, vrei să-mi spui ce se întâmpla în cadrul acestei întâlniri? Care îi era scopul? Cine era acolo?

Însă Marietta nu vru să vorbească; clătină iar din cap, cu niște ochi mari și temători.

– Nu avem un contrablestem pentru asta? o întrebă Fudge pe Umbridge nerăbdător, făcând un gest spre chipul Mariettei. Ca să poată să vorbească liniștită?

– Încă nu am reușit să găsesc vreunul, recunoscu Umbridge pe un ton înciudat, iar Harry simți un val de mândrie față de abilitățile de blestemare ale lui Hermione. Însă nu contează dacă nu vrea să vorbească, pot să continuu eu relatarea. Vă rog să vă amintiți, domnule Ministru, că v-am trimis un raport în octombrie despre întâlnirea lui Potter cu mai mulți colegi la „Capul de mistreț" în Hogsmeade...

– Și ce dovezi aveți? interveni profesoara McGonagall.

– Am mărturia lui Willy Widdershins, Minerva, care s-a nimerit să fie în bar în momentul acela. Era plin de bandaje, este adevărat, însă auzul nu îi era deloc afectat, spuse Umbridge cu îngâmfare. A auzit fiecare cuvânt pe care l-a spus Potter și a venit imediat direct la școală ca să-mi raporteze...

– A, deci de asta nu a fost judecat dupa ce-a a instalat toate toaletele alea care vomitau! spuse profesoara McGonagall, ridicându-și sprâncenele. Ce perspectivă interesantă asupra sistemului nostru juridic!

– Corupție strigătoare la cer! răcni portretul vrăjitorului corpolent, cu nasul roșu, de pe peretele din spatele lui Dumbledore. Pe vremea mea, Ministerul nu făcea târguri cu criminalii de rând, nu, domnule, chiar deloc!

– Mulțumesc, Fortescue, este de ajuns, spuse Dumbledore cu blândețe.

– Scopul întâlnirii lui Potter cu acești elevi, continuă profesoara Umbridge, era să îi convingă să se alăture unei societăți ilegale, al cărui țel era să învețe vrăji și blesteme despre care Ministerul hotărâse că erau nepotrivite pentru anul lor școlar...

– Dolores, cred că aici vei descoperi că te înșeli, spuse Dumbledore încet, privind-o peste ochelarii săi cu lentile în formă de semilună, așezați la jumătatea nasului coroiat.

Harry se uită la el cu ochii mari. Nu-și dădea seama cum avea Dumbledore să iasă din situația aceasta cu ajutorul vorbelor; dacă Willy Widdershins auzise într-adevăr fiecare cuvânt pe care îl spusese la „Capul de mistreț", pur și simplu nu avea cum să scape.

– Oho! spuse Fudge, legănându-se iar de pe un picior pe altul. Da, hai să auzim ultima poveste trasă de păr menită să-l scape pe Potter! Deci, spune, Dumbledore, spune... Willy Widdershins a mințit, nu-i așa? Sau poate că individul care se afla la „Capul de mistreț" în ziua aia era fratele geamăn al lui Potter. Dacă nu cumva o fi obișnuita explicație elementară, care implică întoarcerea în timp: un mort care învie și câțiva Dementori invizibili?

Percy Weasley râse în hohote.

– Ah, minunat, domnule Ministru, minunat!

Harry ar fi fost în stare să-l lovească. Apoi văzu, spre uimirea lui, că și Dumbledore surâdea.

– Cornelius, nu neg – și sunt sigur că nici Harry nu neagă – că a fost la „Capul de mistreț" în ziua aceea, și nici că încerca să recruteze elevi pentru un grup de Apărare contra Magiei Negre. Eu doar subliniez că Dolores se înșală când sugerează că un astfel de grup era, la vremea aceea, ilegal. Dacă îți amintești, Decretul Ministerului care interzicea

toate societățile elevilor nu a intrat în vigoare decât la două zile după întâlnirea lui Harry din Hogsmeade, așa că băiatul n-a încălcat nici o lege la „Capul de mistreț".

Percy arătă ca și când ar fi fost lovit în față de ceva foarte greu. Fudge încremeni în mijlocul legănării, cu gura căscată.

Umbridge fu prima care își reveni.

– Toate bune și frumoase, domnule director, zise ea, zâmbind dulce, dar au trecut aproape șase luni de la introducerea Decretului Educațional Numărul Douăzeci și Patru. N-o fi cazul pentru prima întâlnire, dar asta înseamnă că toate cele care au avut loc de atunci sunt, fără îndoială, ilegale.

– Ei bine, spuse Dumbledore, cercetând-o cu un interes politicos peste degetele împreunate, fără îndoială că ar fi fost, dacă ar fi continuat după ce a intrat în vigoare Decretul. Aveți vreo dovadă că a continuat acest gen de întâlniri?

În timp ce Dumbledore vorbea, Harry deslușI un vâjâit în spatele său și i se păru că-l auzise pe Kingsley șoptind ceva. De asemenea, ar fi putut să jure că simțise ceva trecând pe lângă el, ceva delicat ca o adiere sau un fluturat de aripi. Când se uită în jos însă, nu văzu nimic.

– Dovezi? repetă Umbridge, cu acel zâmbet oribil de broască râioasă. Nu ai fost atent la ce am zis, Dumbledore? De ce crezi că este domnișoara Edgecombe aici?

– A, ne poate vorbi despre întâlnirile derulate timp de șase luni? zise Dumbledore, ridicând din sprâncene. Parcă ne raporta doar întâlnirea din seara aceasta.

– Domnișoară Edgecombe, spuse Umbridge imediat, spune-ne de cât timp au loc întâlnirile acestea, draga mea. Poți să dai doar din cap, sunt convinsă că nu or să ți se întindă coșurile. Au avut loc la intervale regulate pe parcursul următoarelor șase luni?

Harry simți un gol îngrozitor în stomac. Asta era, dăduseră peste un obstacol constituit din dovezi clare, pe care nici măcar Dumbledore nu avea să-l poată evita.

– Doar fă un semn cu capul dacă da sau nu, draga mea, îi spuse Umbridge Mariettei convingător, hai, fii sigură că

nu se va reactiva blestemul.

Toți cei din cameră priviră partea de sus a chipului Mariettei. Nu i se vedeau decât ochii între roba trasă până sus și bretonul creț. Poate că era doar o iluzie a focului, însă ochii îi păreau ciudat de pustii. Și atunci - spre uimirea desăvârșită a lui Harry - Marietta clătină din cap.

Umbridge se uită repede la Fudge, apoi din nou la Marietta.

- Nu cred că ai înțeles întrebarea, nu-i așa, draga mea? Te mai întreb o dată, te-ai dus la aceste întâlniri în ultimele șase luni? Te-ai dus, nu-i așa?

Marietta clătină iarăși din cap.

- Ce înseamnă gestul ăsta, draga mea? zise Umbridge cu o voce iritată.

- Eu cred că este cât se poate de clar ce înseamnă, spuse profesoara McGonagall cu asprime, nu a avut loc nici o întâlnire secretă în ultimele șase luni. Așa este, domnișoară Edgecombe?

Marietta dădu din cap.

- Însă a avut loc o întâlnire în seara asta! zise Umbridge mânioasă. A avut loc o întâlnire, domnișoară Edgecombe, mi-ai spus chiar tu de ea, în Camera Necesității! Și Potter era conducătorul, nu-i așa, Potter a organizat-o, Potter - de ce clatini din cap, fată dragă?

- Păi, de obicei când o persoană clatină cap, spuse McGonagall cu răceală, asta înseamnă „nu". Așa că, în afara cazului în care domnișoara Edgecombe folosește un limbaj al semnelor încă necunoscut rasei umane...

Profesoara Umbridge o apucă pe Marietta, o trase cu fața spre ea și începu să o scuture cu putere. O fracțiune de secundă mai târziu, Dumbledore se ridică, având bagheta ridicată; Kingsley făcu un pas înainte și Umbridge se îndepărtă de Marietta, fluturându-și mâinile în aer, ca și când s-ar fi ars.

- Dolores, nu îți pot permite să îmi maltratezi elevii, zise Dumbledore, părând pentru prima oară supărat.

- Ar fi bine să vă calmați, doamnă Umbridge, zise Kingsley

rar, cu vocea sa joasă. Nu e cazul să vă creați probleme.

– Nu, zise Umbridge pe nerăsuflate, uitându-se în sus la silueta impunătoare a lui Kingsley. Adică, da... ai dreptate, Shacklebolt... m-am... m-am... pierdut cu firea.

Marietta stătea exact acolo unde îi dăduse drumul Umbridge. Nu părea să fie nici afectată de atacul neașteptat al lui Umbridge, nici ușurată că îi dăduse drumul; încă își ținea strâns roba până în dreptul ochilor de o pustietate stranie, uitându-se fix drept înainte.

Lui Harry îi trecu brusc prin minte o bănuială legată de șoaptele lui Kingsley și de ceea ce simțise că zburase pe lângă el.

– Dolores, spuse Fudge, cu aerul că încerca să pună ordine în haos, o dată pentru totdeauna, întâlnirea din seara asta – cea despre care știm cu siguranță că a avut loc...

– Da, spuse Umbridge, revenindu-și, da... ei bine, domnișoara Edgecombe mi-a vândut pontul și eu am pornit imediat spre etajul șapte, însoțită de anumiți elevi de încredere, pentru a-i prinde asupra faptului pe cei de la întâlnire. Însă se pare că au fost preveniți de sosirea mea, pentru că fugeau în toate direcțiile când am ajuns la etajul șapte. Dar nu contează. Am aici toate numele lor. Domnișoara Parkinson a dat o fugă pentru mine în Camera Necesității, ca să vadă dacă au lăsat ceva în urmă. Aveam nevoie de dovezi și le-am găsit în cameră.

Și, spre groaza lui Harry, scoase din buzunar lista cu numele care fusese agățată pe peretele Camerei Necesității și i-o dădu lui Fudge.

– În clipa în care am văzut numele lui Potter pe listă, am știut cu ce aveam de-a face, spuse ea cu blândețe.

– Excelent, zise Fudge, cu un zâmbet lătăreț pe chip, excelent, Dolores. Și... pe toate tunetele...

Își ridică privirea spre Dumbledore, care încă stătea lângă Marietta, ținând bagheta lejer în mână.

– Vezi ce nume și-au dat? zise Fudge încet. *Armata lui Dumbledore.*

Dumbledore întinse mâna și luă bucata de pergament de

la Fudge. Privi titlul scris de Hermione cu luni în urmă și preț de o clipă păru să nu poată vorbi. Apoi își ridică privirea, zâmbind.

– Ei bine, asta este, zise el firesc. Vrei să-ți dau o mărturisire în scris, Cornelius – sau o declarație în fața acestor martori este de ajuns?

Harry îi văzu pe McGonagall și pe Kingsley uitându-se unul la celălalt. Pe fețele amândurora se citea frica. Nu înțelese ce se întâmpla, și se părea că nici Fudge.

– Declarație? zise Fudge rar. Ce... eu nu ...?

– Armata lui Dumbledore, Cornelius, spuse Dumbledore, zâmbind în continuare, în timp ce flutură lista cu numele în fața lui Fudge. Nu armata lui Potter. *Armata lui Dumbledore.*

– Dar... dar...

Chipul lui Fudge fu cuprins brusc de înțelegere. Făcu îngrozit un pas înapoi, icni și sări iar din foc.

– Tu? șopti el, călcând iar pe pelerina fumegândă.

– Exact, zise Dumbledore binevoitor.

– Tu ai organizat asta?

– Eu, zise Dumbledore.

– Tu i-ai recrutat pe elevii ăștia pentru... pentru armata ta?

– În seara asta trebuia să aibă loc prima întâlnire, zise Dumbledore, încuviințând din cap. Doar ca să văd dacă sunt interesați să mi se alăture. Acum îmi dau seama, desigur, că a fost o greșeală să o invit pe domnișoara Edgecombe.

Marietta aprobă din cap. Fudge se uită de la ea la Dumbledore, umflându-și pieptul.

– Atunci chiar ai complotat împotriva mea! țipă el.

– Exact, spuse Dumbledore vesel.

– NU! strigă Harry.

Kingsley îi aruncă o privire prevenitoare, McGonagall își mări ochii amenințător, dar Harry își dăduse brusc seama ce era pe cale să facă Dumbledore și nu putea să lase să se întâmple așa ceva.

– Nu... domnule profesor Dumbledore!

– Taci, Harry, sau mă tem că o să-ți cer să ieși din biroul

meu, zise Dumbledore calm.

– Da, taci din gură, Potter! răcni Fudge, care încă se holba la Dumbledore cu un fel de încântare îngrozită. Măi, măi, măi – am venit aici în seara asta așteptându-mă să-l exmatriculez pe Potter, și în schimb...

– În schimb, poți să mă arestezi pe mine, spuse Dumbledore, zâmbind. E ca și când ai pierde un cnut și ai găsi un galion, nu-i așa?

– Weasley! strigă Fudge, acum tremurând realmente de încântare, Weasley, ai scris totul, tot ce a zis, mărturisirea lui, ai notat-o?

– Da, domnule, cred că da! zise Percy entuziasmat, cu nasul stropit cu cerneală din cauza vitezei cu care luase notițe.

– Și despre partea în care a încercat să strângă o armată împotriva Ministerului și a făcut planuri să mă destabilizeze?

– Da, domnule, am notat! spuse Percy, cercetându-și vesel notițele.

– Foarte bine, atunci, zise Fudge, radiind acum de voioșie, copiază-ți notițele, Weasley, și trimite una imediat la *Profetul zilei.* Dacă trimitem o bufniță rapidă, putem să prindem ediția de dimineață!

Percy o zbughi afară din cameră, trântind ușa după el, și Fudge se întoarse la Dumbledore.

– Acum vei fi escortat până la Minister, unde vei fi acuzat oficial și apoi trimis la Azkaban, ca să aștepți să fii judecat!

– A, da, zise Dumbledore cu blândețe. Da, m-am gândit eu că o să ne lovim de acest mic obstacol.

– Obstacol? zise Fudge, cu vocea încă vibrându-i de bucurie. Eu nu văd nici un obstacol, Dumbledore!

– Ei bine, zise Dumbledore scuzându-se, eu mă tem că da.

– Zău?

– Păi, mi se pare că te bazezi pe iluzia că mă voi – care este expresia? – mă voi lăsa dus fără să mă opun. Mă tem că nu mă voi lăsa dus câtuși de puțin fără să mă opun, Cornelius. Nu am absolut nici o intenție să fiu trimis la Azkaban. Aș putea să evadez, desigur – dar ar fi o pierdere de timp

și, sincer să fiu, am în minte o grămadă de alte lucruri pe care aș prefera să le fac.

Chipul lui Umbridge era din ce în ce mai roșu; arăta ca și când s-ar fi umplut cu apă clocotită. Fudge se holbă la Dumbledore cu o expresie năbăucă, de parcă ar fi primit o lovitură subită și nu i-ar fi venit să creadă că se întâmplase așa ceva. Scoase un mic zgomot înăbușit, apoi se uită în jur la Kingsley și la omul cu părul cărunt și scurt, care era singurul dintre toți cei din cameră care nu vorbise până atunci. Cel din urmă făcu un semn aprobator cu capul spre Fudge și înaintă puțin, îndepărtându-se de perete. Harry văzu cum mâna îi pluti, aproape firesc, spre buzunar.

– Nu te prosti, Dawlish, zise Dumbledore prietenos. Sunt convins că ești un Auror excelent – îmi amintesc că ai obținut calificativul „Remarcabil" la toate T.V.E.E.-urile... dar dacă încerci să... ăă... mă duci cu forța, voi fi nevoit să te rănesc.

Bărbatul pe nume Dawlish clipi destul de nesigur. Se uită iar la Fuge, dar de data asta păru să spere că avea să i se arate ce să facă.

– Deci, zise Fudge batjocoritor și revenindu-și, ai de gând să-i înfrunți pe Dawlish, Shacklebolt, Dolores și cu mine de unul singur, Dumbledore?

– Pe barba lui Merlin, nu, spuse Dumbledore, cu un zâmbet, doar în cazul în care sunteți atât de nesăbuiți, încât să mă obligați să o fac.

– Nu va fi singur! zise profesoara McGonagall tare, băgându-și mâna în buzunar.

– O, ba da, Minerva! spuse Dumbledore tăios. Hogwarts are nevoie de tine!

– De ajuns cu prostiile! zise Fudge, scoțându-și propria baghetă. Dawlish! Shacklebolt! Prindeți-l!

Camera fu luminată de o explozie de lumină argintie, se auzi o pocnitură ca o împușcătură și podeaua se cutremură; Harry fu apucat de guler de o mână și forțat să se întindă pe jos, în timp ce avea loc o a doua strălucire; mai multe portrete țipară, Fawkes strigă și camera fu cufundată într-un

nor de praf. Tușind din cauza prafului, Harry văzu o siluetă înaltă căzând cu o bufnitură în fața lui; se auzi un țipăt, urmat de o pocnitură, și cineva strigă „Nu!"; apoi se auziră pași înăbușiți un zgomot de sticlă spartă, un geamăt... și tăcere.

Harry se chinui să vadă cine era cea care aproape că îl sugruma și o văzu pe profesoara McGonagall ghemuită lângă el; îi ferise de pericol pe el și pe Marietta. Praful încă plutea delicat în jos prin aer în jurul lor. Gâfâind puțin, Harry văzu o siluetă foarte înaltă apropiindu-se de ei.

– Sunteți bine? întrebă Dumbledore.

– Da! zise profesoara McGonagall, ridicându-se și trăgându-i pe Harry și pe Marietta în sus o dată cu ea.

Praful se risipea. Haosul din birou deveni vizibil: biroul lui Dumbledore fusese întors cu susul în jos, toate mesele alungite fuseseră răsturnate, toate instrumentele argintii de pe ele erau făcute fărâme. Fudge, Umbridge, Kingsley și Dawlish zăceau inerți pe podea. Phoenixul Fawkes zbura în cercuri ample deasupra lor, cântând delicat.

– Din păcate, a trebuit să-l blestem și pe Kingsley, altfel ar fi arătat foarte suspect, zise Dumbledore cu o voce joasă. A prins ideea din zbor, modificându-i memoria domnișoarei Edgecombe când se uitau toți în altă parte – să-i mulțumești din partea mea, da, Minerva? Acum, se vor trezi cât de curând și ar fi bine să nu știe că am avut timp să vorbim – trebuie să vă purtați ca și când nu ar fi trecut nici o clipă, ca și când doar ați căzut pe jos, nu își vor aminti...

– Unde vei merge, Dumbledore? șopti profesoara McGonagall. La Casa Cumplită?

– O, nu, spuse Dumbledore cu un zâmbet sumbru, nu plec ca să mă ascund. Fudge își va dori cât de curând să nu mă fi dezrădăcinat niciodată de la Hogwarts, ți-o promit...

– Domnule profesor Dumbledore... începu Harry.

Nu știa ce să zică mai întâi: cât de rău îi părea că înființase A.D. și că generase toate problemele astea, sau cât de rău îi părea că Dumbledore pleca pentru a-l salva pe el de exmatriculare? Însă Dumbledore îl întrerupse înainte ca el

să mai poată spune un cuvânt.

– Ascultă-mă Harry zise el imperios. Trebuie să înveți la Occlumanție cât poți de mult, mă înțelegi? Fă tot ce îți spune domnul profesor Plesneală și exersează mai ales în fiecare seară, înainte să adormi, ca să îți poți închide mintea împotriva coșmarurilor – vei înțelege cât de curând, însă trebuie să îmi promiți...

Bărbatul pe care îl chema Dawlish se mișcă. Dumbledore îl apucă pe Harry de încheietură.

– Nu uita – închide-ți mintea...

Însă când degetele lui Dumbledore se strânseră pe pielea lui Harry, acesta simți o durere îngrozitoare în cicatricea de pe frunte și încercă iar acea dorință oribilă, ca de șarpe, de a-l ataca pe Dumbledore, de a-l mușca, de a-l răni...

– ... vei înțelege, șopti Dumbledore.

Fawkes dădu ocol biroului și zbură jos deasupra lui. Dumbledore îi dădu drumul lui Harry, ridică mâna și prinse coada lungă și aurie a phoenixului. Urmă o străfulgerare de foc și dispărură amândoi.

– Unde e? strigă Fudge, ridicându-se de pe podea. Unde e?

– Nu știu! strigă Kingsley, sărind și el în picioare.

– Păi, nu se poate să fi Dispărut! strigă Umbridge. Nu o poți face în școala asta ...

– Pe scări! țipă Dawlish, care se năpusti spre ușă, o deschise furtunos și fugi, urmat îndeaproape de Kingsley și Umbridge.

Fudge ezită, apoi se ridică încet în picioare, scuturându-și roba de praf. Urmă o tăcere lungă și dureroasă.

– Ei bine, Minerva, spuse Fudge cu răutate, aranjându-și mâneca sfâșiată a cămășii, mă tem că acesta este sfârșitul prietenului tău Dumbledore.

– Așa crezi? spuse profesoara McGonagall disprețuitor.

Fudge nu păru să o audă. Se uită în jur la biroul distrus. Câteva portrete șuierară spre el; unul sau două făcură niște gesturi nepoliticoase.

– Ar fi bine să-i duci pe ăștia doi la culcare, zise Fudge,

uitându-se iar la profesoara McGonagall și făcând un semn din cap spre Harry și Marietta, prin care le sugera să plece.

Profesoara McGonagall nu zise nimic și îi duse cu pași mari pe Harry și Marietta spre ușă. În timp ce ușa se închidea în urma lor, Harry auzi vocea lui Phineas Nigellus.

– Știți, domnule Ministru, nu sunt de acord cu Dumbledore în multe privințe... dar nu puteți să negați că are clasă...

– CAPITOLUL XXVIII –

GROAZNICA AMINTIRE A LUI PLESNEALĂ

DIN ORDINUL MINISTERULUI MAGIEI

Dolores Jane Umbridge (Mare Inchizitor) i-a luat locul lui Albus Dumbledore ca Director al Școlii Hogwarts de Farmece și Vrăjitorii.

Cele de mai sus sunt în concordanță cu Decretul Educațional Numărul Douăzeci și Opt.

Semnat: Cornelius Oswald Fudge, Ministrul Magiei

Anunțurile împânziseră toată școala pe timpul nopții, însă nu explicau felul în care fiecare persoană din castel părea să știe că Dumbledore scăpase învingând doi Aurori, pe Marele Inchizitor, pe Ministrul Magiei și pe asistentul său. Oriunde se ducea Harry, singurul subiect de conversație din castel era fuga lui Dumbledore și, deși unele detalii fuseseră schimbate la repovestire (Harry auzi o fată din anul doi asigurând-o pe o alta că Fudge era acum la Sf. Mungo, cu un dovleac în loc de cap), era surprinzător cât de exacte erau celelalte informații. De exemplu, toți știau că Harry și Marietta erau singurii elevi care fuseseră martori la ce se întâmplase în biroul lui Dumbledore și, având în vedere că Marietta era acum în aripa spitalului, Harry se trezi asaltat de oameni care îi cereau o relatare direct de la sursă.

– Nu o să treacă mult și o să se întoarcă Dumbledore, zise Ernie MacMillan încrezător, pe când când se întorceau de la Ierbologie, după ce ascultase cu atenție istorisirea lui Harry. Nu au putut să-l țină departe când eram în anul doi și nu vor putea nici de data asta. Călugărul Gras mi-a spus – își coborî vocea pe un ton de uneltire, astfel încât Harry, Ron și Hermione fură nevoiți să se aplece spre el ca să audă – că Umbridge a încercat să se întoarcă aseară în biroul lui, după ce l-au căutat prin castel și pe domeniu. Nu a putut să treacă de himeră. Biroul directorului s-a închis ca să nu poată ea să intre, zâmbi Ernie batjocoritor. Se pare că a făcut o mică criză de nervi.

– A, presupun că se și vedea stând acolo, în biroul directorului, spuse Hermione cu răutate, în timp ce urcau treptele de piatră către holul de intrare. Să facă pe boierul cu toți ceilalți profesori, idioata asta umflată, însetată de putere, bătrână și...

– Ei, chiar vrei să termini propoziția, Granger?

Draco Reacredință apăruse de după o ușă, urmat de Crabbe și Goyle. Chipul său palid și ascuțit radia de răutate.

– Mă tem că voi fi nevoit să iau niște puncte de la Cercetași și Astropufi, zise el tărăgănat.

– Profesorii sunt singurii care pot să ia puncte de la case, Reacredință, zise Ernie imediat.

– Da, și noi suntem Perfecți, sau ai uitat? se răsti Ron.

– Știu că Perfecții nu pot să ia puncte, Rege Weasley cel Mare, zise Reacredință batjocoritor, iar Crabbe și Goyle râseră disprețuitor. Însă membrii Detașamentului Inchizitorial...

– Membrii cui? spuse Hermione tăios.

– Detașamentului Inchizitorial, Granger, spuse Reacredință, arătând spre un mic „I" argintiu cusut pe piept, chiar sub insigna de Perfect. Un grup select de elevi care sprijină Ministerul Magiei, aleși personal de doamna profesoară Umbridge. Oricum, membrii Detașamentului Inchizitorial chiar au puterea de a lua puncte... așa că, Granger, iau cinci de la tine pentru că ai fost impertinentă față de noua noastră directoare. MacMillan, cinci de la tine pentru că m-ai

contrazis. Potter, cinci de la tine pentru că îmi ești antipatic. Weasley, nu ai cămașa băgată în pantaloni, așa că mai iau cinci și pentru asta. A, da, am uitat, ești un Sânge-Mâl, Granger, așa că îți iau zece pentru asta.

Ron își scoase bagheta, dar Hermione o dădu la o parte, șoptind:

- Nu!

- Inteligentă mișcare, Granger, murmură Reacredință. Director nou, vremuri noi... să fiți cuminți, Smintitule... Rege Weasley cel Mare...

Râzând în hohote, se îndepărtă cu pași mari, împreună cu Crabbe și Goyle.

- A fost o cacealma, spuse Ernie îngrozit. Nu poate să aibă voie să ia puncte... ar fi ridicol... ar submina cu totul sistemul de Perfecți.

Însă Harry, Ron și Hermione se întoarseră automat spre clepsidrele uriașe așezate în câteva nișe de-a lungul peretelui din spatele lor, care înregistrau punctele caselor. Cercetașii și cei de la Ochi-de-Șoim conduceau la egalitate în dimineața aceea. Chiar sub ochii lor, în sus pietricelele zburară, reducând cantitatea din părțile inferioare. De fapt, singura clepsidră care părea neschimbată era cea plină cu smaralde a Viperinilor.

- Ați observat? zise vocea lui Fred.

George și cu el tocmai coborâseră scara de marmură și se opriseră în fața clepsidrelor, alături de Harry, Ron, Hermione și Ernie.

- Reacredință tocmai ne-a luat tuturor vreo cincizeci de puncte, zise Harry mânios, urmărind alte pietre care porniră în sus în interiorul clepsidrei Cercetașilor.

- Da, Montague a încercat să ne prindă și pe noi în timpul pauzei, zise George.

- Cum adică, a încercat? zise Ron repede.

- Nu a reușit să zică toate cuvintele, spuse Fred, din cauza faptului că l-am obligat să intre cu capul înainte în dulapul de dispariție de la primul etaj.

Hermione fu șocată.

– O să aveți mari probleme!

– Doar când o să se întoarcă Montague, și asta ar putea să fie peste câteva săptămâni bune, nu știu unde l-am trimis, zise Fred calm. Oricum... am hotărât că nu ne mai pasă dacă avem probleme.

– Dar v-a păsat vreodată? întrebă Hermione.

– Sigur că da, spuse George. Nu am fost niciodată exmatriculați, nu-i așa?

– Am știut întotdeauna unde să ne oprim, spuse Fred.

– Poate că uneori am întrecut măsura cu un deget, zise George.

– Dar ne-am oprit mereu înainte să generăm haos cu adevărat, spuse Fred.

– Și acum? zise Ron nesigur.

– Păi, acum... spuse George.

– ... că a plecat Dumbledore... zise Fred.

– ... suntem de părere că puțin haos... spuse George.

– ... este exact ceea ce merită draga noastră nouă directoare, zise Fred.

– Nu aveți voie să faceți asta! șopti Hermione. Chiar nu aveți voie! Ar fi încântată să aibă un motiv pentru care să vă exmatriculeze!

– Nu te-ai prins, nu-i așa, Hermione? zise Fred, zâmbindu-i. Nu ne mai interesează dacă rămânem sau nu. Am pleca chiar în clipa asta, dacă nu am fi hotărâți să facem mai întâi ceva pentru Dumbledore. Așa că, oricum – se uită la ceas – trebuie să înceapă prima fază. În locul vostru, m-aș duce în Marea Sală să iau prânzul, ca să vadă profesorii că nu ați avut nici o legătură cu asta.

– Nici o legătură cu ce? spuse Hermione neliniștită.

– Veți vedea, spuse George. Hai, mergeți.

Fred și George se întoarseră și dispărură în mulțimea din ce în ce mai numeroasă care cobora scările, ducându-se să ia prânzul. Părând extrem de derutat, Ernie bâigui ceva despre temele neterminate la Transfigurare și își luă tălpășița.

– Știți, chiar cred că ar trebui să plecăm de aici, zise Hermione neliniștită. Pentru orice eventualitate...

– Da, bine, zise Ron, și cei trei se îndreptară spre ușa dublă către Marea Sală, însă Harry abia zărise tavanul cu nori albi plutitori când cineva îl bătu pe umăr și, întorcându-se, se trezi aproape nas în nas cu Filch, îngrijitorul.

Făcu niște pași grăbiți înapoi; era de preferat ca Filch să fie văzut de la depărtare.

– Doamna directoare vrea să te vadă, Potter, zise el răutăcios.

– Nu sunt eu de vină, spuse Harry prostește, gândindu-se la ceea ce plănuiau Fred și George.

Maxilarele lui Filch fură clătinate de un râs tăcut.

– Te simți cu musca pe căciulă, ai? șuieră el. Vino după mine.

Harry aruncă o privire înapoi spre Ron și Hermione, care arătau îngrijorați. Ridică din umeri și se întoarse în holul de intrare după Filch, împotriva unui șuvoi de elevi înfometați.

Filch părea extrem de bine dispus; fredona răgușit o melodie, în timp ce urcau împreună scara de marmură. Când ajunseră la primul etaj zise:

– Lucrurile se schimbă pe aici, Potter.

– Am observat, zise Harry cu răceală.

– Da... de ani întregi i-am tot zis lui Dumbledore că e prea blând cu voi, zise Filch, chicotind răuvoitor. Bestii mici și afurisite ce sunteți, nu ați fi aruncat niciodată cu bile împuțite, dacă ați fi știut că aveam dreptul să vă biciuiesc până la sânge, nu-i așa? Nimeni nu s-ar fi gândit să arunce cu frizbiuri cu colți pe holuri, dacă aș fi putut să vă agăț de glezne în biroul meu, ai? Însă, Potter, când va sosi Decretul Educațional Numărul Douăzeci și Nouă, o să pot să fac tot felul de chestii... unde mai pui că l-a rugat pe domnul Ministru să semneze un ordin de evacuare a lui Peeves ... ah, lucrurile vor sta cu totul altfel pe aici cu ea la comandă...

Era evident că Umbridge făcuse niște eforturi ca să-l aducă pe Filch de partea ei, își zise Harry, iar locul cela mai

prost era că, probabil, avea să se dovedească o armă importantă; cunoștințele sale despre holurile de trecere secrete ale școlii și despre ascunzători erau depășite poate doar de cele ale gemenilor Weasley.

– Am ajuns, zise el, uitându-se chiorâș la Harry, în timp ce bătu de trei ori la ușa profesoarei Umbridge și o deschise. A venit să vă vadă tânărul Potter, doamnă.

Biroul lui Umbridge, atât de familiar pentru Harry din cauza numeroaselor detenții, era la fel ca de obicei cu excepția unei bucăți mari de lemn așezate pe birou, pe care scria cu litere aurii: DIRECTOARE. De asemenea, Fulgerul său și cele două Mături ale lui Fred și George, pe care le văzu cu o strângere de inimă, erau prinse în lanțuri și legate de un mare piron bătut în peretele din spatele biroului.

Umbridge stătea la birou, scriind de zor pe un pergament roz, însă când cei doi intrară, își ridică privirea și zâmbi larg.

– Mulțumesc, Argus, zise ea dulce.

– Cu mare plăcere, doamnă, cu mare plăcere, spuse Filch, făcând o plecăciune cât de joasă îi permise reumatismul și ieși cu spatele.

– Stai jos, spuse Umbridge scurt, arătând spre un scaun.

Harry luă loc. Profesoara continuă să scrie pentru câteva clipe. Harry se uită la pisoii oribili care se jucau în jurul farfuriilor de deasupra ei, întrebându-se ce nouă tortură îi mai pregătise.

– Ei bine, spuse ea în cele din urmă, punându-și deoparte pana și arătând ca o broască râioasă pe cale să înghită o muscă deosebit de suculentă. Ce vrei să bei?

– Poftim? zise Harry, convins că nu auzise bine.

– Ceva de băut, domnule Potter, zise ea, zâmbindu-i și mai larg. Ceai? Cafea? Suc de dovleac?

Când numi fiecare băutură, își flutură bagheta scurtă, iar pe birou apărură ori o cană ori un pahar.

– Nimic, mulțumesc, spuse Harry.

– Țin neapărat să bem ceva împreună, zise ea, cu o voce

periculos de mieroasă. Alege.

– Bine... atunci ceai, spuse Harry, ridicând din umeri.

Umbridge se ridică și făcu o adevărată performanță actoricească din turnatul laptelui, stând cu spatele spre el. Apoi înconjură biroul cu ceașca, zâmbind sinistru de dulce.

– Poftim, zise ea, întinzându-i-o. Bea înainte să se răcească, da? Ei bine, domnule Potter... m-am gândit că ar trebui să avem o mică discuție, după evenimentele teribile de aseară.

El nu zise nimic. Umbridge se așeză la loc pe scaunul ei și așteptă. După ce se scurseră în tăcere câteva momente îndelungate, ea întrebă veselă:

– Nu bei?

Harry duse ceașca la buze și apoi, la fel de brusc, o lăsă în jos. Unul dintre pisoii oribili din spatele lui Umbridge avea ochii mari și albaștri, exact ca cel magic al lui Ochi-Nebun Moody, iar lui Harry îi trecu prin minte ce ar fi spus acesta dacă ar fi auzit că Harry băuse ceva oferit de un dușman declarat.

– E vreo problemă? zise Umbridge, care îl urmărea în continuare. Vrei niște zahăr?

– Nu, spuse Harry.

Duse iar ceașca la buze și pretinse că luă o gură, deși își ținu gura bine închisă. Zâmbetul lui Umbridge se lăți.

– Bine, șopti ea. Foarte bine. Acum...

Se aplecă puțin în față.

– Unde este Albus Dumbledore?

– Nu am idee, spuse Harry prompt.

– Mai bea, mai bea, zise ea, zâmbind în continuare. Știi ce, domnule Potter, hai să nu ne jucăm ca niște copii. Știu că știi unde s-a dus. Tu și Dumbledore ați fost implicați în asta de la bun început. Gândește-te la situația ta, domnule Potter...

– Nu știu unde este.

Harry se prefăcu iar că bea o gură de ceai. Umbridge îl urmărea cu mare atenție.

– Foarte bine, zise Umbridge nemulțumită. În cazul acesta, te rog să fii drăguț și să-mi spui unde este Sirius Black.

Lui Harry i se întoarse stomacul pe dos și îi tremură mâna în care ținea ceașca, astfel încât aceasta zăngăni pe farfurioară. Duse ceașca la gură cu buzele lipite, încât o parte din lichidul fierbinte i se prelinse pe robă.

– Nu știu, zise el, puțin cam prea repede.

– Domnule Potter, spuse Umbridge, dă-mi voie să-ți reamintesc că eu am fost cea care aproape că l-a prins pe criminalul Black în focul Cercetașilor în octombrie. Știu foarte bine că tu erai cel cu care se întâlnea și, dacă aș fi avut vreo dovadă, nici unul dintre voi nu ar mai fi fost azi în libertate, te asigur. Repet, domnule Potter... unde este Sirius Black?

– Nu am idee, spuse Harry tare. Habar n-am.

Se uitară fix unul la celălalt atât de mult timp, încât lui Harry începură să-i lăcrimeze ochii. Apoi Umbridge se ridică.

– Foarte bine, Potter, te cred pe cuvânt de data asta, dar fii atent: am mână liberă de la Minister. Sunt monitorizate toate canalele de comunicare către și din școala asta. Fiecare foc din Hogwarts este urmărit de un Verificator al Rețelei Zvrr – în afară de al meu, bineînțeles. Detașamentul meu Inchizitorial deschide și citește toate scrisorile aduse sau trimise de bufnițe din castel. Și domnul Filch veghează asupra tuturor culoarelor de trecere care ies și intră în castel. Dacă găsesc o fărâmă de dovadă...

BUM!

Podeaua biroului se cutremură. Umbridge alunecă într-o parte, agățându-se de birou, cu un aer șocat.

– Ce a fost...?

Privea spre ușă. Harry profită de ocazie și își goli ceașca aproape plină de ceai în cea mai apropiată vază cu flori uscate. Auzi oameni fugind și țipând cu câteva etaje mai jos.

– Potter, întoarce-te la masa de prânz! strigă Umbridge, ridicând bagheta și ieșind ca o furtună din birou.

Harry îi lăsă un avantaj de câteva secunde și apoi fugi după ea, ca să vadă care era sursa nebuniei.

Nu fu greu de găsit. Un etaj mai jos, domnea infernul. Cineva (Harry avea o „vagă" bănuială cine) aprinsese ceea

ce părea să fie o ladă enormă de artificii fermecate.

Pe coridoare zburau într-o parte și în alta dragoni formați în întregime din scântei verzi și aurii, care generau explozii și pocnituri răsunătoare în drumul lor; niște roți de foc aprins vâjâiau amenințător, ca o mulțime de farfurii zburătoare; rachete cu cozi lungi din stele argintii strălucitoare ricoșau de pereți; artificiile scânteietoare scriau de voie înjurături în aer; ele explodau ca niște mine oriunde se uita Harry și, în loc să se termine, să dispară sau să nu se aprindă, aceste miracole pirotehnice păreau să acumuleze energie și să prindă avânt pe măsură ce elevii le urmăreau.

Filch și Umbridge stăteau împietriți de groază, la jumătatea scărilor. Sub ochii lui Harry, una dintre roțile de foc mai mari păru să decidă că avea nevoie de mai mult spațiu de desfășurare; vâjâi către Umbridge și Filch cu un „vuuuuuuum" sinistru. Amândoi urlară speriați și se feriră, iar aceasta zbură direct pe fereastra din spatele lor și pe deasupra domeniului. Între timp, mai mulți dragoni și un liliac mare și mov, care fumega amenințător, profitară de ușa deschisă de la capătul holului ca să evadeze către etajul doi.

– Grăbește-te, Filch, grăbește-te! urlă Umbridge, or să umple toată școala dacă nu facem ceva – *Stupefy!*

Din capătul baghetei țâșni un jet de lumină roșie care lovi una dintre rachete. În loc să încremenească în aer, ea explodă cu o forță atât de mare, încât făcu o gaură într-un tablou ce descria o vrăjitoare cu un aer prea sentimental, care stătea în mijlocul unei poieniță; aceasta fugi la timp, reapărând câteva secunde mai târziu, înghesuită în tabloul vecin, în care doi vrăjitori care jucau cărți se ridicară repede în picioare ca să-i facă loc.

– Nu le Împietri, Filch! strigă Umbridge furioasă către toți, de parcă ar fi fost o incantație.

– Cum doriți, doamnă directoare! șuieră Filch, care fiind Non, ar fi putut Împietri artificiile la fel de bine cum le-ar fi putut mânca.

Se năpusti către un dulap din apropiere, scoase o mătură

și începu să o vânture în aer spre artificii; după câteva secunde, capul măturii luă foc.

Harry văzuse cât îi trebuia; râzând, se lăsă mult în jos, fugi spre o ușă pe care o știa ascunsă după o tapiserie, puțin mai în jos de-a lungul holului, se strecură pe lângă ea și îi găsi pe Fred și George ascunzându-se dincolo de ea, ascultând zbieretele lui Umbridge și Filch și tremurând pradă unei voioșii înăbușite.

– Impresionant, zise Harry încet, zâmbind. Foarte impresionant... l-ați duce la faliment pe doctorul Filibuster, fără probleme...

– Hai noroc, șopti George, ștergându-și lacrimile de râs de la ochi. Ah, sper ca acum să încerce să le facă să dispară ... se înmulțesc de zece ori la fiecare încercare.

În după-amiaza aceea, artificiile continuară să ardă și să se împrăștie în toată școala. Deși cauzaseră distrugeri în masă, mai ales pocnitorile, nu păreau să-i deranjeze prea tare pe ceilalți profesori.

– Vai, vai, spuse profesoara McGonagall cu sarcasm, când unul dintre dragoni zbură prin clasa ei, emițând bufnituri răsunătoare și scuipând foc. Domnișoară Brown, poți să fii drăguță și să te duci la doamna directoare ca s-o informezi că avem în clasă un artificiu scăpat de sub control?

Ca o consecință generală, profesoara Umbridge își petrecu prima după-amiază în calitate de directoare alergând prin toată școala și răspunzând la apelurile celorlalți profesori, dintre care nici unul nu părea să poată scăpa fără ajutorul ei de artificiile din clase. Când sună ultimul clopoțel și elevii se îndreptară cu ghiozdanele spre Turnul Cercetașilor, Harry o văzu, cu o satisfacție extremă, pe Umbridge ieșind din clasa profesorului Flitwick răvășită, plină de cenușă și cu chipul transpirat.

– Vă mulțumesc nespus, doamnă profesoară! zise profesorul Flitwick cu vocea sa subțire. Bineînțeles, aș fi putut să mă descotorosesc și singur de artificiile scânteietoare, dar nu știam sigur dacă eram autorizat.

Zâmbind larg, îi închise ușa clasei în nas, lăsând-o cu o expresie răutăcioasă pe chip.

În seara aceea, Fred și George fură eroi în camera de zi a Cercetașilor. Până și Hermione își croi drum prin mulțimea entuziasmată ca să-i felicite.

– Au fost niște artificii minunate, zise ea plină de admirație.

– Mersi, spuse George, părând în același timp surprins și mulțumit. Artificiile sălbatice Weasley. Singura problemă e că ne-am folosit tot stocul; acum o să fim nevoiți să o luăm iar de la zero.

– Însă a meritat spuse Fred, care primea comenzi de la niște Cercetași zgomotoși. Hermione, dacă vrei să te înscrii pentru lista de așteptare, cutia standard de Explozii de Bază costă cinci galioni și Deflagrația de Lux douăzeci...

Hermione se întoarse la masa unde stăteau Harry și Ron, uitându-se fix la ghiozdanele lor, de parcă ar fi sperat că or să țâșnească din ele caietele cu teme și or să înceapă să se rezolve singure.

– Ah, ce-ar fi să ne luăm o seară liberă? zise Hermione veselă, în timp ce o rachetă Weasley cu coadă argintie vâjâia prin dreptul ferestrei. Totuși, vacanța de Paști începe vinerea viitoare, și atunci o să avem timp berechet.

– Te simți bine? întrebă Ron, holbându-se la ea neîncrezător.

– Acum, că mă întrebi, spuse Hermione bucuroasă, știți... cred că mă simt puțin... răzvrătită.

Harry încă auzea exploziile din depărtare ale pocnitorilor evadate chiar și o oră mai târziu, când el și Ron se duseră la culcare; și în timp ce se dezbrăca, un artificiu scânteietor zbură pe lângă turn, scriind în continuare hotărât cuvântul „BALIGĂ".

Se băgă în pat, căscând. Fiindcă își dăduse jos ochelarii, focurile de artificii care treceau pe lângă fereastră deveniseră neclare, arătând ca niște nori scânteietori, frumoși și misterioși pe fundalul cerului negru. Se întoarse pe o parte, întrebându-se cum se simțea Umbridge după prima ei zi în

locul lui Dumbledore, și cum avea să reacționeze Fudge când avea să audă că toată școala își petrecuse ziua într-o stare de dezastru general. Zâmbind în sine, Harry închise ochii...

Vâjâitul și exploziile artificiilor scăpate pe domeniu păreau din ce în ce mai estompate... sau poate că pur și simplu se îndepărta de ele cu mare viteză...

Ajunsese exact în holul care ducea spre Departamentul Misterelor. Gonea spre ușa neagră simplă... stătea să se deschidă... stătea să se deschidă...

Se deschise. Era în camera circulară înconjurată de uși... o stăbătu, atinse una dintre ușile identice și aceasta se deschise spre interior...

Acum era într-o cameră lungă, dreptunghiulară, în care răsuna un țăcănit mecanic ciudat. Pe pereți dansau niște puncte de lumină, dar nu se opri să le cerceteze... trebuia să meargă mai departe...

La celălalt capăt se afla o ușă... și aceasta se deschise, când o atinse...

Ajunse era într-o cameră slab luminată, înaltă și lată cât o biserică, plină de nimic altceva în afară de rânduri întregi de rafturi suprapuse, fiecare dintre ele încărcat cu sfere mici, pline de praf, din fibre de sticlă... acum lui Harry îi bătea inima cu putere de entuziasm... știa unde să se ducă... alergă înainte, însă pașii săi nu scoteau nici un sunet în camera enormă și pustie...

În această cameră exista ceva ce își dorea foarte, foarte mult...

Ceva dorit de el... sau ceva ce dorea altcineva...

Îl durea cicatricea...

POC!

Harry se trezi imediat, derutat și supărat. Dormitorul întunecat era plin de râsete.

– Grozav! zise Seamus, profilându-se în cadrul ferestrei. Cred că una dintre roțile acelea de foc s-a lovit de o rachetă și parcă s-au împerecheat, veniți să vedeți!

Harry îi auzi pe Dean și pe Ron dându-se jos din pat, ca să vadă totul mai bine. El rămase nemișcat și tăcut cât timp îi mai trecu durerea de la cicatrice și fu cuprins de dezamăgire. Se simțea de parcă i s-ar fi furat în ultima clipă o plăcere extraordinară... iar de data asta fusese atât de aproape.

Acum pe lângă ferestrele Turnului Cercetașilor zburau niște porcușori scânteietori, înaripați, roz cu argintiu. Harry rămase întins și ascultă uralele de admirație ale Cercetașilor din dormitoarele de sub ei. Stomacul i se strânse într-un mod îngrozitor când își aminti că în seara următoare avea Occlumanție.

*

Harry petrecu ziua următoare îngrozit de ceea ce avea să spună Plesneală când avea să afle cât avansase în interiorul Departamentului Misterelor în ultimul vis. Cu un val de vinovăție, realiză că nu mai exersase deloc Occlumanția de la ultima lecție: se întâmplaseră prea multe de când plecase Dumbledore; era convins că, nici să fi vrut, nu ar fi putut să își golească mintea. Însă se îndoia că Plesneală va accepta această scuză.

În ziua aceea încercă un exercițiu de ultimă oră în timpul orelor, dar nu-i folosi la nimic. Hermione îl tot întreba dacă era vreo problemă ori de câte ori tăcea, încercând să se detașeze de orice gând și emoție, căci până la urmă momentul cel prielnic pentru a-și goli mintea nu era când profesorii le puneau elevilor întrebări din recapitulare.

Așteptându-se la ce era mai rău, după cină, porni către biroul lui Plesneală. Însă, la jumătatea holului de intrare, Cho se apropie în fugă de el.

– Aici, zise Harry, bucuros că avea un motiv să amâne întâlnirea cu Plesneală și făcându-i semn să meargă în colțul holului de intrare, unde se găseau clepsidrele imense, dintre care cea a Cercetașilor era acum aproape goală. Ești bine? Umbridge nu ți-a mai pus întrebări despre A.D., nu?

– A, nu, spuse Cho repede. Nu, a fost doar... mă rog, nu vreau să spun decât că... Harry, nu mi-am imaginat nicio-

dată că Marietta o să vorbească...

– Da, mă rog, spuse Harry întristat.

Era, într-adevăr, de părere că Cho ar fi putut să își aleagă prietenii cu ceva mai multă grijă; nu îl prea consola că, din câte auzise recent, Marietta era încă în aripa spitalului, iar doamna Pomfrey nu reușise să-i amelioreze câtuși de puțin coșurile.

– De fapt, este o persoană extraordinară, zise Cho. A făcut și ea o greșeală...

Harry se uită la ea neîncrezător.

– O persoană extraordinară, care a făcut și ea o greșeală? Ne-a turnat pe toți, inclusiv pe tine!

– Păi... am scăpat cu toții, nu-i așa? insistă Cho. Știi, mama ei lucrează la Minister, iar ei îi vine foarte greu...

– Și tatăl lui Ron lucrează la Minister! spuse Harry mânios. Și în caz că nu ai observat, pe fața lui nu scrie turnător...

– Să știi că șiretlicul ăsta al lui Hermione Granger a fost absolut oribil, zise Cho îndârjită. Ar fi trebuit să ne spună că a blestemat lista aia...

– Eu cred că a fost o idee strălucită, spuse Harry rece.

Cho roși și ochii i se luminară.

– A da, am uitat – sigur că da, a fost ideea iubitei tale Hermione...

– Să nu începi să plângi din nou, spuse Harry prevenitor.

– Nu aveam de gând să plâng! strigă ea.

– Da... păi... bine, zise el. În clipa asta, am și așa destule pe cap.

– Atunci n-ai decât să te duci să le rezolvi! zise Cho furioasă, întorcându-se pe călcâie și plecând cu pași mari.

Foc de supărat, Harry coborî scările către celula lui Plesneală și, deși știa din proprie experiență că acestuia îi era mult mai ușor să pătrundă în mintea sa dacă sosea supărat și ranchiunos, nu reuși decât să se gândească la alte lucruri pe care ar fi putut să i le spună lui Cho despre Marietta, înainte să ajungă la ușa celulei.

– Ai întârziat, Potter, zise Plesneală glacial, în clipa când Harry închise ușa după el.

Plesneală stătea cu spatele la Harry, scoțându-și, ca de obicei, anumite gânduri și punându-le cu grijă în Pensivul lui Dumbledore. Dădu drumul în ligheanul de piatră ultimului fir argintiu și se întoarse cu fața spre Harry.

– Așa, deci, spuse el. Ai exersat?

– Da, minți Harry, uitându-se atent la unul dintre picioarele biroului lui Plesneală.

– Păi, vom afla cât de curând, nu-i așa? spuse Plesneală cu blândețe. Scoate bagheta, Potter.

Harry luă poziția obișnuită în fața lui Plesneală, cu biroul între ei. Inima îi bătea repede de supărare față de Cho și neliniște față de cât avea să îi extragă Plesneală din minte.

– Bun, la trei, spuse Plesneală tărăgănat. Unu – doi...

Ușa de la biroul lui Plesneală se dădu de perete și Draco Reacredință intră în fugă.

– Domnule profesor Plesneală, domnule... a... îmi cer scuze...

Reacredință se uită oarecum surprins la Plesneală și la Harry.

– Este în ordine, Draco, spuse Plesneală, coborându-și bagheta. Potter este aici pentru câteva ore suplimentare de Poțiuni.

Harry nu îl mai văzuse pe Reacredință atât de vesel de când venise Umbridge să-l inspecteze pe Hagrid.

– Nu știam, zise el, uitându-se batjocoritor la Harry, care se făcuse roșu ca focul.

Ar fi dat aproape orice ca să-i poată striga adevărul lui Reacredință – sau, și mai bine, să arunce un blestem strașnic asupra lui.

– Ia zi, Draco, despre ce este vorba? întrebă Plesneală.

– Este vorba despre doamna profesoară Umbridge, domnule. Are nevoie de ajutorul dumneavoastră, zise Reacredință. L-au găsit pe Montague, domnule, a apărut blocat într-un closet de la etajul patru.

– Cum a ajuns acolo? întrebă Plesneală.

– Nu știu, domnule, este puțin derutat.

– În ordine, în ordine, Potter, spuse Plesneală, vom continua lecția mâine seară.

Se întoarse și ieși grăbit din birou. Reacredință îi spuse pe mutește „ore suplimentare de Poțiuni?" lui Harry, în spatele lui Plesneală, înainte să îl urmeze.

Fierbând, Harry își puse bagheta la loc în buzunar și dădu să iasă din cameră. Măcar mai avea încă douăzeci și patru de ore ca să exerseze; știa că ar fi trebuit să fie recunoscător pentru că scăpase ca prin urechile acului, deși lucrurile erau ceva mai complicate, fiindcă Reacredință avea să spună întregii școli că avea nevoie de ore suplimentare de Poțiuni.

Ajunsese la ușa biroului când o văzu: o pată de lumină tremurândă, care dansa în cadrul ușii. Se opri și rămase pe loc, uitându-se la ea. Îi amintea de ceva... apoi îi pică fisa: semăna puțin cu luminile pe care le văzuse noaptea trecută în vis, luminile din a doua cameră în care intrase în călătoria sa prin Departamentul Misterelor.

Se întoarse. Lumina venea din Pensivul de pe biroul lui Plesneală. Conținutul alb-argintiu se mișca și se învârtea în interior. Gândurile lui Plesneală... lucrurile pe care Plesneală nu voia să le vadă Harry, dacă pătrundea din greșeală dincolo de scut...

Harry se uită la Pensiv, cuprins de curiozitate... ce voia Plesneală să ascundă cu atâta ardoare de el?

Luminile argintii tremurară pe perete... Harry făcu doi pași către birou, gândind febril. Oare ar fi putut să fie informații despre Departamentul Misterelor pe care Plesneală era decis să nu i le dezvăluie?

Harry se uită peste umăr, cu inima bătându-i mai tare și mai repede ca niciodată. Oare cât avea să-i ia lui Plesneală să-l elibereze pe Montague din closet? Iar după aceea avea să se întoarcă direct în birou, sau avea să-l însoțească pe Montague în aripa spitalului? Cu siguranță, a doua variantă... Montague era căpitanul echipei de vâjthat a Viperini-

lor, iar Plesneală trebuia să se asigure că era bine.

Harry parcurse distanța care îl despărțea de Pensiv și rămase deasupra lui, privind în adâncul său. Ezită, ascultând, apoi își scoase iar bagheta. În birou și pe coridor domnea o liniște deplină. Atinse ușor conținutul Pensivului cu capătul baghetei.

Lichidul argintiu din el începu să se rotească foarte repede. Harry se aplecă deasupra lui și văzu că devenise transparent. Privea din nou într-o cameră, ca printr-o gaură circulară în tavan... de fapt, dacă nu se înșela, se uita în jos în interiorul Marii Săli.

Respirația sa aburea suprafața gândurilor lui Plesneală... creierul său părea să o fi luat razna... ar fi fost o nebunie să facă ceea ce era atât de tentat să facă... tremura... Plesneală urma să se întoarcă în orice clipă... însă Harry se gândi la cât de furioasă era Cho sau la fața batjocoritoare a lui Reacredință și fu cuprins de o îndrăzneală nesăbuită.

Trase aer adânc în piept și își cufundă capul în oglinda gândurilor lui Plesneală. Imediat, podeaua biroului se înclină, răsturnându-l pe Harry cu capul înainte în Pensiv...

Se prăbuși printr-o obscuritate rece, învârtindu-se tare în cădere, și apoi...

Stătea în mijlocul Marii Săli, însă cele patru mese ale caselor dispăruseră. În locul lor erau mai mult de o sută de mese mai mici, toate așezate cu fața în aceeași direcție, și cu câte un elev așezat la fiecare dintre ele, aplecat mult, scriind pe un sul de pergament. Singurul sunet care se auzea era scrijelitul penelor și din când în când un foșnet, când cineva își aranja pergamentul. Era, evident, perioada examenelor.

Soarele strălucea pe ferestrele înalte, peste capetele aplecate, care scânteiau în nuanțe de castaniu arămiu și auriu în lumina puternică. Harry se uită în jur cu atenție. Plesneală trebuia să fie pe undeva pe acolo... era amintirea lui...

Și iată-l, era la o masă chiar în spatele lui Harry. Acesta se uită la el cu ochii mari. Plesneală-adolescentul era deșirat și palid, ca o plantă ținută la întuneric. Avea un păr lins și

unsuros, care îi cădea pe masă, iar nasul coroiat îi era la o distanță de doar doi centimetri de pergamentul pe care scria. Harry se duse în spatele lui Plesneală și citi titlul lucrării de examen: APĂRAREA CONTRA MAGIEI NEGRE - NIVEL OBIȘNUIT DE VRăJITORIE.

Deci, Plesneală trebuia să aibă cincisprezece sau șaisprezece ani, cam de vârsta lui Harry. Mâna îi zbura peste pergament; scrisese cu cel puțin jumătate de metru mai mult decât cei care erau cel mai aproape de el, deși avea un scris minuscul și înghesuit.

– Încă cinci minute!

Vocea îl făcu pe Harry să tresară. Întorcându-se, văzu creștetul profesorului Flitwick plimbându-se printre bănci puțin mai încolo. Profesorul Flitwick trecea pe lângă un băiat cu părul negru și ciufulit... cu părul negru și *foarte* ciufulit...

Harry se mișcă atât de repede, încât, dacă ar fi fost material, ar fi dărâmat niște bănci cât colo. În schimb, păru să plutească, parcă prin vis, traversând două rânduri și ajungând la un al treilea. Ceafa băiatului brunet era din ce în ce mai aproape și... acum se îndrepta, punând pana deoparte, trăgând spre el sulul de pergament pentru a reciti ceea ce scrisese...

Harry se opri în fața băncii și se uită în jos la tatăl său la vârsta de cincisprezece ani.

Entuziasmul făcu să-i explodeze golul din stomac: era ca și când s-ar fi privit pe el însuși, însă cu niște modificări deliberate. James avea ochii căprui, nasul era puțin mai lung decât al lui Harry și nu avea cicatrice pe frunte, însă chipul slab, gura și sprâncenele erau aceleași; părul lui James stătea zbârlit pe ceafă, exact ca al lui Harry, mâinile sale ar fi putut fi ale lui Harry, și Harry își dădu seama, că atunci când James avea să se ridice, între ei avea să fie o diferență de maximum doi centimetri în înălțime.

James căscă cu poftă și își ciufuli părul, făcându-l și mai neîngrijit decât fusese înainte. Apoi, aruncându-i o privire profesorului Flitwick, se întoarse în scaun și îi zâmbi unui

băiat care stătea la câteva bănci în spatele lui.

Cu un alt șoc de entuziasm, Harry îl văzu pe Sirius făcându-i semn lui James că totul era în ordine. Sirius stătea relaxat, lăsându-se cu scaunul pe picioarele din spate. Era foarte chipeș; părul negru îi cădea peste ochi cu un fel de eleganță firească, pe care nici James și nici Harry nu ar fi putut să o dobândească vreodată, și o fată care stătea în spatele lui îl urmărea plină de speranță, deși el nu părea s-o fi observat. Cu două locuri mai în colo - stomacul lui Harry se mai strânse o dată de fericire - se afla Remus Lupin. Era destul de palid, slăbit (oare se apropia luna plină?) și era absorbit de examen: în timp ce își recitea răspunsurile, își scărpină bărbia cu capătul penei, încruntându-se puțin.

Deci, asta însemna că Șobo trebuia să fie și el pe undeva, pe acolo... și într-adevăr, Harry îl zări într-o clipă: un băiat mic, cu părul ca de șoarece și cu nasul ascuțit. Șobo părea neliniștit: își rodea unghiile, holbându-se la lucrare și râcâind podeaua cu vârful pantofilor. Din când în când, arunca o privire, plin de speranță, către lucrarea vecinului. Harry se uită fix la Șobo pentru câteva clipe, apoi se întoarse la James, care acum mâzgălea ceva pe un pergament, care era de fapt o ciornă. Desenase o hoțoaică și acum tocmai scria literele „L.E.". Oare de la ce veneau?

- Penele jos, vă rog! chițăi profesorul Flitwick. E valabil și pentru tine, Stebbins! Vă rog să nu vă ridicați până nu vă strâng pergamentele! *Accio!*

Peste o sută de suluri de pergament zburară direct în mâinile întinse ale profesorului Flitwick, dându-l pe spate. Mai mulți râseră. Câțiva elevi care stăteau în băncile din față se ridicară, îl apucară de subsuori pe profesor și îl ridicară.

- Mulțumesc... mulțumesc gâfâi Flitwick. În ordine, toată lumea este liberă să plece!

Harry se uită în jos la tatăl său, care tăiase repede literele „L.E." scrise meșteșugit, sări în picioare, își băgă pana și lucrarea în ghiozdanul, pe care îl aruncă pe umăr și rămase să-l aștepte pe Sirius.

Harry se uită în jur și îl zări pe Plesneală puțin mai încolo, trecând printre mese către ușa dublă care dădea în holul de la intrare, încă absorbit de propria lucrare. Cu umerii căzuți, dar străduindu-se să rămână drept, mergea într-un mod spasmodic, care amintea de un păianjen, iar părul slinos îi flutura pe lângă față.

Plesneală, James, Sirius și Lupin erau despărțiți de o gașcă de fete care vorbeau de zor și, postându-se în mijlocul lor, Harry reuși să îl aibă în vizor pe Plesneală și în același timp să își ciulească urechile, ca să audă vocile lui James și ale prietenilor lui.

– Ți-a plăcut a zecea întrebare, Lunaticule? întrebă Sirius când ieșiră în holul de intrare.

– Mi-a plăcut la nebunie, zise Lupin vioi. Menționați cinci semne după care poate fi identificat un om-lup. Excelentă întrebare.

– Crezi că ai reușit să le găsești pe toate? spuse James cu o falsă îngrijorare.

– Cred că da, spuse Lupin cu seriozitate, în timp ce se alăturau mulțimii care se îmbulzea la ușa dublă de la intrare ca să iasă pe domeniul însorit. Unu: stă pe scaunul meu. Doi: este îmbrăcat cu hainele mele. Trei: îl cheamă Remus Lupin.

Șobo fu singurul care nu râse.

– Eu am scris de forma botului, de pupile și de coada moțată, zise el neliniștit, dar nu am mai găsit ce să...

– Șobo, tu chiar ești tare de cap? spuse James nerăbdător. Ai de-a face cu un om-lup o dată pe lună...

– Vorbește mai încet, îl imploră Lupin.

Harry se uită iar neliniștit în spate. Plesneală era în continuare prin apropiere, încă adâncit în întrebările de la examen – însă aceasta era amintirea lui Plesneală, iar Harry era convins că, dacă Plesneală alegea să se îndrepte în altă parte după ce ieșeau pe domeniu, el, Harry, nu ar mai fi putut să îl urmeze pe James. Totuși, spre marea lui ușurare, când James și cei trei prieteni ai săi coborâră pe peluză, ducându-se cu

pași mari spre lac, Plesneală îi urmă, examinându-și în continuare lucrarea și părând să nu-și dea seama încotro mergea. Rămânând puțin în spatele lui, Harry reuși să îi urmărească îndeaproape pe James și pe ceilalți.

– Păi, mie mi s-a părut că lucrarea a fost floare la ureche, îl auzi el pe Sirius. Mare mirare dacă nu o să iau cel puțin „Remarcabil".

– Și eu, zise James, vârând mâna în buzunar și scoțând o hoțoaică aurie, care se zbătea.

– Cum a ajuns la tine?

– Am șterpelit-o, spuse James firesc.

Începu să se joace cu hoțoaica, lăsând-o să zboare până la un metru înainte să o recupereze; avea niște reflexe extraordinare. Șobo îl urmărea cu un amestec de admirație și teamă.

Se opriră la umbra aceluiași fag de pe marginea lacului unde Harry, Ron și Hermione își petrecuseră odată o duminică, terminându-și temele, și se aruncară pe iarbă. Harry se uită din nou peste umăr și văzu, spre încântarea lui, că Plesneală se așezase la umbra deasă a unui pâlc de tufișuri. Era la fel de absorbit de lucrarea de la N.O.V., ceea ce îi permise lui Harry să se așeze pe iarbă între fag și tufișuri și să-i privească pe cei patru de sub copac. Lumina soarelui oglindită în suprafața netedă a lacului era orbitoare, la fel ca pe malul unde stătea un grup de fete care râdeau și care tocmai ieșiseră din Marea Sală, dându-și jos pantofii și șosetele și răcorindu-și picioarele în apă.

Lupin scosese o carte și se puse pe citit. Sirius se uita în jur la elevii care se învârteau pe iarbă, părând destul de mândru și plictisit, dar într-un mod cât se poate de fermecător. James se mai juca în continuare cu hoțoaica, lăsând-o să zboare din ce în ce mai departe, pe punctul de o scăpa, dar prinzând-o mereu în ultima clipă. Șobo îl privea cu gura căscată. De fiecare dată când James reușea o prindere deosebit de dificilă, Șobo icnea și aplauda. După cinci minute petrecute astfel, Harry se întrebă de ce James nu îi spunea lui Șobo să-și vină în fire, dar lui James părea să-i placă

atenția acestuia. Harry observă că tatăl său avea obiceiul de a-și ciufuli părul, de parcă ar fi vrut grijă să nu devină prea îngrijit, și că se uita întruna la fetele de pe marginea apei.

– Vrei să o lași puțin deoparte? spuse Sirius într-un târziu, când James reuși o prindere frumoasă, pe care Șobo o întâmpină cu urale, înainte să facă pe el de bucurie.

Șobo roși puțin, dar James zâmbi.

– Dacă te deranjează, spuse el, băgând hoțoaica la loc în buzunar.

Harry avea vaga impresie că Sirius era singurul pentru care James ar fi încetat să se dea mare.

– Mă plictisesc, spuse Sirius. Aș vrea să fie lună plină.

– Tu poate că da, zise Lupin sumbru de după carte. Mai avem și ora de Transfigurare, iar dacă te plictisești, poți să mă asculți. Poftim... făcu el și îi întinse cartea.

Dar Sirius pufni.

– N-am nevoie să mă uit în prostia aia, știu totul.

– Asta o să te înviioreze, Amprentă, spuse James încet. Uite cine e...

Sirius întoarse capul. Rămase perfect nemișcat, ca un câine care adulmecă un iepure.

– Minunat, zise el mieros. Smiorcăitus.

Harry se întoarse ca să vadă la cine se uita Sirius.

Plesneală se ridicase și își băga lucrarea de la N.O.V. în geantă. Când ieși din umbra tufișurilor și începu să traverseze peluza, Sirius și James se ridicară.

Lupin și Șobo rămaseră așezați; Lupin încă se uita în carte, deși ochii nu i se mișcau și între sprâncene îi apăruse o cută de încruntare. Șobo îi privea pe rând pe Sirius, pe James și pe Plesneală cu o expresie de anticipație intensă.

– Totul bine, Smiorcăitus? zise James tare.

Plesneală reacționă atât de repede, de parcă s-ar fi așteptat să fie atacat. Lăsându-și geanta jos, își băgă mâna în interiorul robei și avea deja bagheta ridicată pe jumătate când James strigă, *„Expelliarmus!"*

Bagheta lui Plesneală zbură la patru metri înălțime și

căzu cu o bufnitură scurtă în iarbă, în spatele lui. Sirius scoase un hohot de râs ca un lătrat.

– *„Impedimenta!"* zise el, îndreptându-și bagheta spre Plesneală, care fu pus la pământ, în timp ce se arunca spre bagheta căzută.

Elevii de peste tot din jur se întorseseră ca să-i urmărească. Unii dintre ei se ridicaseră și se apropiau încet. Alții păreau să fie temători, iar alții să se distreze.

Plesneală zăcea gâfâind pe pământ. James și Sirius se apropiară de el cu baghetele ridicate, James aruncând priviri peste umăr către fetele de pe marginea apei. Șobo era acum în picioare, privind cu sete și furișându-se pe lângă Lupin, ca să vadă mai bine.

– Ce-ai făcut la examen, Smiorcăitus? zise James.

– L-am urmărit eu, era cu nasul lipit de pergament, spuse Sirius răuvoitor. Probabil că e plin de pete mari de grăsime, n-o să se înțeleagă nimic.

Mai mulți privitori râseră; era evident că Plesneală nu era iubit. Șobo râse batjocoritor, strident. Plesneală încerca să se ridice, dar încă era sub stăpânirea vrăjii; se zbătea de parcă ar fi fost legat cu niște sfori invizibile.

– O să vezi tu, gâfâi el, uitându-se în sus la James cu o expresie de ură desăvârșită, o să vezi!

– Ce să văd? zise Sirius calm. Ce-o să faci, Smiorcăitus, o să-ți ștergi nasul pe noi?

Plesneală scoase o rafală de înjurături și blesteme, dar nu se întâmplă nimic, bagheta fiindu-i la trei metri depărtare.

– Spală-ți gura, spuse James calm. *„Curățenius!"*

Imediat, din gura lui Plesneală șiroiră mai multe balonașe de săpun; spuma îi acoperi buzele, făcându-l să se înece, sufocându-l...

– Lasă-l în PACE!

James și Sirius se întoarseră. James își trecu imediat mâna liberă prin păr.

Era una dintre fetele de pe marginea lacului. Avea părul des, roșcat închis, care îi ajungea până la umeri, și niște ochi

migdalați, uluitor de verzi... ochii lui Harry.

Era mama lui Harry.

– Totul e bine, Evans? întrebă James, și dintr-o dată tonul îi deveni agreabil, iar vocea mai joasă, mai matură.

– Lasă-l în pace, repetă Lily, uitându-se la James cu o antipatie extremă. Ce ți-a făcut?

– Păi, zise James, părând să mediteze, în primul rând, există, dacă mă înțelegi...

Mulți dintre elevii din jur râseră, inclusiv Sirius și Șobo, dar Lupin, care părea încă absorbit de carte, nu râse. Și nici Lily.

–Te crezi amuzant, spuse ea cu răceală. Dar ești doar un neisprăvit arogant și bătăuș, Potter. Lasă-l în pace.

– Îl las în pace, Evans, dacă ieși cu mine în oraș, spuse James repede. Hai... ieși cu mine și nu mai pun niciodată bagheta pe bătrânul Smiorcăitus.

În spatele lui, Vraja de Oprire își pierdea din putere. Plesneală începea să se apropie de bagheta căzută, scuipând clăbuci, în timp ce se târa.

– Nu aș ieși cu tine nici dacă aș avea de ales între tine și caracatița uriașă, zise Lily.

– Ghinion, Corn, spuse Sirius vioi și se întoarse spre Plesneală. HEI!

Însă era prea târziu. Plesneală își îndreptase bagheta direct către James. Avu loc o strălfulgerare și pe obrazul lui James apăru o tăietură adâncă, care stropi roba cu sânge. James se întoarse instantaneu. O fracțiune de secundă mai târziu, Plesneală era suspendat în aer, cu capul în jos și cu roba căzându-i peste cap, dezvăluind niște picioare slăbănoage, palide, și niște chiloți cenușii.

Mulți din micul grup ovaționară; Sirius, James și Șobo râseră în hohote.

Lily, pe a cărei expresie mânioasă apăruse preț o clipă umbra unui zâmbet, zise:

– Lasă-l jos!

– Desigur, spuse James și își smuci bagheta în sus. Plesneală căzu grămadă pe pământ. Descâlcindu-se din robă, se ridică

repede, cu bagheta ridicată, dar Sirius zise *„Petrificus Totalus!"* și Plesneală se prăbuși din nou, rigid ca o scândură.

– LASĂ-L ÎN PACE! strigă Lily.

Acum își scoase și ea bagheta. James și Sirius se uitară la baghetă plictisiți.

– Ah, Evans, nu merită să te blestem, spuse James cu sinceritate.

– Atunci ridică blestemul de pe el!

James oftă adânc, iar apoi se întoarse spre Plesneală și murmură contrablestemul.

– Poftim, zise el, când Plesneală se culese de pe jos. Ai noroc că a fost Evans aici, Smiorcăitus...

– Nu am nevoie de ajutor din partea unui Sânge-Mâl mic și nenorocit ca ea!

Lily clipi.

– În ordine, zise ea calmă. Nu o să mă mai obosesc pe viitor. Și mi-aș schimba chiloții, dacă aș fi în locul tău, Smiorcăitus.

– Cere-i scuze lui Evans! răcni James către Plesneală, cu bagheta îndreptată amenințător spre el.

– Nu vreau să-l faci tu să își ceară scuze, strigă Lily, adresându-i-se lui James. Nu ești cu nimic mai bun decât el.

– Poftim? strigă James. Eu nu te-am făcut NICIODATĂ un... știi-tu-ce!

– Îți ciufulești părul pentru că ți se pare că e grozav să arăți ca și când tocmai ai fi coborât de pe mătură, te dai mare cu hoțoaica aia idioată, te plimbi pe holuri și îi blestemi pe toți cei care te enervează doar pentru că poți s-o faci – mă mir că ți se poate ridica mătura, cu capul tău ăla mare. Îmi provoci GREAȚĂ.

Se întoarse pe călcâie și plecă grăbită.

– Evans! strigă James după ea. Hei, EVANS!

Însă ea nu se uită înapoi.

– Ce-o fi cu ea? spuse James, cu un aer detașat, ca și cum întrebarea nu i s-ar fi părut deloc importantă.

– Citind printre rânduri, aș zice că te crede puțin cam

înfumurat, prietene, spuse Sirius.

– În ordine, zise James mânios, în ordine...

Avu loc o altă strălucire, iar Plesneală se trezi din nou suspendat în aer, cu capul în jos.

– Cine vrea să vadă cum îi dau jos chiloții lui Smiorcăilă?

Însă dacă James îi dăduse sau nu chiloții jos lui Plesneală, Harry nu mai află. O mână i se încleștase de braț, cu o strânsoare ca de clește. Tresărind, Harry se uită în jur ca să vadă cine îl apucase, și îl observă, cu un fior de groază, pe Plesneală ajuns la maturitate și stând chiar lângă el, alb de furie.

– Te distrezi?

Harry simți cum se ridică în aer; ziua de vară se evaporă în jurul lui; plutea în sus, printr-un întuneric glacial. Mâna lui Plesneală încă îl strângea de braț. Apoi, cu o senzație mistuitoare, ca și când ar fi fost întors cu capul în jos, picioarele i se loviră de podeaua de piatră a celulei lui Plesneală și se trezi din nou lângă Pensivul de pe masa acestuia, în biroul întunecat, din prezent, al maestrului poțiunilor.

– Ia zi, spuse Plesneală, apucându-l pe Harry atât de strâns de braț, încât începu să-i amorțească mâna. Ia zi... te-ai distrat, Potter?

– N-nu, spuse Harry, încercând să se elibereze.

Era ceva de-a dreptul înspăimântător. Lui Plesneală îi tremurau buzele, avea chipul alb ca varul, iar dinții îi erau dezveliți.

– Amuzant om, tatăl tău, nu-i așa? spuse Plesneală, scuturându-l atât de tare pe Harry, încât îi alunecară ochelarii pe nas.

– Eu... nu am...

Plesneală îl aruncă pe Harry departe de el cu toată puterea. Harry se izbi de podeaua celulei.

– Nu îi vei spune nimănui ce ai văzut! răcni Plesneală.

– Nu, zise Harry, ridicându-se cât mai departe de Plesneală. Nu, sigur că nu aș fa...

– Ieși, ieși, nu vreau să te mai văd niciodată în acest birou!

Și, în timp ce Harry se năpustea spre ușă, un borcan cu

gândaci morți explodă deasupra capului său.

Deschise ușa cu putere și zbură de-a lungul holului, oprindu-se doar când între el și Plesneală erau trei etaje. Atunci se sprijini de perete, gâfâind și frecându-și brațul învinețit.

Nu își dorea deloc să se întoarcă atât de devreme în Turnul Cercetașilor, și nici să le spună lui Ron și Hermione ce văzuse. Ceea ce îl făcea pe Harry să se simtă atât de îngrozit și nefericit nu era faptul că Plesneală țipase la el sau că aruncase cu borcane, ci că știa cum era să fii umilit în mijlocul unui cerc de privitori, știa exact cum se simțise Plesneală când îl necăjise tatăl său și înțelesese, din ceea ce văzuse, că tatăl său fusese extrem de arogant, exact cum îi spusese Plesneală.

– CAPITOLUL XXIX –

CONSILIERE PROFESIONALĂ

– Dar de ce nu mai ai ore de Occlumanție? zise Hermione, încruntându-se.

– Ți-am spus, mormăi Harry. Plesneală zice că mă pot descurca și singur, acum că am învățat noțiunile de bază.

– Deci, nu mai ai vise ciudate? întrebă Hermione sceptică.

– Nu prea, spuse Harry, fără să se uite la ea.

– Ei bine, cred că Plesneală ar trebui să se oprească doar când o să știi absolut sigur că le poți controla! spuse Hermione indignată. Harry, cred că ar trebui să te duci înapoi la el și să-l rogi...

– Nu, spuse Harry hotărât. Las-o baltă, Hermione, bine?

Era prima zi a vacanței de Paști și Hermione, după cum îi era obiceiul, petrecuse o mare parte din zi făcând ore de recapitulări pentru ei trei. Harry și Ron o lăsaseră să le facă; era mai simplu decât să se certe cu ea și, în orice caz, poate că aveau să le fie de folos.

Ron fusese șocat să descopere că rămăseseră doar șase săptămâni până la examene.

– Cum poate asta să fie un șoc? întrebă Hermione, în timp ce atingea cu vârful baghetei fiecare dreptunghi din orarul lui Ron, colorându-le diferit, în funcție de materie.

– Nu știu, spuse Ron, au avut loc tot felul de lucruri.

– Ei bine, poftim, zise ea, întinzându-i orarul. Dacă îl urmezi, nu ar trebui să ai probleme.

Ron se uită la el sumbru, dar apoi se înveseli.

– Mi-ai dat o seară liberă în fiecare săptămână!

– Pentru antrenamentele de vâjthaț, zise Hermione.

Lui Ron îi pieri zâmbetul de pe chip.

– La ce bun? zise el. Avem la fel de multe șanse să câștigăm cupa de vâjthaț anul ăsta câte are tata să devină Ministrul Magiei.

Hermione nu zise nimic; se uita la Harry, care privea în gol la peretele de vizavi din camera de zi, în timp ce Șmecherilă îi atingea mâna cu lăbuța, încercând să-l facă să-l mângâie după ureche.

– Care e problema, Harry?

– Poftim? zise el repede. Nici una.

Își înșfăcă exemplarul din *Teoria defensivei magice* și simulă că se uita după ceva la index. Șmecherilă renunță la el ca la o cauză pierdută și se furișă sub scaunul lui Hermione.

– Am văzut-o pe Cho mai devreme, zise fata, făcând o încercare. Și ea părea nefericită... v-ați certat din nou?

– Pof... a, da, ne-am certat, spuse Harry, preluând bucuros această scuză.

– Din ce cauză?

– Din cauza prietenei ei turnătoare, Marietta, zise Harry.

– Da, păi, te înțeleg perfect! zise Ron supărat, punându-și deoparte orarul cu recapitulările. Dacă nu ar fi fost ea...

Ron continuă să discute cu patos despre Marietta Edgecombe, ceea ce lui Harry i se păru un lucru bun; tot ce avea de făcut era să pară supărat, să încuviințeze din cap și să zică „da" și „așa e" de fiecare dată când Ron se oprea să tragă aer în piept, lăsându-și mintea liberă să mediteze, fie și sumbru, asupra a ceea ce văzuse în Pensiv.

Se simțea ca și când amintirea celor întâmplate l-ar fi ros pe dinăuntru. Fusese atât de sigur că părinții lui fuseseră niște oameni minunați, încât îi venise mereu foarte ușor să nu creadă criticile răutăcioase ale lui Plesneală la adresa tatălui său. Nu-i spuseseră oameni ca Hagrid și Sirius cât de extraordinar fusese tatăl lui? (*Da, mă rog, gândește-te cum era însuși Sirius,* zise o voce cicălitoare din mintea lui Harry... *nu era cu nimic mai bun, nu-i așa?*) Da, o auzise odată pe profesoara McGonagall spunând că tatăl său și Sirius fuseseră

neastâmpărați la școală, dar îi descrisese ca pe niște precursori ai gemenilor Weasley, iar Harry nu și-i putea imagina pe Fred și pe George suspendând pe cineva cu capul în jos doar ca să se distreze... în afara cazului în care chiar o detestau pe acea persoană... poate pe Reacredință, sau pe cineva care chiar o merita...

Harry încercă să construiască un scenariu în care Plesneală să fi meritat ceea ce suferise din partea lui James. Dar nu întrebase Lily, „Ce ți-a făcut?" Și nu răspunsese James, „În primul rând, există, dacă mă înțelegi." Nu fusese James cel care începuse totul doar pentru că Sirius se plictisea? Harry își aminti cum Lupin spusese în Casa Cumplită că Dumbledore îl făcuse Perfect, sperând că va putea să îi controleze puțin pe James și pe Sirius... dar în Pensiv stătuse acolo și nu făcuse nimic...

Harry își tot reamintea că Lily intervenise; mama lui se purtase corect. Și totuși, când își amintea expresia de pe chipul ei, când țipase la James, îl deranja la fel de mult ca orice altceva; era evident că îl detesta pe James, iar Harry pur și simplu nu putea să înțeleagă cum ajunseseră să se căsătorească. De câteva ori chiar se întrebase dacă James nu o obligase să se mărite cu el...

Timp de aproape cinci ani, gândul la tatăl său fusese o sursă de mângâiere, de inspirație. De fiecare dată când cineva îi spusese că era ca James, îi crescuse inima de mândrie. Și acum... a cum se simțea nefericit când se gândea la el.

Vremea deveni din ce în ce mai bogată în adieri, mai însorită și mai caldă o dată cu trecerea vacanței de Paști, dar Harry, ca și restul elevilor din anii cinci și șapte, era închis înăuntru, recapitulând și ducându-se întruna la bibliotecă. Pretindea că proasta dispoziție era doar din cauza examenelor care se apropiau, și cum colegii săi Cercetași erau și ei sătuli de învățat, scuza sa deveni imbatabilă.

– Harry, vorbesc cu tine, mă auzi?

– Cum?

Se uită în jur. Ginny Weasley, care arăta extrem de abătută,

i se alăturase la masa de la bibliotecă unde stătuse singur. Era duminică seara târziu. Hermione se întorsese în Turnul Cercetașilor ca să recapituleze la Runele Antice, iar Ron avea antrenament de vâjthaț.

– A, bună, spuse Harry, trăgându-și cărțile spre el. Cum de nu ești la antrenament?

– S-a terminat, zise Ginny. Ron a trebuit să-l ducă pe Jack Sloper în aripa spitalului.

– De ce?

– Păi, nu suntem siguri, dar credem că și-a pierdut cunoștința pentru că s-a lovit cu propria bâtă, zise ea și oftă adânc. Oricum... tocmai a sosit un pachet, abia a trecut de noul sistem de verificare al lui Umbridge.

Ridică o cutie împachetată cu hârtie de ambalaj maro și o puse pe masă; era limpede că fusese despachetată și apoi împachetată la loc, neglijent. Avea pe ea un bilet pe care era scris cu cerneală roșie: *Inspectat și aprobat de Marele Inchizitor de la Hogwarts.*

– Sunt ouă de Paști de la mama, zise Ginny. E unul și pentru tine... poftim.

Îi dădu un ou frumos de ciocolată, decorat cu hoțoaice mici de glazură, deși conform ambalajului, pachetul conținea dulciuri fizzy. Harry se uită la el pentru o clipă, apoi, spre groaza lui, simți un nod în gât.

– Te simți bine, Harry? întrebă Ginny încet.

– Da, mă simt bine, zise Harry aspru.

Nodul din gât îl durea. Nu înțelegea de ce un ou de Paști îl făcea să se simtă așa.

– Pari foarte abătut în ultima vreme, insistă Ginny. Știi, sunt sigur că dacă ai vorbi cu Cho...

– Nu Cho este cea cu care vreau să vorbesc, zise Harry tăios.

– Dar atunci, cu cine? întrebă Ginny.

– Aș...

Se uită în jur, ca să se asigure că nu îi asculta nimeni. Doamna Pince se afla la câteva rafturi depărtare, eliberând o stivă de cărți pentru Hannah Abbot, care părea foarte grăbită.

– Aș vrea să vorbesc cu Sirius, murmură el. Dar știu că nu pot.

Ginny continuă să îl privească gânditoare. Mai mult ca să își găsească ceva de făcut, Harry își desfăcu oul de Paști, rupse o bucată mare și o bagă în gură.

– Păi, zise Ginny rar, luând și ea o bucată din ou, dacă vrei într-adevăr să vorbești cu Sirius, presupun că am putea găsi o modalitate.

– Fii serioasă, zise Harry deznădăjduit. Cu Umbridge, care urmărește focurile și ne citește scrisorile?

– După ce crești lângă Fred și George, spuse Ginny gânditoare, ajungi să crezi că orice este posibil, dacă ai destul curaj.

Harry se uită la ea. Poate că era din cauza ciocolatei – Lupin îl sfătuise mereu să mănânce ciocolată după înfruntările cu Dementorii – sau poate că doar din cauză că, în sfârșit, exprimase cu voce tare dorința care îl mistuia de o săptămână, dar iată că se simțea mai încrezător.

– CE DUMNEZEU FACI?

– Ah, fir-ar să fie, șopti Ginny, sărind în picioare. Am uitat...

Doamna Pince se năpusti asupra lor, cu chipul schimonosit de furie.

– Ciocolată în bibliotecă! strigă ea. Afară – afară – AFARĂ!

Și, scoțându-și repede bagheta, puse cărțile, ghiozdanul și călimara să îi dea afară din bibliotecă pe el și pe Ginny, lovindu-i în cap de mai multe ori, în timp ce fugeau.

*

Parcă pentru a sublinia importanța examenelor care se apropiau, pe mesele din Turnul Cercetașilor apărură o grămadă de pamflete, broșuri și anunțuri despre diferite cariere vrăjitorești, la scurt timp înainte de sfârșitul vacanței, alături de un alt anunț de la avizier, pe care scria:

CONSILIERE PROFESIONALĂ

Toți elevii din anul cinci trebuie să se prezinte la o scurtă întâlnire cu șeful casei lor în timpul primei săptămâni a

trimestrului de vară, pentru a discuta despre viitoarele lor cariere.

Orele întâlnirilor individuale sunt anunțate mai jos.

Harry cercetă lista și descoperi că era așteptat în biroul profesoarei McGonagall luni, la două și jumătate, ceea ce însemna că avea să lipsească de la cea mai mare parte a cursului de Previziuni despre Viitor. El și ceilalți elevi din anul cinci petrecuseră o parte considerabilă din ultimul week-end al vacanței de vară citind toate informațiile despre cariere care fuseseră lăsate acolo tocmai pentru a fi parcurse.

– Păi, eu mă simt atras de Vindecare, zise Ron în ultima seară a vacanței.

Era cufundat în lectura unei broșuri care purta pe copertă emblema cu osul și bagheta încrucișate ale Sf. Mungo.

– Aici scrie că ai nevoie de cel puțin „P" pentru nivelul T.V.E.E. la Poțiuni, Ierbologie, Transfigurare, Farmece și Apărare contra Magiei Negre. Adică... fir-ar să fie... nu cer prea multe?

– Păi, este o meserie care necesită multă responsabilitate nu-i așa? zise Hermione distrată.

Citea cu atenție o broșură roz cu portocaliu, intitulată, *DECI, CREZI CĂ AI VREA SĂ LUCREZI ÎN RELAȚIILE CU ÎNCUIAȚII?"*

– Se pare că nu trebuie să ai multe calificări pentru a lucra cu Încuiații; nu cer decât un N.O.V. în Studii despre Încuiați: *Mult mai importante sunt entuziasmul, răbdarea și un bogat simț al umorului!*

– Ai avea nevoie de mult mai mult de atât ca să lucrezi cu unchiul meu, zise Harry sumbru. Mai degrabă trebuie să simți când să te ferești.

Era la jumătatea lecturii unui pamflet despre băncile vrăjitorești.

– Fiți atenți: *Cauți o carieră antrenantă, care să implice călătoriile, aventura și prime substanțiale legate de factorul pericolului? Atunci gândește-te la un post la Banca Vrăjitorilor Gringotts,*

care acum recrutează Ridicători de Blesteme pentru ocazii incredibile în străinătate... Însă cer Aritmanție; tu te-ai putea duce, Hermione!

- Nu prea mă simt atrasă de bănci, spuse Hermione vag, absorbită acum de o carte intitulată: *AI CALITĂȚILE NECESARE PENTRU A ANTRENA TROLI DE PAZĂ?*

- Hei, zise o voce în urechea lui Harry.

Se uită în jur; li se alăturaseră Fred și George.

- Ginny a vorbit cu noi despre tine, zise Fred, întinzându-și picioarele pe masa din fața lor și făcând să alunece pe podea mai multe broșuri despre carierele din Ministerul Magiei. Ne-a zis că vrei să vorbești cu Sirius.

- Poftim? Zise tăios Hermione, care tocmai se pregătea pentru *DĂ LOVITURA ÎN DEPARTAMENTUL DE ACCIDENTE ȘI CATASTROFE MAGICE.*

- Da... spuse Harry, încercând să se comporte firesc, da, m-am gândit că aș vrea să...

- Fii serios, zise Hermione, stând dreaptă și uitându-se la el, de parcă nu i-ar fi venit să-și creadă ochilor. Cu Umbridge care scotocește prin șemineuri și percheziționează toate bufnițele?

- Ei bine, credem că am găsit cum să scăpăm de asta, spuse George, întinzându-se și zâmbind. Trebuie doar să generăm o diversiune. Poate că ați observat că am fost destul de liniștiți pe frontul haosului în timpul vacanței de Paști.

- La ce bun, ne-am întrebat, să tulburăm perioada de relaxare? continuă Fred. Nu avea nici un sens, ne-am răspuns tot noi. Și, bineînțeles, am fi compromis și recapitularea, ceea ce ar fi fost ultimul lucru pe care am fi vrut să-l facem.

Încuviință scurt din cap spre Hermione, cu un aer cuminte. Ea păru mai degrabă jignită de această gentilețe.

- Însă începând de mâine trecem din nou la acțiune, continuă Fred vioi. Și dacă o să facem valuri, de ce să nu o facem astfel încât Harry să poată să schimbe o vorbă cu Sirius?

- Totuși, spuse Hermione, cu aerul că-i explica ceva foarte simplu cuiva foarte îngust la minte, chiar dacă o să creați

o diversiune, cum vreți să discute Harry cu el?

– Biroul lui Umbridge, spuse Harry încet.

Se gândea la asta de două săptămâni și nu găsise nimic mai bun. Umbridge însăși îi spusese că singurul foc care nu era urmărit era al ei.

– Ți-ai pierdut mințile? zise Hermione coborându-și glasul.

Ron lăsase deoparte broșura despre slujbele în comerțul cu ciuperci cultivate și le asculta conversația obosit.

– Nu cred, spuse Harry, ridicând din umeri.

– Și cum ai de gând să ajungi acolo?

Harry era pregătit pentru această întrebare.

– Cu cuțitul lui Sirius, zise el.

– Poftim?

– De Crăciunul trecut, Sirius mi-a dat un cuțit care deschide orice broască, spuse Harry. Și, chiar dacă a vrăjit ușa ca să nu funcționeze Alohomora, ceea ce pun pariu că a făcut...

– Tu ce crezi despre asta? îl întrebă Hermione pe Ron, iar Harry își aminti foarte bine cum apelase doamna Weasley la soțul ei în timpul primei cine din Casa Cumplită.

– Nu știu, spuse Ron, alarmat că i se ceruse să-și spună părerea. Dacă Harry vrea să o facă, atunci depinde de el, nu îi așa?

– Ai vorbit ca un prieten și un Weasley adevărat, spuse Fred, bătându-l pe Ron pe umăr cu putere. Bun, în ordine. Ne gândim să o facem mâine, chiar după ore, pentru că se presupune că ar trebui să aibă impactul maxim dacă ar fi toată lumea pe holuri – Harry, o să-i dăm drumul de undeva din aripa de est, o s-o scoatem imediat din birou – bănuiesc că am putea să-ți acordăm, știu eu, douăzeci de minute? zise el, uitându-se la George.

– Fără probleme, spuse George.

– Ce fel de diversiune? întrebă Ron.

– O să vezi, frățioare, spuse Fred, ridicându-se o dată cu George. Nu trebuie decât să te duci până pe holul lui Gregory cel Mieros mâine, pe la cinci.

Harry se trezi foarte devreme în ziua următoare, simțindu-se aproape la fel de neliniștit cum fusese în dimineața audierii disciplinare de la Ministerul Magiei. Nu era emoționat doar din cauza perspectivei intrării prin efracție în biroul lui Umbridge și a folosirii focului ei ca să discute cu Sirius, deși și asta era ceva important. Dar astăzi se întâmpla să fie prima dată când Harry avea să fie în apropierea lui Plesneală de când acesta îl dăduse afară din birou.

După ce rămăsese întins în pat pentru o vreme, gândindu-se la ziua aceea, Harry se dădu jos foarte repede și se duse vizavi la fereastra de lângă patul lui Neville, dând cu ochii de o dimineață cu adevărat minunată. Cerul era de un albastru senin, încețoșat, lăptos. Direct în fața lui, Harry văzu fagul impunător sub care tatăl său îl chinuise cândva pe Plesneală. Nu știa ce ar fi putut să-i spună Sirius ca să compenseze ce văzuse în Pensiv, însă își dorea cu disperare să-i audă varianta despre ceea ce se întâmplase, să afle orice circumstanță atenuantă posibilă, orice scuză pentru comportamentul tatălui său...

Ceva îi atrase atenția lui Harry care observă mișcări de trupe în Pădurea Interzisă. Harry închise ochii pe jumătate din cauza soarelui și îl văzu pe Hagrid ieșind dintre copaci. Părea să șchiopăteze. Sub ochii lui Harry, Hagrid se duse șchiopătând la ușa colibei sale și dispăru în interior. Harry privi coliba câteva minute. Hagrid nu mai ieși, însă se văzu fum pe horn, ceea ce însemna că Hagrid nu putea să fi fost atât de grav rănit ca să nu poată să facă focul.

Harry se întoarse cu spatele la fereastră, se duse înapoi la cufărul său și începu să se îmbrace.

Gândindu-se cum avea să intre cu forța în biroul lui Umbridge, Harry nu se așteptase niciodată ca ziua aceea să fie una liniștită, dar nici nu bănuise încercările aproape neîntrerupte ale lui Hermione de a-l convinge să renunțe la ce voia să facă la ora cinci. Pentru prima oară, fu cel puțin la fel de neatentă ca Harry și Ron la Istoria Magiei, alimentând un val de admonestații șoptite, pe care Harry încercă din răsputeri să le ignore.

– ... și dacă te va prinde într-adevăr acolo, în afară de faptul că vei fi exmatriculat, o să-și dea seama că ai vorbit cu Snuffles, iar de data asta bănuiesc că te va obliga să bei Veritaserumul și să-i răspunzi la întrebări...

– Hermione, zise Ron pe o voce joasă și indignată, ai de gând să nu-l mai certi pe Harry și să-l asculți pe Binns, sau trebuie să îmi iau singur notițe?

– Ai putea să mai iei și tu notițe, n-o să mori din cauza asta!

Când ajunseră la celule, nici Harry, nici Ron nu vorbea cu Hermione. Neînduplecată, ea profită de tăcerea lor ca să își continue șirul neîntrerupt de avertismente cumplite, toate rostite în șoaptă, într-un șuierat vehement, care îl făcu pe Seamus să piardă cinci minute uitându-se la ceaun ca să-i descopere eventualele fisuri.

Plesneală, între timp, părea să fi decis să se comporte ca și când Harry ar fi fost invizibil. Băiatul era, desigur, foarte obișnuit cu această tactică, având în vedere că era una dintre preferatele unchiului Vernon, și în ansamblu era recunoscător că nu avea mai mult de suferit. De fapt, pe lângă ce trebuia să îndure de obicei din partea lui Plesneală – tachinări și remarce batjocoritoare – găsi noua abordare o schimbare pozitivă și fu mulțumit să descopere că, dacă era lăsat în pace, putea să creeze fără probleme o Esență Revigoratoare. La sfârșitul lecției turnă o parte din poțiune într-un termos, îi puse dop și i-o duse la catedra lui Plesneală ca să primească notă, simțind că de data asta putea să obțină în sfârșit un „P".

Tocmai se întorsese cu spatele, când auzi un zgomot. Reacredință râse voios. Harry se roti imediat. Mostra sa de poțiune zăcea împrăștiată pe podea și Plesneală îl privea cu o expresie de plăcere extremă.

– Hopaaa, zise el cu blândețe. Ei bine, un alt zero, Potter.

Harry era prea nervos ca să poată vorbi. Se întoarse cu pași mari la ceaunul său, hotărât să umple un alt termos și să îl oblige pe Plesneală să-i dea notă pe el, însă văzu, spre groaza lui, că restul conținutului dispăruse.

– Îmi pare rău! zise Hermione cu mâinile la gură. Harry, îmi pare tare rău. Am crezut că terminaseși, așa că am făcut curat!

Harry nu reuși să răspundă. Când sună de pauză, ieși grăbit din celulă, fără să arunce o privire înapoi, și avu grijă să își găsească un loc între Neville și Seamus la prânz, ca să nu înceapă Hermione să îl cicălească din nou despre folosirea biroului lui Umbridge.

Era atât de prost dispus când ajunse la Preziceri despre Viitor, că uitase cu totul de întâlnirea de consiliere profesională cu profesoara McGonagall, de care își aminti doar când Ron îl întrebă de ce nu era în biroul ei. Urcă iar scările grăbit și sosi cu răsuflarea tăiată, cu doar câteva minute întârziere.

– Îmi pare rău, doamnă profesoară, gâfâi el, după ce închise ușa. Am uitat.

– Nici o problemă, Potter, zise ea vioi, dar, în timp ce vorbea, altcineva pufni din colț, iar Harry se uită în jur.

Profesoara Umbridge stătea acolo, cu un clipboard pe genunchi, un volănaș simandicos în jurul gâtului și un zâmbet arogant pe chip.

– Ia loc, Potter, zise profesoara McGonagall scurt.

Mâinile îi tremurară puțin cât umblară prin numeroasele pamflete care îi acopereau biroul. Harry se așeză cu spatele la Umbridge și se strădui din răsputeri să pretindă că nu auzea scrijelitul penei pe clipboard.

– Ei bine, Potter, această întâlnire are loc pentru a discuta despre ideile de carieră pe care le ai și pentru a te ajuta să hotărăști ce materii ar trebui să faci în anii șase și șapte, zise profesoara McGonagall. Te-ai gândit la ce ai vrea să faci după ce vei pleca de la Hogwarts?

– Ăă... începu Harry.

Scrijelitul din spatele său îl deruta peste măsură.

– Da? îl îndemnă profesoara McGonagall pe Harry.

– Păi, m-am gândit să fiu, poate, Auror, murmură Harry.

– Ai nevoie de note maxime pentru asta, spuse profesoara McGonagall, scoțând o broșură mică și neagră de sub mormanul de pe biroul ei și deschizând-o. Văd că se cer cel

puțin cinci T.V.E.E-uri și nimic sub calificativul „Peste Așteptări". Apoi ți se va cere să te supui unei serii riguroase de teste de personalitate și aptitudini la biroul Aurorilor. Este o cale profesională dificilă, Potter, unde sunt acceptați doar cei mai buni. De fapt, nu cred că a mai fost acceptat nimeni în ultimii trei ani.

În clipa aceea, profesoara Umbridge tuși foarte scurt, de parcă ar fi încercat să vadă cât de încet era în stare să o facă. Profesoara McGonagall o ignoră.

– Bănuiesc că vrei să știi ce materii ar trebui să faci? continuă ea, vorbind puțin mai tare decât înainte.

– Da, spuse Harry. Presupun că Apărare contra Magiei Negre?

– Desigur, spuse profesoara McGonagall cu răceală. Te-aș sfătui și să...

Profesoara Umbridge tuși iar, ceva mai tare de data asta. Profesoara McGonagall închise ochii o clipă, îi deschise din nou și continuă, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Te-aș sfătui și să urmezi cursuri de Transfigurare, pentru că Aurorii sunt adeseori nevoiți să transfigureze sau să destransfigureze în activitatea lor. Și, Potter, ar trebui să îți spun și că nu accept la cursurile mele T.V.E.E. decât elevi care au obținut „Peste Așteptări" sau mai mult la Nivelurile Obișnuite de Vrăjitorie. Aș spune că în prezent ai un nivel mediu „Acceptabil", așa că vei fi nevoit să muncești mult înainte de examene pentru a avea ocazia de a continua. Apoi ar trebui urmezi orele de Farmece, mereu folositoare, și Poțiuni. Da, Potter, Poțiuni, adăugă ea, cu o umbră de zâmbet. Otrăvurile și antidoturile sunt esențiale pentru Aurori. Și trebuie să îți spun că domnul profesor Plesneală refuză ferm să accepte elevi care iau orice altceva în afară de „Remarcabil" la N.O.V.-uri, așa că...

Profesoara Umbridge tuși mai clar decât o făcuse până atunci.

– Pot să îți ofer o bomboană pentru tuse, Dolores? întrebă scurt profesoara McGonagall, fără să se uite la profe-

soara Umbridge.

– A, nu, mulțumesc frumos, zise Umbridge, cu acel râs afectat pe care Harry îl ura atât de mult. Doar mă întrebam dacă pot să te întrerup un minuțel, Minerva.

– Presupun că poți, spuse profesoara McGonagall printre dinții încleștați.

– Nu mă întrebam decât dacă domnul Potter are cu adevărat temperamentul unui Auror, zise profesoara Umbridge dulce.

– Zău? spuse profesoara McGonagall cu superioritate. Ei bine, Potter, continuă ea, ca și când nu ar fi fost întreruptă deloc, dacă ești serios în ceea ce privește această ambiție, te sfătuiesc să te concentrezi asupra atingerii standardului cerut la Transfigurare și Poțiuni. Am înțeles că domnul profesor Flitwick ți-a dat note între „Acceptabil" și „Peste Așteptări" în ultimii doi ani, așa că se pare că rezultatele la Farmece sunt satisfăcătoare. Cât despre Apărarea contra Magiei Negre, notele tale au fost în general mari și mai ales domnul profesor Lupin a crezut că – ești sigură că nu vrei o bomboană pentru tuse, Dolores?

– A, nu, mulțumesc, Minerva, surâse profesoara Umbridge afectată, fiindcă tușise mult mai tare decât o făcuse înainte. Mă gândeam însă că s-ar putea să nu ai cele mai recente note ale lui Harry la Apărarea contra Magiei Negre. Sunt sigură că ți-am trimis un bilet.

– Ce, chestia asta? spuse profesoara McGonagall pe un ton cu totul schimbat, în timp ce scotea un pergament roz dintre foile din dosarul lui Harry.

Îl cercetă, cu sprâncenele puțin ridicate, apoi îl puse la loc în dosar fără nici un comentariu.

– Da, după cum spuneam, Potter, domnul profesor Lupin a crezut că ai dat dovadă de aptitudini clare pentru această materie și, evident, pentru o carieră de Auror...

– Nu ai înțeles ce scria în biletul meu, Minerva? întrebă profesoara Umbridge pe un ton mieros, uitând cu desăvârșire să tușească.

– Firește că am înțeles, zise profesoara McGonagall, cu dinții atât de încleștați, încât cuvintele ieșiră puțin înăbușite.

– Păi, atunci, nu știu... mă tem că nu înțeleg cum poți să-i dai speranțe false domnului Potter...

– Speranțe false? repetă profesoara McGonagall, refuzând în continuare să se uite la profesoara Umbridge. A obținut note mari la toate testele de Apărare contra Magiei Negre...

– Îmi pare foarte rău că trebuie să te contrazic, Minerva, dar, așa cum poți vedea în biletul meu, Harry a avut rezultate foarte proaste la orele mele...

– Cred că nu m-am exprimat destul de limpede, spuse profesoara McGonagall, întorcându-se în sfârșit spre Umbridge pentru a o privi în ochi. A obținut note mari la toate testele de Apărare contra Magiei Negre care au fost concepute de un profesor competent.

Zâmbetul profesoarei Umbridge dispăru la fel de repede ca lumina unui bec care se arde. Se lăsă pe spătar, dădu o pagină a clipboard-ului și începu să scrie foarte repede, cu ochii exoftalmici fugindu-i dintr-o parte în alta. Profesoara McGonagall se întoarse spre Harry, cu nările subțiri dilatate, cu ochii aprinși.

– Ai vreo întrebare, Potter?

– Da, spuse Harry. La ce fel de teste de personalitate și aptitudini te supune Ministerul, dacă iei destule T.V.E.E.-uri?

– Ei bine, va trebui să dai dovadă de abilitatea de a reacționa bine sub presiune, spuse profesoara McGonagall, de perseverență și dedicație, căci pregătirea Aurorilor durează încă trei ani, ca să nu mai vorbim de știința de a aplica tot ce ai învățat la Apărare. Asta o să însemne mult mai mult studiu chiar și după ce vei părăsi școala, așa că, în cazul în care nu ești pregătit...

– De asemenea, cred că vei descoperi, spuse Umbridge, cu un glas foarte rece, că Ministerul cercetează dosarele celor care se înscriu să fie Aurori. Dosarele penale.

– ... în cazul în care nu ești pregătit să dai alte examene după Hogwarts, ar fi bine dacă te-ai îndrepta spre o altă...

– Ceea ce înseamnă că băiatul are la fel de multe șanse de a deveni Auror câte are Dumbledore de a se mai întoarce vreodată în această școală.

– Deci, foarte multe șanse, zise profesoara MCGonagall.

– Potter are dosar penal, spuse Umbridge răspicat.

– Au fost retrase toate acuzațiile împotriva lui Potter, zise McGonagall și mai tare.

Profesoara Umbridge se ridică. Era atât de scundă, încât gestul ei nu prea conta, însă comportamentul ei înzorzonat și afectat lăsase locul unei mânii desăvârșite, care îi făcea chipul lătăreț și puhav să arate sinistru.

– Potter nu are absolut nici o șansă de a deveni Auror!

Profesoara McGonagall se ridică și ea în picioare, cu o mișcare mult mai impresionantă. Rămase impunătoare deasupra lui Umbridge.

– Potter, zise ea ferm, te voi ajuta să devii Auror chiar de-ar fi ultimul lucru pe care îl voi face înainte să mor! Chiar dacă va fi nevoie să te antrenez în fiecare noapte, tot voi avea grijă să obții rezultatele necesare!

– Ministrul Magiei nu îl va angaja niciodată pe Harry Potter! zise Umbridge, ridicând vocea furioasă.

– Este foarte posibil ca, până va fi Potter pregătit să devină membru, să avem un nou Ministru al Magiei! strigă profesoara McGonagall.

– Aha! urlă profesoara Umbridge, îndreptând un deget butucănos spre McGonagall. Da! Da, da, da! Desigur! Asta vrei, nu-i așa, Minerva McGonagall? Vrei ca Albus Dumbledore să îl înlocuiască pe Cornelius Fudge! Crezi că vei ajunge unde sunt eu, nu-i așa? Adjunct al ministrului și pe deasupra și directoare!

– Ești nebună, spuse profesoara McGonagall, cu un dispreț colosal. Potter, cu asta am încheiat întâlnirea noastră profesională.

Harry își aruncă ghiozdanul pe umăr și ieși grăbit din cameră, fără să îndrăznească să se uite la profesoara McGonagall. Le auzi pe ea și pe profesoara McGonagall

țipând în continuare una la alta, pe tot drumul înapoi pe hol.

Profesoara Umbridge încă gâfâia de parcă tocmai ar fi alergat maratonul când veni la lecția lor de Apărare contra Magiei Negre în acea după-amiază.

– Harry, sper că te-ai gândit mai bine la ce vrei să faci, șopti Hermione, în clipa în care deschiseseră cărțile la „Capitolul treizeci și patru: Fără răzbunare, dar cu negociere." Umbridge pare să fie deja foarte prost dispusă...

Din când în când, Umbridge îi arunca lui Harry priviri răuvoitoare, el își ținea capul plecat, uitându-se la *Teoria magică defensivă,* privind în gol, gândindu-se...

Își imagina cum ar fi reacționat profesoara McGonagall dacă ar fi fost prins intrând prin efracție în biroul profesoarei Umbridge, la doar câteva ore după ce garantase pentru el. Nu îl împiedica nimic să se întoarcă pur și simplu în Turnul Cercetașilor și să spere că, la un moment dat, în timpul vacanței de vară, va avea ocazia să îi pună întrebări lui Sirius despre scena la care fusese martor în Pensiv... nimic, în afară de faptul că gândul de a acționa rațional îl făcea să se simtă ca și când i-ar fi căzut o greutate de plumb în stomac... Apoi era și problema lui Fred și George, a căror diversiune era deja plănuită, ca să nu mai vorbim de cuțitul pe care i-l dăduse Sirius, care se afla acum în ghiozdanul său alături de vechea Pelerină Invizibilă a tatălui său.

Dar dacă până la urmă urma să fie prins...

– Dumbledore s-a sacrificat ca să rămâi la școală, Harry! șopti Hermione, ridicându-și cartea ca să își ascundă chipul de Umbridge. Și dacă ești dat afară azi, totul a fost inutil!

Putea să abandoneze planul și să învețe să trăiască amintindu-și ce făcuse tatăl său într-o zi de vară, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă...

Apoi și-l aminti pe Sirius în șemineul de sus, din camera de zi a Cercetașilor...

Semeni mai puțin cu tatăl tău decât crezusem... lui James i s-ar fi părut că riscul făcea ca totul să fie amuzant...

Dar oare mai voia acum să semene cu tatăl său?

– Harry, nu o face, te rog, nu o face! zise Hermione pe un ton speriat, când clopoțelul anunță sfârșitul orei.

El nu răspunse; nu știa ce să facă.

Ron părea decis să nu își spună părerea și să nu dea sfaturi; nu vroia să se uite la Harry, deși, când Hermione deschise gura, ca să încerce să îl întoarcă iar din drum pe Harry, zise cu o voce joasă:

– Termină, bine? Poate lua o hotărâre de unul singur.

Când ieși din clasă, lui Harry îi bătea inima foarte repede. Era la jumătatea holului din fața clasei când auzi zgomotele inconfundabile ale unei diversiuni care avea loc în depărtare. De undeva de deasupra lor răsunau strigăte și țipete; cei care ieșeau din clase de peste tot din jurul lui Harry încremeneau locului și se uitau temători la tavan...

Umbridge țâșni din clasa ei pe cât de repede îi permiteau picioarele scurte. Scoțându-și bagheta, plecă grăbită în direcția opusă. Acum era momentul. Acum ori niciodată.

– Harry – te rog! îl imploră Hermione slăbită.

Însă se hotărâse; potrivindu-și ghiozdanul mai bine pe umăr, o luă la fugă, trecând printre elevii care acum mergeau grăbiți în direcția opusă ca să vadă care era sursa nebuniei din aripa de est.

Harry ajunse pe holul către biroul lui Umbridge și îl găsi pustiu. Aruncându-se după o armură mare al cărui coif se întoarse scârțâind să se uite la el, își deschise ghiozdanul, luă cuțitul lui Sirius și își puse Pelerina Invizibilă. Apoi se furișă încet și cu grijă de după armură și pe coridorului, până când ajunse la ușa lui Umbridge.

Băgă lama cuțitului magic în crăpătura din jurul ușii și o mișcă ușor în sus și în jos, apoi o scoase. Se auzi un mic zăngănit și ușa se deschise larg. Se tupilă în birou, închise ușa repede în urma sa și se uită în jur.

Nu se mișca nimic, în afară de pisoii oribili care încă se jucau pe farfuriile de pe perete, deasupra măturilor confiscate.

Harry își dădu jos Pelerina și, ducându-se la șemineu, găsi în câteva clipe ceea ce căuta: o cutiuță cu Polen Zvrr scânteietor.

Se ghemui în fața grilajului gol, cu mâinile tremurându-i. Nu o mai făcuse niciodată, deși știa cum trebuia să funcționeze. Vârându-și capul în șemineu, luă un vârf generos de polen și îl puse pe bușteniii stivuiți cu grijă sub el. Aceștia explodară imediat în niște flăcări de un verde smarald.

– Numărul doisprezece, Casa Cumplită! zise Harry tare și clar.

Fu una dintre cele mai stranii senzații pe care le trăise vreodată. Mai călătorise cu Polen Zvrr și înainte, desigur, dar atunci i se învârtise tot corpul în flăcări prin rețeaua de șemineuri vrăjitorești care era răspândită în toată țara. De data aceasta, genunchii îi rămaseră nemișcați pe podeaua rece din biroul lui Umbridge, și doar capul i se învârti prin focul de smarald...

Și apoi, la fel de brusc cum începuse, rotitul se opri. Fiindu-i destul de rău și simțindu-se ca și când ar fi purtat un fular deosebit de călduros în jurul capului, Harry deschise ochii și descoperi că se uita în sus, din șemineul din bucătărie, la masa lungă de lemn la care stătea un bărbat aplecat peste o bucată de pergament.

– Sirius?

Bărbatul tresări și se uită în jur. Nu era Sirius, ci Lupin.

– Harry! zise el, absolut șocat. Ce cauți – ce s-a întâmplat, e totul bine?

– Da, spuse Harry. Doar mă întrebam dacă... mă rog, aș fi vrut doar să... să discut cu Sirius.

– Mă duc să-l chem, zise Lupin, ridicându-se la fel de perplex, s-a dus să-l caute pe Kreacher. Se pare că iar se ascunde în pod...

Și Harry îl văzu pe Lupin ieșind grăbit din bucătărie. Acum nu îi rămase nimic de privit, în afară de picioarele scaunelor și ale mesei. Se întreba de ce nu îi spusese Sirius niciodată cât de incomod era să vorbești din foc; genunchii săi protestau deja, durându-l din cauza contactului prelungit cu pardoseala de piatră.

Lupin se întoarse cu Sirius după el câteva clipe mai târziu.

– Ce este? zise Sirius imperios, dându-și părul negru și lung din ochi și aruncându-se pe jos în fața focului, astfel încât ajunse la același nivel cu Harry.

Lupin îngenunche și el, părând foarte îngrijorat.

– Ești bine? Ai nevoie de ajutor?

– Nu, spuse Harry, n-am nimic... vroiam doar să vorbim... de tatăl meu.

Schimbară niște priviri foarte surprinse, însă Harry nu avea timp să se simtă prost sau jenat; genunchii îl dureau din ce în ce mai tare, cu fiecare secundă, și bănui că trecuseră deja cinci minute de când fusese descoperită diversiunea; George nu îi garantase decât douăzeci. Drept urmare, trecu începu să povestească direct ceea ce văzuse în Pensiv.

După ce termină, nici Sirius și nici Lupin nu vorbiră pentru o clipă. Apoi Lupin zise încet:

– Nu aș vrea să îți judeci tatăl pe baza a ceea ce ai văzut acolo, Harry. Avea doar cincisprezece ani...

– Și eu am cincisprezece ani! spuse Harry cu patimă.

– Harry, fii atent, spuse Sirius împăciuitor, James și Plesneală s-au urât din prima clipă când s-au văzut, a fost pur și simplu o antipatie la prima vedere, înțelegi, nu-i așa? Cred că James era tot ce i-ar fi plăcut lui Plesneală să fie – simpatizat, priceput la vâjthaț și de fapt bun la toate. Plesneală era doar un ciudat mic, băgat până peste cap în magia neagră, iar James – indiferent cum ți s-o fi părut ție, Harry – a detestat dintotdeauna magia neagră.

– Da, spuse zise Harry, dar l-a atacat pe Plesneală fără nici un motiv, doar pentru că... ei bine, doar pentru că tu te plictiseai, încheie el, cu o notă de părere de rău în glas.

– Nu sunt mândru de asta, spuse Sirius repede.

Lupin se uită cu coada ochiului la Sirius, apoi zise:

– Harry, ascultă-mă, trebuie să înțelegi că tatăl tău și Sirius erau cei mai buni din școală în tot ce făceau. Toată lumea credea că erau de-a dreptul grozavi. Iar dacă îi lua uneori valul...

– Vrei să spui, dacă eram uneori niște puști obraznici și aroganți, zise Sirius.

Lupin zâmbi.

– Își tot ciufulea părul, spuse Harry pe un glas îndurerat.

Sirius și Lupin râseră.

– Am uitat că obișnuia să facă asta, spuse Sirius înduioșat.

– Se juca și cu hoțoaica? zise Lupin entuziasmat.

– Da, spuse Harry, privind derutat cum Sirius și Lupin zâmbeau, aducându-și aminte. Păi... mie mi s-a părut că era cam idiot.

– Sigur că era cam idiot! spuse Sirius încurajator. Toți eram niște idioți! Mă rog, Lunaticul mai puțin, spuse el cu sinceritate, uitându-se la Lupin.

Dar Lupin clătină din cap dezaprobator.

– Ți-am zis vreodată să-l lași în pace pe Plesneală? zise el. Am avut vreodată curajul să-ți spun că credeam că săreați calul?

– Da, mă rog, spuse Sirius, uneori ne-ai făcut să ne fie rușine de noi înșine... asta e ceva...

– Și, spuse Harry tărăgănat, hotărât să spună tot ce îi trecea prin minte, dacă tot era acolo, se tot uita la fetele de lângă lac, sperând că se uitau și ele la el!

– A, păi, se făcea de râs de fiecare dată când era Lily prin preajmă, zise Sirius, ridicând din umeri, nu putea să se abțină să nu se dea mare ori de câte ori se apropia de ea.

– Cum de s-a măritat cu el? întrebă Harry distrus. Îl ura!

– Nu, nu-i adevărat, spuse Sirius.

– A început să iasă cu el în clasa a șaptea, zise Lupin.

– După ce James își pierduse din fumuri, spuse Sirius.

– Și încetase să mai arunce blesteme asupra oamenilor doar ca să se distreze, zise Lupin.

– Chiar și asupra lui Plesneală? spuse Harry.

– Ei, spuse Lupin încet, Plesneală era un caz special. Nu rata niciodată ocazia de a-l blestema pe James, așa că nu puteai să te aștepți ca James să se lase călcat în picioare, nu-i așa?

– Și mama era de acord cu asta?

– Sincer să fiu, nu prea știa, zise Sirius. Cum să-ți spun, James nu îl lua și pe Plesneală cu ei la întâlniri ca să arunce

blesteme asupra lui de față cu ea, nu?

Sirius se încruntă la Harry, care încă nu părea convins.

– Fii atent, zise el, tatăl tău a fost cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată și a fost un om bun. Mulți sunt idioți la cincisprezece ani. Lui i-a trecut când a mai crescut.

– Da, în ordine, spuse Harry cu greutate. Dar nu am crezut niciodată că o să-mi fie milă de Plesneală.

– Fiindcă tot ai adus vorba, spuse Lupin, cu o cută între sprâncene, cum a reacționat Plesneală când a descoperit că ai văzut toate asta?

– Mi-a zis că nu o să îmi mai predea niciodată Occlumanție, spuse Harry indiferent, de parcă ar fi cine știe ce pier...

– CE a zis? strigă Sirius, făcându-l pe Harry să tresară și să inhaleze o mână de cenușă.

– Harry, vorbești serios? spuse Lupin repede. Nu îți mai predă?

– Da, zise Harry, surprins de această turnură a discuției. Dar e în ordine, nu-mi pasă, sincer să fiu, e mai degrabă o ușura...

– Vin acolo ca să discut cu Plesneală! spuse Sirius hotărât, și chiar dădu să se ridice, dar Lupin îl trase înapoi în jos.

– Dacă îi va spune cineva lui Plesneală, eu voi fi acela! spuse el cu fermitate. Dar, Harry, în primul rând trebuie să te duci la Plesneală și să-i spui că, orice-ar fi, trebuie să-ți predea în continuare – când o să audă Dumbledore...

– Nu pot să-i spun așa ceva, o să mă omoare! spuse Harry scandalizat. Nu l-ați văzut când am ieșit din Pensiv.

– Harry, nimic nu este mai important decât să înveți Occlumanție! spuse Lupin neînduplecat. M-ai înțeles? Nimic!

– Bine, bine, spuse Harry tulburat, și chiar furios. O să... o să încerc să-i spun ceva... dar nu o să fie...

Amuți. Auzea pași în depărtare.

– Asta care coboară e cumva Kreacher?

– Nu, spuse Sirius, uitându-se în spatele lui. Trebuie să fie cineva de la tine.

Inima lui Harry bătu ceva mai puternic.

– Ar fi bine să plec! zise el grăbit și își trase capul din focul aprins în Casa Cumplită.

Preț de o clipă, capul păru să i se învârtă pe umeri, apoi se trezi în genunchi în fața șemineului lui Umbridge, cu capul bine înșurubat pe umeri și privind cum flăcările de smarald pâlpâiră și se stinseră.

– Repede, repede! auzi o voce răgușită murmurând chiar în fața ușii biroului. A, a lăsat-o deschisă...

Harry se năpusti spre Pelerina Invizibilă și abia reușise să o arunce iar peste el, când Filch dădu buzna în birou. Părea de-a dreptul încântat din cine știe ce motiv și vorbea înflăcărat cu el însuși. Traversă camera, deschise un sertar de la biroul lui Umbridge și începu să cotrobăie prin hârtiile dinăuntru.

– Aprobare pentru biciuire... aprobare pentru biciuire... pot să o fac în sfârșit... o caută cu lumânarea de ani de zile...

Scoase o bucată de pergament, o sărută, iar apoi ieși repede pe ușă, strângând-o la piept.

Harry sări în picioare și, asigurându-se că își luase ghiozdanul și că era complet acoperit de Pelerina Invizibilă, deschise ușa și ieși grăbit din birou după Filch, care mergea mai repede decât îl văzuse Harry vreodată.

La un etaj mai jos de biroul lui Umbridge, Harry se gândi că ar putea să devină din nou vizibil. Își dădu jos pelerina, o îndesă în ghiozdan și merse grăbit mai departe. Dinspre holul de intrare se auzeau multe strigăte și se simți o activitate febrilă. Coborî în fugă scara de marmură și descoperi aproape toată școala adunată acolo.

Era exact ca în seara când fusese dată afară Trelawney. Elevii stăteau peste tot pe lângă pereți într-un cerc larg (Harry observă că unii dintre ei erau acoperiți cu o substanță care părea să fie Sevămizeră); profesorii și fantomele făceau la rândul lor parte din mulțime. Cei care ieșeau în evidență dintre privitori erau membrii Detașamentului Inchizitorial, care arătau extrem de mulțumiți de ei înșiși, și Peeves, care plutea pe deasupra, uitându-se uita la Fred și

George, care stăteau în mijlocul podelei cu expresiile inconfundabile a doi oameni care tocmai fuseseră încolțiți.

– Așa, deci, zise Umbridge triumfătoare, iar Harry realiză că stătea la doar câteva trepte în fața lui, privindu-și din nou prada de sus. Așa, deci – credeți că este amuzant să transformați un hol al școlii într-o mlaștină, da?

– Destul de amuzant, da, spuse Fred, uitându-se la ea fără să dea vreun semn că i-ar fi fost frică.

Filch își făcu loc cu coatele mai aproape de Umbridge, aproape plângând de fericire.

– Am formularul, doamnă directoare, spuse el răgușit, fluturând bucata de pergament pe care Harry tocmai îl văzuse luând-o din biroul ei. Am formularul și am pregătit biciurile... ah, lăsați-mă să o fac acum...

– Foarte bine, Argus, zise ea. Voi doi, continuă ea, uitându-se la Fred și George, o să aflați ce se întâmplă cu scandalagiii în școala mea.

– Știi ceva? spuse Fred. Eu nu cred că vom afla.

Se întoarse către fratele său geamăn.

– George, zise Fred, cred că am trecut de perioada de educație cu normă întreagă.

– Da, așa mi se pare și mie, spuse George nepăsător.

– A venit vremea să ne testăm talentele în lumea reală, ce zici? întrebă Fred.

– Cu siguranță, zise George.

Și înainte ca Umbridge să poată spune o vorbă, își ridicară baghetele și ziseră într-un glas: *„Accio mături!"*

Harry auzi o bufnitură puternică undeva în depărtare. Uitându-se în stânga, se feri la timp. Măturile lui Fred și George, una dintre ele târând în continuare după ea lanțul de fier și pironul cu care le legase Umbridge de perete, zburau de-a lungul holului către proprietarii lor; o luară la stânga, coborâră scările ca vântul și se opriră brusc în fața gemenilor, cu lanțul zăngănind pe podeaua cu dale de piatră.

– Nu o să ne mai vedem, îi spuse Fred profesoarei Umbridge, trecându-și un picior peste coada de mătură.

– Da, nu te obosi să ții legătura cu noi, zise George, încălecându-și mătura.

Fred se uită la elevii strânși acolo, la mulțimea tăcută și atentă.

– Dacă vrea cineva să cumpere o mlaștină portabilă, așa cum v-a fost prezentată sus, veniți la numărul nouăzeci și trei, pe Aleea Diagon – Weasley Bing-Bong, zise el tare. Noul nostru sediu!

– Reduceri speciale pentru elevii de la Hogwarts care jură că vor folosi produsele noastre pentru a scăpa de hoașca asta bătrână, adăugă George, arătând spre profesoara Umbridge.

– OPRIȚI-I! urlă Umbridge, dar era prea târziu.

Când Detașamentul Inchizitorial se apropie de ei, Fred și George se ridicară de la podea, țâșnind la patru metri înălțime, cu pironul atârnând periculos dedesubt. Fred se uită în partea cealaltă a sălii, la strigoiul care plutea la nivelul lui deasupra mulțimii.

– Peeves, fă-i viața iad din partea noastră.

Și Peeves, pe care Harry nu îl văzuse niciodată ascultând un ordin de la vreun elev, își dădu jos pălăria în formă de clopot și făcu o plecăciune în timp ce Fred și George dădeau un ocol, în aplauzele tumultoase ale elevilor de dedesubt, și zburau ca vântul pe ușa dublă deschisă, în asfințitul glorios.

– CAPITOLUL XXX –

GRAWP

Episodul fugii lui Fred și George pentru câștigarea independenței fu repovestit atât de des pe parcursul următoarelor câteva zile, încât Harry își dădu seama că avea să intre în scurt timp în istoria Hogwarts-ului: într-o săptămână, chiar și cei care nu fuseseră martori erau aproape convinși că îi văzuseră pe gemeni năpustindu-se pe mături asupra lui Umbridge și aruncând în ea cu bombe cu miros de baligă înainte să țâșnească pe ușa dublă. Imediat după plecarea lor, se iscă un val de discuții, în care elevii se gândiră să le urmeze exemplul. Harry auzi adeseori elevi spunând lucruri de genul, „Serios, uneori îmi vine să mă urc pe mătură și să plec de aici", sau, „Încă o lecție ca asta și e foarte posibil să trec la procedeul Weasley."

Fred și George avuseseră grijă ca nimeni să nu-i uite prea curând. În primul rând, nu lăsaseră instrucțiuni pentru cum să facă să dispară mlaștina care acum stăpânea holul de la etajul cinci al aripii de est. Umbridge și Filch fuseseră observați încercând diferite metode de a o îndepărta, dar fără succes. Până la urmă, zona fusese închisă cu un cordon și Filch, scrâșnind mânios din dinți, primise îndatorirea de a-i duce pe elevi cu barca la clasele lor. Harry era convins că profesorii ca McGonagall sau Flitwick ar fi putut să elimine mlaștina într-o clipă, dar, exact ca și în cazul Artificiilor Sălbatice Weasley, preferau s-o vadă pe Umbridge chinuindu-se.

Apoi mai erau două găuri mari, în formă de mături, în ușa de la biroul lui Umbridge, prin care trecuseră cele două Măturinuri ale lui Fred și George pentru a se reîntâlni cu

stăpânii lor. Filch pusese o nouă ușă și dusese Fulgerul lui Harry la închisori unde, se zvonea, Umbridge postase un trol de pază înarmat. Totuși, problemele ei erau departe de a fi rezolvate.

Inspirați de exemplul lui Fred și George, un număr mare de elevi se întreceau acum pentru postul rămas liber de scandalagii șefi. Deși se pusese o ușă nouă, cineva izbutise să strecoare un Niffler cu botul păros în biroul lui Umbridge, iar acesta rătăcise locul în căutarea obiectelor strălucitoare, sărise pe Umbridge la intrarea ei și încercase să-i roadă inelele de pe degetele butucănoase. Pe holuri erau azvârlite atât de des bombe cu miros de baligă și bile mizere, încât apăruse o nouă modă: elevii aruncau asupra lor Vraja Cap-în-Bulă înainte să iasă din clase, ceea ce le asigura o rezervă de aer curat, deși îi făcea pe toți să arate ca și când ar fi purtat pe cap acvarii sferice cu susul în jos.

Filch pândea pe holuri având în mână o cravașă pregătită și dorindu-și cu disperare să-i prindă pe răufăcători, însă problema era că erau atât de mulți, încât nu știa niciodată în ce parte să o ia. Detașamentul Inchizitorial încerca să îl ajute, dar membrilor li se tot întâmplau lucruri ciudate. Warrington, din echipa de vâjthaț a Viperinilor, apăru în aripa spitalului cu o boală oribilă de piele, care îl făcea să arate ca și când ar fi fost acoperit de fulgi de porumb; Pansy Parkinson, spre bucuria lui Hermione, lipsi la toate orele ziua următoare pentru că îi crescuseră coarne.

Între timp, se descoperi exact câte cutii cu gustări reușiseră să vândă Fred și George înainte să plece de la Hogwarts. Umbridge nu trebuia decât să intre în clasă pentru ca elevii strânși acolo să leșine, să vomite, să facă o febră periculoasă sau să le curgă sânge din ambele nări. Urlând de furie și de frustrare, Umbridge încercă să depisteze sursa acestor simptome misterioase, dar elevii îi spuseră încăpățânați că sufereau de „umbridgită". După ce trimise în detenție patru clase la rând, nereușind să le descopere secretul, fu obligată să renunțe și să le permită elevilor care sângerau, leșinau,

transpirau și vomitau să iasă în cârduri.

Dar nici măcar cei care foloseau cutiile cu gustări nu puteau concura cu maestrul haosului, Peeves, care părea să fi luat foarte în serios cuvintele de despărțire ale lui Fred. Râzând ca un nebun, zbura prin școală, ridicând mese, țâșnind din tablă, răsturnând statui și vaze. De două ori o închise pe Doamna Norris într-o armură, din care fusese salvată, mieunând din toate puterile, de către îngrijitorul supărat. Peeves spărgea felinare și sufla peste lumânări, jongla cu torțe aprinse pe deasupra capetelor elevilor care țipau, făcea ca stivele de pergamente aranjate cu grijă să se răstoarne în șemineuri sau să zboare pe geam; inunda etajul doi când smulgea toate robinetele din băi, arunca un sac cu tarantule în mijlocul Marii Săli la micul dejun și, de fiecare dată când avea chef de o pauză, petrecea ore în șir zburând după Umbridge, scoțând limba și făcând zgomote de fiecare dată când vorbea.

Nici unul dintre profesori, în afară de Filch, nu părea să se deranjeze să o ajute. Într-adevăr, la o săptămână după plecarea lui Fred și George, Harry o văzu pe profesoara McGonagall trecând pe lângă Peeves, care era hotărât să slăbească un candelabru de cristal, și ar fi putut să jure că o auzise spunându-i strigoiului cu jumătate de gură, „Se desurubează în sens invers."

Pentru a pune capac la toate, Montague încă nu își revenise după sejurul în toaletă; rămase confuz și dezorientat, iar părinții săi fură văzuți într-o marți dimineața venind pe aleea din față și părând extrem de supărați.

– Oare ar trebui să spunem ceva? zise Hermione pe un ton îngrijorat, lipindu-și obrazul de fereastra clasei de Farmece, astfel încât să-i vadă intrând pe domnul și doamna Montague. Despre ce i s-a întâmplat? În caz că ar ajuta-o pe doamna Pomfrey să-l vindece?

– Sigur că nu, o să-și revină, spuse Ron indiferent.

– Oricum, alte probleme pentru Umbridge, nu-i așa? zise Harry pe un ton mulțumit.

El și Ron atinseră amândoi cu baghetele ceștile de ceai pe care trebuiau să le farmece. Ceștii lui Harry îi crescură patru picioare foarte scurte, care nu ajungeau la birou și se zbăteau inutil în aer. Ceștii lui Ron îi crescură patru picioare fusiforme, foarte subțiri, care o ridicară cu mare greutate de pe birou, tremurară câteva clipe, iar apoi se pliară, făcând ceașca să se crape la jumătate.

– *Reparo,* spuse Hermione repede, refăcând ceașca lui Ron cu o fluturare de baghetă. Se prea poate, dar ce se întâmplă dacă Montague rămâne afectat pe viață?

– Cui îi pasă? zise Ron enervat, în timp ce ceașca sa se ridica iar nesigură, cu genunchii tremurându-i foarte tare. Montague nu ar fi trebuit să încerce să ia atâtea puncte de la Cercetași, nu-i așa? Dacă vrei să-ți faci griji pentru cineva, Hermione, fă-ți pentru mine!

– Pentru tine? zise ea, prinzându-și ceșcuța, în timp ce aceasta traversa veselă biroul pe patru picioruțe zdravene mlădioase, și punând-o la loc în fața ei. De ce ar trebui să-mi fac griji pentru tine?

– Când în sfârșit următoarea scrisoare de la mama o să treacă de procesul de verificare al lui Umbridge, spuse Ron cu amărăciune, ridicându-și acum ceașca, în timp ce picioarele sale fragile încercau slăbite să îi susțină greutatea, o să am mari probleme. Nu m-aș mira să mai fi trimis o Urlătoare.

– Dar...

– Eu voi fi de vină că au plecat Fred și George, o să vezi, spuse Ron sumbru. O să spună că ar fi trebuit să-i împiedic să plece, că ar fi trebuit să mă agăț de capetele măturilor lor și să mă țin de ele, sau ceva de genul ăsta... da, eu voi fi de vină pentru tot.

– Păi, chiar dacă va spune asta, va fi foarte nedrept, nu ai fi putut să faci nimic! Însă sunt sigură că nu o va spune. Dacă au într-adevăr un magazin pe Aleea Diagon, înseamnă că au plănuit-o mai de mult.

– Da, dar aici mai e ceva, cum au făcut rost de spațiu? zise Ron, lovindu-și ceașca atât de tare cu bagheta, încât picioa-

rele îi cedară din nou și ceașca rămase zvâcnind în fața lui. E cam ciudat, nu-i așa? Vor avea nevoie de o mulțime de galioni ca să își permită să plătească chiria pe un spațiu din Aleea Diagon. Mama va vrea să știe ce au făcut ca să pună mâna pe asemenea cantități de aur.

– Ei bine, da, și mie mi-a trecut prin minte, spuse Hermione, dându-i voie ceșcuței ei să alerge în cercuri strânse în jurul celei a lui Harry, ale cărei picioare butucănoase încă nu puteau să atingă biroul. Mă întreb dacă nu cumva Mundungus i-a convins să vândă bunuri furate sau să facă vreun alt lucru îngrozitor.

– În nici un caz, spuse Harry scurt.

– De unde știi? întrebară Ron și Hermione într-un glas.

– Pentru că...

Harry ezită, însă până la urmă se părea că sosise momentul să mărturisească. Nu avea nimic de câștigat dacă tăcea și dacă asta i-ar fi făcut pe alții să creadă că Fred și George erau hoți.

– Pentru că de la mine au aurul. Le-am dat câștigurile de la turnir anul trecut în iunie.

Urmă o clipă de tăcere din cauza șocului, apoi ceașca lui Hermione alergă peste marginea biroului și se făcu bucăți pe podea.

– Vai, Harry, nu-i adevărat! zise ea.

– Ba da, este adevărat, spuse Harry arțăgos. Și nu-mi pare rău. Nu aveam nevoie de aur și or să se priceapă de minune să conducă un magazin de glume.

– Dar este grozav! spuse Ron încântat. Numai tu ești de vină, Harry – mama nu mai poate să dea deloc vina pe mine! Pot să-i spun?

– Păi, presupun că așa ar fi cel mai bine, acceptă Harry, mai ales dacă crede că primesc ceaune furate sau ceva de genul ăsta.

Hermione nu zise nimic până la sfârșitul orei, dar Harry avea o vagă bănuială că autocenzura ei avea să cedeze cât de curând. Într-adevăr, după ce plecară din castel în pauză și

rămăseseră în lumina slabă a soarelui de mai, Hermione îl fixă pe Harry cu privirea și deschise gura cu un aer hotărât.

Harry o întrerupse înainte ca ea să aibă timp să vorbească.

– Nu mai are nici un sens să mă cicălești, e bun făcut, zise el decis. Fred și George au aurul – se pare că au și cheltuit o parte din bani – iar eu nu pot să-l iau înapoi și nici nu vreau. Așa că nu-ți răci gura de pomană, Hermione.

– Nu vroiam să zic nimic despre Fred și George! spuse ea pe un ton jignit.

Ron pufni neîncrezător și Hermione îi aruncă o privire disprețuitoare.

– Vorbesc serios! zise ea supărată. De fapt, vroiam să-l întreb pe Harry când se întoarce la Plesneală, ca să-l roage să mai facă ore de Occlumanție!

Lui Harry i se făcu inima cât un purice. După ce epuizaseră subiectul plecării spectaculoase a lui Fred și George, ceea ce însemnase câteva ore bune, Ron și Hermione voiseră să audă noutăți despre Sirius. Având în vedere că Harry nu le împărtășise motivul pentru care dorise să discute cu acesta, îi fusese greu să se gândească la ce avea să le spună; ajunsese să le zică, sincer, că Sirius voia ca Harry să continue orele de Occlumanție. Și o regreta încă de atunci; Hermione nu vroia să schimbe subiectul și se tot întorcea la el exact când Harry se simțea mai nepregătit.

– Nu poți să-mi spui că nu mai ai vise ciudate, zise acum Hermione, pentru că Ron mi-a spus că iar ai bombănit în somn azi-noapte.

Harry îi aruncă o privire mânioasă lui Ron. Acesta avu delicatețea de a se arăta stânjenit de ceea ce făcuse.

– Doar ai bombănit puțin, bâigui el, cerându-și scuze. Ceva de genul „puțin mai încolo".

– Am visat că mă uitam la voi cum jucați vâjthaț, minți Harry pe un ton brutal. Încercam să te fac să te întinzi puțin mai încolo, ca să prinzi balonul.

Lui Ron i se înroșiră urechile. Harry simți un fel de plăcere răzbunătoare; bineînțeles, nu asta visase.

Noaptea trecută trecuse iarăși coridorul până la Departamentul Misterelor. Trecuse prin camera circulară, apoi prin încăperea plină de clinchete și lumini jucăușe, până când se trezise din nou într-o cameră întunecată, plină cu rafturi pe care erau aranjate sfere de sticlă pline de praf.

Se dusese direct la rândul numărul nouăzeci și nouă, o luase la dreapta și fugise de-a lungul lui... probabil că atunci gândise cu voce tare... puțin mai încolo... pentru că simțea că jumătatea sa reală se străduia să se trezească... iar înainte să fi ajuns la capătul șirului, se trezise iar întins în pat, holbându-se la pânza baldachinului.

– Încerci să îți blochezi mintea, nu-i așa? zise Hermione, uitându-se fix la Harry. Continui cu Occlumanția?

– Sigur că da, spuse Harry, prefăcându-se jignit de această întrebare, însă fără să i se uite în ochi.

Era atât de curios față de ce se ascundea în acea cameră cu sfere de sticlă pline de praf, încât chiar își dorea ca visele să continue.

Problema era că, rămânând mai puțin de o lună până la examene și fiecare clipă liberă fiind dedicată recapitulării, mintea sa părea atât de plină de informații, încât, când se ducea la culcare, îi era foarte greu să adoarmă; iar când adormea, creierul său prea aglomerat îi oferea aproape în fiecare noapte vise idioate despre examene. De asemenea, bănuia că partea aceea a minții sale – partea care vorbea adeseori cu vocea Hermionei – se simțea foarte vinovată acum, când hoinărea pe holul la capătul căreia se afla ușa neagră, și căuta să îl trezească înainte să ajungă la destinație.

– Știi, spuse Ron, ale cărui urechi erau încă roșii, dacă Montague nu își revine înainte de meciul Viperinilor cu Astropufii, avem șanse să luăm cupa.

– Da, presupun că da, spuse Harry, bucuros să schimbe subiectul.

– Adică, am câștigat o dată, am pierdut o dată... dacă Viperinii pierd în fața Astropufilor sâmbăta viitoare...

– Da, așa e, zise Harry, fără să știe cu ce anume era de acord.

Cho Chang tocmai traversase curtea, hotărâtă să nu îl privească.

*

Ultimul meci din sezonul de vâjthaț, Cercetașii contra Ochii-de-Șoim, urma să aibă loc în ultimul week-end din mai. Deși Viperinii fuseseră învinși la mustață de Astropufi la ultimul lor meci, Cercetașii nu îndrăzneau să creadă în victorie, mai ales din cauza randamentului execrabil al lui Ron ca portar (deși bineînțeles că nu i-o spunea nimeni).

– Mai nepriceput de atâta nu pot să fiu, nu-i așa? le zise el sumbru lui Harry și Hermione la micul dejun, în dimineața dinaintea meciului. Acum nu mai avem nimic de pierdut, nu?

– Știi, spuse Hermione, în timp ce ea și Harry se îndreptau spre stadion puțin mai târziu în mijlocul unei mulțimi foarte nerăbdătoare, cred că Ron ar putea să se descurce mai bine fără Fred și George prin apropiere. Nu prea au avut niciodată încredere în el.

Luna Lovegood îi depăși, având un șoim viu cocoțat pe creștet.

– Vai, am uitat! spuse Hermione, urmărind cum șoimul dădea din aripi, în timp ce Luna trecea senină pe lângă un grup de Viperini care râdeau și o arătau cu degetul. O să joace și Cho, nu-i așa?

Harry, care uitase de asta, se mulțumi să mormăie.

Găsiră locuri în ultimul rând al tribunelor. Era o zi frumoasă și senină; Ron nu și-ar fi putut dori una mai potrivită, iar Harry se trezi sperând, împotriva logicii, ca Ron să nu le dea ocazia Viperinilor să mai scandeze iar refrenul „Weasley e al nostru rege".

Lee Jordan, care fusese foarte abătut de când Fred și George plecaseră, era ca de obicei comentatorul.

În timp ce echipele apăreau repede pe teren, spuse numele jucători cu ceva mai puțină patimă.

– ... Bradley... Davies... Chang, zise el, iar Harry simți cum îi tresare stomacul, care însă nu se făcu cât o nucă, ci

mai degrabă scoase un ghiorțăit slab când Cho ieși pe teren, cu o adiere înfiorându-i părul negru, strălucitor.

Nu mai era sigur ce anume vroia să se întâmple, în afara faptului că nu mai suporta alte certuri. Chiar și când o văzu vorbind entuziasmată cu Roger Davies, în timp ce se pregăteau să se urce pe mături, nu simți decât o gelozie trecătoare.

– Jocul începe! spuse Lee. Davies, căpitanul Ochilor-de-Șoim, ia imediat balonul, îl menține în posesie, trece de Johnson, trece de Bell, trece și de Spinnet... se îndreaptă direct spre poartă! O să arunce... și... și... și înscrie, încheie Lee, cu o înjurătură puternică.

Harry și Hermione murmurară dezaprobator alături de restul Cercetașilor. Cum era de așteptat, ca la un semn, Viperinii din tribunele de pe partea cealaltă începură să cânte:

Weasley nimic nu poate să apere,
Măcar un cerc să blocheze nu poate...

– Harry, zise o voce răgușită în urechea lui Harry. Hermione...

Harry se uită în jur și văzu chipul enorm și bărbos al lui Hagrid postat între locurile lor. Se părea că se strecurase de-a lungul rândului din spate, pentru că elevii din primul și al doilea an pe lângă care tocmai trecuse păreau ciufuliți și aplatizați. Din cine știe ce motiv, Hagrid era aplecat, de parcă și-ar fi dorit să nu fie văzut, deși tot era cu vreun metru jumătate mai înalt decât toți ceilalți.

– Auziți, șopti el, puteți să veniți cu mine? Acum? Cât se uită ceilalți la meci?

– Ăă... nu poate să mai aștepte, Hagrid? întrebă Harry. Până se termină meciul?

– Nu, spuse Hagrid. Nu, Harry, trebuie să fie acum... cât se uită toți în altă parte... te rog.

Lui Hagrid îi curgea puțin sânge din nas și avea ambii ochi vineți. Harry nu îl mai văzuse de când se întorsese la

școală; arăta de-a dreptul jalnic.

– Sigur, zise Harry imediat, sigur că venim.

El și Hermione se întoarseră de-a lungul rândului lor, provocând multe mormăituri nemulțumite din partea elevilor care fură nevoiți să se ridice din cauza lor. Cei din rândul lui Hagrid nu se plângeau, ci doar încercau să se facă cât puteau de mici.

– Vă sunt recunoscător, sincer, spuse Hagrid când ajunseră împreună la scări uitându-se neliniștit în jur, în timp ce coborau spre peluza de dedesubt. Tot ce sper e să nu ne vadă când plecăm.

– Te referi la Umbridge? zise Harry. Nu o să ne vadă, are lângă ea tot Detașamentul Inchizitorial, n-ai văzut? Probabil că se așteaptă să fie probleme la meci.

– Da, păi, ceva probleme n-ar strica, zise Hagrid, oprindu-se pentru a se uita peste marginea tribunelor și a se asigura că fâșia de peluză dintre ei și coliba sa era liberă. Ne-ar mai da puțin timp.

– Ce este, Hagrid? zise Hermione, uitându-se la el cu o expresie îngrijorată, în timp ce traversau grăbiți peluza, îndreptându-se către marginea pădurii.

– Veți... veți vedea imediat, spuse Hagrid, uitându-se peste umăr când auzi o explozie de urale dinspre tribunele din spatele lor. Hei, a înscris cineva?

– Trebuie să fie cei de la Ochi-de-Șoim, spuse Harry cu voce aprinsă.

– E bine... e bine... spuse Hagrid distrat. Asta e bine...

Trebuiră să alerge ca să țină pasul cu el, în timp ce traversau peluza, uitându-se în jur la fiecare pas. Când ajunseră la coliba sa, Hermione se duse automat către ușa de la intrare. Hagrid însă trecu pe lângă ea și porni către umbra copacilor de la marginea pădurii, unde ridică o arbaletă sprijinită de un copac. Când își dădu seama că nu mai erau cu el, se întoarse.

– Mergem pe aici, zise el, întorcând brusc capul în spate.

– În Pădure? zise Hermione perplexă.

– Da, spuse Hagrid. Hai, repede, înainte să fim depistați!

Harry și Hermione se uitară unul la altul, apoi se aplecară și intrară la adăpost printre copaci, în urma lui Hagrid, care se îndepărta deja de ei cu pași mari, în obscuritatea aceea verde, cu arbaleta pe braț. Harry și Hermione alergară ca să-l ajungă din urmă.

– Hagrid, de ce ești înarmat? zise Harry.

– E doar o precauție, spuse Hagrid, ridicând din umerii săi masivi.

– În ziua când ne-ai arătat Thestralii nu ți-ai luat arbaleta, spuse Hermione timid.

– Nu, mă rog, atunci nu mergeam atât de mult în interior, zise Hagrid. Și, oricum, asta era înainte ca Firenze să plece din Pădure, nu-i așa?

– De ce s-au schimbat lucrurile după plecarea lui Firenze? întrebă Hermione curioasă.

– Pentru că ceilalți centauri s-au supărat pe mine, de asta, spuse Hagrid încet, uitându-se în jur. Înainte erau... mă rog, nu pot să spun că prietenoși... dar ne înțelegeam. Ei își vedeau de ale lor, dar apăreau mereu, dacă vroiam să vorbesc cu ei. Acum nu mai e așa.

Oftă adânc.

– Firenze a spus că s-au supărat pe el pentru că s-a dus să lucreze pentru Dumbledore, zise Harry, împiedicându-se de o rădăcină ieșită în afară și ocupat să urmărească chipul lui Hagrid.

– Da, spuse Hagrid apăsat. Păi, supărați e puțin spus. De-a dreptul foc și pară. Dacă nu aș fi intervenit, presupun că l-ar fi omorât în bătaie pe Firenze...

– L-au atacat? spuse Hermione șocată.

– Da, spuse Hagrid aspru, croindu-și drum printre niște ramuri joase. Sărise pe el juma' de herghelie.

– Și tu i-ai oprit? zise Harry, uimit și impresionat. De unul singur?

– Ba bine că nu, doar nu puteam să stau și să mă uit cum îl omoară, nu? zise Hagrid. Noroc că treceam pe acolo, sincer... și am crezut că Firenze o să-și amintească de asta

înainte să-mi trimită avertismente idioate! adăugă el pătimaș, pe neașteptate.

Harry și Hermione se uitară unul la altul surprinși, dar Hagrid, încruntându-se, nu zise mai multe.

– Oricum, adăugă el, respirând ceva mai greoi decât de obicei, de atunci ceilalți centauri sunt foc de supărați pe mine, și problema e că au o mare influență în Pădure... sunt cele mai deștepte creaturi de aici.

– De asta suntem aici, Hagrid? întrebă Hermione. Din cauza centaurilor?

– A, nu, zise Hagrid, clătinând din cap dezaprobator, nu, nu din cauza lor. Păi, sigur, ei ar putea să complice problema, da... dar o să vedeți imediat la ce mă refer.

Se cufundă într-o tăcere misterioasă și o luă puțin înainte, făcând un singur pas pentru trei de-ai lor, așa că le fu foarte greu să țină ritmul.

Cărarea devenea din ce în ce mai sălbatică și copacii creșteau atât de aproape unii de alții, cu cât mergeau mai în interiorul Pădurii, încât era la fel de întuneric ca la apus. În scurt timp erau departe de luminișul unde le arătase Hagrid Thestralii, dar Harry nu fu neliniștit până când Hagrid se îndepărtă subit de cărare și începu să șerpuiască printre copaci către inima întunecată a Pădurii.

– Hagrid! zise Harry, croindu-și drum cu greu prin tufele dese, peste care Hagrid pășise fără probleme și amintindu-și foarte clar ce pățise data trecută, când se depărtase de cărarea din Pădure. Unde mergem?

– Încă puțin, zise Hagrid peste umăr. Hai, Harry... trebuie să fim uniți.

Era o mare provocare să țină pasul cu Hagrid, din cauza ramurilor sau desișurilor de spini printre care Hagrid trecea la fel de ușor ca și când ar fi fost niște pânze de păianjen, dar care le agățau robele lui Harry și Hermione, încurcându-i adeseori atât de tare, încât trebuiau să se oprească în loc câteva minute, ca să se elibereze. Brațele și picioarele lui Harry fură cât de curând acoperite de mici tăieturi și zgârieturi. Acum

avansaseră atât de mult în interiorul Pădurii, încât uneori tot ce vedea Harry din Hagrid pe întuneric era o siluetă masivă și neagră. Toate sunetele păreau amenințătoare în tăcerea densă. O rămurică ruptă răsuna puternic și cea mai mică mișcare, deși ar fi putut fi făcută de o vrăbiuță nevinovată, îl făcea pe Harry să se uite prin întuneric după făptaș. Îi trecu prin minte că până atunci nu mai reușise să meargă atât de mult în interiorul Pădurii fără să întâlnească vreo altă ființă; lipsa lor i se păru oarecum de rău augur.

– Hagrid, putem să ne aprindem baghetele? zise Hermione încet.

– Ăă... în ordine, îi șopti Hagrid. De fapt...

Se opri brusc și se întoarse; Hermione intră direct în el și căzu pe spate. Harry o prinse chiar înainte să atingă pământul.

– Poate că ar fi bine să ne oprim aici pentru o clipă, ca să pot să... vă prezint faptele, zise Hagrid. Adică, înainte să ajungem acolo.

– Perfect! zise Hermione, în timp ce Harry o punea pe picioare.

Murmurară amândoi *„Lumos!"* și li se aprinseră vârfurile baghetelor. Chipul lui Hagrid apăru în întuneric la lumina celor două raze tremurânde și Harry observă din nou că părea neliniștit și trist.

– În ordine, zise Hagrid. Păi... știți... ideea este că...

Trase aer în piept.

– Mă rog, este foarte posibil să fiu dat afară zilele astea, zise el.

Harry și Hermione se uitară unul la celălalt și apoi la el.

– Dar ai rezistat până acum... începu Hermione. Ce te face să crezi că...

– Umbridge crede că eu i-am pus Nifflerul ăla în birou.

– Și așa și este, spuse Harry, înainte să se poată abține.

– Nu, da' de unde! spuse Hagrid indignat. Dacă are legătură cu creaturile magice, ea crede că are automat legătură și cu mine. Știți că de când m-am întors caută un prilej ca să

scape de mine. Eu nu vreau să plec, bineînțeles, dar dacă nu ar fi... mă rog... circumstanțele speciale pe care sunt pe cale să vi le explic, aș pleca chiar acum, înainte să apuce să mă dea afară în fața întregii școli, cum a făcut cu Trelawney.

Și Harry, și Hermione scoaseră niște zgomote de protest, dar Hagrid îi opri cu o mișcare a mâinii sale enorme.

– Nu e sfârșitul lumii, o să pot să-l ajut pe Dumbledore după ce o să plec, pot să fiu de ajutor și în Ordin. Iar voi o aveți pe Grubbly-Plank – o să treceți fără probleme de examene...

Vocea îi tremură, iar uriașul amuți.

– Nu vă faceți griji pentru mine, spuse el repede, când Hermione încercă să-i atingă brațul.

Își scoase imensa batistă pătată din buzunarul vestei și se șterse la ochi.

– Fiți atenți, nu v-aș spune toate astea dacă nu aș fi nevoit. Știți, dacă plec... ei bine, nu pot să plec fără... fără să-i spun cuiva... pentru că o să am nevoie de ajutorul vostru. Și de al lui Ron, dacă o să vrea.

– Sigur că o să te ajutăm, spuse Harry imediat. Ce vrei să facem?

Hagrid își trase nasul cu putere, și fără să spună nimic, îl bătu pe Harry pe umăr cu o forță atât de mare, încât Harry fu aruncat într-un copac.

– Știam eu că o să fiți de acord, zise Hagrid în batistă, n-o să uit... niciodată... păi... hai... încă puțin pe aici... aveți grijă, sunt urzici...

Merseră în tăcere timp de alte cincisprezece minute; Harry deschise gura ca să întrebe cât mai aveau de mers, când Hagrid întinse mâna dreaptă ca să le facă semn să se oprească.

– Cu mare grijă, zise el încet. Acum, foarte încet...

Merseră înainte și Harry văzu că se aflau în fața unei movile mari și netede, aproape la fel de înaltă ca Hagrid, pe care, cu un fior de groază, o confundă cu bârlogul unui animal enorm. Copacii fuseseră smulși de la rădăcină peste tot în jurul movilei, astfel încât un loc viran înconjurat de mor-

mane de trunchiuri și tufișuri care formau un fel de gard sau baricadă, dincolo de care stăteau acum Harry, Hermione și Hagrid.

– Doarme, șopti Hagrid.

Într-adevăr, Harry auzi un huruit ritmat în depărtare, care suna ca zgomotul făcut de niște plămâni enormi. Se uită cu coada ochiului la Hermione, care privea movila cu gura puțin deschisă. Părea complet îngrozită.

– Hagrid, zise ea într-o șoaptă abia audibilă peste zgomotul creaturii adormite, cine e?

Lui Harry i se păru ciudată această întrebare. Întrebarea la care se gândise el era „Ce e chestia asta?".

– Hagrid, ne-ai spus... zise Hermione, cu bagheta tremurându-i acum în mână, ne-ai spus că nici unul nu a vrut să vină!

Harry își mută ochii de la ea la Hagrid și apoi, când pricepu, se uită înapoi la movilă, cu un mic icnet de groază.

Marea movilă de pământ pe care el, Hermione și Hagrid ar fi putut să stea fără probleme se mișca încet în sus și în jos, o dată cu respirația ei joasă și aspră. Nu era deloc o movilă. Era spatele încovoiat al cuiva care era evident un...

– Păi... așa e... nu a vrut să vină, spuse Hagrid disperat. Dar a trebuit să-l aduc, Hermione, a trebuit!

– Dar de ce? întrebă Hermione, gata să plângă. De ce... poftim... vai, Hagrid!

– Am știut că, dacă îl aduc zise Hagrid, și el în pragul lacrimilor, și... și îl învăț să fie puțin mai manierat... o să pot să-l duc afară și să le arăt tuturor că e inofensiv!

– Inofensiv! spuse Hermione sfredelitor, iar Hagrid îi făcu disperat semn cu mâinile să coboare vocea, în timp ce creatura imensă din fața lor mormăia răsunător și se mișca în somn. El te-a rănit în tot acest timp, nu-i așa? De asta ești plin de răni!

– Nu e conștient de puterea lui! spuse Hagrid sincer. Și evoluează, acum nu se mai opune așa tare...

– Deci, de asta ți-au trebuit două luni ca să te întorci

acasă, spuse Hermione tulburată. Ah, Hagrid, de ce l-ai adus dacă nu vroia să vină? Nu ar fi fost mai fericit cu ai lui?

– Își băteau toți jos de el, Hermione, pentru că e foarte mic! zise Hagrid.

– Mic? spuse Hermione. Mic?

– Hermione, nu puteam să-l las, spuse Hagrid, cu lacrimile șiroindu-i acum pe chipul învinețit, până în barbă. Știi... e fratele meu!

Hermione se holbă la el, cu gura deschisă.

– Hagrid, când spui „frate", zise Harry rar, vrei să spui...?

– Mă rog... frate vitreg, se corectă Hagrid. Se pare că mama mea și-a găsit un alt uriaș după ce l-a părăsit pe tata și l-a avut pe Grawp, aici de față...

– Grawp? zise Harry.

– Da... păi, asta se aude când își spune numele, spuse Hagrid neliniștit. Nu prea vorbește în engleză... am încercat să-l învăț... oricum, se pare că maică-sii nu i-a plăcut de el mai mult decât i-a plăcut de mine. Știți, cu femeile de uriaș, ceea ce contează e să ai copii mari, iar el a fost mereu puțin în dezavantaj ca uriaș... are doar cinci metri jumătate...

– O, da, micuț! spuse Hermione, cu un fel de sarcasm isteric. De-a dreptul minuscul!

– Îl băteau toți... pur și simplu nu am putut să-l las...

– Madame Maxime a vrut să-l aduceți înapoi? întrebă Harry.

– Ea... păi, și-a dat seama că era foarte important pentru mine, zise Hagrid, frângându-și mâinile enorme. Dar... dar s-a cam săturat de el după o vreme, trebuie să recunosc... așa că ne-am despărțit pe drumul spre casă... însă mi-a promis că nu va spune nimănui...

– Cum Dumnezeu l-ai adus fără să observe nimeni? zise Harry.

– Păi, de asta a durat atât de mult, să știi, spuse Hagrid. Nu puteam călători decât noaptea, prin ținuturi pustii, după cum știți. Sigur, se pricepe destul de bine la călătorit, dar tot a vrut să se întoarcă.

– Ah, Hagrid, de ce Dumnezeu nu l-ai lăsat? spuse Hermione, așezându-se sfârșită pe un copac smuls și îngropându-și chipul în mâini. Ce ai de gând să faci cu un uriaș violent, care nici măcar nu vrea să fie aici?

– Păi, să știi că „violent" e cam mult spus, zise Hagrid, frângându-și în continuare mâinile. Recunosc că mi-a dat doi-trei pumni când a fost prostdispus, dar e mai bine, mult mai bine, se liniștește mai repede.

– Atunci pentru ce sunt frânghiile alea? întrebă Harry.

Tocmai observase câteva funii groase cât niște puieți care se întindeau din jurul trunchiurilor celor mai mari copaci din apropiere până la locul unde Grawp stătea ghemuit pe pământ, cu spatele spre ei.

– Trebuie să-l ții legat? întrebă Hermione sfârșită.

– Păi... da... zise Hagrid neliniștit. Știi, e așa cum v-am zis, nu își cunoaște propria forță.

Harry înțelese acum de ce viețuitoarele lipseau cu desăvârșire în această parte a Pădurii.

– Bun, și ce vrei să facem eu, Harry și Ron? întrebă Hermione speriată.

Harry și Hermione schimbară niște priviri distruse, primul dându-și seama stânjenit că îi promisese deja lui Hagrid că avea să facă orice îl ruga.

– Despre... despre ce este vorba, mai exact? întrebă Hermione.

– Nu despre mâncare sau altceva de genul ăsta! zise Hagrid entuziasmat. Poate să-și facă singur rost, nici o problemă. Păsări, căprioare și altele de genul ăsta... nu, de companie are nevoie. Să știu eu că există cineva care are în continuare puțină grijă de el... să învețe, mă-nțelegeți.

Harry nu zise nimic, ci se întoarse să se uite iar la forma imensă care dormea pe pământ în fața lor. Spre deosebire de Hagrid, care arăta doar ca un om mai mare, Grawp era diform într-un mod straniu. Ceea ce Harry considerase un bolovan mare acoperit de mușchi în stânga movilei mari de pământ fu indicat acum drept capul lui Grawp. Era mult

mai mare ca proporție față de corp decât capul unui om, aproape rotund și acoperit de un păr des, cu bucle mici, de culoarea ferigii. Marginea unei urechi mari, cărnoase, era vizibilă pe capul, care părea să stea, oarecum ca al unchiului Vernon, direct pe umeri, cu o porțiune mică sau inexistentă de gât. Spatele, sub ceea ce părea să fie o salopetă murdară, maronie, formată din piei de animale cusute neglijent, era foarte lat; și în timp ce Grawp dormea, haina părea puțin întinsă la cusăturile cam din topor ale pieilor. Picioarele îi erau strânse sub corp. Harry văzu tălpile unor țurloaie enorme, murdare, goale și mari cât niște sănii, așezate unul pe altul pe pământul din pădure.

– Vrei să-l învățăm noi, spuse Harry pe o voce seacă.

– Acum înțelegea foarte bine avertismentul lui Firenze. Încercarea lui nu are succes. Ar fi bine să renunțe. Bineînțeles, celelalte creaturi care trăiau în Pădure trebuie să fi auzit de încercările inutile ale lui Hagrid de a-l învăța engleză pe Grawp.

– Da, chiar dacă doar vorbiți puțin cu el, zise Hagrid plin de speranță. Pentru că bănuiesc că, dacă poate vorbi cu oamenii, o să înțeleagă mai bine că toți îl plăcem și că vrem să rămână.

Harry se uită la Hermione, care îi întoarse privirea printre degetele care îi acopereau fața.

– Te face să ți-l dorești pe Norbert, nu-i așa? zise el, iar ea râse foarte tulburată.

– Ia ziceți, o s-o faceți? zise Hagrid, care nu părea să fi auzit ce spusese Harry.

– O să... zise Harry, legat deja de promisiunea sa. O să încercăm, Hagrid.

– Știam că pot să contez pe voi, Harry, spuse Hagrid, zâmbind înduioșător și ștergându-și din nou fața cu batista. Nu vreau să vă ocupați prea des de asta... știu că aveți de dat examene... dacă ați putea doar să dați o fugă până aici cu Pelerina Invizibilă, cam o dată pe săptămână, și să discutați puțin cu el. Hai să-l trezesc acum, să vă prezint...

– A, nu! zise Hermione, ridicându-se brusc. Hagrid, nu, nu-l trezi, zău, nu e nevoie...

Dar Hagrid trecuse deja peste trunchiul mare de copac din fața lor și se îndrepta spre Grawp. Când ajunse la doi metri și jumătate de el, ridică de pe jos o cracă lungă, ruptă, le zâmbi liniștitor peste umăr lui Harry și Hermione, iar apoi îl împunse cu putere pe Grawp în mijlocul spatelui, cu vârful crăcii.

Uriașul scoase un răcnet care răsună peste tot în Pădurea tăcută; păsările din vârfurile copacilor din apropiere părăsiră ciripind ramurile pe care stătuseră și zburară de acolo. Între timp, în fața lui Harry și Hermione, giganticul Grawp se ridica de pe solul care se cutremură când puse o mână enormă pe el, ca să se ridice în genunchi. Întoarse capul ca să vadă cine îl deranja și de ce.

– E totul bine, Grawpy? zise Hagrid, cu o veselie forțată în voce, dându-se înapoi cu craca lungă ridicată, gata să-l împungă iar pe Grawp. Ai dormit bine, da?

Harry și Hermione se dădură înapoi cât putură, rămânând cu ochii pe uriaș. Grawp îngenunche între doi copaci pe care nu îi dezrădăcinase încă. Copiii se uitară în sus la chipul său uimitor de mare, care semăna cu o lună plină gri în bezna groasă din luminiș. Era ca și când trăsăturile îi fuseseră cioplite pe o sferă imensă de piatră. Nasul era gros și fără formă, iar gura strâmbă și plină de niște dinți galbeni, diformi, mari cât niște jumătăți de cărămidă; ochii, mici după standardele uriașilor, erau căprui-verzi, șterși, iar în momentul acela întredeschiși de somn. Grawp își ridică pumnul murdar, cu articulații mari cât mingile de crichet, îl duse la ochi, se frecă furtunos, apoi, pe neașteptate, se ridică în picioare cu o viteză și o agilitate surprinzătoare.

– Vai de mine! o auzi Harry pe Hermione chițăind îngrozită lângă el.

Copacii de care erau prinse frânghiile din jurul încheieturilor și gleznelor lui Grawp scârțâiră amenințător.

Era, așa cum spusese Hagrid, înalt de cel puțin cinci

metri și jumătate. Privind adormit în jur, Grawp întinse o mână cât o umbrelă de plajă, înșfăcă un cuib de pasăre de pe ramurile din vârf ale unui pin înalt și îl întoarse cu susul în jos cu un răcnet de nemulțumire, pentru că nu exista nici o pasăre în el; ouăle căzură ca niște grenade și Hagrid își acoperi capul cu mâinile, ca să se apere.

– Oricum, Grawp, strigă Hagrid, uitându-se speriat în sus, în caz că mai cădeau și alte ouă, am adus niște prieteni ca să te cunoască. Ții minte, ți-am zis că s-ar putea să o fac. Ții minte când am zis că trebuie să plec într-o mică excursie și să-i las pe ei să aibă grijă de tine pentru o vreme? Ții minte, Grawpy?

Dar Grawp scoase doar un alt răcnet jos; era greu de spus dacă asculta ce-i zicea Hagrid sau dacă recunoștea într-adevăr sunetele pe care le scotea acesta ca fiind cuvinte. Acum înșfăcase vârful pinului și îl trăgea spre el, evident din simpla plăcere de a vedea cât o să se balanseze când avea să-i dea drumul.

– Hai, Grawpy, nu face asta! strigă Hagrid. Așa i-ai scos pe ceilalți...

Și, într-adevăr, Harry văzu pământul din jurul rădăcinilor copacului începând să se crape.

– Ți-am făcut rost de companie! strigă Hagrid. Însoțitori, fii atent! Uită-te în jos, clovn mare ce ești, ți-am adus niște prieteni!

– Ah, Hagrid, nu o face, gemu Hermione, dar Hagrid își ridicase deja craca și îl împunse din nou pe Grawp în genunchi.

Uriașul dădu drumul vârfului copacului, care se balansă periculos, răspândind peste Hagrid o ploaie de ace de pin, după care se uită în jos.

– El, spuse Hagrid, ducându-se grăbit la locul unde erau Harry și Hermione, este Harry, Grawp! Harry Potter! S-ar putea să vină să te vadă dacă eu o să plec, ai înțeles?

Uriașul realiză abia atunci că Harry și Hermione erau acolo. Îl urmări cu sufletul la gură cum își coborî capul mare ca un bolovan, ca să se uite nedumerit la ei.

– Și ea este Hermione, da? Her...

Hagrid ezită. Întorcându-se spre Hermione, zise:

– Te superi dacă îți zice Hermy, Hermione? E un nume prea greu de ținut minte pentru el.

– Nu, nu, deloc, chițăi Hermione.

– Ea este Hermy, Grawp! O să vină și ea la tine! Nu-i așa că e drăguță? Doi prieteni cu care să poți să... GRAWPY, NU!

Mâna lui Grawp țâșni din senin spre Hermione; Harry o înșfăcă și o trase înapoi după un copac, astfel încât pumnul lui Grawp zgârie trunchiul, dar nu prinse nimic.

– RĂULE CE EȘTI! îl auzi țipând pe Hagrid, în timp ce Hermione se agăță de Harry după copac, tremurând și scâncind. EȘTI UN BĂIAT FOARTE RĂU! NU E BINE SĂ ÎNȘFACI – AU!

Harry își scoase capul de după trunchi și îl văzu pe Hagrid întins pe spate, cu mâna la nas. Grawp, părând să nu mai fie interesat, se îndreptase și trăgea iar de pin cât de mult îi permitea.

– Bun, zise Hagrid aspru, ridicându-se, ținându-se cu o mână de nasul, care îi sângera și cu cealaltă încleștată pe arbaletă, ei bine... gata... l-ați cunoscut și... și acum o să știe cine sunteți, când o să vă întoarceți. Da... păi...

Se uită în sus la Grawp, care acum trăgea de pin cu o expresie de plăcere relaxată pe chipul său ca de bolovan; rădăcinile scârțâiau, în timp ce le smulgea din pământ.

– Păi, presupun că e de ajuns pentru o zi, spuse Hagrid. Ne... ăă... ne întoarcem acum, da?

Harry și Hermione încuviințară din cap. Harry își puse iar arbaleta pe umăr, ținându-se încă de nas, și îi conduse din nou printre copaci.

Nimeni nu vorbi pentru o vreme, nici măcar când auziră bufnitura din depărtare care însemna că Grawp smulsese în sfârșit pinul. Chipul lui Hermione era palid și avea o expresie rigidă. Harry nu știa ce să spună. Ce Dumnezeu avea să se întâmple când avea să afle cineva că Hagrid îl ascunsese pe Grawp în Pădurea Interzisă? Și promisese că el, Ron și

Hermione aveau să continue încercările complet inutile ale lui Hagrid de a-l civiliza pe uriaș. Cum putea Hagrid, chiar și cu puterea sa nemăsurată de a se amăgi că monștrii cu colți erau extrem de inofensivi, să își imagineze că Grawp va putea vreodată să ajungă să se înțeleagă cu oamenii?

– Stați puțin, zise Hagrid brusc, exact când Harry și Hermione treceau cu greu de un petic de troscot des din spatele lui.

Scoase o săgeată din tolba de pe umăr și și-o puse în arbaletă. Harry și Hermione își ridicară baghetele; acum, că se opriseră din mers, și ei auziră diverse mișcări prin apropiere.

– Ah, fir-aș să fiu, zise Hagrid încet.

– Hagrid, credeam că ți-am spus că nu mai ești binevenit aici, zise o voce joasă de bărbat.

Trunchiul gol al unui bărbat păru să plutească pentru o clipă spre ei în lumina slabă, verde și nelămurită; apoi văzu că bărbatul era lipit de corpul unui cal roib. Acest centaur avea un chip mândru, cu pomeții bine conturați și cu părul lung și negru. Ca și Hagrid, era înarmat; avea pe umăr o tolbă plină de săgeți și un arc.

– Ce mai faci, Magorian? spuse Hagrid obosit.

Copacii din spatele centaurilor foșniră și apărură alți patru sau cinci centauri în spatele lui. Harry îl recunoscu pe Bane, cel negru și bărbos, pe care îl întâlnise cu aproape patru ani în urmă, în aceeași noapte când îl cunoscuse pe Firenze. Bane nu dădea nici un semn că îl mai văzuse vreodată pe Harry.

– Așa, zise el, cu o inflexiune răutăcioasă în glas, înainte de-a se întoarce imediat spre Magorian. Credeam că am căzut de acord asupra a ceea ce vom face dacă acest om se va mai arăta în Pădure?

– Acum sunt „acest om", da? spuse Hagrid. Doar pentru că v-am împiedicat pe toți să curmați o viață?

– Nu ar fi trebuit să te bagi, Hagrid, zise Magorian. Obiceiurile noastre nu sunt și ale voastre, la fel ca legile

noastre. Firenze ne-a trădat și ne-a dezonorat.

– Nu știu cum ați ajuns la concluzia asta, spuse Hagrid agasat. Nu a făcut nimic altceva decât să îl ajute pe Albus Dumbledore...

– Firenze a intrat în slujba oamenilor, spuse un centaur cenușiu cu un chip aspru și foarte ridat.

– În slujba! zise Hagrid usturător. Doar îi face o favoare lui Albus Dumbledore...

– Le transmite oamenilor cunoștințele și secretele noastre, zise Magorian încet. Nu există nici o posibilitate de a îndrepta o asemenea rușine.

– Dacă ziceți voi, spuse Hagrid, ridicând din umeri. Dar eu, unul, cred că faceți o mare greșeală...

– Ca și tine, omule, spuse Bane, te întorci aici, în Pădurea noastră, deși te-am avertizat...

– Acum, ia ascultă-mă tu pe mine, spuse Hagrid mânios. Să mă scutești cu pădurea „noastră", dacă nu te superi. Nu voi decideți cine vine și cine pleacă de-aici...

– La fel cum nici tu nu decizi, Hagrid, spuse Magorian calm. Astăzi te las să treci, pentru că ești însoțit de tinerii tăi...

– Nu sunt ai lui! îl întrerupse Bane disprețuitor. Sunt elevi, Magorian, de la școală! Probabil că au profitat deja de învățămintele trădătorului Firenze.

– Cu toate acestea, spuse Magorian potolit, uciderea mânjilor este o crimă îngrozitoare – nu ne atingem de nevinovați. Astăzi, Hagrid, treci. Însă de acum înainte, stai departe de acest loc. Ai pierdut prietenia centaurilor când l-ai ajutat pe trădătorul Firenze să scape de noi.

– Doar n-o să fiu ținut departe de Pădure de o mână de catâri bătrâni ca voi! spuse Hagrid tare.

– Hagrid, zise Hermione pe o voce subțire și îngrozită, în timp ce Bane și centaurul gri loveau pământul cu copita, hai să mergem, te rog, hai să mergem!

Hagrid merse înainte, cu arbaleta încă ridicată și cu ochii ațintiți amenințător asupra lui Magorian.

– Știm ce ții în Pădure, Hagrid! strigă Magorian după ei,

în timp ce centaurii ieșeau din câmpul vizual. Și toleranța noastră este din ce în ce mai scăzută!

Hagrid se răsuci pe călcâie, dând toate semnele că vroia să se întoarcă imediat spre Magorian.

– O să-l tolerați atâta timp cât o să fie aici, e Pădurea lui la fel cum e și a voastră! strigă el, în timp ce Harry și Hermione se împingeau amândoi cu toată puterea în haina de moleschin a lui Hagrid, încercând să-l facă să meargă înainte.

Încruntându-se în continuare, uriașul se uită în jos; expresia i se schimbă într-o ușoară uimire când îi văzu pe amândoi împingându-l; părea să nu o fi simțit.

– Liniștiți-vă, voi doi, spuse el, întorcându-se ca să meargă mai departe, în timp ce ei gâfâiau în urma lui. Niște catâri bătrâni și afurisiți, nu-i așa?

– Hagrid, spuse Hermione pe nerăsuflate, ocolind peticul de urzici pe unde trecuseră la dus, dacă centaurii nu vor oameni în Pădure, nu văd cum vom putea eu și Harry să...

– A, ați auzit ce au zis, spuse Hagrid scurt, nu le fac rău mânjilor – cu alte cuvinte, copiilor. Oricum, nu putem să îi lăsăm să ne manipuleze.

– Frumoasă încercare, îi șopti Harry lui Hermione, care arăta descurajată.

Până la urmă ajunseră iar pe cărare și, după alte cincisprezece minute, copacii începură să se rărească; vedeau din nou petice de cer albastru senin și, din depărtare, auzeau sunetele clare ale uralelor și strigătelor.

– Ăsta a fost un alt gol? întrebă Hagrid, oprindu-se la adăpostul copacilor când stadionul de vâjthaț apăru la orizont. Sau credeți că s-a terminat meciul?

– Nu știu, zise Hermione abătută.

Harry văzu că arăta și mai rău; avea părul plin de rămurele și frunze, robele erau rupte în mai multe locuri și avea numeroase zgârieturi pe față și mâini. Știa că și el trebuia să arate tot cam la fel.

– Știți, eu cred că s-a terminat! spuse Hagrid, uitându-se încă spre stadion. Uite, ies deja oameni. Dacă vă grăbiți, o

să puteți să vă pierdeți în mulțime și nimeni nu o să-și dea seama că nu ați fost acolo!

– Bună idee, spuse Harry. Păi... atunci ne vedem mai târziu, Hagrid.

– Nu-mi vine să cred, spuse Hermione pe o voce foarte tulburată, în clipa în care Hagrid nu-i mai puteai auzi. Nu îmi vine să cred. Nu-mi vine să cred, sincer.

– Liniștește-te, spuse Harry.

– Să mă liniștesc! zise ea cu patimă. Un uriaș! Un uriaș în Pădure! Și se presupune că noi o să-l învățăm engleză! Bineînțeles, în ideea că o să trecem de o herghelie de centauri criminali la dus și la întors! Nu – îmi – vine – să – cred!

– Încă nu trebuie să facem nimic, încercă Harry să o liniștească, vorbindu-i încet, în timp ce se alăturau unui șuvoi de Astropufi vorbăreți, care se întorceau la castel. Nu ne roagă să facem nimic, în afară de cazul în care e dat afară, și e posibil ca asta să nici nu se întâmple.

– Ah, las-o baltă, Harry! spuse Hermione furioasă, oprindu-se locului, astfel încât cei din spatele ei trebuiră să cotească pentru a o evita. Sigur că o să fie dat afară și, sinceră să fiu, după ce am văzut, cine o poate condamna pe Umbridge?

Urmă o pauză timp, în care Harry se uită urât la ea, iar ochii fetei se umplură încet de lacrimi.

– Nu ai vorbit serios, zise Harry încet.

– Nu... ei bine... așa e... nu am vorbit serios, zise ea, ștergându-se supărată la ochi. Dar de ce trebuie să-și complice viața în halul ăsta – și pe a noastră?

– Nu știu...

Weasley e al nostru rege,
Weasley e al nostru rege,
N-a lăsat balonul să intre,
Weasley e al nostru rege ...

– Și mi-aș dori să nu mai cânte melodia aia idioată, spuse Hermione distrusă. Nu s-au umflat destul în pene?

Un val de elevi urca peluza în pantă dinspre stadion.

– Ah, hai să intrăm, înainte să ne întâlnim cu Viperinii, zise Hermione.

Weasley tot poate să apere,
Mereu lângă cercuri e,
De asta Cercetașii vor toți să cânte,
Weasley e al nostru rege.

– Hermione... spuse Harry rar.

Cântecul era din ce în ce mai tare, dar nu venea dinspre mulțimea de Viperini îmbrăcată în verde și argintiu, ci dinspre o masă de roșu și auriu care se apropia încet de castel, ducând pe umeri o siluetă solitară.

Weasley e al nostru rege,
Weasley e al nostru rege,
N-a lăsat balonul să intre,
Weasley e al nostru rege ...

– Nu se poate, zise Hermione cu o voce stinsă.

– BA DA! zise Harry tare.

– HARRY! HERMIONE! strigă Ron, fluturând în aer cupa argintie de vâjthaț și părând în al nouălea cer. AM REUȘIT! AM CÂȘTIGAT!

Îi zâmbiră, în timp ce trecu pe lângă ei. La ușa de intrare în castel era mare învălmășeală și Ron se lovi cu capul de pragul de sus, dar nimeni nu încercă să-l dea jos. Cântând în continuare, mulțimea se înghesui în holul de intrare și dispăru. Harry și Hermione îi urmăriră pe elevi zâmbind, până când se estompară și ultimele acorduri din „Weasley e al nostru rege". Apoi se întoarseră unul spre celălalt, și le pieri zâmbetul.

– Îi dăm veștile mâine, da? zise Harry.

– Da, bine, spuse Hermione obosită. Eu nu mă grăbesc.

Urcară treptele împreună. Din ușa de la intrare se uitară amândoi înapoi ca din reflex la Pădurea Interzisă. Harry nu

era sigur dacă i se părea sau nu, dar avu impresia că vede un nor mic de păsări țâșnind în sus, pe deasupra copacilor din zare, aproape ca și cum copacul în care își făcuseră cuib tocmai fusese smuls din rădăcini.

– CAPITOLUL XXXI –

N.O.V.-URILE

Euforia lui Ron pentru că-i ajutase pe Cercetași să câștige la mustață Cupa la vâjthat era atât de mare, încât ziua următoare nu putu să facă nimic. Tot ce vroia era să discute despre meci, astfel încât lui Harry și Hermione le fu foarte greu să găsească un prilej ca să îi spună de Grawp. Nu că vreunul dintre ei s-ar fi chinuit din răsputeri; nici unul nu era dornic să fie cel care avea să-l aducă pe Ron cu picioarele pe pământ într-un mod atât de brutal. Având în vedere că era o nouă zi frumoasă și caldă, îl convinseră să meargă cu ei să recapituleze sub fagul de pe marginea lacului, unde erau mai puține șanse să fie auziți decât în camera de zi. La început Ron nu fu foarte entuziasmat de această idee – se simțea foarte bine când era bătut pe umăr de fiecare Cercetaș care trecea pe lângă scaunul lui, precum și de izbucnirile ocazionale din „Weasley e al nostru rege" – dar după o vreme fu de acord că niște aer proaspăt avea să-i facă bine.

Își împrăștiară cărțile la umbra fagului și se așezară, în timp ce Ron le descria primul gol salvat al meciului, probabil pentru a treizecea oară.

– Vreau să spun că luasem deja un gol dat de la Davies, așa că nu eram tocmai încrezător, dar nu știu, când Bradley a venit spre mine, ca din senin, mi-am zis *poți să o faci!* Și am avut cam o secundă pentru a hotărî în ce parte să zbor, știți, pentru că părea să țintească spre inelul din dreapta – în dreapta mea, evident, și în stânga lui – dar am avut un sentiment straniu că se prefăcea. Așa că am riscat și am zburat în stânga – în dreapta lui, vreau să spun – și – ei bine – ați văzut ce s-a întâmplat,

încheie el modest, dându-și părul pe spate, fără să fie nevoie, făcându-l să arate ca și când tocmai ar fi fost bătut de vânt și uitându-se în jur, ca să vadă dacă îl auziseră cei care erau cel mai aproape de ei – un grup de Astropufi din anul trei. Și apoi, când Chambers a venit spre mine cu vreo cinci minute mai târziu... ce e? întrebă Ron, oprindu-se la jumătatea propoziției din cauza expresiei de pe chipul lui Harry. De ce zâmbești?

– Nu zâmbesc, spuse Harry repede, și se uită în jos la notițele sale de la Transfigurare, încercând să pară cât mai serios.

Adevărul era că Ron tocmai îi amintise foarte tare lui Harry de un alt jucător de vâjthaț care stătuse cândva chiar sub acest copac, ciufulindu-și părul.

– Mă bucur că am câștigat, atâta tot.

– Da, spuse Ron rar, savurând cuvintele, am câștigat. Ai văzut expresia de pe chipul lui Cho când Ginny a prins hoțoaica aia chiar sub nasul ei?

– Presupun că a plâns, nu-i așa? zise Harry cu amărăciune.

– Păi, da, însă de supărare, nu de altceva... zise Ron și se încruntă puțin. Dar ai văzut-o când și-a aruncat mătura după ce a aterizat, nu-i așa?

– Ăă... făcu Harry.

– Păi, de fapt... nu, Ron, zise Hermione, cu un oftat adânc, punându-și cartea deoparte și uitându-se la el cu părere de rău. Adevărul este că singura parte din meci pe care am văzut-o eu și Harry a fost primul gol al lui Davies.

Părul proaspăt ciufulit al lui Ron păru să se pleoștească de dezamăgire.

– Nu v-ați uitat, zise el sfârșit, uitându-se când la unul, când la altul. Nu m-ați văzut când am apărat toate golurile alea?

– Păi... nu, spuse Hermione, întinzând o mână împăciuitoare spre el. Dar, Ron, nu am vrut să plecăm – am fost nevoiți!

– Da? zise Ron, a cărui față începuse să se înroșească. Cum așa?

– Din cauza lui Hagrid, spuse Harry. S-a hotărât să ne spună de ce e plin de vânătăi de când s-a întors de la uriași.

A vrut să mergem cu el în Pădure, nu am avut de ales, știi cum e. Oricum...

Povestea fu istorisită în cinci minute, la sfârșitul cărora indignarea lui Ron fusese înlocuită de o expresie de neîncredere totală.

– A adus unul cu el și l-a ascuns în pădure?

– Da, spuse Harry sumbru.

– Nu, zise Ron, ca și când, dacă ar fi spus-o atunci, nu mai putea să fie adevărat. Nu, nu se poate.

– Ei bine, uite că se poate, spuse Hermione cu fermitate. Grawp are cam cinci metri jumătate înălțime, îi place să dezrădăcineze pini înalți de aproape șapte metri și mă știe sub numele de Hermy.

Ron râse neliniștit.

– Și Hagrid vrea ca noi să...?

– Îl învățăm engleză, da, zise Harry.

– Și-a pierdut mințile, spuse Ron, pe un ton de admirație amestecată cu teamă.

– Da, zise Hermione enervată, dând o pagină din *Transfigurarea semiavansată* și uitându-se urât la o serie de diagrame care arătau transformarea unei bufnițe într-un binoclu de operă. Da, încep să cred că așa este. Dar, din păcate, ne-a pus pe mine și pe Harry să i-o promitem.

– Păi, o să trebuiască să vă încălcați promisiunea și gata, spuse Ron hotărât. Adică, hai să fim serioși... avem de dat examene și mai avem atâtica – ridică mâna, arătând cum degetul mare și arătătorul aproape că se atingeau – până să fim dați afară. Și de fapt... îl mai țineți minte pe Norbert? Îl mai țineți minte pe Aragog? Ne-a fost vreodată bine când am avut de-a face cu amicii monstruoși ai lui Hagrid?

– Știu, doar că... am promis, zise Hermione cu o voce mică.

Ron își netezi iar părul, căzut pe gânduri.

– Păi, oftă el, Hagrid încă nu a fost dat afară, nu-i așa? A rezistat până acum, poate că o să reziste până se termină semestrul și nu o să mai trebuiască să avem nici o treabă cu Grawp.

*

Domeniul din jurul castelului strălucea în lumina soarelui, de parcă ar fi fost proaspăt pictat; cerul senin își zâmbea lui însuși în lacul de un luciu lin; peluzele verzi de satin făceau din când în când valuri din cauza unei adieri. Sosise luna iunie, dar pentru cei din anul cinci asta însemna un singur lucru: venise în sfârșit timpul N.O.V.-urilor.

Profesorii nu le mai dădeau teme; orele erau dedicate recapitulării acelor subiecte despre care profesorii credeau că aveau cea mai mare probabilitate de fi date la examen. Atmosfera concentrată și înfrigurată alunga din mintea lui Harry aproape orice altceva în afară de N.O.V.-uri, deși se întreba din când în când, în timpul orelor de Poțiuni, dacă Lupin îi spusese vreodată lui Plesneală că trebuia să-l învețe pe Harry Occlumanție în continuare. Dacă o făcuse, atunci Plesneală îl ignorase pe Lupin cu desăvârșire, la fel cum îl ignora acum pe Harry. Asta era perfect pentru Harry; era și așa destul de ocupat și încordat fără să mai aibă ore în plus cu Plesneală și, spre ușurarea lui, Hermione era mult prea preocupată ca să îl cicălească din cauza Occlumanției; petrecea mult timp murmurând singură și nu mai pregătise haine pentru spiriduși de zile întregi.

Nu era singura persoană care se purta ciudat pe măsură se apropiau N.O.V.-urile. Ernie Macmillan adoptase obiceiul enervant de a-i interoga pe ceilalți în privința programelor de recapitulare.

– Câte ore credeți că recapitulați pe zi? îi întrebă el pe Harry și Ron când erau la coadă în fața clasei de Ierbologie, cu o scânteiere dementă în ochi.

– Nu știu, spuse Ron. Câteva.

– Mai multe sau mai puține de opt?

– Presupun că mai puține, spuse Ron, oarecum alarmat.

– Eu fac opt, spuse Ernie, umflându-și pieptul. Opt sau nouă. Fac o oră zilnic înainte de micul dejun. Opt ore în medie. Pot să fac zece într-o zi bună, la sfârșit de săptămână. Luni am făcut nouă ore și jumătate. Marți nu a fost așa de

bine - doar șapte ore și un sfert. Apoi miercuri ...

Harry îi fu deosebit de recunoscător profesoarei Lăstar pentru că îi zori să intre în sera numărul trei chiar în momentul acela, obligându-l pe Ernie să își întrerupă recitalul. Între timp, Draco Reacredință găsise un nou mod de a genera panică.

- Bineînțeles că nu contează ce știi, fu el auzit spunându-le tare lui Crabbe și Goyle în fața clasei de Poțiuni, cu câteva zile înainte de începerea examenelor, ci *pe cine* știi. Ei bine, tata este prieten de ani întregi cu șeful comisiei examenelor vrăjitorești - bătrâna Griselda Marchbanks - care a venit la noi la cină și așa mai departe...

- Crezi că e adevărat? le șopti Hermione alarmată lui Harry și Ron.

- Oricum, nu avem ce face, chiar dacă ar fi, spuse Ron sumbru.

- Nu cred că este adevărat, spuse Neville încet din spatele lor. Pentru că Griselda Marchbanks este o prietenă a mătușii mele și nu a vorbit niciodată de familia Reacredință.

- Cum e, Neville? întrebă Hermione imediat. E dură?

- Sincer să fiu, seamănă cu bunica, zise Neville pe o voce supusă.

- Dar faptul că o cunoști nu îți va dăuna, nu-i așa? îi spuse Ron încurajator.

- A, nu cred că o să conteze, zise Neville, parcă și mai amărât. Bunica îi spune tot timpul profesoarei Marchbanks că nu sunt la fel de bun ca tata... mă rog, v-ați dat seama cum e la Sf. Mungo.

Neville se uită fix la podea. Harry, Ron și Hermione se priviră, dar nu știură ce să spună. Era pentru prima dată că Neville recunoștea că se întâlniseră la spitalul vrăjitorilor.

Între timp, printre elevii din anul cinci și șapte se dezvoltase o piață neagră înfloritoare a ajutoarelor pentru concentrare, agilitate mintală și atenție. Harry și Ron fură foarte tentați de o sticlă din elixirul pentru creier al lui Baruffio, care le fu oferit de Eddie Carmichael, din anul

șase de la Ochi-de-Șoim, care jura că numai datorită lui luase cele nouă N.O.V.-uri cu „Remarcabil" vara trecută și dădea o jumătate de litru cu doar doisprezece galioni. Ron îl asigură pe Harry că avea să-i dea banii înapoi pentru jumătatea sa în clipa în care pleca de la Hogwarts și își lua o slujbă, însă, înainte să încheie afacerea, Hermione confiscase deja sticla de la Carmichael și vărsase conținutul la closet.

– Hermione, vroiam să cumpăr asta! strigă Ron.

– Fii serios! se răți ea. Ai putea să iei și pudra din gheară de dragon a lui Harold Dingle și să termini cu toate.

– Dingle are pudră din gheară de dragon? făcu Ron entuziasmat.

– Acum nu mai are, zise Hermione. Am confiscat-o și pe aia. Să știi că nimic din toate astea nu funcționează.

– Gheara de dragon funcționează, zise Ron. Se zice că e incredibilă, cică îți ridică creierul la un nivel superior, atingi apogeul deșteptăciunii pentru câteva ore – Hermione, lasă-mă să iau un vârf, hai, nu are ce să-mi facă rău...

– Ba chestia asta poate, să știi, zise Hermione sumbru. Am verificat-o și de fapt sunt excremente uscate de Doxii.

Această informație anulă dorința lui Harry și Ron de stimulanți pentru creier.

Primiră orarele examenelor și detaliile procedurii pentru N.O.V.-uri în timpul următoarei ore de Transfigurare.

– După cum vedeți, le spuse profesoara McGonagall elevilor, în timp ce își copiau datele și orele examenelor de pe tablă, N.O.V.-urile voastre se întind pe parcursul a două săptămâni consecutive. Veți da examenele scrise dimineața și pe cele practice după-amiaza. Examenul practic de Astronomie va avea loc noaptea, bineînțeles. Acum trebuie să vă previn că pe lucrările voastre au fost aruncate cele mai intransigente Vrăji Antitrișat. Penele autorăspuns sunt interzise în sala de examen, la fel ca și globurile amintește-ți-tot, butonii-fițuică detașabili și cerneala autocorectoare. Mi-e teamă că în fiecare an se găsește cel puțin un elev care crede că poate să încalce regulile comisiei examenelor vrăjitorești. Tot ce pot să sper

este că nu va fi vorba de un Cercetaș. Noua noastră... directoare – profesoara McGonagall pronunță cuvântul cu aceeași expresie pe chip pe care o avea mătușa Petunia când privea un fir de praf deosebit de enervant – i-a rugat pe șefii caselor să le spună elevilor lor că trișatul va fi pedepsit foarte sever, pentru că, desigur, rezultatele examenelor vor reflecta noul regim din școală al doamnei directoare ...

Profesoara McGonagall oftă ușor; Harry văzu cum i se dilatară nările nasului ascuțit.

– Totuși, acesta nu este un motiv pentru care să nu dați tot ce puteți. Trebuie să vă gândiți la viitorul vostru.

– Vă rog, doamnă profesoară, spuse Hermione, cu mâna ridicată, când vom primi rezultatele?

– Veți primi o bufniță pe parcursul lunii iulie, spuse profesoara McGonagall.

– Perfect, zise Dean Thomas șoptit, nu trebuie să ne mai facem griji din cauza asta până la vacanță.

Harry se imagină în dormitorul său din Aleea Boschetelor peste șase săptămâni, așteptând rezultatele de la N.O.V.-uri. Ei bine, își zise el, cel puțin avea să știe că va primi cu siguranță o scrisoare în vara aceea.

Primul examen, cel la Teoria Farmecelor, fu programat pentru luni dimineața. Harry fu de acord să o asculte pe Hermione duminică după prânz, dar regretă aproape imediat; era foarte agitată și îi tot smulgea cartea din mână, ca să verifice dacă răspunsese bine, ajungând să îl lovească puternic în nas cu marginea ascuțită a *Realizărilor în fermecare.*

– De ce nu te asculți singură? zise el hotărât, dându-i cartea înapoi, cu lacrimi în ochi de durere.

Între timp, Ron citea notițele pe doi ani de la Farmece cu degetele băgate în urechi, mișcând din buze fără să scoată un sunet; Seamus Finnigan stătea întins pe spate pe podea, recitând definiția unui Farmec Substanțial, în timp ce Dean îl verifica după *Manualul standard de vrăji, nivelul 5;* Parvati și Lavender, care exersau Farmecele de Mișcare de bază, își făceau penarele să se întreacă în jurul marginii mesei.

Cina fu un eveniment tăcut în seara aceea. Harry și Ron nu prea vorbiră, ci mâncară cu poftă, după ce învățaseră pe rupte toată ziua. Hermione, pe de altă parte, își tot punea deoparte cuțitul și furculița și se arunca sub masă după ghiozdanul, din care înșfăca o carte ca să verifice vreo dată sau cifră. Ron tocmai îi spunea că ar trebui să mănânce liniștită, ca să poată dormi la noapte, când furculița îi căzu printre degetele amorțite și ateriză cu un zăngănit puternic pe farfurie.

– Vai, Dumnezeule, zise ea încet, holbându-se spre holul de intrare. Ei sunt? Ăia sunt examinatorii?

Harry și Ron se întoarseră repede în loc. Dincolo de ușile Marii Săli o văzură pe Umbridge stând cu un grup mic de vrăjitori și vrăjitoare care păreau mai bătrâni decât lumea. Harry fu mulțumit să vadă că Umbridge era neliniștită.

– Să mergem să ne uităm mai de aproape? spuse Ron.

Harry și Hermione încuviințară din cap și se apropiară grăbiți de ușa dublă dinspre holul de la intrare, încetinind în timp ce pășeau peste prag pentru a trece ca în transă pe lângă examinatori. Harry își zise că profesoara Marchbanks era vrăjitoarea micuță, cocoșată și cu un chip atât de ridat, încât arăta ca și când ar fi fost acoperit de pânze de păianjen; Umbridge vorbea cu ea respectuos. Profesoara Marchbanks părea puțin surdă; îi răspundea profesoarei Umbridge foarte tare, având în vedere că erau la doar treizeci de centimetri depărtare.

– Drumul a fost plăcut, drumul a fost plăcut, l-am mai făcut de o grămadă de ori până acum! zise ea nerăbdătoare. Ei bine, nu am mai vorbit de mult cu Dumbledore! adăugă ea, uitându-se prin sală, ca și când ar fi sperat ca acesta să apară subit dintr-un dulap de mături. Presupun că habar nu ai unde e, nu-i așa?

– Câtuși de puțin, zise Umbridge, aruncându-i o privire răuvoitoare lui Harry, Ron și Hermione, care acum zăboveau la capătul scărilor, în timp ce Ron se prefăcea că își leagă șireturile. Dar îndrăznesc să spun că Ministerul Magiei îi va da de urmă cât de curând.

– Mă îndoiesc, strigă micuța profesoară Marchbanks,

poate doar dacă vrea el să fie găsit! Știu eu... a dat chiar cu mine examenele T.V.E.E. la Transfigurare și Farmece... a făcut cu bagheta niște lucruri pe care nu le mai văzusem niciodată până atunci.

– Da... mă rog... zise profesoara Umbridge, în timp ce Harry, Ron și Hermione urcau scara de marmură mișcându-și picioarele cât de încet puteau. Dați-mi voie să vă arăt cancelaria. Îndrăznesc să spun că v-ar prinde bine un ceai după drum.

Fu o seară oarecum ciudată. Toată lumea încerca să recapituleze câte ceva în ultimul moment, dar nimeni nu părea să aibă succes. Harry se duse la culcare devreme, dar apoi rămase treaz ore întregi sau cel puțin așa i se păru. Își aminti de consilierea profesională și de declarația lui McGonagall, că îl va ajuta să devină Auror, chiar dacă ăsta era ultimul lucru pe care avea să-l facă. Își dorea să fi vorbit de o ambiție mai accesibilă, acum că sosise timpul examenelor. Știa că nu era singurul care nu dormea, dar nici unul dintre ceilalți nu vorbi și până la urmă adormiră pe rând.

Nici unul dintre elevii din anul cinci nu fu prea vorbăreț la micul dejun din ziua următoare: Parvati exersa în șoaptă incantații, în timp ce solnița din fața ei zvâcnea; Hermione recitea atât de repede din *Realizări în fermecare* încât ochii păreau să îi fie în ceață; Neville tot scăpa cuțitul și furculița, și dărâma borcanul de marmeladă.

După ce micul dejun se termină, cei din anii cinci și șapte se învârtiră prin holul de la intrare, în timp ce ceilalți elevi se duceau la ore; apoi, la nouă jumătate, fură chemați, clasă după clasă, înapoi în Marea Sală, care fusese rearanjată exact așa cum o văzuse Harry în Pensiv când tatăl său, Sirius și Plesneală își dăduseră N.O.V.-urile. Cele patru mese ale caselor fuseseră scoase și înlocuite cu multe mese de o persoană, toate așezate înspre masa profesorilor din capătul sălii, unde profesoara McGonagall stătea cu fața la ei. După ce se așezară toți și se făcu liniște, ea zise „Puteți să începeți", și întoarse o clepsidră imensă, aflată pe biroul de

lângă ea, pe care se mai găseau pene, călimări și pergamente de rezervă făcute sul.

Harry își întoarse foaia cu subiectul, cu inima bătându-i cu putere - la trei rânduri în dreapta sa și cu patru locuri mai în față, Hermione scria deja - și își coborî privirea asupra primului subiect: a) Recitați incantația și b) Descrieți mișcarea de baghetă necesară pentru a face obiectele să zboare.

Harry își aminti brusc de o bâtă care zbură mult în aer și se lovi cu putere de capul tare al unui trol... surâzând, se aplecă peste foaie și începu să scrie.

*

- Păi, n-a fost chiar așa de greu, nu-i așa? întrebă Hermione neliniștită în holul de intrare două ore mai târziu, ținând încă strâns în mână lucrarea. Nu sunt sigură că am scris cât știam la Farmece de Înveselire, pur și simplu nu am mai avut timp. Ați scris de Contrafarmecul pentru Sughițuri? Nu eram sigură dacă să o fac, mi s-a părut prea mult... iar la întrebarea douăzeci și trei...

- Hermione, spuse Ron aspru, am mai vorbit despre asta... nu refacem fiecare examen după aceea, este și așa destul de rău că trebuie să le susținem.

Cei din anul cinci luară prânzul cu restul școlii (cele patru mese ale caselor reapăruseră la ora amiezii), apoi merseră în camera mică de lângă Marea Sală, unde trebuiau să aștepte examenul practic. În timp ce erau chemate grupuri mici de elevi în ordine alfabetică, cei care rămâneau în urmă murmurau incantații și exersau mișcări de baghetă, împungându-se din greșeală din când în când în spate sau în ochi.

Fu strigat numele lui Hermione. Tremurând, fata ieși din cameră cu Anthony Goldstein, Gregory Goyle și Daphne Greengrass. Elevii care fuseseră deja testați nu se mai întorceau după aceea, așa că Harry și Ron habar nu aveau cum se descurcase Hermione.

- O să se descurce, îți minte că a luat o sută douăzeci la sută la unul dintre testele noastre de Farmece? zise Ron.

Zece minute mai târziu profesorul Flitwick strigă:

- Parkinson, Pansy - Patil, Padma - Patil, Parvati - Potter, Harry.

- Succes, zise Ron încet, iar Harry intră în Marea Sală, strângând atât de tare bagheta, că îi tremură mâna.

- Domnul profesor Tofty este liber, Potter, chițăi profesorul Flitwick, care stătea chiar lângă ușă.

Îi făcu semn lui Harry către cel mai bătrân și mai chel dintre examinatori, care stătea la o măsuță în colțul îndepărtat, aproape de profesoara Marchbanks, aflată la jumătatea testării lui Draco Reacredință.

- Potter, da? spuse profesorul Tofty, consultându-și notițele și uitându-se la Harry peste ochelarii cu rame subțiri când acesta se apropie. Celebrul Potter?

Harry îl văzu cu coada ochiului pe Reacredință aruncându-i o privire usturătoare; paharul de vin pe care îl făcuse să plutească Reacredință căzu pe jos și se făcu zob. Harry nu putu să nu surâdă; profesorul Tofty îi întoarse surâsul încurajator.

- Asta este, zise el pe o voce tremurătoare de bătrân, nu e cazul să ai emoții. Acum, te rog să iei acest suport de ou și să-l pui să facă niște tumbe.

Per ansamblu, lui Harry i se păru că merse destul bine. Vraja de Plutire fu evident mai bună decât cea a lui Reacredință, deși își dorea să nu fi încurcat incantația de schimbare a culorii cu Vraja de Creștere, căci șobolanul pe care ar fi trebuit să-l facă portocaliu se umflă într-un mod șocant și ajunse cât un bursuc, înainte Harry să îndrepte greșeala. Se bucură că Hermione nu fusese în sală în clipa aceea și că nu îl bătu la cap mai târziu. Însă lui Ron putea să-i spună; acesta făcuse o farfurie întinsă să se transforme într-o ciupercă mare și habar nu avea cum se întâmplase.

Nu avură timp să își tragă sufletul în seara aceea; se duseră direct în camera de zi după cină și se cufundară în recapitularea pentru Transfigurare din ziua următoare. Harry se duse la culcare cu capul plin de scheme și teorii de vrăji complexe.

Uită definiția unei Vrăji de Transformare în timpul lucrării scrise din dimineața următoare, dar i se păru că partea practică ar fi putut merge mult mai rău. Cel puțin făcuse întreaga iguană să dispară, în timp ce biata Hannah Abbot se pierduse cu totul la masa învecinată și reușise cumva să își multiplice dihorul într-un cârd de păsări flamingo, făcând ca examinatorul ei să aștepte zece minute, până când păsările fură prinse și scoase din sală.

Avură examenul la Ierbologie miercuri (cu excepția unei mușcături superficiale din partea unei flori de priboi cu colți, lui Harry i se păru că se descurcase destul de bine), urmat de Apărarea contra Magiei Negre. Aici, pentru prima oară, Harry fu convins că va lua examenul. Nu avu nici o problemă cu întrebările scrise și în timpul examenului practic se delectă de-a dreptul, făcând toate contrablestemele și vrăjile defensive chiar în fața lui Umbridge, care privea calmă de lângă ușa dublă ce dădea în holul de intrare.

– Ah, felicitări! strigă profesorul Tofty, care îl examina iar pe Harry, când acesta făcu o Vrajă perfectă de Alungare a unui Bong. Într-adevăr, foarte bine! Ei bine, cred că asta este tot, Potter... doar dacă...

Se aplecă puțin înainte.

– Am auzit, de la bunul meu prieten Tiberius Ogden, că poți crea un Patronus? Pentru un punct în plus...?

Harry ridică bagheta, se uită direct la Umbridge și și-o imagină concentrată.

– *Expecto patronum!*

Cerbul său argintiu țâșni din vârful baghetei și merse în galop de la un capăt la altul al sălii. Toți examinatorii se uitară în jur pentru a-i urmări drumul, iar după ce animalul se dizolvă în ceața argintie, profesorul Tofty aplaudă entuziasmat cu mâinile sale noduroase, cu venele bine conturate.

– Minunat! zise el. Foarte bine, Potter, poți să pleci!

Când Harry trecu pe lângă Umbridge, lângă ușă, li se întâlniră privirile. În colțurile gurii ei mari și subțiri exista un surâs răuvoitor, dar lui nu îi păsă. În cazul în care nu se

înșela (iar dacă da, nu avea de gând să îi spună nimănui), tocmai luase un „Remarcabil" la N.O.V.

Vineri, Harry și Ron avură o zi liberă în timp ce Hermione dădu examen la Runele Antice, și, având în vedere că aveau tot sfârșitul de săptămână înaintea lor, își permiseră să facă o pauză de recapitulări. Se întinseră și căscară în dreptul ferestrei deschise, prin care intra aerul cald de vară, în timp ce jucau șahul vrăjitorilor. Harry îl văzu pe Hagrid în depărtare, predând unei clase la marginea Pădurii. Încercă să-și dea seama ce creaturi examinau - crezu că erau unicorni, pentru că băieții păreau să stea puțin mai în spate - când se deschise gaura portretului și Hermione trecu prin ea, părând foarte prost dispusă.

- Cum a fost la Rune? zise Ron, căscând și întinzându-se.

- Am tradus greșit *ehwaz,* zise Hermione mânioasă. Înseamnă parteneriat, nu apărare; l-am încurcat cu *eihwaz.*

- Mă rog, zise Ron leneș, este o singură greșeală, nu-i așa, tot o să iei...

- Ah, taci din gură! zise Hermione supărată. Poate să fie greșeala care face diferența între un examen luat și unul picat. Mai mult, cineva a mai pus un Niffler în biroul lui Umbridge. Nu știu cum au trecut de ușa aia nouă, dar tocmai am fost acolo și Umbridge urlă din toți rărunchii - se pare că a încercat s-o muște de picior...

- Foarte bine, ziseră Harry și Ron într-un glas.

- Nu este foarte bine! zise Hermione cu patimă. Crede că Hagrid e de vină, țineți minte? Și nu vrem ca Hagrid să fie dat afară!

- Acum predă; nu poate să dea vina pe el, spuse Harry, făcând un gest spre fereastră.

- Ah, Harry, ești atât de naiv uneori. Tu chiar crezi că Umbridge va aștepta să aibă dovezi? zise Hermione, din cale-afară de nervoasă, după care se duse ca o furtună spre dormitorul fetelor, trântind ușa după ea.

- O fată de zahăr, cu o fire atât de dulce, spuse Ron foarte încet, împingându-și regina ca să-i ia unul dintre caii lui Harry.

Proasta dispoziție a Hermionei dură cea mai mare parte a sfârșitului de săptămână, deși lui Harry și Ron le fu ușor să o ignore, având în vedere că petrecură aproape toată sâmbăta și duminica recapitulând la Poțiuni pentru luni - examenul pe care Harry îl așteptase fără nici o tragere de inimă - și despre care era sigur că va pune capăt ambițiilor sale de a deveni Auror. Într-adevăr, lucrarea i se păru grea, deși se gândi că ar fi putut să ia note maxime la întrebarea despre Polipoțiune; putu să-i descrie efectele cu exactitate, după ce o băuse în anul doi fără să aibă voie.

Examenul practic de după-amiază nu fu atât de rău pe cât se așteptase. Dat fiind că Plesneală lipsi de la eveniment, descoperi că fu mult mai relaxat decât de obicei când făcu poțiunea. Neville, care stătea foarte aproape de Harry, părea la rândul lui mai fericit decât îl văzuse Harry vreodată la orele de Poțiuni. Când profesoara Marchbanks zise, „Îndepărtați-vă de ceaune, vă rog, examenul a luat sfârșit", Harry astupă termosul cu mostra, simțind că, deși nu era posibil să nu fi obținut o notă bună izbutise, cu puțin noroc, să nu pice.

- Mai sunt doar patru examene, zise Parvati Patil sfârșită, în timp ce se îndreptau spre camera comună a Cercetașilor.

- *Doar!* spuse Hermione tăios. Eu am Aritmanție și probabil că este cea mai grea materie dintre toate!

Nimeni nu fu atât de nesăbuit încât să-i dea o replică, așa că nu putu să-și verse nervii pe nici unul dintre ei și se mulțumi să se certe cu niște elevi din primul an pentru că râdeau prea tare în camera de zi.

Harry decise să se comporte bine la examenul de Grijă față de Creaturile Magice de marți, ca să nu îl dezamăgească pe Hagrid. Examenul practic avu loc după-amiaza pe peluza de la marginea Pădurii Interzise, unde elevilor li se ceru să identifice corect Knarlul ascuns printre doisprezece arici (șmecheria era să le oferi lapte pe rând: Knarlii, ființe extrem de suspicioase, ai căror spini aveau multe proprietăți magice, o luau de obicei razna din cauza a ceea ce lor li se părea o tentativă de a-i otrăvi); apoi să arate mânuirea

corectă a unui Apărarc; să hrănească și să curețe un Crab de Foc fără să aibă parte de arsuri grave; și să aleagă, dintr-o varietate de mâncăruri, regimul pe care i l-ar prescrie unui unicorn bolnav.

Harry îl văzu pe Hagrid uitându-se neliniștit pe fereastra colibei sale. Când examinatorul lui Harry, de data acesta o vrăjitoare scundă și dolofană, îi zâmbi și îi spuse că putea să plece, îi făcu semn lui Hagrid că totul era bine, înainte să se întoarcă la castel.

Lucrarea teoretică de la Astronomie de miercuri dimineața decurse destul de bine. Harry nu fu convins că nimerise corect numele tuturor ciclurilor lunare ale lui Jupiter, dar cel puțin era sigur că nici unul dintre ele nu era acoperit de o gaiță. Trebuiră să aștepte până seara examenul practic de Astronomie; în schimb, după-amiaza fu dedicată Prezicerilor despre Viitor.

Chiar și după așteptările modeste ale lui Harry la Preziceri despre Viitor, examenul decurse foarte rău. Ar fi putut la fel de bine să încerce să vadă imagini mișcătoare pe birou decât în globul de cristal care se încăpățâna să rămână pustiu; se pierdu cu totul la cititul în frunze de ceai, declarând că se părea că profesoara Marchbanks va întâlni cât de curând un străin brunet, rotund și slinos, după care puse capac întregului fiasco, încurcând linia vieții cu cea a minții în palma ei și informând-o că ar fi trebuit să moară marțea trecută.

– Păi, eram pregătiți să picăm la asta, zise Ron sumbru când coborâră scara de marmură.

Tocmai îl făcuse pe Harry să se simtă puțin mai bine, spunându-i că îi descrisese examinatorului cu lux de amănunte un bărbat urât, cu un neg pe nas, din globul său de cristal, doar pentru a-și ridica privirea și a descoperi că descrisese reflecția examinatorului.

– Nu ar fi trebuit să fi ales cursul ăsta de la bun început, spuse Harry.

– Totuși, cel puțin acum putem să renunțăm la el.

– Da, spuse Harry. Nu mai trebuie să ne prefacem că ne

pasă ce se întâmplă când se împrietenesc prea tare Jupiter cu Uranus.

– Și de acum înainte, nu îmi mai pasă dacă în frunzele mele de ceai scrie „mori, Ron, mori" – nu mă uit la ele decât când sunt la gunoi, acolo unde le e locul.

Harry râse tocmai când Hermione se apropie în fugă din spatele lor. Harry se opri imediat din râs, ca să n-o supere.

– Cred că am făcut bine la Aritmanție, spuse ea, iar Harry și Ron răsuflară amândoi ușurați. Mai avem să ne uităm peste hărțile cerului înainte de cină...

Când ajunseră în vârful Turnului de Astronomie la ora unsprezece, descoperiră că era o noapte perfectă pentru privit cerul: senină și fără strop de vânt. Domeniul era scăldat în lumina argintie a lunii și aerul era puțin cam răcoros. Fiecare dintre ei își pregăti telescopul și, când profesoara Marchbanks dădu semnalul, începură să umple harta goală a cerului pe care o primiseră.

Profesoara Marchbanks și profesorul Tofty se plimbară printre ei, urmărindu-i cum notau pozițiile precise ale stelelor și ale planetelor pe care le observau. Era o liniște totală, în afară de foșnitul pergamentelor, de scârțâitul ocazional al unui telescop când era fixat pe suport și de scrijelitul multor pene. Trecu o jumătate de oră, apoi o oră; pătrățelele de lumină aurie reflectată care dansau dedesubt, pe pământ, începură să dispară, în timp ce sfeșnicele care luminau ferestrele castelului se stingeau.

Însă, după ce Harry completă constelația Orion pe harta sa, ușa dublă de la intrarea în castel se deschise direct sub parapetul unde se afla, astfel încât lumina se revărsă pe treptele de piatră până peste peluză. Harry se uită în jos, în timp ce schimba puțin poziția telescopului, și văzu cinci sau șase siluete alungite mergând pe iarba bine luminată, înainte ca ușa să se închidă și domeniul să redevină o mare de întuneric.

Harry se uită iar prin telescop și reglă claritatea, examinând acum planeta Venus. Se uită la hartă ca să noteze planeta, dar ceva îi atrase atenția; oprindu-se cu pana suspendată deasupra

pergamentului, scrută domeniul întunecat și văzu șase siluete traversând peluza. Dacă nu s-ar fi mișcat, și dacă lumina lunii nu le-ar fi argintat crestetele, nu le-ar fi putut deosebi de pământul întunecat pe care mergeau. Chiar și de la distanța aceasta, Harry avu sentimentul bizar că recunoștea mersul persoanei celei mai bondoace dintre ele, care părea să conducă grupul.

Nu pricepea de ce ieșea Umbridge la plimbare după miezul nopții, și nu oricum, ci însoțită de cinci persoane. Apoi cineva tuși în spatele lui, iar el își aminti că era în mijlocul unui examen. Uitase cu totul de poziția lui Venus. Lipindu-și ochiul de telescop, o regăsi și fu iar pe cale să o noteze pe hartă când, cu urechile ciulite după orice sunet, auzi un ciocănit în depărtare care răsună pe domeniul pustiu, urmat imediat de lătratul înăbușit al unui câine mare.

Ridică privirea, cu inima bătându-i cu putere. Ferestrele lui Hagrid erau luminate și oamenii pe care îi observase traversând peluza erau acum conturați în dreptul lor. Ușa se deschise și Harry văzu limpede șase siluete bine definite trecând pragul. Apoi ușa se închise din nou și se făcu liniște.

Harry se simți foarte neliniștit. Se uită în jur, ca să vadă dacă Ron sau Hermione observaseră și ei același lucru, dar profesoara Marchbanks trecu chiar în clipa aceea prin spatele lui și, nevoind să pară că se uita pe furiș la lucrările altora, Harry se aplecă grăbit peste harta sa celestă și pretinse că adăuga date, în timp ce se uita de fapt la coliba lui Hagrid. Acum siluetele se mișcau dintr-un capăt în altul al colibei, întunecând temporar ferestrele.

Simți ochii profesoarei Marchbanks ațintiți pe ceafa lui și își lipi iar ochiul de telescop, uitându-se la luna a cărei poziție o înregistrase cu o oră înainte, dar, când profesoara Marchbanks se îndepărtă, auzi un răcnet dinspre coliba din depărtare, care răsună în noapte, ajungând direct în vârful Turnului de Astronomie. Mai mulți elevi din jurul lui Harry își abandonară telescoapele și priviră în schimb spre coliba lui Hagrid.

Profesorul Tofty tuși încă o dată scurt și sec.

– Hai, încercați să vă concentrați, fetelor și băieților, zise el cu blândețe.

Cei mai mulți se întoarseră la telescoape. Harry privi în stânga. Hermione se uită încremenită la coliba lui Hagrid.

– Ăă – mai aveți douăzeci de minute, spuse profesorul Tofty.

Hermione tresări și se întoarse imediat la harta celestă; Harry își coborî privirea spre a lui și observă că notase greșit planeta Venus, confundând-o cu Marte. Se aplecă să o corecteze.

Se auzi un *BANG* puternic dinspre domeniu. Mai mulți strigară „Au!", căci se loviră cu capătul telescopului peste nas când se grăbiră să vadă ce se întâmpla dedesubt.

Ușa lui Hagrid se deschise la perete și ceilalți îl văzură foarte bine la lumina care se revărsa din colibă, o siluetă masivă, răcnind și agitându-și pumnii, înconjurată de șase oameni, care, judecând după firele de lumină roșie pe care le aruncau asupra ei, păreau să încerce s-o Împietrească.

– Nu! strigă Hermione.

– Draga mea! spuse profesorul Tofty pe un ton scandalizat. Suntem la un examen!

Însă nimeni nu mai era atent câtuși de puțin la hărțile cerului. Încă zburau raze de lumină roșie lângă coliba lui Hagrid, și totuși, păreau să ricoșeze din el; Hagrid era încă în picioare, nemișcat, și se lupta din câte vedea Harry. Pe domeniu răsunară strigăte și urlete, iar un bărbat strigă:

– Fii rațional, Hagrid!

Hagrid răcni:

– La naiba cu rațiunea, nu mă lua așa, Dawlish!

Harry văzu mica siluetă a lui Colț cum încerca să-l apere pe Hagrid, sărind întruna pe vrăjitorii din jurul lui, până când una dintre Vrăjile de Împietrire îl atinse și căzu la pământ. Hagrid scoase un urlet de furie, îl ridică în aer pe vinovat și îl aruncă; bărbatul zbură la vreo doi metri și nu se mai ridică. Hermione icni, acoperindu-și gura cu ambele

mâini; Harry se uită la Ron și văzu că și el părea speriat. Nici unul dintre ei nu îl mai văzuse vreodată pe Hagrid supărat de-adevăratelea.

– Uite! chițăi Parvati, care se apleca peste parapet și arăta spre poalele castelului, unde se deschisese iar ușa de la intrare.

Pe domeniul întunecat se revărsă un nou val de lumină și o singură umbră lungă, neagră, străbătea acum peluza.

– Haideți! zise profesorul Tofty neliniștit. Să știți că mai aveți doar șaisprezece minute!

Însă nimeni nu îi acordă nici cea mai mică atenție: o urmăreau cu toții pe persoana care alerga spre încăierarea care se încinsese lângă coliba lui Hagrid.

– Cum îndrăzniți? strigă silueta, în timp ce fugea. Cum îndrăzniți!

– E McGonagall! șopti Hermione.

– Lăsați-l în pace! Lăsați-l în pace, am spus! se auzi vocea profesoarei McGonagall în noapte. Din ce motiv îl atacați? Nu a făcut absolut nimic ca să justifice o asemenea...

Hermione, Parvati și Lavender țipară toate trei. Siluetele din jurul colibei lui Hagrid aruncară nu mai puțin de patru Vrăji de Împietrire asupra profesoarei McGonagall. La jumătatea distanței dintre colibă și castel, razele roșii se întâlniră asupra ei; pentru o clipă deveni luminoasă și radie o culoare roșie, stranie, apoi căzu imediat la pământ, pe spate, se lovi de sol cu putere și nu se mai mișcă.

– Himere sălbatice! strigă profesorul Tofty, care părea să fi uitat și el cu totul de examen. Fără nici un avertisment! Ce comportament barbar!

– LAȘILOR! urlă Hagrid.

Vocea ajunse limpede până în vârful turnului, și alte câteva lumini se aprinseră la loc în castel. LAȘI AFURISIȚI! LUAȚI ASTA, ȘI ASTA...

– Vai de mine... icni Hermione.

Hagrid le dădu doi pumni masivi atacatorilor care se aflau cel mai aproape de el; judecând după prăbușirea lor imediată, își pierduseră cunoștința. Harry îl văzu pe Hagrid

aplecându-se și crezu că fusese până la urmă învins de vrajă. Dar, din contră, în clipa următoare Hagrid se ridică din nou în picioare, având în spate ceea ce părea să fie un sac - abia pe urmă Harry realiză că avea pe umeri trupul inert al lui Colț.

- Prindeți-l, prindeți-l! strigă Umbridge, dar ultimul ajutor care îi rămăsese părea foarte reticent să intre în raza de acțiune a pumnilor lui Hagrid.

Mai mult, se dădea înapoi așa de repede, încât se împiedică de unul dintre colegii lui care își pierduseră cunoștința și căzu. Hagrid se întorsese deja și o luase la fugă avându-l pe Colț atârnat după gât. Umbridge aruncă o ultimă Vraja de Împietrire după el, dar îl ratã, iar Hagrid, alergând cu viteză maximă spre porțile îndepărtate, dispăru în noapte.

Urmă o tăcere cutremurătoare, care dură un minut cât o veșnicie, în timp ce toți se uitau cu gura căscată spre domeniu. Apoi vocea profesorului Tofty spuse șters:

- Ăă... mai aveți cinci minute.

Deși umpluse doar două treimi din harta cerului, Harry își dorea cu disperare ca examenul să se termine. Când în sfârșit acest lucru se întâmplă, el, Ron și Hermione își băgară grăbiți telescoapele în huse și coborâră în fugă scara în spirală. Nici unul dintre elevi nu se ducea la culcare; vorbeau toți cu voce tare și plini de entuziasm, la capătul scărilor, despre scena la care fuseseră martori.

- Femeia aia malefică! icni Hermione, aproape sugrumată de furie. Să încerce să îl ia pe Hagrid prin surprindere în toiul nopții!

- E evident că a vrut să evite încă o scenă ca aceea cu Trelawney, spuse Ernie Macmillan cu înțelepciune, alăturându-li-se pe furiș.

- Hagrid s-a descurcat bine, nu? spuse Ron, mai degrabă alarmat decât impresionat. Cum de au ricoșat de pe el toate vrăjile alea?

- Probabil că de la sângele de uriaș, spuse Hermione tulburată. Este foarte greu să Împietrești un uriaș, sunt ca trolii, foarte rezistenți... dar biata doamnă profesoară McGo-

nagall... patru Vrăji de Împietrire direct în piept și nu mai e nici ea tocmai tânără, nu-i așa?

– Groaznic, groaznic, spuse Ernie, clătinând dezaprobator din cap. Ei bine, eu mă duc să mă culc. Noapte bună.

Elevii din jurul lor se îndepărtau încet, vorbind în continuare înfrigurați despre ceea ce văzuseră.

– Cel puțin nu au reușit să-l ducă pe Hagrid în Azkaban, zise Ron. Presupun că s-a dus să i se alăture lui Dumbledore, nu-i așa?

– Cred că da, spuse Hermione, gata să se pună pe plâns. Ah, e îngrozitor, chiar am crezut că Dumbledore se va întoarce cât de curând, dar acum l-am pierdut și pe Hagrid.

Se târâră înapoi în camera de zi a Cercetașilor, pe care o găsiră plină. Agitația de pe domeniu alertase câțiva oameni, care se grăbiseră să-și trezească prietenii. Seamus și Dean, care sosiseră înaintea lui Harry, Ron și Hermione, le povesteau acum tuturor ce văzuseră și auziseră din vârful Turnului de Astronomie.

– Dar de ce să-l dea afară pe Hagrid acum? întrebă Angelina Johnson, clătinând din cap. Nu este aceeași situație ca la Trelawney; a predat mult mai bine ca de obicei anul ăsta!

– Umbridge îi urăște pe semioameni, spuse Hermione cu amărăciune, prăbușindu-se pe un scaun. A vrut dintotdeauna să-l dea afară pe Hagrid.

– Și a crezut că Hagrid îi punea Nifflerii în birou, interveni Katie Bell.

– Ah, la naiba, zise Lee Jordan, acoperindu-și gura. Eu i-am pus Niffleri în birou. Fred și George mi-au lăsat câțiva; i-am făcut să intre plutind pe fereastra ei.

– Oricum l-ar fi dat afară, spuse Dean. Era prea apropiat de Dumbledore.

– Așa este, zise Harry, cufundându-se într-un fotoliu de lângă cel al lui Hermione.

– Sper doar că profesoara McGonagall e teafără, zise Lavender cu ochii în lacrimi.

– Au adus-o înapoi la castel, am văzut pe fereastra de la

dormitor, zise Colin Creevey. Nu arăta foarte bine.

– O s-o vindece doamna Pomfrey, spuse Alicia Spinnet hotărâtă. Până acum nu a dat greș cu nimeni.

Se făcu aproape patru dimineața înainte să se elibereze camera de zi. Harry era perfect treaz; îl măcina imaginea lui Hagrid alergând în noapte; era atât de supărat pe Umbridge, încât nu putea să găsească o pedeapsă destul de aspră pentru ea, deși sugestia lui Ron de a o servi ca mâncare unui Homar Exploziv cu capă era demnă de admirație. Adormi contemplând planuri de răzbunare teribile și se trezi trei ore mai târziu, simțindu-se extrem de obosit.

Ultimul examen, cel la Istoria Magiei, urma să aibă loc abia după-amiază. Harry și-ar fi dorit mult să se culce la loc după micul dejun, însă contase pe dimineața aceea pentru o mică recapitulare de ultimă oră, așa că stătu cu capul în mâini lângă o fereastră din camera de zi, încercând din răsputeri să nu adoarmă, cât timp citi o parte din stiva de notițe de un metru înălțime pe care i le împrumutase Hermione.

Cei din anul cinci intrară în Marea Sală la ora două și se așezară în fața subiectelor de examen puse cu fața în jos. Harry se simțea epuizat. Nu vroia decât să termine cu asta, ca să poată să se ducă la culcare; a doua zi, el și Ron aveau să se ducă pe terenul de vâjthaț, să zboare pe mătura lui Ron și să se bucure fiindcă scăpaseră de recapitulare.

– Întoarceți subiectele, zise profesoara Marchbanks din fața sălii, întorcând clepsidra uriașă. Puteți să începeți.

Harry se uită fix la prima întrebare. Trecură câteva secunde până când își dădu seama că nu înțelesese un cuvânt; atenția îi fu atrasă de o viespe care zumzăia lângă una dintre ferestrele înalte. Încet, fără tragere de inimă, începu să scrie răspunsul.

Îi era foarte greu să își amintească numele și încurca datele întruna. Pur și simplu sări peste întrebarea numărul patru *(După părerea ta, legislația baghetelor a condus sau a contribuit la prevenirea mai eficientă revoltelor goblinilor din secolul al optsprezecelea?),* cu gândul că se va întoarce la ea la

sfârșit, dacă va mai avea timp. Știuse întrebarea numărul cinci *(Cum a fost încălcat Statutul de Tăinuire în 1749 și ce măsuri au fost luate pentru a împiedica repetarea acestui fapt?)*, dar îl măcina bănuiala că sărise peste niște elemente importante; avea impresia că vampirii apăreau și ei pe undeva prin poveste.

Căută mai încolo o întrebare la care să poată răspunde cu siguranță și ochii i se fixară asupra întrebării numărul zece: *Care au fost circumstanțele care au condus la formarea Confederației Internaționale a Vrăjitorilor și de ce vrăjitorii din Liechtenstein au refuzat să facă parte din ea?*

Știu asta, își zise Harry, deși creierul îi era adormit și vlăguit. Vedea imaginea titlului, scris de Hermione: *Formarea Confederației Internaționale a Vrăjitorilor...* Citise notițele cu pricina chiar în dimineața aceea.

Începu să scrie, ridicându-și ochii din când în când ca să se uite la clepsidra mare de pe biroul de lângă profesoara Marchbanks. Stătea chiar în spatele lui Parvati Patil, al cărei păr lung și negru cădea până peste spătar. O dată sau de două ori se trezi uitându-se la reflexele aurii care străluceau pe el când își mișca puțin capul, și trebui să și-l clatine el însuși ca să se limpezească.

... primul Mugwump suprem al Confederației Internaționale a Vrăjitorilor a fost Pierre Bonaccord, dar numirea sa a fost contestată de comunitatea vrăjitorească din Liechtenstein, pentru că...

Peste tot în jurul lui Harry, penele scrijeleau pe pergamente ca niște șobolani care scormoneau și zgâriau. Soarele îi bătea cu putere în ceafă. *Ce făcuse Bonaccord de-i jignise pe vrăjitorii din Liechtenstein?* Harry avea impresia că era ceva în legătură cu trolii... se uită iar în gol la capul lui Parvati. Dacă ar putea să practice Legilimanția, să deschidă o fereastră în ceafa ei și să vadă ce făcuseră trolii ca să creeze o prăpastie între Pierre Bonaccord și Liechtenstein...

Harry închise ochii și își ascunse chipul în mâini, astfel încât roșul aprins al pleoapelor sale se făcu negru și rece. Bonaccord dorise să oprească vânarea trolilor și le conferise

drepturi... dar Liechtenstein avea probleme cu un trib de troli de munte deosebit de sângeroși... asta era.

Deschise ochii; îl usturară și-i lăcrimară când văzu pergamentul alb, strălucitor. Încet, scrise două rânduri despre troli, iar apoi le reciti. Nu părea ceva foarte informativ și detaliat, și totuși, era convins că notițele lui Hermione despre Confederație se întindeau pe pagini întregi.

Închise ochii din nou, încercând să le vadă, să-și aducă aminte... Confederația avusese prima întâlnire în Franța, da, scrisese deja despre asta...

Goblinii încercaseră să vină, dar fuseseră excluși... scrisese și despre asta...

Nimeni din Liechtenstein nu voise să vină...

Gândește-te, își spuse el, cu chipul în mâini, în timp ce în jurul lui penele scrijeleau răspunsuri interminabile, iar nisipul se scurgea în clepsidra din față...

Mergea iar de-a lungul coridorului răcoros și întunecat către Departamentul Misterelor, cu pași hotărâți și consecvenți, luând-o din când în când la fugă, decis să ajungă în sfârșit la destinație... Ușa neagră se deschise în fața lui ca de obicei, iar el se trezi în camera circulară cu multe uși...

Traversă imediat podeaua de piatră și trecu de a doua ușă... pe pereți și pe podea erau petice jucăușe de lumină și se auzea clinchetul acela mecanic, dar nu avea timp să exploreze, trebuia să se grăbească...

Parcurse în fugă distanța până la a treia ușă, care se deschise de perete ca celelalte... Iarăși era într-o clădire de mărimea unei catedrale, plină de rafturi și sfere de sticlă... acum inima îi bătea foarte repede... de data acesta avea să ajungă acolo... în dreptul numărului nouăzeci și șapte, o luă la stânga și merse grăbit pe coridorul încadrat de două rânduri...

Dar chiar la capăt văzu o siluetă doborâtă, formă neagră, care se mișca la podea ca un animal rănit... stomacul lui Harry se strânse de frică... și de bucurie...

O voce îi părăsi buzele - o voce stridentă, rece, golită de orice bunătate umană...

– Ascultă-mă... hai, îndreapt-o în jos... eu nu o pot atinge... dar tu poți...

Silueta neagră de pe podea se mișcă puțin. Harry văzu o mână albă cu degete lungi, care țineau strâns o baghetă ridicându-se în continuarea propriului braț... auzi vocea stridentă și rece spunând *„Crucio!"*

Bărbatul de pe podea scoase un strigăt de durere și încercă să se ridice, dar căzu pe spate, zvârcolindu-se. Harry râse. Ridică bagheta, blestemul se destrămă, iar silueta gemu și rămase nemișcată.

– Lordul Cap-de-Mort așteaptă...

Foarte încet, cu brațele tremurându-i, bărbatul de pe podea își ridică umerii cu câțiva centimetri și își înălță capul. Chipul îi era pătat de sânge și totuși, rigid și sfidător...

– Va trebui să mă omori, șopti Sirius.

– Fără îndoială că o voi face până la urmă, spuse vocea rece. Dar mai întâi mi-o vei aduce, Black... crezi că asta de până acum a fost durere? Mai gândește-te... avem ore întregi înainte și nu e nimeni care să te audă țipând...

Dar cineva țipă când Cap-de-Mort își coborî iar bagheta; cineva urlă și căzu de pe un birou fierbinte pe podeaua rece de piatră; Harry se trezi când se lovi de pământ, țipând în continuare, cu cicatricea arzându-l, în timp ce Marea Sală exploda peste tot în jurul lui.

– CAPITOLUL XXXII –

IEȘIREA DIN FOC

– Nu mă duc... nu e nevoie să mă duc în aripa spitalului... nu vreau...

Bâiguia în timp ce încerca să se îndepărteze de profesorul Tofty, care se uita la Harry foarte îngrijorat, după ce îl ajutase și îl dusese în holul de intrare, în timp ce toți elevii din jur se holbau la ei.

– Sunt... sunt bine, domnule, bolborosi Harry, ștergându-și sudoarea de pe față. Sincer... doar am adormit... am avut un coșmar...

– Tensiunea examenelor, spuse vrăjitorul bătrân cu compasiune, bătându-l pe Harry pe umăr. Se mai întâmplă, tinere, se mai întâmplă! Acum, un pahar de apă răcoritor și poate că vei reuși să te întorci în Marea Sală, ce zici? Examenul aproape că s-a încheiat, dar crezi c-ai putea să termini fără probleme ultimul răspuns?

– Da, spuse Harry înfrigurat. Adică... nu... am făcut... am făcut cam tot ce am putut, cred...

– Foarte bine, foarte bine, zise vrăjitorul bătrân cu blândețe. Mă duc să îți iau lucrarea și te sfătuiesc să te duci frumușel și să te întinzi.

– Așa voi face, spuse Harry, încuviințând din cap cu putere. Vă mulțumesc mult.

În clipa în care călcâiele bătrânului dispărură dincolo de pragul Marii Săli, Harry urcă în fugă scara de marmură, alergă atât de repede de-a lungul holurilor, încât portretele pe lângă care trecu murmurară niște reproșuri, mai urcă niște etaje și până la urmă intră ca un uragan pe ușa dublă

a aripii spitalului, făcând-o pe doamna Pomfrey – care îi dădea să înghită lui Montague un lichid albastru strălucitor cu lingura – să țipe speriată.

– Potter, ce naiba faci?

– Trebuie să o văd pe doamna profesoară McGonagall, îngăimă Harry, cu răsuflarea tăiată. Acum... este urgent!

– Nu este aici, Potter, zise doamna Pomfrey cu tristețe. A fost transferată în dimineața asta la Sf. Mungo. Patru Vrăji de Împietrire direct în piept la vârsta ei? Este un miracol că nu au omorât-o.

– A... plecat? zise Harry șocat.

Se sună de pauză în afara salonului și auzi obișnuitul zgomot îndepărtat al elevilor care se revărsau pe holurile de deasupra și dedesubtul lui. Rămase perfect nemișcat, uitându-se la doamna Pomfrey. Groaza i se cuibărea în suflet.

Nu mai avea cui să spună. Dumbledore plecase, Hagrid la fel, dar își imaginase mereu că profesoara McGonagall va fi acolo, irascibilă și intransigentă, de acord, dar putându-se baza pe ea, prezentă întotdeauna unde era nevoie...

– Nu mă mir că ești șocat, Potter, zise doamna Pomfrey, cu un fel de aprobare aprigă pe chip. De parcă unul dintre ei ar fi putut să o Împietrească pe Minerva McGonagall la lumina zilei! Lașitate, asta a fost... o lașitate de ultimă speță... dacă nu mi-ar păsa de ce ați păți voi, elevii, fără mine, aș demisiona în semn de protest.

– Da, spuse Harry cu o voce albă.

Ieși ca în transă din aripa spitalului, pe coridorul aglomerat unde rămase, strivit de mulțime, cu panica luând proporții în corpul său, ca un fum otrăvitor, astfel încât mintea i se încețoșa, iar el nu își dădea seama ce trebuia să facă...

Ron și Hermione, zise o voce din mintea sa.

Fugea iar, dându-i la o parte pe elevi, ignorându-le protestele furioase. Coborî ca vântul două etaje și ajunse în capul scării de marmură, când îi văzu apropiindu-se grăbiți de el.

– Harry! zise Hermione imediat, părând foarte speriată. Ce s-a întâmplat? Ai pățit ceva? Ești bolnav?

– Unde ai fost? întrebă Ron.

– Veniți cu mine, zise Harry repede. Hai, trebuie să vă spun ceva.

Îi conduse pe coridorul de la primul etaj, uitându-se pe ușă, și găsi în cele din urmă o clasă liberă în care se năpusti, închizând ușa după Ron și Hermione imediat după ce intrară și lipindu-se de ea, cu fața spre interior.

– Cap-de-Mort l-a prins pe Sirius.

– Poftim?

– Cum de...?

– Am văzut. Chiar acum. Am adormit în timpul examenului.

– Dar... dar unde? Cum? spuse Hermione, albă ca varul.

– Nu știu cum, spuse Harry. Dar știu exact unde. Există o cameră în Departamentul Misterelor plină de rafturi înțesate cu niște mingiuțe de sticlă, iar ei sunt la capătul rândului nouăzeci și șapte... încearcă să-l folosească pe Sirius ca să ia cine știe ce de-acolo... îl torturează... au spus că până la urmă o să-l omoare!

Harry descoperi că îi tremurau vocea și genunchii. Se duse spre o bancă și se așeză, încercând să se controleze.

– Cum ajungem acolo? îi întrebă el.

Urmă o clipă de tăcere. Apoi Ron zise:

– Să... să ajungem acolo?

– Să ajungem la Departamentul Misterelor, ca să-l salvăm pe Sirius! zise Harry tare.

– Dar, Harry... zise Ron încet.

– Ce? Ce e? spuse Harry.

Nu înțelegea de ce se uitau amândoi cu gura căscată la el, ca și când le-ar fi cerut ceva irațional irațional.

– Harry, zise Hermione destul de speriată... ăă... cum... cum a ajuns Cap-de-Mort în Ministerul Magiei fără să-și dea nimeni seama că e acolo?

– De unde să știu eu? făcu Harry. Întrebarea este cum o să ajungem *noi* acolo!

– Dar... Harry, gândește-te puțin, spuse Hermione făcând

un pas spre el, este ora cinci după-amiaza... Ministerul Magiei trebuie să fie plin de angajați... cum ar fi putut să intre Cap-de-Mort și Sirius fără să fie văzuți? Harry... probabil că sunt cei mai căutați vrăjitori din lume... Crezi că ar putea să intre neobservați într-o clădire plină de Aurori?

– Nu știu, Cap-de-Mort a folosit o Pelerină Invizibilă sau ceva de genul ăsta! strigă Harry. Oricum, Departamentul Misterelor a fost pustiu de fiecare dată când am fost...

– Tu nu ai fost niciodată acolo, Harry, spuse Hermione încet. Doar ai visat locul ăla, atâta tot.

– Nu sunt vise normale! îi strigă Harry în față, ridicându-se, făcând un pas spre ea și vrând să o scuture. Atunci cum explici ce s-a întâmplat cu tatăl lui Ron, ce a fost toată povestea aia, cum de am știut ce a pățit?

– Are dreptate, spuse Ron încet, uitându-se la Hermione.

– Dar este pur și simplu atât de... atât de puțin probabil! spuse Hermione disperată. Harry, cum Dumnezeu ar fi putut să-l prindă Cap-de-Mort pe Sirius, când el a fost tot timpul ăsta în Casa Cumplită?

– Sirius ar fi putut să cedeze și să vrea să iasă la aer, spuse Ron îngrijorat. De foarte mult timp își dorește cu disperare să iasă din casa aia...

– Dar de ce, insistă Hermione, de ce Dumnezeu ar vrea Cap-de-Mort să îl folosească pe Sirius ca să ia arma aia, sau ce-o fi?

– Nu știu, ar putea să existe o grămadă de motive! se răsti Harry la ea. Poate că lui Cap-de-Mort pur și simplu nu-i pasă dacă Sirius e rănit sau nu...

– Știi ceva, tocmai mi-a venit o idee, spuse Ron, coborându-și vocea. Fratele lui Sirius a fost un Devorator al Morții, nu este așa? Poate că i-a spus lui Sirius secretul pentru a lua arma!

– Da... și de asta Dumbledore își dorește atât de mult ca Sirius să fie închis tot timpul, spuse Harry.

– Ascultați-mă, îmi pare rău, strigă Hermione, dar nici unul dintre voi nu gândește logic și nu avem nici o dovadă, absolut nici o dovadă că Sirius și Cap-de-Mort sunt într-adevăr acolo...

– Hermione, i-a văzut Harry! spuse Ron, contrând-o pe neașteptate.

– În ordine, spuse ea, speriată și totuși hotărâtă, dar trebuie să spun că...

– Ce?

– E vorba de tine... și nu te critic, Harry! Dar... într-un fel... cum să zic, nu crezi că ai un fel de... de... problemă cu salvatul oamenilor? zise ea.

Harry se uită urât la ea.

– Cum adică, o „problemă cu salvatul oamenilor"?

– Păi... ai... continuă Hermione, mai neliniștită ca niciodată. Adică... anul trecut, de exemplu... în lac... în timpul turnirului... nu ar fi trebuit să... vreau să spun că nu ar fi trebuit s-o salvezi pe micuța Delacour... te-a luat puțin... valul...

Corpul lui Harry fu cuprins de un fior de mânie fierbinte și usturător. Cum putea să-i amintească tocmai acum de gafa aceea?

– Mă rog, a fost foarte frumos din partea ta, spuse Hermione repede, de-a dreptul îngrozită de expresia de pe chipul lui Harry, toți au fost de acord că ai făcut o faptă minunată...

– Foarte amuzant, spuse Harry cu o voce tremurândă, pentru că îmi amintesc perfect cum Ron mi-a zis că am pierdut timpul făcând pe eroul... asta crezi că se întâmplă acum? Crezi că vreau să fac iar pe eroul?

– Nu, nu, nu! spuse Hermione înspăimântată. Nu cred asta deloc!

– Ei bine, zi ce ai de zis, pentru că pierdem timpul! strigă Harry.

– Încerc să-ți spun... Cap-de-Mort te cunoaște, Harry! A dus-o pe Ginny în Camera Secretelor ca să o ademenească acolo, așa procedează, știe că ești... că ești genul de persoană care i-ar veni în ajutor lui Sirius! Dacă nu încearcă decât să te atragă în Departamentul Mis...?

– Hermione, nu contează dacă a făcut-o ca să mă aducă sau nu acolo. Au dus-o pe McGonagall la Sf. Mungo și n-a

mai rămas nimeni din Ordin la Hogwarts căruia să-i putem spune. Dacă nu mergem, Sirius e mort!

– Dar, Harry, dacă visul tău a fost... a fost doar atât, un vis?

Harry scoase un răcnet de frustrare. Hermione se îndepărtă de el cu un pas, din cale-afară de speriată.

– Nu înțelegi! strigă Harry la ea. Nu am coșmaruri, nu visez! Pentru ce crezi că a fost toată povestea cu Occlumanția, de ce crezi că a vrut Dumbledore să mă împiedice să văd toate astea? Pentru că sunt REALE, Hermione. Sirius este captiv, l-am văzut. L-a prins Cap-de-Mort și nu mai știe nimeni altcineva, iar asta înseamnă că suntem singurii care îl pot salva, și dacă nu vrei să o faci, foarte bine, mă duc singur, ai înțeles? Și dacă îmi aduc bine aminte, n-ai avut nimic împotriva „problemei mele cu salvatul oamenilor" când te-am salvat pe tine de Dementori, sau – se întoarse spre Ron – când am salvat-o pe sora ta de Vazilisc...

– Eu nu am zis niciodată că aș avea ceva împotrivă! spuse Ron cu patimă.

– Dar, Harry, tocmai tu ai spus-o, zise Hermione aprigă, Dumbledore a vrut să înveți să îți închizi mintea față de lucrurile astea. Dacă ai fi făcut Occlumanție cum trebuie, nu ai mai fi văzut niciodată...

– DACĂ TU CREZI CĂ O SĂ MĂ PORT CA ȘI CÂND NU AM VĂZUT NIMIC...

– Sirius ți-a zis că nu există nimic mai important decât să înveți să îți blochezi mintea!

– EI BINE, CRED CĂ AR ZICE ALTCEVA, DACĂ AR ȘTI CE AM VĂZUT...

Ușa clasei se deschise. Harry, Ron și Hermione se întoarseră imediat. Ginny intră cu un aer curios, urmată de Luna, care arăta ca de obicei de parcă ar fi plutit înăuntru din greșeală.

– Bună, zise Ginny nesigură. Am recunoscut vocea lui Harry. De ce țipi?

– Nu e treaba ta, spuse Harry aspru.

Ginny ridică din sprâncene.

– Nu e nevoie să vorbești pe tonul ăsta cu mine, spuse ea calmă, doar mă întrebam dacă pot să te ajut.

– Ei bine, nu poți, spuse Harry scurt.

– Să știi că ești cam nepoliticos, zise Luna senină.

Harry înjură și se întoarse cu spatele. Ultimul lucru din lume pe care și-l dorea acum era o conversație cu Luna Lovegood.

– Stai, spuse Hermione brusc. Stai... Harry, chiar ne pot ajuta.

Harry și Ron se uitară la ea.

– Fii atent, Harry, continuă fata, trebuie să stabilim dacă Sirius a părăsit cu adevărat sediul.

– Ți-am spus, am văzut...

– Harry, te implor, te rog frumos! spuse Hermione disperată. Te rog, hai să verificăm dacă Sirius nu-i acasă, înainte să o luăm la goană spre Londra. Dacă descoperim că nu e acolo, atunci jur că nu o să încerc să te opresc. Vin și eu, o să... o să fac orice ca să încerc să-l salvez.

– Sirius este torturat ACUM! strigă Harry. Nu avem timp de pierdut.

– Dar dacă este o păcăleală a lui Cap-de-Mort, Harry? Trebuie să verificăm, n-avem încotro.

– Cum? întrebă Harry. Cum să verificăm?

– O să trebuiască să folosim focul lui Umbridge ca să vedem dacă îl putem contacta, spuse Hermione, absolut îngrozită de acest gând. O s-o atragem iar pe Umbridge în altă parte, dar ne trebuie oameni care să stea de pază, și exact la asta or să ne ajute Ginny și Luna.

Deși era evident că se chinuia să înțeleagă ce se întâmpla, Ginny zise imediat, „Da, o facem", după care Luna întrebă:

– Când spui „Sirius", te referi la Stubby Boardman?

Nimeni nu îi răspunse.

– În ordine, îi spuse Harry agresiv lui Hermione, în ordine, dacă găsești un mod ca s-o facem repede, sunt de acord, dacă nu, mă duc chiar în clipa asta la Departamentul Misterelor.

– La Departamentul Misterelor? zise Luna, ușor surprin-

să. Dar cum vrei să ajungi acolo?

Harry o ignoră din nou.

– Bine, spuse Hermione, frângându-și mâinile și plimbându-se încolo și încoace printre bănci. Bine... păi... unul dintre noi trebuie să meargă, să o găsească pe Umbridge și... și s-o trimită într-o direcție greșită, ca să fie departe de birou. Ar putea să-i spună, știu eu, că Peeves face ceva îngrozitor, ca de obicei...

– O fac eu, spuse Ron imediat. O să-i spun că Peeves distruge sala de Transfigurare sau altceva de genul ăsta. Sala e la câțiva kilometri depărtare de biroul ei. Dacă stau să mă gândesc mai bine, probabil că l-aș putea convinge pe Peeves să o facă, dacă o să mă întâlnesc cu el pe drum.

Faptul că Hermione nu zise nimic despre distrugerea sălii de Transfigurare indica gravitatea situației.

– Bine, zise ea încruntată, continuând să se plimbe. Acum, trebuie să-i ținem pe elevi departe de biroul ei în timp ce intrăm, altfel sigur o să ne pârască vreun Viperin.

– Luna și cu mine putem să stăm la capetele holului, spuse Ginny prompt, și să le spunem celorlalți să nu meargă pe acolo, pentru că cineva a răspândit un gaz sugrumator.

Hermione păru surprinsă de cât de repede îi venise această minciună lui Ginny; aceasta ridică din umeri și zise:

– Fred și George plănuiau să o facă înainte să plece.

– Bine, spuse Hermione. Atunci, Harry, noi doi o să fim sub Pelerina Invizibilă și o să ne furișăm în birou. În felul ăsta o să poți vorbi cu Sirius...

– Nu este acolo, Hermione!

– Vreau să spun că o să poți să verifici dacă Sirius este sau nu acasă, în timp ce eu o să stau de pază. Nu cred că ar trebui să fii singur acolo, Lee a dovedit deja că fereastra nu este sigură, trimițând Nifflerii pe-acolo.

Cu toată furia și nerăbdarea, Harry înțelese că Hermione se oferise să meargă cu el în biroul lui Umbridge în semn de solidaritate și loialitate.

– Îți... mă rog, îți mulțumesc, bâigui el.

– În ordine, dar, chiar dacă facem toate astea, nu cred că o să putem să avem la dispoziție mai mult de cinci minute, spuse Hermione, ușurată că Harry dădea semne să fi acceptat planul. Nu dacă o să dăm peste Filch și nenorocitul ăla de Detașament Inchizitorial care bântuie peste tot.

– Cinci minute vor fi de ajuns, spuse Harry. Hai, să mergem...

– Acum? spuse Hermione șocată.

– Sigur că acum! spuse Harry supărat. Ce credeai, că o să așteptăm până după cină? Hermione, Sirius este torturat chiar în clipa asta!

– Aha, în... în regulă, spuse ea disperată. Du-te, ia-ți Pelerina Invizibilă și ne întâlnim la capătul holului lui Umbridge, da?

Harry nu răspunse, ci țâșni din cameră și începu să-și croiască drum prin mulțimea care se învârtea pe coridor. Două etaje mai sus, se întâlni cu Seamus și Dean, care îl salutară jovial și îi spuseră că plănuiau o sărbătorire a sfârșitului examenelor până a doua zi dimineață în camera de zi. Harry abia dacă îi auzi. Trecu prin gaura portretului, în timp ce ei încă se certau asupra a câte Berizero avea nevoie să ia de pe piața neagră și ieși pe aceeași gaură, având în geantă Pelerina Invizibilă și cuțitul lui Sirius, înainte ca ei să fi observat că îi părăsise.

– Harry vrei să participi și tu cu un galion? Harold Dingle zice că ar putea să ne vândă niște whisky-foc ...

Dar Harry alerga deja iar pe coridor, iar câteva minute mai târziu sări ultimele trepte ca să li se alăture lui Ron, Hermione, Ginny și Luna, strânși la capătul holului lui Umbridge.

– Le-am luat, gâfâi el. Așa, sunteți gata?

– În ordine, șopti Hermione în timp ce un grup de elevi gălăgioși din anul șase trecu pe lângă ei. Ron, tu du-te și fă-o pe Umbridge să plece... Harry și cu mine o să ne ascundem sub Pelerină și o să așteptăm până când o să avem cale liberă...

Ron se îndepărtă, părul său roșu aprins fiind vizibil chiar și la capătul holului; între timp, capul la fel de colorat al lui

Ginny se mișca printre elevii care se împingeau în jurul lor, mergând în direcția cealaltă, urmat de capul blond al Lunei.

– Treci aici, șopti Hermione, apucându-l pe Harry de încheietură și trăgându-l înapoi într-o nișă unde se afla un bust oribil de piatră al unui vrăjitor medieval, care vorbea singur pe o coloană. Ești... ești sigur că ești bine, Harry? Încă ești foarte palid.

– Sunt bine, spuse el scurt, scoțând repede Pelerina Invizibilă din ghiozdan.

Adevărul era că îl durea cicatricea, însă nu atât de tare încât să bănuiască faptul că Sirius primise deja o lovitură fatală de la Cap-de-Mort; îl duruse mult mai tare atunci când Cap-de-Mort îl pedepsise pe Avery...

– Vino, zise el. Aruncă Pelerina Invizibilă peste amândoi și rămaseră locului cu urechile ciulite, încercând să deslușească și altceva în afară de bombănelile în latină ale bustului din fața lor.

– Nu puteți să mergeți pe aici! le striga Ginny celorlalți. Nu, îmi pare rău, o să trebuiască să ocoliți pe scara circulară, cineva a răspândit gaz sugrumator pe-aici...

Auziră câțiva elevi care se plângeau, iar o voce morocănoasă zise:

– Eu nu văd nici un gaz.

– Asta pentru că este incolor, spuse Ginny pe o voce disperată și convingătoare, dar, dacă vrei să treci prin el, n-ai decât, atunci o să avem cadavrul tău ca dovadă pentru următorul idiot care n-o să ne creadă.

Încet, mulțimea se rări. Vestea despre gazul sugrumator părea să se fi răspândit; elevii nu o mai luau pe acolo. Când în sfârșit zona din jur fu destul de liberă, Hermione zise încet:

– Cred că mai bine de atât nu o să fie, Harry. Hai, să mergem.

O luară înainte, acoperiți de pelerină. Luna stătea cu spatele la ei, la capătul îndepărtat al holului. Când trecură pe lângă Ginny, Hermione șopti:

– Bravo... nu uita de semnal.

– Care este semnalul? șopti Harry, în timp ce se apropiau de ușa lui Umbridge.

– Refrenul „Weasley e al nostru rege", cântat tare, dacă văd că vine Umbridge, răspunse Hermione, în timp ce Harry băga lama cuțitului în crăpătura dintre ușă și perete.

Încuietoarea se deschise, iar ei intrară în birou. Pisoii de prost gust stăteau tolăniți în lumina de după-amiază târzie care le încălzea farfuriile, dar în rest biroul era la fel de inert și pustiu ca data trecută. Hermione răsuflă ușurată.

– Am crezut că ar putea să fi pus încă o măsură de siguranță după al doilea Niffler.

Își dădură jos Pelerina; Hermione se duse repede la fereastră și rămase într-un unghi mort, cercetând domeniul cu bagheta scoasă. Harry se năpusti spre șemineu, făcând niște flăcări verzi ca smaraldul să prindă viață acolo. Îngenunche repede, își bagă capul în focul jucăuș și strigă:

– Numărul doisprezece, Casa Cumplită!

Capul începu să i se învârtească exact ca și când s-ar fi dat jos dintr-o mașină a unui parc de distracții, deși genunchii îi rămaseră lipiți de podeaua rece a biroului. Ținu ochii bine închiși din cauza cenușii care vâjâia și, când se opri din învârtit, îi deschise și se trezi uitându-se la bucătăria lungă și rece din Casa Cumplită.

Nu era nimeni acolo. Se așteptase la asta, și totuși, nu era pregătit pentru valul incandescent de panică și groază care păru să-i cuprindă stomacul când văzu camera pustie.

– Sirius? întrebă el. Sirius, ești aici?

Vocea îi răsună în toată camera, însă nu primi nici un răspuns, în afara unui zgomot mic de picioare târșâite din dreapta focului.

– Cine-i acolo? strigă el, întrebându-se dacă nu era doar un șoarece.

Kreacher, spiridușul de casă, apăru pe furiș în câmpul lui vizual. Arăta de-a dreptul încântat dintr-un motiv anume, deși părea să fi suferit de curând niște răni destul de grave la ambele mâini, acoperite de bandaje.

– Este capul tânărului Potter în foc, informă Kreacher bucătăria goală, aruncând cu coada ochiului priviri ciudat de triumfătoare spre Harry. Oare de ce a venit, se întreabă Kreacher?

– Unde e Sirius, Kreacher? întrebă Harry.

Spiridușul de casă chicoti răgușit.

– Stăpânul a ieșit, Harry Potter.

– Unde s-a dus? Unde s-a dus, Kreacher?

Kreacher se mulțumi să râdă.

– Te avertizez! spuse Harry, fiind perfect conștient că posibilitatea de a-l pedepsi pe Kreacher era aproape nulă de pe poziția pe care era. Dar Lupin? Ochi-Nebun? Oricare dintre ei, e vreunul dintre ei aici?

– Nu e nimeni, în afară de Kreacher! spuse spiridușul vesel și, întorcându-se cu spatele la Harry, începu să meargă încet spre ușa de la capătul bucătăriei. Kreacher crede că va pălăvrăgi puțin cu stăpâna sa, acum, da, nu a mai avut ocazia de mult timp, stăpânul lui Kreacher l-a ținut departe de ea ...

– Unde s-a dus Sirius? strigă Harry după spiriduș. Kreacher, s-a dus la Departamentul Misterelor?

Kreacher încremeni. Harry abia putea să distingă ceafa capului său chel prin pădurea de picioare de scaune din fața lui.

– Stăpânul nu îi spune bietului Kreacher unde se duce, spuse spiridușul încet.

– Dar știi! strigă Harry. Nu-i așa? Știi unde este!

Urmă o clipă de tăcere, apoi spiridușul râse mai tare decât până atunci.

– Stăpânul nu se va mai întoarce de la Departamentul Misterelor! zise el vesel. Kreacher și stăpâna sa sunt din nou singuri!

Și se târî înainte și dispăru pe ușa către hol.

– Ești un...!

Însă înainte să poată rosti o singură înjurătură sau insultă, Harry simți o durere puternică în creștet; inhală o grămadă de cenușă și, înecându-se, se trezi tras înapoi printre flăcări, până când ajunse brusc să se uite în sus la chipul lat și palid al pro-

fesoarei Umbridge, care îl scosese din foc, trăgându-l de păr și dându-i acum capul pe spate cât putea de mult, de parcă ar fi vrut să-i taie gâtul.

– Crezi, șopti ea, dând capul lui Harry chiar și mai pe spate, astfel încât el se uita la tavan, că după doi Niffleri aveam de gând să mai las o ființă mică, mizerabilă și afurisită să intre în biroul meu fără să aflu? Am pus Vrăji cu Senzori Antifurt peste tot în jurul pragului după ce a intrat ultimul băiat nesăbuit. Ia-i bagheta, răcni ea la cineva pe care Harry nu îl văzu, dar simți o mână cotrobăind în buzunarul de la piept al robei și scoțându-i bagheta. Și pe a ei.

Harry auzi zgomotul unei încăierări lângă ușă și știu că și lui Hermione i se luase bagheta cu forța.

– Vreau să știu ce cauți în biroul meu, spuse Umbridge, scuturând pumnul cu care îl ținea de păr pe Harry, astfel încât băiatul se cutremură.

– Încercam... să îmi iau Fulgerul! spuse el răgușit.

– Mincinosule, zise profesoara și-l scutură iar de cap. Fulgerul tău este pus sub pază strictă la închisori, așa cum bine știi, Potter. Erai cu capul în focul meu. Cu cine comunicai?

– Cu nimeni... spuse Harry, încercând să se elibereze.

Simți cum mai multe fire de păr i se desprind de pielea capului.

– Mincinosule! strigă Umbridge.

Îl aruncă de lângă ea, făcându-l să se lovească de birou. Acum o văzu pe Hermione pironită de perete de către Milicent Bulstrode. Reacredință stătea sprijinit pe pervaz și rânjea, în timp ce arunca în sus bagheta lui Harry cu o mână și o prindea la loc.

Afară era agitație și intrară mai mulți Viperini masivi, ținându-i strâns pe Ron, Ginny, Luna și – spre uimirea totală a lui Harry – pe Neville, care era fixat de gât de Crabbe și părea să fie într-un pericol iminent de a se sufoca. Toți patru aveau călușuri în gură.

– I-am prins pe toți, spuse Warrington, împingându-l pe Ron cu putere în cameră. Ăsta, îl împunse el pe Neville cu un

deget gros, a încercat să mă împiedice să o prind pe ea – arătă spre Ginny, care încerca să o lovească în tibie pe fata masivă de la Viperini care o ținea – așa că l-am adus și pe el.

– Bravo, bravo, spuse Umbridge, urmărind cum se zbătea Ginny. Ei bine, se pare că Hogwarts va fi în curând o zonă fără alde Weasley, nu-i așa?

Reacredință râse tare și lingușitor. Umbridge zâmbi larg, mulțumită și se așeză pe un fotoliu acoperit cu pânză de bumbac, privindu-și prizonierii ca o broască râioasă într-un strat de flori.

– Așa, deci, Potter zise ea, ai pus oameni să stea de pază în jurul biroului meu și l-ai trimis pe clovnul ăsta – făcu un semn cu capul spre Ron, iar Reacredință râse chiar și mai tare – să-mi spună că strigoiul genera haos în sala de Transfigurare, când eu știam foarte bine că era ocupat cu murdăritul cu cerneală al tuturor lentilelor telescoapelor din școală. Tocmai primisem această informație de la domnul Filch. Evident, era foarte important pentru tine să vorbești cu cineva. Cu Albus Dumbledore? Sau cu hibridul ăla de Hagrid? Mă îndoiesc că e vorba de Minerva McGonagall, am înțeles că este încă prea bolnavă ca să poată vorbi.

Reacredință și alți câțiva membri ai Detașamentului Inchizitorial râseră și acum, Harry realiză că era atât de plin de furie și de ură, încât tremura.

– Nu este treaba dumneavoastră cu cine vorbesc, se răsti el.

Fața vlăguită a lui Umbridge păru să se încordeze.

– Foarte bine, spuse ea pe vocea ei cea mai periculoasă și dulce. Foarte bine, domnule Potter... Ți-am oferit șansa să îmi spui de bunăvoie. Ai refuzat. Nu am altă variantă decât să te oblig. Draco, cheamă-l pe profesorul Plesneală.

Reacredință băgă bagheta lui Harry în buzunarul robei și ieși din cameră zâmbind batjocoritor, dar Harry abia dacă observă. Tocmai își dăduse seama de ceva; nu îi venea să creadă că fusese atât de prost ca să uite. Crezuse că toți membrii Ordinului, toți cei care ar fi putut să-l ajute să-l salveze pe Sirius, erau plecați – dar se înșelase. Mai exista

un membru al Ordinului Phoenix la Hogwarts - Plesneală.

În birou era o liniște întreruptă doar de fojgăielile și încăierările care erau rezultatul eforturilor Viperinilor de a-i ține sub control pe Ron și pe ceilalți. Lui Ron îi sângera buza pe covorul lui Umbridge, în timp ce încerca să scape din strânsoarea lui Warrington; Ginny încă se străduia să o calce pe picior pe fata din anul șase care o ținea strâns de antebrațe; Neville se învinețea din ce în ce mai tare, pe când trăgea de brațele lui Crabbe; iar Hermione încerca, în van, să scape de Milicent Bulstrode. Luna, însă, stătea inertă lângă cel care o capturase, uitându-se în gol pe fereastră, de parcă ar fi fost oarecum plictisită de ce se întâmpla.

Harry se uită iar la Umbridge, care îl privea cu atenție. Își menținu deliberat expresia calmă și neutră în timp ce pe holul de afară se auzeau pași și Draco Reacredință revenea în cameră, deschizându-i ușa lui Plesneală.

- Ați vrut să mă vedeți, doamnă directoare? zise Plesneală, uitându-se în jur la toate perechile de elevi care se zbăteau cu o indiferență desăvârșită.

- A, domnule profesor Plesneală, spuse Umbridge, zâmbind larg și ridicându-se. Da, aș mai vrea o sticluță de Veritaserum, cât poți de repede, te rog.

- Mi-ați luat ultima sticluță ca să-l interogați pe Potter, zise el, cercetând-o calm de sub claia de păr negru și slinos. Doar n-ați folosit-o pe toată. V-am spus că trei picături sunt de ajuns.

Umbridge roși.

- Poți să mai faci, nu-i așa? spuse ea cu un glas mai copilăros și mai dulce, așa cum se întâmpla de fiecare dată când era mânioasă.

- Desigur, spuse Plesneală, strângând din buze. Dar e nevoie de un ciclu de lună plină pentru maturare, așa că probabil că va fi gata peste vreo lună.

- O lună? țipă Umbridge, umflându-se ca o broască râioasă. O lună? Dar îmi trebuie astă-seară, Plesneală! Tocmai am aflat că Potter îmi folosește focul pentru a vorbi cu una sau mai multe persoane neidentificate!

– Serios? spuse Plesneală, dând primul semn de oarecare interes, în timp ce se uita la Harry. Ei bine, nu mă mir. Potter nu a dat niciodată semne că i-ar plăcea să respecte regulamentul școlar.

Ochii săi reci și negri erau ațintiți asupra ochilor lui Harry, care îi întâlni privirea fără să crâcnească, concentrându-se din răsputeri asupra a ceea ce văzuse în vis, dorind ca Plesneală să îi citească gândurile, să înțeleagă...

– Vreau să-l interoghez! strigă Umbridge supărată, iar Plesneală își dezlipi privirea de pe Harry și se uită la chipul ei care tremura de furie. Vreau să îmi dai o poțiune care să îl oblige să îmi spună adevărul!

– V-am spus deja, spuse Plesneală calm, că nu mai am rezerve de Veritaserum. Dacă nu cumva vreți să-l otrăviți pe Potter – și vă asigur că v-aș înțelege întru totul dacă ați face-o – nu vă pot ajuta. Singura problemă este că majoritatea veninurilor acționează prea repede pentru a-i da timp victimei să spună adevărul.

Plesneală se uită iar la Harry, care se holbă la el, dornic să continue cu orice preț comunicarea fără cuvinte.

Cap-de-Mort l-a prins pe Sirius în Departamentul Misterelor, își zise el disperat. *Cap-de-Mort l-a prins pe Sirius –*

– Ești în perioadă de probă! urlă profesoara Umbridge, iar Plesneală se uită din nou la ea, cu sprâncenele puțin ridicate. Nu vrei să mă ajuți! Mă așteptam la ceva mai mult. Lucius Reacredință mi-a vorbit mereu în termeni elogioși de tine! Acum ieși din biroul meu!

Plesneală făcu o plecăciune ironică și se întoarse să plece. Harry știu că ultima șansă de a anunța Ordinul despre ce se întâmpla ieșea în clipa aceea pe ușă.

– L-a prins pe Amprentă! strigă el. L-a prins pe Amprentă la locul ascunzătorii!

Plesneală se oprise, cu mâna pe clanța ușii lui Umbridge.

– Amprentă? urlă profesoara Umbridge, uitându-se nedumerită de la Harry la Plesneală. Cine sau ce este Amprentă? Unde se ascunde? La ce se referă, Plesneală?

Plesneală se uită la Harry. Chipul îi era impenetrabil. Harry nu-și dădu seama dacă înțelesese sau nu, dar nu îndrăzni să vorbească mai clar de față cu Umbridge.

– Habar n-am, spuse Plesneală cu răceală. Potter, când o să vreau să strige cineva prostii după mine, o să-ți dau o esență de pălăvrăgit. Și, Crabbe, mai slăbește puțin strânsoarea. Dacă se sufocă Poponeață, o să fie nevoie de o grămadă de hârțoage și mă tem că va trebui să menționez episodul la referințe, dacă te vei angaja vreodată.

Închise ușa după el cu o bufnitură, lăsându-l pe Harry într-o stare și mai avansată de sfâșiere lăuntrică decât înainte; Plesneală fusese ultima sa speranță. Se uită la Umbridge, care părea să se simtă la fel ca el; pieptul i se mișca de furie și frustrare.

– Foarte bine, zise ea și își scoase bagheta. Foarte bine... nu am altă soluție... aceasta este mai mult decât o problemă de disciplină școlară... este o problemă de securitate a Ministerului... da... da...

Părea să se convingă pe ea însăși de ceva. Își muta greutatea de pe un picior pe altul, agitată, holbându-se la Harry, dând cu bagheta în palma liberă și respirând greoi. În timp ce o privea, Harry se simți total neputincios fără baghetă.

– Mă obligi, Potter... eu nu vreau să o fac, spuse Umbridge, mișcându-se în continuare pe loc, dar uneori circumstanțele justifică metoda... sunt sigură că domnul ministru va înțelege că nu am avut de ales...

Reacredință o privea cu o expresie hămesită pe chip.

– Blestemul Cruciatus ar trebui să-ți dea drumul la limbă, spuse Umbridge încet.

– Nu! strigă Hermione. Doamnă profesoară Umbridge, este ilegal.

Dar Umbridge nu o băgă în seamă. Avea pe chip o expresie răutăcioasă, nerăbdătoare și entuziasmată, pe care Harry nu o mai văzuse până atunci. Își ridică bagheta.

– Domnul ministru nu ar vrea să încălcați legea, doamnă profesoară Umbridge! strigă Hermione.

– Pe Cornelius nu îl poate atinge ceea ce nu știe, spuse Umbridge, gâfâind puțin, în timp ce își ațintea bagheta pe rând către diferite părți ale corpului lui Harry, parcă încerca să ghicească unde avea să-l doară cel mai mult. Nu a aflat niciodată că eu le-am ordonat vara trecută Dementorilor să se ducă după Potter, și cu toate astea a fost încântat să aibă ocazia să îl exmatriculeze.

– *Dumneavoastră* ați fost? icni Harry. *Dumneavoastră* i-ați trimis pe Dementori după mine?

– Cineva trebuia să facă ceva, zise Umbridge, în timp ce bagheta se aținti asupra frunții lui Harry. Toți spuneau că ar trebui să fii redus cumva la tăcere – să fii discreditat – dar eu am fost cea care chiar a făcut ceva în privința asta... dar ai ieșit și din asta, nu-i așa, Potter? Însă nu și azi, nu și de data asta...

Și, trăgând aer în piept, strigă:

– *Cruc...*

– NU! țipă Hermione cu o voce răgușită, din spatele lui Milicent Bulstrode. Nu! Harry, trebuie să-i spunem!

– În nici un caz! urlă Harry, uitându-se la ceea ce se vedea din Hermione.

– Trebuie, Harry, oricum o să te oblige să o spui, ce... ce mai contează?

Și Hermione începu să plângă încet pe roba lui Milicent Bulstrode. Milicent renunță imediat la încercarea de a o strivi de perete și se dădu din fața ei, scârbită.

– Măi, măi, măi! spuse Umbridge triumfătoare. Micuța domnișoară Întreabă-Tot o să ne dea niște răspunsuri! Hai, fetițo, hai!

– Hermione... nu! strigă Ron prin căluș.

Ginny se holba la Hermione, de parcă nu ar mai fi văzut-o niciodată până atunci. Neville, care se străduia să-și recapete suflul, se uita și el la ea. Dar Harry tocmai observase ceva. Deși Hermione plângea disperată în mâini, nu se vedea nici urmă de lacrimi.

– Îmi... îmi pare rău oameni buni, spuse ea. Dar... nu mai

suport...

– Așa, fetițo haide, spuse Umbridge, apucând-o pe Hermione de umeri, aruncând-o în fotoliul liber de pânză de bumbac și aplecându-se peste ea. Ia zi... cu cine comunica Potter?

– Păi, înghiți Hermione în sec... păi, încerca să-i vorbească domnului profesor Dumbledore.

Ron încremeni, cu ochii mari; Ginny nu mai încercă să calce pe picioarele Viperinului care o ținea captivă; până și Luna păru puțin surprinsă. Din fericire, atenția lui Umbridge și a favoriților ei se concentrase exclusiv asupra lui Hermione, fără să pentru a mai observa aceste semne suspecte.

– Dumbledore? zise Umbridge entuziasmată. Înseamnă că, știți unde e Dumbledore?

– Păi... nu, plânse Hermione. Am încercat la „Ceaunul crăpat" de pe Aleea Diagon și la „Trei mături", chiar și la „Capul de mistreț"...

– Proasto, Dumbledore nu o să stea într-un bar, în timp ce îl caută tot Ministerul! strigă Umbridge, având dezamăgirea înscrisă pe fiecare trăsătură.

– Dar... trebuia să-i spunem ceva foarte important! se văită Hermione, ținându-și mâinile și mai lipite de față, dar nu de suferință, după cum Harry știa, ci ca să ascundă absența prelungită a lacrimilor.

– Da? spuse Umbridge, redevenind interesată. Ce vroiați să-i spuneți?

– Vroiam... vroiam să-i spunem că e gata! spuse Hermione cu sughițuri.

– Ce e gata? întrebă Umbridge, care o apucă iar pe Hermione de umeri și o scutură puțin. *Ce* e gata, fetițo?

– Ar... arma, spuse Hermione.

– Arma? Arma? spuse Umbridge, și ochii părură să-i iasă din orbite de entuziasm. Ați creat un fel de metodă de opunere? O armă pe care să puteți să o folosiți împotriva Ministerului? La ordinele profesorului Dumbledore, desigur?

– D-d-da, făcu Hermione. Dar a trebuit să plece înainte să

fie gata, a... a... acum i-am terminat-o și nu p-p-putem să-l găsim și s-s-să-i spunem!

– Ce fel de armă este? întrebă Umbridge severă, având mâinile mici și butucănoase încleștate încă pe umerii lui Hermione.

– Noi n-n-nu înțelegem de fapt despre ce este vorba, spuse Hermione, trăgându-și nasul cu putere. Noi d-d-doar am făcut ce ne-a zis d-d-domnul profesor Dumbledore.

Umbridge se îndreptă, arătând foarte bucuroasă.

– Du-mă la armă, spuse ea.

– Nu vreau să le arăt și... lor, spuse Hermione sfredelitor, uitându-se în jur la Viperini printre degete.

– Nu tu pui condițiile, spuse profesoara Umbridge cu asprime.

– Bine, spuse Hermione, plângând din nou în mâini. Bine... n-au decât s-o vadă, sper să o folosească împotriva dumneavoastră! De fapt, mi-aș dori să invitați foarte foarte multă lume să vină s-o vadă! As-asta meritați. Ah, cât mi-ar plăcea ca toa... toată școala să știe unde este, și cum să o folosească, și atunci, dacă o să-i supărați pe unii dintre ei, or să poată s-să vă vină de hac!

Aceste cuvinte avură un impact considerabil asupra lui Umbridge: femeia aruncă priviri rapide și suspicioase în jur, către Detașamentul ei Inchizitorial, cu ochii exoftalmici oprindu-se pentru o clipă asupra lui Reacredință, care era prea tare de cap ca să își ascundă expresia de nerăbdare și de lăcomie care îi apăruse pe chip.

Umbridge o contemplă pe Hermione clipe în șir, iar apoi îi vorbi cu o voce pe care o credea cât se poate de mămoasă.

– În ordine, draga mea, hai să mergem doar noi două... și o să-l luăm și pe Potter, da? Hai, ridică-te.

– Doamnă profesoară, spuse Reacredință entuziasmat, doamnă profesoară, cred că ar trebui să vină și o parte din Detașament cu dumneavoastră, ca să aibă grijă de...

– Sunt un reprezentant oficial și capabil al Ministerului, Reacredință, chiar crezi că nu pot să mă descurc singură cu

doi adolescenți fără baghetă? întrebă Umbridge tăios. Oricum, se pare că arma asta nu trebuie văzută de restul elevilor. Veți rămâne aici până când mă voi întoarce și aveți grijă ca nici unul dintre ei - gesticulă spre Ron, Ginny, Neville și Luna - să nu scape.

- În ordine, spuse Reacredință, îmbufnat și dezamăgit.

- Voi doi puteți să o luați înaintea mea și să îmi arătați drumul, spuse Umbridge, arătând cu bagheta spre Harry și Hermione. Conduceți-mă.

– CAPITOLUL XXXIII –

LUPTA ŞI ZBORUL

Harry habar nu avea ce plănuia Hermione, sau dacă avea într-adevăr un plan. Merse cu jumătate de pas în urma ei, în timp ce străbăteau coridorul şi treceau prin dreptul biroului lui Umbridge, ştiind că avea să pară foarte suspect dacă dădeau semne că nu ştiau unde merg. Nu îndrăzni să încerce să-i vorbească; Umbridge mergea în spatele lor atât de aproape, încât îi auzea respiraţia aspră.

Hermione îi conduse, coborând treptele către holul de intrare. Zgomotul vocilor ridicate şi zăngănitul tacâmurilor pe farfurii răsunară de dincolo de uşa dublă ce dădea spre Marea Sală – lui Harry i se părea incredibil că, la şase metri depărtare, erau oameni care luau cina liniştiţi, sărbătorind sfârşitul examenelor, lipsiţi de orice grijă...

Hermione ieşi pe uşa dublă de stejar de la intrare şi coborî treptele de piatră în aerul înmiresmat al serii. Soarele apunea dincolo de vârfurile copacilor din Pădurea Interzisă şi, în timp ce Hermione mergea hotărâtă pe iarbă – iar Umbridge alerga ca să ţină pasul cu ea – umbrele lor lungi şi întunecate făceau valuri pe iarbă în urma lor, ca nişte pelerine.

– Este ascunsă în coliba lui Hagrid, nu-i aşa? îi susură Umbridge nerăbdătoare la ureche lui Harry.

– Nici vorbă, spuse Hermione usturător. Hagrid ar fi putut să o declanşeze din greşeală.

– Da, spuse Umbridge, al cărei entuziasm părea să crească. Da, aşa ar fi făcut, bineînţeles, dobitocul ăla corcit.

Râse. Harry simţi o dorinţă puternică de-a se întoarce şi de-a o apuca de gât, dar se abţinu. Cicatricea îi zvâcnea în

aerul blând al serii, dar încă nu îl ardea, așa cum știa că ar fi făcut-o în cazul în care Cap-de-Mort s-ar fi pregătit să ucidă.

– Așa. Păi... unde este? întrebă Umbridge, cu o notă de nesiguranță, în glas în timp ce Hermione continua să meargă cu pași mari spre Pădure.

– Aici, bineînțeles, spuse fata, arătând spre copacii întunecați. Trebuia să fie într-un loc unde elevii să n-o găsească din greșeală, nu-i așa?

– Desigur, spuse Umbridge, oarecum speriată. Desigur... păi, foarte bine... mergeți înaintea mea.

– Dacă tot o luăm înainte, puteți să ne dați bagheta dumneavoastră? o întrebă Harry.

– Nu, nu cred, domnule Potter, zise Umbridge dulce, împungându-l în spate cu ea. Mă tem că Ministerul pune mai mare preț pe viața mea decât pe a voastră.

Când ajunseră în umbra răcoroasă a primilor copaci, Harry încercă să întâlnească privirea lui Hermione; să intre în Pădure fără baghete i se părea cel mai nesăbuit lucru pe care îl făcuseră în seara aceea. Ea însă doar îi aruncă lui Umbridge o privire disprețuitoare și intră trecu de lizieră, mișcându-se atât de repede, încât lui Umbridge, cu picioarele ei scurte, îi era foarte greu să țină pasul.

– E mult în interior? întrebă Umbridge, după ce ce roba i se rupse într-o tufă de mărăcini.

– O, da, spuse Hermione, da, este foarte bine ascunsă.

Presimțirea rea a lui Harry se accentuă. Hermione nu urma drumul pe care merseseră ca să îl viziteze pe Grawp, ci cel pe care mersese el cu trei ani în urmă, spre bârlogul monstrului Aragog. Atunci Hermione nu fusese cu el; se îndoia că știa ce pericol se afla la capătul drumului.

– Ăă... ești sigură că ăsta e drumul corect? o întrebă el cu subînțeles.

– O, da, spuse ea cu o voce fermă, croindu-și drum cu mai mult zgomot decât ar fi fost nevoie.

În spatele lor, Umbridge se împiedică de un puiet căzut. Nici unul dintre ei nu se opri să o ajute să se ridice; Her-

mione merse mai departe, strigând tare peste umăr:

– Mai avem puțin!

– Hermione, vorbește mai încet, șopti Harry, grăbindu-se să o prindă din urmă. Ar putea să ne audă oricine prin locurile astea...

– Chiar vreau să fim auziți, răspunse ea încet, în timp ce Umbridge alerga zgomotos în urma lor. O să vezi ...

Mai merseră o bună bucată de vreme, până când pătrunseră atât de mult în Pădure, încât coroanele copacilor blocau toată lumina. Harry avea sentimentul pe care îl mai avusese și înainte în Pădure: că era urmărit de mulți ochi nevăzuți.

– Cât mai trebuie să mergem? întrebă Umbridge supărată din spatele lui.

– Nu mult! strigă Hermione, în timp ce ajungeau într-un luminiș întunecat și umed. Încă puțin...

O săgeată vâjâi prin aer și se înfipse cu un zgomot amenințător în copacul din dreptul ei. Aerul se umplu deodată de sunetul copitelor; Harry simți solul pădurii tremurând; Umbridge scoase un țipăt scurt și îl împinse în fața ei ca pe un scut...

Se smulse de lângă ea și se întoarse. În jur de cincizeci de centauri apărură din toate părțile, cu arcurile ridicate și întinse, îndreptate spre Harry, Hermione și cu Umbridge. Se dădură încet în spate, către centrul luminișului, Umbridge scoțând mici icnete de groază. Harry se uită cu coada ochiului la Hermione, care avea un zâmbet triumfător.

– Cine ești? spuse o voce.

Harry se uită în stânga. Centaurul cu un corp ca de castan, pe nume Magorian, ieși din cerc, apropiindu-se de ei cu arcul ridicat la fel ca ceilalți. În dreapta lui Harry, Umbridge încă suspina, cu bagheta tremurând tare, în timp ce o îndrepta spre centaurul care se apropia.

– Te-am întrebat cine ești, omule, spuse Magorian aspru.

– Sunt Dolores Umbridge! zise Umbridge cu o voce stridentă, îngrozită. Adjunct al ministrului Magiei, director și Mare Inchizitor la Hogwarts!

– Ești de la Ministerul Magiei? spuse Magorian, în timp ce mulți centauri din cercul din jur se foiau neliniștiți.

– Exact! spuse Umbridge, cu o voce și mai subțire, așa că aveți grijă! Conform legilor promulgate de Departamentul pentru Reglementarea și Controlul Creaturilor Magice, orice atac al unor hibrizi ca voi asupra unui om...

– Cum ne-ai spus? strigă un centaur cu un aspect neîmblânzit, pe care Harry îl recunoscu drept Bane.

În jurul lor se auziră multe șoapte furioase și corzi de arc întinse.

– Nu le spuneți așa! spuse Hermione mânioasă, dar Umbridge nu părea să o fi auzit.

Cu bagheta care îi tremura îndreptată în continuare spre Magorian, ea continuă:

– Legea cincisprezece B prevede limpede că „orice atac de către o creatură magică având o capacitate intelectuală cvasiumană și drept urmare considerată responsabilă pentru acțiunile sale...

– „Capacitate intelectuală cvasiumană"? repetă Magorian, în timp ce Bane și ceilalți răcneau furioși și râcâiau pământul cu copitele. Considerăm asta o mare insultă, omule! Din fericire, capacitatea noastră intelectuală o depășește cu mult pe a voastră.

– Ce cauți în pădurea noastră? strigă centaurul cenușiu cu chipul aspru pe care îl văzuseră Harry și Hermione ultima dată când veniseră în pădure. De ce ești aici?

– Pădurea voastră? spuse Umbridge, tremurând acum nu numai de frică, ci și de indignare, după câte se părea. Dă-mi voie să-ți amintesc că trăiți aici doar pentru că Ministerul Magiei vă acordă anumite zone de...

O săgeată zbură atât de aproape de capul ei, încât îi atinse părul cărunt în trecere. Femeia scoase un țipăt asurzitor și își puse mâinile pe cap, în timp ce unii centauri își strigau aprobarea, iar alții râdeau zgomotos. Râsetele lor sălbatice ca un nechezat, care răsunau în luminișul slab luminat, și privelișteа copitelor care loveau pământul com-

puneau un spectacol înspăimântător.

– Acum a cui pădure este, omule? răcni Bane.

– Hibrizi nenorociți ce sunteți! strigă ea, cu mâinile lipite în continuare de cap. Bestii! Animale necontrolate!

– Tăceți! strigă Hermione, dar prea târziu.

Umbridge își îndreptă bagheta spre Magorian și strigă:

– *Incarcerus!*

Din aer țâșniră frânghii ca niște șerpi groși, încolăcindu-se strâns în jurul trunchiului centaurului și imobilizându-i brațele. Animalul scoase un urlet de furie și se ridică în două picioare, încercând să se elibereze, în timp ce ceilalți centauri atacau.

Harry o înșfăcă pe Hermione și o trase în jos; stând pe burtă la pământ, trăi o clipă de groază când copitele duduiră în jurul lui, dar centaurii îi ocoliră, strigând și urlând mânioși.

– Nuuuuu! o auzi el țipând pe Umbridge. Nuuuuuu... sunt director-adjunct... nu puteți – dați-mi drumul, animalelor... nuuuuu!

Harry văzu o strălucire roșie și știu că Umbridge încercase să îl împietrească pe unul dintre ei; apoi țipă foarte tare. Ridicându-și capul cu câțiva centimetri, Harry văzu că Umbridge fusese prinsă pe la spate de Bane și ridicată mult în aer, zbătându-se și țipând de frică. Bagheta îi căzu din mână pe jos, iar lui Harry îi zvâcni inima în piept de bucurie. De-ar putea să ajungă la ea...

Însă, chiar când întindea o mână spre ea, copita unui centaur se lăsă pe baghetă și o rupse în două.

– Acum! răcni o voce în urechea lui Harry, iar un braț gros și păros apăru ca din senin și îl ridică în picioare.

Și Hermione fusese ridicată. Peste corpurile și capetele diferit colorate ale centaurilor, Harry o văzu pe Umbridge dusă de Bane printre copaci. Țipa încontinuu, cu o voce din ce în ce mai stearsă, până când nu o mai auziră peste tropăitul copitelor din jurul lor.

– Și aceștia? spuse centaurul cenușiu cu chip aspru care

o ținea pe Hermione.

– Sunt tineri, zise o voce melancolică din spatele lui Harry. Nu atacăm mânji.

– Ei au adus-o aici, Ronan, răspunse centaurul care îl ținea strâns pe Harry. Și nu sunt atât de tineri... ăsta aproape că a ajuns la maturitate.

Îl scuturâ pe Harry de gulerul robei.

– Vă rog, spuse Hermione pe nerăsuflate, vă rog, nu ne atacați, noi nu gândim ca ea, nu suntem angajați la Ministerul Magiei! Am venit aici doar pentru că am sperat că o s-o alungați și o să scăpăm de ea.

Harry își dădu seama imediat, după expresia de pe chipul centaurului cenușiu care o ținea pe Hermione, că făcuse o mare greșeală când spusese asta. Centaurul cenușiu își dădu capul pe spate, tropăind mânios, și răcni:

– Vezi, Ronan? Au deja aroganța neamului lor! Deci, noi trebuia să vă rezolvăm treburile murdare, da, pui de om? Trebuia să ne purtăm ca servitorii voștri, să vă alungăm dușmanii ca niște câini de vânătoare ascultători?

– Nu! spuse Hermione îngrozită. Vă rog... nu am vrut să spun asta! Doar am sperat că o să puteți să... să ne ajutați...

Însă lucrurile păreau să meargă din rău în rău.

– Noi nu-i ajutăm pe oameni! se răsti centaurul care îl ținea pe Harry, strângându-l mai tare și dându-se puțin în spate, astfel încât picioarele lui Harry se ridicară pentru o clipă de la pământ. Suntem o rasă aparte și suntem mândri de asta. Nu vă vom permite să plecați de-aici, ca să vă lăudați că v-am ascultat ordinele!

– Nu vom spune nimic de genul ăsta! strigă Harry. Știm că nu ați făcut-o pentru că am vrut noi...

Dar nimeni nu părea să îl asculte.

Un centaur cu barbă din rândurile din spate ale mulțimii strigă:

– Au venit aici nechemați, trebuie să suporte consecințele!

Aceste cuvinte fură întâmpinate de urale de aprobare, iar un centaur gri închis strigă:

- N-au decât să i se alăture femeii!

- Ați spus că nu le faceți rău celor nevinovați! strigă Hermione, plângând acum de-adevăratelea. Nu v-am făcut nici un rău, nu ne-am folosit baghetele și nu v-am amenințat. Nu vrem decât să ne întoarcem la școală, vă rog, lăsați-ne să ne întoarcem...

- Nu suntem toți ca trădătorul de Firenze, pui de om! strigă centaurul cenușiu, însoțit de un alt val de nechezături aprobatoare din partea celorlalți. Poate că ne-ați considerat niște cai drăguți care vorbesc, nu? Suntem un popor străvechi, care nu va accepta invazii și insulte din partea vrăjitorilor! Nu vă urmăm legile, nu vă recunoaștem superioritatea, suntem...

Însă Harry și Hermione nu auziră ce altceva mai erau centaurii, pentru că în clipa aceea se iscă un zgomot zguduitor la marginea luminișului, atât de tare, încât toți, Harry, Hermione și cei cincizeci și ceva de centauri care umpluseră luminișul, se uitară în jur. Centaurul lui Harry îi dădu drumul pe jos, în timp ce mâinile i se duseră imediat la arc și la tolba cu săgeți. Și lui Hermione i se dăduse drumul, iar Harry se grăbi spre ea, în timp ce două trunchiuri groase de copaci se despărțeau prevestind ceva de rău și în spațiul dintre ei apăru silueta monstruoasă a uriașului Grawp.

Centaurii cel mai aproape de el se dădură înapoi peste cei din spatele lor; luminișul era acum o pădure de arcuri și săgeți care așteptau să fie eliberate, toate îndreptate în sus, către fața enormă și cenușie care acum se uita spre ei de sub acoperișul des de ramuri. Gura strâmbă a lui Grawp era căscată prostește; i se vedeau dinții galbeni ca niște cărămizi strălucind în lumina slabă. Ochii stinși, de culoarea mâlului, se îngustară în timp ce le cerceta pe ființele de la picioarele sale. Trăgea după el două frânghii rupte, legate de ambele glezne.

Deschise gura și mai larg.

- Hagger.

Harry nu știa ce însemna „hagger", sau în ce limbă era, și nici nu îi prea păsa; privea labele picioarelor lui Grawp, care erau lungi cam cât era Harry de înalt. Hermione îl

strânse tare de braț; centaurii erau destul de tăcuți, uitându-se în sus la uriașul, al cărui cap mare și rotund se mișca dintr-o parte în alta, în timp ce continua să se uite printre ei de parcă ar fi căutat ceva ce îi căzuse din mână.

– Hagger! zise el din nou, de data asta mai insistent.

– Pleacă de aici, uriașule! strigă Magorian. Nu ești bine venit printre noi!

Aceste cuvinte părură să nu aibă nici un fel de efect asupra lui Grawp. Se aplecă puțin (brațele centaurilor se încordară pe arcuri), apoi răcni:

– HAGGER!

Câțiva centauri păreau îngrijorați. Hermione însă scoase un icnet.

– Harry! șopti ea. Cred că încearcă să spună „Hagrid"!

Chiar în acea clipă Grawp îi zări pe singurii doi oameni din marea de centauri. Își coborî capul cu încă vreo jumătate de metru, uitându-se la ei cu atenție. Harry o simți pe Hermione tremurând când Grawp deschise iar gura și spuse, pe o voce joasă, bubuitoare:

– Hermy.

– Dumnezeule mare, spuse Hermione, strângându-l pe Harry atât de tare de braț, încât acesta începu să-i amorțească, și făcându-l cât pe-aici să leșine, și-a... și-a amintit!

– HERMY! răcni Grawp. UNDE HAGGER?!

– Nu știu! zise Hermione îngrozită. Îmi pare rău, Grawp, nu știu!

– GRAWP VREA HAGGER!

Una dintre mâinile masive ale uriașului se întinse în jos. Hermione scoase un strigăt, fugi câțiva pași înapoi și căzu. Lipsit de baghetă, Harry își luă inima în dinți ca să pocnească, să lovească, să muște și să facă tot ce era nevoie, în timp ce mâna se apropie de el și răsturnă un centaur alb ca zăpada.

Asta așteptaseră centaurii – degetele întinse ale lui Grawp erau la jumătate de metru de Harry când cincizeci de săgeți vâjâiră prin aer către urias, ciuruindu-i chipul enorm, făcându-l să urle de durere și furie, și să se îndrepte, frecându-și fața

cu mâinile sale enorme, rupând săgețile, dar înfundând vârfurile și mai tare.

Urlă și tropăi cu picioarele sale enorme, iar centaurii i se împrăștiară din cale; picături din sângele lui Grawp de mărimea unor pietricele căzură peste Harry ca o ploaie, în timp ce o ridica în picioare pe Hermione și fugeau amândoi cât puteau de repede ca să se adăpostească printre copaci. Când ajunseră acolo, se uitară în urmă; Grawp întindea mâna înnebunit după centauri, în timp ce sângele îi șiroia pe față; aceștia se retrăgeau dezorganizați, galopând printre copacii din partea cealaltă a luminișului. Harry și Hermione îl urmăriră pe Grawp răcnind iar de furie și năpustindu-se pe urmele lor, dărâmând alți copaci în stânga și în dreapta în drumul său.

– O, nu, spuse Hermione, tremurând atât de tare, încât îi cedară genunchii. Vai, a fost groaznic. Și s-ar putea să-i omoare pe toți.

– Eu nu mi-aș face griji, sincer să fiu, spuse Harry supărat.

Sunetele centaurilor care galopau și ale uriașului care bolborosea deveniră din ce în ce mai estompate. În timp ce Harry le asculta, cicatricea îi zvâcni iar năprasnic, iar el fu cuprins de un val de groază.

Pierduseră foarte mult timp – erau și mai departe de a-l salva pe Sirius decât fuseseră când Harry avusese viziunea. Nu numai că reușise să își piardă bagheta, dar erau amândoi blocați în mijlocul Pădurii Interzise, fără nici un mijloc de transport.

– Inteligent plan, se răsti el la Hermione, ca să-și verse oful. Isteț, nevoie mare. Acum ce facem?

– Trebuie să ne întoarcem la castel, spuse Hermione încet.

– Până o să facem asta, probabil că Sirius o să fie mort! spuse Harry, lovind furios un trunchi apropiat.

De deasupra se auziră niște vorbe pe voci subțiri și, când se uită în sus, Harry văzu un Apărarc supărat, flexându-și spre el degetele lungi ca niște rămurele.

– Păi, nu putem să facem nimic fără baghete, spuse Hermione descurajată, ridicându-se iar. Oricum, Harry,

cum aveai de gând să ajungi tocmai la Londra?

– Da, tocmai asta ne întrebam și noi, spuse o voce familiară din spatele ei.

Harry și Hermione se apropiară din reflex unul de altul și se uitară printre copaci.

Ron apăru, cu Ginny, Neville și Luna venind grăbiți în urma lui. Toți arătau jalnic – Ginny avea mai multe zgârieturi pe toată lungimea obrazului, deasupra ochiului lui Neville se umfla o gâlmă vânătă, iar lui Ron îi sângera buza mai rău ca niciodată – dar păreau destul de mulțumiți de ei înșiși.

– Ia să vă aud, spuse Ron, dând la o parte o ramură joasă și întinzându-i bagheta lui Harry, aveți vreo idee?

– Cum ați scăpat? întrebă Harry uluit, luându-și bagheta de la Ron.

– Câteva Vrăji de Împietrire, una de Dezarmare. Neville a făcut o Vrajă de Oprire frumușică, spuse Ron distrat, dându-i acum și lui Hermione bagheta. Dar Ginny a fost cea mai bună, l-a rezolvat pe Reacredință – Blestemul Gogoriță cu Lilieci – a fost superb, avea toată fața plină de chestiile alea mari și înaripate. Oricum, v-am văzut pe fereastră cum vă îndreptați spre pădure și am venit după voi. Ce ați făcut cu Umbridge?

– A fost luată, spuse Harry. De o herghelie de centauri.

– Și pe voi v-au lăsat în urmă? întrebă Ginny uimită.

– Nu, au fost alungați de Grawp, spuse Harry.

– Cine e Grawp? întrebă Luna cu interes.

– Fratele mai mic al lui Hagrid, spuse Ron repede. Oricum, avem altele pe cap. Harry, ce ai aflat în foc? L-a prins Știi-Tu-Cine pe Sirius, sau...?

– Da, zise Harry, în timp ce cicatricea îl ustura iar. Sunt sigur că Sirius e încă în viață, dar nu văd cum o să putem să ajungem acolo ca să-l ajutăm.

Tăcură cu toți, relativ speriați; problema cu care erau confruntați părea de nedepășit.

– Păi, o să trebuiască să zburăm, nu-i așa? spuse Luna, cu o voce care avea o notă de hotărâre cum Harry nu mai

auzise până atunci.

– Stai așa, spuse Harry enervat, luând-o la rost. În primul rând, nu e cazul să te amesteci, iar în al doilea, Ron este singurul dotat cu o mătură care nu este păzită de un trol, așa că...

– Eu am o mătură! spuse Ginny.

– Da, dar nu vii cu noi, spuse Ron supărat.

– Uite ce-i, îmi pasă de ce se întâmplă cu Sirius la fel de mult ca și vouă! spuse Ginny enervată, astfel încât asemănarea dintre ea, Fred și George deveni brusc evidentă.

– Ești prea... începu Harry, dar Ginny îl întrerupse cu vehemență:

– Am trei ani mai mult decât aveai tu când te-ai luptat cu Știi-Tu-Cine pentru Piatra Filozofală, și eu l-am blocat pe Reacredință în biroul lui Umbridge, atacat de gogorițe înaripate...

– Da, dar...

– Facem cu toții parte din A.D., spuse Neville încet. Parcă trebuia să vedem cum putem lupta cu Știi-Tu-Cine, nu-i așa? Iar asta este prima ocazie pe care o avem ca să facem într-adevăr ceva – sau totul a fost o joacă nevinovată?

– Nu, sigur că nu a fost o joacă... spuse Harry grăbit.

– Atunci ar trebui să venim și noi, spuse Neville ferm. Vrem să ajutăm.

– Așa este, spuse Luna, zâmbind fericită.

Privirea lui Harry o întâlni pe cea a lui Ron. Știa că Ron se gândea la același lucru: dacă ar fi putut să aleagă orice membri pentru a încerca să-l salveze pe Sirius, nu i-ar fi ales pe Ginny, Neville și Luna.

– Păi, oricum nu contează, spuse el printre dinți, pentru că încă nu știm cum să ajungem acolo...

– Credeam că am rezolvat asta, spuse Luna pe un ton care te făcea să înnebunești. Zburăm!

– Fii atentă, spuse Ron, de-abia reușind să-și controleze mânia, poate că tu știi să zbori fără mătură, dar nouă, celorlalți, nu pot să ne crească aripi când avem nevoie...

– Există și alte metode de zbor, în afară de mături, spuse

Luna senină.

– Presupun că o să mergem călare pe Snorco-porc? întrebă Ron.

– Snorhacul Corn-Șifonat nu poate să zboare, spuse Luna pe o voce demnă, dar ei pot, iar Hagrid a zis că sunt foarte pricepuți la găsirea locurilor pe care le caută cei care îi călăresc.

Harry se întoarse imediat. Între doi copaci, cu ochii sclipindu-le într-un mod straniu, se aflau doi Thestrali care urmăreau conversația în șoaptă, de parcă ar fi înțeles fiecare cuvânt.

– Da! zise el, apropiindu-se.

Își ridicară capetele ca de reptilă, dând pe spate o coamă lungă și neagră, iar Harry întinse mâna entuziasmat și-i mângâie grumazul lucios al celui mai apropiat; cum putuse să-i considere vreodată urâți?

– Sunt chestiile alea ciudate ca niște cai? spuse Ron nesigur, uitându-se ceva mai la stânga Thestralului pe care îl mângâia Harry. Ăia pe care nu poți să vezi decât dacă ai văzut pe cineva că o mierlește?

– Da, spuse Harry.

– Câți sunt?

– Doar doi.

– Păi, avem nevoie de trei, zise Hermione, încă tulburată, dar decisă.

– De patru, Hermione, spuse Ginny, încruntându-se.

– De fapt, cred că suntem șase, spuse Luna calmă, numărând.

– Fii serioasă, nu putem să mergem toți! spuse Harry supărat. Fiți atenți, voi trei – arătă spre Neville, Ginny și Luna – voi nu sunteți implicați în asta, nu sunteți...

Izbucniră noi proteste. Cicatricea îl duru iar, de data asta și mai tare. Fiecare moment de întârziere era valoros; nu aveau timp să se certe.

– În ordine, bine, e alegerea voastră, spuse el scurt, dar, dacă nu vom găsi alți Thestrali, nu o să puteți să...

– Ah, vor veni și alții, spuse Ginny încrezătoare, uitându-se, la fel ca Ron, în direcția greșită și părând convinsă că se uita la cai.

– Ce te face să crezi asta?

– Pentru că, în caz că nu ai observat, tu și Hermione sunteți plini de sânge, spuse ea calmă, și știm că Hagrid îi ademenește pe Thestrali cu carne crudă. Probabil că de asta au apărut ăștia doi.

Harry simți că îl trage cineva de mânecă în clipa aceea. Se uită în jos și îl văzu pe Thestralul cel mai apropiat lingându-i mâneca umezită de sângele lui Grawp.

– Bine, în ordine, spuse el, venindu-i o idee strălucită, Ron și cu mine o să-i luăm pe ăștia doi și o să mergem înainte, iar Hermione poate să stea aici cu voi și o să atragă mai mulți Thestrali...

– Eu nu rămân în urmă! spuse Hermione mânioasă.

– Nu este nevoie, spuse Luna, zâmbind. Uite, au mai venit și alții... cred că mirosiți rău de tot...

Harry se întoarse: printre copaci veneau nu mai puțin de șase sau șapte Thestrali, cu aripile mari de piele strânse pe lângă corp și cu ochii strălucindu-le în întuneric. Acum nu mai avea nici o scuză.

– Bine, spuse el mânios, atunci alegeți câte unul și încălecați.

– CAPITOLUL XXXIV –

DEPARTAMENTUL MISTERELOR

Harry apucă strâns coama celui mai apropiat Thestral, puse un picior pe o buturugă și se urcă stângaci pe spatele mătăsos al calului. Acesta nu protestă, ci își întoarse capul, cu colții dezveliți, și încercă să-i lingă roba în continuare.

Descoperi că exista un mod de a-și fixa genunchii în spatele articulațiilor aripilor, care îi dădea un sentiment de mai mare siguranță, apoi se uită în jur la ceilalți. Neville se ridicase peste spinarea următorului Thestral și acum încerca să-și azvârle un picior peste spatele animalului. Luna era deja pe poziție, stând călare într-o parte și aranjându-și roba, ca și când ar fi făcut asta zilnic. Însă Ron, Hermione și Ginny, stăteau nemișcați pe loc, cu gura căscată și ochii mari.

– Ce e? zise el.

– Cum naiba să ne urcăm? zise Ron cu o voce slabă. Când noi nici măcar nu-i vedem?

– Ah, e ușor, spuse Luna, coborând amabilă de pe Thestral și ducându-se cu pași mari spre ei. Hermione și Ginny! Veniți aici...

Îi trase până la ceilalți Thestrali din jur și-i ajută pe rând să încalece. Toți trei părură extrem de neliniștiți când le prinse mâinile în coama calului și le spuse să strângă tare, înainte să se întoarcă pe spinarea bidiviului ei.

– E incredibil, murmură Ron, mișcându-și mâna liberă cu sfială în sus și în jos pe grumazul calului său. Incredibil... de-aș putea să-l văd...

– Zi mersi că rămâne invizibil, spuse Harry sumbru. Deci, suntem gata?

Încuviințară toți din cap și Harry văzu cinci perechi de genunchi încordându-se sub robe.

– În ordine...

Se uită în jos, la ceafa neagră și lucioasă a Thestralului său, și înghiți în sec.

– Așa deci, la Londra, Ministerul Magiei, intrarea vizitatorilor, spuse el nesigur. Ăă... dacă știți... unde mergeți...

Preț de o clipă, Thestralul lui Harry nu făcu absolut nimic; apoi, cu o mișcare năvalnică, una care aproape că îl dădu jos, întinse ambele aripi; calul se lăsă în jos încet, apoi țâșni în sus atât de repede și de abrupt, încât Harry trebui să își încleștеze brațele și picioarele în jurul lui ca să nu-i alunece de pe spinarea osoasă. Închise ochii și își lipi fața de coama mătăsoasă a calului, în timp ce treceau vijelios prin cele mai înalte ramuri ale copacilor și zburau mai departe, spre apusul sângeriu.

Harry își zise că nu se mai mișcase niciodată atât de repede: Thestralul vâjâi pe deasupra castelului, aproape fără să dea din aripile mari; aerul din ce în ce mai rece îi biciuia chipul lui Harry; își mijі ochii împotriva vântului puternic, se uită în jur și îi văzu pe cei cinci colegi ai săi zburând în urma sa, fiecare aplecat cât putea de jos peste grumazul Thestralului, ca să se apere de curentul de aer.

Survolară domeniul de la Hogwarts și trecură de Hogsmeade; Harry vedea munți și văi dedesubtul lor. În timp ce lumina zilei începea să scadă, Harry zări mici mănunchiuri de lumini când trecură pe deasupra mai multor sate, apoi un drum șerpuitor pe care o singură mașină se îndrepta spre casă printre dealuri, ca o insectă...

– Este ciudat! abia îl auzi Harry pe Ron strigând de undeva din spate și își imagină cum trebuia să fie să gonești la înălțimea asta fără nici un suport vizibil.

Veni și asfințitul: cerul prindea câte o nuanță de mov deschis, fiind plin de stele micuțe și argintii, iar în scurt timp doar luminile orașelor Încuiate le arătară cât de departe erau de pământ sau cât de repede zburau. Brațele lui Harry erau înfășurate strâns în jurul grumazului calului, iar

băiatul își dori ca acesta să meargă și mai repede. Cât timp se scursese de când îl văzuse pe Sirius zăcând pe podeaua Departamentului Misterelor? Cât mai putea Sirius să-i reziste lui Cap-de-Mort? Singurul lucru de care era sigur Harry era că nașul său nici nu făcuse ce dorise Cap-de-Mort, nici nu murise, pentru că era convins că, în oricare dintre aceste variante, ar fi simțit încântarea sau mânia lui Cap-de-Mort cuprinzându-i corpul, făcându-i cicatricea să ardă la fel de dureros ca în noaptea când fusese atacat domnul Weasley.

Zburară mai departe prin întunericul tot mai dens; Harry își simțea fața rigidă și rece, picioarele îi amorțiseră de cât strânseră corpul Thestralului, însă nu îndrăznea să își schimbe poziția ca să nu alunece... Nu auzea nimic din cauza aerului care îi vâjâia în urechi, și avea gura uscată și înghețată, din cauza vântului rece al nopții. Nu mai știa cât de mult merseră; toată încrederea îi era în animalul de sub el, care gonea hotărât în noapte, abia dând din aripi, în timp ce zbura mereu înainte.

Dacă ajungeau prea târziu...
Este încă în viață, se luptă, o simt ...
Dacă va hotărî Cap-de-Mort că Sirius nu va ceda...
Aș ști...

Harry simți un gol în stomac; capul Thestralului se îndreptă deodată spre pământ și Harry îi alunecă pe grumaz cu câțiva centimetri. În sfârșit, coborau... i se păru că aude un strigăt din spate și se întoarse, dar nu văzu nici urmă de corp în cădere... probabil că avuseseră toți un șoc când se schimbase direcția, la fel ca el.

Acum luminile puternice portocalii erau din ce în ce mai mari și mai rotunde pretutindeni; vedeau acoperișurile clădirilor, șuvoaie de faruri ca niște ochi luminoși de insecte, pătrate gălbui care erau de fapt ferestre. Foarte brusc, din câte li se păru, goneau spre trotuar; Harry strânse Thestralul cu toată puterea, și se pregăti pentru un impact subit,

dar calul atinse solul întunecat la fel de ușor ca o umbră, iar Harry alunecă de pe spinarea sa, uitându-se în jur la strada unde zona aglomerată de trecere era încă la mică depărtare de cabina telefonică vandalizată, în lumina portocalie insipidă a felinarelor.

Ron ateriză puțin mai încolo și căzu imediat pe trotuar de pe grumazul Thestralului.

– Niciodată n-o s-o mai fac, spuse el, adunându-se de pe jos.

Dădu să se îndepărteze de Thestral, dar, neputând să-l vadă, se lovi de partea lui posterioară și aproape că se prăbuși din nou.

– Absolut niciodată... a fost cea mai groaznică...

Hermione și Ginny aterizară de-o parte și de alta a lui: amândouă se dădură jos de pe bidiviii lor cu ceva mai multă grație decât Ron, deși aveau cam aceeași expresie ușurată că ajunseseră iar cu picioarele pe pământ; Neville sări, tremurând, iar Luna descălecă lin.

– Și-acum, încotro? îl întrebă ea pe Harry cu o voce de un interes politicos, de parcă totul ar fi fost o excursie relativ interesantă.

– Aici, spuse el.

Își mângâie repede Thestralul, recunoscător, iar apoi îi conduse repede spre cabina telefonică ponosită și deschise ușa.

– Hai! îi îndemnă el pe ceilalți, când văzu că ezitau.

Ron și Ginny intrară ascultători; Hermione, Neville și Luna se înghiontiră în urma lor; Harry aruncă o privire înapoi, spre Thestralii care acum căutau resturi de mâncare stricată pe pasajul de trecere, apoi se înghesui în cabină lângă Luna.

– Cine e cel mai aproape de receptor să formeze șase doi patru patru doi! zise el.

O făcu Ron, cu brațul îndoit ciudat, ca să ajungă la cadran; după câteva clipe se auzi o voce calmă de femeie.

– Bun venit la Ministerul Magiei. Vă rog să spuneți cum vă numiți și ce doriți.

– Harry Potter, Ron Weasley, Hermione Granger, zise Harry foarte repede, Ginny Weasley, Neville Poponeață,

Luna Lovegood... suntem aici ca să salvăm pe cineva, dacă nu ne-o ia înainte Ministerul dumneavoastră!

– Vă mulțumesc, spuse vocea calmă de femeie. Vizitatorilor, vă rog să luați insignele și să vi le prindeți în piept de robe.

Șase insigne alunecară pe planul înclinat pe care apăreau de obicei monedele nefolosite. Hermione le luă și i le dădu lui Harry peste capul lui Ginny, fără să spună nimic; Harry se uită la cea din vârf: *Harry Potter, misiune de salvare.*

– Vizitatori ai Ministerului, vi se cere să vă supuneți unei verificări și să vă prezentați baghetele pentru înregistrare la biroul de securitate, care se află la capătul îndepărtat al atriumului.

– Bine! zise Harry tare, iar cicatricea îi zvâcni iar. Acum putem să mergem?

Podeaua cabinei telefonice se cutremură și trotuarul se ridică dincolo de ferestrele ei de sticlă; Thestralii care căutau mâncare dispărură din vedere; întunericul se lăsă peste capetele copiilor și, cu un huruit surd, aceștia coborâră în adâncul Ministerului Magiei.

O rază de lumină aurie le atinse picioarele și, răspândindu-se, urcă pe corpurile lor. Harry își îndoi genunchii și își ținu bagheta la îndemână, foarte înghesuit, în timp ce se uita pe geam, ca să vadă dacă îi aștepta cineva în atriumul care părea complet gol. Lumina era mai slabă decât fusese în timpul zilei; nu ardeau focuri în șemineurile încastrate în pereți, însă când liftul se opri din alunecarea lui lină, văzu că simbolurile aurii șerpuiau în continuare pe tavanul albastru închis.

– Ministerul Magiei vă dorește o seară plăcută, spuse vocea femeii.

Ușa cabinei telefonice se dădu la perete; Harry ieși, urmat de Neville și Luna. Singurul zgomot care se auzea în atrium era șuvoiul constant de apă din fântâna aurie, unde jeturile din baghetele vrăjitoarei și vrăjitorului, vârful săgeții centaurului, vârful pălăriei goblinului și ale urechilor spiridușului de casă continuau să stropească în bazinul din jur.

– Haideți, spuse Harry încet, iar cei șase alergară pe hol,

cu Harry în frunte, trecând de fântână și îndreptându-se către biroul la care stătuse vrăjitorul de pază care cântărise bagheta lui Harry, și care acum era părăsit.

Harry își zise că ar fi trebuit să se afle un om de pază acolo. Lipsa lui era un semn de rău augur, iar impresia i se consolidă când trecură pe poarta aurie și o luară către lifturi. Apăsă pe cel mai apropiat buton pe care scria „jos" și un lift apăru huruind aproape instantaneu, grilajele aurii se dădură în lături cu un zuruit puternic, răsunător, iar ei se năpustiră înăuntru. Harry apăsă repede pe butonul cu cifra nouă; grilajele se închiseră cu o bufnitură și liftul începu să coboare, zăngănind și huruind. Harry nu își dăduse seama cât de zgomotoase erau lifturile în ziua când venise cu domnul Weasley; era convins că gălăgia avea să-i trezească pe toți oamenii de pază din clădire, și totuși, când liftul se opri, vocea calmă a femeii zise„Departamentul Misterelor" și grilajul se deschise. Ieșiră pe holul unde nu se mișca nimic, în afară de torțele cele mai apropiate, care pâlpâiră din cauza curentului produs de mișcarea liftului.

Harry se întoarse spre ușa neagră și simplă. După luni de zile în care o visase, era în sfârșit acolo.

– Să mergem, șopti el, și îi conduse pe hol, cu Luna chiar în urma lui, privind în jur cu gura întredeschisă. În ordine, fiți atenți, continuă el, oprindu-se din nou la doi metri de ușă. Poate că... poate că unii ar trebui să rămână aici ca să – ca să facă de pază și...

– Și cum o să te anunțăm dacă vine cineva? întrebă Ginny, cu sprâncenele ridicate. Ai putea să fii la kilometri depărtare.

– Venim cu tine, Harry, spuse Neville.

– Hai să mergem mai departe, spuse Ron hotărât.

Harry tot n-ar fi vrut să-i ia pe toți cu el, dar se părea că nu avea de ales. Se întoarse cu fața spre ușă și merse înainte... Exact ca în vis, ușa se deschise, iar el merse mai departe, urmat de ceilalți.

Se aflau într-o cameră mare, circulară. Totul era negru

acolo, inclusiv podeaua și tavanul; uși identice, fără plăcuțe și fără clanțe se găseau la intervale fixe pe pereții negri, iar între ele se vedeau lumânări ale căror flăcări erau albastre; lumina lor rece și neregulată se reflecta în podeaua lucioasă de marmură, lăsând impresia că dedesubt era o apă întunecată.

– Cineva să închidă ușa, murmură Harry.

Regretă că dăduse acest ordin în clipa în care Neville îl execută. Fără raza lungă de lumină dinspre holul luminat de torțe din spatele lor, locul deveni atât de întunecos, încât pentru o clipă singurele lucruri pe care le văzură fură mănunchiurile de flăcări albastre care pâlpâiau pe pereți și reflecțiile lor fantomatice pe podea.

În visul său, Harry traversa hotărât această cameră până la ușa de vizavi, după care ieșea liniștit. Dar aici erau vreo douăsprezece uși. Exact în timp ce se uita la cele din fața lui, încercând să decidă care era cea potrivită, se auzi un zgomot răsunător, iar lumânările începură să se miște într-o parte. Camera circulară se învârtea.

Hermione îl apucă pe Harry de braț, de parcă i-ar fi fost teamă că podeaua s-ar fi putut mișca și ea.

Timp de câteva secunde, flăcările albastre din jurul lor își pierdură conturul și arătară ca niște raze de neon, în timp ce pereții se rotiră cu viteză; apoi, la fel de brusc cum începuse, huruitul încetă și totul redeveni inert.

În ochii lui Harry se vedeau gravate niște dungi albastre; în afara lor, nu mai vedea nimic.

– Ce a fost asta? șopti Ron speriat.

– Cred că în felul ăsta nu ne-am dat seama pe care ușă am intrat, spuse Ginny cu o voce joasă.

Harry realiză imediat că fata avea dreptate: nu putea să identifice ușa de ieșire, după cum îi era imposibil să vadă o furnică în cadrul ușii negre ca tăciunele; iar ușa pe care trebuiau să meargă mai departe putea fi oricare din cele douăsprezece din jur.

– Cum o să ieșim? spuse Neville neliniștit.

– Păi, acum nu asta contează, spuse Harry hotărât, clipind

des, ca să își șteargă dungile albastre de pe ochi, și strângând bagheta mai tare ca niciodată. Nu o să fie nevoie să ieșim până nu o să-l găsim pe Sirius...

– Să nu te apuci să-l strigi! Spuse brusc Hermione.

Harry nu avusese niciodată mai puțină nevoie de sfatul ei, căci instinctul îi spunea să fie cât mai tăcut.

– Ia zi, pe unde mergem, Harry? întrebă Ron.

– Nu... începu Harry și înghiți în sec. În visele mele intram pe ușa de la capătul dinspre lifturi al holului, ajungeam într-o cameră întunecată – în asta – și apoi intram pe o altă ușă, într-o cameră oarecum... sclipitoare. Ar trebui să încercăm niște uși, spuse el grăbit, voi recunoaște drumul corect abia când îl voi vedea. Hai...

Se duse direct la ușa din fața lui, iar ceilalți îl urmară îndeaproape. Își puse mâna pe suprafața sa rece și lucioasă, ridică bagheta, pregătit să atace în clipa în care ea avea să se deschidă, și împinse.

Ușa se deschise fără probleme.

După întunericul din prima cameră, lămpile care atârnau din tavan, ținute de niște lanțuri aurii, lăsau impresia că această cameră lungă și dreptunghiulară era mult mai luminoasă, deși nu existau luminile scânteietoare și pâlpâitoare pe care le văzuse Harry în vis. Locul era destul de pustiu, cu excepția câtorva birouri, iar în mijlocul camerei exista un bazin enorm de sticlă, plin cu un lichid verde închis, destul de mare ca să poată înota în el toți șase; în el pluteau într-o doară mai multe obiecte alb sidefii.

– Ce sunt chestiile alea? șopti Ron.

– Nu știu, spuse Harry.

– Sunt pești? șopti Ginny.

– Larve Aquavirius! spuse Luna entuziasmată. Tata a zis că Ministerul crește...

– Nu, spuse Hermione pe un ton straniu, după care se apropie și se uită pe geamul bazinului. Sunt creiere.

– Creiere?

– Da... oare ce fac cu ele?

Harry i se alătură lângă bazin. Într-adevăr, acum că le vedea de aproape, nu era nici o îndoială. Scânteind sinistru, creierele apăreau și dispăreau, plutind în adâncul lichidului verde, ca niște conopide vâscoase.

– Hai să plecăm de aici, spuse Harry. Nu e bine, trebuie să încercăm altă ușă.

– Și aici sunt uși, spuse Ron, arătând spre pereți.

Lui Harry i se făcu inima cât un purice; cât de mare era locul ăsta?

– În visul meu, treceam din camera aceea întunecată într-o a doua, spuse el. Cred că ar trebui să ne întoarcem și să încercăm de-acolo.

Așa că reveniră grăbiți în camera circulară și întunecată; formele fantomatice ale creierelor pluteau acum prin fața ochilor lui Harry, în locul flăcărilor albastre ale lumânărilor.

– Stai puțin! spuse Hermione tăios, când Luna dădu să închidă ușa de la camera creierelor. Marchează!

Trasă cu bagheta un „X" de foc care se fixă pe ușă. Imediat ce ușa se închise în urma lor, se auzi un alt huruit puternic, și din nou peretele începu să se învârtă foarte repede, dar acum aproape în fiecare albastru pal exista o ceață roșu-aurie și, după ce totul încremeni la loc, „X"-ul de foc încă ardea, arătându-le ușa pe care o încercaseră deja.

– Bună idee, spuse Harry. În ordine, hai acum să o încercăm pe asta...

Se apropie de ușă și o deschise, cu bagheta încă ridicată, pe când ceilalți rămăseseră în spatele lui.

Această cameră era mai mare decât cea dinainte, slab luminată și dreptunghiulară, iar mijlocul era scobit, formând o gaură mare de piatră, de vreo șapte metri adâncime. Stăteau la capătul a ceea ce păreau să fie niște șiruri de bănci de piatră, care mărgineau camera și coborau în trepte ca un amfiteatru, semănând leit cu sala unde fusese judecat Harry de Vrăjustiție. Însă în locul unui scaun cu lanțuri era un podium ridicat chiar în mijlocul gropii, pe care se găsea o arcadă de piatră care părea atât de veche,

fisurată și în ruină, încât Harry se miră că stătea încă în picioare. Fără să fie sprijinită de vreun perete din jur, arcada era împodobită cu o draperie sau cu un văl negru și ponosit, care, în ciuda faptului că aerul rece din jur era perfect inert, flutura foarte ușor, ca și când tocmai ar fi fost atins.

– Cine este acolo? spuse Harry, sărind cu un rând mai jos.

Nu răspunse nimeni, însă vălul flutură și se mișcă în continuare.

– Ai grijă! șopti Hermione.

Harry coborî rândurile unul câte unul, până când ajunse pe fundul de piatră al gropii adâncite. Pașii săi răsunară puternic, în timp ce se apropia încet de podium. Arcada în formă de arc frânt părea mult mai înaltă de unde stătea acum decât i se păruse când se uita la ea de deasupra. Și totuși, vălul se mișca ușor, de parcă cineva tocmai trecuse dincolo de el.

– Sirius? vorbi Harry din nou, dar de data asta mai încet, fiindcă se apropiase.

Avea ciudata impresie că se afla cineva chiar de partea cealaltă a arcadei. Strângându-și tare bagheta, dădu ocol podiumului, dar nu văzu pe nimeni; în partea cealaltă nu se vedea decât vălul negru și ponosit.

– Hai să mergem! strigă Hermione de la jumătatea treptelor de piatră. Nu e ce ne trebuie Harry, să mergem.

Părea speriată, mult mai speriată decât fusese în camera în care înotau creierele. Și totuși, lui Harry i se păru că arcada avea un fel de frumusețe aparte, deși era veche. Îl intriga vălul care flutura ușor; simțea un fel de dorință foarte puternică de a urca pe podium și de a trece prin el.

– Harry, hai să mergem, bine? spuse Hermione și mai hotărâtă.

– Bine, spuse el, dar nu se mișcă.

Tocmai auzise ceva. Dinspre partea cealaltă a vălului se auzeau șoapte slabe, vorbe murmurate.

– Ce-ai spus? zise el foarte tare, astfel încât cuvintele îi răsunară peste tot în jurul băncilor de piatră.

– N-a vorbit nimeni, Harry! spuse Hermione, apropiindu-se acum de el.

– Cineva șoptește de acolo, spuse el, îndepărtându-se de față și continuând să se încrunte la văl. Tu ești, Ron?

– Eu sunt aici, prietene, spuse Ron, apărând într-o parte a arcadei.

– Nu mai aude nimeni? întrebă Harry, pentru că șoaptele și murmurul erau din ce în ce mai tari.

Fără să vrea cu adevărat să o facă, se trezi că pusese un picior pe podium.

– Și eu îi aud, șopti Luna, apropiindu-se dintr-o parte a arcadei și uitându-se la vălul care se mișca. Sunt oameni înăuntru!

– Cum adică, „înăuntru"? întrebă Hermione, sărind de pe ultima treaptă și părând mult mai supărată decât cerea ocazia. Nu există nici un „înăuntru", e doar o arcadă, nu e loc ca să fie cineva acolo. Harry, încetează, vino încoace...

Îl apucă de braț și îl trase, dar el se opuse.

– Harry, se presupune că suntem aici ca să-l salvăm pe Sirius! spuse ea cu o voce subțire și încordată.

– Sirius, repetă Harry, uitându-se în continuare fermecat la vălul care flutura încontinuu. Da...

Ceva îi reveni în sfârșit în minte; Sirius prins, legat și torturat, iar el se holba la arcada asta...

Se îndepărtă de podium cu câțiva pași și își dezlipi ochii de pe văl.

– Hai să mergem, spuse el.

– Asta am tot încercat să îți... mă rog, hai! spuse Hermione, ocolind prima podiumul. În partea cealaltă, Ginny și Neville se holbau și ei la văl, părând în transă. Fără să spună nimic, Hermione o apucă pe Ginny de braț, Ron îl înșfăcă pe Neville de mână, și îi conduseră hotărâți spre cea mai joasă bancă de piatră, după care urcară înapoi până la ușă.

– Ce crezi că a fost arcada aia? o întrebă Harry pe Hermione, după ce se întoarseră în camera circulară întunecată.

– Nu știu, dar, indiferent ce-a fost, era periculoasă, spuse

ea cu fermitate, trasând iar un „X" de foc pe ușă.

Din nou, peretele se roti și apoi deveni nemișcat. Harry se apropie de o altă ușă la întâmplare și împinse. Ușa nu se clinti.

- Ce este? spuse Hermione.

- Este... închisă... spuse Harry, sprijinindu-se de ușă cu toată greutatea, fără s-o poată urni.

- Înseamnă că asta e ușa care trebuie, nu? spuse Ron entuziasmat, alăturându-i-se lui Harry în încercarea de a deschide ușa cu forța. Așa trebuie să fie!

- Dați-vă la o parte! spuse Hermione tăios.

Își îndreptă bagheta către locul unde ar fi trebuit să fie în mod normal broasca și zise *„Alohomora!"*

Nu se întâmplă nimic.

- Cuțitul lui Sirius! spuse Harry.

Îl scoase dintr-un buzunar al robei și îl strecură în crăpătura dintre ușă și perete. Ceilalți îl urmăriră nerăbdători, în timp ce el îl plimbă de sus până jos, îl scoase și apoi se împinse iar cu umărul în ușă. Rămase la fel de bine închisă. Mai mult, când Harry se uită la cuțit, văzu că i se topise lama.

- În ordine, nu intrăm în camera asta, spuse Hermione pe un ton decis.

- Dar dacă tocmai asta e cea care trebuie? spuse Ron, uitându-se la ea cu un amestec de teamă și dorință.

- Nu are cum să fie, Harry putea să treacă de toate ușile în visul lui, zise Hermione, marcând ușa cu un alt „X" de foc, în timp ce Harry își vâra la loc în buzunar mânerul inutil al cuțitului lui Sirius.

- Știi ce ar putea să fie acolo? spuse Luna entuziasmată, în timp ce peretele începea să se învârtească din nou.

- Fără îndoială, ceva viermuitor, spuse Hermione încet, iar Neville râse scurt și încordat.

Peretele se opri și Harry, cu un sentiment de disperare crescândă, deschise următoarea ușă.

- Asta e!

O recunoscu imediat după lumina frumoasă, jucăușă, cu scânteieri de diamant. În timp ce ochii lui Harry se obișnuiau

cu strălucirea puternică, văzu mai multe ceasuri care sclipeau de pe toate suprafețele, ceasuri mici și mari, pendule și ceasuri de masă, atârnând în spațiile dintre biblioteci sau stând pe birourile care împânzeau camera, astfel încât ticăitul acela neobosit cuprinse locul ca un fel de marș de mii de pași minusculi. Sursa luminii jucăușe ca de diamant era un clopot de cristal înalt, aflat la capătul îndepărtat al camerei.

– Pe aici!

Inima lui Harry bătea cu putere, acum că știa că erau pe drumul cel bun. Îi conduse de-a lungul spațiului îngust dintre șirurile de birouri, îndreptându-se, la fel ca în vis, către sursa de lumină, respectiv către clopotul de cristal ca un borcan, aproape la fel de înalt ca el, care era așezat pe un birou și părea plin de rafale sclipitoare de vânt.

– Vai, uite! spuse Ginny când se apropiară, arătând chiar spre centrul clopotului.

În curentul scânteietor dinăuntru plutea un ou mic, luminos ca o bijuterie. În timp ce se ridica în borcan, se sparse și din el ieși o pasăre colibri care fu purtată până în vârful borcanului, dar, când căzu pe pala de vânt, penele sale se acoperiră cu mâzgă și se umeziră, iar până să fi fost purtată la loc pe fundul borcanului se închisese iarăși în ou.

– Mergeți mai departe! spuse Harry tăios, pentru că Ginny dădea semne că ar fi vrut să se oprească și să urmărească oul transformându-se la loc în pasăre.

– Ai pierdut timpul lângă arcada aia veche! spuse ea supărată, dar îl urmă dincolo de borcanul în formă de clopot, către singura ușă din spatele lui.

– Asta e, spuse Harry din nou, iar acum inima îi bătea atât de tare, încât avea impresia că nu mai putea să vorbească. Pe aici...

Se uită în jur la toți; își scoseseră baghetele și păreau dintr-o dată serioși și neliniștiți. Se uită iar la ușă și împinse. Ușa se deschise la perete.

Ajunseseră în locul căutat: un spațiu înalt ca al unei catedrale și plin doar de rafturi înalte, înțesate cu sfere mici și

prăfuite de sticlă. Acestea sclipeau șters în lumina care venea dinspre mai multe suporturi de lumânări puse la intervale fixe de-a lungul rafturilor. La fel ca acelea aflate în camera circulară din urma lor, flăcările erau albastre. Camera era foarte rece.

Harry avansă și se uită la unul dintre culoarele întunecate aflate între două rânduri de rafturi. Nu auzea nimic și nici nu vedea cel mai mic semn de mișcare.

– Ai spus că era rândul nouăzeci și șapte, șopti Hermione.

– Da, șopti Harry, uitându-se acum la capătul celui mai apropiat rând.

Sub un suport de lumânări cu flăcări albastre care era prins de el strălucea cifra cincizeci și trei.

– Cred că trebuie să o luăm la dreapta, șopti Hermione, scrutând următorul rând. Da... ăla e cincizeci și patru...

– Pregătiți-vă baghetele, spuse Harry încet.

Merseră pe furiș înainte, uitându-se în urma lor, în timp ce treceau pe culoare lungi de rafturi, ale căror capete erau cufundate aproape total în întuneric. Mici etichete îngălbenite de vreme fuseseră puse sub fiecare sferă de cristal de pe rafturi. Unele dintre ele avea o lumină stranie, lichidă; altele erau șterse și întunecate ca niște becuri explodate.

Trecură de rândul optzeci și patru... optzeci și cinci... Harry era cu urechile ciulite, după cel mai mic sunet care să indice o mișcare, dar poate că lui Sirius i se pusese căluș, sau poate că își pierduse cunoștința... sau, spuse o voce nechemată din capul său, s-ar putea să fie deja mort...

Aș fi simțit, își spuse el, cu inima palpitându-i acum în dreptul mărului lui Adam, *aș fi știut deja...*

– Nouăzeci și șapte, șopti Hermione.

Rămaseră grupați la capătul rândului, uitându-se la culoarul de alături. Nu era nimeni acolo.

– E chiar la capăt, spuse Harry, căruia i se uscase puțin gura. Nu se vede bine de-aici.

Și îi conduse printre șirurile suprapuse ale sferelor de sticlă, dintre care unele luminară ușor când trecură prin dreptul lor...

– Ar trebui să fie pe-aici, șopti Harry, convins că fiecare pas pe care îl făcea avea să-l apropie de silueta zdrențăroasă a lui Sirius, aflată pe podeaua întunecată.

– Harry? spuse Hermione încet, însă el nu vru să răspundă. Avea gura foarte uscată.

– Undeva pe... aici... spuse el.

Ajunseră la capătul rândului și ieșiră iar lângă lumina slabă a unei lumânări. Nu era nimeni acolo. Nu era decât o tăcere prăfuită, asurzitoare.

– Ar putea să fie... șopti Harry răgușit, uitându-se de-a lungul următorului culoar. Sau poate...

Se grăbi să se uite ceva mai departe.

– Harry? făcu Hermione iar.

– Ce? se răsti el.

– Nu... nu cred că Sirius este aici.

Nu vorbi nimeni. Harry nu vru să se uite la nici unul dintre ei. Îi era rău. Nu înțelegea de ce Sirius nu era acolo. Trebuia să fie acolo. Dar aici îl văzuse...

Alergă pe culoarul de la capătul rândurilor, uitându-se de-a lungul lor. Trecu prin dreptul mai multor intervale pustii. Fugi în direcția opusă și trecu iar pe lângă prietenii săi, care îl urmăreau cu ochii mari. Nu se vedea nici urmă de Sirius. Și nimic care să indice vreo luptă.

– Harry? strigă Ron.

– Ce e?

Nu voia să audă ce avea de spus Ron; nu voia să îl audă spunându-i că fusese un prost, sau să-i sugereze că ar trebui să se întoarcă la Hogwarts, dar se înroșea și simțea că ar fi vrut să se ascundă mult timp aici, în întuneric, înainte să înfrunte lumina puternică din atriumul de mai sus și privirile acuzatoare ale celorlalți...

– Ai văzut asta? întrebă Ron.

– Ce? zise Harry, trezindu-se la viață și simțind că trebuia să dea peste un semn că Sirius fusese acolo.

Se întoarse cu pași mari spre locul unde stăteau cu toții, ceva mai jos, pe rândul nouăzeci și șapte, dar îl descoperi

doar pe Ron, care se holba la una dintre sferele prăfuite de pe un raft.

– Ce e? repetă Harry morocănos.

– Are... are numele tău pe ea, spuse Ron.

Harry se apropie puțin. Ron arătă spre una dintre sferele mici de sticlă, care radia o lumină lăuntrică, ștearsă, deși era foarte prăfuită și părea neatinsă de ani buni.

– Numele meu? zise Harry cu o voce albă.

Făcu un pas înainte. Fiind mai mic decât Ron, trebui să își întindă gâtul ca să citească eticheta gălbuie, lipită pe raft chiar sub sfera prăfuită de sticlă. Cu un scris filiform, fusese trecută o dată din trecutul destul de îndepărtat, sub care stătea scris:

S.P.T lui A.P.W.B.D.
Lordul Întunericului
și (?) Harry Potter

Harry se uită la el cu ochii mari.

– Ce-i asta? întrebă Ron neliniștit. Ce caută numele tău acolo?

Se uită la celelalte etichete de pe porțiunea aceea de raft.

– Eu nu sunt aici, zise el perplex. Și nici ceilalți.

– Harry, nu cred că ar trebui să o atingi, spuse Hermione tăios, când el întinse mâna.

– De ce nu? zise el. Are legătură cu mine, nu?

– Nu o face, Harry, spuse Neville dintr-o dată.

Harry se uită la el. Chipul rotund al lui Neville lucea puțin de transpirație. Arăta de parcă nu ar fi putut să suporte și mai mult suspans.

– Are numele meu pe ea, spuse Harry.

Știind că era imprudent, își lipsi degetele de suprafața prăfuită a sferei. Se așteptase să fie rece, dar se înșelase. Din contră, era ca și când ar fi stat la soare ore întregi, ca și când ar fi fost încălzită de lumina care radia din ea. Așteptând, sperând chiar, că avea să se întâmple ceva dra-

matic, ceva interesant, care să facă în așa fel încât călătoria lor să fi meritat osteneala, Harry ridică sfera de sticlă de pe raft și se uită la ea.

Nu se întâmplă absolut nimic. Ceilalți se strânseră în jurul lui, privind sfera, în timp ce el o elibera de pojghița de praf care o împovăra.

În clipa aceea, chiar din spatele lor, o voce tărăgănată spuse:

– Bravo, Potter. Acum întoarce-te, încet și frumos, și dă-mi-o.

– CAPITOLUL XXXV –

DINCOLO DE VĂL

Mai multe siluete negre apărură din senin în jurul lor, blocându-le calea în stânga și în dreapta; ochii le sclipeau prin găurile din glugi. Douăsprezece vârfuri aprinse de baghete erau îndreptate direct spre inimile lor; Ginny scoase un icnet de groază.

– Dă-mi-o, Potter, repetă vocea tărăgănată a lui Lucius Reacredință, care întinse mâna cu palma în sus.

În stomacul lui Harry se căscă un gol teribil. Erau prinși și în inferioritate numerică.

– Dă-mi-o, spuse Reacredință din nou.

– Unde este Sirius? spuse Harry.

Mai mulți Devoratori ai Morții râseră; o voce aspră de femeie din mijlocul siluetelor întunecate din dreapta lui Harry spuse triumfător:

– Lordul Întunecat are mereu dreptate!

– Mereu, îngână Reacredință. Acum, dă-mi profeția, Potter.

– Vreau să știu unde este Sirius!

– *„Vreau să știu unde e Sirius!"* îl imită femeia din stânga sa.

Ea și colegii săi, Devoratori ai Morții, se apropiaseră atât de tare, încât ajunseseră la jumătate de metru de Harry și de ceilalți. Harry era orbit de lumina de la baghetele lor.

– L-ați prins, spuse Harry, ignorând panica crescândă din pieptul său și groaza cu care se luptase de când intrase pentru prima oară pe culoarul rândului nouăzeci și șapte. E aici. Știu că e aici.

– Copilașul s-a tlezit speliat și a clezut că ce a visat el e adevălat, spuse femeia pe o voce oribilă, imitând un bebeluș.

Harry simți cum Ron se agită lângă el.

– Nu face nimic, murmură el. Nu încă...

Femeia care îl imitase râse în gura mare.

– Îl auziți? Îl auziți? Le dă instrucțiuni celorlalți copii de parcă ar avea de gând să se lupte cu noi!

– Vai, nu îl cunoști pe Potter cum îl cunosc eu, Bellatrix, spuse Reacredință încet. Are o mare slăbiciune pentru faptele eroice; Lordul Întunecat înțelege asta. Acum, dă-mi profeția, Potter.

– Știu că Sirius este aici, spuse Harry, deși, din cauza panicii, i se strângea pieptul și avea senzația că nu mai putea să respire cum trebuie. Știu că e la voi!

Mai râseră și alți Devoratori ai Morții, deși femeia hohoti cel mai tare.

– A sosit momentul să înveți diferența dintre viața reală și vise, Potter, spuse Reacredință. Acum dă-mi profeția, sau vom începe să ne folosim baghetele.

– Hai, faceți-o, spuse Harry, ridicându-și bagheta la nivelul pieptului.

Și, în timp ce o făcea, cele cinci baghete ale lui Ron, Hermione, Neville, Ginny și Luna se ridicară de o parte și de alta a lui. Nodul din stomacul lui Harry se strânse. Dacă Sirius nu era acolo, își dusese prietenii la moarte fără absolut nici un motiv...

Însă Devoratorii Morții nu atacară.

– Dă-mi profeția și nimeni nu va fi rănit, spuse Reacredință calm.

Fu rândul lui Harry să râdă.

– Da, sigur! spuse el. Vă dau... profeția, da? Și o să ne lăsați să ne luăm tălpășița spre casă, nu-i așa?

Cuvintele abia îi părăsiseră buzele când femeia Devorator al Morții strigă:

– *Accio prof...*

Harry era pregătit pentru ea, strigă *„Protego!"* înainte ca ea să fi terminat de spus vraja și, deși sfera de sticlă îi alunecase până la vârful degetelor, reuși să o țină în continuare.

– Vai, știe să se joace, Potter, bebelușul mititel, spuse ea, cu ochii ei sălbatici privindu-l prin găurile din glugă. Foarte bine, atunci...

– ȚI-AM ZIS, NU! răcni Lucius Reacredință la femeie. Dacă o spargi...!

Mintea lui Harry lucra febril. Devoratorii Morții voiau acestă sferă din fibre de sticlă. Pe el nu îl interesa deloc. Nu vroia decât să scape toți cu viață din povestea asta, să aibă grijă ca nici unul dintre prietenii lui să nu plătească vreun un preț cumplit pentru prostia lui...

Femeia făcu un pas înainte, se îndepărtă de colegii ei și își dădu jos gluga. Azkabanul îi scofâlcise chipul lui Bellatrix Lestrange, făcându-i-l supt și ca un craniu, însă însuflețit de o lumină înfrigurată, fanatică.

– E nevoie de muncă de convingere? spuse ea, cu pieptul ridicându-i-se și coborându-i rapid. Foarte bine – luați-o pe cea mai mică, le ordonă ea Devoratorilor Morții de lângă ea. Să se uite în timp ce-o torturăm pe fetiță. O s-o fac chiar eu.

Harry simți cum ceilalți se strânseră în jurul lui Ginny; făcu un pas într-o parte, astfel încât ajunse chiar în fața ei, ținându-și profeția la piept.

– Voi fi nevoit să o sparg, dacă ataci pe vreunul dintre noi, îi spuse el lui Bellatrix. Nu cred că șeful tău o să fie foarte mulțumit dacă te întorci fără ea, nu?

Ea nu se mișcă, ci doar se uită la el, umezindu-și buzele subțiri cu vârful limbii.

– Așa, spuse Harry, până la urmă, despre ce profeție vorbim?

Își dădu seama că trebuia să vorbească întruna. Brațul lui Neville era lipit de al lui și îl simțea cum tremură; simțea în ceafă respirația rapidă a celorlalți. Spera că toți se gândeau din răsputeri la diverse metode de a scăpa, pentru că mintea lui era pustie.

– Ce profeție? repetă Bellatrix, cu zâmbetul pierindu-i de pe chip. Glumești, Harry Potter.

– Ba nu, nu glumesc, spuse Harry, uitându-se de la un Devorator al Morții la altul și căutând o verigă slabă, un spațiu

prin care ar fi putut să scape. De ce o vrea Cap-de-Mort?

Mai mulți Devoratori ai Morții șuierară.

- Îndrăznești să-i pronunți numele? șopti Bellatrix.

- Da, spuse Harry, ținând în continuare strâns globul de sticlă, și așteptând o nouă încercare de a-l vrăji din partea ei. Da, pot să spun fără nici o problemă Cap...

- Taci din gură! urlă Bellatrix. Îndrăznești să-i pronunți numele cu buzele tale netrebnice, îndrăznești să îl întinezi cu limba ta de sânge semipur, îndrăznești să...

- Știai că și el are sânge semipur? zise Harry indiferent.

Hermione scoase un mic geamăt în urechea lui.

- Cap-de-Mort? Da, mama lui a fost vrăjitoare, dar tatăl lui a fost Încuiat - sau v-a zis că are sânge pur?

- *STUPEF...*

- NU!

Un jet de lumină roșie țâșnise deja din vârful baghetei lui Bellatrix Lestrange, dar Reacredință o devie; vraja lui o făcu pe a ei să lovească raftul la jumătate de metru în stânga lui Harry, iar mai multe sfere de sticlă de pe el se sparseră.

Două siluete alb-sidefii ca fantomele și fluide ca fumul se ridicară din cioburile de sticlă de pe podea și fiecare începu să vorbească; vocile lor se luară la întrecere, astfel încât nu se auziră decât fragmente din ce spuneau peste strigătele lui Reacredință și Bellatrix.

- ... de solstițiu va sosi o nouă..., spuse silueta unui bătrân cu barbă.

- NU ATACA! AVEM NEVOIE DE PROFEȚIE!

- Îndrăznește... uite-l cum îndrăznește... urlă Bellatrix incoerent. Stă acolo... sânge semipur mizerabil...

- AȘTEAPTĂ PÂNĂ LUĂM PROFEȚIA! răcni Reacredință.

- ... nici unul nu va mai veni după... rosti silueta unei tinere.

Cele două siluete care țâșniseră din sferele sparte se topiră și dispărură. Nu mai rămase nimic din ele sau din casele lor de odinioară, în afară de niște cioburi de sticlă pe podea. Totuși, lui Harry îi veni o idee. Problema era cum să le-o comunice celorlalți.

– Nu mi-ați spus ce e atât de special la profeția asta pe care se presupune că ar trebui să v-o dau, zise el, trăgând de timp.

Își mișcă piciorul puțin într-o parte, căutând să întâlnească piciorul altcuiva.

– Nu te ține de bancuri cu noi, Potter, spuse Reacredință.

– Nu mă țin, spuse Harry, gândindu-se pe jumătate la conversație, pe jumătate la piciorul său rătăcitor.

Apoi găsi vârful pantofului altcuiva și călcă pe el. Icnetul subit din spatele lui îi spuse că era pantoful lui Hermione.

– Ce e? șopti ea.

– Dumbledore nu ți-a zis niciodată că motivul pentru care porți cicatricea aia este ascuns în măruntaiele Departamentului Misterelor? zise Reacredință batjocoritor.

– Eu... poftim? spuse Harry, uitând cu totul de plan. Ce-i cu cicatricea mea?

– Cum? șopti Hermione din spatele lui.

– Este posibil? spuse Reacredință, pradă unei încântări malițioase.

Unii dintre Devoratorii Morții râdeau iar și, acoperit de râsul lor, Harry îi șopti lui Hermione, mișcându-și cât mai puțin buzele:

– Distrugeți rafturile...

– Dumbledore nu ți-a spus niciodată? repetă Reacredință. Ei bine, asta explică de ce nu ai venit mai devreme, Potter, Lordul Întunecat s-a întrebat de ce...

– ... Când spun acum...

– ... nu ai venit într-un suflet când ți-a arătat locul unde era ascunsă în vis. S-a gândit că vei vrea să auzi cuvintele cu exactitate, din cauza curiozității tale instinctive...

– Zău? spuse Harry.

În spatele lui, mai degrabă o simți decât o auzi pe Hermione transmițându-le mesajul celorlalți și încercă să vorbească în continuare, ca să le distragă atenția Devoratorilor Morții.

– Deci, a vrut să vin să o iau, da? De ce?

– De ce? Repetă Reacredință încântat, nevenindu-i să creadă. Pentru că singurii oameni cărora le e permis să ia o profeție din

Departamentul Misterelor, Potter, sunt cei despre care a fost făcută profeția, așa cum a descoperit Lordul Întunecat când a încercat să-i folosească pe alții ca să o fure pentru el.

– Și de ce a vrut să fure o profeție despre mine?

– Despre amândoi, Potter, despre amândoi... nu te-ai întrebat niciodată de ce a încercat Lordul Întunecat să te omoare când erai bebeluș?

Harry se uită fix la găurile prin care scânteiau ochii lui Reacredință. Oare profeția fusese motivul pentru care muriseră părinții lui, motivul pentru care purta cicatricea în formă de fulger? Oare răspunsul tuturor acestor întrebări era în mâna sa?

– Cineva a făcut o profeție despre Cap-de-Mort și despre mine? spuse el încet, uitându-se la Lucius Reacredință și strângându-și degetele în jurul sferei de sticlă calde pe care o ținea în mână, ceva mai mare decât o hoțoaică și încă aspră din cauza prafului. Și m-a pus să vin să o iau pentru el? De ce nu a venit să o ia el însuși?

– Să o ia singur? strigă Bellatrix, cu un hohot de râs sălbatic. Lordul Întunecat să intre în Ministerul Magiei, când ei habar n-au de întoarcerea lui? Lordul Întunecat să se deconspire în fața Aurorilor, când în clipa asta ei își pierd timpul cu dragul meu văr?

– Deci, v-a pus pe voi să-i rezolvați treburile murdare, da? spuse Harry. Așa cum a încercat să-l pună pe Sturgis să o fure – și pe Bode?

– Bravo, Potter, bravo... spuse Reacredință rar. Dar Lordul Întunecat știe că nu ești lipsit de inteli...

– ACUM! strigă Harry.

Cinci voci diferite din spatele său strigară *„REDUCTO!"* Cinci blesteme zburară în direcții diferite și rafturile de vizavi explodară când le atinseră; structura înaltă se cutremură, iar o sută de sfere de sticlă se făcură bucăți. Apărură o mulțime de siluete alb sidefii și plutiră pe acolo, vocile lor răsunând din cine știe ce vremuri în furtuna de cioburi și așchii de lemn care cădeau acum ca o ploaie peste podea...

– FUGIȚI! strigă Harry, în timp ce rafturile se zgâlțâiau periculos și alte sfere de sticlă cădeau de sus.

O apucă pe Hermione de robă și o trase înainte, ținând o mână deasupra capului, ca să se apere de bucățile de rafturi și de cioburi. Un Devorator al Morții se năpusti înainte prin norul de praf și Harry îi arse un cot în fața mascată; țipau cu toții, se auzeau strigăte de durere și bufnituri răsunătoare, în timp ce rafturile se prăbușeau unele peste altele, lăsând totuși să se audă fragmente din ceea ce spuneau clarvăzătorii eliberați din sfere...

Harry descoperi că aveau cale liberă și îi văzu pe Ron, Ginny și Luna alergând dincolo de el, cu mâinile deasupra capului; ceva tare îl lovi pe obraz, dar își lăsă capul în jos și fugi mai departe; o mână îl prinse de umăr și o auzi pe Hermione strigând *„Stupefy!"* Mâna îi dădu drumul imediat...

Erau la capătul rândului nouăzeci și șapte; Harry o luă la dreapta și goni cât îl țineau picioarele; auzi pași chiar în urma lui și vocea Hermionei grăbindu-l pe Neville; drept înainte, ușa pe care intraseră era întredeschisă; Harry văzu lumina sclipitoare a borcanului în formă de clopot; se năpusti afară, strângând în continuare profeția în mână, și așteptă ca ceilalți să treacă pragul în fugă, înainte să trântească ușa după ei...

– *Colloportus!* făcu Hermione și ușa se închise cu un zgomot ciudat ca un lipăit.

– Unde... unde sunt ceilalți? întrebă Harry.

Crezuse că Ron, Luna și Ginny erau înaintea lor și că îi așteptau în camera asta, dar nu era nimeni acolo.

– Trebuie s-o fi luat în altă direcție, șopti Hermione cu o expresie îngrozită.

– Ascultați! șopti Neville.

De dincolo de ușa pe care tocmai o ferecaseră răsunau pași și strigăte; Harry își apropie urechea de ușă ca să asculte și îl auzi pe Lucius Reacredință răcnind:

– Lăsați-l pe Nott, lăsați-l, am spus. Rănile sale vor fi o nimica toată pentru Lordul Întunecat pe lângă pierderea acelei profeții. Jugson, vino înapoi, trebuie să ne organizăm!

O să ne împărțim pe perechi și o să căutăm. Și nu uitați, purtați-vă cu grijă cu Potter până când avem profeția, puteți să-i omorâți pe ceilalți, dacă e nevoie. Bellatrix, Rodolphus, voi luați-o la stânga; Crabbe, Rabastan, luați-o la dreapta. Jugson, Dolohov, ușa care e drept în față. Macnair și Avery, pe aici. Rookwood, acolo. Mulciber, vino cu mine!

– Ce facem? îl întrebă Hermione pe Harry, tremurând din cap până în picioare.

– Păi, în primul rând nu o să stăm aici, așteptând să ne găsească, spuse Harry. Hai să plecăm de lângă ușa asta.

Fugiră cât putură de repede, dincolo de borcanul scânteietor în formă de clopot în care puiul intra și ieșea din oușor, către ieșirea care dădea în holul circular de la capătul camerei. Aproape că ajunseseră acolo, când Harry auzi ceva mare și greu lovindu-se de ușa pe care Hermione o ferecase prin farmec.

– Dă-te la o parte! spuse o voce dură. *Alohomora!*

În timp ce ușa se dădea de perete, Harry, Hermione și Neville se aruncară sub birouri. Vedeau cum se apropiau poalele robelor celor doi Devoratori ai Morții, care înaintau grăbiți.

– Ar fi putut să fugă direct spre hol, spuse vocea dură.

– Verifică sub birouri, zise o alta.

Harry văzu genunchii Devoratorului Morții îndoindu-se; scoțând bagheta de sub birou, strigă, STUPEFY!

Un jet de lumină roșie îl lovi pe cel mai apropiat Devorator al Morții; acesta căzu peste un ceas cu pendulă și îl doborî; al doilea Devorator al Morții însă sărise într-o parte, ca să se ferească de vraja lui Harry, și avea bagheta îndreptată spre Hermione, care se târa de sub un birou ca să țintească mai bine.

– *Abra...*

Harry se năpusti pe podea și-l prinse pe Devoratorul Morții de genunchi, făcându-l să se prăbușească și să țintească aiurea. Neville răsturnă un birou în graba sa de a ajuta; și, îndreptându-și bagheta disperat către cei doi care se luptau, strigă:

– *EXPELLIARMUS!*

Și lui Harry, și Devoratorului Morții le zburară baghetele din mână și se întoarseră înapoi la intrarea în sala profețiilor; amândoi se adunară de pe jos și se năpustiră după ele, Devoratorul Morții în frunte, Harry în urma lui și Neville la urmă evident îngrozit de ceea ce făcuse.

– Dă-te la o parte, Harry! strigă Neville, hotărât să își repare greșeala.

Harry se aruncă într-o parte, în timp ce Neville ținti iar și strigă:

– *STUPEFY!*

Jetul de lumină roșie zbură direct pe lângă umărul Devoratorului Morții și lovi un dulap cu vitrină de pe perete, plin cu o grămadă de clepsidre de diferite forme; dulapul se desfăcu în bucăți, cu cioburi zburând toate părțile, apoi se ridică la loc pe perete, complet reparat, după care mai căzu o dată, și se făcu țăndări...

Devoratorul Morții își înșfăcase bagheta care zăcea pe podea, lângă borcanul scânteietor în formă de clopot. Harry se feri în spatele unui alt birou, în timp ce bărbatul se întoarse; masca îi alunecase, astfel încât nu mai putea să vadă. Și-o smulse cu mâna liberă și strigă *STUP...*

– *STUPEFY!* țipă Hermione, care tocmai îi ajunsese din urmă.

Jetul de lumină roșie îl lovi pe Devoratorul Morții în coșul pieptului. Acesta încremeni, cu brațul încă ridicat, iar bagheta îi căzu pe jos zăngănind. Se prăbuși pe spate, spre borcanul în formă de clopot. Harry așteptă să audă un *bang* și ca individul să se lovească de sticlă și să alunece pe lângă borcan, până pe podea, însă în loc de asta capul îi trecu prin suprafața borcanului în formă de clopot, ca un balon de săpun, iar apoi rămase întins cu fața în sus pe masă, cu capul în borcanul plin de un vânt scânteietor.

– *Accio bagheta!* strigă Hermione.

Bagheta lui Harry zbură dintr-un colț întunecat în mâna fetei, care i-o aruncă lui Harry.

– Mersi, spuse el. În ordine, hai să plecăm de...

– Aveți grijă! spuse Neville îngrozit.

Se holba la capul Devoratorului Morții, aflat în borcanul în formă de clopot.

Toți trei își ridicară iar baghetele, dar nici unul nu atacă: priveau cu toții ce se întâmpla cu capul bărbatului, cu gura căscată și uluiți.

Capul se micșora foarte repede, iar fiind din ce în ce mai chel, părul negru și barba nerasă se retrăgeau în craniu; obrajii deveneau netezi, craniul se rotunjea și era acoperit de un puf ca de piersică...

Acum pe gâtul gros și musculos al Devoratorului Morții era cocoțat grotesc capul unui bebeluș, în timp ce creatura încerca să se ridice; dar chiar sub ochii copiilor rămași cu gurile căscate, capul începu să se mărească până la dimensiunea dinainte; îi creștea păr un des și negru din creștet și bărbie...

– Este timpul, spuse Hermione pe un ton uluit. Timpul...

Devoratorul Morții își scutură iar capul slut, încercând să și-l limpezească, însă înainte să își vină în fire, capul începu să i se micșoreze iar până la dimensiunile pe care le avea când era un bebeluș...

Se auzi un strigăt dintr-o cameră din apropiere, urmat de o bufnitură și un țipăt.

– RON? strigă Harry, întorcându-se repede de la transformarea monstruoasă care avea loc în fața lor. GINNY? LUNA?

– Harry! strigă Hermione.

Devoratorul Morții își scoase capul din borcanul în formă de clopot. Înfățișarea sa era cu totul bizară: micuțul său cap de bebeluș plângea tare, în timp ce brațele sale groase se zbăteau periculos în toate părțile, ratându-l de puțin pe Harry, care se ferise. Harry ridică bagheta, dar, spre uimirea lui, Hermione îl prinse de mână.

– Nu-i poți face rău unui bebeluș!

Nu aveau timp să dezbată acest subiect; Harry auzi alți pași din ce în ce mai tare dinspre Sala Profeției și își dădu seama, prea târziu, că nu ar fi trebuit să fi țipat și să fi dez-

văluit unde erau.

– Hai! spuse el și lăsându-l pe urâtul Devorator al Morții cu cap de bebeluș clătinându-se în urma lor, o luară împreună la fugă către ușa care era deschisă la capătul opus al camerei și dădea spre holul întunecat.

Alergaseră până la jumătatea distanței, când Harry văzu pe ușa deschisă încă doi Devoratori ai Morții traversând în fugă camera neagră către ei; cotind la stânga, dădu în schimb într-un birou mic, întunecat și înghesuit, și trânti ușa după ei.

– *Collo...* începu Hermione, dar, înainte să poată finaliza vraja, ușa se dădu de perete și cei doi Devoratori ai Morții se năpustiră înăuntru.

Cu un urlet triumfător, strigară amândoi:

– *IMPEDIMENTA!*

Harry, Hermione și Neville fură aruncați pe spate în aer; Neville se trezi peste birou și dispăru din câmpul vizual; Hermione se izbi de o bibliotecă și fu imediat bombardată de o cascadă de cărți grele; Harry se lovi cu ceafa de peretele de piatră din spatele său; în fața ochilor îi apărură niște luminițe și pentru o clipă fu prea ametit și derutat ca să poată reacționa.

– L-AM PRINS! strigă Devoratorul Morții cel mai apropiat de Harry. ÎNTR-UN BIROU DE LA...

– *Silencio!* țipă Hermione și vocea bărbatului se stinse.

Continuă să dea din buze prin gaura din masca sa, dar nu ieși nici un sunet. Fu dat la o parte de celălalt Devorator al Morții.

– *Petrificus Totalus!* strigă Harry, în timp ce al doilea Devorator al Morții își ridica bagheta.

Brațele și picioarele sale i se strânseră și creatura căzu pe covor la picioarele lui Harry, rigid ca o scândură, cu fața în jos, și fără să se poată mișca.

– Bravo, Ha...

Însă Devoratorul Morții pe care Hermione tocmai îl amuțise făcu brusc o mișcare amplă cu bagheta; o rază din ceea ce părea să fie un foc mov trecu de-a curmezișul peste

pieptul lui Hermione. Fata scoase un mic „Ah!" de uimire și se prăbuși pe podea, unde rămase inertă.

- HERMIONE!

Harry căzu în genunchi lângă ea, în timp ce Neville se târa repede spre ea pe sub birou, cu bagheta ridicată în fața lui. Devoratorul Morții trase un șut spre capul lui Neville când apăru - piciorul lui rupse bagheta lui Neville în două și intră în coliziune cu fața sa. Neville scoase un urlet de durere și se ghemui, cu mâna la gură și la nas. Harry se întoarse cu bagheta ridicată și văzu că Devoratorul Morții își smulsese masca și avea bagheta îndreptată direct spre el. Recunoscu chipul prelung, palid și schimonosit din *Profetul zilei:* era al lui Antonin Dolohov, vrăjitorul care îi omorâse pe frații Prewett.

Dolohov rânji. Cu mâna liberă, arătă întâi spre profeția pe care Harry o ținea încă strâns în mână, spre sine, iar apoi spre Hermione. Deși nu mai putea să vorbească, era foarte limpede la ce se referea. *Dă-mi profeția, sau o să pățești la fel ca ea...*

- De parcă nu o să ne omori oricum, imediat după ce ți-o dau! spuse Harry.

Un strigăt de panică din capul lui îl împiedică să gândească normal: avea o mână pe umărul lui Hermione, care încă era caldă, dar nu îndrăznea să se uite la ea pe îndelete. *Dă Doamne să nu fi murit, dă Doamne să nu fi murit, e vina mea dacă a murit...*

- Harry, orice ai face, spuse Neville, ieșind de sub birou și coborându-și mâinile pentru a-și arăta nasul spart, cu sângele șiroindu-i peste gură și bărbie, nu i-o da!

Se auzi o bufnitură dincolo de ușă și Dolohov se uită peste umăr. În prag apăruse Devoratorul Morții cu un cap de bebeluș. Creatura plângea, rotindu-și pumnii masivi peste tot în jur. Harry profită de ocazie:

- *PETRIFICUS TOTALUS!*

Vraja îl lovi pe Dolohov înainte să se poată apăra și-l făcu să cadă în față peste camaradul său, rămânând amândoi rigizi ca niște scânduri și incapabili să se miște un centimetru.

- Hermione, spuse Harry imediat, scuturând-o, în timp

ce Devoratorul cu cap de copil dispărea iar plângând din câmpul lui vizual. Hermione, trezește-te...

– Ce i-a făcut? spuse Neville, târându-se de sub birou ca să îngenuncheze de partea cealaltă a lui Hermione, cu sângele șiroindu-i din nasul care i se umfla rapid.

– Nu știu...

Neville îi căută pulsul lui Hermione.

– Are puls, Harry, sunt convins.

Harry fu cuprins de un val atât de puternic de ușurare, încât pentru o clipă se simți zăpăcit.

– Trăiește?

– Da, cred că da.

Urmă o pauză, timp în care Harry ciuli urechile ca să audă sunetul altor pași, dar nu deslușì decât bâiguielile și plânsetele Devoratorului cu cap de bebeluș din camera vecină.

– Neville, nu suntem departe de ieșire, șopti Harry. Suntem chiar lângă camera circulară... dacă ai putea să ajungi în capătul celălalt și să găsești ușa potrivită, înainte să vină alți Devoratori ai Morții, pun pariu că ai duce-o pe Hermione pe hol și până în lift... Apoi poți să găsești pe cineva... să dai alarma...

– Și tu ce o să faci? spuse Neville, ștergându-și nasul însângerat cu mâneca și încruntându-se la Harry.

– Trebuie să îi găsesc pe ceilalți, spuse Harry.

– Păi, o să-i găsim împreună, spuse Neville hotărât.

– Dar Hermione...

– O luăm cu noi, spuse Neville hotărât. O duc eu – tu lupți cu ei mai bine decât mine...

Se ridică și-i apucă unul dintre brațele lui Hermione, uitându-se fix la Harry, care ezită, apoi apucă celălalt braț și îl ajută pe Neville să ridice corpul inert al lui Hermione să și-l pună în cârcă.

– Stai puțin, spuse Harry, înșfăcând bagheta lui Hermione de pe podea și dându-i-o lui Neville furtunos, ar fi bine s-o iei.

Neville lovi cu piciorul bucățile rupte ale baghetei sale, în

timp ce mergeau încet spre ușă.

– Bunica o să mă omoare, spuse Neville gros, cu sângele țâșnindu-i pe nas în timp ce vorbea. Aia era vechea baghetă a tatălui meu.

Harry scoase capul pe ușă și se uită precaut în jur. Devoratorul cu cap de copil urla și se lovea de lucruri, distrugând ceasuri cu pendulă, răsturnând birouri, plângând și fiind confuz, în timp ce dulapul cu vitrină despre care Harry bănuia acum că adăpostea Clepsidre ale Timpului continua să cadă, să se facă țăndări și să se repare pe peretele din spatele lor.

– Sigur nu o să ne vadă, șopti el. Hai... rămâi în spatele meu...

Ieșiră pe furiș din birou și se întoarseră spre ușa ce dădea în holul negru care acum părea complet pustiu. Făcură câțiva pași înainte, Neville clătinându-se puțin din cauza greutății lui Hermione; ușa Camerei Timpului se trânti în urma lor și pereții începură iar să se rotească. Se părea că lovitura pe care o primise la ceafă îl destabilizase puțin pe Harry; acesta își îngustă ochii, balansându-se puțin, până când pereții se opriră din nou. Cu o strângere de inimă, Harry văzu că „X"-urile de foc ale lui Hermione se șterseseră de pe ușă.

– Ia zi, pe unde crezi că ar trebui să...?

Însă înainte să se poată hotărî pe care dintre ele să o încerce, o ușă din dreapta se dădu de perete și trei siluete țâșniră înăuntru.

– Ron! strigă Harry răgușit, alergând spre ei. Ginny, e toată lumea...?

– Harry, spuse Ron, chicotind ușor, împleticindu-se înainte, apucându-l pe Harry de robe și privindu-l în gol, aici erai... ha ha ha... arăți ciudat, Harry... ești de-a dreptul răvășit...

Chipul lui Ron era foarte palid, iar din colțul gurii i se prelingea un firișor întunecat. O clipă mai târziu îi cedară genunchii, însă se ținu strâns în continuare de roba lui Harry, astfel încât acesta se văzu atras într-o poziție care-l făcea să semene cu un arc.

– Ginny? zise el speriat. Ce s-a întâmplat?

Însă Ginny clătină din cap și alunecă lângă perete, așezându-se, gâfâind și ținându-se de gleznă.

– Cred că are glezna ruptă, am auzit ceva pârâind, șopti Luna, care stătea aplecată peste ea și părea singura nevătămată. Patru din ei ne-au urmărit într-o cameră plină de planete; a fost un loc foarte straniu, un timp pur și simplu am plutit în întuneric...

– Harry, am văzut planeta Uranus de aproape! spuse Ron, chicotind în continuare ușor. Te-ai prins, Harry? Am văzut planeta Uranus... ha ha ha...

În colțul gurii lui Ron apăru un balonaș de sânge care se sparse.

– ... oricum, unul dintre ei a apucat-o pe Ginny de picior, am folosit Blestemul Reducător și i-am aruncat-o pe Pluto drept în nas, dar...

Luna făcu un gest descurajat spre Ginny, care de-abia mai respira, cu ochii închiși în continuare.

– Și Ron? spuse Harry temător, în timp ce Ron continua să chicotească, atârnat mai departe de roba lui Harry.

– Nu știu cu ce l-au lovit, spuse Luna cu tristețe, dar a luat-o puțin razna. Abia am reușit să-l aduc.

– Harry, spuse Ron, trăgându-i urechea acestuia aproape de gură și chicotind ca prostul, știi cine e fata asta, Harry? E Lunatica... Lunatica Lovegood... ha ha ha...

– Trebuie să ieșim de aici, spuse Harry hotărât. Luna, poți s-o ajuți pe Ginny?

– Da, spuse Luna, punându-și bine bagheta după ureche, iar apoi înconjurând-o cu brațul pe Ginny și ridicând-o.

– Am doar ceva la gleznă, pot să mă descurc singură! spuse Ginny iute, însă în clipa următoare căzu și se prinse de Luna.

Harry trase brațul lui Ron peste umărul său la fel cum, cu atâtea luni în urmă, îi trăsese brațul lui Dudley. Se uită în jur: aveau o șansă de unu la doisprezece să ajungă să nimerească ieșirea din prima...

Îl cără pe Ron spre o ușă; erau la câțiva metri de ea, când

o altă ușă din sală se deschise larg și intrară în fugă trei Devoratori ai Morții, cu Bellatrix Lestrange în frunte.

– Uite-i! urlă ea.

Mai multe Vrăji de Împietrire fulgerară prin cameră; Harry sparse ușa dinaintea lui ca să intre, îl aruncă fără menajamente pe Ron într-o parte și se întoarse, ținându-și capul jos, ca să-l ajute pe Neville să intre cu Hermione. Trecură toți pragul chiar la timp pentru a putea trânti ușa în fața lui Bellatrix.

– *Colloportus!* strigă Harry și auzi trei corpuri izbindu-se de partea cealaltă a ușii.

– Nu contează! spuse o voce de bărbat. Putem să intrăm și altfel – I-AM PRINS, SUNT AICI!

Harry se întoarse brusc; erau iar în Camera Creierelor și, bineînțeles, pereții erau plini de uși. Auzi pași dinspre sala din spatele lor, în timp ce alți Devoratori ai Morții veneau în fugă pentru a li se alătura primilor.

– Luna, Neville, ajutați-mă!

Cei trei goniră prin cameră, ferecând ușile în drum; Harry se lovi de o masă și se rostogoli în graba de-a ajunge la următoarea ușă:

– *Colloportus!*

Se auziră pași care fugeau dincolo de uși și din când în când un alt corp masiv se izbea de una dintre ele, făcând-o să pârâie și să se cutremure; Luna și Neville vrăjeau ușile de-a lungul peretelui de vizavi, iar apoi, în timp ce Harry ajungea la capăt, o auzi pe Luna strigând:

– *Collo – aaaaaaaaargh ...*

Se întoarse la timp pentru a o vedea zburând; cinci Devoratori ai Morții se năpusteau înăuntru pe ușa la care Luna nu ajunsese la timp; fata se lovi de un birou, alunecă de pe el pe podea, pe partea cealaltă, unde rămase întinsă, la fel de inertă ca Hermione.

– Prindeți-l pe Potter! urlă Bellatrix și fugi spre el; Harry se feri de ea și alergă înapoi spre capătul camerei; era în siguranță, atâta timp cât credeau că ar putea lovi profeția...

– Hei! spuse Ron, care se ridicase cu greu și acum mergea spre Harry clătinându-se ca și când ar fi fost beat și chicotind. Hei, Harry, sunt creiere înăuntru, ha ha ha, nu-i așa că e ciudat, Harry?

– Ron, dă-te la o parte, lasă-te în jos...

Dar Ron își îndreptase deja bagheta spre bazin.

– Sincer, Harry, sunt creiere – uite – *Accio creier!*

Totul păru să încremenească pentru o clipă. Harry, Ginny, Neville și toți Devoratorii Morții se întoarseră fără voia lor să se uite la partea de sus a bazinului, în clipa când un creier țâșni din lichidul verde ca un pește jucăuș; pentru o clipă păru să rămână suspendat în aer, apoi se apropie de Ron învârtindu-se și din el zburară un fel de panglici de imagini, desfășurându-se ca niște role de film...

– Ha ha ha, Harry, uită-te la el, spuse Ron, privindu-l cum își lepăda conținutul. Harry, vino să-l atingi; pariez că trebuie să fie ciudat...

– RON, NU!

Harry nu știa ce se putea întâmpla dacă Ron atingea tentaculele de gânduri care acum fluturau în urma creierului, dar era convins că nu avea să fie ceva de bine. Se năpusti înainte, dar Ron întinsese mâinile și prinsese deja creierul.

În clipa în care luă contact cu pielea sa, tentaculele începură să se înfășoare în jurul mâinilor lui Ron ca niște frânghii.

– Harry, uite ce s-a întâmp... Nu – nu – nu îmi place – nu, oprește-te – oprește-te...

Însă panglicile subțiri se învârteau acum în jurul pieptului lui Ron; trase și încercă să le rupă, în timp ce creierul se strângea în jurul lui ca trupul unei caracatițe.

– *Diffindo!* strigă Harry, încercând să taie antenele care se înfășurau strâns în jurul lui Ron sub ochii săi, însă acestea nu se rupseră.

Ron căzu, luptându-se în continuare cu legăturile.

– Harry, îl sufocă! țipă Ginny, imobilizată pe podea din cauza gleznei rupte, iar apoi un jet de lumină roșie țâșni din una dintre baghetele Devoratorilor Morții și o lovi direct în față.

Se prăbuși într-o parte și rămase acolo, pierzându-și cunoștința.

– *STUBEFY!* strigă Neville, întorcându-se și fluturând bagheta lui Hermione către Devoratorii Morții care se apropiau, *STUBEFY! STUBEFY!*

Însă nu se întâmplă nimic.

Unul dintre Devoratorii Morții aruncă el însuși o Vrajă de Împietrire spre Neville; îl rată la mustață. Harry și Neville erau acum singurii care se luptau cu cei cinci Devoratori ai Morții, dintre care doi trimiteau raze de lumină ca niște săgeți, care nu îi nimeriră, dar lăsară urme de cratere în peretele din spatele lor. Harry o luă la fugă, în timp ce Bellatrix Lestrange se năpustea direct spre el: ținând profeția sus deasupra capului, alergă spre capătul camerei; nu-i trecea prin minte decât să îi îndepărteze pe Devoratorii Morții de ceilalți.

Se părea că tactica funcționase; o luară la goană după el, dărâmând scaune și mese, însă neîndrăznind să îl vrăjească, pentru a nu atinge profeția, iar el țâșni pe ultima ușă care mai era deschisă, cea pe care intraseră chiar Devoratorii Morții, rugându-se în gând ca Neville să rămână cu Ron și să găsească o cale de a-l elibera. Alergă cam un metru în interiorul noii camere și simți cum dispare podeaua...

Cădea din treaptă în treaptă, rostogolindu-se pe fiecare până la ultima, cu o bufnitură care îi tăie respirația. Aterizî pe spate în groapa cufundată unde arcada de piatră se afla pe podium. În toată camera răsuna râsul Devoratorilor Morții: ridică privirea și îi văzu pe cei cinci care fuseseră în Camera Creierelor coborând spre el, în timp ce tot atâția apărură pe alte uși și începură să sară rând după rând către el. Harry se ridică, deși picioarele îi tremurau atât de tare, încât abia dacă îl susțineau: profeția era în continuare întreagă, ca prin minune, în mâna sa dreaptă. Se dădu în spate, uitându-se în jur și încercând să-i țină sub ochi pe toți Devoratorii Morții. Picioarele i se loviră de ceva tare: ajunsese la podiumul pe care se găsea arcada. Se urcă pe el cu spatele.

Devoratorii Morții se opriră cu toții. Unii gâfâiau la fel de

tare ca el. Unul dintre ei sângera rău. Dolohov, eliberat de Blestemul Corp-Fedeleș, se uita urât, cu bagheta îndreptată direct spre chipul lui Harry.

– Potter, cursa ta a luat sfârșit, spuse tărăgănat Lucius Reacredință, dându-și jos masca. Acum fii băiat cuminte și dă-mi profeția.

– Dă-le... dă-le drumul celorlalți și a ta e! spuse Harry disperat.

Câțiva Devoratori ai Morții râseră.

– Nu ești în situația de a te târgui, Potter, spuse Lucius Reacredință, iar chipul său palid se îmbujoră de încântare. Știi, noi suntem zece și tu ești singur... sau nu te-a învățat Dumbledore să numeri?

– Nu e sindur! strigă o voce de deasupra lor. Bai sunt și eu!

Lui Harry i se strânse inima: Neville cobora lojile de piatră către ei, ținând strâns în mână bagheta lui Hermione.

– Neville – nu – întoarce-te la Ron...

– *STUBEFY!* strigă Neville iar, îndreptându-și pe rând bagheta către fiecare Devorator al Morții. *STUBEFY! STUBE...*

Unul dintre cei mai masivi Devoratori ai Morții îl înșfăcă pe Neville din spate, imobilizându-i brațele. Băiatul se zbătu și dădu din picioare; câțiva Devoratori râseră.

– Ăsta-i Poponeață, nu? zise batjocoritor Lucius Reacredință. Păi, bunică-ta s-a obișnuit să piardă membri ai familiei din cauza noastră... moartea ta nu va constitui un mare șoc.

– Poponeață? repetă Bellatrix și un zâmbet cu adevărat malefic îi lumină chipul supt. Vai, am avut plăcerea de a-ți cunoaște părinții, băiete.

– Știu! răcni Neville și se zbătu atât de tare în strânsoarea celui care îl imobilizase, încât Devoratorul Morții strigă:

– Să-l Împietrească cineva!

– Nu, nu, nu, spuse Bellatrix, care părea în transă, însuflețită de entuziasm, în timp ce se uita la Harry, apoi la Neville. Nu, hai să vedem cât rezistă Poponeață înainte să cedeze ca părinții lui... asta dacă nu vrea Potter să ne dea profeția.

– Nu le-o ba! răcni Neville, care părea să-și fi pierdut

mințile, dând din picioare și smucindu-se, în timp ce Bellatrix se apropia de el și de cel care îl ținea, cu bagheta ridicată. NU LE-O BA; HARRY!

Bellatrix ridică bagheta.

– *„Crucio!"*

Neville țipă și își ridică picioarele la piept, astfel încât Devoratorul Morții care îl imobiliza îl ținu o clipă suspendat în aer. Devoratorul îi dădu drumul și Neville căzu pe jos, zvârcolindu-se și urlând de mama focului.

– Asta a fost doar de gust! spuse Bellatrix, ridicându-și bagheta astfel încât strigătele lui Neville încetară, iar băiatul rămase plângând la picioarele ei.

Se întoarse și se uită la Harry.

– Acum, Potter, ori ne dai profeția, ori privești cum micuțul tău prieten moare în chinuri!

Harry nu trebui să se gândească; nu avea de ales. Profeția era încinsă din cauza căldurii palmei în care o ținuse. O întinse resemnat, iar Reacredință se năpusti s-o ia.

Atunci, mult deasupra lor, se mai deschiseră două uși și intrară în fugă alți cinci oameni: Sirius, Lupin, Moody, Tonks și Kingsley.

Reacredință se întoarse și ridică bagheta, însă Tonks trimise o Vrajă de Împietrire direct spre el. Harry nu aștepta să vadă dacă îl nimerea, ci sări de pe podium, dându-se la o parte. Atenția Devoratorilor Morții fu atrasă de apariția membrilor Ordinului, care acum îi bombardau cu vrăji, în timp ce săreau din treaptă în treaptă către podeaua cufundată. Printre siluete grăbite și mulțimea de fulgere, Harry îl văzu pe Neville târându-se. Evită un alt jet de lumină roșie și se aruncă pe burtă la podea, ca să ajungă la el.

– Ești bine? strigă el, în timp ce încă o vrajă zbură la câțiva centimetri deasupra capetelor lor.

– Da, spuse Neville, încercând să se ridice.

– Și Ron?

– Cred că e bine – când am plecat încă se lubda cu creierul...

Podeaua de piatră dintre ei explodă, lovită de o vrajă și creând un crater chiar unde fusese mâna lui Neville cu doar câteva secunde mai înainte; amândoi se îndepărtară în patru labe de locul acela, iar apoi un braț gros apăru din senin, îl apucă pe Harry de gât și îl ridică, astfel încât bombeurile sale abia dacă mai atingeau podeaua.

– Dă-mi-o, mârâi o voce în urechea sa, dă-mi profeția...

Bărbatul apăsă atât de tare pe traheea lui Harry, încât acesta nu mai putea să respire. Cu ochii înlăcrimați, îl văzu pe Sirius duelându-se cu un Devorator al Morții la vreo trei metri depărtare; Kingsley se lupta cu doi odată; Tonks, aflat la jumătatea lojilor de pe scări, arunca vrăji spre Bellatrix – nimeni nu părea să-și dea seama că Harry murea. Își întoarse bagheta într-o parte către agresor, dar nu avea energia necesară ca să rostească o incantație, iar când palma liberă a bărbatului cotrobăi după mâna în care Harry ținea strâns profeția...

– AARGH!

Neville țâșnise ca din senin; neputând să rostească o vrajă, băgase lui bagheta Hermione cu putere în gaura unui ochi din masca Devoratorului Morții. Bărbatul îi dădu drumul lui Harry imediat cu un urlet de durere. Harry se întoarse repede cu fața la el și spuse:

– *STUPEFY!*

Devoratorul Morții se prăbuși pe spate, iar masca îi alunecă: era Macnair, așa-zisul ucigaș al lui Buckbeak, având acum unul dintre ochi umflat și injectat.

– Mersi! îi spuse Harry lui Neville, trăgându-l deoparte, în timp ce Sirius și Devoratorul Morții cu care se lupta se clătinară pe lângă ei, duelându-se atât de aprig, încât baghetele abia se mai vedeau.

Apoi piciorul lui Harry atinse ceva rotund și tare și alunecă. Pentru o clipă crezu că scăpase profeția, dar apoi văzu ochiul magic al lui Moody rostogolindu-se pe podea.

Posesorul său zăcea pe o parte, sângerând la cap, iar acum atacatorul său se năpustea către Harry și Neville: era Dolohov,

al cărui chip prelung și palid era schimonosit de bucurie.

– *Tarantallegra!* strigă el, cu bagheta îndreptată spre Neville, ale cărui picioare începură imediat să danseze step înfrigurate, făcându-l să-și piardă echilibrul și să cadă iar pe jos. Acum, Potter...

Făcu aceeași mișcare largă cu bagheta pe care o folosise asupra lui Hermione exact în clipa în care Harry țipă *„Protego!"*

Harry simți ceva lovindu-i fața ca un cuțit bont; forța cu care îl izbi îl făcu să cadă într-o parte, peste picioarele lui Neville, care se zbăteau, dar Vraja Scut oprise pericolul cel mare.

Dolohov ridică iar bagheta.

– *„ACCIO PRO..."*

Sirius țâșni ca din senin, îl lovi cu umărul pe Dolohov și îl azvârli din drum. Profeția zbură iar până la vârful degetelor lui Harry, dar acesta reuși să o păstreze. Acum Sirius și Dolohov se duelau, cu baghetele mișcându-se ca niște săbii, cu scântei zburând din vârfurile lor...

Dolohov își retrase bagheta ca să facă aceeași mișcare largă pe care o folosise asupra lui Harry și Hermione. Ridicându-se dintr-o săritură, Harry strigă, *„Petrificus Totalus!"* Din nou, brațele și picioarele lui Dolohov se strânseră și bărbatul se prăbuși pe spate, aterizând cu o bufnitură.

– Bravo! strigă Sirius, împingându-i capul lui Harry, în timp ce două Vrăji de Împietrire zburau spre ei. Acum, vreau să ieși de...

Amândoi se lăsară în jos; un jet de lumină verde îl ratase de puțin pe Sirius. În partea cealaltă a camerei, Harry o văzu pe Tonks căzând de la jumătatea treptelor de piatră, silueta ei inertă rostogolindu-se de pe un bloc de piatră pe altul. Bellatrix fugi triumfătoare spre locul unde se încăierară ceilalți.

– Harry, ia profeția, ia-l pe Neville și fugi! strigă Sirius, năpustindu-se să-i iasă în cale lui Bellatrix.

Harry nu mai văzu ce se întâmplă după aceea: Kingsley îi apăru în față, blocându-i câmpul vizual, luptându-se cu

Rookwood, ciupit de vărsat și fără mască; un alt jet de lumină verde zbură peste capul lui Harry chiar în clipa când el se repezi la Neville...

– Poți să stai în picioare? îi urlă el la ureche lui Neville, în timp ce picioarele acestuia zvâcneau și se smuceau necontrolat. Ia-mă pe după gât...

Neville se conformă, iar Harry îl ridică de jos. Băiatul continuă să facă eforturi ca să nu cadă la loc, iar atunci, ca din senin, un bărbat se năpusti asupra lor: amândoi căzură pe spate, iar picioarele lui Neville începură să se miște frenetic, ca ale unui cărăbuș întors pe spate, Harry ridică mâna dreaptă, ca să încerce să salveze micul glob de sticlă care era pe punctul de-a se sparge.

– Profeția, dă-mi profeția, Potter, i se răsti Lucius Reacredință la ureche, și Harry simți cum vârful baghetei lui Reacredință îl apasă tare între coaste.

– Nu, lasă-mă în pace... Neville – prinde-o!

Harry trimise profeția rostogolindu-se pe podea, moment în care Neville se întoarse repede pe spate, luă globul și îl strânse la piept. Reacredință își îndreptă bagheta spre el, dar Harry își duse bagheta iar peste umăr și strigă, *„Impedimenta!"*

Reacredință fu aruncat pe spate. În timp ce Harry se aduna iar de pe jos, se uită în jur și îl văzu pe Reacredință izbindu-se de podiumul pe care se duelau acum Sirius și Bellatrix. Reacredință își îndreptă din nou bagheta spre Harry și Neville, însă, înainte să poată trage aer în piept ca să atace, Lupin sărise deja între ei.

– Harry, strânge-i pe ceilalți și DU-TE!

Harry îl apucă pe Neville de umerii robei și îl ridică la nivelul primului rând de loji de piatră; picioarele lui Neville zvâcniră, se smuciră și refuzară să îi susțină greutatea; Harry trase iar cu toată puterea și mai urcară o treaptă...

O vrajă lovi rândul de piatră lângă picioarele lui Harry; piatra se sparse, iar băiatul căzu înapoi pe treapta de dedesubt. Neville se prelinse în jos, cu picioarele zvâcnindu-i și fluturând

în continuare, dar izbuti să vâre profeția în buzunar.

– Hai! spuse Harry disperat, trăgându-l de robă. Încearcă să te împingi în picioare...

Trase din nou cu putere și roba lui Neville se rupse de-a lungul cusăturii din stânga. Micul glob de fibră de sticlă îi căzu din buzunar și, înainte ca vreunul dintre ei să poată să-l prindă, fu lovit de unul dintre picioarele lui Neville, care se zbăteau; globul zbură la vreo trei metri în dreapta lor și se făcu țăndări pe treapta de mai jos. În timp ce amândoi se uitau la locul unde se spărsese, îngroziți de ceea ce se întâmplase, iată că se ridică o siluetă alb-sidefie, cu ochii foarte mari, neobservată de nimeni altcineva în afară de ei. Harry vedea cum i se mișcau buzele, dar în bufniturile, țipetele și strigătele din jurul lor, nu auzi nici măcar un cuvânt din profeție. Silueta se opri din vorbit și se dizolvă în neant.

– Harry, îmi pane rău! strigă Neville, cu o expresie chinuită, în timp ce picioarele continuau să i se zbată. Îmi pane atât de rău, Harry, n-am brut să...

– Nu contează! strigă Harry. Încearcă să stai în picioare, hai să plecăm de...

– Dubbledore! spuse Neville, cu chipul său leoarcă de sudoare transfigurat brusc, uitându-se peste umărul lui Harry.

– Poftim?

– DUBBLEDORE!

Harry se întoarse ca să se uite în direcția în care se holba Neville. Chiar deasupra lor, încadrat de ușa dinspre Camera Creierelor, se afla Albus Dumbledore, cu bagheta ridicată, cu chipul palid și cu o expresie furioasă. Harry simți cum fiecare părticică din corpul său e cuprinsă de un val de șocuri electrice – erau salvați.

Dumbledore coborî grăbit treptele pe lângă Neville și Harry, care nu se mai gândiră la plecare. Se afla deja la capătul scărilor, când cel mai apropiat Devorator al Morții dădu cu ochii de el și-i strigă pe ceilalți. Unul dintre ei o luă la fugă, cățărându-se ca o maimuță pe treptele de piatră de vizavi. Vraja lui Dumbledore îl trase înapoi la fel de lin și

ușor ca și când l-ar fi agățat cu o undiță invizibilă...

O singură pereche se mai lupta, părând să nu își fi dat seama de noua turnură a lucrurilor. Harry îl văzu pe Sirius ferindu-se de un jet de lumină roșie al lui Bellatrix: râdea de ea.

- Hai, poți mai bine de atât! strigă el cu o voce răsunătoare în camera ca o grotă.

Al doilea jet de lumină îl lovi direct în piept.

Râsul nu îi pierise cu totul de pe chip, însă ochii i se măriră șocați.

Harry îi dădu drumul lui Neville, fără să vrea. Sări iar pe trepte în jos, scoțându-și bagheta, în timp ce Dumbledore se întorcea și el spre podium.

Sirius se prăvăli într-un plonjon cât o veșnicie: corpul i se arcui într-o boltă grațioasă, pe când cădea pe spate prin vălul ponosit care atârna de arcadă.

Harry văzu o expresie de teamă amestecată cu surpriză pe chipul veștejit și altădată frumos al nașului său, în timp ce cădea prin poarta străveche și dispărea în spatele vălului ce flutură pentru o clipă, parcă din cauza unui vânt puternic, înainte de a reveni la poziția inițială.

Harry auzi strigătul triumfător al lui Bellatrix Lestrange, însă știa că asta nu însemna nimic - Sirius doar căzuse dincolo de arcadă, avea să apară în orice moment în partea cealaltă...

Însă Sirius nu mai apăru.

- SIRIUS! strigă Harry. SIRIUS!

Ajunsese la podea, respirând anevoie. Sirius trebuia să fie chiar după perdea, iar el, Harry, avea să-l tragă înapoi...

Însă când atinse solul și fugi spre podium, Lupin îl prinse de piept, ținându-l în loc.

- Nu poți să faci nimic, Harry...

- Ia-l de acolo, salvează-l, abia a trecut!

- ... este prea târziu, Harry.

- Mai putem să ajungem la el...

Harry se luptă din greu și cu sălbăticie, însă Lupin nu vroia să-i dea drumul...

- Harry, nu poți face nimic... nimic... s-a dus.

– CAPITOLUL XXXVI –

SINGURUL DE CARE S-A TEMUT

– Nu s-a dus! strigă Harry.

Nu o credea; nu vroia să o creadă; și totuși, se luptă cu Lupin din răsputeri. Lupin nu înțelegea; oamenii se ascundeau după perdeaua aceea; Harry îi auzise vorbind în șoaptă când intrase pentru prima oară în cameră. Sirius se ascundea, nu voia să iasă la lumină...

– SIRIUS! urlă el. SIRIUS!

– Nu se poate întoarce, Harry, spuse Lupin, iar vocea îi tremura în timp ce se chinuia să-l țină pe băiat. Nu se poate întoarce, pentru că a m...

– NU – A – MURIT! răcni Harry. SIRIUS!

În jurul lor era agitație – un freamăt inutil, sporit de fulgerările altor vrăji. Pentru Harry erau zgomote neînsemnate, iar blestemele deviate care zburau pe lângă ei nu contau; nu mai conta nimic, în afară de faptul că Lupin trebuia să nu mai susțină că Sirius – care era la câțiva metri de ei, dincolo de perdeaua aia veche – nu putea să iasă în orice clipă, dându-și părul negru din față și dornic să se întoarcă în luptă.

Lupin îl târî pe băiat de lângă podium. Harry, holbându-se în continuare la arcadă, era supărat pe Sirius pentru că îl lăsa să aștepte...

Însă începu să-și dea seama, chiar în timp ce se lupta să scape din strânsoarea lui Lupin, că Sirius nu îl mai lăsase niciodată să aștepte... Sirius riscase întotdeauna ca să-l vadă pe Harry, să-l ajute... dacă nu apărea pe arcada aceea când Harry îl striga de parcă viața lui ar fi depins de asta, singura explicație posibilă era că nu putea să se întoarcă... că era într-adevăr...

Dumbledore îi adunase pe majoritatea Devoratorilor Morții rămași în mijlocul camerei, imobilizați, după câte se părea, de frânghii invizibile; Ochi-Nebun Moody se târâse până în cealaltă parte a camerei, spre locul unde zăcea Tonks, și încerca să o trezească; în spatele podiumului încă se auzeau fulgere, mormăituri și strigăte - Kingsley fugise să urmărească duelul lui Sirius cu Bellatrix.

- Harry?

Neville alunecase pe lojile de piatră una câte una până la locul unde era Harry. Acesta nu se mai lupta cu Lupin, care cu toate acestea îl ținu în continuare precaut de mână.

- Harry... îmi pare tare rău... spuse Neville, încă nesigur pe picioarele șubrede. Omul acela - Sirius Black era - era prieten cu tine?

Harry încuviință din cap.

- Poftim, spuse Lupin încet și, îndreptându-și bagheta către picioarele lui Neville zise, *„Finite"*.

Vraja fu ridicată: picioarele lui Neville aterizară pe podea și rămaseră nemișcate. Lupin avea chipul palid.

- Hai - hai să-i găsim pe ceilalți. Unde sunt, Neville?

Lupin se întoarse dinspre arcadă când vorbi. Părea că îl doare fiecare cuvânt.

- Sunt toți acono, spuse Neville. Ron a fost adacad de un cneier, dar cned că e bine - și Herbione și-a pierdut cunoștința, dar i-am găsid pulsul...

De dincolo de podium se auzi o pocnitură puternică și un strigăt. Harry îl văzu pe Kingsley căzând pe jos și-l auzi urlând de durere: Bellatrix Lestrange o luă la sănătoasa, în timp ce Dumbledore se întorcea imediat. Aruncă o vrajă spre ea, dar vrăjitoarea o devie; acum urcase deja scările până la jumătate ...

- Harry - nu! strigă Lupin, însă Harry își smulsese deja brațul din strânsoarea slăbită a lui Lupin.

- L-A OMORÂT PE SIRIUS! urlă Harry. EA L-A OMORÂT! O S-O UCID LA RÂNDUL MEU!

Și porni, cățărându-se pe lojile de piatră; oamenii strigau

în urma sa, dar nu îi păsa. Poala robei lui Bellatrix dispăru repede mai în față, iar ei ajunseră înapoi în camera unde înotau creierele...

Vrăjitoarea aruncă un blestem peste umăr. Bazinul se ridică și se răsturnă. Harry fu înconjurat de poțiunea urât mirositoare dinăuntru: creierele alunecară spre el și începură să își învârtă tentaculele lungi și colorate, însă el strigă, *„Hocus pocus preparatus!"* și creierele se ridicară în aer. Alunecând repede, fugi spre ușă; sări peste Luna, care gemea pe podea, pe lângă Ginny, care zise, „Harry - ce - ?", pe lângă Ron, care chicoti puțin, și pe lângă Hermione, care era încă inconștientă. Deschise cu putere ușa către sala neagră, circulară, și o văzu pe Bellatrix dispărând pe o ușă din partea cealaltă a camerei, unde se afla holul care ducea înapoi la lifturi.

Harry fugi, dar ea trântise ușa în urma ei și pereții începuseră deja să se rotească. Din nou băiatul se trezi înconjurat de dungi de lumină albastră, de la candelabrul care se învârtea.

– Unde e ieșirea? strigă el disperat, în timp ce peretele se oprea iar cu un huruit. Pe unde se iese?

Camera părea să-l fi așteptat să întrebe. Ușa din spatele său se dădu de perete și coridorul către lifturi se întinse înaintea lui, luminat de torțe și pustiu. O luă la fugă...

Auzi liftul zăngănind undeva deasupra; alergă de-a lungul coridorului, coti repede și dădu cu pumnul în ușă, ca să cheme un al doilea lift. Acesta se cutremură și hurui din ce în ce mai jos; grilajele se despărțiră și Harry se năpusti înăuntru, apăsând pe butonul marcat „Atrium". Ușile se închiseră și liftul începu să urce...

Ieși din lift înainte ca grilajele să se fi deschis complet și se uită în jur. Bellatrix aproape că ajunsese la liftul cabinei telefonice de la capătul opus al holului, dar se uită înapoi, îl văzu apropiindu-se și trimise încă o vrajă spre el. Se feri în spatele Fântânii Frăției Magice: vraja vâjâi pe lângă el și lovi porțile de aur de la capătul atriumului, care răsunară ca niște clopote. Nu se mai auziră pași. Bellatrix nu mai alerga.

Harry se ghemui în spatele statuilor, cu urechile ciulite.

– Arată-te, arată-te, micuțule Harry! strigă ea cu un glas de bebeluș care răsună pe podeaua lăcuită de lemn. Ia zi, de ce ai venit după mine? Credeam că ești aici ca să îl răzbuni pe dragul meu văr!

– Așa este! strigă Harry, iar un grup de Harry fantomatici păru să repete *Așa este! Așa este! Așa este!* prin toată camera.

– Aaaaaa... l-ai iubit, bebelușule Potter?

Ura crescu în pieptul lui Harry așa cum nu i se mai întâmplase niciodată; ieși prin surprindere de după fântână și urlă, *„Crucio!"*

Bellatrix scoase un țipăt: vraja o dăduse jos, dar nu se chirci și nu urlă de durere cum făcuse Neville – se ridicase deja, cu respirația tăiată și fără să mai râdă. Harry se piti iar după fântâna de aur. Contravraja lovi capul vrăjitorului chipeș, care fu retezat și ateriză la șase metri depărtare, săpând zgârieturi lungi în podeaua de lemn.

– Nu ai mai folosit niciodată un Blestem de Neiertat, nu-i așa, băiete? strigă ea, renunțând la vocea de bebeluș. Trebuie să-ți pui ceva în gând, Potter! Trebuie să îți dorești cu adevărat să provoci durere – să te bucuri de ea – furia simplă nu îmi face rău pentru multă vreme – hai să-ți arăt cum se fac, bine? O să-ți dau o lecție...

Harry se strecură în jurul fântânii, pe partea cealaltă, când ea strigă, *„Crucio!"*, și fu nevoit să se ferească din nou când brațul centaurului, cu arcul în mână, zbură și ateriză cu o bufnitură pe podea, la mică distanță de capul aurit al vrăjitorului.

– Potter, nu poți să învingi! strigă ea.

O auzi mișcându-se spre dreapta, încercând să îl aibă în vizor. Se ascunse și mai bine în spatele statuii, departe de vrăjitoare, ghemuindu-se după picioarele centaurului, având capul la nivelul spiridușului de casă.

– Am fost și sunt cel mai fidel servitor al Lordului Întunecat. Am învățat magia neagră de la el și știu vrăji care au o putere atât de mare, încât un prăpădit ca tine n-are ce să facă...

– *Stupefy!* strigă Harry.

Se dusese chiar în locul unde goblinul îi zâmbea vrăjitorului acum decapitat și țintise spre spatele ei, în timp ce vrăjitoarea se uita în jurul fântânii. Bellatrix reacționă atât de repede, încât abia avu timp să se ferească.

– *Protego!*

Jetul de lumină roșie, propria sa Vrajă de Împietrire, ricoșă înapoi spre el. Harry se ghemui iar după fântână și una dintre urechile goblinului zbură în partea cealaltă a camerei.

– Potter, îți dau o singură șansă! strigă Bellatrix. Dă-mi profeția – rostogolește-o spre mine acum – și s-ar putea să-ți cruț viața!

– Ei bine, o să trebuiască să mă omori, pentru că n-o mai am! răcni Harry și, în timp ce striga la ea, îl duru fruntea fruntea. Cicatricea îl ardea iar și simți un val de furie care nu avea nici o legătură cu mânia.

– O știe și el! spuse Harry cu un râs sălbatic, pe măsura celui al lui Bellatrix. Dragul tău prieten Cap-de-Mort știe că n-o mai am! Nu o să fie mulțumit de tine, nu-i așa?

– Poftim? Ce vrei să spui? strigă ea, pentru prima oară cu teamă în glas.

– Profeția s-a spart când încercam să-l urc pe Neville pe treptele alea! Ce crezi că o spună Cap-de-Mort de asta?

Cicatricea îl ustura și îl ardea... durerea îl făcea să lăcrimeze...

– MINCINOSULE ! urlă ea, dar acum Harry îi deslușI groaza de dincolo de furie. E LA TINE, POTTER, ȘI O SĂ MI-O DAI! *Accio profeție! ACCIO PROFEȚIE!*

Harry râse iar, pentru că știa că asta o va stârni, însă durerea crescu atât de tare în capul său, încât se temu să nu-i explodeze craniul. Își flutură mâna liberă de după goblinul cu o singură ureche și o retrase repede, în timp ce ea trimitea un alt jet de lumină verde.

– Nu am nimic aici! strigă el. Nu ai ce să chemi! S-a spart și nu a auzit nimeni ce-a zis, să-i spui asta șefului tău!

– Nu! strigă ea. Nu este adevărat, minți! STĂPÂNE, AM

ÎNCERCAT, AM ÎNCERCAT - NU MĂ PEDEPSI...

- Nu-ți răci gura de pomană! țipă Harry, cu ochii închiși din cauza durerii mai intense ca niciodată pe care i-o provoca cicatricea. Nu te poate auzi de aici!

- Zău, Potter? spuse o voce rece, stridentă.

Harry deschise ochii.

Înalt, slab și cu o glugă neagră, având chipul groaznic ca al unui șarpe, alb și supt, uitându-se fix cu ochii săi roșii cu pupile verticale... Cap-de-Mort apăruse în mijlocul holului, cu bagheta îndreptată spre Harry, care rămase încremenit, neputând să se miște.

- Așa deci, mi-ai spart profeția? întrebă Cap-de-Mort încet, uitându-se la Harry cu ochii aceia roșii necruțători. Nu, Bella, nu minte... văd adevărul cum mă privește dinăuntrul minții sale de doi bani... luni de pregătiri, luni de eforturi... iar Devoratorii mi l-au lăsat pe Harry Potter să îmi pună iarăși bețe în roate...

- Stăpâne, îmi pare rău, nu am știut, mă luptam cu Animagusul Black! plânse Bellatrix, aruncându-se la picioarele lui Cap-de-Mort, în timp ce acesta se apropia încet de ea. Stăpâne, trebuie să știi că...

- Taci, Bella, spuse Cap-de-Mort pe un ton periculos. Mă voi ocupa imediat și de tine. Crezi că am intrat în Ministerul Magiei ca să-ți ascult scuzele smiorcăite?

- Dar, stăpâne - este aici - este dinco...

Cap-de-Mort nu îi acordă nici o atenție.

- Nu mai am ce să-ți spun, Potter, zise el încet. M-ai deranjat de prea mult timp și de prea multe ori. *ABRACADABRA!*

Harry nici măcar nu deschise gura ca să se împotrivească; mintea îi era goală, iar bagheta îndreptată inutil spre podea.

Dar statuia de aur a vrăjitorului decapitat din fântână prinse viață, sărind din locul său pentru a ateriza cu o bufnitură pe podea între Harry și Cap-de-Mort. Vraja ricoșă în pieptul său, iar statuia își întinse brațele ca să-l apere pe Harry.

- Ce...? strigă Cap-de-Mort, uitându-se în sus și șoptind: Dumbledore!

Harry se uită în spatele său, cu inima bătându-i cu putere. Dumbledore stătea în fața porților de aur.

Cap-de-Mort ridică bagheta și un alt jet de lumină verde vâjâi spre Dumbledore, care se întoarse și dispăru cu o mișcare a pelerinei: În clipa următoare, reapăru în spatele lui Cap-de-Mort și își flutură bagheta către cei care rămăseseră în fântână. Celelalte statui prinseră viață. Statuia vrăjitoarei fugi spre Bellatrix, care țipă și trimise în van câteva vrăji în rafală spre pieptul ei, înainte ca statuia să se arunce asupra ei, imobilizând-o la podea. Între timp, goblinul și spiridușul de casă o zbughiră către șemineurile încastrate de-a lungul peretelui și centaurul cu un singur braț galopă spre Cap-de-Mort, care dispăru și se ivi din nou lângă bazin. Statuia decapitată îl împinse pe Harry în spate, departe de luptă, în timp ce Dumbledore se apropia de Cap-de-Mort și centaurul de aur galopa în jurul amândurora.

– Ai fost nesăbuit că ai venit aici în seara asta, Tom, spuse Dumbledore calm. Aurorii trebuie să vină...

– Până vor veni, eu nu voi mai fi aici și tu vei fi mort! se răsti Cap-de-Mort.

Trimise un alt blestem nimicitor spre Dumbledore, dar rată, lovind în schimb biroul paznicului, care izbucni în flăcări.

Dumbledore își mișcă bagheta: vraja fu atât de puternică, încât Harry, deși apărat de straja de aur, simți cum i se face părul măciucă când trecu pe lângă el, iar de data asta Cap-de-Mort fu nevoit să creeze din neant un scut argintiu, strălucitor, pentru a o devia. Vraja, oricare ar fi fost, nu lăsă nici o urmă vizibilă pe scut, deși din el răsună o notă joasă, ca de gong – un sunet ciudat, care îți dădea fiori.

– Doar nu vrei să mă omori, Dumbledore, nu? strigă Cap-de-Mort, cu ochii roșii îngustați peste vârful scutului. Ești mai presus de o asemenea sălbăticie, da?

– Știm amândoi că există și alte metode de a distruge pe cineva, Tom, spuse Dumbledore calm, apropiindu-se în continuare de Cap-de-Mort, de parcă n-ar fi avut nici o grijă, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic care să îi întrerupă plim-

barea pe hol. Recunosc, nu mi-ar fi de ajuns doar să îți iau viața...

– Nu există nimic mai rău decât moartea, Dumbledore! se răsti Cap-de-Mort.

– Te înșeli, spuse Dumbledore, apropiindu-se în continuare de Cap-de-Mort și vorbind la fel de relaxat ca și când ar fi discutat la un pahar.

Harry se sperie când îl văzu mergând neapărat, fără protecție; vru să-i dea un avertisment, să-l prevină, dar străjerul său decapitat îl tot împingea înapoi spre perete, blocându-i orice încercare de a scăpa.

– Într-adevăr, faptul că nu ai reușit să înțelegi că există lucruri mult mai rele ca moartea a fost întotdeauna slăbiciunea ta cea mai mare...

Un alt jet de lumină verde zbură de după scutul argintiu. De data asta, fu rândul centaurului cu un singur braț, care galopa în fața lui Dumbledore, să primească lovitura și să fie spulberat în mii de bucăți, însă, înainte ca fragmentele să fi atins podeaua, Dumbledore își mișcă bagheta ca și cum ar fi mânuit un bici. O flacăra lungă și subțire zbură din vârf și se înfășură în jurul lui Cap-de-Mort, cu tot cu scut. Pentru o clipă, se păru că Dumbledore câștigase, dar chiar atunci frânghia de foc deveni un șarpe care își slăbi imediat strânsoarea în jurul lui Cap-de-Mort și se întoarse spre Dumbledore, șuierând mânios.

Cap-de-Mort dispăru, iar șarpele se ridică de pe podea, pregătit să atace...

Avu loc o explozie de foc în aer, deasupra lui Dumbledore, exact în clipa în care Cap-de-Mort reapăru, stând pe soclul din mijlocul bazinului unde, cu foarte puțin timp în urmă, se aflaseră cinci statui.

– Aveți grijă! strigă Harry.

Însă, înainte să mai deschidă o dată gura, un alt jet de lumină verde zbură spre Dumbledore din bagheta lui Cap-de-Mort și șarpele atacă...

Fawkes coborî repede în fața lui Dumbledore, își

deschise ciocul larg și înghiți întregul jet de lumină verde: izbucni într-o minge de foc și căzu jos, mic, zbârcit și fără să mai poată zbura. În aceeași clipă, Dumbledore își flutură bagheta cu o mișcare amplă și fluidă, iar șarpele, care fusese cât pe-aci să-l muște, zbură cât colo și dispăru într-un norișor de fum întunecat; apa din bazin se ridică și îl acoperi pe Cap-de-Mort ca un înveliș din sticlă topită.

Pentru câteva clipe, Cap-de-Mort nu fu vizibil decât ca o siluetă neclară, întunecată, fără chip, scânteietoare și de nedeslușit pe soclu, unde se chinuia să scape de masa care îl sufoca...

Apoi dispăru și apa căzu cu zgomot înapoi în bazin, dând apoi pe din afară și udând zdravăn podeaua lăcuită.

– STĂPÂNE! strigă Bellatrix.

Convins că totul se terminase și că Lordul Cap-de-Mort se hotărâse să fugă, Harry dădu să iasă de după statuia-străjer, însă Dumbledore urlă:

– Rămâi unde ești, Harry!

Pentru prima dată, Dumbledore păru speriat. Harry nu înțelegea de ce: holul era gol cu excepția lor, a lui Bellatrix, care plângea încă imobilizată sub statuia vrăjitoarei, și a puiului de phoenix Fawkes, care cârâia slăbit pe podea...

Apoi cicatricea lui Harry explodă, iar el știu că murise: era o durere dincolo de orice imaginație, dincolo de limita îndurării...

Nu mai era pe hol, ci era ferecat în inelele unei creaturi cu ochi roșii, legat atât de strâns, încât nu mai știa unde se termina corpul său și unde începea cel al creaturii: erau topiți unul în altul, legați de durere, și nu avea cum să scape...

Iar atunci creatura vorbi, folosind gura lui Harry, astfel încât băiatul simți, în toiul chinurilor, cum i se mișcă maxilarul...

– *Omoară-mă acum, Dumbledore...*

Orbit și pe moarte, cu fiecare părticică din el cerând să fie eliberată, Harry simți cum creatura îl folosește din nou...

– *Dacă moartea este o nimica toată, Dumbledore, omoară-l pe băiat...*

Să înceteze durerea, își zise Harry... să ne omoare... să se

termine, Dumbledore... moartea e o nimica toată pe lângă asta...

Și o să-l revăd pe Sirius...

În timp ce inima lui Harry se umplea de emoție, inelele creaturii slăbiră, iar durerea dispăru; Harry zăcea pe burtă pe podea, nu mai avea ochelarii pe nas și tremura ca și când ar fi fost întins pe gheață, nu pe lemn...

Pe hol răsunau voci, mai multe decât ar fi trebuit... Harry deschise ochii, văzu ochelarii pe jos, lângă călcâiele statuii decapitate care îl păzise, dar care acum zăcea pe spate, fisurată și nemișcată. Și-i puse la ochi și își ridică puțin capul pentru a descoperi nasul coroiat al lui Dumbledore la câțiva centimetri de al său.

– Ești bine, Harry?

– Da, spuse el, tremurând atât de tare, încât nu putea să-și țină capul ridicat cum trebuie. Da, sunt – unde e Cap-de-Mort, unde – cine sunt toți acești oameni – ce s-a...?

Atriumul era plin de oameni; podeaua reflecta flăcările verzi ca smaraldul care prinseseră viață în șemineurile de-a lungul peretelui, din care ieșeau o mulțime de vrăjitoare și vrăjitori. În timp ce Dumbledore îl ridica în picioare, Harry văzu micuțele statui de aur ale spiridușului de casă și goblinului conducându-l pe Cornelius Fudge, care părea uluit.

– A fost aici! strigă un bărbat îmbrăcat într-o robă roșie cu coadă de cal, care arăta către o movilă de dărâmături de aur din partea cealaltă a holului, unde Bellatrix zăcuse imobilizată cu doar câteva clipe mai înainte. L-am văzut, domnule Fudge, jur că era Știi-Tu-Cine, a înșfăcat-o pe femeie și a Dispărut!

– Știu, Williamson, știu, și eu l-am văzut! bâigui Fudge, care purta o pijama sub pelerina în dungi și gâfâia ca și cum ar fi fugit câțiva kilometri buni. Pe barba lui Merlin – aici – aici! – în Ministerul Magiei! – Dumnezeule mare – pare imposibil – pe onoarea mea – cum se poate așa ceva...?

– Dacă vrei să cobori, în Departamentul Misterelor, Cornelius, spuse Dumbledore – părând mulțumit de faptul că Harry era bine și mergând înainte, astfel încât noii veniți

înțeleseseră pentru prima oară că era acolo (câțiva își ridicară baghetele; alții pur și simplu părură uimiți; statuile spiridușului și goblinului aplaudară, iar Fudge tresări atât de tare, încât picioarele sale îmbrăcate în papuci părăsiră podeaua) - vei găsi mai mulți Devoratori ai Morții evadați și strânși adunați în Camera Morții, legați de o Vrajă Antidispariție și așteptând să decizi ce vrei să faci cu ei.

- Dumbledore! zise Fudge, zăpăcit de uimire. Tu - aici - eu - eu...

Se uită disperat în jur la Aurorii pe care îi adusese cu el și aproape că-i veni să le strige: Prindeți-l!

- Cornelius, sunt pregătit să mă lupt cu oamenii tăi și să câștig, din nou! spuse Dumbledore cu o voce răsunătoare. Însă acum câteva minute ai avut dovada că de un an îți spun un mare adevăr. Lordul Cap-de-Mort s-a întors, umbli după cine nu trebuie de douăsprezece luni și e timpul să asculți glasul rațiunii!

- Eu... nu... păi... bolborosi Fudge, uitându-se în jur de parcă ar fi sperat că cineva avea să îi spună ce să facă.

Nefăcând-o nimeni, zise:

- Foarte bine. Dawlish! Williamson! Duceți-vă la Departamentul Misterelor și vedeți... Dumbledore, tu... tu trebuie să îmi spui exact... Fântâna Frăției Magice - ce s-a întâmplat acolo, adăugă el pe un ton plângăreț, uitându-se în jur la podea, unde erau acum împrăștiate bucăți din statuile vrăjitoarei, vrăjitorului și centaurului.

- Putem să discutăm după ce îl trimit pe Harry înapoi la Hogwarts, spuse Dumbledore.

- Harry - Harry Potter?

Fudge se întoarse și se uită la Harry, care încă stătea sprijinit de peretele de lângă statuia căzută, care îl protejase în timpul duelului dintre Dumbledore și Cap-de- Mort.

- El - aici? spuse Fudge. De ce - ce vrea să însemne asta?

- Îți voi explica totul, repetă Dumbledore, după ce Harry se va întoarce la școală.

Se îndepărtă de bazin până la locul unde se afla capul de

aur al vrăjitorului. Își îndreptă bagheta spre el și murmură, *„Portus"*. Capul radie o lumină albastră și tremură zgomotos pe podeaua de lemn pentru câteva clipe, apoi deveni iar inert.

– Stai puțin, Dumbledore! spuse Fudge, în timp ce Dumbledore lua capul și se întorcea cu el la Harry. Nu ai autorizație pentru Portalul ăla! Nu poți să faci lucruri de genul ăsta în fața Ministrului Magiei, nu – nu...

Vocea îi pieri când Dumbledore îi aruncă o privire care spunea totul peste ochelarii cu lentile în formă de semilună.

– Vei ordona ca Dolores Umbridge să fie îndepărtată de la Hogwarts, zise el. Le vei spune Aurorilor tăi să nu îl mai caute pe profesorul de Grijă față de Creaturile Magice, astfel încât acesta să se poată întoarce la lucru. Îți dau – Dumbledore scoase din buzunar un ceas cu douăsprezece limbi și-i aruncă o privire – o jumătate de oră din timpul meu în seara asta, timp în care cred că vom reuși să înțelegem absolut tot ce s-a întâmplat aici. După asta, voi fi nevoit să mă întorc la școala mea. Dacă vei mai avea nevoie de ajutorul meu, ești, desigur, mai mult decât bine venit să mă contactezi la Hogwarts. N-ai decât să-mi scrii pe adresa direcțiunii.

Fudge făcu ochii mai mari ca niciodată. Căscase gura și chipul său rotund se îmbujoră și mai tare sub părul ciufulit, cărunt.

– Eu – tu...

Dumbledore îi întoarse spatele.

– Ia Portalul ăsta, Harry.

Întinse capul de aur al statuii și Harry puse mâna pe el, fără să îi mai pese ce făcea după asta sau unde se ducea.

– Ne vedem peste o jumătate de oră, spuse Dumbledore încet. Unu... doi... trei...

Harry simți senzația familiară a unui cârlig care îl trase în sus. Podeaua lustruită de lemn se făcu nevăzută sub picioarele sale; Atriumul, Fudge și Dumbledore dispărură cu toții, iar el zbură înainte, într-un vârtej de culori și sunete...

– CAPITOLUL XXXVII –

PROFEȚIA PIERDUTĂ

Picioarele lui Harry întâlniră o suprafață stabilă; genunchii îi tremurară puțin și capul de aur al vrăjitorului căzu pe podea cu un zgomot surd. Harry se uită în jur și văzu că nimerise în biroul lui Dumbledore.

Totul părea să se fi reparat în absența directorului. Instrumentele delicate de argint erau din nou așezate pe mesele cu picioare fusiforme, pufăind și huruind ca de obicei. Portretele directorilor și ale directoarelor dormitau în ramele lor, cu capetele atârnându-le pe spate în fotolii, sau sprijinite de marginea tabloului. Harry se uită pe geam. La orizont se vedea o linie rece de un verde palid: se apropiau zorii.

Tăcerea și pacea, sparte doar de mormăitul sau pufnitul unui portret adormit, erau insuportabile pentru el. Dacă mediul i-ar fi putut reflecta sentimentele, portretele ar fi urlat de durere. Se plimbă prin biroul tăcut, frumos, respirând accelerat, încercând să nu se gândească la nimic. Însă trebuia să gândească... nu exista scăpare...

Era vina *lui* că Sirius murise; totul era din cauza *lui.* Dacă el, Harry, nu ar fi fost atât de prost ca să înghită momeala lui Cap-de-Mort, dacă nu ar fi fost atât de convins că ceea ce văzuse în vis era adevărat, dacă și-ar fi deschis mintea și ar fi priceput că într-adevăr Cap-de-Mort, așa cum spusese Hermione, miza pe înclinația lui Harry de a face pe eroul...

Era insuportabil, nu vroia să se gândească la asta, nu putea să îndure... înăuntrul lui se căscase un gol pe care nu vroia să îl simtă sau să îl examineze; nu vroia să fie singur în spațiul acela mare și tăcut, nu putea să suporte...

Un tablou din spatele lui scoase un sforăit deosebit de puternic, și o voce calmă zise:

– A... Harry Potter...

Phineas Nigellus căscă prelung, întinzându-și brațele și urmărindu-l pe Harry cu ochii întredeschiși, vicleni.

– Și ce te aduce aici în primele ore ale dimineții? spuse Phineas până la urmă. Parcă n-avea nimeni voie aici, cu excepția directorului de drept. Sau te-a trimis Dumbledore? Ah, nu-mi spune, continuă el și căscă zguduitor. Un alt mesaj pentru netrebnicul meu stră-strănepot?

Harry nu putu să vorbească. Phineas Nigellus nu știa că Sirius murise, iar Harry era incapabil să-l anunțe. Ar fi însemnat să facă din moartea lui Sirius o certitudine ireversibilă.

Acum se mișcară alte câteva portrete. Groaza de a fi luat la întrebări îl făcu pe Harry să traverseze camera și să pună mâna pe clanță.

Clanța rămase nemișcată. Harry era închis înăuntru.

– Sper că asta înseamnă, spuse vrăjitorul corpolent, cu nasul roșu, care era atârnat pe peretele din spatele biroului directorului, că Dumbledore se va înapoia în mijlocul nostru cât de curând.

Harry se întoarse. Vrăjitorul îl privea cu un mare interes. Harry încuviință din cap. Apăsă iar pe clanță, dar tot degeaba.

– Ce bine, spuse vrăjitorul. A fost foarte monoton fără el, cât se poate de monoton.

Se așeză pe scaunul ca un tron pe care fusese pictat și îi zâmbi binevoitor lui Harry.

– Dumbledore are o părere foarte bună despre tine, așa cum sunt sigur că știi, spuse el pe un ton calm. O da, te prețuiește mult.

Acum sentimentul de vină pe care-l trăia Harry deveni și mai intens, de-a dreptul apăsător. Nu putea să suporte, nu mai era în stare să reziste... Nu se simțise niciodată atât de captiv în propriul corp, nu își mai dorise niciodată cu atâta ardoare să fie altcineva, oricine...

Șemineul gol izbucni în flăcări verzi ca smaraldul, făcându-l

pe Harry să sară de lângă ușă cu ochii holbați la bărbatul care se întrupa după grilaj. În timp ce silueta înaltă a lui Dumbledore apărea din foc, vrăjitorii și vrăjitoarele de pe pereții din jur se treziră brusc, mulți dintre ei strigându-i bun venit.

– Vă mulțumesc, spuse Dumbledore cu blândețe.

La început nu se uită la Harry, ci se duse la stinghia de lângă ușă și îl scoase dintr-un buzunar interior al robei pe Fawkes cel micuț, urât și lipsit de pene, pe care îl puse ușor pe stratul de cenușă moale de sub suportul de aur pe care stătea de obicei Fawkes cel adult.

– Ei bine, Harry, spuse Dumbledore, întorcându-se în sfârșit dinspre puiul de pasăre, vei fi mulțumit să auzi că nici unul dintre colegi nu va rămâne cu afecțiuni de durată după evenimentele din această noapte.

Harry încercă să spună, „Ce bine," dar nu reuși să scoată nici un sunet. Dumbledore parcă îi reamintea de numărul pagubelor pe care le făcuse, și deși în sfârșit îl privea direct, iar expresia sa era mai degrabă binevoitoare decât acuzatoare, Harry nu suportă să îl privească în ochi.

– Doamna Pomfrey are grijă de toți, spuse Dumbledore. Nymphadora Tonks s-ar putea să fie nevoită să rămână puțin la Sf. Mungo, dar se pare că își va reveni complet.

Harry dădu din cap, cu ochii ațintiți asupra covorului din ce în ce mai deschis la culoare, pe măsură ce afară începea să se lumineze. Era convins că toate portretele din cameră ascultau cu înfrigurare fiecare cuvânt pe care îl rostea Dumbledore, întrebându-se unde fuseseră și el, și Harry, și de ce existaseră atâția răniți.

– Știu ce simți, Harry, spuse Dumbledore foarte încet.

– Nu este adevărat, spuse Harry.

Vocea lui se înăspri brusc, iar el se simți cuprins de o furie incandescentă; Dumbledore habar nu avea ce simțea.

– Vezi, Dumbledore? spuse Phineas Nigellus cu viclenie. Nu trebuie niciodată să încerci să-i înțelegi pe elevi. Nu le place nici lor. Preferă să facă pe neînțeleșii, să-și plângă singuri

de milă, să fiarbă în propriul...

– Destul, Phineas, spuse Dumbledore.

Harry se întoarse cu spatele la Dumbledore și se uită hotărât pe fereastră. Vedea stadionul de vâjthaț în depărtare. Sirius apăruse acolo o dată, deghizat într-un câine mare și lățos, ca să-l poată vedea pe Harry jucând... probabil că venise să vadă dacă Harry era la fel de bun ca James... Harry nu îl întrebase niciodată...

– Nu e nimic rușinos în ceea ce simți, Harry, spuse vocea lui Dumbledore. Dimpotrivă... faptul că simți o astfel de durere este punctul tău forte.

Harry simți furia incandescentă debordând, arzând în golul acela îngrozitor, umplându-l de dorința de a-l lovi pe Dumbledore pentru calmul său și cuvintele sale goale.

– Punctul forte, da? spuse el, cu o voce tremurătoare, în timp ce se uita cu ochii goi la stadionul de vâjthaț. Habar nu aveți... nu știți...

– Ce nu știu? întrebă Dumbledore calm.

Era prea mult. Harry se întoarse, tremurând de furie.

– Nu vreau să vorbesc despre felul cum mă simt, bine?

– Harry, faptul că suferi astfel dovedește că ești om! Durerea asta este un lucru cât se poate de firesc pentru toți oamenii...

–ATUNCI – NU – VREAU – SĂ – FIU – OM! răcni Harry.

Apucă instrumentul delicat de argint de pe masa cu picioare subțiri de lângă el și îl aruncă în partea cealaltă a camerei; instrumentul se izbi de perete și se sparse în mii de bucățele. Câteva tablouri scoaseră strigăte de supărare și de teamă, iar portretul lui Armando Dippet spuse, „Hei, ușurel!"

– NU ÎMI PASĂ! strigă Harry la ele, înșfăcând un lunoscop și aruncându-l în șemineu. M-AM SĂTURAT, AM VĂZUT DESTULE, VREAU SĂ SCAP, VREAU SĂ SE TERMINE, NU ÎMI MAI PASĂ...

Apucă masa pe care stătuse instrumentul de argint și o aruncă la rândul ei. Masa se sfărâmă și picioarele i se rostogoliră în mai multe direcții.

– Dar îți pasă, spuse Dumbledore.

Nu tresărise și nu făcuse nici o mișcare pentru a-l opri pe Harry să-i demoleze biroul. Expresia îi era calmă, aproape detașată.

– Îți pasă atât de mult, încât ai impresia că o să mori din cauza durerii pe care ți-o pricinuiește.

– BA NU! strigă Harry, atât de tare, încât îl fulgeră o durere în fundul gâtului, și pentru o clipă simți dorința de a se năpusti spre Dumbledore, de a-l distruge și pe el, de a vătăma acel chip de un calm straniu, de a-l scutura, de a-l răni, de a-l face să simtă o picătură din groaza dinăuntrul lui.

– O, ba da, ba da, spuse Dumbledore și mai calm. Acum ți-ai pierdut mama, tatăl, și pe cel care ți-a fost persoana cea mai apropiată după ei. Sigur că îți pasă.

– NU ȘTIȚI CUM MĂ SIMT! răcni Harry. DUMNEAVOASTRĂ – CARE STAȚI ACOLO – DUMNEAVOASTRĂ...

Însă cuvintele nu mai erau de ajuns, iar distrugerea lucrurilor nu îl mai putea ajuta; vroia să fugă, să fugă întruna, fără să se uite înapoi. Vroia să fie într-un loc unde nu mai putea să-i vadă ochii albaștri deschis uitându-se la el, și nici figura aia bătrânească detestabil de calmă. Fugi spre ușă, înșfăcă iar clanța și trase de ea.

Însă ușa nu vroia să se deschidă.

Harry se întoarse spre Dumbledore.

– Dați-mi drumul, spuse el, tremurând din cap până în picioare.

– Nu, spuse Dumbledore potolit.

Pentru câteva clipe, se uitară unul la altul.

– Dați-mi drumul, spuse Harry din nou.

– Nu, repetă Dumbledore.

– Dacă nu îmi dați drumul – dacă mă țineți aici – dacă nu mă lăsați să...

– Chiar te rog, distruge-mi în continuare lucrurile, spuse Dumbledore senin. Îndrăznesc să spun că și-așa am prea multe.

Ocoli biroul și se așeză, privindu-l pe Harry.

– Dați-mi drumul, spuse Harry din nou, pe o voce

aproape la fel de rece și de calmă ca a lui Dumbledore.

– Nu înainte să spun ce am de spus, zise Dumbledore.

– Credeți... credeți că vreau să... credeți că dau... NU ÎMI PASĂ CE AVEȚI DE SPUS! răcni Harry. Nu vreau să aud nimic din ce aveți de spus!

– O vei face, spuse Dumbledore pe același ton. Pentru că nu ești nici pe departe atât de supărat pe mine pe cât ar trebui să fii. Dacă m-ai ataca, așa cum știu că ești pe cale să faci, mi-aș dori să o fi meritat pe deplin.

– Despre ce vorbiți...?

– Este vina mea că a murit Sirius, spuse Dumbledore clar. Sau mai bine zis, este aproape numai vina mea – nu voi fi atât de arogant încât să îmi asum responsabilitatea pentru tot. Sirius a fost un om curajos, isteț și energic, și astfel de oameni nu se mulțumesc să stea acasă, ascunzându-se, când simt că alții sunt în pericol. Cu toate acestea, nu ar fi trebuit să crezi nici o clipă că era nevoie să te duci la Departamentul Misterelor în seara asta. Dacă aș fi fost sincer cu tine, Harry, așa cum ar fi trebuit, ai fi știut de mult de încercarea lui Cap-de-Mort de a te ademeni în Departamentul Misterelor, și nu te-ar mai fi păcălit nimeni ca să mergi acolo. Iar Sirius nu ar fi trebuit să vină după tine. Vina este a mea și numai a mea.

Harry încă avea mâna pe clanță, fără să-și dea seama. Îl privea pe Dumbledore, cu respirația tăiată, ascultând și înțelegând cu mare greutate ce i se spunea.

– Te rog să iei loc, zise Dumbledore, cu aerul că rostise un ordin, nu o rugăminte.

Harry ezită, apoi traversă încet camera, plină acum de rotițe zimțate din argint și de bucăți de lemn, așezându-se vizavi de Dumbledore.

– Să înțeleg, spuse Phineas Nigellus din stânga lui Harry, că stră-strănepotul meu – ultimul – a murit?

– Da, Phineas, spuse Dumbledore.

– Nu pot să cred, zise Phineas răstit.

Harry întoarse capul la timp ca să îl vadă pe Phineas

plecând cu pași mari din tablou și știu că se dusese să-și viziteze celălalt lăcaș din Casa Cumplită. Avea să treacă, poate, din portret în portret, strigându-l pe Sirius prin toată casa...

– Harry, îți datorez o explicație, spuse Dumbledore. Explicația greșelilor unui om bătrân. Căci, vezi tu, ceea ce am făcut sau nu are toate trăsăturile neajunsurilor bătrâneții. Tinerețea nu poate ști cum gândește și cum simte bătrânețea. Dar bătrânii sunt vinovați dacă uită cum e să fii tânăr... și se pare că eu am cam uitat în ultimul timp...

Acum soarele era deja pe cer; pe deasupra munților se întindea o margine de un portocaliu orbitor și cerul devenise incolor și luminos. Lumina se revărsă peste Dumbledore, peste sprâncenele și barba sa argintie, peste ridurile săpate adânc pe chipul său.

– Am bănuit, acum cincisprezece ani, spuse Dumbledore, când am văzut cicatricea de pe fruntea ta, ce ar putea să însemne. Am bănuit că ar putea fi indiciul unei legături între tine și Cap-de-Mort.

– Mi-ați mai spus asta, domnule profesor, spuse Harry scurt.

Nu îi păsa dacă era nepoliticos. Nu prea îi mai păsa de nimic.

– Da, spuse Dumbledore, cu părere de rău. Da, dar vezi tu, tot de-aici trebuie să încep. Pentru că, la scurt timp după ce ai revenit în lumea magică, s-a dovedit că aveam dreptate și că cicatricea te avertiza când se apropia Cap-de-Mort de tine sau când avea sentimente puternice.

– Știu, spuse Harry plictisit.

– Și această abilitate a ta – de a detecta prezența lui Cap-de-Mort, chiar și deghizat, și de a ști ce simte când are trăiri puternice – a devenit tot mai pronunțată de când Cap-de-Mort s-a întors în propriul trup și și-a recăpătat puterile în întregime.

Harry nu se obosi să mai încuviințeze din cap. Știa deja toate astea.

– De curând, spuse Dumbledore, am început să mă îngrijorez că s-ar putea ca el, Cap-de-Mort, să își dea seama de

existența acestei legături dintre voi. Și într-adevăr, iată că a sosit momentul în care ai pătruns atât de mult în mintea și în gândurile sale, încât ți-a simțit prezența. Mă refer, desigur, la noaptea când ai fost martorul atacului asupra domnului Weasley.

– Da, mi-a zis Plesneală, murmură Harry.

– Domnul profesor Plesneală, Harry, îl corectă Dumbledore încet. Dar nu te-ai întrebat de ce nu ți-am explicat eu însumi? De ce nu ți-am predat eu Occlumanție? De ce nici măcar nu m-am uitat la tine luni întregi?

Harry își ridică privirea. Acum văzu că Dumbledore părea trist și obosit.

– Ba da, îngăimă el. Ba da, m-am întrebat.

– Vezi tu, continuă Dumbledore, am crezut că nu avea să treacă mult timp până când Cap-de-Mort avea să încerce să intre cu forța în mintea ta, să te manipuleze și să-ți canalizeze greșit gândurile. N-am vrut să-i dau o mână de ajutor. Eram sigur că, dacă ar fi realizat care era relația dintre noi – sau cum arătase cândva, mai apropiată decât cea dintre director și elev – ar fi profitat de acest prilej ca să te pună să mă spionezi. M-am temut de scopurile în care te-ar fi folosit, de faptul că ar fi putut încerca să te controleze. Harry, cred că am avut toate motivele să cred că s-ar fi folosit de tine în felul acesta. În rarele ocazii când am intrat în contact, mi s-a părut că am văzut ceva din el reflectându-se în ochii tăi...

Harry își aduse aminte de senzația că un șarpe adormit se înălțase în el, pregătit de atac, în acele momente când lui și lui Dumbledore li se întâlniseră privirile.

– Controlul exercitat de Cap-de-Mort asupra ta, așa cum s-a dovedit astă-seară, nu ar fi însemnat distrugerea mea, ci a ta. A sperat, atunci când a intrat în tine pentru scurt timp, că te voi sacrifica. Așa că vezi tu, am încercat, îndepărtându-mă de tine, să te protejez, Harry. Greșeala unui om bătrân...

Oftă adânc. Harry ascultă tot ce i se spunea. Ar fi fost foarte bine să afle toate astea cu câteva luni în urmă, dar acum erau neînsemnate, prin comparație cu drama

pierderii lui Sirius; nu mai conta nimic din toate astea...

– Sirius mi-a spus că l-ai simțit pe Cap-de-Mort trezindu-se în tine în aceeași noapte când ai avut viziunea despre atacul domnului Weasley. Mi-am dat seama imediat că se adeverea lucrul de care îmi era cel mai teamă: Cap-de-Mort realizase că putea să se folosească de tine. Încercând să te înarmez contra asaltului său asupra minții tale, am aranjat să iei ore de Occlumanție cu domnul profesor Plesneală.

Făcu o pauză. Harry privi cum lumina zilei, care acum aluneca ușor peste suprafața lustruită a biroului lui Dumbledore, sclipi pe o călimară de argint și pe o frumoasă pană roșie. Își dădea seama că toate portretele din jurul lor erau treze și ascultau înfrigurate explicația lui Dumbledore; auzea din când în când cum le foșneau robele, cum își dregeau vocile. Phineas Nigellus nu se întorsese încă ...

– Domnul profesor Plesneală a descoperit, continuă Dumbledore, că de câtva timp visai ușa care dă spre Departamentul Misterelor. Cap-de-Mort, desigur, fusese obsedat de posibilitatea de a auzi profeția încă de când și-a recăpătat corpul; când se gândea la ușă, te gândeai și tu, deși nu știai ce însemna asta. Și tot atunci l-ai văzut pe Rookwood, care lucra în Departamentul Misterelor înainte să fie arestat, spunându-i lui Cap-de-Mort ceea ce știuse dintotdeauna – că profețiile ținute în Ministerul Magiei sunt foarte bine păzite. Doar oamenii la care se referă aceste profeții le pot lua de pe rafturi fără să înnebunească: în acest caz, ori trebuia să intre însuși Cap-de-Mort în Ministerul Magiei, și să riște să se deconspire în sfârșit, ori trebuia să te duci tu în locul lui. Cunoștințele de Occlumanție au devenit o problemă și mai presantă.

– Dar nu am avut așa ceva, murmură Harry.

O spuse cu voce tare, ca să încerce să scape de vina pe care o simțea: mărturisirea trebuia să ușureze apăsarea îngrozitoare care îi strângea inima.

– Nu am exersat, nu m-am obosit, aș fi putut să mă împiedic eu însumi să mai am visele alea, Hermione mi-a tot spus

să o fac, iar dacă aș fi făcut-o, nu ar fi putut niciodată să îmi arate unde să mă duc, și Sirius nu ar fi... Sirius nu ar fi...

Harry se simți stăpânit de nevoia de a se justifica, de a explica...

– Am încercat să văd dacă Sirius chiar fusese prins, m-am dus în biroul lui Umbridge, am vorbit cu Kreacher prin foc și el mi-a spus să Sirius nu era acolo, mi-a zis că plecase!

– Kreacher a mințit, spuse Dumbledore calm. Nu tu îi ești stăpân, a putut să te mintă fără să fie nevoie să se pedepsească. Kreacher a vrut să te duci la Ministerul Magiei.

– M-a... m-a trimis acolo cu bună știință?

– A, da. Mă tem că Kreacher este slugă la doi stăpâni de luni de zile.

– Cum? spuse Harry nedumerit. Nu a ieșit de ani întregi din Casa Cumplită.

– Kreacher a profitat de prilejul care i-a fost oferit înainte de Crăciun, spuse Dumbledore, când Sirius se pare că i-a strigat să iasă afară. A ascultat întocmai ce i-a spus Sirius și a interpretat totul drept un ordin de a părăsi casa. A plecat la singurul membru al familiei Black pe care îl mai respecta... la verișoara lui Black, Narcissa, sora lui Bellatrix și soția lui Lucius Reacredință.

– De unde știți toate astea? spuse Harry.

Inima îi bătea foarte tare. Îi era rău. Își aminti cum își făcuse griji din cauza ciudatei absențe a lui Kreacher pe perioada Crăciunului, își aminti cum apăruse în pod...

– Kreacher mi-a spus totul astă-seară, zise Dumbledore. Vezi tu, când i-ai dat domnului profesor Plesneală avertismentul acela încifrat, și-a dat seama că avuseseși o viziune cu Sirius captiv la Departamentul Misterelor. El, ca și tine, a încercat să-l contacteze pe Sirius imediat. Ar trebui să îți explic că membrii Ordinului Phoenix au metode de comunicare mult mai demne de încredere decât focul din biroul lui Dolores Umbridge. Domnul profesor Plesneală a descoperit că Sirius era în viață și în siguranță în Casa Cumplită. Însă, după ce nu te-ai întors din călătoria în Pădure cu

Dolores Umbridge, domnul profesor Plesneală a ajuns la concluzia că încă mai credeai că Sirius era prizonierul Lordului Cap-de-Mort. A alertat imediat anumiți membri ai Ordinului.

Dumbledore oftă adânc și continuă:

– Alastor Moody, Nymphadora Tonks, Kingsley Shacklebolt și Remus Lupin erau la Sediu când a luat legătura cu ei. Toți au căzut de acord să îți vină imediat în ajutor. Domnul profesor Plesneală i-a cerut lui Sirius să rămână în urmă, pentru că avea nevoie de cineva care să stea la sediu și să-mi spună ce se întâmplase. Trebuia să sosesc și eu acolo cât mai repede. Între timp, domnul profesor Plesneală, intenționa să te caute în Pădure. Dar Sirius nu a dorit să rămână în urmă, în timp ce ceilalți au plecat în căutarea ta. I-a dat lui Kreacher sarcina de a-mi spune tot ce se întâmplase. Și exact așa a fost. Când am sosit la Casa Cumplită, la scurt timp după ce plecaseră toți spre Minister, spiridușul a fost cel care mi-a spus – tăvălindu-se pe jos de râs – unde se dusese Sirius.

– Râdea? spuse Harry cu o voce albă.

– O, da, zise Dumbledore. Vezi tu, Kreacher nu a putut să ne trădeze în totalitate. Nu este păstrătorul secretelor pentru Ordin, dar nu a putut să-i spună familiei Reacredință unde eram, sau să le divulge vreunul dintre planurile confidențiale ale Ordinului, pe care îi era interzis să le dezvăluie. Era legat de asemenea vrăji, cu alte cuvinte, nu putea să nu asculte un ordin direct al stăpânului său, Sirius. Dar i-a dat Narcissei informații aparent prețioase pentru Cap-de-Mort, și totuși, probabil că aveau un sâmbure de adevăr, din moment ce Sirius i-a interzis să le repete.

– Cum ar fi? spuse Harry.

– Cum ar fi faptul că persoana la care Sirius ținea cel mai mult din lume erai tu, spuse Dumbledore încet. Cum ar fi faptul că-l priveai ca pe un tată și deopotrivă ca pe un frate. Desigur, Cap-de-Mort știa deja că Sirius făcea parte din Ordin și că tu aflaseși unde era – dar informația primită de la Kreacher l-a făcut să-și dea seama că singura persoană

pentru care ai fi făcut orice ca să o salvezi era Sirius Black.

Buzele lui Harry erau reci și amorțite.

– Deci... când l-a întrebat pe Kreacher dacă Sirius era acolo în seara asta...

– Soții Reacredință – fără îndoială, conform instrucțiunilor lui Cap-de-Mort – îi spuseseră că trebuia să găsească un mod de a-l ține departe pe Sirius după ce avuseseși viziunea torturării lui. Atunci, dacă ai fi vrut să vezi dacă Sirius era acasă, Kreacher te-ar fi împins pe o pistă falsă. Kreacher l-a rănit ieri pe Buckbeak, Hipogriful, și, în clipa în care ai apărut în foc, Sirius era sus și avea grijă de el.

Harry simți că nu mai avea aer; respirația îi era rapidă și întretăiată.

– Iar Kreacher v-a spus toate astea... și a râs? întrebă el răgușit.

– Nu a vrut să îmi spună, zise Dumbledore. Însă eu însumi sunt un practicant destul de bun al Legilimanției ca să știu când sunt mințit și... l-am convins să îmi spună toată povestea, înainte să plec spre Departamentul Misterelor.

– Și, șopti Harry, cu pumnii încleștați și reci pe genunchi, și Hermione ne tot spunea să fim drăguți cu el...

– Și avea dreptate, Harry, spuse Dumbledore. L-am avertizat pe Sirius când ne-am stabilit sediul în Casa Cumplită că Kreacher trebuie tratat cu bunătate și respect. I-am spus de asemenea că poate fi un pericol pentru noi. Nu cred că Sirius m-a luat în serios, sau că l-a privit vreodată pe Kreacher ca pe o ființă cu sentimente măcar apropiate de cele omenești...

– Să nu cumva să dați vina – să nu vorbiți așa de Sirius...

Lui Harry i se tăie respirația; nu mai putea să spună cuvintele cum trebuia; însă furia care i se calmase pentru scurt timp se aprinse iar în el: nu avea să îl lase pe Dumbledore să îl critice pe Sirius.

– Kreacher este un mincinos mizerabil, a meritat...

– Kreacher este ceea ce l-au făcut vrăjitorii să fie, Harry, spuse Dumbledore. Da, trebuie compătimit. Existența sa a

fost la fel de nefericită ca a prietenului tău, Dobby. A fost obligat să îl asculte pe Sirius, pentru că Sirius era ultimul membru al familiei al cărei sclav era, însă nu avea sentimente de loialitate adevărată față de el. Și oricare ar fi defectele lui Kreacher, trebuie să recunoaștem că Sirius nu i-a făcut în nici un fel viața mai ușoară...

– NU VORBIȚI AȘA DE SIRIUS! strigă Harry.

Era din nou în picioare, pregătit să se năpustească asupra lui Dumbledore, care era evident că nu înțelesese, cât de curajos fusese Sirius și cât de mult suferise...

– Dar Plesneală? se răsti Harry. De el nu spuneți nimic, nu? Când i-am zis că Sirius fusese prins de Cap-de-Mort, a râs de mine batjocoritor, ca de obicei...

– Harry, știi că domnul profesor Plesneală nu avea încotro și trebuia să pretindă că nu te lua în serios, de față cu Dolores Umbridge, spuse Dumbledore calm. Însă, așa cum ți-am explicat, a informat Ordinul cât de repede a putut în privința celor spuse de tine. El a fost cel care a dedus unde plecaseși când nu te-ai întors din Pădure. Și tot el a fost cel care i-a dat doamnei profesoare Umbridge un Veritaserum fals, când a încercat să te oblige să îi spui unde era Sirius.

Harry se răzvrăti în sinea lui. Simțea o plăcere sălbatică să dea vina pe Plesneală, i se părea că îi ușura senzația îngrozitoare de vină și vroia să îl audă pe Dumbledore fiind de acord cu el.

– Plesneală... Plesneală l-a... l-a întărâtat pe Sirius din cauza faptului că stătea în casă... l-a făcut să pară laș...

– Sirius era mult prea bătrân și isteț ca să se lase atins de asemenea tachinări neînsemnate, spuse Dumbledore.

– Plesneală nu mi-a mai predat Occlumanție! se răsti Harry. M-a dat afară din birou!

– Sunt conștient de asta, spuse Dumbledore grav. Am spus deja că a fost o greșeală că nu ți-am predat eu însumi, deși la momentul respectiv eram sigur că nimic nu ar fi putut să fie mai periculos decât să îți deschid mintea și mai larg pentru Cap-de-Mort, în timp ce erai în prezența mea...

– Plesneală a agravat lucrurile, cicatricea mă durea întotdeauna mai rău după orele cu el...

Harry își aminti ce spusese Ron referitor la asta și continuă vehement.

De unde știți că nu încerca să mă pregătească pentru Cap-de-Mort, ca să-i fie mai ușor să pătrundă în...

– Am încredere în Severus Plesneală, spuse Dumbledore simplu. Însă am uitat – o altă greșeală a unui om bătrân – că unele răni sunt mult prea adânci ca să se poată vindeca. Am crezut că domnul profesor Plesneală va putea să își înfrângă sentimentele față de tatăl tău – și m-am înșelat.

– Și e corect? strigă Harry, ignorând chipurile scandalizate și bombănelile dezaprobatoare ale portretelor de pe pereți. E corect ca Plesneală să îl urască pe tatăl meu, dar nu e corect ca Sirius să îl urască pe Kreacher?

– Sirius nu îl ura pe Kreacher, zise Dumbledore. Îl privea ca pe un servitor care nu merita prea mare interes sau atenție. Indiferența și ignoranță produc de obicei mult mai multe pagube decât antipatia directă... Fântâna pe care am distrus-o astă-seară simboliza o minciună. Noi, vrăjitorii, ne maltratăm tovarășii și abuzăm de ei de mult prea mult timp, iar acum culegem roadele a ceea ce am sădit.

– DECI, SIRIUS A MERITAT CE A PĂȚIT, DA? strigă Harry.

– Nu am spus asta, și nici nu mă vei auzi spunând-o vreodată, răspunse Dumbledore încet. Sirius nu a fost un om crud, era bun cu spiridușii de casă în general. Nu îl iubea deloc pe Kreacher, pentru că era amintirea vie a casei pe care Sirius a detestat-o.

– Da, a detestat-o! spuse Harry, cu o voce spartă, întorcându-se cu spatele la Dumbledore și îndepărtându-se.

Acum soarele strălucea cu putere în cameră și ochii tuturor portretelor îl urmăreau mergând, fără să își dea seama ce făcea, fără să vadă biroul.

– L-ați pus să stea închis în casa aceea și nu i-a plăcut, de asta a vrut să iasă astă-seară...

– Încercam să-l țin pe Sirius în viață, spuse Dumbledore încet.

– Oamenilor nu le place să stea închiși! spuse Harry mânios. Pe mine m-ați ținut închis toată vara trecută...

Dumbledore închise ochii și își acoperi fața cu mâinile sale cu degete lungi. Harry îl urmări, însă acest semn atipic de oboseală, de tristețe sau de ce-o fi fost din partea lui Dumbledore nu îl impresionă deloc. Din contră, se simți și mai supărat din cauză că Dumbledore dădea semne de slăbiciune. Nu trebuia să fie slab când Harry vroia să țipe la el.

Dumbledore își lăsă mâinile în jos și îl urmări pe Harry pe deasupra ochelarilor în formă de semilună.

– Harry, a sosit timpul să îți mărturisesc ceea ce ar fi trebuit să-ți spun cu cinci ani în urmă. Te rog să iei loc. Îți voi spune totul. Nu îți cer decât puțină răbdare. Vei avea ocazia să strigi la mine – să faci orice vei dori – după ce voi termina. Nu te voi opri.

Harry se uită urât la el pentru o clipă, apoi se instală din nou pe scaunul de vizavi de Dumbledore și așteptă.

Dumbledore se uită pentru o clipă la domeniul însorit de dincolo de fereastră, apoi își întoarse ochii spre Harry și zise:

– Cu cinci ani în urmă ai sosit la Hogwarts, Harry, fiind teafăr și în siguranță, așa cum plănuisem și intenționasem. Mă rog, nu chiar teafăr. Suferiseși. Știam că așa se va întâmpla, când te-am lăsat pe pragul mătușii și unchiului tău. Știam că te condamnam la zece ani sumbri și grei.

Făcu o pauză. Harry nu spuse nimic.

– M-ai putea întreba – și pe bună dreptate – de ce a trebuit să fie așa. De ce nu te-ar fi putut primi o familie de vrăjitori? Multe ar fi fost foarte dornice să o facă, ar fi fost onorate și încântate să te crească exact ca pe fiul lor. Răspunsul este că prioritatea mea a fost să te țin în viață. Erai într-un pericol mult mai mare decât observaseră ceilalți. Cap-de-Mort fusese biruit cu câteva ore în urmă, însă adepții săi – dintre care mulți sunt aproape la fel de răi ca el – erau încă în libertate, furioși, disperați și violenți. Am fost

nevoit să iau o hotărâre, gândindu-mă și la viitorul apropiat. Oare credeam că dispariția lui Cap-de-Mort era definitivă? Nu. Nu știam dacă aveau să treacă zece, douăzeci sau cincizeci de ani înainte să se întoarcă, dar eram sigur că o va face, și, de asemenea, cunoscându-l bine, eram sigur că nu se va liniști până nu te va omorî. Știam că, poate, cunoștințele magice ale lui Cap-de-Mort erau mai complexe decât ale oricărui vrăjitor în viață. Știam chiar că era improbabil ca cele mai ample și puternice vrăji și farmece de protecție să fie invincibile, chiar dacă avea să își recapete cândva puterile în întregime. Însă știam și care erau punctele slabe al lui Cap-de-Mort. Așa că am luat o hotărâre. Tu aveai să fii protejat de o magie străveche, pe care el o cunoaște, o disprețuiește și, drept urmare, a subestimat-o întotdeauna – plătind pentru asta. Mă refer, desigur, la faptul că mama ta a murit ca să te salveze. Ți-a dat o protecție de durată la care el nu se așteptase niciodată, o protecție pe care o ai în sânge chiar și-n ziua de azi. În consecință, m-am încrezut în sângele mamei tale. I te-am dus surorii ei, singura rudă în viață.

– Nu mă iubește, spuse Harry imediat. Nu dă doi bani pe...

– Însă te-a primit, i-o tăie Dumbledore. Poate a fost ranchiunoasă, mânioasă fără voia ei, sau nefericită, dar te-a primit și, făcând-o, a pecetluit vraja pe care o aruncasem asupra ta. Sacrificiul mamei tale a făcut din legătura de sânge cea mai puternică pavăză pe care ți-o puteam da.

– Tot nu...

– Atâta timp cât tu poți numi casă locul unde sălășluiește sângele mamei tale, Cap-de-Mort nu se poate atinge de tine și nu poate să îți facă rău. El i-a vărsat sângele, dar trăiește în continuare în tine și în sora ei. Sângele ei a devenit refugiul tău. Trebuie să te întorci acolo o dată pe an, dar atâta timp cât mai poți numi locul acela casă, atâta timp cât ești acolo, nu îți poate face rău. Mătușa ta știe asta. I-am explicat ce făcusem în scrisoarea pe care i-am lăsat-o, lângă tine, pe prag. Știe că faptul că te-a găzduit a fost lucrul care

te-a ținut în viață în ultimii cincisprezece ani.

– Stați, spuse Harry. Stați puțin.

Își îndreptă spatele, uitându-se fix la Dumbledore.

– Dumneavoastră ați trimis Urlătoarea aia. I-ați spus să își amintească... era vocea dumneavoastră...

– M-am gândit, zise Dumbledore, aplecându-și puțin capul, că avea nevoie să își amintească de pactul pe care îl acceptase când te-a primit. Am bănuit că atacul Dementorilor ar fi putut să o facă să realizeze pericolele pe care le implica faptul că erai fiul ei adoptiv.

– Așa a fost, spuse Harry încet. Mă rog, mai mult pe unchiul meu decât pe ea. A vrut să mă dea afară, însă după ce a sosit Urlătoarea a spus că trebuia să rămân.

Se uită o clipă la podea, apoi zise:

– Dar ce legătură are asta cu...

Nu putu să rostească numele lui Sirius.

– Apoi, cu cinci ani în urmă, continuă Dumbledore, de parcă nu s-ar fi întrerupt din povestit, ai sosit la Hogwarts, mai puțin fericit și îngrijit decât aș fi vrut, însă viu și sănătos. Nu erai un prințișor răsfățat, dar te prezentai normal, date fiind condițiile. Până în momentul acela, planul funcționase bine. Și apoi... ei bine, cred că-ți amintești de evenimentele din primul tău an la Hogwarts la fel de limpede ca mine. Te-ai dovedit la înălțimea provocării pe care ai avut-o de înfruntat și mai curând – mult mai curând – decât anticipasem, te-ai trezit față în față cu Cap-de-Mort. Ai supraviețuit iar. Ai făcut mai mult de atât. I-ai întârziat recăpătarea puterii și a forței depline. Te-ai luptat bărbătește. Am fost... mai mândru de tine decât poți să îți spun. Și totuși, planul acesta minunat al meu avea o fisură, spuse Dumbledore. O fisură despre care știam, chiar de atunci, că va strica totul. Și totuși, știind cât era de important ca planul meu să reușească, mi-am spus că nu voi permite să fie distrus de această fisură. Numai eu puteam să o împiedic, așa că numai eu trebuia să fiu tare. Ăsta a fost primul meu test, când erai în aripa spitalului, slăbit după lupta cu Cap-de-Mort.

– Nu înțeleg ce spuneți, zise Harry.

– Nu mai ții minte că m-ai întrebat, în timp ce erai în aripa spitalului, de ce a încercat Cap-de-Mort să te omoare când erai bebeluș?

Harry încuviință din cap.

– Oare ar fi trebuit să-ți spun atunci?

Harry se uită fix în ochii albaștri ai lui Dumbledore și nu spuse nimic, însă inima începu să-i bată năvalnic.

– Nu vezi încă fisura din plan? Nu... poate că nu. Ei bine, după cum știi, am hotărât să nu îți răspund. La unsprezece ani, mi-am zis, erai mult prea mic pentru a ști. Nu intenționasem niciodată să îți spun la vârsta asta. Ar fi fost prea mult pentru tine să afli atât de repede. Ar fi trebuit să recunosc de atunci semnele pericolului. Ar fi trebuit să mă întreb de ce nu mă simțeam mai tulburat de faptul că îmi puseseși deja întrebarea la care știam că va trebui să îți dau, într-o zi, un răspuns îngrozitor. Ar fi trebuit să fi recunoscut că eram prea fericit la gândul că nu trebuia să o fac în ziua aceea... erai prea mic, mult prea mic. Și așa am ajuns în al doilea an al tău la Hogwarts. Din nou ai înfruntat provocări pe care nu le-au cunoscut nici măcar unii vrăjitori adulți; din nou te-ai descurcat mai bine decât mi-aș fi putut imagina. Însă nu m-ai mai întrebat de ce ți-a lăsat Cap-de-Mort acel semn. Am vorbit despre cicatricea ta, o da... am fost foarte, foarte aproape de acest subiect. Dar de ce nu ți-am spus totul? Ei bine, mi s-a părut că la doisprezece ani era încă prea devreme ca să primești o asemenea informație. ți-am permis să pleci de lângă mine, pătat de sânge, extenuat, dar vesel, și dacă am avut o cât de mică neliniște fiindcă nu ți-am spus-o atunci, cu timpul s-a estompat. Știi, încă erai foarte mic și nu mi-a venit să-ți stric noapte aia de triumf... Acum o vezi, Harry? Vezi fisura din planul meu măreț? Căzusem în capcana pe care o prevăzusem, pe care îmi spusesem că puteam și trebuia s-o evit.

– Nu înțe...

– Am ținut prea mult la tine, spuse Dumbledore simplu.

Am ținut mai mult la fericirea ta decât la dezvăluirea adevărului, mai mult la pacea ta sufletească decât la planul meu, mai mult la viața ta decât la viețile care ar fi putut să se piardă, dacă planul meu eșua. Cu alte cuvinte, am acționat exact așa cum se așteaptă Cap-de-Mort să acționăm noi, proștii care iubesc. Există vreun mod de apărare? Îl provoc să o facă pe oricine te-a urmărit cum te-am urmărit eu – și te-am urmărit mai îndeaproape decât ți-ai imaginat. Oricum, suferise și deja prea mult. Ce îmi păsa dacă numeroși oameni și creaturi fără chip sau fără nume erau măcelărite într-un viitor imprecis, atâta timp cât în prezent erai viu, teafăr și fericit? Nu visasem niciodată că voi avea de-a face cu o asemenea persoană. Și iată că am ajuns în anul trei. Am urmărit de la distanță cum te-ai luptat să-i îndepărtezi pe Dementori, cum l-ai găsit pe Sirius, cum ai aflat cine era și cum l-ai salvat. Să îți fi spus atunci, când îți smulseseși triumfător nasul din ghearele Ministerului? Însă acum, la vârsta de treisprezece ani, scuzele mi se împuținau. Deși erai mic, te dovediseși excepțional. Aveam conștiința încărcată, Harry. Știam că momentul trebuia să vină cât de curând... Însă anul trecut ai ieșit din labirint, după ce priviseși cum murise Cedric Diggory, după ce tu însuși scăpaseși cu viață ca prin urechile acului... Și tot nu ți-am spus, deși știam, acum că se întorsese Cap-de-Mort, că trebuia să o fac în curând. Acum însă, în seara asta, știu că ești pregătit să afli ceea ce ți-am ascuns atât de mult timp, pentru că ai dovedit că era bine să-ți fi transmis povara asta mai din timp. Singura mea apărare este asta. Te-am urmărit cum te-ai luptat cu mai multe poveri decât oricare alt elev care a trecut vreodată prin această școală și nu mi-a venit să mai adaug una – cea mai mare dintre toate.

Harry așteptă, dar Dumbledore nu vorbi.

– Tot nu înțeleg.

– Cap-de-Mort a încercat să te omoare când erai mic din cauza unei profeții făcute la scurt timp înainte de nașterea ta. Știa că profeția fusese făcută, deși nu-i cunoștea tot conținutul. A vrut să te omoare când erai încă bebeluș, crezând că ar fi îndeplinit firul profeției. A descoperit că se înșelase, când

blestemul menit să te omoare pe tine s-a întors asupra lui. Și astfel, de când și-a recăpătat trupul, și mai ales după ce ai scăpat ca prin minune de el anul trecut, a luat hotărârea de a auzi profeția până la capăt. Aceasta este arma pe care a căutat-o atât de asiduu de când s-a întors: să afle cum să te distrugă.

Soarele răsărise acum în toată puterea cuvântului: biroul lui Dumbledore era scăldat în el. Cutia de sticlă în care se afla sabia lui Godric Cercetaș scânteia albă și opacă, fragmentele instrumentului pe care Harry îl aruncase pe jos străluceau ca niște picături de ploaie, iar în spatele lui puiul Fawkes ciripea încet în cuibul său de cenușă.

– Profeția s-a făcut țăndări, spuse Harry în gol. Îl trăgeam pe Neville în sus pe lojile din... din camera unde era arcada, i-am rupt roba și a căzut...

– Obiectul care s-a făcut țăndări a fost doar înregistrarea profeției, păstrată de Departamentul Misterelor. Însă profeția a fost făcută cuiva, iar acea persoană poate să și-o amintească perfect.

– Cine a auzit-o? întrebă Harry, deși simți că știa deja răspunsul.

– Eu, spuse Dumbledore. Am auzit-o într-o seară rece, umedă, cu șaisprezece ani în urmă, într-o cameră de la etaj din hanul „Capul de mistreț". Intrasem acolo ca să mă întâlnesc cu cineva care se înscrisese pentru postul de profesor de Preziceri despre Viitor, deși materia în sine nu se potrivea deloc cu preferințele și ideile mele. Însă candidata era stră-strănepoata unei clarvăzătoare foarte renumite, foarte talentate, și mi s-a părut că era o chestiune de bun-simț să mă întâlnesc cu ea. Am fost dezamăgit. Mi se părea că nu avea strop de talent. I-am spus, sper că politicos, că nu o vedeam potrivită pentru post. M-am întors să plec.

Dumbledore se ridică și trecu pe lângă Harry, ducându-se la dulăpiorul negru de lângă stinghia lui Fawkes. Se aplecă, trase zăvorul și luă dinăuntru ligheanul de piatră, nu tocmai adânc, incrustat cu rune pe margini, în care Harry își văzuse tatăl necăjindu-l pe Plesneală. Dumbledore se

întoarse la birou, puse Pensivul pe el, și ridică bagheta la tâmplă. Din ea scoase niște fire de gânduri argintii, ca de borangic, și le puse în bazin. Se așeză iar la birou și privi pentru o clipă cum gândurile sale se învârt și plutesc în Pensiv. Apoi, cu un oftat, ridică bagheta și atinse cu vârful suprafața argintie.

Dinăuntru se ridică o siluetă înfășurată în șaluri, cu ochii extrem de măriți în spatele ochelarilor, care se întoarse ușor, cu picioarele în bazin. Însă când Sybill Trelawney vorbi, nu o făcu pe vocea ei obișnuită, eterică, mistică, ci pe un ton aspru, răgușit, cum Harry o mai auzise vorbind cu o altă ocazie:

– Cel care are puterea de a-l birui pe Lordul Întunecat se apropie... născut din neantul celor care l-au înfruntat de trei ori, născut la apusul lunii a șaptea... și Lordul Întunecat îl va marca drept egalul său, însă acesta va avea puteri pe care Lordul Întunecat nu le cunoaște... și unul dintre ei trebuie să moară de mâna celuilalt, căci nici unul nu poate trăi în timp ce celălalt supraviețuiește... cel cu puterea de a-l birui pe Lordul Întunecat se va naște la apusul lunii a șaptea...

Profesoara Trelawney, care se învârtea ușor, se cufundă la loc în masa argintie de dedesubt și dispăru.

În birou se lăsă o tăcere desăvârșită. Nici Dumbledore, nici Harry și nici vreunul dintre portrete nu scoaseră vreun sunet. Chiar și Fawkes amuți.

– Domnule profesor Dumbledore? spuse Harry foarte încet, căci Dumbledore, privind Pensivul în continuare, părea cu totul cufundat în gânduri. Asta... despre ce este vorba... ce-i asta?

– Este vorba, spuse Dumbledore, despre faptul că singura persoană care are șansa de a-l învinge pe Lordul Cap-de-Mort pentru totdeauna s-a născut la sfârșitul lui iulie, cu aproape șaisprezece ani în urmă. Acest băiat avea să li se nască unor părinți care îl înfruntaseră deja pe Cap-de-Mort de trei ori.

Harry se simți ca și cum s-ar fi apropiat ceva de el. Îi veni iar greu să respire.

– Este vorba despre... mine?

– Partea ciudată, Harry, zise el încet, este că s-ar fi putut să nu fie deloc vorba despre tine. Profeția lui Sybill se putea referi la doi băieți vrăjitori, născuți amândoi la sfârșitul lui iulie în anul acela, amândoi având părinții în Ordinul Phoenix, ambele cupluri scăpând ca prin urechile acului de Cap-de-Mort de trei ori. Unul dintre ei, desigur, erai tu. Celălalt era Neville Poponeață.

– Dar atunci... atunci, de ce era numele meu pe profeție și nu al lui Neville?

– Înregistrarea originală a fost etichetată din nou după ce te-a atacat Cap-de-Mort când erai mic, spuse Dumbledore. Celui care avea în grijă Sala Profeției i s-a părut evident că Lordul Cap-de-Mort nu ar fi încercat să te omoare decât pentru că știa că tu erai cel la care se referea Sybill.

– Atunci... s-ar putea să nu fiu eu? spuse Harry.

– Mă tem, zise Dumbledore rar, ca și cum fiecare cuvânt ar fi necesitat un mare efort, că nu există nici o îndoială că *ești* tu.

– Dar ați spus... Neville s-a născut și el la sfârșitul lui iulie... iar mama și tatăl lui...

– Uiți de următoarea parte a profeției, ultima trăsătură care stabilea identitatea băiatului care putea să îl biruiască pe Cap-de-Mort... însuși Cap-de-Mort avea să îl însemneze drept egalul său. Și așa s-a întâmplat, Harry. Te-a ales pe tine, nu pe Neville. Ți-a dat cicatricea care s-a dovedit deopotrivă o binecuvântare și un blestem.

– Dar poate că n-a ales bine! spuse Harry. Poate că a însemnat pe cine nu trebuia!

– L-a ales pe băiatul care i s-a părut că avea cele mai multe șanse de a constitui un pericol pentru el, spuse Dumbledore. Și fii atent, Harry: nu l-a ales pe cel cu sângele pur (care, conform credinței sale, este singurul tip de vrăjitor care merită să existe sau să fie cunoscut) ci pe cel cu sânge semipur, ca el. S-a văzut pe el însuși în tine înainte să te fi văzut vreodată și, însemnându-te cu acea cicatrice, nu te-a ucis, așa cum intenționase, ci ți-a dat puteri și un viitor care te-au ajutat să

scapi de el nu o dată, ci de patru ori până acum - un lucru pe care nu l-au reușit nici părinții tăi, nici ai lui Neville.

- Atunci de ce a făcut-o? spuse Harry nedumerit. De ce a încercat să mă omoare când eram bebeluș? Ar fi trebuit să aștepte, să vadă cine dintre mine și Neville părea cel mai periculos când eram mai mari și să încerce abia atunci să îl omoare...

- Asta ar fi fost într-adevăr calea cea mai rațională, spuse Dumbledore, numai că informațiile lui Cap-de-Mort despre profeție erau incomplete. Hanul „Capul de mistreț", pe care Sybill l-a ales pentru că era ieftin, atrage de mult niște clienți mai interesanți decât „Trei mături". Așa cum ați aflat tu și prietenii tăi, spre dezavantajul vostru - și al meu, în seara aceea - este un loc unde se găsește mereu cineva care trage cu urechea la ceea ce spui. Desigur, eu nici nu visasem, când am pornit să mă întâlnesc cu Sybill Trelawney, că voi auzi ceva pentru care să merite să tragi cu urechea. Marele meu noroc - de fapt, al nostru - a fost că cel care trăgea cu urechea a fost detectat la scurtă vreme în timpul profeției și dat afară din clădire.

- Atunci nu a auzit decât...?

- Începutul, partea care prezicea nașterea în iulie a unui băiat cu părinți care îl înfruntaseră pe Cap-de-Mort de trei ori. În consecință, nu a putut să își avertizeze stăpânul că a te ataca însemna să riște să îți transfere ție puterile și să te însemneze drept egalul lui. Deci, Cap-de-Mort nu a știut niciodată că uciderea ta ar putea fi periculoasă și că ar fi înțelept să aștepte, să afle mai multe. Nu știa că vei avea „puteri pe care Lordul Întunecat nu le cunoaște"...

- Dar nu am! spuse Harry, cu o voce sugrumată. Nu am nici o putere în plus față de el, nu aș putea să mă lupt așa cum a făcut-o el astă-seară, nu pot să controlez oameni sau - sau să îi omor...

- Există o cameră în Departamentul Misterelor, îl întrerupse Dumbledore, care este ținută închisă tot timpul. Conține ceva în același timp mai bun și mai rău decât moartea, decât inteligența umană, decât forțele naturii. De asemenea este,

poate, cea mai misterioasă dintre multele obiecte de studiu care sunt adăpostite acolo. Puterea ținută în acea cameră este cea pe care tu o ai, iar Cap-de-Mort nu. Acea putere te-a făcut să îl salvezi pe Sirius astă-seară. Puterea aceea te-a scăpat de controlul lui Cap-de-Mort. Până la urmă, nu a contat că nu ți-ai putut închide mintea. Inima ta a fost cea care te-a salvat.

Harry închise ochii. Dacă n-ar fi încercat să îl salveze pe Sirius, acesta nu ar fi murit... Mai mult ca să amâne momentul când trebuia să se gândească iar la Sirius, Harry zise, fără să îi pese prea mult de răspuns:

– Sfârșitul profeției... era ceva despre... „nici unul nu poate trăi"...

– ... „în timp ce celălalt supraviețuiește", încheie Dumbledore.

– Deci, zise Harry, cu o voce în care se ghicea din nou disperarea adâncă, asta înseamnă că... unul dintre noi trebuie să îl omoare pe celălalt... până la urmă?

– Da, spuse Dumbledore.

Amândoi tăcură o bună bucată de vreme. Undeva, departe de pereții biroului, Harry auzi glasuri, poate elevi care se îndreptau spre Marea Sală ca să ia micul dejun mai devreme. I se părea imposibil că puteau să existe oameni care încă doreau mâncare, care râdeau, care nici nu știau și nici nu le păsa că Sirius Black dispăruse pentru totdeauna. Sirius părea deja la milioane de kilometri depărtare; și poate chiar știa că Harry continua să creadă că, dacă ar fi tras vălul acela, l-ar fi descoperit uitându-se la el, salutându-l, poate, cu râsul său ca un lătrat...

– Simt că îți mai datorez o explicație, Harry, spuse Dumbledore ezitând. Te-ai întrebat, poate, de ce nu te-am ales să fii Perfect? Trebuie să mărturisesc... că m-am gândit... că aveai și așa destule responsabilități pe care trebuia să le rezolvi.

Harry își ridică privirea și văzu o lacrimă prelingându-se pe chipul lui Dumbledore în barba lui lungă și argintie.

– CAPITOLUL XXXVIII –

ÎNCEPE CEL DE-AL II-LEA RĂZBOI

CEL CE NU TREBUIE NUMIT SE ÎNTOARCE

„Vineri seara, într-o scurtă declarație, Ministrul Magiei, Cornelius Fudge a confirmat că Cel Ce Nu Trebuie Numit s-a întors în această țară și este din nou activ.

„Cu mare regret, trebuie să confirm că vrăjitorul care își spune Lordul – mă rog, știți la cine mă refer – este în viață și din nou printre noi," a spus Fudge, părând obosit și tulburat când li s-a adresat reporterilor. „Cu aproape la fel de mult regret anunțăm revolta în masă a Dementorilor din Azkaban, care au arătat că nu doresc să mai rămână în slujba Ministerului. Credem că Dementorii ascultă în prezent indicațiile Lordului – știți voi. Îndemnăm populația magică să rămână vigilentă. Ministerul va publica în scurt timp ghiduri de apărare elementară personală sau a casei, care vor fi trimise gratis la toate casele vrăjitorești pe parcursul lunii următoare."

Declarația Ministrului a fost întâmpinată cu groază și panică de către comunitatea vrăjitorească, aceeași care nu mai devreme de miercurea trecută primea asigurări din partea Ministrului că nu exista „absolut nici un sâmbure de adevăr în zvonurile persistente că Știm-Noi-Cine acționează din nou în mijlocul nostru."

Detaliile despre evenimentele care au condus la întoarcerea cu 180 de grade a Ministerului sunt neclare, deși se crede că Cel Ce Nu Trebuie Numit și o bandă de adepți (cunoscuți drept Devoratorii Morții) au reușit să pătrundă în Ministerul Magiei joi seara.

Albus Dumbledore, repus în drepturi ca director al școlii Hogwarts de Farmece și Vrăjitorii, membru reabilitat al Confederației Internaționale de Vrăjitori și Vrăjitor-Șef al Vrăjustiției, nu a fost până acum disponibil pentru a-și spune părerea. El a insistat pe tot parcursul anului trecut că Știm-Noi Cine nu era mort, așa cum se credea și se spera în general, ci recruta adepți pentru o nouă încercare de a ajunge la putere. Între timp, „băiatul care a supraviețuit"...

– Poftim, Harry, știam eu că o să te implice și pe tine într-un fel sau altul, spuse Hermione, uitându-se la el peste ziar.

Erau în aripa spitalului. Harry stătea pe patul lui Ron la picioare și o ascultau amândoi pe Hermione citind prima pagină a *Profetului de duminică.* Ginny, a cărei gleznă fusese vindecată rapid de doamna Pomfrey, era ghemuită la picioarele patului lui Hermione. Neville, al cărui nas fusese de asemenea făcut să revină la mărimea și forma normală, stătea pe un scaun între cele două paturi; iar Luna, care venise în vizită, ținând strâns ultimul număr al *Zeflemistului,* citea revista cu susul în jos și nu părea să audă nici un cuvânt din ce zicea Hermione.

– Acum iar e „băiatul care a supraviețuit", nu? spuse Ron sumbru. Nu mai e cel care se dă mare și se amăgește, nu?

Se servi cu încă un pumn de broscuțe de ciocolată din mormanul imens de pe noptiera sa, le aruncă vreo câteva lui Harry, Ginny și Neville și rupse ambalajul broscuței sale cu dinții. Încă avea urme adânci pe antebrațe, acolo unde se înfășuraseră tentaculele creierului în jurul lui. Conform spuselor doamnei Pomfrey, gândurile puteau să facă răni mai adânci decât aproape orice altceva, deși, de când începuse să îl maseze cu cantități generoase din Unguentul de Uitare al doctorului Ubbly, părea să fi avut loc o ameliorare.

– Da, acum sunt foarte măgulitori în ceea ce te privește, Harry, spuse Hermione, cercetând articolul. *„O voce singuratică a adevărului... perceput ca dezechilibrat, a rămas totuși fidel convingerii sale... obligat să suporte ridiculizări și*

defăimări..." Hmmm, spuse ea încruntându-se, văd că nu menționează faptul că ei au fost cei care te-au ridiculizat și defăimat în *Profet*...

Închise puțin ochii de durere și își duse mâna la coaste. Blestemul pe care îl folosise Dolohov asupra ei, deși mai puțin eficient decât dacă ar fi putut să rostească incantația cu voce tare, provocase, vorba doamnei Pomfrey, „și așa destule pagube". Hermione trebuia să ia zilnic zece tipuri diferite de poțiuni, făcea mari progrese și se plictisise deja de aripa spitalului.

– *„Ultima încercare a Știm-Noi-Cui de a prelua puterea, paginile 2-4. Ce ar fi trebuit să ne fi spus Ministerul, paginile 6-8, Interviu în exclusivitate cu Harry Potter, pagina 9"*... Păi, spuse Hermione, împăturind ziarul și aruncându-l într-o parte, văd că le-a dat o groază de lucruri despre care să scrie. Iar interviul acela cu Harry nu este în exclusivitate, este cel care a apărut în *Zeflemist* cu luni în urmă...

– Tati l-a vândut spuse Luna vag, dând o pagină a *Zeflemistului*. Și a primit o sumă frumoasă pe el, așa că o să plecăm într-o expediție în Suedia în vara asta, ca să vedem dacă putem să prindem un Snorhac Corn-Șifonat.

Hermione păru să dea o luptă nevăzută pentru o clipă, apoi zise:

– Sună minunat.

Ginny se uită la Harry și își întoarse repede privirea, zâmbind.

– Așa, spuse Hermione, îndreptându-se puțin și închizând iar ochii de durere, ce se mai întâmplă prin școală?

– Păi, Flitwick a scăpat de mlaștina lui Fred și George, spuse Ginny. I-au trebuit trei secunde. Însă a lăsat un mic petic sub fereastră și l-a înconjurat cu cordoane...

– De ce? zise Hermione speriată.

– A, cică e o dovadă de magie remarcabilă, spuse Ginny, ridicând din umeri.

– Eu cred că l-a lăsat drept monument pentru Fred și George, spuse Ron, cu gura plină de ciocolată. Mi-au trimis

toate astea, știi, îi zise lui Harry, arătând spre micul munte de broscuțe de lângă el. Cred că merge bine magazinul ăla de glume, nu?

Hermione avu o expresie dezaprobatoare și întrebă:

– Și acum, că s-a întors Dumbledore, s-au terminat toate problemele?

– Da, zise Neville, totul a revenit la normal.

– Presupun că Filch e mulțumit, nu? întrebă Ron, sprijinind de carafa cu apă o poză cu Dumbledore de la o broscuță de ciocolată.

– Nicidecum, spuse Ginny. De fapt, este foarte, foarte nefericit...

Își coborî vocea până la șoaptă.

Repetă întruna că Umbridge este cel mai bun lucru de care a avut parte Hogwarts...

Toți șase se uitară în jur. Profesoara Umbridge era întinsă pe un pat de vizavi de ei, cu ochii în tavan. Dumbledore intrase singur în Pădure ca să o salveze de centauri; cum o făcuse – cum ieșise dintre copaci, susținând-o pe Umbridge fără să aibă nici măcar o zgârietură – nimeni nu știa, iar Umbridge nu vroia să spună. De când se întorsese la castel nu rostise un cuvânt, din câte știau ei. Și nimeni nu știa ce pățise. Părul ei de obicei curat era foarte neîngrijit, având prinse în el diverse bucățele de rămurele și frunze, însă altfel părea nevătămată.

– Doamna Pomfrey spune că este doar în stare de șoc, șopti Hermione.

– E mai degrabă bosumflată, spuse Ginny.

– Dar dă semne de viață dacă faci așa, zise Ron și scoase niște zgomote ca de copite cu limba.

Umbridge se ridică imediat în capul oaselor, uitându-se în jur disperată.

– S-a întâmplat ceva, doamnă profesoară? strigă doamna Pomfrey, scoțându-și capul pe ușa de la birou.

– Nu... nu... zise Umbridge, culcându-se la loc pe perne. Nu, cred c-am visat...

Hermione și Ginny își înăbușiră râsul în așternut.

– Apropo de centauri, zise Hermione, după ce își reveni cât de cât, cine e acum profesor de Preziceri despre Viitor? Rămâne Firenze?

– Trebuie, zise Harry, ceilalți centauri nu vor să-l primească înapoi, nu?

– Se pare că el și Trelawney vor preda amândoi, spuse Ginny.

– Pariez că Dumbledore ar fi vrut să scape de Trelawney pentru totdeauna, zise Ron, mâncând acum a paisprezecea broscuță. După mine, materia în sine e inutilă, Firenze nu e cu mult mai priceput...

– Cum poți să spui asta? întrebă Hermione. După ce tocmai am aflat că există profeții adevărate?

Inima lui Harry începu să bată repede. Nu le spusese lui Ron, Hermione sau altcuiva ce cuprindea profeția. Neville le zisese că se spărsese în timp ce Harry îl trăgea în sus pe treptele din Camera Morții, iar el nu corectase încă această impresie. Nu era pregătit să le vadă mutrele când avea să le spună că trebuia să fie ori ucigaș ori victimă, că nu exista altă cale...

– Ce păcat că s-a spart, zise Hermione încet, clătinând din cap.

– Da, așa e, spuse Ron. Totuși, cel puțin Știi-Tu-Cine nu a aflat ce era în ea – unde te duci? adăugă el, părând deopotrivă surprins și dezamăgit când Harry se ridică.

– Ăă... la Hagrid, zise Harry. Știți, tocmai s-a întors și i-am promis că mă duc să-l văd și să-i spun ce mai faceți voi doi.

– A, atunci e în ordine, zise Ron morocănos, uitându-se pe fereastra dormitorului la peticul luminos de cer albastru. Mi-aș dori să venim și noi.

– Salută-l din partea noastră! strigă Hermione, în timp ce Harry se îndrepta spre capătul celălalt al salonului. Și întreabă-l ce mai face... ce mai face micul lui prieten!

Harry făcu un semn cu mâna ca să arate că auzise și înțelesese când ieși din salon.

Castelul părea foarte liniștit chiar și pentru o zi de dumi-

nică. Era clar că toată lumea era afară pe domeniul însorit, bucurându-se de sfârșitul examenelor și de perspectiva ultimelor câteva zile ale semestrului, nestingherite de recapitulări sau teme. Harry merse încet pe holul pustiu, uitându-se pe ferestre; văzu niște jucători învârtindu-se prin aer deasupra stadionului de vâjthat și câțiva din elevi înotând în lac, însoțiți de caracatița uriașă.

Îi era foarte greu să se hotărască dacă vroia sau nu să fie alături de oameni; ori de câte ori era în compania cuiva, vroia să plece, și ori de câte ori era singur, vroia să fie în compania cuiva. Totuși, se gândi că ar putea într-adevăr să se ducă în vizită la Hagrid, având în vedere că nu vorbise cu el pe îndelete de când se întorsese...

Harry abia coborâse ultima treaptă a scării de marmură către holul de intrare când Reacredință, Crabbe și Goyle apărură pe o ușă din dreapta, despre care Harry știa că ducea spre camera de zi a Viperinilor. Harry se opri locului, la fel ca Reacredință și ceilalți. Singurele sunete erau strigătele, râsetele și *bâldâbâc*-urile plutind în hol dinspre domeniu pe ușa dublă de la intrare.

Reacredință se uită în jur - Harry știu că verifica dacă era vreun profesor pe acolo - iar apoi se uită înapoi la Harry și-i zise pe o voce joasă:

- Ești mort, Potter.

Harry își ridică sprâncenele.

- Ciudat, zise el, atunci nu m-aș mai plimba...

Reacredință părea mai supărat decât îl văzuse Harry vreodată; simțea un fel de satisfacție detașată când îi vedea chipul palid, ascuțit, contorsionat de furie.

- O să plătești, spuse Reacredință, pe o voce puțin mai tare decât o șoaptă. Eu te voi face să plătești pentru ce i-ai făcut tatălui meu...

- Ei bine, acum sunt chiar îngrozit, spuse Harry cu sarcasm. Presupun că Lordul Cap-de-Mort e doar o gustărică în comparație cu voi trei - ce s-a întâmplat? adăugă el, căci Reacredință, Crabbe și Goyle se arătară înspăimântați când

îi auziră numele. E un amic al tatălui tău, nu-i așa? Doar nu ți-e teamă de el, nu?

– Te crezi grozav, Potter, spuse Reacredință, apropiindu-se, cu Crabbe și Goyle flancându-l. Stai să vezi. Te prind eu. Nu poți să-mi bagi tatăl în închisoare...

– Cred că tocmai am făcut-o, zise Harry.

– Dementorii au plecat din Azkaban, spuse Reacredință încet. Tata și cu ceilalți or să iasă într-o clipită...

– Da, presupun că or să iasă, zise Harry. Totuși, cel puțin acum știe toată lumea ce gunoaie sunt...

Mâna lui Reacredință zbură spre baghetă, dar Harry fu prea rapid pentru el; își scosese bagheta înainte ca degetele lui Reacredință să fi apucat să intre în buzunarul interior al robei.

– Potter!

Vocea răsună în holul de intrare. Plesneală venise de pe scara care ducea în jos spre biroul său și, când îl zări, Harry simți un val de ură mai presus de ceea ce simțea față de Reacredință... Indiferent ce spusese Dumbledore, nu avea să-l ierte niciodată pe Plesneală... niciodată...

– Ce faci, Potter? zise Plesneală, la fel de rece ca întotdeauna, în timp ce se apropia cu pași mari.

– Încerc să mă hotărăsc ce blestem să arunc asupra lui Reacredință, domnule, spuse Harry scurt.

Plesneală îl privi fix.

– Pune bagheta deoparte imediat, zise el scurt. Zece puncte de la Cerce...

Plesneală se uită spre clepsidrele uriașe de pe perete și zâmbi batjocoritor.

– Aha. Văd că n-au mai rămas puncte în clepsidra Cercetașilor din care să pot să mai iau. În cazul acesta, Potter, pur și simplu va trebui să...

– Adăugăm unele?

Profesoara McGonagall tocmai urcase șchiopătând pe treptele de piatră și intrase în castel; ducea o geantă de voiaj ecosez într-o mână și se sprijinea într-un baston cu cealaltă, dar altfel părea să fie destul de bine.

– Doamnă profesoară McGonagall! spuse Plesneală, tăindu-i calea. Văd că ați ieșit de la Sf. Mungo!

– Da, domnule profesor Plesneală, zise profesoara McGongall, dându-și jos pelerina de drum de pe umeri, sunt aproape ca nouă. Voi doi, Crabbe și Goyle...

Le făcu semn imperios să se apropie și ei veniră, târându-și picioarele mari și părând stânjeniți.

– Poftim, zise profesoara McGonagall, aruncând geanta de voiaj în pieptul lui Crabbe și pelerina lui Goyle, duceți astea la mine în birou.

Se întoarseră și urcară greoi scara de marmură.

– În ordine, spuse profesoara McGonagall, uitându-se în sus la clepsidrele de pe perete. Ei bine, cred că Potter și prietenii lui ar trebui să primească cincizeci de puncte de căciulă pentru că au alertat lumea în privința întoarcerii Știi-Tu-Cui! Ce zici, domnule profesor Plesneală?

– Poftim? se răsti Plesneală, deși Harry știa că o auzise foarte bine. A... păi... presupun că da...

– Bun, cincizeci de puncte pentru Potter, pentru cei doi Weasley, Poponeață și domnișoara Granger, zise profesoara McGonagall, moment în care un șuvoi de rubine căzură în bula de jos a clepsidrei Cercetașilor. A, și presupun că cincizeci de puncte și pentru domnișoara Lovegood, adăugă ea, și o mulțime de safire căzură în clepsidra Ochilor-de-Șoim. Acum, cred că vroiați să luați zece puncte de la domnul Potter, domnule profesor Plesneală – așa că poftim...

Câteva rubine se întoarseră în jumătatea de sus, lăsând însă grosul în partea de dedesubt.

– Ei bine, Potter, Reacredință, cred că ar trebui să fiți afară într-o zi atât de frumoasă, continuă vioi profesoara McGonagall.

Lui Harry nu trebui să i se spună de două ori; își bagă repede bagheta înapoi în buzunarul robei și se îndreptă direct spre ușa dublă de la intrare, fără să mai arunce o privire către Plesneală și Reacredință.

Soarele fierbinte îl lovi cu putere în timp ce traversa

peluzele către coliba lui Hagrid. Elevii care stăteau pe iarbă, bronzându-se, vorbind, citind *Profetul de duminică* și mâncând dulciuri, se uitară în sus la el când trecu pe lângă ei; unii îl strigară sau îi făcură cu mâna, fiind evident că vroiau să arate că și ei, ca și *Profetul,* hotărâseră că era un fel de erou. Harry nu le zise nimic. Habar nu avea cât știau din ceea ce se întâmplase cu trei zile în urmă, dar până atunci evitase să fie interogat și prefera să fie așa și în continuare.

Când bătu la ușa colibei lui Hagrid, se gândi la început că uriașul era plecat, însă chiar atunci Fang țâșni de după colț și aproape că îl dădu jos de bucurie. Hagrid, deduse el, culegea fasole rapidă în grădina din spate.

– Hai noroc, Harry, zise el zâmbind, când băiatul se apropie de gard. Intră, intră, să bem o ceașcă de suc de păpădie... Ce se mai întâmplă? îl întrebă apoi, după ce se așezară la masa de lemn, fiecare cu câte un suc rece. Te... ăă... simți bine, da?

Harry știu după expresia îngrijorată de pe chipul lui Hagrid că nu se referea la starea lui fizică.

– Sunt bine, spuse el repede, pentru că nu voia să discute despre lucrul la care știa că se gândea Hagrid. Ia zi, unde ai fost?

– M-am ascuns în munți, spuse Hagrid. Într-o peșteră, cum a făcut Sirius când a...

Hagrid se întrerupse, își drese vocea, se uită la Harry și luă o sorbitură lungă de suc.

– Oricum, acum m-am întors, spuse el mai slab.

– Arăți... arăți mai bine, zise Harry, hotărât să nu-l aducă pe Sirius în discuție.

– Poftim? spuse Hagrid, ridicând o mână masivă și pipăindu-și fața. A, a, da. Păi, Grawpy e mult mai cuminte acum, mult mai cuminte. A părut de-a dreptul mulțumit să mă vadă când m-am întors, sincer să fiu. Până la urmă, e un flăcău de treabă... adevărul e că m-am gândit să încerc să-i găsesc o prietenă...

În mod normal Harry, ar fi încercat să-l convingă pe Hagrid să renunțe imediat la acest gând; perspectiva unui al

doilea uriaș care să se stabilească în Pădure, poate chiar mai sălbatic și mai violent decât Grawp, era de-a dreptul alarmantă, dar Harry nu reuși să se mobilizeze ca să-și prezinte punctul de vedere. Începea să își dorească să fie iar singur și, cu gândul de a-și grăbi plecarea, luă câteva guri mari de suc de păpădie, golindu-și paharul pe jumătate.

– Acum știe toată lumea că ai spus adevărul, Harry, zise Hagrid cu blândețe și pe neașteptate. Cred că e ceva mai bine, nu?

Harry ridică din umeri.

– Fii atent.

Hagrid se aplecă spre el peste masă.

– L-am cunoscut pe Sirius de mult mai multă vreme decât tine... a murit în luptă, și așa și-ar fi dorit să moară...

– Nu a vrut deloc să moară! zise Harry supărat.

Hagrid își înclină capul mare și lățos.

– Eu așa cred, zise el încet. Totuși, Harry... nu a fost niciodată genul care să stea în casă și să-i lase pe ceilalți să se lupte. Nu și-ar fi iertat-o niciodată, dacă nu s-ar fi dus să te...

Harry sări în picioare.

– Trebuie să mă duc să-i vizitez pe Ron și Hermione în aripa spitalului, zise el automat.

– A, spuse Hagrid, destul de supărat. A... bine, atunci, Harry... ai grijă de tine, și mai vino când ai o cli...

– Da... bine...

Harry se duse la ușă cât de repede putu și o deschise; ajunse afară, la soare, înainte ca Hagrid să fi terminat să-și ia la revedere de la el și traversă peluza. Elevii reîncepură să-l strige când trecu pe lângă ei. Închise ochii pentru câteva clipe, dorindu-și să dispară toți, să poată să deschidă ochii și să se trezească singur pe domeniu...

Cu câteva zile în urmă, înainte să se fi terminat examenele și să fi avut viziunea pe care i-o inculcase Cap-de-Mort, ar fi dat aproape orice pentru ca lumea vrăjitorească să știe că spunea adevărul, să creadă că se întorsese Cap-de-Mort și să știe că nu era nici mincinos, nici nebun. Acum, însă ...

Merse puțin în jurul lacului, se așeză pe mal, protejat de privirile trecătorilor de un mănunchi de tufișuri, se uită la suprafața strălucitoare, și căzu pe gânduri...

Poate că motivul pentru care vroia să fie singur era că se simțea izolat de toți, de când vorbise cu Dumbledore. O barieră invizibilă îl despărțea de restul lumii. Era - fusese întotdeauna - un om marcat. Doar că nu înțelese întotdeauna ce însemna asta...

Și totuși, stând aici pe marginea lacului, măcinat de greutatea groaznică a suferinței, cu pierderea lui Sirius atât de proaspătă în suflet, nu mai putea să încerce cine știe ce sentiment de teamă. Afară era soare, domeniul din jurul lui era plin de oameni care râdeau și, chiar dacă se simțea la fel de departe de ei ca și când ar fi aparținut unei alte specii, îi era încă foarte greu să creadă că viața lui trebuia să includă o crimă sau să se termine cu ea...

Rămase acolo mult timp, uitându-se la apă, încercând să nu se gândească la nașul său și să nu-și amintească faptul că, vizavi de locul acela, pe malul celălalt, Sirius căzuse, încercând să țină la distanță o sută de Dementori...

Soarele apusese înainte ca el să-și fi dat seama că era frig. Se ridică și se întoarse la castel, ștergându-se cu mâneca la ochi.

*

Ron și Hermione părăsiră aripa spitalului complet vindecați, cu trei zile înainte de terminarea semestrului. Hermione tot dădea semne că ar fi vrut să vorbească despre Sirius, dar Ron scotea tot felul de zgomote pentru a o face să tacă, de fiecare dată când îi menționa numele. Harry tot nu era sigur dacă vroia sau nu să vorbească despre nașul său; dorințele variau o dată cu dispoziția sa. Însă era sigur de un lucru: oricât de nefericit era în clipa aceea, avea să îi fie foarte dor de Hogwarts peste câteva zile, când avea să se întoarcă la numărul patru de pe Aleea Boschetelor. Chiar dacă acum înțelegea exact de ce trebuia să se întoarcă acolo în fiecare vară, nu se simțea câtuși de puțin mai bine. Într-adevăr, niciodată nu îi fusese mai mare groază de

întoarcerea acolo.

Profesoara Umbridge plecă de la Hogwarts în ziua de dinaainte de sfârșitul semestrului. Ieși pe furiș din aripa spitalului în timpul cinei, sperând să treacă neobservată, dar, din nefericire pentru ea, se întâlni pe drum cu Peeves, care profită de ultima șansă de a face așa cum îi indicase Fred și o alungă din castel, lovind-o pe rând cu un baston și o șosetă plină cu cretă. Mulți elevi ieșiră în fugă pe holul de la intrare ca s-o vadă fugind pe alee și șefii caselor încercară fără prea multă convingere să-i oprească. Mai mult, profesoara McGonagall se așeză la loc pe scaunul de la masa profesorilor, după doar câteva mustrări ușoare, și fu auzită limpede exprimându-și regretul că nu putea să fugă ea însăși după Umbridge, cu atât mai mult cu cât Peeves îi împrumutase bastonul.

Sosi și ultima seară la școală; cei mai mulți terminaseră de împachetat și coborau deja spre serbarea de sfârșit de semestru, însă Harry nici măcar nu începuse.

– Las-o pe mâine! spuse Ron, care aștepta lângă ușa dormitorului lor. Hai, mor de foame...

Însă când ușa dormitorului se închise după Ron, Harry nu făcu nici un efort să împacheteze mai repede. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să meargă la serbarea de despărțire. Era îngrijorat că Dumbledore va face vreo referire la el în discursul său. Cu siguranță, avea să menționeze întoarcerea lui Cap-de-Mort; le vorbise despre asta și anul trecut, până la urmă...

Harry scoase niște robe șifonate chiar de pe fundul cufărului, ca să facă loc altora împachetate și în clipa aceea observă un pachet ambalat neglijent într-un colț. Nu-și dădea seama ce căuta acolo. Se aplecă, îl scoase de sub adidași și îl examină.

Realiză ce era în câteva secunde. Sirius i-l dăduse chiar lângă ușa de intrare a Casei Cumplite, la numărul doisprezece. *„Folosește-o dacă ai nevoie de mine, bine?"*

Harry se așeză pe pat și desfăcu pachetul. Din el căzu o oglindă mică, pătrată. Părea veche și era cu siguranță murdară. Harry o ridică în dreptul feței și își văzu imaginea întorcându-i privirea.

Întoarse oglinda. Pe partea cealaltă era un bilet de la Sirius.

Aceasta este o oglindă dus-întors, iar perechea ei e la mine. Dacă ai nevoie să vorbești cu mine, tot ce trebuie să faci este să spui numele meu în ea; tu vei apărea în oglinda mea și eu voi putea să vorbesc în a ta. James și cu mine le foloseam când eram în locuri de detenție diferite.

Inima lui Harry începu să bată repede. Își aminti cum îi văzuse pe părinții săi morți în Oglinda lui Erised cu patru ani în urmă. Avea să vorbească iar cu Sirius, chiar acum, o știa...

Se uită în jur, ca să se asigure că nu mai era nimeni acolo; dormitorul era cât se poate de gol. Se uită iar în oglindă, o ridică în fața chipului, cu mâinile tremurându-i, și zise tare și clar: „Sirius".

Respirația aburi suprafața oglinzii. Ținu oglinda și mai aproape, cuprins de entuziasm, însă ochii care clipeau înapoi spre el prin ceață erau fără îndoială ai lui.

Șterse oglinda și vorbi iar, astfel încât fiecare silabă să răsune limpede în toată camera.

– Sirius Black!

Nu se întâmplă nimic. Chipul frustrat care îl privea din oglindă era cu siguranță tot al lui...

Sirius nu avea oglinda la el când trecuse prin arcadă, spuse o voce mică din mintea lui Harry. *De asta nu mergea...*

Harry rămase nemișcat pentru o clipă, apoi azvârli oglinda înapoi în cufăr, unde se făcu țăndări. Fusese convins, vreme de un minut, că avea să îl vadă pe Sirius, să îi vorbească din nou...

Dezamăgirea îi ardea gâtlejul; se ridică și începu să își arunce lucrurile de-a valma în cufăr peste oglinda spartă...

Însă atunci îi veni brusc o idee... o idee mai bună decât o oglindă... o idee mult mai mare, mai importantă... cum de nu se gândise mai înainte la asta – de ce nu întrebase niciodată?

Ieși în fugă din dormitor și coborî scara în spirală, lovindu-se de pereți în timp ce alerga și fără să se ferească; traversă ca o furtună camera pustie de zi, ieși pe gaura

portretului și apoi o luă pe hol, ignorând-o pe Doamna Grasă, care strigă după el:

– Să știi că serbarea trebuie să înceapă, ești pe ultima sută de metri!

Însă Harry nu intenționa câtuși de puțin să se ducă la serbare...

Cum era posibil ca locul să fie plin de stafii când nu aveai nevoie de una, iar acum...

Alergă în jos pe scări și pe coridoare, dar nu întâlni pe nimeni, nici viu, nici mort. Era evident că erau toți în Marea Sală. Se opri în fața clasei sale de Farmece, gâfâind și gândindu-se nemângâiat că trebuia să aștepte până mai târziu, până după terminarea serbării...

Însă exact când pierduse speranța, îl văzu – un corp translucid, plutind în capătul opus al coridorului.

– Hei, hei, Nick! NICK!

Fantoma își scoase capul din perete, dând la iveală pălăria decorată cu multe pene și capul care se clătina periculos al lui Sir Nicholas de Mimsy-Porpington.

– Bună seara, spuse el, retrăgându-și restul corpului din piatră și zâmbindu-i lui Harry. Deci, nu sunt singurul care a întârziat? Deși, oftă el, unul e întârziat, altul e răposat, bineînțeles...

– Nick, pot să te întreb ceva?

Pe chipul lui Nick Aproape Făr'-de-Cap apăru o expresie deosebit de stranie, în timp ce își băga un deget în gulerul țeapăn din jurul gâtului și îl strângea puțin, părând să-și dea timp de gândire. Se opri doar când gâtul său aproape retezat păru să cedeze cu totul.

– Ăă... acum, Harry? zise el încurcat. Nu poți să aștepți până după serbare?

– Nu, Nick, te rog, spuse Harry, am mare nevoie să vorbesc cu tine. Putem să intrăm aici?

Harry deschise ușa celei mai apropiate clase și Nick Aproape-Făr'-de-Cap oftă.

– A, în ordine, spuse el resemnat. Nu pot să pretind că nu m-am așteptat la asta.

Harry îi ținu ușa deschisă, dar el pluti în schimb prin perete.

– La ce te așteptai? întrebă Harry, închizând ușa.

– Să vii să mă cauți, spuse Nick, plutind acum până la fereastră și uitându-se afară pe domeniul care se întuneca. Se întâmplă uneori... când cineva a suferit o... pierdere.

– Păi, spuse Harry, refuzând să se abată de la idee. Ai avut dreptate, am... am venit să te caut.

Nick nu zise nimic.

– E din cauză... zise Harry, căruia i se părea mult mai ciudat decât anticipase, e din cauză că... ești mort. Dar ești încă aici, nu?

Nick oftă și continuă să se uite afară.

– Așa e, nu? îl grăbi Harry. Ai murit, dar vorbesc cu tine... poți să te plimbi prin Hogwarts și așa mai departe, nu?

– Da, spuse Nick Aproape Făr'-de-Cap încet. Merg și vorbesc, da.

– Deci, te-ai întors, nu? spuse Harry grăbit. Oamenii se întorc, nu-i așa? Ca fantome. Nu trebuie să dispară cu totul. Nu? adăugă el nerăbdător, când Nick continuă să nu spună nimic.

Nick Aproape-Făr'-de-Cap ezită, apoi zise:

– Nu toată lumea se poate întoarce ca fantomă.

– Ce vrei să spui? zise Harry repede.

– Doar... doar vrăjitorii.

– A, zise Harry și aproape că râse de ușurare. Păi, asta-i bine, persoana de care întreb este vrăjitor. Deci, se poate întoarce, nu?

Nick se întoarse cu spatele la fereastră și se uită cu tristețe la Harry.

– Nu se va întoarce.

– Cine?

– Sirius Black, zise Nick.

– Dar tu te-ai întors! spuse Harry supărat. Te-ai întors... ești mort... și nu ai dispărut...

– Vrăjitorii pot să lase o urmă pe pământ și să păsească neobservați unde au mai păsit cândva când erau în viață,

spuse Nick trist. Însă puțini vrăjitori aleg acest drum.

– De ce? spuse Harry. Oricum, nu contează. Lui Sirius nu o să-i pese că e ceva neobișnuit, o să se întoarcă, știu că o să se întoarcă!

Credea atât de mult acest lucru, încât chiar întoarse capul să se uite la ușă, convins, pentru o fracțiune de secundă, că avea să-l vadă pe Sirius, alb-sidefiu și transparent, zâmbind și trecând prin ușă spre el.

– Nu se va întoarce, repetă Nick. Trebuia să fi... mers mai departe.

– Cum adică, „să fi mers mai departe"? zise Harry repede. Unde să fi mers mai departe? Auzi, ce se întâmplă de fapt când mori? Unde te duci? De ce nu se întoarce toată lumea? De ce nu este locul ăsta plin de stafii? De ce...?

– Nu pot să-ți răspund, zise Nick.

– Ești mort, nu? spuse Harry exasperat. Cine poate să răspundă la asta mai bine ca tine?

– Mie îmi era teamă de moarte, spuse Nick cu blândețe. Am ales să rămân în urmă. Uneori mă întreb dacă nu ar fi trebuit să... mă rog, nu prea are importanță... de fapt, nici eu nu prea mai am vreun rost. Nu știu nimic despre secretele morții, Harry, pentru că am ales în locul ei o imitație inferioară a vieții. Cred că vrăjitorii eruditi studiază acest subiect în Departamentul Misterelor...

– Să nu cumva să vorbești de locul ăla! spuse Harry aprig.

– Îmi pare rău că nu am putut să te ajut mai mult, zise Nick încet. Ei bine... scuză-mă... serbarea, știi tu...

Și ieși din cameră, lăsându-l pe Harry singur, uitându-se în gol la peretele prin care dispăruse Nick.

Harry aproape că se simți ca și când și-ar fi pierdut nasul din nou și, o dată cu el, speranța că ar putea să îl mai vadă sau să îi mai vorbească. Merse încet și nefericit înapoi prin castel, întrebându-se dacă avea să mai fie vreodată vesel.

Dăduse colțul către holul Doamnei Grase când văzu pe cineva în fața lui, punând un bilet pe un avizier de pe perete. Uitându-se mai bine, își dădu seama că era Luna. Nu

exista nici un loc potrivit ca ascunzătoare prin apropiere, îi auzise fără îndoială pașii și oricum, Harry nu mai avea destulă energie ca să evite pe cineva.

– Bună, spuse Luna vag, uitându-se la el când se îndreptă cu un pas de anunț.

– Cum de nu ești la serbare? întrebă Harry.

– Păi, mi-am pierdut majoritatea lucrurilor, zise Luna senină. Oamenii mi le iau și le ascund. Știi tu. Însă având în vedere că este ultima seară, chiar trebuie să le recuperez, așa că am lipit anunțuri.

Făcu un semn către avizierul pe care, într-adevăr, pusese o listă a tuturor cărților și hainelor care îi lipseau, cu rugămintea de a-i fi înapoiate.

În Harry se trezi un sentiment straniu; o senzație cu totul diferită de supărarea și durerea care îl cuprinseseră de când murise Sirius. Trecură câteva clipe înainte să își dea seama că îi era milă de Luna.

– Cum de îți ascund lucrurile? o întrebă el, încruntându-se.

– A... păi... Cred că mă consideră cam ciudată, zise ea, dând din umeri. De fapt, unii îmi spun „Lunatica" Lovegood.

Harry se uită la ea și noul sentiment de milă crescu parcă și mai mult.

– Ăsta nu este un motiv ca să-ți ia lucrurile, spuse el. Vrei să te ajut să le găsești?

– A, nu, spuse ea, zâmbindu-i. Se vor întoarce, așa se întâmplă mereu până la urmă. Doar că aș fi vrut să îmi fac bagajul în seara asta. Oricum... tu de ce nu ești la serbare?

Harry ridică din umeri.

– Pur și simplu nu am avut chef.

– Așa e, spuse Luna, cercetându-l cu ochii ei straniu de încețoșați și exoftalmici. Cred că n-ai avut. Bărbatul ăla pe care l-au ucis Devoratorii Morții era nașul tău, nu-i așa? Mi-a zis Ginny.

Harry încuviință scurt din cap, însă descoperi că nu îl deranja faptul că Luna vorbea despre Sirius. Tocmai își

amintise că și ea putea să-i vadă pe Thestrali.

– Tu ai... începu el. Adică, pe cine... a murit vreun cunoscut al tău?

– Da, spuse Luna firesc, mama. Era o vrăjitoare cu totul extraordinară, să știi, dar îi cam plăcea să facă experimente și într-o bună zi a greșit o vrajă. Aveam nouă ani.

– Îmi pare rău, murmură Harry.

– Da, a fost groaznic, spuse Luna dezinvoltă. Și acum mă mai întristez uneori. Însă îl am pe tata. Și oricum, nu se poate spune că nu o s-o mai văd pe mama, nu?

– Ăă... păi nu e așa? spuse Harry nesigur.

Ea clătină din cap nevenindu-i să creadă.

– Ah, fii serios. Și tu i-ai auzit, chiar după văl, nu-i așa?

– Vrei să spui că...

– În camera cu arcada. Doar se ascundeau, atâta tot. I-ai auzit.

Se uitară unul la altul. Luna zâmbea ușor. Harry nu știu ce să zică sau ce să gândească; Luna credea atâtea lucruri extraordinare... și totuși, și el fusese convins că auzise voci de dincolo de văl.

– Ești sigură că nu vrei să te ajut să îți cauți lucrurile? zise el.

– A, nu, spuse Luna. Nu, cred că o să mă duc jos, o să mănânc niște budincă și o să aștept să apară totul... așa se întâmplă mereu până la urmă... bun, vacanță plăcută, Harry.

– Da... da, și ție.

Se îndepărtă de el și, în timp ce o privea, descoperi că greutatea îngrozitoare din stomacul său mai scăzuse puțin.

*

A doua zi, călătoria spre casă cu Expresul de Hogwarts fu plină de tot felul de evenimente. În primul rând, Reacredință, Crabbe și Goyle, care era clar că așteptaseră toată săptămâna să atace fără să fie văzuți de vreun profesor, încercară să îl prindă pe Harry într-o ambuscadă la jumătatea trenului, pe când se întorcea de la toaletă. Ar fi putut să le reușească, dacă nu ar fi ales prost locul de desfășurare a atacului, chiar în fața unui compartiment plin de membri A.D., care văzură pe geam

ce se întâmpla și se ridicară într-o suflare ca să-i sară în ajutor lui Harry. Când Ernie Macmillan, Hannah Abbott, Susan Bones, Justin Finch-Fletchley, Anthony Goldstein și Terry Boot terminară de folosit o varietate de vrăji și blesteme învățate de la Harry, Reacredință, Crabbe și Goyle semănau foarte bine cu trei limacși uriași, înghesuiți în uniformele de la Hogwarts, după care Harry, Ernie și Justin îi ridicară, îi puseră în plasa de bagaje și îi lăsară acolo.

– Trebuie să recunosc, abia aștept să văd fața mamei lui Reacredință când o să coboare din tren, spuse Ernie cu o oarecare satisfacție, în timp ce îl privea pe Reacredință zvârcolindu-se deasupra lui.

Ernie nu reușise să treacă peste modul nedemn în care Reacredință luase puncte de la Astropufi în timpul apartenenței sale de scurtă durată la Detașamentul Inchizitorial.

– Dar mama lui Goyle o să fie foarte mulțumită, zise Ron, care venise să cerceteze sursa agitației. Acum arată mult mai bine. Oricum, Harry, tocmai s-a apropiat căruciorul cu mâncare, dacă vrei ceva...

Harry le mulțumi celorlalți și îl însoți pe Ron înapoi în compartimentul lor, unde cumpărară un morman de prăjituri de ceaun și pateuri de dovleac. Hermione citea iar *Profetul zilei,* Ginny făcea un test din *Zeflemist* și Neville își mângâia planta *mimbulus mimbletonia,* care crescuse considerabil pe parcursul anului și acum scotea niște hârâituri ciudate când era atinsă.

Harry și Ron își petrecură cea mai mare parte a călătoriei jucând șahul vrăjitorilor, în timp ce Hermione le citea fragmente din *Profet.* Acum era plin de articole de alungat Dementorii, de încercările Ministerului de a-i găsi pe Devoratorii Morții și de scrisori isterice, care pretindeau că autorul lor îl văzuse pe Lordul Cap-de-Mort trecând chiar în acea dimineață prin fața casei lui...

– Încă nu a început cu adevărat, oftă Hermione sumbră, împăturind iar ziarul. Însă nu mai e mult...

– Ia uită-te, Harry, spuse Ron încet, făcând semn cu capul

spre fereastra către culoar.

Harry se uită. Trecea Cho, însoțită de Marietta Edgecombe, care purta o căciulă groasă. Pentru o clipă, privirea i se întâlni cu cea a lui Cho. Fata roși și merse mai departe. Harry se uită la tabla de șah la timp pentru a vedea cum unul dintre pioni fu eliminat de calul lui Ron.

– Apropo, ce... ăă... ce se mai întâmplă cu voi doi?

– Nimic, spuse Harry sincer.

– Păi... am auzit că acum iese cu altcineva, zise Hermione.

Harry fu surprins să realizeze că această informație nu îl afectă deloc. Vremea când vroia să o impresioneze pe Cho aparținea unui trecut care nu mai avea legătură cu el; mai nou, la fel se întâmpla cu atâtea lucruri pe care și le dorise înainte de moartea lui Sirius... Săptămâna care se scursese de când îl văzuse pentru ultima oară părea să fi durat mult, nepermis de mult; făcea parte din două universuri, cel cu Sirius, și cel fără.

– Mai bine că ai scăpat, prietene, spuse Ron cu convingere. Adică, e destul de frumușică și așa mai departe, dar ar fi de preferat cineva mai vesel.

– Probabil că e cât se poate de veselă cu altcineva, spuse Harry, ridicând din umeri.

– Cu cine e acum, de fapt? o întrebă Ron pe Hermione, dar cea care răspunse fu Ginny.

– Cu Michael Corner, zise ea.

– Michael? Bine, dar... începu Ron, întorcându-se în scaun. Dar parcă tu ieșeai cu el!

– Nu mai ies, spuse Ginny hotărâtă. Nu i-a plăcut că Cercetașii i-au bătut pe cei de la Ochi-de-Șoim la vâjthaț și s-a bosumflat foarte tare, așa că i-am dat papucii. Dar s-a dus repede să o consoleze pe Cho în schimb.

Își scărpină nasul cu capătul penei, întoarse *Zeflemistul* cu susul în jos și începu să își noteze răspunsurile. Ron păru extrem de încântat.

– Mă rog, întotdeauna am crezut că era cam tâmpit, spuse el, împingându-și regina spre tura lui Harry, care tremura.

Bravo ție. Dar să alegi pe cineva mai... bun... data viitoare.

Aruncă o privire pe furiș spre Harry când vorbi.

– Păi, l-am ales pe Dean Thomas, ești de părere că el e mai bun? întrebă Ginny vag.

– POFTIM? strigă Ron, ridicând tabla de șah dintr-un capăt.

Șmecherilă se năpusti după piese, iar Hedwig și Pigwidgeon ciripiră și strigară supărate de deasupra.

În timp ce trenul încetinea, apropiindu-se de King's Cross, Harry se gândi că niciodată nu își dorise mai puțin să coboare. Chiar se întrebă pentru o fracțiune de secundă ce s-ar fi întâmplat dacă pur și simplu ar fi refuzat să se dea jos și ar fi ales să rămână acolo până la întâi septembrie, când trenul avea să îl ducă înapoi la Hogwarts. Însă când locomotiva se opri cu un pufăit, dădu jos colivia lui Hedwig și se pregăti să își coboare cufărul din tren, ca de obicei.

Când cel care verifica biletele le făcu semn lui Harry, Ron și Hermione că aveau cale liberă să treacă prin bariera magică dintre peroanele nouă și zece, găsi o surpriză așteptându-l în partea cealaltă: un grup de oameni veniți ca să-l întâmpine, un lucru la care nu se așteptase câtuși de puțin.

Îl văzu pe Ochi-Nebun Moody, arătând la fel de sinistru, cu melonul tras mult peste ochiul magic, cu degetele noduroase încleștate pe un baston lung și cu corpul înfășurat într-o voluminoasă pelerină de drum. Tonks era chiar în spatele lui, iar părul ei roz deschis ca cel al gumelor strălucea în lumina soarelui, filtrată prin geamurile murdare de pe tavanul gării. Purta niște blugi foarte peticiți și un tricou mov aprins, pe care scria Surorile Stranii. Lângă Tonks era Lupin; avea chipul palid, părul cărunt, o haină lungă și cu țesătura rărită, care acoperea un pulover, și niște pantaloni ponosiți. În fața grupului erau domnul și doamna Weasley, îmbrăcați în cele mai bune haine Încuiate, precum și Fred și George, care purtau amândoi jachete nou-nouțe dintr-un material verde-închis cu solzi.

– Ron, Ginny! strigă doamna Weasley, avansând grăbită și

îmbrățișându-și copiii. Ah, Harry, dragul meu, ce faci?

– Bine, minți Harry, în timp ce femeia îl strângea tare în brațe.

Peste umărul ei îl văzu pe Ron holbându-se la noile haine ale gemenilor.

– Din ce sunt astea? întrebă el, arătând spre jachete.

– Din cea mai bună piele de dragon, frățioare, spuse Fred, trăgându-și puțin fermoarul. Afacerile sunt înfloritoare și ne-am gândit să ne răsfățăm puțin.

– Bună, Harry, spuse Lupin, după ce doamna Weasley îi dădu drumul lui Harry și se întoarse să o întâmpine pe Hermione.

– Bună, spuse Harry. Nu mă așteptam să... ce faceți toți aici?

– Ei bine, spuse Lupin cu un surâs, ne-am gândit să avem o mică discuție cu mătușa și cu unchiul tău, înainte să-i lăsăm să te ia acasă.

– Nu știu dacă e o idee bună, spuse Harry repede.

– A, ba cred că da, mormăi Moody, care se apropie șchiopătând. Ei trebuie să fie, nu, Potter?

Arătă cu degetul mare peste umăr; era limpede că ochiul său magic se uita prin ceafă și prin melon. Harry se aplecă spre stânga cu câțiva centimetri ca să vadă spre ce arăta Ochi-Nebun și, într-adevăr, îi zări pe cei trei membri ai familiei Dursley, care păreau de-a dreptul scandalizați la vederea comitetului de primire al lui Harry.

– A, Harry! spuse domnul Weasley, întorcându-se de la părinții lui Hermione, pe care tocmai îi întâmpinase entuziasmat și care acum o îmbrățișau pe fată. Păi, ce ziceți, o facem?

– Da, eu așa zic, Arthur, spuse Moody.

El și domnul Weasley traversară gara în fruntea celorlalți, către familia Dursley, care părea să fi prins rădăcini în podea. Hermione se dezlipi delicat de mama ei ca să se alăture grupului.

– Bună ziua, îi spuse domnul Weasley amabil unchiului Vernon după ce se opri în fața lui. Poate vă amintiți cum mă

cheamă, mă numesc Arthur Weasley.

Având în vedere că domnul Weasley demolase de unul singur cea mai mare parte din sufrageria familiei Dursley cu doi ani în urmă, Harry ar fi fost foarte surprins dacă unchiul Vernon l-ar fi uitat. Într-adevăr, unchiul Vernon arboră o nuanță mai închisă de mov și se uită urât la domnul Weasley, însă preferă să nu spună nimic, poate și pentru că familia Dursley era de două ori mai redusă numeric. Mătușa Petunia părea deopotrivă speriată și stânjenită. Se tot uita în jur, de parcă ar fi fost îngrozită de faptul că ar putea fi văzută într-o asemenea companie. Dudley, între timp, încerca să se facă mic și neînsemnat, dar fără să izbutească.

– Ne-am gândit să vorbim puțin cu dumneavoastră despre Harry, spuse domnul Weasley, zâmbind în continuare.

Mustața unchiului Vernon păru să se zbârlească de indignare. Poate pentru că melonul îi dădea impresia cu totul greșită că avea de-a face cu un suflet înrudit, i se adresă lui Moody.

– Nu știam că vă privește ce se întâmplă în casa mea...

– Presupun că ceea ce nu știai ar putea umple o bibliotecă, Dursley, mormăi Moody.

– Oricum, nu asta contează, interveni Tonks, al cărei păr roz o șocă pe mătușa Petunia mai mult decât toate celelalte întâmplări, motiv pentru care închise ochii în loc să se uite la ea. Un singur lucru contează. Dacă aflăm că v-ați purtat urât cu Harry...

– ...și fiți siguri că vom afla, adăugă Lupin amabil.

– Da, spuse domnul Weasley, chiar și dacă nu o să-l lăsați să folosească feletonul –

– Telefonul, șopti Hermione.

– Da, dacă primim cel mai mic semn că Potter este maltratat în vreun fel, nouă ne veți da socoteală, spuse Moody.

Unchiul Vernon se umflă periculos. Sentimentul lui de revoltă atârna mai greu decât frica față de o mână de ciudați.

– Mă amenințI, domnule? zise el atât de tare, încât trecătorii chiar se întoarseră să se uite la el.

– Da, te amenințe, spuse Ochi-Nebun, mulțumit că unchiul Vernon înțelesese atât de repede acest fapt.

– Și arăt eu a genul de om care poate fi intimidat? răcni unchiul Vernon.

– Păi... începu Moody, dându-și pe spate melonul și dezvăluindu-și sinistrul ochi magic care se învârtea.

Unchiul Vernon sări în spate îngrozit și se lovi cu putere de un cărucior de bagaje.

– Da, trebuie să spun că da, Dursley.

Se întoarse dinspre unchiul Vernon pentru a-l supraveghea pe Harry.

– Păi, Potter... strigă-ne, dacă ai nevoie de noi. Dacă nu te auzim trei zile la rând, o să trimitem pe cineva...

Mătușa Petunia scânci înduioșător. Era cât se poate de limpede că se gândea la ce aveau să spună vecinii dacă îi vedeau pe acești oameni mergând pe aleea din grădină.

– Bun, asta ar fi. La revedere, Potter, spuse Moody, prinzându-l pe Harry de umăr pentru o clipă cu mâna lui noduroasă.

– Ai grijă, Harry. ținem legătura.

– Harry, te luăm de aici cât putem de repede, șopti doamna Weasley, îmbrățișându-l din nou.

– Pe curând, prietene, spuse Ron neliniștit, dând mâna cu Harry.

– *Foarte* pe curând, Harry, spuse Hermione sinceră. Promitem.

Harry încuviință din cap. Cine știe de ce, nu găsea cuvintele pentru a le spune ce însemna pentru el să-i vadă pe toți înșiruiți acolo, lângă el. În schimb, zâmbi, își ridică mâna în semn de salut, se întoarse și ieși în fruntea lor din gară, pe strada însorită, cu unchiul Vernon, mătușa Petunia și Dudley mergând grăbiți în urma sa.

CUPRINS

Capitolul I
DUDLEY DEMENTUL 5
Capitolul II
UN FÂLFÂIT DE BUFNIȚE 23
Capitolul III
AVANGARDA 45
Capitolul IV
NUMĂRUL DOISPREZECE, CASA CUMPLITĂ 63
Capitolul V
ORDINUL PHOENIX 83
Capitolul VI
NOBILA ȘI FOARTE VECHEA CASĂ BLACK 101
Capitolul VII
MINISTERUL MAGIEI 123
Capitolul VIII
AUDIEREA 139
Capitolul IX
SUPĂRĂRILE DOAMNEI WEASLEY 153
Capitolul X
LUNA LOVEGOOD 181
Capitolul XI
NOUL CÂNTEC AL JOBENULUI MAGIC 201

Capitolul XII
PROFESOARA UMBRIDGE 221
Capitolul XIII
DETENȚIE CU DOLORES 251
Capitolul XIV
PERCY ȘI AMPRENTĂ 279
Capitolul XV
MARELE INCHIZITOR DE LA HOGWARTS 305
Capitolul XVI
LA „CAPUL DE MISTREȚ" 329
Capitolul XVII
DECRETUL EDUCAȚIONAL
NUMĂRUL DOUĂZECI ȘI PATRU 349
Capitolul XVIII
ARMATA LUI DUMBLEDORE 373
Capitolul XIX
LEUL ȘI ȘARPELE 397
Capitolul XX
POVESTEA LUI HAGRID 421
Capitolul XXI
OCHIUL ȘARPELUI 441
Capitolul XXII
SPITALUL SF. MUNGO 465
Capitolul XXIII
CRĂCIUNUL ÎN SALONUL ÎNCHIS 491
Capitolul XXIV
OCCLUMANȚIE 515

Capitolul XXV
CĂRĂBUȘUL LA STRÂMTOARE 541
Capitolul XXVI
VĂZUTE ȘI NEPREVĂZUTE 567
Capitolul XXVII
CENTAURUL ȘI TURNĂTORUL 595
Capitolul XXVIII
GROAZNICA AMINTIRE A LUI PLESNEALĂ 621
Capitolul XXIX
CONSILIERE PROFESIONALĂ 649
Capitolul XXX
GRAWP 673
Capitolul XXXI
N.O.V.-URILE 701
Capitolul XXXII
IEȘIREA DIN FOC 727
Capitolul XXXIII
LUPTA ȘI ZBORUL 749
Capitolul XXXIV
DEPARTEMENTUL MISTERELOR 763
Capitolul XXXV
DINCOLO DE VĂL 781
Capitolul XXXVI
SINGURUL DE CARE S-A TEMUT 807
Capitolul XXXVII
PROFEȚIA PIERDUTĂ 819
Capitolul XXXVIII
ÎNCEPE CEL DE-AL II-LEA RĂZBOI 843

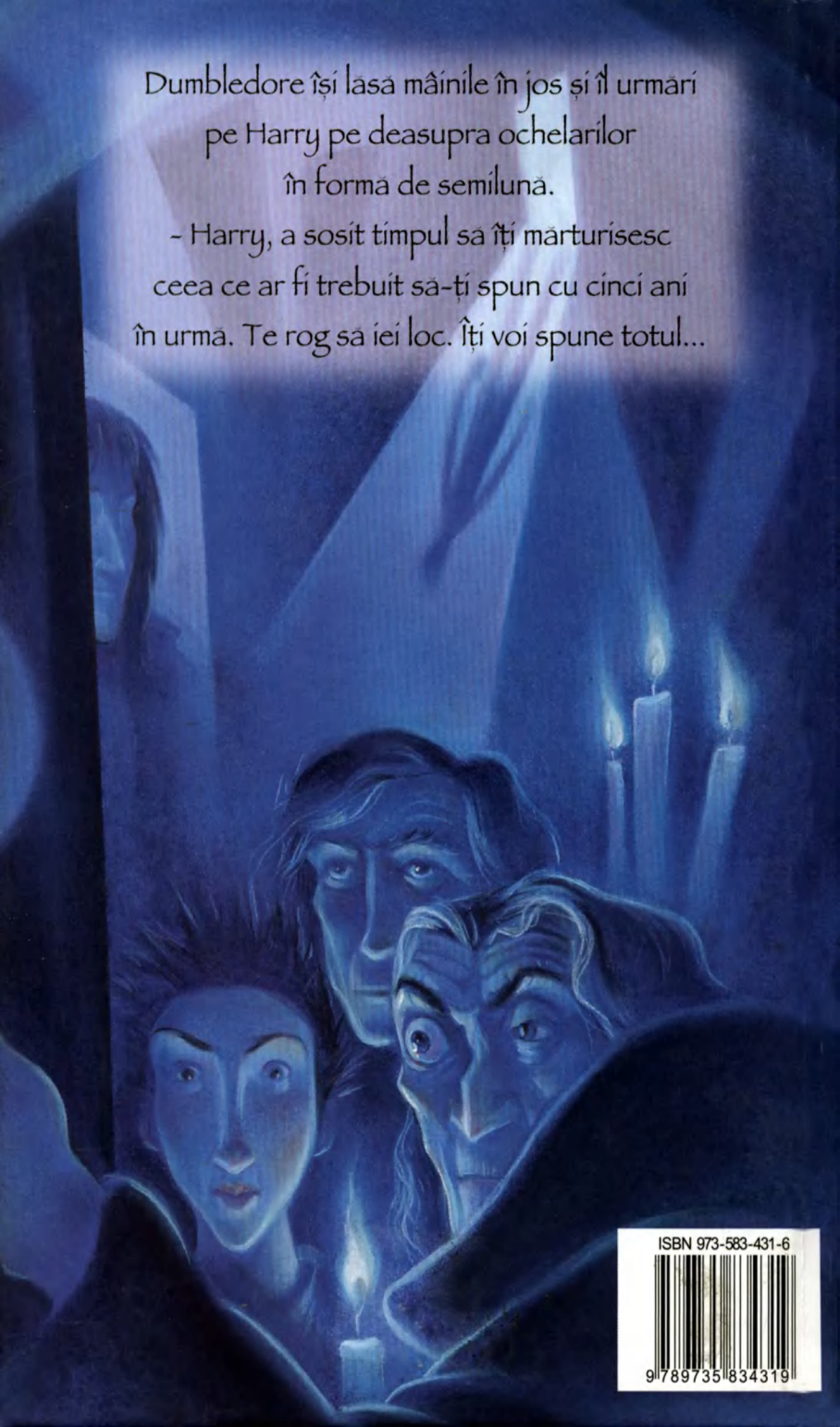

ISBN 973-583-431-6